

Bản ghi chép:

cuộc sống hạnh phúc

ở Triều

Thanh

Edit: Mạc Thiên Y
Nguồn: luv-ebook.com

Nhất Cá Tiểu Bình Cái

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Điềm Nhi

Chương 2: Ma Ma

Chương 3: Đại Hôn

Chương 4: Xuân Khởi (+16)

Chương 5: Ở Chung

Chương 6: Phiền Muộn

Chương 7: Thiếp Thất

Chương 8: Bái Phỏng

Chương 9: Nhờ Vả

Chương 10: Nhân Vật

Chương 11: Tặng Y

Chương 12: Chép Phạt

Chương 13: Nhục Nhã

Chương 14: Mang Thai

Chương 15: Muốn Khóc

Chương 16: Nuôi Heo

Chương 17: Xuất Môn

Chương 18: Pháo Hoa

Chương 19: Mua Mứt

Chương 20: Sinh Con

Chương 21: Tám Cân

Chương 22: Đầy Tháng

Chương 23: Bát Quái

Chương 24: Gió Nổi Lên

Chương 25: Đưa Đi

Chương 26: Công Chúa

Chương 27: Niên Tiểu Điệp (1)

Chương 28: Niên Tiểu Điệp (2)
Chương 29: Trở Về
Chương 30: Trắc Phúc Tấn
Chương 31: Tin Bất Ngờ
Chương 32: Thôn Trang
Chương 33: Cún Con
Chương 34: Phong Vương
Chương 35: Hai Năm Sau
Chương 36: Xuất Phát
Chương 37: Ngọc Bội
Chương 38: Xem Kịch
Chương 39: Sét Đánh
Chương 40: Bệnh Dịch (1)
Chương 41: Bệnh Dịch (2)
Chương 42: Bệnh Dịch (3)
Chương 43: Chân Tướng
Chương 44: Chiến Tranh Lạnh
Chương 45: Hồi Kinh
Chương 46: Mang Thai (1)
Chương 47: Mang Thai (2)
Chương 48: Chúc Thọ
Chương 49: Mỗi Người Một Toan Tính
Chương 50: Sinh Con
Chương 51: Cục Cứng
Chương 52: Gặp Lại
Chương 53: Tuyển Tú Thiên Hạ (1)
Chương 54: Tuyển Tú Thiên Hạ (2)
Chương 55: Tuyển Tú Thiên Hạ (3)
Chương 56: Tuyển Tú Thiên Hạ (4)
Chương 57: Công Chúa
Chương 58: Nhập Học
Chương 59: Có Phúc

Chương 60: Trừ Tịch (Giao Thừa)
Chương 61: Dâng Lễ
Chương 62: Xem Mặt
Chương 63: Bị Thương
Chương 64: Bồi Lễ
Chương 65: Chúc Mừng
Chương 66: Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Viên Minh Viên (1)
Chương 67: Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Viên Minh Viên (2)
Chương 68: Cảnh Thị
Chương 69: Chiến Sự
Chương 70: Loạn
Chương 71: Hiền
Chương 72: Loạn
Chương 73: Chiến
Chương 74: Phế
Chương 75: Định
Chương 76: Gặp Lại
Chương 77: Lập Thái Tử
Chương 78: Đàn Áp
Chương 79: Nữ Nhi
Chương 80: Nhạc Nhi
Chương 81: Oán Hận
Chương 82: Mang Thai
Chương 83: Băng Hà
Chương 84: Đăng Cơ
Chương 85: Si Tâm
Chương 86: Long Phượng Thai
Chương 87: Tần Phi
Chương 88: Phong Hậu
Chương 89: Điển Lễ
Chương 90: Sóng Nhỏ
Chương 91: Sóng Ngầm

Chương 92: Chính Sự
Chương 93: Nhẫn Nại
Chương 94: Niên Canh Nghiêu
Chương 95: Chúc Mừng
Chương 96: Nhất Lại
Chương 97: Sẩy Thai
Chương 98: Xử Trí
Chương 99: Thái Hậu Qua Đời
Chương 100: Điệp Vong
Chương 101: Đại Hôn
Chương 102: Tìm Chết
Chương 103: Không Xong
Chương 104: Trừng Phạt
Chương 105: Diễm Ngộ
Chương 106: Đoạn Kiều (Đại Kết Cục)

Mục lục

- Chương 1: Điềm Nhi
- Chương 2: Ma Ma
- Chương 3: Đại Hôn
- Chương 4: Xuân Khởi (+16)
- Chương 5: Ở Chung
- Chương 6: Phiền Muộn
- Chương 7: Thiếp Thất
- Chương 8: Bái Phông
- Chương 9: Nhờ Và
- Chương 10: Nhân Vật
- Chương 11: Tặng Y
- Chương 12: Chép Phạt
- Chương 13: Nhục Nhã
- Chương 14: Mang Thai
- Chương 15: Muốn Khóc
- Chương 16: Nuôi Heo
- Chương 17: Xuất Môn
- Chương 18: Pháo Hoa
- Chương 19: Mua Mứt
- Chương 20: Sinh Con
- Chương 21: Tám Cân
- Chương 22: Đầy Tháng
- Chương 23: Bát Quái
- Chương 24: Gió Nổi Lên
- Chương 25: Đưa Đi
- Chương 26: Công Chúa
- Chương 27: Niên Tiểu Điệp (1)
- Chương 28: Niên Tiểu Điệp (2)
- Chương 29: Trở Về
- Chương 30: Trắc Phúc Tấn
- Chương 31: Tin Bất Ngờ
- Chương 32: Thôn Trang
- Chương 33: Cún Con
- Chương 34: Phong Vương
- Chương 35: Hai Năm Sau
- Chương 36: Xuất Phát
- Chương 37: Ngọc Bội
- Chương 38: Xem Kịch

Chương 39: Sét Đánh
Chương 40: Bệnh Dịch (1)
Chương 41: Bệnh Dịch (2)
Chương 42: Bệnh Dịch (3)
Chương 43: Chân Tướng
Chương 44: Chiến Tranh Lạnh
Chương 45: Hồi Kinh
Chương 46: Mang Thai (1)
Chương 47: Mang Thai (2)
Chương 48: Chúc Thọ
Chương 49: Mỗi Người Một Toan Tính
Chương 50: Sinh Con
Chương 51: Cục Cưng
Chương 52: Gặp Lại
Chương 53: Tuyển Tú Thiên Hạ (1)
Chương 54: Tuyển Tú Thiên Hạ (2)
Chương 55: Tuyển Tú Thiên Hạ (3)
Chương 56: Tuyển Tú Thiên Hạ (4)
Chương 57: Công Chúa
Chương 58: Nhập Học
Chương 59: Có Phúc
Chương 60: Trừ Tịch (Giao Thừa)
Chương 61: Dâng Lễ
Chương 62: Xem Mặt
Chương 63: Bị Thương
Chương 64: Bồi Lễ
Chương 65: Chúc Mừng
Chương 66: Cuộc Sống Nhà Nhả Ở Viên Minh Viên (1)
Chương 67: Cuộc Sống Nhà Nhả Ở Viên Minh Viên (2)
Chương 68: Cảnh Thị
Chương 69: Chiến Sự
Chương 70: Loạn
Chương 71: Hiên
Chương 72: Loạn
Chương 73: Chiến
Chương 74: Phế
Chương 75: Định
Chương 76: Gặp Lại
Chương 77: Lập Thái Tử
Chương 78: Đàn Áp
Chương 79: Nữ Nhi
Chương 80: Nhạc Nhi

Chương 81: Oán Hận
Chương 82: Mang Thai
Chương 83: Bãng Hà
Chương 84: Đẳng Cơ
Chương 85: Si Tâm
Chương 86: Long Phượng Thai
Chương 87: Tân Phi
Chương 88: Phong Hậu
Chương 89: Điển Lễ
Chương 90: Sóng Nhỏ
Chương 91: Sóng Ngầm
Chương 92: Chính Sự
Chương 93: Nhãn Nại
Chương 94: Niên Canh Nghiêu
Chương 95: Chúc Mừng
Chương 96: Nhất Lại
Chương 97: Sảy Thai
Chương 98: Xử Trí
Chương 99: Thái Hậu Qua Đời
Chương 100: Điệp Vong
Chương 101: Đại Hôn
Chương 102: Tim Chết
Chương 103: Không Xong
Chương 104: Trừng Phạt
Chương 105: Diễm Ngô
Chương 106: Đoạn Kiều (Đại Kết Cục)

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Điềm Nhi

Nhìn người không thể xem bề ngoài.

Cái gọi là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, ý chỉ là không nên vì tướng mạo bên ngoài của một người mà xem nhẹ trí thông minh của họ, mà những lời này dùng ở trên người Nữu Cổ Lộc. Điềm Nhi thì biến thành: chớ nên vì tướng mạo bên ngoài mà đánh giá cao chỉ số thông minh của nàng.

Do đó, khi nàng ngây ngốc u mê quỳ trên mặt đất tiếp nhận thánh chỉ ban hôn, nàng hoàn toàn không hiểu cứ sao a mã, ngạch nương, và cả đại ca bên cạnh nàng, toàn bộ đều là một bộ dáng trời sập đất sụt, lung lay sắp đổ.

“Con gái số khổ của mẹ a!” sau khi thái giám truyền chỉ đi rồi, Điềm Nhi đã bị lão nương của mình lôi vào phòng, không đợi nàng kịp phản ứng, nguyên cái đầu nhỏ đã bị đè chặt trong “cơn sóng lớn cuộn trào mãnh liệt” của mẫu thân đại nhân.

Hu hu hu... thật nghệt thờ, khí lên không nổi a! Mổ cô nương run rẩy trong giã dũa.

Mẫu thân đại nhân tê tâm liệt phế khóc gào một lúc lâu, mãi đến khi Nữu Cổ Lộc. Kỳ Cáp Mã chậm rãi đi đến.

Vẻ mặt ông đau thương kịch liệt nhìn hai mẹ con “Ôm đầu khóc rống”, mấp máy miệng còn chưa kịp nói gì đó, nước mắt chua xót đã yên lặng không tiếng động chảy xuống, gào to một tiếng: “Con gái mệnh khổ của cha a!”

Sau đó duỗi cánh tay dài ra, quơ cả hai người ôm vào trong ngực —— bắt đầu khóc!

Bị đè trong cùng, Diễm Nhi bắt đầu cảm giác có lẽ mình sẽ chết vào hôm nay rồi.

Hu hu, chết kiểu này thật sự rất ☹️ nha!

“A mã, Ngạch nương, hai người mau buông tiểu muội ra a!” Nữ Cỗ Lộ. Văn Diệp đầu đầy hắc tuyến nhìn đôi phu thê không biết điều, vội vàng cứu tiểu muội bị bức hại từ trong ‘rãnh’ đau thương ra.

Diễm Nhi mềm nhũn tựa vào trên người ca ca nàng, hé ra khuôn mặt thanh diễm nhỏ nhắn bị nghẹt thở đến đỏ bừng, lúc cái miệng nhỏ nhắn phẫn hồng ngáp ngáp ra sức hít ra thở vào lấy hơi, cũng không quên dùng cặp mắt to như nước trong veo, ủy khuất nhìn cha mẹ nàng.

“Cục thịt tâm can bảo bối của mẹ a!” Mẹ Diễm Nhi hoàn toàn bị cảm xúc bao trùm, hận không thể đem tiểu khuê nữ của mình ôm vào trong ngực, cẩn thận vỗ về một lát. Thế nhưng... đôi mắt của bà bắt gặp quyển trục màu vàng (thánh chỉ) đang còn trong tay nữ nhi, con gái số khổ của bà a!!!!

Sau một hồi náo loạn, một nhà ba người cuối cùng cũng hơi bình tĩnh lại một tí, cha Diễm Nhi cố nén thương tâm, dẫn con trai lớn nhất đi mở cửa từ đường tổ tiên, không quan tâm trong lòng vui hay không vui, khuê nữ của mình lập tức sẽ trở thành phúc tấn của hoàng tử, dựa theo quy chế, ông phải đi báo cho tổ tông một tiếng, tỏ vẻ hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, cuộn đến nhà ông a!

Sau khi thấy hai cha con đi rồi, mẹ Diễm Nhi cũng cho mọi người trong phòng lui ra. Chỉ kéo tay khuê nữ, ngồi bên giường rơi nước mắt.

Thấy mẫu thân khóc thành như vậy, Diễm Nhi lúc này mới thật sự sốt ruột, trong trí nhớ của nàng, cho tới bây giờ mẹ đều là người kiên cường mạnh mẽ, đại cô nãi nãi của Mãn tộc uy phong hét lên một tiếng mang theo sức mạnh a, chưa từng thấy qua bộ dáng thương tâm đến thế?

“Mẹ!!” giọng nói ngọt lịm như mật đường nhẹ nhàng vang lên bên tai, bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt mang theo mùi sữa không ngừng lau nước mắt trên mặt bà: “Mẹ đừng khóc! Đều là lỗi của Diễm Nhi! Diễm Nhi làm cho mẹ buồn.”

“Sao lại là lỗi của con,” nhìn vẻ mặt không biết phải làm sao của con gái, mẹ Diễm Nhi nén lòng, cố kéo nụ cười cứng ngắc: “Cô nương nhà ta không làm gì sai cả.”

Diễm Nhi nghe vậy, như con cún nhỏ sấp đến trên vai mẫu thân, sau một lúc lâu mới hơi do dự hỏi: “Cái người kia mà nữ nhi phải gả, thật, thật sự, không tốt đến vậy sao?”

Thở sâu một hơi, mẹ Diễm Nhi lau nước mắt mới nói: “Con gái ngoan, con có biết người mà con phải gả là người phương nào không?”

Vấn đề này lại khiến nàng có chút khó khăn, bởi vì vừa rồi lúc nhận thánh chỉ thật sự là quá hồi hộp, hơn nữa giọng nói chói tai của thái giám kia chọc thẳng vào tai nàng, ngoại trừ cái câu mở đầu: “phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết” kia ra, từ đầu đến cuối nàng nghe không hiểu chút gì.

“Là Tứ A Ca của đương kim Thánh Thượng, bồi lặc Dận Chân!”

Dận Chân?

Diễm Nhi nghiền ngẫm, cảm thấy cái tên này hình như đã nghe qua ở đâu, chẳng lẽ là...? Nàng thành linh trợn to hai mắt, mặt đầy ngạc nhiên nhìn

mẹ nàng: “Chính là cái người có tông cộng ba bà vợ đã chết, được người ta gọi là Thiên Sát Cô Tinh - Tứ hoàng tử đó sao?”

“Xuyt! Muốn chết sao, Cô Tinh cái gì, lời này mà để cho người khác nghe được, là phải rơi đầu đấy!” mẹ Điem Nhi nghiêm khắc vỗ lên cái móng vuốt của con cún nhỏ kia, trong thần sắc tất cả đều là cảnh cáo.

Điem Nhi le lưỡi một cái.

Nhìn nữ nhi mấy tuổi đầu rồi mà còn tính tình bướng bỉnh, mẹ Điem Nhi không khỏi càng phát hỏa, hơn nữa trong đống hỏa này còn trộn lẫn một tia hận ý, đó là oán hận đối với những chi khác trong bốn gia Nữ Cổ Lộc, nếu không phải bọn họ giở mảnh khốe trong đó, thì cô nương của nhà bà cần gì phải gả cho một người nam tử như vậy.

Thân phận có tôn quý hơn nữa thì thế nào, chẳng lẽ còn quan trọng hơn mạng của con gái bà sao?

Thấy mẫu thân đại nhân rơi vào trầm tư, Điem Nhi ở bên cạnh trong lòng cũng lẫn lộn đủ loại ý niệm, đối với Tứ hoàng tử Dận Chân, nàng đã nghe danh từ lâu. Nghe đâu vị gia này là con trai của Đức Phi nương nương trong cung, còn là con nuôi của vị Hiếu nhân nghĩa hoàng hậu đã qua đời trước đó, thân phận tôn quý thì không cần bàn tới. Nhưng chân chính khiến hẳn được nổi danh khắp kinh thành lại là lời đồn hẳn “khắc thê”. Người nghĩ một chút mà xem, một người nam nhân cư nhiên trong hơn mười năm, liên tục chết ba bà vợ, hơn nữa đến bây giờ trong phủ cũng không có lấy một đứa bé, đây là ngạnh mệnh (mệnh cứng) hung hãn cỡ nào a, nói hẳn không khắc thê, quý cũng không tin!

Chẳng lẽ, mình sẽ trở thành người thứ tư?

Nghĩ đến đây, Điem Nhi không khỏi chột rùng mình một cái.

Cảm giác được con gái sợ hãi, mẹ Điem Nhi lập tức đau lòng ôm con gái vào lòng, liên tục vỗ về lưng nàng, miệng không ngừng nói: “Đừng sợ, đừng sợ, Điem Nhi đừng sợ a! Những chuyện ma quỷ này đều là đồn bậy đồn bạ thôi, Điem Nhi của chúng ta phúc khí rất lớn, nhất định có thể trường trường cửu cửu, bình an khỏe mạnh.”

Thánh chỉ đã ban xuống, mình không nhận, thì còn cách nào đây? Thay vì khiến cho người nhà khó chịu theo, không bằng thật vui vẻ sống cho tốt quãng thời gian cuối cùng trước khi ra cửa còn hơn!

“Mẹ, con không sợ!” Điem Nhi khịt khịt cái mũi nhỏ, dùng sức nắm nắm đôi bàn tay trắng như phấn, trên mặt tràn đầy kiên định.

Sau ba ngày được sắc phong phúc tấn hoàng tử, trong nội cung lại có người đến, đón Điem Nhi tiến cung, nói là Đức Phi nương nương muốn gặp nàng. Vì thế, trong ánh mắt bất an của cả nhà, Điem Nhi bước lên xe ngựa của Tử Cấm thành.

Trong Vĩnh Hòa Cung.

Đức Phi có chút uể oải nằm nghiêng trên tháp Tương phi, hai tiểu cung nữ quỳ bên chân đang cầm mỹ nhân chùy nhẹ nhàng gõ chân cho bà.

“Tân phúc tấn mới được sắc phong của lão Tứ sắp tới chưa?”

“Cũng nhanh thôi ạ, sáng sớm Tiểu Phúc Tử đã đi đón rồi, tính toán một chút hẳn đã đến nơi rồi.” ma ma được nể trọng nhất bên người Đức Phi, Tần ma ma ý cười đầy mặt, nhẹ giọng nói.

“Aizz!” Đức Phi bực đầy tâm tư thở dài nặng nề, phất tay một cái cho mọi người đều lui xuống, chỉ lưu lại Tần ma ma.

“Lần này sợ là ủy khuất lão Tứ rồi!” bà lại nói: “Bốn cung thật không ngờ Hoàng Thượng ấy thế mà bỏ qua tú nữ ứng tuyển đợt này, trực tiếp ban

chỉ một nữ nhi của tiểu quan lục phẩm làm phúc tấn, đây không phải là quét sạch mặt mũi Dận Chân sao? Khiến hấn về sau làm sao có chỗ đứng trong đám huynh đệ a!”

Tần ma ma nghe vậy trong bụng lại không cho là đúng, phải biết rằng chuyện vị chủ tử kia khắc thế, trong kinh thành ai mà không biết, những người có quyền thế kia, đều quý trọng danh dự, cái tiếng ‘bán con gái cầu vinh’, leo lên hoàng gia này, ấy mà cũng không dễ nghe, lại nói Tứ A Ca là người lạnh lùng nghiêm nghị, không nhận họ hàng, ở trong triều đã đắc tội với bao nhiêu người, người ta trốn còn không kịp, ai mà nguyện ý tới gần chứ!

“Nô tỳ ngược lại nghe nói, tướng mệnh của vị cô nương kia vô cùng tốt, nói gì mà cực kỳ có phúc khí!” Tần ma ma cười nói: “Biết đâu chính là người trong mệnh của bối lạc gia chúng ta thì sao!”

“Người nói cũng có lý!” Đức Phi nghe xong, trên mặt liền lộ ra nụ cười nhè nhẹ: “Là Từ đại nhân của Khâm Thiên Giám tự mình đoán quẻ, nói cô nương kia có mệnh cách vượng phu, vượng tử. Thánh Thượng cũng vì nghe lời này, mới hạ chỉ ban hôn.”

“Cho nên nương nương liền đem tâm phóng tới trong bụng, an an tâm tâm chờ uống ngụm trà của con dâu đi!”

Chủ tớ đang nói chuyện, ngoài cửa có thái giám khom người đi vào, sau khi cúi người hành lễ mới nói: “Khởi bẩm nương nương, cách cách nhà Nữ Cỗ Lộc đến!”

Đức Phi nghe xong ngồi thẳng người, trầm giọng nói: “Tuyên.”

Điền Nhi quỳ lên nền gạch lưu ly màu xanh của Vĩnh Hòa cung, trong lồng ngực như có một con thỏ nhỏ cuộn lại, nhảy thành thạch kích liệt.

“Thần nữ Nữ Cổ Lộc thị tham kiến Đức Phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.”

“Đứng lên đi!” Một giọng nói dịu dàng chậm rãi vang lên trên đầu: “Đứa bé ngoan đừng sợ, ngẩng đầu lên, để Bồn cung nhìn xem.”

Điềm Nhi nho nhỏ hít vào một hơi, quy củ đứng lên, ánh mắt cũng không dám nhìn loạn, chỉ nửa cúi đầu, mặc cho tầm mắt phía trên tỉ mỉ tìm tòi trên mặt mình.

Đức Phi nhìn tiểu cô nương đứng bên dưới, đôi chân mày lá liễu dần dần nhíu lại, mặc dù bà đã sớm nghe nói, phúc tấn mới được sắc phong cho lão Tứ này tuổi cũng không quá lớn, nhưng cũng không ngờ lại nhỏ như vậy, thoát nhìn tựa hồ còn không lớn bằng Bát công chúa của bà nữa! Bất quá đáng dập lại xinh xắn, trắng trắng mềm mềm vừa nhìn liền khiến người thương yêu.

Được chủ tử ra hiệu, Tần ma ma dời một cái tú đôn* đến cho Điềm Nhi. Sau khi tạ ơn, Điềm Nhi cũng không dám ngồi lên cả, chỉ ngồi mé mé ở một bên, ngạch nương đã dặn, sau khi tiến cung tiếp kiến Đức Phi nương nương, mình nhất định phải ít nói, phải biểu hiện khôn khéo một chút, không được chọc nương nương mất vui. Cũng may mà, hình như Đức Phi nương nương tính tình cũng nhu hòa, đối với nàng ôn ngôn nhuyễn ngữ đấy. Chỉ hỏi chút chuyện như năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà có bao nhiêu người? Từng đọc qua sách gì? Đủ loại vấn đề, nàng trả lời cũng trôi chảy.

(*tú đôn: loại ghế ngồi giống cái trống)

Ước chừng lại qua thời gian nửa chung trà, sau khi Đức Phi nương nương nói một câu: “Bồn cung mệt rồi, Tiểu Phúc Tử, tiễn Nữ Cổ Lộc cách cách”, hành trình đầu tiên ở Tử Cấm thành của Điềm Nhi đến đây kết thúc.

“Đức Phi nương nương trông như thế nào?” Sau khi về đến nhà, mẹ Điem Nhi hỏi khuê nữ nhà mình.

“Ừm...” khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Điem Nhi nhăn lại thành một đoàn, suy nghĩ hơn nửa ngày mới nói: “Nương nương đi hài rất đẹp!”

Để hung màu trắng như lông ngỗng, nổi bật màu tím của mặt vải, trên mũi hài gắn viên trân châu lớn chừng nắm tay em bé, mặt trên thêu uyên ương hí thủy, ngay cả hoa lá sen thêu trên đó cũng trông rất sống động.

“Con đoán là!” Điem Nhi vẻ mặt suy nghĩ sâu xa sờ sờ cằm nhỏ của mình: “Nếu đem đến tiệm cầm đồ Hạng gia ở phố đông, nhất định có thể cầm được không ít tiền.”

Con gái, con vào cung một chuyến, nhớ kỹ được, cũng chỉ có một đôi giày?

Được rồi, với trình độ ngốc nghếch của khuê nữ nhà bà, thật sự có thể trở thành một thê tử đạt tiêu chuẩn sao? Mẹ Điem Nhi lại cực kỳ lo lắng, đáp án dĩ nhiên là: Khẳng định không có khả năng!!!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ma Ma

Dạo gần đây có vị hai ma ma đến phủ Nữ Cổ Lộc.

Một người họ Liễu một họ Tiên, do phủ nội vụ trong nội cung phái tới đặc biệt dạy quy củ cho Diêm Nhi.

Mà kể từ khi các bà ấy đến, Diêm Nhi đáng thương không còn tiêu sái như xưa, bắt đầu bước vào quá trình huấn luyện “nước sôi lửa bỏng”.

“Nữ Cổ Lộc cách cách ngài cần biết...” Liễu ma ma một thân áo khoác ngắn màu nâu, tóc mai bóng như mỡ được vuốt sát vào hai bên, vẻ mặt nghiêm túc đang nói với Diêm Nhi đang ngồi nửa người, nỗ lực không để chính mình lắc lư: “Thiên gia quy củ nhiều, sau này nhất cử nhất động của ngài, ấy thế mà được rất nhiều người bên dưới trông vào, tuyệt đối không được phép xảy ra sai lầm nào dù chỉ tí ti, nếu không chẳng những bị người chê cười, mà còn liên lụy Tứ gia... thắt lưng thả lỏng, ngực cao lên...” Đang nói, cây thước gỗ trong tay Liễu ma ma liền nhẹ nhàng gõ lên lưng Diêm Nhi, làm cho tiểu cô nương đáng thương khổ sở hít vào một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn nín nghẹn đến đỏ bừng.

Liễu ma ma thấy thế, mí mắt cũng không nâng, tiếp tục nói: “Chủ tử trong nội cung nhiều, trên có Ngô hoàng đệ hạ, Hoàng quý phi nương nương, tứ phi nương nương Nghi Huệ Đức Vinh, Tần phi Quý nhân của các cung, dưới có các vị Trục lý (chị em dâu) cùng mệnh phụ triều đình, đối với từng người có thân phận khác nhau, cũng phải xuất ra lễ nghi cùng thái độ bất đồng mà đối đãi. Vừa không thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa, cũng không thể hạ thấp uy phong là phúc tấn hoàng tử của ngài...”

Đối với Liễu ma ma không ngại lời thôi dài dòng mà ân cần giảng dạy, Diễm Nhi tỏ vẻ nàng một câu đều không nghe lọt.

Nghĩ thử mà xem, một người dốc toàn bộ tinh lực đều dùng để duy trì dáng người, bị nói đến mém quên cả thở, nàng còn lòng dạ nào mà đi nghe lời người khác nói gì. Đại khái trong đầu trừ bỏ một chữ “Mệt” ra, thì không còn cái gì khác rồi.

“Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi!” trông tình trạng của Diễm Nhi, trong lòng Liễu ma ma biết rõ, thấy nàng quả thật không kiên trì nổi nữa, liền mở miệng nói.

Được lệnh, Diễm Nhi chậm rãi đứng dậy, nha hoàn thiếp thân San Hồ vội đi tới đỡ nàng.

Từ giờ Thìn đến giờ Mậu (7h sáng đến 9h tối), suốt một ngày học lễ nghi cung đình khiến nàng hoàn toàn kiệt sức.

Thân thể cực kỳ mệt mỏi, người liền không muốn ăn gì, hơn nữa sau lưng còn có một Liễu ma ma “âm hồn bất tán”, không ngừng nhìn nàng chăm chăm “Ăn không lộ răng, gắp không được thừa”, Diễm Nhi ăn mà muốn đau dạ dày.

Buổi tối, khi mẹ Diễm Nhi tới, Diễm Nhi còn đang để trần đôi bàn chân sưng vù như cái bánh bao, được Tiên ma ma cầm kim, châm từng cái nhọt nước thật to do bị rộp.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây!” Theo bản năng Diễm Nhi muốn rụt chân lại.

Soạt một cái, mẹ Diễm Nhi liền lệ đầy hốc mắt, tim đau như thắt.

“Mẹ tới thăm con một chút!” Biết không thể biểu lộ trước mặt đám ma ma, mẹ Diễm Nhi nương cố nén nổi lòng, nở nụ cười đi đến cạnh nàng.

“Nô tỳ báỉ kiến Nữ Cỗ Lộc phu nhân.” Tiền ma ma hành lễ nói.

Thoạt nhìn khác hẳn với Liễu ma ma cứng nhắc nghiêm khắc, khuôn mặt tròn như chiếc đĩa bạc của Tiền ma ma tỏ ra hòa khí hơn, thấy mẹ Đìem Nhi không ngừng nhìn đến hai chân của khuê nữ, bèn nén cười giải thích: “Phu nhân không cần phải lo lắng, nô tỳ ngâm chậu nước này là được thủy bí chế của nội cung, giãn gân thông mạch rất tốt, cô nương ngâm chân vào, nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau nhất định sẽ hoạt động như thường.”

Mẹ Đìem Nhi nghe vậy, trong lòng lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Tiền ma ma vừa nhìn liền biết hai mẹ con có chuyện muốn nói, bèn tìm cớ lui ra ngoài.

“Cục cưng nhỏ của mẹ, mấy ngày nay thật khổ cho con!” mẹ Đìem Nhi hai mắt mông lung đăm lệ nói.

Hai vợ chồng Nữ Cỗ Lộc chưa từng nghĩ tới có một ngày khuê nữ nhà mình sẽ đặt quan hệ với hoàng gia, trong kế hoạch của họ, muốn tìm cho Đìem Nhi một nam nhân có gia đình bình thường, nhân phẩm tốt, biết vờn lên, cho dù gia sản ít hơn chút cũng không sao, chỉ cần có thể đối xử tốt với con gái họ. Bởi vì yêu cầu tiêu chuẩn thấp, cho nên từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ năm bảy tám tuổi có mời người dạy chút quy củ ra, đối với đứa con gái bảo bối này, bọn họ hoàn toàn áp dụng phương thức nuôi dưỡng “ngàn theo trăm thuận”.

Nhưng nào ngờ, người tính không bằng trời tính.

Một đạo thánh chỉ ban xuống, lật đổ toàn bộ kế hoạch của họ.

Thấy mẫu thân đại nhân đôi mắt rưng rưng ngấn lệ, sắc mặt buồn bã, Đìem Nhi liền biết là bà đau lòng vì mình.

“Mẹ, con không sao đâu!” Điem Nhi cười híp mắt lắc lắc cánh tay mẫu thân: “Ngài cũng không biết đâu, trong thời gian này con vậy mà có tiến bộ đó, ngay cả mang hài đế cao vào cũng có thể đi vèo vèo trong phòng rồi, chưa hết a, con còn học thiệt nhiều thiệt nhiều kiểu hành lễ khác nhau nữa nha, nào là thượng lễ, thâm lễ, bình lễ và cả phúc lễ... nhiều ghê lắm, ngay cả Liễu ma ma cũng khen con có tiến bộ lớn đó!”

Biết con gái cố làm mình vui, mẹ Điem Nhi liền lau nước mắt, cười nói: “Ngạch nương biết, cục cưng nhỏ của mẹ là thông minh nhất!”

“Hi hi... tất nhiên... tất nhiên...” Điem Nhi nhõng nhẹo một lúc lâu mới hỏi: “Mấy ngày nay a mã và ca ca có khỏe không ạ?”

Bởi vì Điem Nhi đã được định danh phận, đã coi như là người hoàng gia, mà đối với hoàng gia mà nói, trừ bỏ họ Ái Tân Giác La, những người còn lại đại khái đều là nô tài là cỏ cây tầm thường. Điem Nhi không muốn nhìn thấy dáng vẻ cha và anh quý trước mặt mình, nên nhịn tương tư, bảo họ không cần tới.

“Vẫn khỏe! Chính là rất nhớ con!”

Điem Nhi thấp giọng nói: “Con cũng nhớ a mã và ca ca.”

Thấy vẻ mặt con gái xụ xuống, mẹ Điem Nhi nén đau xót trong lòng, vội dờ dề tài: “Cục cưng ngoan, mẹ tới là nói cho con biết, rương hòm đồ cưới của con mẹ đã chuẩn bị xong cả rồi, đây là danh sách, con xem còn thiếu gì không?”

Điem Nhi cầm một xấp giấy thật dày trong tay, lật lật vài trang, cái miệng nhỏ nhắn trương thành chữ O: “Mẹ, phải chăng ngài muốn vét sạch nhà chúng ta ư, ca ca ấy vậy mà vẫn còn độc thân đấy, nếu sau này không lấy được vợ thì biết làm thế nào a?”

“Xú nha đầu, nói bậy bạ cái gì đó!” Trừng mắt đứa con gái chuyên nói hươu nói vượn, mẹ Điem Nhi thở dài thườn thượt, có chút lo âu nói: “Con gả cho hoàng tử bối lặc, theo lý mà nói thì hết thấy công việc của hôn lễ đều do phủ nội vụ thống nhất mà tiến hành, nhà chúng ta không cần quan tâm. Nhưng con dù sao cũng là Tứ phúc tấn tương lai, có biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào, nếu đồ cưới sơ sài, chẳng phải là bị người coi khinh sao!”

Mẫu thân có nỗi khổ tâm, Điem Nhi làm sao không hiểu.

Nhà họ tuy là thế gia vọng tộc Nữ Cổ Lộc lớn thứ tám ở Mãn Châu, nhưng cũng không phải là chi chính, chính là không biết sai lệch qua bao nhiêu chi thứ, ngay cả a mã nàng cũng chỉ là một vị quan lục phẩm nhỏ bé, lại còn giữ một chức quan nhàn hạ trong Nông bộ, nếu không phải Ngạch nương giỏi kinh doanh, mở vài tiệm bán son phấn ở quê nhà, không biết chừng cuộc sống của nhà họ sẽ thành cái dạng gì nữa!

Xấp giấy nặng trĩu trong tay nàng đây, là của cải cha mẹ tích lũy bao nhiêu năm mới có thể gom góp lại a!

“Mẹ, con không thể nhận nhiều như vậy!”

“Làm sao không thể nhận” mẹ Điem Nhi không vui nhíu lông mày: “Nếu con lo ca ca không vừa lòng? Yên tâm...”

“Không phải vậy!” Điem Nhi vội ngắt lời bà..., ôm cổ mẫu thân, nũng nịu nói: “Ca ca thương con như vậy, cho dù mẹ có đem cả bàn ghế ấm trà cho con, huynh ấy cũng sẽ gật đầu đồng ý.”

“Vậy sao con...”

“Mẹ, ý con là vậy” Điem Nhi nói: “Con gái dù sao cũng chỉ là vợ kế của Tứ gia, không phải vợ cả nguyên phối, cho dù đồ cưới có ít một chút, người khác cũng sẽ không xem thường đâu, nhưng nếu cứ “phồng má giả làm

người mập”, cứ phải gắng gượng cho bằng này bằng nọ với người ta, ngược lại còn khiến người chê cười.”

Một đứa con gái của quan lục phẩm nhỏ bé, của cải có thể có bao nhiêu, trong lòng mọi người đều biết rõ, Khuynh gia gả nữ, cho dù xuất phát từ tấm lòng từ ái của bậc làm cha làm mẹ, nhưng ở trong mắt người khác, sợ cũng chỉ là một trò cười.

“Cho nên, rương đồ cưới này, chỉ cần ba mươi sáu hòm là được rồi, mẫu thân đưa San Hồ, Phi Thúy, Bích Hà, Yến Thảo, Lưu bảo trụ gia và Triệu bảo Cương gia của hai phòng giao cho con, để nữ nhi có người sai sử trong phủ bối lạc, vậy là đủ rồi!”

Thấy gương mặt mẫu thân vẫn là biểu hiện không đồng ý, Diễm Nhi liền giở trò ăn vạ, làm nũng, lời thôi lảng nhăng đủ loại mười tám chiêu tuyệt kỹ, thẳng chọc mẹ nàng bật cười ra tiếng, nhưng năm lần bảy lượt dưới sự kiên trì của mẹ Diễm Nhi, số lượng đồ cưới vẫn biến thành sáu mươi bốn rương, việc này mới xem như là dừng lại.

Những ngày tháng huấn luyện của Diễm Nhi, vẫn đầy ắp mồ hôi và máu mà vất vả tiến hành.

Ròng rã suốt hai tháng trời, nàng từ một đứa bé lười chày thây, nhõng nhẽo non nớt, ngồi không có dáng vẻ, đứng không ra tư thế, biến thành một tiểu thư khuê các duyên dáng yêu kiều, biết rõ đủ loại lễ nghi, chua ngọt đắng cay trong đó, quả thực là “Khuynh tấn tam giang, đảo tận ngũ nhạc”*, có nói ra cũng không hết.

(* Khuynh tấn tam giang, đảo tận ngũ nhạc: dốc cạn ba sông, đảo ngược năm núi)

“Cách cách, phủ nội vụ phủ có truyền đến, chúng nô tỳ phải trở về!”
Liễu ma ma cùng Tiên ma ma đến cáo từ.

Điềm Nhi nghe xong, ánh mắt thoáng chốc sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mịn màng không cầm được liền vẽ ra một đóa lúm đồng tiền.

“Khụ khụ khụ... Hai vị ma ma cực khổ, những ngày này Điềm Nhi thụ lợi rất nhiều, lúc này xin cảm tạ!” Điềm Nhi hơi hơi nhún hạ thân.

Hai vị ma ma nghiêng cúi người không dám nhận, chỉ nói: “Cách cách quá lời, là chúng nô tỳ nên làm.”

Trưa hôm đó, mẹ Điềm Nhi hay tin liền bày một bàn tiệc rượu, lại biếu mỗi người một tờ ngân phiếu hai trăm lượng.

Về phần Điềm Nhi, sau khi hưng phấn rồi cực có thể thoát khỏi lồng giam, ngược lại nổi lên tí ti ý nghĩ không nỡ. Nghĩ nghĩ một lúc, nàng móc ra hai cái hà bao từ dưới gối, lễ vật tuy nhỏ, cũng coi như là một chút tâm ý của mình đi!

Trên chiếc xe ngựa nhỏ màu xám xanh, Tiền ma ma đang tán gẫu cùng Liễu ma ma.

“Lão tử tử, tử thấy cách cách nhà Nữ Cổ Lộ thế nào?”

Liễu ma ma lật xem hà bao màu đỏ tươi trong tay, nghe vậy, cư nhiên nhẹ nhàng thở dài: “Như thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần nàng ta có mệnh có thể đứng vững trong phủ bối lạc, coi như là tạo hóa vậy.”

“Aizz! Tử nói cũng phải!” Nghĩ đến mệnh cô tinh của Tứ A Ca, Tiền ma ma không khỏi cũng nhíu mày.

Với những người cả đời nhẫn nhịn trong cung như các bà mà nói, có việc ngấm ngầm xấu xa nào mà chưa thấy qua, thật ra trong lòng cũng không tin quỷ thần gì đó, nhưng về chuyện Tứ A Ca “khắc thê”, hai người

họ ngược lại rất tin tưởng không nghi ngờ, nếu nói tại sao, bởi vì đó là hai người họ tận mắt nhìn thấy.

Khoảng gần nửa năm trước, sau khi vị phúc tấn thứ ba của Tứ A Ca chết đi, kỳ thực Hoàng Thượng có ban chỉ cho một vị cách cách, vị cách cách kia cũng họ Nữu Cổ Lộc, là con gái của Lăng Trụ quan điển nghi tứ phẩm. Chính là lúc đó, hai người họ phụng mệnh đến dạy quy củ lễ nghi cho nàng ta, nhưng ai có thể ngờ được, vị cách cách bạc mệnh kia, không biết tại sao bị nhiễm hàn, sau một cơn đở bệnh nóng sốt, người liền không còn dùng được.

Thật sao...

Tứ A Ca này không chỉ có thể khắc chết vợ mình, nay ngay cả bà vợ chưa qua cửa cũng bị khắc chết luôn.

Lúc bấy giờ, trong kinh thành đồn ầm lên, nếu không phải Hoàng Thượng lấy thủ đoạn lôi đình chém đầu vài tên, còn không biết Tứ A Ca bị chỉ trích bao lâu đâu!

Mệnh của con trai mình có không tốt cỡ nào đi nữa cũng vẫn là con trai của mình, há lại để người khác làm càn, vì thế Hoàng thượng nổi trận lôi đình liền giáng xuống người Nữu Cổ Lộc gia cùng với đám nô tài các bà từng hầu hạ cách cách.

Ngay bên bờ ranh giới toàn gia bị diệt vong, cũng không biết ai nghĩ ra một phương pháp cho Nữu Cổ Lộc đại nhân, nói là bà con xa có một đứa con gái cùng chi, từng được Diệu Nghĩa pháp sư của chùa Đại Giác Tự bấm vận mệnh, nói là có mệnh cách đại phú đại quý, vượng phu vượng tử, phúc thọ song toàn, nếu đem đứa bé này tiến cử cho Hoàng thượng, biết đâu thánh thượng vui vẻ liền bỏ qua cho bọn họ không chùng!

Ai ngờ đến chính là cái phương pháp không ra phương pháp này, thế mà lại thành sự thật!!

Nữu Cỗ Lộc đại nhân giữ được cái đầu, không bao lâu sau lại xoay sở tìm cách, tìm một địa phương xa xôi, rời khỏi kinh thành.

Mà đám nô tỳ các bà oan uổng chịu tội lây cũng bình an trở về cung.

Bởi vì tận mắt nhìn thấy vị tiểu cách cách dụ dàng nho nhã kia trong một đêm liền qua đời một cách không sao giải thích được. Đó là lý do vì sao hai vị ma ma Liễu - Tiền đối với kết luận Tứ A Ca “khắc thê”, là tin tưởng không hề nghi ngờ!

“Aizz! Con người a, đều do mệnh.” Tiền ma ma thở dài thật sâu.

“Đúng vậy, đều do mệnh.” Vuốt nhẹ nhẹ hà bao nhỏ màu hồng đào trong tay, nhìn những cành cỏ non xanh biếc thêu vện vẹo trên mặt vải, Liễu ma ma cũng lơ đãng nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trắng mềm mềm kia của Diễm Nhi, còn cả bộ dáng của nàng khi bị bà phê bình, lúc nửa đêm lén bò dậy luyện tập.

“Người có hơi hơi vụng về ngốc ngếch một chút,” Liễu ma ma nghĩ: “Nhưng cũng rất có cốt khí.

Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, biết đâu cô bé kia còn có phúc vận thì sao!”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đại Hôn

Cảm giác thành thân.

Cảm giác thành thân là cảm giác thế nào? Là hưng phấn, kích động, hay là bất an, thấp thỏm không yên?

Nữu Cổ Lộ. Điềm Nhi có thể mặt đậy nghiêm túc mà nói cho người biết, cảm giác thành thân chính là “Mệt thấy pà luôn!”

Giống như đêm qua nàng mới vừa chợp mắt một cái, trong chốc lát đã bị mẫu thân một thân xiêm y mới toanh lôi từ trong ổ chăn ra, khi đó trời còn tờ mờ tối nữa chứ, đương mơ mơ màng màng, nàng đã bị nhúng vào trong thùng nước tắm rửa sạch sẽ, rồi lại trong chốc lát, một lão thái thái dáng dấp tròn béo phúc hậu đến trang điểm cho nàng. Sợi chỉ đỏ dài mảnh từng đường cạo cạo trên mặt nàng, đến khi cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thành một trái táo, sau đó lão thái thái bắt đầu chải đầu cho nàng, vừa chải còn vừa nói mấy lời cát tường đạt được ước nguyện gì đó, nghe cũng hay hay.

Sau khi húp một chút nước canh gà, Điềm Nhi đã bị gấp rút mặc giá y vào.

Lễ phục đại hôn của phúc tấn hoàng tử, là chuyên viên Lễ bộ y theo vóc người của nàng mà làm, cho nên mặc vào vô cùng vừa vặn, hơn nữa lễ phục cao trang quý khí, trùm lên thân thể nhỏ nhắn của nàng, nhìn qua thấy tự dưng như lớn hơn vài tuổi.

Lúc chiếc khăn voan màu đỏ thẫm thêu phượng phủ lên cái đầu nhỏ của nàng, là lúc tiếng pháo trúc trong sân nổ lên rung trời, là lúc ca ca cúi người công nàng lên, là lúc bên tai truyền đến tiếng khóc không thôi của mẫu

thân, vốn đang mơ mơ màng màng, trái tim Điem Nhi đột nhiên xiết chặt một cái, một loại cảm giác sợ hãi lơ mờ từ trong lòng lan ra, từ hôm nay trở đi, nàng sẽ phải rời xa nhà, rời khỏi người thân có thể yêu chiều bao dung vô hạn mình, đi đến một nơi có hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, cùng một nam nhân hoàn toàn xa lạ bắt đầu cuộc sống mới.

Nàng thật sự có thể làm được sao?

Như cảm giác được muội muội bất an, Văn Diệp cũng muội muội nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ.”

“Dạ!” Dưới chiếc khăn đỏ thắm, truyền đến tiếng nghẹn ngào của Điem Nhi: “Muội không sợ.”

Nàng nhất định có thể.

...

Tiền viện phủ Tứ bối lặc.

Trực Quận Vương Dận Thì khẽ nhấp ly rượu trong tay, khóe miệng xẹt qua ý cười.

Thấy hấn như vậy, Cửu A Ca Dận Đường đảo con người, tiến lên vài bước nói: “Hôm nay tâm tình Đại ca vô cùng tốt nhỉ!”

“Ha ha ha” Dận Thì hào sảng cười nói: “Hôm nay là ngày đại hỉ của lão Tứ, làm ca ca ta đây tất nhiên phải mừng cho hấn thôi!”

Người dĩ nhiên là thật cao hứng rồi! Dận Đường liếc nhìn bốn phía vắng tanh vắng ngắt gần như là không có người nào, trong lòng cười lạnh thầm nghĩ.

“Đại ca nói phải” hấn cầm bầu rượu trong tay tự mình rót cho Dận Thì một chén, sau đó dùng giọng điệu hay nói đùa nói: “Chẳng qua tần suất

cưới vợ của Tứ ca cao quá, cứ vài lần như vậy, sợ là ngay cả hạ lễ, trong phủ ta cũng không biết nên tặng cái gì mới tốt!”

Ý tứ trong lời của Dận Đường, làm sao Dận Thì không rõ cho được.

Bất quá hẳn vẫn luôn bất hòa với Tứ A Ca, còn mong sao hẳn lại làm hỏng chuyện nữa kìa! Tốt nhất vừa vênh vênh bước vào cửa liền chết sớm một chút, xem cái mặt lạnh của lão Tứ còn có thể lớn lối nữa thôi. Hai người đang nói, Thập Tứ A Ca Dận Trinh cũng đứng dậy đi đến bên này, lần này cũng chỉ có ba người bọn họ đến dự tiệc cưới của a ca, những người còn lại cũng là “quà đến thay người”, cho nên, từ phương diện này cũng nhìn ra nhân duyên của Tứ A Ca Dận Chân rất cuộc kém cỡ nào!

Hoa nở hai đầu, cả cảnh hỗn loạn. (một cảnh nở hai bông)

Đương lúc ba vị a ca mỗi người còn đang đùa giỡn tâm nhãn thì kiệu hoa rước dâu cũng đã dừng lại trước cổng chính phủ bối lặc.

Điềm Nhi được người một đường nâng vào hi phòng, ngồi lên tấm đệm giường trơn mềm màu đỏ thắm, nàng còn chưa kịp thích ứng, liền cảm thấy trên đầu chợt nhẹ đi, khăn hi được bị người vén lên.

Một nam tử mặc bào phục đang đứng trước người nàng.

Gần như là theo bản năng, Điềm Nhi cười cười với hắn.

Bộ dạng ngoan ngoãn lấy lòng giống như một sóc con bụ bẫm lông đỏ rực.

Dận Chân nhú mày.

Ước chừng là phải chào hỏi khách khứa trong tiền viện, hẳn cũng không nán lại trong này quá lâu, uống xong ly rượu hợp cần, liền xoay người đi ra ngoài.

Điềm Nhi thấy hấn đi rồi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thành thật mà nói trong lòng nàng có hơi sợ! Bởi vì người nam nhân kia thoát nhìn thật sự rất, ừm... Nói như thế nào nhỉ? Tựa như hồi còn bé nhìn thấy đồ tể ở dưới quê, con lợn to trắng bóng bị treo ngược trên cây trúc, hấn vẻ mặt bình tĩnh cầm con dao nhọn, nhìn cũng không nhìn một đao liền cắm phập vào, con lợn trắng hét thảm như bên bờ cái chết, trong nháy mắt liền im bật, máu tươi ào ào văng lên mặt hấn, hấn lại vươn đầu lưỡi liếm khóe miệng một cái, vẻ mặt nhe răng cười nói: “Ừm! Không tệ, con lợn này cũng được hai trăm cân.”

Bởi vì hình ảnh kia thật sự rất rung động, cho nên tên đồ tể kia bị nàng liệt vào người đáng sợ nhất trên thế giới.

Nhưng ngày hôm nay, nàng lại phát hiện, hình như Tứ A Ca còn đáng sợ hơn cả hấn. Bởi vì khi tên đồ tể nhìn con lợn, sâu trong ánh mắt là vẻ thích thú, nhưng trong ánh mắt hấn nhìn nàng thì lại trống trơn không có gì cả.

Điềm Nhi chụm chụm đầu ngón tay, có chút uể oải nghĩ, chẳng lẽ mình ngay cả đầu heo cũng không bằng?

“Phúc tấn, có muốn ăn chút gì không?” thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của chủ tử nhăn nhó thành một cục, chắc là đã đói rồi, San Hô vội đi tới hỏi.

Dù sao này trong hỉ phòng này, ngoài đám thiếp thân nha hoàn của nàng ra cũng không có người khác, Điềm Nhi liền chỉ vào mình nói: “Trước giúp ta tháo những thứ này xuống đã.” Mang cả ngày, cái cổ nhỏ của nàng gần như bị gãy rồi.

Cởi lễ phục đại hôn, Điềm Nhi đổi lại một thân kỳ phục* màu hồng đào thêu đôi chim bả dực liền cành**, lại mặc kệ San Hô ngăn cản, cứng rắn tháo mớ trang sức trên đầu.

(*kỳ phục: hay còn gọi là “kỳ trang”, là trang phục truyền thống của phụ nữ Mãn Thanh)

(** nguyên văn: bí dực liên chi: theo truyền thuyết, loài chim bí dực một khi cất cánh bay, đều thường là hai con cùng bay. Dùng để so sánh cho tình cảm vợ chồng thân mật không rời)

“Chủ tử, nô tỳ bưng nước tới ạ.” Phi Thúy dẫn theo hai tiểu nha hoàn, thật cẩn thận bưng chậu đồng đi vào.

“May mà có người nhanh như vậy đã tìm được nơi có nước.” San Hồ cười nhận lấy chậu nước, đặt lên cái giá gỗ dương nhỏ bên cạnh.

Phi Thúy nghe vậy thì cười hì hì, dùng tay đảo cho nước ấm vừa phải, lại lấy một cái túi da ra đổ vào trong khoảng nửa lít sữa, cách cách nhà nàng vậy mà da mặt non cực kỳ, nếu nước không đủ ấm, ngày mai trên mặt thế nào cũng nổi lên mấy nốt mụn cơm li ti hồng hồng.

Sau khi rửa mặt xong, Diễm Nhi dùng chút điểm tâm, là San Hồ lén giấu trong tay áo đặc biệt cho nàng lót dạ, vì bị nén lại mà vừa vụn vừa bể, cho nên nàng chỉ ăn hai miếng, liền không chịu ăn nữa.

Nhị kinh vừa được gõ, trong thư phòng, Dận Chân buông kinh thư trong tay xuống, gọi một tiếng: “Tô Bồi Thịnh.”

“Có nô tài!”

Xoay xoay chiếc nhẫn ban chỉ bằng gỗ đàn trên ngón tay cái, Dận Chân mặt không thay đổi nói: “Đến chỗ phúc tấn.”

“Dạ!” Tô Bồi Thịnh khom người đáp.

Hắn khom lưng đặc biệt thấp, tim đập cũng dồn dập hơn ngày thường, bởi vì hắn biết hiện tại tâm tình của chủ tử gia nhất định vô cùng kém. Khẳng định là ở tiền viện bị cái gì chọc giận rồi! Tô Bồi Thịnh lặng lẽ thờ dãi, thần sắc lại càng lộ vẻ cẩn thận.

Lúc Dận Chân đi vào, Điềm Nhi đang còn nhai táo.

Cứ như thế ngồi xếp bằng trên giường hi, hai cái móng vuốt nhỏ mập mập đang ôm một trái táo đỏ căng bóng đầy nước, cắn một cái nom mặt mày hớn hở, vừa lòng thỏa dạ ra phết.

A! Nhân tiện nói một câu, quả táo kia là cái quả mà nàng phải liên tục cầm từ trên kệu hoa xuống, tục gọi là “quả Cát Tường.”

“Người đâu!” Đối mặt với phúc tấn tân nhiệm dường như đã hoàn toàn hóa đá, Dận Chân lạnh nhạt nói: “Dọn một bàn ăn khuya.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm Nhi trong nháy mắt đỏ lên, hu hu... đừng nói vị hôn phu mới cưới này có ấn tượng đầu tiên về nàng, sẽ không phải là đồ tham ăn chứ...

Không cần a, đây chỉ là tình huống ngẫu nhiên, bình thường nàng rất chi là rụt rè a!

Rất nhanh, một bàn rượu và thức ăn liền được dọn lên.

Điềm Nhi cúi đầu ngồi cạnh bàn, làm bộ lơ đễnh nhìn lướt qua.

Tám món, nhưng tất cả đều là chay.

Dận Chân mặt không chút biểu tình tự rót rượu tự gắp đồ ăn cho mình.

Điềm Nhi thật sự đã đói muốn xỉu, thấy vị hôn phu đại nhân không để ý đến mình, liền cầm đũa lên thử thăm dò hương vào trong mâm.

Món đậu đũa xào khô này, mùi vị không tệ, gắp hai gắp.

Món cải trắng nấu mèo trộn dấm này, có hơi chua, cơ mà nàng thích, gắp ba gắp vậy.

Dĩa hoa ngọc lan phi thúy* này, trông cũng ngon đấy, nhai cũng giòn giòn. (tên món ăn, chả biết làm từ gì, vì tìm hoài không thấy, chỉ biết là món chay)

Món đậu hủ non sốt, woa... thật mềm, ăn thật ngon, bất quá nên dùng thìa múc thì tương đối dễ dàng hơn.

Dận Chân nhìn phúc tấn tân nhiệm ở nơi nào đó còn đang “gió cuốn mây tan”, ăn đến vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc, trong đôi con người đen lạnh như băng xẹt qua ánh ngọc nhiên.

Sau một lúc lâu, Điem Nhi đã ăn uống no đủ buông đũa xuống, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, hình như có mỗi nàng ăn, vị hôn phu đại nhân một miếng cũng chưa động đũa a!

“Tứ gia không ăn sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Nhìn canh thừa cơm cặn trên bàn, lông mày của Dận Chân khẽ gằn như không thấy được mà nhướn lên.

Trầm mặc chắc là không ăn nhỉ! Điem Nhi lập tức yên tâm thoải mái

....

Trong tấm màn “Bách tử thiên tôn” (con cháu đầy đàn) màu đỏ thắm, khuôn mặt nhỏ của Điem Nhi đỏ bừng ngời quỳ trên tấm chăn bông, đôi mắt to trong veo như nước của nàng chớp chớp nhìn chăm chăm đến cửa, đôi tai nhỏ trắng như ngọc quay qua quay lại dựng thẳng đứng, đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân dần dần tới gần, tim Điem Nhi bình bịch nhảy loạn, lưng lại vô ý thức ưỡn lên, cho nên khi Tứ A Ca Dận Chân rửa mặt xong trở về từ phòng bên, liền nhìn thấy bộ dạng trông chờ mồm của cô nương nào đó.

“Đã trở lại ạ!” Điem Nhi cười híp mắt hỏi.

Chắc là bị nụ cười ngọt như mật kia mê hoặc, Dận Chân cứ nhiên lại buột miệng đáp: “Ừ!”

Oa a... thanh âm của vị hôn phu đại nhân thật trầm, thật dễ nghe nha.

Cô nương không tim không phổi nào đó hoàn toàn quên mất, mới một phút trước đây nàng còn sợ hãi muốn chết, hoàn toàn đắm chìm trong thanh âm “mỹ diệu” của vị hôn phu đại nhân, không chỉ có thế, kỳ thật nhìn kỹ thì vóc người của vị hôn phu đại nhân cũng thật dễ nhìn nữa chứ.

Khác xa với dáng vẻ thiếu niên công tử của Văn Diệp ca ca, vị hôn phu đại nhân đã là một nam nhân trưởng thành, hẳn không chỉ có thân hình cao lớn rần rỏi, ngũ quan lại sắc bén phi thường, đặc biệt đôi mắt kia, thanh lãnh (trong trẻo lạnh lùng) như nước lại lạnh lùng cao ngạo, không có lúc nào mà không tỏa ra một loại ý vị “người lạ chớ đến gần”.

Nhưng mà, Điem Nhi nghĩ, mình là phúc tấn của hắn, cũng không phải là người lạ nào a!

Có lẽ do ánh mắt Điem Nhi quá mức nóng bỏng, nóng bỏng khiến người ta không bỏ qua được, cho nên Dận Chân khẽ cau mày hỏi: “Nàng đang nhìn cái gì?”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Điem Nhi lại càng đỏ bừng, xấu hổ chum chum ngón tay, lẩm bẩm nói: “Nhìn gia a!”

“Hửm?”

“Vì, vì gia trông thật anh tuấn, cho nên trong lòng Điem Nhi vui sướng.”
Hắc hắc hắc... Ông trời phù hộ, để nàng được gả cho một đại soái ca như vậy!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Xuân Khởi (+16)

Phúc tấn của hần nói trong lòng nàng vui sướng?

Chẳng biết tại sao sau khi nghe xong những lời này, Dận Chân cảm giác một góc nào đó trong lòng mình có hơi mềm đi một chút.

Lắc đầu, hần chậm rãi đi đến bên giường.

Điền Nhi lanh lợi đứng lên, bắt đầu cởi đồ cho hần.

Nhìn tiểu cô nương còn chưa cao tới ngực hần, Dận Chân đột nhiên hỏi: “Gả cho gia, nàng rất cao hứng sao?”

Điền Nhi hơi ngây ra một chút, lập tức diên cuồng gật đầu như gà con mổ thóc.

Buồn cười, lấy gia thế của nàng có thể gả cho hoàng tử bối lạc, đó là tổ tiên có linh thiêng a! Tại sao phải mất hứng?

Bản tính của Tứ A Ca Dận Chân vốn là người đa nghi lãnh khốc, ghét nhất là người khác nói dối hần, cho dù là một câu, nếu để cho hần nhìn ra được, thì người đó sẽ được ghi nợ trong lòng hần, mặc dù lúc ấy sẽ không phát tác, ngày sau cũng sẽ lòi ra tính số.

Nhưng mà, giờ phút này, hần nhìn kỹ vị phúc tấn tân nhiệm của mình, không cách nào phân biệt được nàng nói thật hay giả.

Cho nên sau khi thoáng trầm ngâm, hần bèn nói thế này: “Nàng là phúc tấn thứ tư mà gia lấy.”

Đôi mắt đen của Dận Chân hơi lóe ra ánh sắc lạnh, bén nhọn lại khắc nghiệt nhìn chăm chăm tiểu cô nương trước mắt, như muốn xuyên thấu qua làn da của khuôn mặt xinh đẹp kia, nhìn rõ xem phía sau đó chất chứa thứ gì.

“Thiếp thân biết a!” Điem Nhi gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ chán chường hiểu được thân phận vợ kế của mình.

“Nhưng Điem Nhi tin tưởng...” Tiểu cô nương hơi ngửa đầu, đôi bàn tay trắng như phấn nằm lại thành quyền, vẻ mặt đầy kiên định tựa như đang thề với trời: “Thiếp nhất định sẽ là người cuối cùng.”

Dận Chân bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, đôi môi mỏng mấp máy, sau một lúc lâu mới trầm giọng nói: “Ừm, đi ngủ thôi.”

Điem Nhi bị bọc trong lồng ngực rắn chắc của nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như lửa đốt.

Lúc quần áo trên người đều bị kéo ra, bàn tay to lạnh lẽo của nam nhân phủ lên nước da non nớt kia, thân thể Điem Nhi không tự chủ được mà run lên.

Dĩ nhiên Dận Chân cũng cảm thấy, lúc mới bắt đầu, hẳn nghĩ đó là khẩn trương, nhưng sau đó, hẳn lại cảm giác được tiểu nhân nhi dưới thân hẳn, cư nhiên bắt đầu có phản ứng đáp lại mình.

Đó không phải khẩn trương, mà là hưng phấn, phúc tấn của mình hiện tại phi thường phi thường hưng phấn.

Mái tóc đen nhánh mềm như tơ của nàng tản ra, tựa như cánh hoa như có như không phủ lên da thịt trắng gần như trong suốt, bờ vai trơn nhẵn, hai tiểu nữ hoa xinh xắn, và cả nơi kín đáo thần bí giữa hai chân kia, như ẩn như hiện ló ra trong tầm mắt Dận Chân, gần như lập tức nhen nhóm lên bản năng cướp đoạt giấu ở nơi sâu nhất trong thân thể nam nhân này.

Hắn đỏ mặt dùng sức tách cặp đùi trắng nõn kia ra, khiến chúng mở ra một độ cong khiến người xấu hổ, sau đó trong ánh mắt mê loạn của Điềm Nhi, từ trong quần lót móc vật kia đã sớm căng đau ra.

“Thật lớn...” ngây ngô như đứa bé, khiếp sợ nhìn ‘gốc rễ’ kia, không chút nào biết được hậu quả khi nói lời này, chỉ càng khiến cho nam nhân càng thêm phát cuồng mà thôi. Tính cách xấu xa thâm căn cố đế của nam nhân khiến trên mặt Dận Chân xuất hiện nụ cười đắc ý, hai bàn tay hắn liền nắm chặt lấy vòng eo nhỏ của Điềm Nhi, nhắm ngay ngọc hồ xinh xắn kia, liền dùng sức đẩy về trước một cái.

Thoáng chốc, vang lên hai loại âm thanh.

Một là của Điềm Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nhúm, đau không ngừng nức nở. Một loại khác thì khẽ rên lên khoan khoái, Dận Chân chỉ cảm thấy mình đã tiến vào một nơi cực kỳ thoải mái cực kỳ dễ chịu, tựa như có ngàn vạn cái miệng nhỏ đang không ngừng hút lấy hạ thân của mình, lại như có vô số dòng suối ấm áp bắt đầu chảy cuồn cuộn bao lấy xung quanh, kích thích hắn chỉ muốn bất chấp mà vùng roi quất mạnh tới trước.

“Ừm ừm... a a... Chậm một chút... Đừng mà...” Điềm Nhi chỉ cảm thấy thân thể mình sắp bị đâm đến tan tác rã rời, không biết bám vào đâu nàng chỉ có thể vươn tay dùng sức bấu lên bờ vai rắn chắc của hắn, không ngừng thút thít nỉ non.

Ngay lúc Điềm Nhi bị làm cho “điên tam đảo tứ”, thì Dận Chân lại càng như phát cuồng, giống như đứa bé cúi đầu, há mồm liền ngậm lấy nhũ hoa nhỏ nhắn đang vươn cao đầu kia, gần như cắn nát đầu nhũ non mềm hồng hồng.

Lúc bắt đầu, Điềm Nhi đau dữ dội, nhưng theo đường tấn công mạnh của “cây roi” của Dận Chân, dần dần một loại cảm giác xa lạ vui sướng

thức tỉnh từ trong một góc hẻo lánh nào của thân thể, có lẽ là “Thiên phú dị bẩm” nơi bị xé rách đau nhức kia cứ nhiên bắt đầu như dòng suối tiết ra chất lỏng, nó làm cho đau đớn biến mất, làm cho một cảm giác run rẩy nhanh chóng xuất hiện. Diễm Nhi bất lực nâng tay lên ôm lấy mặt mình, chút lý trí còn sót lại nói cho nàng biết, bây giờ bộ dáng của mình nhất định rất dọa người,

Nhưng rất dễ nhận thấy, Dận Chân lại không nghĩ như vậy.

Hắn gần như thô lỗ lật người Diễm Nhi dậy, để cả người nàng ngồi trên thân mình, tư thế lúc lên lúc xuống này, làm cho hạ thân của hắn có thể không tổn chút sức nào đi vào càng sâu. Trên mặt Diễm Nhi lan tràn một mảnh sóng hồng mê người, cần cổ nhẵn mịn tươi đẹp kia giương lên thật cao, đôi chân trắng như ngọc giang rộng ra kẹp chặt lấy vòng hông rắn chắc của nam nhân.

Tấm màn giường màu đỏ thắm rào rào lay động không ngừng, không biết qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng thở gấp ồm ồm gầm nhẹ hòa với tiếng nữ tử nức nở, tấm màn “xuân khởi” này mới được xem là từ từ lắng xuống.

Dận Chân khắp người đầy mồ hôi phủ trên người Diễm Nhi, sau khi nghỉ một lát, mới cất giọng gọi người vào.

Diễm Nhi cả người bủn rủn được San Hồ và Phi Thúy đỡ, dùng thùng tắm gỗ lớn, hai đứa nha hoàn đỏ mặt thẹn thùng không dám nhìn nàng, khiến nàng ban đầu vốn cũng không xấu hổ, ngược lại cũng trở nên ngượng ngùng.

Sau khi tắm xong, đôi vợ chồng mới cưới lại một lần nữa nằm lên giường.

Diễm Nhi bị dày vò kịch liệt như vậy, tinh thần đã sớm không chịu nổi, nhắm mắt lại trong chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Trái lại tinh thần Dận Chân lại rất tốt, hẳn nghiêng người sang, nhìn cô bé bên cạnh, trong đôi mắt âm u sâu thẳm dần hiện ra ánh đăm chiêu suy nghĩ.

Kỳ thật đối với hôn sự này, hẳn cũng không hài lòng.

Bởi vì gia thế của Nữ Cổ Lộ thị thật sự quá kém, phụ thân chỉ là một quan lục phẩm của một trấn trong Nông bộ hạ thiết, huynh trưởng còn đang đi học cũng chưa có công danh gì, nếu không phải trên đầu treo lên ba chữ “Nữ Cổ Lộ”, gia đình như vậy ở trong kinh thành muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mà chính mình lại đường đường là hoàng tử bối lạc, trên người chảy dòng máu cao quý của họ Ái Tân Giác La, từ trong đầu hẳn càng muốn lấy một quý nữ của một thế gia vọng tộc, vừa có thể chủ trì trung hội, để cho mình tránh lo âu về sau, vừa có thể đạt được sự ủng hộ mạnh mẽ mà có lực từ tộc vợ.

Nhưng mà...

Một tầng phiền muộn nặng nề xuất hiện giữa hai hàng lông mày Dận Chân, những phúc tấn trước kia của hắn mà phù hợp với những điều kiện này, nhưng mạng của các nàng quá mỏng, không được may mắn, ngược lại còn chụp lên đầu hắn cái tên “Khắc thê”, thật là đáng giận!

“Lão Tứ a, lần này trăm chỉ phúc tấn cho ngươi là một người phúc vận thâm hậu, vượng phu vượng tử đấy...” trong đầu Dận Chân vang lên lời của đương kim thánh thượng, trong mắt lại lóe lên ánh sắc lạnh châm chọc, cục diện hiện tại không phải Hoàng A Mã cũng muốn thấy sao?

Đương lúc đủ loại ý niệm không ngừng kích động trong đầu Dận Chân, Diêm Nhi nằm bên cạnh lại có động tác, chỉ thấy nàng ngủ mơ như con sóc con, nhúc nhích trườn trườn, liền trườn từ trong chăn mình đến trong chăn nam nhân.

Vô ý thức ôm lấy cánh tay hắn, Điem Nhi hài lòng cọ cọ vài cái, trong chốc lát, lại o o ngủ như chết.

Nhíu nhíu mày, Dận Chân không chút do dự muốn kéo tay ra, nhưng vừa mới động, Điem Nhi liền phát ra tiếng nức nở bất mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn khó chịu nhăn nhăn lại, nhìn qua ủy khuất vô cùng. Dận Chân không khỏi dừng động tác lại, một lát sau, hắn thẫm than một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cặp nển đỏ long phượng trên chiếc bàn gỗ tử đàn yên lặng bập bùng cháy, trong màn vải bông đỏ thắm, cô bé nhỏ xinh xắn như con gấu koala quần lên người nam nhân ngay cả ngủ cũng cau mày, ngủ đến “thiên hôn địa ám”.

Sáng sớm hôm sau, Điem Nhi dụi dụi mắt, nho nhỏ ngáp ngời dậy, cảm tạ Liễu ma ma đã dạy bảo tận tình mà hiện tại đồng hồ sinh học của nàng phân bố cực chuẩn. Đương lúc mơ mơ màng màng, nàng còn có chút không biết mình đang ở đâu, cho đến một loạt tiếng tiếng bước chân sột soạt vang lên.

“Phúc tấn, đã dậy chưa ạ?” ngoài màn vải bông truyền đến giọng của San Hô.

Phúc tấn? Điem Nhi chớp chớp mắt, nga! Đúng rồi, mình bây giờ không còn là tiểu thư phủ Nữ Cỗ Lộc mà là phúc tấn của Tứ A Ca Dận Chân rồi!

“Tứ gia đâu?” Nàng mở miệng hỏi, lại phát hiện giọng mình có chút khàn khàn, ý thức được điều này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Điem Nhi bất chợt đỏ bừng, đêm qua từng lớp sóng thủy triều đồng loạt ập tới nàng. Thậm chí ngay cả cổ họng cũng khàn luôn rồi, hu hu nàng không còn mặt mũi mà sống nữa.

San Hô có chút khó hiểu nhìn khuôn mặt đỏ bừng, hãy còn rối rắm không ngừng của chủ tử, cẩn thận đáp lời: “Một khắc trước, bối lạc gia đã

dậy rồi ạ, bây giờ đang xử lý công việc trong thư phòng.”

Dận Chân vừa mới cưới, Thánh Thượng cho nghỉ phép ba ngày, lúc này thật ra đang nhàn rỗi.

Điềm Nhi gật gật đầu, cố nén nai con (xấu hổ) trong lòng, rời giường được bộn nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu, ngồi trước bàn trang điểm, khước mắt nàng đảo qua, một người trông như là ma ma, đang cẩn thận cầm một mảnh lụa trắng bỏ vào trong một chiếc hộp gỗ dài, trên mặt nàng lập tức lại là một trận phát sốt, cả người xấu hổ gần như bốc khói.

San Hô hầu hạ nàng từ nhỏ, làm sao lại không cảm giác được, sợ chủ tử bị bề mặt, nàng vội dời đề tài, nói: “Chủ tử, hôm nay mặc bộ trăm hoa xuyên điệp màu đỏ thắm kia được không?”

Có người dời đi suy nghĩ, Điềm Nhi ước còn không được, nghe vậy liền nói được, còn nói thêm: “Ta nhớ trong rương còn có cái áo bông cộc tay cổ bẻ đính lông thỏ bạc, người lấy ra đây cho ta.”

Lúc này đã gần cuối thu, Điềm Nhi lại yếu ớt cực kỳ sợ lạnh, thật sớm đã muốn bọc kín mình lại.

Sau khi đã ăn vận thỏa đáng, nàng phân phó Phi Thúy đến tiền viện mời Tứ gia đến, bữa cơm đầu tiên sau tân hôn, Điềm Nhi cũng không muốn vắng vẻ ăn một mình.

Thực hiển nhiên, Dận Chân cũng nguyện ý cấp cho nàng mặt mũi này!

Nhìn nam tử cao lớn đưa lưng về nắng sớm bước chậm chậm tới, Điềm Nhi có chút mất tự nhiên đứng dậy, nhưng trên mặt lại là nụ cười ngọt ngào vui vẻ.

Ngạch nương đã từng nói, một bé gái có thể không đẹp, nhưng nhất định phải biết cười, bởi vì nụ cười là một loại sức mạnh, một loại sức mạnh có

thể khiến người khác yêu mến mình.

Trong lòng Diễm Nhi cũng hy vọng Dận Chân có thể thích mình.

Bởi vậy, nàng cười đặc biệt sáng lạn, hiển nhiên lại giống như một con sóc béo nhìn thấy quả thông, ánh mắt hân hoan híp lại thành một vòng trăng khuyết, Dận Chân cong cong khóe môi, sau đó, cúi đầu ho nhẹ một tiếng.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ở Chung

Hai người vừa ngồi xuống, hạ nhân đã nhanh chóng bưng bữa sáng lên.

Điềm Nhi quét mắt qua, thấy trên bàn đặt một đĩa rau cải bánh bột ngô, một đĩa bánh ngọt, hai chén cháo Bích ngạnh*, vài loại rau xanh theo mùa. Nếu nhớ không lầm, tối hôm qua nàng cũng ăn toàn đồ chay, chẳng lẽ...

*cháo Bích ngạnh: là cháo được nấu từ một loại gạo tẻ có màu xanh như ngọc (碧粳米), loại gạo này được trồng ở tỉnh Hà Bắc huyện Ngọc Điền, đời Thanh là cống phẩm, chỉ có Hoàng thân quốc thích và quan lại quyền quý mới được ăn.

Nàng ngoẹo đầu nhỏ, chớp chớp mắt như có chút đăm chiêu.

Tựa hồ cảm giác được nghi ngờ của nàng, Dận Chân lạnh nhạt húp một ngụm cháo rồi nói: “Gia ăn chay.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm Nhi thoáng chốc khẩn trương lên, biểu tình như “Chàng sẽ không để ta cũng ăn giống vậy chứ!”.

“Gia đã phân phó Tô Bồi Thịnh, bảo phòng bếp lớn làm một suất riêng cho phúc tấn.”

Nghe vậy, cô nương nào đó lập tức “mây tan trời quang đặng”, như con cún nhỏ lấy lòng cười ngọt ngào với Dận Chân. Sau đó cầm đĩa thẳng hướng đĩa tương chưng khoai tây cách mình gần nhất. Hix hix... vận động một buổi tối, hiện tại nàng thật sự rất đói bụng a!

Ăn sáng xong, Dận Chân liền tự mình đi đến thư phòng.

Điềm Nhi ngồi trên tháp cần ốc kê cạnh cửa sổ, thoáng tiêu thực được một chút, rồi sau đó gọi San Hô và Phi Thúy tới, ngạch nương nói, nàng là cô nương mới gả vào, chưa quen với cuộc sống trong phủ bối lạc, cho nên sau khi đi vào, việc quan trọng thứ nhất là phải đem người bên cạnh mình đưa tới cắm vào những vị trí quan trọng, như vậy mới có thể dần dần lập vững nền móng, Điềm Nhi vẫn luôn là người đưa bé ngoan biết nghe lời, cho nên lần này cũng muốn làm theo.

“Gọi những hạ nhân có chút thể diện trong viện chúng ta và cả trong phòng bếp lớn tới đây!” Điềm Nhi cũng không nói đến những nơi khác trong phủ, chỉ điều động hai nơi này, có lẽ Tứ gia đã biết, cũng sẽ không nói gì.

Phi Thúy ánh mắt chợt sáng lên, vội vàng gật đầu, bước đi như bay truyền đạt mệnh lệnh.

Chỉ chốc lát sau, vài phó phụ cùng quân sự đã cung kính đi tới.

“Nô tỳ / nô tài thỉnh an phúc tấn, phúc tấn Cát Tường.”

Điềm Nhi thẳng người lên, sắc mặt bất động quét mắt nhìn họ một cái, một lát sau mới không mặn không nhạt nói: “Ừ, đứng lên đi!” Sau đó nói với San Hô: “Đi gọi người của Lưu gia và Triệu gia đến đây.”

Những hạ nhân có thể giữ một chức vị trong phủ bối lạc này, đều là những người có đầu óc, vừa nghe vậy liền hiểu tân phúc tấn đây là muốn bắt đầu đưa người vào nhân thủ của mình, trong lòng không khỏi cấp tốc xoay chuyển đủ loại ý niệm, sợ Điềm Nhi vừa mở miệng, gọi người thay thế công việc của mình.

Rất nhanh, hai vợ chồng Lưu gia và Triệu gia đã tới.

Người ta thường nói, người có tâm tư đơn giản, làm việc cũng thường gọn gàng lưu loát, bởi vì họ không cần băn khoăn lo lắng nhiều làm gì, bất

kể thế nào, bao giờ cũng là làm trước nói sau. Điem Nhi chính là như thế, nàng nghĩ mình là nữ chủ nhân danh chánh ngôn thuận của phủ bồi lặc, trừ Dận Chân ra, trong phủ này nàng là lớn nhất, cho nên khí thế lúc này cũng bồng bồng khác thường.

“Lưu Bảo Trụ gia và Triệu Bảo Cương gia, là thị tì ta mang theo từ nhà mẹ đẻ, về sau cũng sẽ làm việc trong phủ, mong là các người có thể chung sống hòa thuận.”

Đám nô tài trong phủ nghe xong, tất nhiên là người người gật đầu đồng ý.

Sau màn dạo đầu, Điem Nhi cũng không dài dòng, trực tiếp bổ nhiệm xuống.

San Hô cùng Phi Thúy là đại nha hoàn nhất đẳng ở trong phủ, mỗi tháng lĩnh ba lượng tiền lương hàng tháng.

Tiền Giả tính tình mềm mỏng, Điem Nhi liền giao cho việc chuyên môn hầu hạ mình, đồng thời quản xiêm y, trang sức của nàng. Hậu Giả tính tình nghiêm túc, mồm mép lại lạnh lẽo, Điem Nhi liền để nàng quản lý những tiểu nha hoàn trong viện. Còn Bích Hà, Yến Thảo nàng mang tới được làm tam nha hoàn đẳng, cũng đều được giao việc riêng.

“Con dâu nhà Lưu gia và Triệu gia.” Điem Nhi nói với hai người phụ nữ trung niên: “Hai bà đã đảm đương việc bếp núc ở phủ Nữ Cổ Lộ, đến nơi này thì cũng vậy, đến phòng bếp lớn giúp một tay đi, nhận tiền lương của phó phụ nhị đẳng.”

Lời này vừa nói ra, đó là hai loại phản ứng, hai người Lưu Triệu tất nhiên là mừng rỡ, nhưng trong đám nô tài cũ, vài vẻ mặt của ma ma nhóm bếp lại chột run mạnh. Điem Nhi cũng không để ý, chỉ nói tiếp: “Lưu Bảo Trụ tiếp tục làm phu xe, Triệu Bảo Cương thì... đến nhị môn làm người gác cổng đi!”

Nhanh chóng gọn lẹ ban lệnh xong, Điem Nhi phát phát tay, ý bảo họ có thể lui xuống.

“Tiểu thư vừa rồi thật là uy phong!” Phi Thúy ở lại, ánh mắt long lanh nhìn chủ tử nhà mình, trong giọng nói không cầm được ngạc nhiên.

“Là phúc tấn, không phải tiểu thư” San Hô trừng mắt với nàng, sáng giọng: “Không phải vừa rồi chủ tử có giao việc cho người sao, còn không mau đi làm đi!”

“Được rồi, nô tỳ nhất định sẽ quản đám tiểu nha hoàn ngoan ngoãn biết nghe lời, phúc tấn ngài cứ xem đi!” Phi Thúy nhún người, hớn hờ lui xuống.

“Trông nàng ta vui đến điên chưa kìa, cũng không xem lại mình có bao nhiêu trọng lượng!” San Hô bất đắc dĩ lắc đầu.

Giả vờ uy nghiêm thật lâu, Điem Nhi thấy không có người ngoài, lập tức liềm khôi phục khuôn mẫu sóc con như cũ, mềm xuống dựa vào gối phúc vân sau lưng, buồn bã ỉu xìu nói: “Cứ để cho nàng chơi đùa đi, vừa vặn cũng có thể xem thử động tĩnh mọi người trong phủ.”

“Ý phúc tấn là...?”

Điem Nhi cong cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ, nhẹ nhàng thở dài, đầu nhỏ ngẩng lên 45 độ, mắt long lanh mà ưu thương thở dài nói: “Ngạch nương nói, phủ bối lạc không dễ lẫn lộn a!”

San Hô: “...”

Sau khi nghỉ ngơi được một lát, con sóc nhỏ đáng yêu lơ ngơ nào đó lại đột nhiên nổi hứng, nhất định đi tham quan “nhà của mình” một chút, bất quá nàng cũng không dám chạy lung tung, chỉ lòng vòng trong sân.

“Thanh viện”, nhìn tấm hoành phi to lớn tản ra từng làn hơi cổ xưa, Điem Nhi hơi nghiêng đầu, lặng lẽ ghi nhớ vào đầu, nàng tuyệt đối phải đổi tên lại cho sân này, hai chữ tràn ngập khí chất văn nghệ kia so với người dung tục thích náo nhiệt như nàng thật sự rất không hợp.

Theo như Điem Nhi thấy, phủ bối lạc thật sự vừa lớn khí phái, mỗi viện của mình thôi, đã xém đuổi kịp toàn bộ phủ Nữ Cổ Lộc rồi, chẳng qua... nàng thầm nghĩ, nơi này thật sự có chút quạnh quẽ a!

Tỉ như nói, trong sân có cây đó, nhưng phần lớn đều là cây tùng, tuy cây tùng cứng cáp vươn cao, nhưng lá tùng sắc nhọn, vừa không bay theo gió, lại vừa không khiến người ta sinh ra cảm xúc muốn ngắt lấy, ngoài việc có thể tiết kiệm cho hạ nhân quét rác ra, nàng thật sự không tìm được lý do tồn tại của chúng. Lại tỉ như nói, chếch về phía bắc của sân có một hồ nước, mặt hồ sóng biếc gợn lăn tăn, một cây cầu đá cong cong bắc ngang qua hai bờ, nhìn từ xa quả nhiên là cực kỳ độc đáo, mà sau khi Điem Nhi kích động chạy tới, phát hiện trong hồ không có lấy một bông súng (hoa sen cũng được a) xinh đẹp, cũng không tìm được một con cá nhỏ đáng yêu, hiển nhiên như một bãi nước lặng. Bên cạnh đó, những ngọn núi đá trong sân thì hình dạng kỳ quái a, vách tường thì nước sơn cũ kỹ, đó là còn chưa nhắc đến bày biện trong phòng ốc, toàn bộ Điem Nhi đều không hài lòng lắm.

Vì thế, khi đêm đến.

Điem Nhi vẻ mặt như muốn nói lại thôi, bộ dáng muốn nói lại không biết mở miệng thế nào.

Dận Chân buông ly trà sứ trắng trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Làm sao vậy?”

Hành động phân việc hôm nay của Điem Nhi, tất nhiên không qua mắt được vị chủ nhân chân chính trong phủ này, bất quá đối với việc này Dận

Chân cũng không có gì là bất mãn, mơ hồ còn ần ần tán thành, thăm nghĩ, xem ra nha đầu kia cũng không ngốc lắm.

Nghe vị hôn phu đại nhân hỏi, Diễm Nhi giống như là tìm được chỗ để đột phá, mắt to chớp chớp, ngại ngần nói ra ý tưởng muốn sửa sang sân viện lại “chút chút” của mình.

Dận Chân chỉ cho là tâm tư của tiểu cô nương, ngược lại thấy cũng không có gì là không được, thoáng trầm ngâm rồi nói: “Ngày mai gia sẽ bảo phủ nội vụ phái vài thợ thủ công đến, sửa sân lại cho vừa ý phúc tấn!”

Diễm Nhi vừa nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, vươn ngón tay ngọc bạch níu lấy ống tay áo in hoa văn tối của Dận Chân, lắc lắc, bộ dáng nũng nịu mê chết người.

“Gia thật tốt!” Thừa dịp lấy lòng, cô nương nào đó cả người ngọt ngào đến có thể hóa thành nước.

Nha đầu kia thật sự là quá thích làm nũng, không đủ thể diện của phúc tấn. Dận Chân oán hận thăm nghĩ, nhưng mà, ánh mắt sâu kín lại không tự chủ được mà dừng trên đầu ngón tay trắng nõn đang móc lấy hãnh kia, mềm mại non mịn, trông như hành tây, nhìn qua vậy mà đáng yêu.

Dường như cảm thấy khác thường nào đó, vẻ thẹn thùng trên mặt Diễm Nhi càng lan rộng, chậm rãi co lại móng vuốt nhỏ của mình.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Diễm Nhi còn muốn đổi tên cho sân nhà chúng ta, gia thấy, tên thế nào mới hay?”

Đầu cô gái nhỏ nửa cúi xuống, cần cổ hiện lên rắng mây đỏ, dáng vẻ yêu kiều thực sự quá mức động lòng người, động lòng người đến ngay cả Dận Chân lạnh lùng giỏi kiểm chế nhất cũng không tự chủ được mà ngẩn người nhìn trong thoáng chốc.

Xoay tròn ban chỉ trên ngón tay cái, Dận Chân nói: “Cứ theo ý phúc tấn là được.”

Oa...

Vị hôn phu đại nhân thật ôn nhu, thật nuông chiều mình a! Trong lòng Diễm Nhi liên tục nổi lên từng quả bong bóng hạnh phúc nhỏ, cả người cũng có chút chóng mặt!

“Khụ khụ... Tứ gia cảm thấy hai chữ ‘Gia Hòa’ như thế nào?”

“Gia Hòa?” Dận Chân hơi trầm ngâm nói: “Gia: Thiện, mỹ, cũng là ý tốt. Hòa: Hòa thuận, hài hòa, mang theo vui vẻ. Tên này có thể dùng.”

Đây chính là trình độ văn hóa khác biệt sao? Diễm Nhi trong lòng “lệ rơi đầy mặt”, quả quyết dập tắt lời định nói: “Vị hôn phu đại nhân à, không phải ‘gia hòa’ (嘉和: tốt đẹp) mà là ‘gia hòa’ (家和: gia đình hòa thuận), ngài hiểu lầm CMN rầu. T.T”, hết sức vui mừng mà gật gật cái đầu nhỏ, biểu tình sùng bái ‘hôn phu đại nhân thật có học thức thật là lợi hại nha!’ hiện lên đầy mặt.

Đắm chìm trong ánh mắt “Ngưỡng mộ” của tiểu thê tử, không hiểu sao tâm tình Dận Chân lại đột nhiên khá lên, trong nháy mắt, giữa đôi vợ chồng mới chỉ thành thân được một ngày, nhưng lại hình thành bầu không khí đặc biệt, ôn nhu, mềm mại, ngọt ngào, còn bốc lên rất nhiều rất nhiều bong bóng hồng. (cô nương nào đó tự cho là vậy.)

Loại không khí hài hòa thoải mái này vẫn luôn kéo dài đến rất lâu, mãi đến khi trời sẩm tối, hai người lên giường mới tuyên bố kết thúc.

Diễm Nhi vô lực vịn lên lồng ngực rắn chắc của nam nhân, hai mắt đầm lệ mờ mịt, khóc rồi tỉnh rồi mù, khoái cảm cùng đau đớn như hai thanh đao nhọn, không ngừng mài lên mỗi tấc xương cốt của nàng, áp bức lên mỗi một mạch suy nghĩ của nàng, nàng muốn thu lại lời lúc nãy, Dận Chân kỳ

thật một chút cũng không “Ôn nhu”, nàng gần như sắp bị ‘đẩy’ đến hôn phi phách tán rồi!

Ngày mai, cái eo nhỏ đáng thương của nàng sẽ lại đau nhức nữa cho coi. Diễm Nhi lệ rơi đầy mặt, nghĩ như vậy.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Phiền Muộn

Tô Bồi Thịnh đứng ngoài cửa nhà lớn của Gia Hòa Viện, dùng sức xoa xoa mắt.

Đồ đệ Tiểu Hỉ Tử tinh ý, vội bưng ly trà nóng đến, cười nói: “Sư phó, uống vài ngụm cho tỉnh táo đi.”

Tô Bồi Thịnh miệng thì cười mắng một câu, tay lại nhận lấy ly trà, một chén vào bụng, quả nhiên giảm được chút mệt mỏi.

“Hỉ Tử, người nhận ta làm sư phụ mấy năm rồi?”

“Bẩm sư phụ” Tiểu Hỉ Tử ánh mắt lóe sáng trả lời: “Đã ba năm rồi ạ!”

Tô Bồi Thịnh cười liếc hắt một cái, rồi nói: “Ta cũng không vòng vèo với người, nói thẳng đi, gia phân phó phái hai thái giám đặc lực cho phúc tấn, ta muốn cho người đi, người thấy thế nào.”

Tiểu Hỉ Tử nghe vậy phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, cuống quít dập đầu nói: “Tạ sư phụ cất nhắc, đại ân đại đức của ngài, Tiểu Hỉ Tử cả đời cũng không quên.”

Tô Bồi Thịnh vừa lòng gật đầu, tự mình đỡ hắt đứng dậy, còn nói thêm: “Ngoài người ra, trong viện này còn phải thêm một người nữa, ta có ý chọn Phùng Tam, người thấy sao?”

Nụ cười trên mặt Tiểu Hỉ Tử càng sâu, không ngừng khom người nói: “Phùng Tam thành thật an phận, đúng là người thích hợp!”

Thành thật an phận là một cách gọi khác của hiền lành không thức thời, cùng làm việc với người như vậy, ở trước mặt chủ tử mới không bị đoạt mất nổi bật, bởi thế Phùng Tam này sao không thích hợp cho được!

Tô Bồi Thịnh an bài như vậy, chẳng qua cũng là thuận tiện bán một cái nhân tình thôi!

Hai thầy trò lại trò chuyện một lúc, lúc này sắc trời cũng dần dần hửng sáng.

Một nhóm hạ nhân khom người đi tới.

Trên tay mỗi người bưng chậu đồng, hộp đen, ống nhổ, còn có triều phục đã được là thangka thơm, đông châu này nọ.

Tô Bồi Thịnh sửa sang lại dáng vẻ của mình, nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa phòng ra, khom người dẫn đầu đi vào.

“Gia, đã giờ thìn rồi ạ.” Tầm mắt hẩn nhìn xuống đất, nhỏ giọng gọi.

Chỉ nghe trong tấm màn vải bông dày màu đỏ thắm kia truyền đến một chút động tĩnh, không bao lâu, Dận Chân chỉ khoác áo trong xuống giường.

Tô Bồi Thịnh vừa định đi tới hầu hạ chủ tử thay quần áo, một tiếng nỉ non mềm yếu khiến ngay cả xương cốt cũng muốn rã rời đột nhiên vang lên.

“Tứ gia đi đâu vậy?” Kèm theo thanh âm này, một bàn tay nhỏ bé trắng muốt mềm mại chọt níu lấy vạt áo chủ tử nhà họ.

Tô Bồi Thịnh lạng lẽ lui lại hai bước.

“Gia thượng triều, người ngủ thêm một lát đi.” Dận Chân quay đầu nói với người trong màn vải bông.

Trong giọng nói của hắn có loại thỏa mãn nào đó, dễ nhận thấy tâm tình rất là không tệ.

Tô Bồi Thịnh vốn tưởng rằng, tân phúc tấn nghe xong lời này sẽ chủ động đứng dậy hầu hạ gia mặc quần áo, không ngờ giọng nữ mềm mại kia chỉ “A!” một cái, liền không thấy vang lên nữa.

Dận Chân lắc lắc đầu, bắt lấy bàn tay nhỏ bé không nghe lời kia, nhét lại vào trong chăn thêu, lại gấp gấp góc màn vải bông lại, rồi mới xoay người nói với Tô Bồi Thịnh: “Thay đồ đi.”

“Dạ!”

Tô Bồi Thịnh quyết định về sau phải đối tốt với Tiểu Hỉ Tử hơn chút, hắn có dự cảm, có lẽ không lâu sau mình còn phải dựa vào hắn đây!

Dận Chân đi hơn một canh giờ, Điem Nhi đại lười mới chậm rãi ngồi dậy. Sờ sờ tấm đệm bên cạnh đã lạnh từ lâu, nàng rất chi là thương xót thở dài, thầm nghĩ: Con trai Hoàng đế cũng không dễ làm a, trời còn chưa sáng đã phải xuất môn thượng triều, thật là vất vả!

Ăn sáng xong, Điem Nhi bảo San Hô dời cái bàn thấp đến trên tháp, nắm tay áo, cầm bút lông, bắt đầu hí hoáy viết viết vẽ vẽ trên tờ giấy tuyên một hồi. Nếu Dận Chân đã chấp thuận nàng có thể trang hoàng lại sân viện theo ý nguyện, vậy nàng đương nhiên phải cẩn thận, tỉ mỉ, dựa vào tâm ý mình mà bố trí lại.

Phải dời toàn bộ cây tùng đi, có thể thay vài bụi liễu vào hoặc vài cây ăn quả, đào và mận cũng không tệ, lê cũng được. Con đường nhỏ thông từ cửa ra vào đến tiền viện này, phải được lót đá cuội lại, ven đường phải trồng chút hoa cỏ, đợi lát nữa bảo Phi Thúy đi hỏi thử trong phủ có hạt giống hoa bibi không, còn mấy đụn núi giả nhìn âm u kia nữa, toàn bộ sai người khuân đi hết...

Điềm Nhi chặc chặc cái miệng nhỏ nhắn, đôi mày lá liễu xinh đẹp lúc thì nhăn lúc thì giãn, miệng tự lằm bằm, mặc dù trông bộ dáng thì có chút buồn cười, nhưng thần sắc trên mặt lại nghiêm túc hiểm thấy.

Tô tô vẽ vẽ chừng nửa canh giờ, Điềm Nhi mới quăng cây bút lông trong tay xuống. Đang lúc thở phào nhẹ nhõm, Phi Thúy lại vén rèm cửa lên, cước bộ vội vã đi vào. Trên mặt của nàng có chút lo lắng lại có chút ảm ức, nhưng khi đến trước mặt Điềm Nhi thì mạnh mẽ thu lại toàn bộ, chỉ cẩn thận dè dặt nói: “Phúc tấn, Lý cách cách, Tống cách cách, Triệu Giai cách cách đến chào hỏi ngài.”

Điềm Nhi nghe vậy liền ngớ người, thế mà nàng quên bém đi mất, một lát sau nàng nói: “Hôm nay gia thượng triều còn chưa trở về, em đi nói với họ, muộn một chút lại tới.”

“Dạ!”

Đợi Phi Thúy xoay người đi rồi, San Hô thấy chủ tử thoát cái liền trở nên buồn bã iu xiu, bèn nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Phúc tấn hà tất phải tự làm khổ mình như thế.”

Điềm Nhi nghe vậy khẽ lắc đầu, ở nơi thế đạo này đàn ông tam thê tứ thiếp vốn là bình thường, huống chi trước khi gả tới đây, Điềm Nhi cũng biết, vị hôn phu của nàng đã từng lấy ba bà vợ, trong phủ cũng có vài phòng thiếp thất, nhưng biết thì biết thế thôi, đến lúc nàng thật sự thành thê tử của hắn, liền không thể dùng tâm tình hờ hững để nhìn vấn đề này nữa.

Nữ Cổ Lộ đại nhân và phu nhân ‘cầm sắt hòa minh’ (vợ chồng hòa hợp), từ khi thành thân đến nay chưa bao giờ nạp thiếp thêm thất gì. Phúc tấn lớn lên trong hoàn cảnh hạnh phúc này, chắc có lẽ trong lòng cũng hy vọng phu quân mình có thể đối với mình một lòng một ý! Phi Thúy đau lòng nhìn hàng mi sâu của chủ tử, trong lòng âm thầm thở dài.

Cái loại “phiền não” này, từ trước đến nay chưa hề dừng lại lâu trong đầu Diễm Nhi.

Ôm tâm tình ‘binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn’, nàng tạm thời đem những thứ này vứt qua một bên, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Một buổi sáng nhanh chóng trôi qua, đến trưa, có người đến báo lại Dận Chân được Đức Phi nương nương giữ lại dùng bữa trong cung, Diễm Nhi liền tự ăn cơm trưa một mình. Sau khi cơm nước xong xuôi, nàng dựa lên tháp chợp mắt nghỉ trưa một lát, đến khi tỉnh lại, một tiểu thái giám mười sáu tuổi đang quỳ gối bên chân, vẻ mặt tươi cười hí hửng.

“Người tên gì?” Diễm Nhi cảm thấy có chút hứng thú hỏi.

“Hồi bẩm phúc tấn, nô tài Tiểu Hỉ Tử xin thỉnh an ngài!”

Thì ra tiểu thái giám này do Dận Chân phái tới cho nàng sai sử, Diễm Nhi trong lòng hiểu rõ, thấy hăn mặt mũi sáng sủa lại không lớn hơn mình là bao, liền ôn hòa vui vẻ hỏi vài câu, như là người ở đâu, hầu hạ trong phủ mấy năm rồi, có tài gì đặc biệt.

Tiểu Hỉ Tử mồm miệng lanh lợi, nhất nhất đáp lại.

Giọng của hăn cũng không the thé chói tai giống mấy lão thái giám trong cung, võ mông ngựa cũng khiến người khác vui vẻ, Diễm Nhi vô cùng vừa lòng gật đầu. Trực tiếp cho hăn làm thái giám lãnh sự Gia Hòa viện.

Chạng vạng, thái dương dần buông xuống, ánh chiều tà lẳng lặng rải trên bức tường thành sừng sững của Tử Cấm thành, khiến nơi quyền thế nhất thiên hạ này như được khoác vòng quanh một tầng kim y rực rỡ.

Dận Chân ngồi trên xe ngựa, hai mắt khép hờ, không biết đang suy nghĩ gì.

Đúng lúc này, một tiếng Xuyyy... có luật vang lên, xe bất chợt dừng lại.

Dận Chân mở mắt, khẽ nhú mày gọi một tiếng: “Ô Bồi Thịnh!”

“Bấm chủ tử, là Thập Tứ gia ngăn đón xe chúng ta.”

Dận Chân nghe vậy trên mặt không khỏi thoáng vụt qua nét phiền muộn, hần vén rèm xe lên, quả nhiên là đệ đệ cùng mẹ đang giục ngựa đi đến.

“Tứ ca.” Thập Tứ gia toàn thân huyền y ôm quyền hành lễ một cái, gương mặt anh khí bừng bừng nổi tức giận nào đó.

Dận Chân gật đầu, thanh âm bình thản gọi một tiếng: “Thập tứ đệ.”

Nhìn vẻ mặt lạnh như khối băng của ca ca ruột, lửa giận trong lòng Dận Trinh càng bốc cao, chiều nay hần đến Vĩnh Hòa cung vấn an Đức phi, lại phát hiện tinh thần ngạch nương không vui, khóe mắt ngấn lệ, hần liên tục truy hỏi mới biết được Dận Chân mới vừa tới, không cần phải nói nhất định là ông anh Tứ ca tốt kia của hần lại làm ngạch nương không vui!

Tại sao hần có thể như vậy! Tại sao hần có thể như vậy chứ! Nói thế nào hần cũng là cốt nhục ngạch nương sinh ra! Tại sao có thể ngỗ nghịch bất hiếu, khiến ngạch nương thương tâm như thế.

“Tứ ca!” Dận Trinh nhếch khóe miệng, kỳ quái nói: “Nghe nói hôm nay ngạch nương giữ Tứ ca lại dùng cơm trưa, không biết thức ăn của Vĩnh Hòa cung, ca ca có hài lòng không?”

Dận Chân mí mắt cũng không nâng, trả lời: “Cũng được.”

Dận Trinh chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, khó chịu như bị mắc xương gà, lên không nổi xuống không xong, thật sự là cực kỳ khó chịu.

“Thập tứ đệ giục ngựa đuổi theo chỉ để hỏi cái này?”

Dận Trinh cắn chặt răng, cười giễu ha ha vài tiếng, nói: “Ta cũng là quan tâm Tứ ca thôi, phải biết rằng ngài từ bé cũng không dùng cơm ở Vĩnh Hòa cung được bao nhiêu bữa, đệ đệ sợ phục vụ không chu đáo, nên mới tới hỏi một chút.”

Nghe được lời này, Dận Chân đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, trong đôi con ngươi đen hiện lên ánh sắc nhọn nhìn hẳn.

Bị loại ánh mắt này đâm tới, trong lòng Dận Trinh chợt lạnh run, lập tức một luồng xấu hổ vọt nảy lên ngực, hẳn vung roi ngựa trong tay, lạnh lùng nói: “Tứ ca mặc dù là con nuôi của Hiếu nhân nghĩa hoàng hậu, nhưng ngạch nương cũng là mẹ ruột của ca, mong rằng ca ca thông cảm cho tấm lòng từ mẫu của bà, đừng cứ luôn chọc lão nhân gia bà tức giận thì hơn.” Nói xong, Dận Trinh cũng không thèm quan tâm đến sắc mặt hóa đen của ông anh ruột, cầm dây cương trong tay, xoay ngựa rời đi.

Ở trước công chúng, bị đệ đệ chỉ vào cái mũi mắng mình bất hiếu, có thể tưởng tượng được phần nộ trong lòng Dận Chân như thế nào. Đôi tay khớp xương rõ ràng của hắn siết chặt thành quyền vang lên tiếng crack~, toàn thân tỏa ra sát ý mãnh liệt.

Tô Bồi Thịnh run rẩy đứng ngoài cửa thư phòng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sau khi từ trong cung trở về, chủ tử gia liền tự giam mình bên trong. Theo kinh nghiệm phục vụ bên cạnh nhiều năm của hắn, lúc này ai tới gần là người đó chết chắc a!

Không khí khó chịu này vẫn kéo dài mãi đến khi trăng lên cao, đương lúc Tô Bồi Thịnh cho là chủ tử gia sẽ cứ ngồi ngẩn ra như vậy đến sáng mai, thì Dận Chân lại đẩy cửa đi ra. Trên mặt hắn đã khôi phục vẻ lạnh nhạt như mọi ngày, ít nhất trên nét mặt đã không còn nhìn ra hẳn mấy canh giờ trước đã từng bạo nộ thế nào.

“Đến chỗ phúc tấn!” Dận Chân nhàn nhạt nói.

“Dạ.” Tô Bồi Thịnh bấp ðều run lên, ðáp.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thiếp Thất

Lúc Dận Chân đến, Điem Nhi còn đang bưng bát canh lỗ tai mèo nóng hôi ửng ngon lành.

Khi nghe thấy Tiểu Hỉ Tử bên ngoài cố ý cất cao giọng: “Thỉnh an gia”, nàng vội vàng lau lau miệng nhỏ, xuống giường mang hài vào, cố gắng bày ra dáng vẻ rụt rè.

“Gia đã đến ạ!” Dưới ánh nến, thiếu nữ mỹ lệ yêu kiều đứng đó, đôi mắt to chớp chớp, trên mặt lộ ra một đôi má lúm đồng tiền động lòng người, vô cùng mừng rỡ hoan nghênh hẳn.

Bắt gặp nụ cười khoan khoái ấy, tâm tình phiền muộn của Dận Chân không khỏi khá hơn vài phần.

Mặc dù Điem Nhi đầu óc không thông minh lắm, nhưng rất biết nhìn sắc mặt, thấy trên mày vị hôn phu đại nhân mang hàn ý, trong lòng lập tức cảnh giác. Lúc người khác đang khó chịu, ngàn vạn lần không nên chọc tới, nếu dính phải đuôi “bão” thì tổn thất rất nghiêm trọng. Cho nên nụ cười trên mặt tiểu cô nương Điem Nhi càng thêm chân chó, chỉ số ân cần lập tức lên cao.

Quét mắt qua bát canh “Lỗ tai mèo”* trên bàn, Dận Chân mở miệng nói: “Phúc tấn đang ăn khuya?”

(*lỗ tai mèo: một loại mì nước, mì được cắt nhỏ nhỏ nhìn như lỗ tai mèo, ăn chung với các loại rau củ)

Điềm Nhi lập tức xấu hổ trả lời: “Dạ phải! Gia muốn cùng ăn một chút không?”

Dận Chân trầm mặc không nói, Điềm Nhi tỏ vẻ hiểu được, tay ngọc vung lên, thần khí hiện ra như thật ra lệnh nói: “Bảo phòng bếp lớn bưng thêm một bát canh lỗ tai mèo lên, còn nữa, đem bữa tối của gia hâm nóng, cũng bưng lên luôn.”

Dận Chân nghe vậy, bước chân dừng lại, nhìn Điềm Nhi thật sâu.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn được dọn lên.

Chỉ thấy trong làn trúc xinh xắn đặt bốn năm chiếc bánh bột hiện lên lớp sáng bóng mỏng manh, đồng thời còn có một đĩa khoai tây cắt sợi, một đĩa rau củ cắt sợi xào 3 màu, một nồi đậu hũ hành lá còn nóng hôi hổi, thêm một ít tỏi ngâm đường, đậu đũa xào ớt cắt.

Điềm Nhi cầm đũa ân cần xé một góc bánh mỏng gắp vào cái đĩa sứ trắng đặt trước mặt Dận Chân.

“Đây là tương ngọt con dâu Lưu gia tự chế, ăn rất ngon...” Nàng vừa phết ít tương lên mặt bánh vừa nói: “Rồi cho thêm chút cà rốt, khoai tây cắt sợi lên,... cuối cùng cuộn lại. Gia, ngài nếm thử xem, thật sự ăn rất ngon đó!” Điềm Nhi chớp đôi mắt lấp lánh, vẻ mặt cam đoan nói.

Trông bộ dáng như trẻ con của nàng, khéo miệng Dận Chân không khỏi nhếch lên mang theo ý cười, sau khi thử một miếng, bình luận: “Quá ngọt!”

“Không thể nào, thiếp ăn thấy cũng được mà!” Điềm Nhi chặc chặc miệng nhỏ, có chút nghi hoặc lắc đầu, nghiêm trọng hoài nghi phải chăng lưỡi vị hôn phu đại nhân có vấn đề. Nhưng mà, nói thì nói thế, tốc độ hạ thủ của Dận Chân cũng không chậm, trong chốc lát đã ăn bốn miếng bánh. Thấy hẳn đặt đũa xuống, Điềm Nhi thấy trên bàn còn một miếng, liền không chút khách khí giải quyết luôn.

Nhưng vì bên trong cho quá nhiều ốt xắt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng căng đỏ bừng, đầu lưỡi hít hà...

Dận Chân thấy vậy, vẻ mặt không vui, trách: “Dù phúc tấn có thích ăn cay, cũng phải để ý có chừng có mực, đau dạ dày thì sao!”

Điềm Nhi nghe xong lập tức hiện ra biểu tình “Thiếp biết sai rồi! Lần sau sẽ không bao giờ tái phạm nữa!”

Dận Chân bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngay cả chính hấn cũng không phát giác, trong lúc vô tình, đã có cảm giác bao dung nào đó với sai lầm của Điềm Nhi.

Dùng xong bữa ăn khuya, sau khi súc miệng rửa mặt xong, hai vợ chồng nằm song song trên giường.

Ước chừng còn bị ảnh hưởng chuyện ban ngày, hôm nay Dận Chân cũng không tính cùng giai nhân làm chung việc gì kia, chỉ khép hờ mắt, im lặng nằm nơi đó.

Điềm Nhi có lòng tương đương một đóa hoa Giải ngữ*, đáng tiếc trình độ văn hóa không đạt yêu cầu, không tìm được lời nào vổ về nội tâm bi thương của hấn, đừng đến lúc đóa hoa giải ngữ còn chưa thành, đã bị Dận Chân làm thọt cái mặt hoa, vậy thì không thích hợp rồi!

(*giải ngữ: khéo hiểu lòng người, nguyên văn “Giải ngữ hoa”, là một từ rất thông dụng trên mạng, nghĩa thì chắc cũng không khác xa mấy)

Quên đi, vẫn nên ngủ thôi, mấy cái chuyện dò mìn này mạo hiểm quá!

Lúc sắp tiến vào mộng đẹp, Điềm Nhi chợt nhớ tới một chuyện, chỉ nghe nàng mơ mơ màng màng nói: “Đúng rồi, hôm nay đám người Tống

cách cách đến đây... muốn kính trà, gia, xem thử hôm nào có chút thời gian...”

Dận Chân chậm rãi mở mắt ra, Diễm Nhi bên cạnh đã ZZZZZ!!!! [khò khò]

Công phu ‘ngủ trong chớp mắt’ này rốt cuộc là luyện như thế nào a!!

Dận Chân oán hận mài mài răng nanh.

Rạng sáng hôm sau, Diễm Nhi tỉnh dậy từ trong mơ, nam nhân bên cạnh vẫn không thấy bóng dáng như mọi ngày, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, nàng lầu bầu gọi một tiếng: “Người đâu!”

Rất nhanh, San Hô từ bên ngoài đi vào.

“Phúc tấn tỉnh rồi ạ?”

“Ừm!” Diễm Nhi gật gật đầu, ra hiệu nàng hầu hạ mình rời giường.

San Hô kéo màn vải bông móc vào cây móc vàng ở cột giường, nàng quét mắt bên trong, liền biết đêm qua chủ tử nhà mình không được “ân sung”, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cảm tạ trời đất chủ tử gia cũng cho phúc tấn nghỉ ngơi một đêm, bằng không trên người còn không biết nổi lên bao nhiêu vết xanh tím nữa!

Đương nhiên, Dận Chân cũng không có sở thích kỳ quái gì, chỉ là tiểu phúc tấn thân thể vừa trắng vừa mềm, mềm như đậu hủ, hơi tí dùng sức liền để lại dấu vết, cho nên sau mỗi lần làm chuyện phòng the, trên người Diễm Nhi không tránh khỏi lưu lại chút “chứng cứ kích tình.”

“Phúc tấn, hôm nay mặc váy đỏ tươi thêu cành hoa bằng chỉ tơ vàng nhé?”

Điềm Nhi nghe vậy, ngẩng đầu nhìn San Hô một cái, nhẹ nhàng hỏi:
“Tại sao?”

Từ nhỏ đến lớn, trừ phi lúc cần thiết, bình thường nàng rất ít mặc quần áo màu đỏ, bởi vì mặc vào trông nàng rất chi là “yêu nghiệt”, không có chút nào giống con gái nhà đứng đắn.

Trên mặt San Hô mang theo chút do dự, thận trọng nói: “Hồi phúc tấn, lúc đi bồi lặc gia có dặn, mấy ngày nay ngài ấy có việc không thường ở trong phủ, bảo ngài tự nhận đám cách cách kính trà, trình tự lễ nghi đầy đủ là được ạ!”

“Như vậy ạ!” Điềm Nhi khẽ thở dài, nhìn kỳ trang* đỏ chói mắt trong tay San Hô, nói: “Vậy thì mặc bộ này đi!”

(*kỳ trang, kỳ phục, kỳ bào: Trang phục truyền thống của phụ nữ Mãn Thanh, chữ “kỳ” ý chỉ người Mãn)

Ở nơi thế đạo này, chỉ có chính thê mới được mặc màu đỏ thắm, còn lại cho dù được sủng ái cỡ nào, cũng không được phép. Lại nói Dận Chân ngay cả cùng nhận lễ cũng không nguyện, cũng không để lại lời dặn dò chiếu cố đặc biệt gì, xem ra trong mấy người kia, hẳn không có ai là “Tâm can tiểu mật” của hắn nhỉ!

Điềm Nhi rất không xác định mà nghĩ thế.

“Tổng cách cách, Lý cách cách, Triệu Giai cách cách, phúc tấn mời các vị vào.” Tiểu Hỉ Tử gạt ống tay áo hình móng ngựa, cười hì hì dùng tay ra dấu mời.

Ba vị cách cách nhìn nhau một cái, nhấc chân bước vào trong.

“Tỳ thiếp Tống thị, Lý thị, Triệu Giai thị, xin thỉnh an phúc tấn, phúc tấn vạn an cát tường.”

“Các vị muội muội mau đứng dậy!” Tuy ba người bên dưới đều lớn tuổi hơn mình, nhưng Diễm Nhi vẫn mặt dày mà gọi vậy.

Sau khi họ đứng dậy, Diễm Nhi không khỏi tinh tế đánh giá từ trái sang phải.

Tống thị là thiếp thất được nạp lúc Dận Chân còn là a ca, tư lịch già nhất trong phủ, trước kia còn sinh được một tiểu cách cách, cho dù sau đó đứa bé không còn, nhưng trong phủ vẫn có vài phần địa vị, chẳng qua nàng ta tuổi đã lớn, sớm qua giai đoạn đẹp nhất của người con gái, hơn nữa trên mặt còn mang bệnh ý, cho nên nhìn qua rất tiều tụy.

Mà Lý thị bên cạnh nàng thì hoàn toàn trái ngược, y phục màu hồng nhạt thêu hoa mẫu đơn, trên đầu đội trâm vàng xoắn sợi, trên cổ tay trắng ngần là một đôi Hà tu trạc* khảm hồng ngọc, cực kỳ bắt mắt. Khuôn mặt như đĩa bạc, chân mày lá liễu, chỗ nên lời thì lời, chỗ nên lỡ thì lỡ, khắp người tản ra loại hương vị nồng đậm của người phụ nữ. Có điều cặp mắt kia, Diễm Nhi nghĩ, chuyển động không chút che giấu, có loại cảm giác như lúc nào cũng đang tính kế gì đó.

Cuối cùng, nàng phóng tầm mắt đặt lên người Triệu Giai thị, nàng ta là cô gái Mãn tộc duy nhất trong ba vị cách cách, đang ở độ tuổi đẹp của hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn dạng như hạt dưa, mang theo khí chất nhìn như là con gái tộc Hán ở Giang Nam, cả người khép nép rụt rè, trông như tiểu bạch thỏ vô tội.

Đương lúc Diễm Nhi đánh giá họ, ba người kia cũng không phải là không len lén đánh giá lại nàng.

Tân phúc tấn thật sự rất nhỏ, đây là suy nghĩ đầu tiên dâng lên trong đầu họ, nàng ta hình như mới mười ba sao?

Sau đó, khi tầm mắt dừng trên khuôn mặt, trong lòng ba người không khỏi đồng loạt chấn động, tuy cô bé ngồi trên cao kia trông như một viên

ngọc tuyệt, nhưng ngũ quan lại thanh diễm đến cực điểm, đặc biệt là đôi mắt kia, giống như chỉ cần liếc nhìn một cái sẽ bị hút cả hồn phách vào, nếu qua vài năm nữa, đợi đến khi nàng ta hoàn toàn nảy nở...

Tống thị hạ tầm mắt xuống, lòng giếng cạn không sóng trong nội tâm nổi lên một tia lặn tẩn gợn sóng.

Lý thị thì cắn chặt môi mềm, trong lòng điên cuồng nguyện rửa nàng ta giống mấy đời phúc tấn tiềm nhiệm, sớm đi gặp Diêm Vương một chút.

Triệu Giai thị thì ngược lại, mặt đầy ngây thơ, xém chút nữa phun một câu: “Phúc tấn thật xinh đẹp a!”.

Hai bên đánh giá nhau xong, San Hô và Phi Thúy liền phi thường tinh mắt đi tới. Một người bưng khay trà bằng gỗ tử đàn, một thì cầm đệm hương bồ trong tay lần lượt đặt trước mặt ba người họ.

Rốt cục ba nàng vẫn còn nhớ mục đích mình tới đây, thấy thế đều phi thường tự giác quỳ xuống lần lượt nhất nhất kính trà cho vị “Tân phúc tấn” này.

Nhìn bọn họ bên dưới, giờ phút này Điem Nhi cũng không biết tâm tình của mình là gì, sau khi âm thầm lẩm nhẩm vài đôi câu chua chua, nàng vẫn nhận lấy trà uống. Sau đó vẻ mặt lại “ung dung hiền thực” phát biểu một bài cảm tưởng nhậm chức. Nào là mọi người đều là tỷ muội a, phải chung sống hòa thuận a, mặc dù cấp bậc ta cao hơn, nhưng chỉ cần các người ngoan ngoãn này, không làm trái quy củ này, ta sẽ không làm khó dễ các người này... bla bla bla. Sau khi tràng giang đại hải nói toàn lời vô nghĩa không có dinh dưỡng, Điem Nhi lấy “quà gặp mặt” đã chuẩn bị trước từ trong tay San Hô, đưa cho từng người họ.

Hiện tại nàng chưa nắm giữ khố phòng trong phủ, cho nên mấy thứ này đều là tiền riêng của nàng, tiêu pha một phen như vậy, Điem Nhi từ nhỏ sống trong gia đình thường dân, biểu tình cực kỳ CMN đau lòng a!

Vì để cho quả tim của mình dễ chịu chút, Diễm Nhi quả quyết lấy tay nâng trán, tỏ vẻ tối qua ngủ không ngon, hiện tại có chút đau đầu.

Ba người kia đều thực tình mắt, làm sao mà không hiểu ý, bèn lục đục đứng dậy cáo từ.

Bọn họ vừa ra khỏi Gia Hòa viện, Lý thị đột nhiên quay đầu nói với Triệu Giai thị bên cạnh: “Hôm qua tỷ thêu được một mảnh khăn “bạch lộ phiên thủy” (cò trắng rải cánh bay trên nước), kỹ thuật thêu của muội muội giỏi nhất, không bằng đến viện tỷ xem giúp tỷ một chút nhé.”

Triệu Giai thị vẫn luôn xem Lý thị làm chủ, sai đâu đánh đó, làm sao có thể không đáp ứng, vội vàng gật đầu nói: “Dạ được!”

Dõi theo bóng lưng hai người sóng vai bước đi, trong vô tình hay cố ý, Tống thị bị bỏ lại sau, trong mắt thoáng vụt qua vẻ đăm chiêu suy nghĩ. Nàng thầm nghĩ, sợ là lại sắp nổi gió rồi!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bái Phỏng

Kế hoạch cải tạo sân viện của Điem Nhi được tiến hành đầu vào đây.

Phải nói là tay nghề của mấy tên thợ thủ công phủ nội vụ phái tới thật là giỏi, ngay cả bản vẽ “phong thủy” chữ như gà bới kia của nàng mà cũng có thể hiểu được rõ ràng.

Bởi vì chỉ đổi một vài chỗ, cho nên tiến độ thi công cũng nhanh vô cùng, khoảng nửa tháng sau, toàn bộ Gia Hòa viện đã rục rở hẳn lên. Cho nên khi Thập Tam a ca Dận Tường cùng Thập Tam phúc tấn Triệu Giai thị đến bái phỏng thì không khỏi cùng ngạc nhiên giật nảy người.

Nhìn mảnh sân trong rục rở gấm hoa, sóng biếc dập dềnh, nơi nơi đều bừng bừng sức sống, trong lòng cũng đồng thời suy nghĩ, đây đích thị là phủ Tứ bối lạc lúc nào cũng âm trầm u ám trong trí nhớ của họ sao?

Điem Nhi đã nhận được tin từ trước, đã ăn mặc ổn thỏa chờ trong nhà lớn, không đến một lúc sau đã thấy một vị thiếu phụ còn trẻ được vài nha hoàn vây quanh đi đến, Điem Nhi đứng lên, mặt mày tươi tắn cười với nàng.

Triệu Giai thị tất nhiên cũng liếc mắt một cái liền nhìn thấy vị “tân Tứ tẩu” này, thấy thiếu nữ này mặc bộ kỳ bào màu hồng phấn, trên dưới in hoa trắng, trên kỳ đầu* tinh xảo khéo léo gắn một đóa hoa vải nhung cùng màu, một dải lông trắng như tuyết trông như cái đuôi hồ ly được khảm vòng quanh cổ áo càng làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn như ngọc kia, thanh diễm đến cực điểm.

(*kỳ đầu: kiểu tóc của phụ nữ Mãn Thanh)

“Dung mạo thật xinh!” Triệu Giai thị thầm khen một tiếng. Nhếch lên khóe miệng mỉm cười, hơi hơi cúi người: “Bái kiến Tứ tấu!”

“Thập tam đệ muội khách khí rồi!” Điem Nhi vội tự mình đỡ nàng ta dậy, tầm mắt nàng thoáng dừng lại trên phần bụng có hơi nhô ra của Triệu Giai thị.

Sau khi hai người chia ra ngồi xuống, San Hô bưng trà lên.

Triệu Giai thị vén nắp trà khê nhìn một cái, thấy vài phiến lá non màu xanh biếc trôi trên mặt nước, nhẹ ngửi mùi, liền biết đây là “Trà xanh.” Loại trà này sẽ không ảnh hưởng phụ nữ có thai, lại còn có ích với thai nhi. Nàng thầm hài lòng gật đầu, ấn tượng với Điem Nhi tốt hơn một chút.

Sau khi khê nhấp một ngụm, hai người bắt đầu nói đến việc nhà.

Đương nhiên, các nàng là nữ nhân, không lái nhai việc nhà chẳng lẽ là việc quốc gia đại sự?

Không thể không nói, Triệu Giai thị là một nữ nhân phi thường biết cách nói chuyện, nàng ta không tính là xinh đẹp, nhiều lắm chỉ thanh tú mà thôi, nhưng giọng nói rất dễ nghe, êm dịu như dòng suối nhỏ chảy xuôi khiến người nghe tâm tình thoải mái.

“Ngày đại hỉ của Tứ tấu, vì đệ muội mang thai mà còn ôm đồm đủ việc, thân thể liền có chút không khoẻ, lại sợ đụng phải việc vui, nên cũng không tiện đến, nay xin nhận lỗi với Tứ tấu vậy!” Nói xong Triệu Giai thị liền đứng dậy trịnh trọng thi lễ với Điem Nhi.

“Đệ muội sao lại nói thế.” Sợ hãi kêu lên một tiếng, Điem Nhi cuống quýt nói: “Trời đất bao la, con cái là lớn nhất, muội mang thai thấy không khoẻ, thì nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, sao lại nói là nhận lỗi chứ, mau đứng lên.”

Triệu Giai thị mang về mặt áy náy, sau khi đứng dậy, liền cầm một cái hộp từ tay nha hoàn phía sau, đưa cho Điem Nhi.

“Đây là một hộp trân châu Nam Hải, xem như là quà bồi lễ của muội, còn thỉnh Tứ tẩu nhất định phải nhận đấy.” biểu tình trên mặt Triệu Giai thị thật sự quá mức chân thành, chân thành đến mức giống như nếu không nhận thứ này, mình chính là một nữ nhân bụng dạ hẹp hòi, không chịu tha thứ cho người khác vậy.

“Vậy ta liền mặt dày mà nhận vậy.” Bất đắc dĩ, Điem Nhi đưa tay nhận lấy.

Sau đó, không khí nói chuyện giữa hai người càng thêm hài hòa.

Bất tri bất giác câu chuyện liền chuyển đến đứa bé trong bụng Triệu Giai thị.

“Lúc mới mang thai mạch tượng không tốt, muội và gia đều cảm thấy thai này sợ là không giữ được, không ngờ đứa bé này thế mà không chịu thua kém, cứng rắn gắng gượng qua ba tháng đầu gian nan nhất.” Triệu Giai thị nhẹ nhàng vuốt bụng mình, về mặt ôn nhu nói.

Điem Nhi nghe xong cũng mừng cho đứa bé này, liền tự đáy lòng nói: “Là một bảo bảo có phúc, về sau nhất định sẽ được bình bình an an!”

Lời hay ai chả thích nghe, Triệu Giai thị cười nói “Tạ lời chúc tốt lành của Tứ tẩu.”

Điem Nhi bé nhất nhà, sau khi sinh nàng, ngạch nương liền không mang thai nữa, cho nên đây cũng là nàng lần đầu nàng thấy bụng phụ nữ có thai ở khoảng cách gần như vậy, cũng không biết gân ráp sai chỗ nào, nàng cứ nhiên yêu cầu muốn sờ bụng Triệu Giai thị.

Bắt gặp đôi mắt “Khát vọng” (nhưng thật ra là tò mò) của Diễm Nhi, Triệu Giai thị cho là nàng hâm mộ, bèn cũng không để ý mà đồng ý.

Diễm Nhi vươn bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng cẩn thận vuốt ve bụng của nàng ta, một loại cảm giác thần kỳ tự nhiên sinh ra, có một em bé nhỏ xíu đang từng ngày lớn lên ở đây! Thật kỳ diệu!

“Chuyện này cũng không nên gấp quá!” Triệu Giai thị điềm đạm nói: “Muội và Thập Tam gia thế mà thành thân sau ba năm mới có Nghiệp Ngạch Na, lại qua hai năm nữa mới mang đứa bé này.” Ánh mắt như nói: Người mới thành hôn được bao lâu a, gấp làm gì.

Diễm Nhi nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, thật sự nàng chỉ là tò mò mà thôi, không có ý gì khác đặc biệt a!

Triệu Giai thị trông bộ dáng bị chọc cho ngỡ người của Tứ tẩu, không khỏi phá lên cười.

Thời gian nhẹ nhàng vui vẻ trôi qua, thoáng chốc đã qua nửa canh giờ, hai chị em dâu đang sôi nổi hàn huyên, thì Dận Chân cùng một nam tử thân hình cao lớn, diện mạo sáng sủa, một trước một sau đi vào.

Nam tử kia vừa thấy Diễm Nhi đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lập tức hành lễ kêu một tiếng: “Tứ tẩu.”

Diễm Nhi lại một lần nữa phát huy công năng da mặt dày của mình, bình tĩnh mà không rất thân thiết, đáp lời: “Thập tam đệ.”

Thập Tam A Ca Dận Tường, sinh vào năm Khang Hi thứ 25, nhỏ hơn trượng phu đại nhân của nàng tám tuổi, khác xa Dận Chân lạnh lùng sắc bén, toàn thân Dận Tường tản ra một loại khí thế ôn hòa, cảm giác dễ gần. Nhưng... Diễm Nhi thật nhanh quét mắt qua mắt của hắn, thầm nhủ, sao thấy giống như vừa mới khóc vậy!

Sau khi mọi người ngồi xuống, Dận Chân nhân tiện mời họ ở lại dùng cơm trưa. Dận Tường từ chối vài câu, thấy thái độ kiên quyết của Dận Chân, bèn cũng đồng ý. Điềm Nhi đã sớm chuẩn bị, lúc này liền phân phó phòng bếp lớn dọn thức ăn lên.

Đây là lần đầu tiên nàng lấy thân phận phúc tấn Tứ bối lặc chiêu đãi khách khứa, tất nhiên là muốn làm thập toàn thập mỹ. Bốn nóng, bốn lạnh, bốn loại hoa quả khô, bốn loại thịt nguội, đầy đủ mười sáu món, từng món trông vô cùng tinh xảo, ngửi mùi càng thơm nức mũi.

Mấy ngày nay cùng ăn cơm với Dận Chân, Điềm Nhi ít nhiều năm được quy luật ẩm thực của hắn, hơn nữa nàng còn len lén phát hiện tuy Dận Chân ăn chay, nhưng thích ăn món có hương vị đậm đà, nhưng hạ nhân không hiểu được tâm tư của chủ tử, làm đồ ăn đều là thanh đạm vô vị, nếu không có Điềm Nhi gả vào thay đổi thói quen ăn uống, sợ là Dận Chân cả đời phải ăn đồ nhạt nhẽo đến chết.

Gắp một miếng cá nấu chao vào cái đĩa trước mặt Dận Chân, Điềm Nhi cười híp mắt nói: “Là cá sông mới bắt được sáng nay, lúc đưa đến phủ chúng ta còn đang thở phò phò đấy!”

Dận Tường kinh ngạc nhìn Tứ ca ngày thường không nói cười tùy tiện, thế mà trên mặt lại lộ vẻ nhu hòa, sau khi ăn, còn gật gật đầu, đánh giá nói: “Đúng là rất tươi.”

“Thập Tam gia, cũng ăn nhiều chút a!” Điềm Nhi cười như một viên kẹo đường, ánh mắt sáng lấp lánh, khiến Dận Tường nhìn thấy trong lòng run lên một cái, vội rũ mắt xuống liên tục nói: “Tứ tẩu không cần khách sáo, đều là người trong nhà.” Sau khi ăn cơm xong, hai vợ chồng hắn liền cáo từ.

Điềm Nhi ngồi trên tháp cạnh Dận Chân, đôi móng vuốt nhỏ mập mập đang cầm hộp gỗ, đem chuyện mình “Nhận hối lộ” từ đầu tới đuôi kể ra hết.

“Cứ luôn cảm thấy Thập tam phúc tấn như có chuyện gì ấy...” Nàng ngoẹo đầu suy nghĩ một chút nói: “Lễ cũng quá nặng rồi!”

Trong hộp có tám viên trân châu, viên nào viên nấy to cỡ nắm tay em bé, giá trị đâu chỉ ngàn vàng, tục ngữ nói “vô công bất thụ lộc”, nàng cũng không tin mặt mũi mình lớn như vậy, nhất định là hướng về phía nam nhân nhà nàng rồi.

Dận Chân quét mắt qua vật trong móng vuốt mập, không để ý nói: “Cho thì nàng cứ nhận đi.”

“Thật, thật sự có thể chứ?” Đôi mắt to của Điem Nhi vụt lóe sáng, đối với cô gái nhỏ này mà nói, đồ ăn ngon và trang sức xinh đẹp mới chính là hai thứ nàng yêu nhất a! Bị của cải từ trên trời rơi trúng đầu đến choáng váng mắt nổi sao, Điem Nhi như con mèo con mãnh liệt nhào vào trong ngực nam nhân, ôm cổ, rất chi là thân thiết bẹp một cái, hôn lên má hảnh.

“Dận Chân, Dận Chân, chàng thật tốt!” Rõ ràng tặng quà là Triệu Giai thị, mà được “lợi” lại là người khác.

Dận Chân bị đột kích bất ngờ, biến thành sững sốt, kể từ khi mẹ nuôi qua đời, hảnh không còn được ai hôn như vậy, cũng không còn ai nói với hảnh: “Dận Chân, người thật tốt.”

Cô bé trong lòng như quả bóng nhỏ tựa vào ngực hảnh, trong ánh mắt hoàn toàn là vui sướng và thân thiết, nàng là phúc tấn của hảnh, là nữ nhân của hảnh.

Giờ phút này, trái tim Dận Chân đột nhiên nổi lên ngọn lửa.

Hảnh khó mà tự kiềm chế hôn lên làn môi mật của tiểu thê tử, nỉ non phun ra một câu như có như không: “Điem Nhi, sinh con cho gia đi.”

Vươn đầu lưỡi hồng non mềm, nàng xấu hổ mang theo e sợ đáp lại hảnh.

“Điềm Nhi sinh cho gia, sinh thật nhiều, thật nhiều...”

Vô lực buông hộp gỗ trong tay, mặc kệ những hạt trân châu bên trong rào rào lăn ra, lách cách như có vài viên rơi xuống đất, nhưng lúc này Điềm Nhi đã không còn sức mà đi quản rồi, kỳ phục của nàng bị nam nhân gạt ra, bàn tay nóng rực xấu xa mò mẫm vào...

“Đã ướt như vậy rồi sao...”

“Ừm, không cần...”

“Nói dối “

(ngheñ ngào) “Gia, thật đáng ghét.”

“Kêu Dận Chân, gia thích nàng gọi như vậy.” Hung ác đẩy vào.

“Ừm ừm... Dận Chân, Dận Chân, Dận Chân...”

Nữ nhân vẫn còn mang nét thơ ngây non nớt thờ dốc cùng nam nhân kịch liệt như hổ gầm, hình thành một phòng tràn ngập cảnh xuân, đúng là “tình sâu dục đậm”.

Sau nửa canh giờ, Điềm Nhi cả người đầy mồ hôi nằm trên ngực nam nhân, cả khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng, cái quái gì gọi là “tuyên dâm giữa ban ngày”, đây chính là “tuyên dâm giữa ban ngày” a!!! Hu hu... Nàng không còn mặt mũi gặp ai nữa $\sim(\cong\nabla\cong)/\sim$ bla bla bla.

“Làm sao vậy?” Dận Chân trong giọng nói nồng đậm thỏa mãn, hấn mặt mang ý cười nhìn cả người nàng phấn hồng hận không thể đem mình co thành con tôm, mang theo ý đùa giỡn nói: “Hiện tại mới biết thẹn? Vừa rồi không phải còn kêu rất to sao?”

Này này này... Cái tên xấu xa này!

Người bị ăn sạch sành sanh là nàng có biết không hả!!

Điềm Nhi trong lòng vừa thẹn vừa giận, đôi mắt to chột híp lại, bàn tay nhỏ bé vươn ra, nhắm đến cái vật “hại người” kia ở hạ thân hẳn, nắm mạnh một cái. Sau đó ở một giây kế tiếp hài lòng nghe tiếng hút khí của nam nhân.

“Là nàng tự tìm!” Nhìn bộ dáng cười trộm sau khi thực hiện được trò đùa xấu của nàng, Dận Chân oán hận nghiêng răng, lập tức lật mình lại nặng nề đè lên.

“Ô ô ô... Không dám... Không dám... Thiếp không dám nữa...” Cô bé nhỏ nào đó bất lực cầu cứu.

“Đã muộn!” nam tử cao lớn nào đó mài đao soàn soạt. Vì thế, bọn họ lại bắt đầu tuyên dâm nữa rồi.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nhờ Và

“Tứ ca có đồng ý không?” năm nghiêng lên gối dựa sau lưng, Triệu Giai thị nhẹ giọng hỏi.

Dận Tường năm cạnh nghe vậy thở dài nói: “Tính tình Tứ ca nàng cũng không phải không biết, là người trong mắt không thể chứa một hạt cát, ngày huynh ấy đại hôn chúng ta cố ý lánh mặt, đây nhất định sẽ trở thành gút mắc trong lòng huynh ấy.”

“Aizz, ai mà ngờ được Hoàng thượng lại đột nhiên bỏ qua Ngũ công chúa, trực tiếp chỉ hôn cho Thất công chúa chứ.”

Thất công chúa mà Triệu Giai thị nói đến, chính là con gái của Mẫn phi Chương Giai thị đã qua đời, là muội muội cùng mẹ của Dận Tường, ba ngày trước được Thánh thượng chỉ hôn cho Khoa Nhĩ Đát Tần ở Thấm Hà*.

(* Thấm Hà: một nhánh sông của sông Hoàng Hà, thuộc cảnh nội Hàm Đan, tỉnh Hà Bắc, TQ)

Gả công chúa để trấn an cũng coi như là một loại lệ thường của triều Đại Thanh, nhưng những công chúa được gả đi này cũng phân ra cao thấp, điều quan trọng nhất nói lên chính là đồ cưới, nếu được sủng ái hoặc có người làm chỗ dựa sau lưng, thì đồ cưới tất nhiên phong phú vô cùng, cho dù cuộc sống sau này không được như ý, dựa vào những thứ đó cả đời này cũng có thể coi như áo cơm không lo. Nhưng nếu ai vừa không được sủng ái sau lưng cũng không có mẫu phi huynh đệ nâng đỡ, thì kết cục dĩ nhiên là thảm hơn rồi, sợ là ngay cả đồ cưới bình thường có ba tầng cũng không đủ, dù sao phủ nội vụ cũng là “nhìn người mà chia đồ ăn”.

So với loại sau, Thất công chúa khá hơn một chút, dù sao cũng còn có một ca ca ruột.

“Lúc mẫu phi qua đời, đã dặn dò ta chăm sóc Thất muội và Thập thất muội, cho nên lần này vô luận như thế nào ta cũng không thể ngồi yên.” Dận Tường thần sắc kiên định nói.

“Tuy là nói như thế...” Triệu Giai thị thần sắc hơi do dự, thận trọng nói: “Nhưng gia trên người không có chức quyền gì, muốn lên tiếng trong phủ nội vụ, thì phải trông cậy vào Thái tử, Đại ca, Tứ ca, hoặc Bát ca rồi”

Chuyện này làm sao Dận Tường lại không biết, Hoàng tự của đương kim Thánh thượng rất nhiều, mỗi con trai thôi đã xấp xỉ mười bảy mười tám người, công chúa thì càng không cần phải nói, nhưng trong những người này, chân chính có vài phần quyền thế ai không dám chọc đến đều thuộc những người kể trên.

“Giao tình giữa ta cùng với Thái tử và Đại ca cũng bình thường, qua lại chẳng qua chỉ là ngoài mặt, cho dù mở miệng đi cầu, có nói được cũng chỉ sợ là có lệ. Còn có nửa năm nữa là Thất muội muội sẽ xuất giá, đúng là không thể kéo dài được. Về phần Bát ca...” Nói tới đây, hắn thở dài nặng nề: “Chuyện của Lương tần, nàng cũng biết rồi đó? Hiện tại hãn “ốc còn không mang nổi mình ốc”, làm sao còn có tâm tư giúp chúng ta.”

“Lương tần nương nương dù sao cũng là người được sủng ái, sao Thánh thượng nói muốn biếm liền biếm được!” Triệu Giai thị hết sức cảm khái thở dài, rất có loại cảm giác thế sự vô thường. Lương tần Vệ thị là mẹ đẻ của Bát A Ca, vốn có xuất thân cấp tiện từ Tân giả khố*, nhưng dáng người yếu điệu dung mạo tuyệt đẹp, tính nết điềm đạm dễ gần, trong một lần Thánh thượng vô tình bắt gặp, liền giật nảy mình ngay tại chỗ, sau khi thu vào cung, lại càng thêm vạn phần sủng ái, mơ hồ còn có khuynh hướng độc sủng, nhưng bà ta chẳng những không ý sủng mà kiêu, trái lại còn khuyên bảo Thánh thượng phải “rải mưa đồng đều”, rất thông thái và sáng suốt

chuyện trong cung ngoài cung, nên mới được ban phong hào là “Lương.” (lương thiện). Sau đó, bà có Bát A Ca, địa vị càng vững chắc.

(*Tân giả khố: quản lĩnh phụ trách phân chia khẩu phần lương thực)

Thế nhưng, chính người phụ nữ có địa vị bền chắc không gì phá được trong ấn tượng kia, vậy mà vì lúc tự tay bưng trà cho Hoàng thượng, sẩy tay làm đổ vài giọt nước lên long bào, mà bị đấp lên cái tội “vô lễ trước mặt vua”, lập tức liền từ Lương tần hạ xuống Lương quý nhân.

Cho dù có tính lại tất cả mầu phi của hoàng tử, cũng không có ai có cấp bậc thấp như vậy đâu a! Đây còn không phải rõ ràng là đánh vào mặt Bát A Ca sao? Chả trách dạo này Bát A Ca Dận Tự phá lệ thành thật, gần như không bước chân ra khỏi phủ!

“Lòng vua khó dò a!” Dận Tường cũng có chung loại cảm khái này.

Những hoàng tử như họ làm sao không từng nếm trải qua? Mặt ngoài nhìn thì oai phong không gì sánh được đấy, nhưng kỳ thật tánh mạng vinh hoa của mình hoàn toàn phụ thuộc vào trong tay phụ hoàng, nếu ngày nào đó không may bị chán ghét, thì kết cục sợ rằng không bằng cả dân thường.

“Lúc trước chúng ta qua lại thân cận với Bát ca, có hơi xa với Tứ ca...” trên mặt Dận Tường khó tránh khỏi biểu lộ chút hối hận: “Bất quá từ lúc mầu phi qua đời, ta đến chỗ Đức nương nương coi như cũng thân cận với Tứ ca, lại vừa rồi, thái độ khốc lóc nước mắt nước mũi không ra thể thống gì kia, Tứ ca cũng niệm tình cho tấm lòng người làm anh như ta, ngược lại còn đồng ý giúp. Aizz! Nói cho cùng, vẫn là ta vô dụng, ngay cả đám nô tài cỏ cây như phủ nội vụ mà cũng dám dấn một cước lên.”

“Gia nói vậy là sao!” Triệu Giai thị thấy gập sắc mặt trượng phu ừ ừ, vội mở miệng khuyên nhủ: “Không nói đến chàng, ngay cả Tam ca, Ngũ ca, Thất ca, Cửu ca mấy người bọn họ cũng lớn cả rồi đấy thôi, cũng không phải là nhàn rồi, mỗi ngày chỉ biết đọc sách săn thú cho hết thời gian đó

sao. Hoàng thượng không cho phép các hoàng tử a ca chàng thượng triều tham gia chính sự, thì biết làm sao.”

Nếu là người có xuất thân bình thường, chỉ cần bản thân có tiền đồ, dựa vào khoa khảo (khoa thi) còn có thể mở ra con đường thực hiện khát vọng. Nhưng những hoàng tử như họ thì lại không được, chỉ cần một ngày Hoàng A Mã không cho phép, là một ngày bọn họ phải thành thành thật thật mà làm ỗ trong nhà.

“Nhưng Tứ ca lại làm được!” Dận Tường cắn chặt răng, đột nhiên ngồi dậy, thần sắc kích động kêu lên: “Cũng đều là con trai của Hoàng A Mã, có gì Tứ ca có thể nhận chức vụ của Hộ bộ, có thể đứng đầu trong đám huynh đệ, việc này không công bằng, không công bằng.”

Nếu “nước trong một chén đều thẳng bằng” (xử lý sự việc công bằng), thì cũng thôi đi. Cùng là con trai mà cố tình Dận Chân lại đặc biệt, ai nhìn thấy mà không khó chịu cho được!

“Gia, xin bớt giận, nổi giận lớn như vậy làm gì!” Triệu Giai thị vừa trấn an trượng phu vừa nói: “Theo như thần thiếp thấy, tuy Tứ ca được đặc cách, nhưng trong lòng Hoàng thượng sợ là cũng không được yêu thương bao nhiêu. Bằng không, từng ấy năm trôi qua, ngoại trừ trường hợp cần thiết, chàng thấy có khi nào Hoàng thượng triệu hần đến nói chuyện riêng không, chẳng những chưa bao giờ ôn ngôn nhuần ngữ, lại động một chút là khiến trách hần trước mặt mọi người, thiếp thân thấy bọn họ càng giống quân thần mà không phải phụ tử đâu!”

“Đó là nàng không biết...” Dận Tường như nhớ tới cái gì, nặng nề thờ dãi, lầm bầm nói: “Tứ ca lúc nhỏ rất được Hoàng A Mã sủng ái, ngay cả Thái tử cũng không bằng, nếu không phải chuyện xảy ra sau đó... .”

Triệu Giai thị thấy trượng phu nói được phân nửa liền thất thần, trong lòng không khỏi ngứa ngáy, về chuyện Tứ A Ca Dận Chân ở trong cung

xem như là chuyện cấm kỵ không lớn không nhỏ, đã qua nhiều năm như vậy, trong cung người biết chân tướng cũng không nhiều lắm, hiện tại lại không có người dám nghị luận, cho dù ngẫu nhiên có đôi câu vài lời, cũng không cặn kẽ lắm. Thật vất vả có cơ hội này, nàng liền thử hỏi: “Gia nói Hiếu nhân nghĩa hoàng hậu sao?”

Hiếu nhân nghĩa hoàng hậu Đông Giai thị, mất vào năm Khang Hi thứ hai mươi hai, nhưng, vị hoàng hậu nổi danh nhất trời này, không phải chết vì bệnh mà là...

“Chuyện này ta cũng không biết rõ lắm, chỉ là lúc mẫu phi còn sống từng nói với ta, Hiếu nhân nghĩa hoàng hậu vì Tứ ca mà chết, Hoàng A Mã nhất định sẽ chán ghét hẳn, bảo ta đừng qua lại thân cận quá.”

Triệu Giai thị thấy bộ dạng trượng phu sợ hãi, không chịu nói thêm, liền mạnh mẽ nuốt tò mò trong lòng xuống, một lần nữa lại dời câu chuyện đến chuyện hôn sự của Thất công chúa. Đêm dài đằng đẵng, ánh nến dập dờn, hai vợ chồng dần dần thiếp đi.

So với hai vợ chồng Dận Tường đầy bụng tâm sự, cuộc sống của Đìem Nhi lại trôi qua thoải mái hơn. Mà một ngày này, lại phá lệ vui vẻ, bởi vì, qua nhiều ngày xa cách, rốt cục nàng cũng được gặp lại người nhà.

“Ngạch nương yên tâm đi! Ca ca bị Tứ gia gọi vào thư phòng khẳng định là kiểm tra học vấn huynh ấy, sẽ không làm khó huynh ấy đâu!” Đìem Nhi dính chặt bên người mẫu thân đại nhân, ôm cánh tay bà đong đưa, cả người biến thành một viên kẹo đường!”

“Chao ôi!!!, nhìn đi nhìn đi... mới gả được bao lâu, đã nhất nhất nói giúp Tứ gia rồi, quả thật ‘con gái là con người ta mà’.” Chọc cái mũi nhỏ của nữ nhi, mẹ Đìem Nhi cười hài lòng.

Nom dáng vẻ kiều mỹ mặt đầy hồng quang của con gái nhà bà cũng biết, cuộc sống cũng không tệ rồi!

“Mẹ, người ta mới không có a~.” Điem Nhi chu miệng nhỏ, mặt ửng hồng xấu hổ giải thích. Đáng ghét~~ làm như người ta giống loại nữ nhân “thấy sắc quên thân” vậy.

“Thấy con sống tốt, mẹ cũng an tâm rồi!” mẹ Điem Nhi không khỏi xúc động nói: “Con còn nhỏ, được chúng ta nuông chiều, lại là đứa không tim không phổi, nếu không có nam nhân yêu chiều, cuộc sống sẽ khó khăn.”

“A nha, mẹ! Nói như con vô dụng lắm vậy.”

“Con vốn cũng có làm được gì đâu!”

Điem Nhi: “...” Bắt đầu tự lục lọi tìm ra ưu điểm của mình, cuối cùng phát hiện hình như đúng là vậy thật... hàizz! Cô nương nào đó rầu hết sức!

Hai mẹ con mà sáp vào nhau, là có biết bao nhiêu chuyện nhà nói không hết, nói mãi nói mãi liền nói đến vấn đề mẹ Điem Nhi quan tâm nhất: “Có tin tức gì chưa?”

Đối mặt với ánh mắt sáng quắc của mẫu thân đại nhân, Điem Nhi nhất thời không phản ứng kịp, mãi đến khi bắt gặp tầm mắt kia hướng về bụng mình, mới đỏ bừng cả mặt, gắt giọng: “Mẹ! Người ta mới thành thân chưa tới một tháng đó!”

“Vậy thì sao!” mẹ Điem Nhi mặt đầy mong đợi nói: “Mẹ và cha con cũng thành thân không bao lâu liền có ca ca con, con là con gái của mẹ, nhất định cũng sẽ giống mẹ. Bảo San Hô qua mười ngày nửa tháng nữa, gọi đại phu tới xem một chút, cũng không cần nói rõ, chỉ nói thân thể không thoải mái gọi người tới xem sao là được.”

Mặc dù trong lòng Điem Nhi cảm giác mình sẽ không mang thai nhanh như vậy, nhưng nhớ lại Dận Chân từng ní non, nói muốn nàng sinh một đứa..., cũng không khỏi có chút mong đợi, nếu thật có thể... nói vậy hẳn chắc chắn sẽ rất vui mừng!

Thời gian gặp mặt người thân bao giờ cũng có vẻ ngắn ngủi nhất, hai canh giờ sau, mẹ Diễm Nhi và ca ca liền cáo từ ra về.

Lúc Dận Chân vén rèm đi vào, bắt gặp tiểu Phúc tấn nhà mình đang cau mày, có vẻ không vui.

“Sao vậy?” Dận Chân ôm chầm vòng eo thon nhỏ của người nào đó, cúi đầu hỏi: “Không vui sao?”

Diễm Nhi chôn trong lòng vị hôn phu đại nhân, có chút ủy khuất lắc đầu. “Thiếp nhớ a mã, gạch nường và ca ca!” Lúc ở nhà thì không cảm thấy, sau khi lấy chồng, mới biết mình đã từng hạnh phúc may mắn cỡ nào.

“... Sau này nếu thấy nhớ gạch nường nàng, thì thường xuyên mời bà đến phủ là được.” Dận Chân không thích nhìn tiểu cô nương mọi ngày luôn cười híp mắt có dáng vẻ rầu rĩ không vui.

Diễm Nhi nghe vậy ánh mắt chột sáng ngời, tiểu nha đầu từ trước đến nay rất biết “đả xà thượng côn”* lập tức ngẩng đầu nhỏ lên, chìa ra năm ngón tay: “Năm ngày tới một lần được hông?”

(* dùng gậy đánh rắn, rắn thuận thế bò ngược lên, ý chỉ lợi dụng cơ hội)

Dận Chân: “....”

Diễm Nhi thanh âm mềm mỏng: “Nếu không, bảy ngày...?”

Dận Chân mài răng, không biết tại sao đối mặt với gò má phấn nộn kia, hẳn bỗng nhiên có loại xúc động muốn cắn.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nhân Vật

Điềm Nhi rút cuộc cũng không mời ngự y đến đây.

Bởi vì nguyệt sự của nàng đã đến.

Ôm bụng nhỏ, nàng vẻ mặt cau có, trong lòng rất thất vọng.

“Chủ tử đang nghĩ gì vậy ạ?” San Hô bưng ly trà sâm lên, cười nói: “Mau uống đi ạ, làm ấm bụng một chút.”

Điềm Nhi ngại nói vì mình không có mang thai mà “hậm hực”, chỉ xấu hổ cười cười, sau khi uống xong, quả nhiên cảm giác thân thể thoải mái hơn một chút. Nàng cũng không thường bị đau bụng kinh, chẳng qua lần nào ngày đầu tiên, toàn thân đều lạnh run.

“Chủ tử...” Đúng lúc này, Tiểu Hỉ Tử vén rèm khom người đi vào, bẩm báo: “Đại ma ma cầu kiến.”

Điềm Nhi hơi ngần người, lập tức ngồi thẳng lưng: “Mời bà ta vào đi.”

Một lát sau, một lão phụ nhân tóc bạc, thoát nhìn tinh thần còn rất minh mẫn đi vào.

“Lão nô thỉnh an phúc tấn.”

“Đại ma ma mời đứng lên, San Hô dọn chỗ cho ma ma ngồi.”

“Tạ phúc tấn.”

Sau một màn lễ nghi chào hỏi vẫn tắt, Đại ma ma thẳng thắn nói ra mục đích đến đây. “Lão nô phụng lệnh bồi lặc gia, đến giao chìa khóa khóa phòng trong phủ cho phúc tấn.” Nói đoạn, ma ma liền cởi xuống một xâu chìa khóa từ bên hông.

Chuyện này, hôm qua Dận Chân cũng đã nói với Điem Nhi, cho nên nàng cũng không kinh ngạc, nhưng không thể phủ nhận là nàng vô cùng vui mừng. Dận Chân có thể giao chìa khóa cho nàng, liền đại biểu chính thức công nhận thân phận thê tử của nàng, công nhận địa vị nữ chủ nhân phủ Tứ bồi lặc của nàng. Cho nên so với chìa khóa này, phần tâm ý này càng khiến Điem Nhi vui vẻ hơn.

“Những năm này đã làm phiền ma ma rồi!” bảo San Hô nhận lấy xâu chìa khóa, nàng nghiêm mặt nói với Đại ma ma: “Sau này Điem Nhi sẽ quản lý ổn thỏa thích đáng chuyện trong phủ, để Tứ gia tránh lo âu về sau.”

Đại ma ma ý vị thâm trường nhìn Điem Nhi một cái, một lát sau mới nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Phúc tấn!” sau khi Đại ma ma rời đi, San Hô vẫn còn sợ hãi nói: “Vị kia ma ma kia khí thế thật là lớn.”

Có vài người, không cần phải nói gì hoặc làm gì, đi hay đứng thế nào, vô hình trung sẽ có một loại khí thế bức người.

“Vị ma ma này cũng không phải là người bình thường.” Điem Nhi nói: “Ta có nghe Tứ gia nói, bà ta vốn dĩ là ma ma hầu hạ bên cạnh Hiếu nhân nghĩa hoàng hậu, sau hoàng hậu qua đời, bà liền đến chỗ Tứ gia khi đó còn nhỏ tuổi, có thể nói là một tay chăm sóc Tứ gia lớn lên. Tín nhiệm của Tứ gia đối với bà ta không thể so với bình thường, cho nên đối đãi với Đại ma ma, chúng ta nhất định phải tôn trọng, tôn trọng, lại tôn trọng, thiết không thể đối đãi với bà ta như hạ nhân bình thường được.” Vô luận có nói thế

nào, chỉ với lòng trung thành này của bà ta, đã khiến Diễm Nhi tôn trọng rồi.

“Dạ! Phúc tấn, nô tỳ đã nhớ rõ.” San Hô trịnh trọng gật đầu.

“Ừm, ngày mai em dẫn người đến kho phòng, kiểm kê lại đồ đạc trong đó một chút, liệt kê rõ ràng chi tiết ra, còn nữa trời cũng dần dần chuyển lạnh rồi, nên chuẩn bị đồ mùa đông đi.”

“Dạ, phúc tấn yên tâm, nô tỳ đi dặn người làm.”

Hiệu suất làm việc của San Hô quả thật rất cao, chiều ngày hôm sau, đã kiểm kê xong ổn thỏa.

Nhìn một chồng sổ sách dày cộm trong tay, cái miệng nhỏ nhắn của Diễm Nhi tí tách chảy nước miếng. Trong nháy mắt, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác “gả vào nhà giàu”.

Thật sự, thật sự, là rất có tiền a!

Chỉ mỗi mục tiền mặt thôi đã có 60 – 70 vạn lượng, còn có ở ngoại thành ba trăm mẫu ruộng tốt, năm trăm mẫu ruộng cạn, bốn thôn trang nghỉ hè, giấy tờ đất đai bất động hơn mười chỗ, trời ạ... tửu lâu Hòa Phúc Kỳ nổi tiếng nhất kinh thành là do Dận Chân mở sao? Oa oa... Kẻ có tiền, thật là có kẻ tiền a!

Trong đôi mắt to ngật lệ nóng của Diễm Nhi hiện đầy “\$_\$”.

Dận Chân, không! Vị hôn phu đại nhân, xin cho phép ta ôm đùi ngài đi!!! Bị hạnh phúc từ trên trời rơi xuống đập trúng đầu, cô nương nào đó choáng váng mặt mày, đôi móng vuốt nhỏ beo béo bưng lấy mặt, mắt to chớp a chớp, thân mình bé nhỏ xoay a xoay, trong cái đầu quả dưa chỉ tồn tại một ý niệm: Số tiền này phải xài sao đây ta ~~~, ai nha, thật sự là phiền não hết sức a!

Loại xúc động phá của cuồng nhiệt này của Điềm Nhi, mãi đến ba bốn ngày sau, mới dần dần tắt đi. Đương nhiên, đối với đại “Kim chủ” hào phóng, nàng thân là người trực tiếp hưởng lợi, dù sao cũng phải bày tỏ một chút mới phải.

Vì thế, sau khi “Dì cả” đã đi rồi. Cô nương nào đó đem mình từ đầu đến chân tắm rửa sạch sẽ, tẩy trắng nõn nà, thơm tho mềm mại. Sau đó, thay một bộ y phục nam. Trong một đêm khuya tĩnh mịch, lặng lẽ lên vào thư phòng của nam nhân.

Vì thế, lúc Dận Chân vừa buông tấu chương xuống, nhìn thấy dưới ngọn đèn sắp tàn, “Thiếu niên lang” thanh tú động lòng người đang đứng.

“Luyện đồng kiều lệ chất, tiễn đồng phục siêu hà.

Vũ trưởng thần hương mãn, châu liêm tịch lậu xa.

Thúy bị hàm uyên sắc, điêu sàng lữ tượng nha.

Diệu niên đồng tiểu sử, xu mạo bỉ triêu hà...”

(*bài thơ tả hình ảnh thiếu niên trong phòng, có màn lông vũ, có rèm châu, có ngọc phỉ thúy khảm trên giường giát ngà voi, miêu tả vẻ đẹp mỹ mạo của thiếu niên đẹp như ánh bình minh, mình không tìm thấy dịch thơ, nên miêu tả sơ vậy)

Đây là bài thơ “Luyện đồng” của Lương Giản Văn Đế làm, tả về sắc đẹp vô song của người thiếu niên, nhiều năm trước Dận Chân từng tình cờ đọc được, lúc ấy còn cảm thấy khinh thường, nghĩ đến loại việc nhiễu loạn nhân thường, “hư loạn đảo phượng” này làm người ta ghê tởm.

Nhưng hôm nay, hần phát hiện, dòng thơ trong sách kia đại khái cũng có phần chân thật, nếu quả thật có loại “Yêu diễm tuyệt thế, khiến cả nước điên cuồng” này (trong thơ), cho dù thân thể đó thật sự là một thiếu niên,

cũng sẽ câu được hồn phách nam nhân, hận không thể đem giấu trong tấm chăn uyên ương, trong chiếc giường giát ngà voi kia, để ngày ngày được ôm ấp âu yếm.

“Thiếp mài mực cho gia nha.” Chỉ khoác một nam trang kiểu Hán màu xanh nhạt, tay áo rộng rũ dài xuống, Điem Nhi ngượng ngừng cười. Vì mới tắm xong, mái tóc đen bóng như gấm của nàng vẫn còn ướt nhẹp, theo nàng đến gần, Dận Chân thậm chí có thể nghe được một làn hương nhàn nhạt tươi mát, mang theo mùi vị thích thú truyền đến. Bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt, cầm đá mài mực lên, bắt đầu chậm rãi chuyển động một vòng rồi hai vòng trên nghiên mực.

Cổ họng Dận Chân bắt đầu khô rát.

“Gia, Điem Nhi mài như vậy được chưa?”

Giọng nàng mềm mại tràn đầy ý nũng nịu, lại khiến cho lý trí Dận Chân dần dần sụp đổ.

Một loại xúc cảm mạnh mẽ không ngừng bò lên trong lòng: ôm cô bé cả gan làm loạn này đặt mạnh lên bàn, xé mở tất cả quần áo của nàng, lưu lại vô số vết tích yêu thương trên làn da trắng thuần như dê con kia, hẳn sẽ không nhanh chóng chiếm lấy nàng, mà sẽ chậm chậm tra tấn, giày vò nàng, khiến cho nàng phải kêu lên, phải khóc lên, đến cuối cùng, nàng nhất định sẽ kêu khóc cầu xin hẳn, một khắc đó, hẳn sẽ mãnh liệt tiến vào nàng, hoàn toàn trọn vẹn chiếm giữ lấy nàng.

Loại ý tưởng “Con sóng dâm dăng mà cuồng liệt” này liên tục đánh thẳng vào nội tâm Dận Chân, hẳn dùng lực siết chặt nắm tay mình, ánh mắt nhìn cô bé bên cạnh nóng bỏng gần như muốn bốc cháy.

Điem Nhi dần dần có chút bất an. Nàng cúi đầu len lén nhìn bộ dáng nam nhân kia vẫn: mặt không chút biểu tình. Vì thế, bắt đầu hối hận!

Đêm nay, sờ dĩ Điềm Nhi mặc nam trang đến, thật ra là có nguyên do. Nàng trời sanh tính tình nghịch ngợm, lúc còn ở nhà cũng từng lén trộm quần áo của Văn Diệp ca ca mà mặc, lúc ấy bị phát hiện, bộ dáng cả nhà trợn mắt hốc mồm, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ, Văn Diệp ca ca còn nói, bộ dáng nàng mặc nam trang xinh đẹp cực kỳ, thoát nhìn uyển chuyển phong lưu, khiến người ta không tài nào dời mắt được.

Cho nên lúc này, cô nương nào đó ôm ý đồ quyến rũ, cũng không biết tại sao không căng được dây cung kia, ấy vậy mà còn thật sự đi mặc thành cái dạng này đến.

Hu hu.... ~~~(T_T)~~~ nàng tuyệt đối là bị một chồng bạc lớn kia nện cho ngu não luôn rồi.

Nàng là phúc tấn, phúc tấn thì phải đoan trang hiền thực, chứ không phải nửa đêm nửa hôm cào cửa thư phòng, đến quyến rũ nam nhân a!

Càng nghĩ, Điềm Nhi càng hối hận. Càng nghĩ, Điềm Nhi càng sợ hãi.

Tí tách, tí tách ~ không tiền đồ nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Dận Chân khẽ nhíu mày, hít sâu một hơi, duỗi cánh tay dài ra ôm người vào trong ngực.

Dựa lên lồng ngực rắn chắc kia, Điềm Nhi vừa sợ hãi vừa ủy khuất, nước nở nói: "... Thiếp, thiếp chỉ là muốn làm cho gia vui."

Dận Chân cúi đầu, dùng sức hít hà mùi thơm cơ thể kia vẫn luôn tác động tới mọi giác quan của hắn, khàn khàn nói: "Không được có lần sau."

"Dạ! Dạ!" đầu nhỏ Điềm Nhi gật liên tục, chân tay giãy dựa toan muốn đứng lên: "Là thiếp không tốt, quấy rầy đến gia rồi, bây giờ liền đi ngay ạ."

Đi bây giờ, vậy hắn làm sao đây!

Rốt cục Dận Chân cũng không nhịn được nữa, hồ gầm một tiếng, gạt phăng tất cả mọi thứ trên vân án (bàn khắc hình mây cuốn) xuống đất, thanh âm đột ngột phát ra dọa Điem Nhi sợ nháy dựng, thế nhưng, nam nhân lúc này không để cho nàng muốn làm gì nữa. Bất chợt trời đất quay cuồng, Điem Nhi chỉ cảm thấy mình bị đặt mạnh lên bàn, nam nhân rút thắt lưng nàng ra, cầm hai cổ tay trắng ngần của nàng giơ lên cao đầu, đồng thời tàn khốc buộc chúng lại.

Đây là muốn làm gì?

Lấy tư thế ngược mắt từ dưới lên, Điem Nhi có thể thấy rõ ràng, nam nhân mặt đỏ bừng, cùng với tiếng thở gấp hưng phấn, toàn thân hấn đều đang khẽ run run, đôi bàn tay khấn cấp gần như không đợi được lột xiêm y của mình, nàng cũng có thể nói rõ, lúc này Dận Chân gấp gáp đến không dẫn nổi cỡ nào.

Nói như vậy, hấn là mình “Câu dẫn” xem như thành công?

Cô nương nào đó trên mặt còn đang đọng nước mắt, đôi mắt to lấp lánh vừa đảo tròn một cái, bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt vụn vụn thân thể, chỉ nghe nàng cố ý đè trầm giọng nói: “Dừng tay, người muốn làm gì, mở to hai mắt xem kỹ một chút, ta là con trai.”

Vạt áo nửa lộ ra bờ vai, “Thiếu niên” tuyệt sắc giận tái mặt, dáng vẻ vừa kinh vừa sợ, trong đôi mắt to mê người kia tràn đầy cầu xin, giống như một con cừu nhỏ vô tội, thỉnh cầu thọt sẵn thả mình một con đường sống.

“Con trai?” Dận Chân tựa hồ cũng nhập vai vào nhân vật nào đó, chỉ nghe hấn dùng giọng điệu như lưu manh cười lạnh nói: “Con trai cũng sẽ không có vật này to thế.” Nói đoạn đôi tay lớn kia liền hung hăng xoa lên hai con thỏ ngọc của “Thiếu niên”.

Điem Nhi chợt kêu to một tiếng. Không phải đau, mà là làm cho xương cốt người ta ngứa ngứa phải rên rỉ.

“Người ta, người ta chỉ là “nhũ” lớn hơn tí ti mà thôi, thật sự là con trai a. Gia, gia, cầu ngài bỏ qua cho ta đi... A... Ân... Không cần a...”

“Vậy người chứng minh đi?” Nam nhân đỏ mắt, tùy ý chơi đùa đôi thỏ ngọc nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay.

“Chứng minh?” Thiếu niên, cả người đổ mồ hôi đầm đìa, cuồng loạn lắc đầu, dùng lý trí còn sót lại, phát ra “cầu xin” mê người nhất.

Nàng giang rộng hai chân, lấy phương thức cực kỳ phóng dãng, chặt chẽ kẹp lấy thắt lưng nam nhân. Dùng chiêu khóa chân của mình hung hăng cọ sát vùng sưng đau nào đó của nam nhân.

Lý trí của Dận Chân triệt để âm ỉ sụp đổ. Tiểu yêu tinh này!!!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tặng Y

Điềm Nhi không biết hai người họ rốt cuộc đã làm bao lâu, cũng không biết mình làm sao trở lại phòng ngủ. Chỉ biết duy nhất một điều là, khi nàng một lần nữa mở mắt ra, đã là xế chiều ngày hôm sau.

Nghe thấy động tĩnh, San Hô vội sột soạt bước chân nhanh đi vào. Trông thấy chủ tử ngáy người ngồi trên giường, không biết nhớ tới cái gì đó, mà gương mặt nàng đột nhiên đỏ lựng.

“Chủ, chủ tử, tỉnh!”

“À? Ừ!” Điềm Nhi hơi giật mình, ngẩng đầu lên, thấy là San Hô, liền ho khan một cái, thanh âm chột dạ hỏi: “Gia đâu rồi?”

“Nghe Tiểu Hỉ Tử nói, gia đang ở thư phòng ạ!”

Nghe hai chữ “Thư phòng”, một vài hình ảnh kịch liệt màu hồng phấn, liền không bị khống chế mà chui tọt vào trong đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm Nhi nháy mắt biến thành một trái táo đỏ, thẹn thùng quả muốn lấy chăn bao lại chính mình, vĩnh viễn không ra ngoài.

Dường như chê da mặt chủ tử chưa đủ mỏng, San Hô tiếp tục nhẹ giọng nói: “Sáng sớm hôm nay bồi lặc gia ôm ngài trở về, ngài ngủ sâu quá, gọi sao cũng không tỉnh.”

Điềm Nhi nghe vậy, thật nhanh quét mắt nhìn áo lót mới thay trên người.

“Là nô tỳ tự mình hầu hạ.” San Hô vội vàng nói.

Lúc này nàng đã biết, hôm nay gương mặt của San Hô, vì sao lại đỏ khác thường rồi. Hu hu... Chắc chắn đã nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác thảm hại của mình rồi. Điềm Nhi vùi mặt sâu vào lòng bàn tay, nàng không muốn sống nữa...

Trong thư phòng, Dận Chân buông cuốn sổ con trong tay xuống. Hắn sắc mặt nhu hòa, khước miệng khẽ nhếch lên, tinh thần thoải mái, tâm tình cực tốt.

Tô Bồi Thịnh bưng ly trà nhỏ, đặt đến tầm tay của chủ tử, cười hề hề hỏi: “Gia, hôm nay dùng bữa ở chỗ phúc tấn ạ?”

Dận Chân ngẩng đầu liếc hắn một cái, mắng: “Lắm miệng!”

Tô Bồi Thịnh đã hầu hạ hắn nhiều năm như vậy, há có thể không phân biệt chủ tử đây là giận thật hay giận giả sao. Xem ra đêm qua âm thầm để phúc tấn vào là làm đúng! Tô Bồi Thịnh trong lòng hung hăng cười thầm hai tiếng.

Sau nửa canh giờ, Dận Chân quả nhiên đứng dậy, đi đến hướng Gia Hòa viện.

Tiểu nha đầu kia, không biết đã tỉnh chưa? Hắn vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng lại bắt đầu nghĩ chút nội dung “Không thích hợp cho thiếu nhi”, tiểu nha đầu kia vẫn luôn yếu ớt, hôm qua lại bị mình lăn qua lăn lại thảm như vậy, không biết hiện tại sao rồi?

Nhớ lại vài đoạn ngắn kịch liệt nào đó, khước miệng Dận Chân không khỏi hơi vẽ ra ý cười, ngay cả cước bộ cũng nhanh hơn vài phần.

Nhưng vào lúc này, từ xa xa có một bóng người đã đi tới trước mặt.

“Tỳ thiếp Triệu Giai thị thỉnh an bối lạc gia, gia vạn phúc kim an.”
Thiếu nữ tuổi vừa mới mười lăm, chậm rãi khẽ nhún người, khuôn mặt nhỏ

nhấn trắng muốt dưới nắng chiều lóa lên ánh sáng mờ mờ.

Dận Chân dừng bước lại, biểu tình trên mặt vẫn lạnh nhạt trước sau như một. “Chuyện gì?”

Nghe thấy thanh âm lạnh như băng này, Triệu Giai thị không tự chủ được co rúm lại một cái, nàng dùng sức nắm nắm khăn thêu trong tay, đánh bạo thưa dạ nói: “Tỳ, tỳ, thiếp làm một kiện áo choàng mới cho gia...”

Dận Chân quét mắt nhìn bọc đồ bị ôm chặt trong lòng Triệu Giai thị. Một loại cảm giác không vui nồng đậm lập tức xông lên đầu. Cho dù là làm này nọ, cũng phải thưa bẩm với phúc tấn trước, hoặc là chờ mình đến viện của nàng rồi lại đưa, chứ không quan tâm xông bừa lên chặn mình tại đây như vậy, còn ra thể thống gì!

Khuôn mặt Dận Chân lập tức hóa đen, giọng nói lạnh như băng khiển trách: “Làm càn!”

Triệu Giai thị trong lòng vốn đang căng thẳng, bị một tiếng quát to này làm cho hồn phi phách tán, phù phù một tiếng liền quỳ lên mặt đất. Nước mắt tí tách chảy xuống.

Nha hoàn Oanh Ca bên người vội vàng đỡ lấy chủ tử lung lay sắp đổ, quỳ trên mặt đất luôn miệng nói: “Bối lạc gia bớt giận, bối lạc gia bớt giận. Chủ tử nhà ta vì làm áo choàng này, mà mỗi đêm phải căng mắt dưới ánh nến, tốn không biết bao nhiêu tâm tư, từng đường kim mũi chỉ trên áo đều là một tấm chân tình với ngài a~ xin ngài niệm tình cho phần nhân tình không tự kìm được này mà tha cho chủ của chúng nô tỳ đi!”

“Quả là một nha hoàn trung tâm hộ chủ.” Dận Chân sắc mặt âm độc xoay xoay nhấn ban chỉ trên ngón cái, lạnh lùng nói: “Nếu đã như thế, thì chịu thay cho chủ tử của các người đi, Tô Bồi Thịnh, kéo nàng ta xuống, phạt một trăm đại bản.”

Oanh Ca nghe vậy mặt lập tức trắng không còn hột máu, một trăm đại bản, đây là muốn đánh chết tươi mình rồi a!

“Chủ tử cứu nô tỳ! Chủ tử cứu nô tỳ a!” Oanh Ca tràn đầy kinh hoảng níu tay áo Triệu Giai thị, cả người run lên cầm cập.

Nhưng mà, lúc này Triệu Giai thị đã bị dọa đến bay mất hồn vía. Nàng sững người ngẩng đầu nhìn nam nhân đứng trước mặt, hãn lãnh khốc như thế, tuyệt tình như thế.

“Chủ tử... Chủ tử...” Không để ý Oanh Ca giãy dụa, Tô Bồi Thịnh thuận thục liền bịt miệng nàng ta lại.

“Cách Gia Hòa viện xa một chút, đừng kinh động đến phúc tấn.”

“Dạ!”

Dận Chân nhấc chân thẳng bước đi tiếp, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn Triệu Giai thị ngã trên mặt đất lấy một lần.

“Đi điều tra một chút, là ai chỉ điểm nàng ta làm như thế?” Triệu Giai thị tính tình yếu đuối, là người không có chủ kiến, mỗi lần thấy mình đều nơm nớp lo sợ, nếu không có người xúi giục, thì không dám làm ra cái chuyện chặn đường hãn.

Là Tống thị hay Lý thị?

Dận Chân lạnh lùng thầm nghĩ, xem ra trong khoảng thời gian này mình độc sủng phúc tấn, đã khiến cho vài người bắt đầu rục rịch tâm tư rồi.

“Chàng đến rồi!” Điềm Nhi nhìn nam nhân vén rèm đi vào, nụ cười trên mặt không tự chủ được càng nở rộ.

Dận Chân gật gật đầu, sắc mặt có chút khá hơn.

Điềm Nhi tiến lên cởi ngoại quái* cho hẳn, lại ngồi xuống hầu hạ hẳn cởi giày.

(* ngoại quái: áo lễ phục mặc ngoài áo dài ở đời Thanh)

Dận Chân chú ý tới động tác nàng hoặc nhiều hoặc ít có chút chậm chạp, thoáng nghĩ một chút, liền biết nguyên nhân.

“Thân thể nàng không thoải mái, dừng ở đó là được rồi.” Khóe miệng hẳn hơi cong nói.

Khuôn mặt nhỏ của Điềm Nhi vốn đang bình thường không có gì bất ngờ xảy ra, liền căng thành một trái táo đỏ. Bĩu bĩu làn môi non hồng, nàng hờn giận liếc hẳn một cái.

Nha đầu này! Lá gan càng lúc càng lớn, Dận Chân âm thầm mài mài răng.

Nhưng hẳn lại không thử nghĩ, Triệu Giai thị người ta cùng lắm chỉ tặng cho hẳn món xiêm y ở trong sân, đã bị hẳn cho là “Không tuân thủ phụ đức.” Mà Điềm Nhi thì lại hơn nửa đêm “cải trang” chạy đến thư phòng làm cái chuyện quyến rũ kia, hẳn chẳng những không hề trách tội, ngược lại còn cảm thấy vô cùng kích thích, ước gì còn có lần sau. Cái loại phân biệt đối xử này cũng thật chệnh lệch một trời một vực rồi.

Điềm Nhi còn đang ngượng ngùng vì chuyện đêm qua, không dính sát lấy hẳn như mọi ngày, mà chọn lấy một vị trí đối diện bàn nhỏ, ngồi nghiêm trang.

“San Hô, đến phòng bếp lớn gọi họ bưng đồ ăn lên đi.” Nàng cúi đầu, chậm chậm nói.

“Dạ!”

“Hôm nay, thần thiếp dọn họ nấu lẩu.” Để dừng lại không khí đột ngột im lặng giữa hai người, Diễm Nhi không thể không nén xấu hổ mà mở miệng trước: “Nghe hạ nhân nói, là cách nấu giống bên kia Hắc Long Giang, nước lẩu dùng cá ninh nhừ, thêm vào tôm, rong biển này nọ, đặc biệt tươi ngon, lát nữa gia phải ăn nhiều chút mới được!”

“Giao chìa khóa phủ khố cho nàng, liền vui vẻ như vậy sao?” Dận Chân chột hỏi một câu không đầu không đuôi.

Diễm Nhi liền ngậy người. Nàng ngẩng đầu nhìn con người đen sâu kín của Dận Chân, một lát sau mới nói: “Không chỉ vì cái đó... Mấy ngày nay, gia, gia vẫn luôn ở tại chỗ thần thiếp, không đến chỗ khác... Khụ khụ... cho, cho nên... rất vui mừng.”

Cho dù lúc nguyệt sự, nàng không thể hầu hạ, Dận Chân cũng ngủ một mình ở thư phòng, mà không thân cận với nữ tử khác, bất luận hẳn có cố ý hay không, nhưng Diễm Nhi thấy vậy thì trong lòng rất vui vẻ.

Thấy Dận Chân hồi lâu không ừ hử lấy một tiếng, Diễm Nhi khịt khịt mũi nhỏ, ấp úng vươn tay giật giật ống tay áo người đối diện, đôi mắt lại lấp lánh ánh lệ: “Diễm Nhi làm cho gia thất vọng rồi!”

Thân là thê tử, lý nên ung dung hiền huệ, không đố không ghen. Nhưng dù cố thế nào nàng cũng không làm được, chỉ cần vừa nghĩ đến việc Dận Chân ôm những nữ nhân khác như ôm mình, sẽ dùng loại ánh mắt làm tim nàng mềm nhũn kia, nhìn những nữ nhân khác, nàng liền khó chịu thậm chí đi ngủ cũng không ngủ được, quả thật muốn tay không xé rách mấy cái gối đầu. Mình như vậy, nhất định trông mặt mũi sẽ rất xấu xí!

Thần sắc Diễm Nhi càng giảm sút, một cảm giác chán ghét chính mình dần dần xông lên trái tim.

Nhưng vào lúc này, San Hô dẫn theo một đám hạ nhân, bưng thực hộp đi vào, lập tức liền phá tan bầu không khí có chút ngọt ngào này. Chiếc nôi

bằng đồng đỏ có tay cầm hai bên được đặt lên bàn, đám nha hoàn cũng đặt lên từng đĩa nguyên liệu.

Bởi vì Dận Chân không ăn mặn*, nên Điem Nhi không chuẩn bị thịt, chỉ dặn người chuẩn bị lá lách bò, óc heo, sứa, tôm viên, cá viên, còn có các loại rau dưa, như cải trắng, rau chân vịt, khoai tây cắt lát, cây du mạch, đậu phụ đông, đậu hũ da, nấm, nấm kim khâu, khoai lang trắng linh tinh.

Các loại gia vị ăn kèm cũng có rất nhiều loại, dầu mè, hoa hẹ, chao, tiêu ớt, rượu vàng Thiệu Hưng, hành băm, rau thơm, nước mắm, chén lớn chén nhỏ, xanh xanh đỏ đỏ bày đầy một bàn.

Có những thứ này chen vào. Điem Nhi liền tạm thời vứt bỏ cảm xúc không tốt vừa rồi, nàng cầm muống nhỏ, pha vài loại gia vị làm nước chấm đặt trước mặt hai người, lại bỏ da sứa, lá lách bò vào trong nồi nước sôi sùng sục đảo đảo, đợi đã chín biến màu mới lấy ra.

“Lúc còn nhỏ, cứ vào lập đông mỗi năm, ngạch nương đều sai người làm một nồi lẩu như vậy, cả nhà ngồi quây quần quanh nồi lẩu nóng hừng hực, vừa thổi vừa ăn, cười cười nói nói, rất là vui vẻ!”

Nghe Điem Nhi nói vậy, trong đầu Dận Chân lơ đãng hiện ra một bức tranh. Mẫu thân ôm cô bé nhỏ nhắn trong lòng, đứa bé trai kháu khỉnh ngồi bên cạnh phụ thân, một nhà vây quanh nồi lẩu bốc khói nghi ngút, trên mặt đều tươi cười hạnh phúc, có lẽ đứa bé gái sẽ làm nũng vòি mẫu thân gắp miếng thịt cho mình, có lẽ đứa bé trai nghịch ngợm sẽ len lén uống thử chút rượu thơm của phụ thân... Ấm áp, hạnh phúc mà vượt qua ngày đông đầu tiên giá lạnh.

“Sau này, cứ ngày này, đều ăn lẩu như vậy đi!” Không biết tại sao, Dận Chân buột miệng thốt ra một câu như vậy.

Điem Nhi ngẩng đầu, dùng đôi mắt thật to kinh ngạc nhìn hần, sau đó chậm rãi nhuộm lên một tầng hơi nước. “Vâng!” Nàng gật đầu thật mạnh.

Về sau cứ ngày này mỗi năm, hai chúng ta cũng ở cùng nhau đi! Như vậy cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Chú thích:

*ăn chay: Thực ra, trong Phật giáo có hai trường phái chủ trương ăn chay khác nhau. Phật giáo Nam Tông, vì muốn giữ truyền thống khất thực của Đức Phật, thời Phật giáo Nguyên thủy, cho nên phái này chủ trương ăn chay theo cách ‘tam tịnh nhục’, nghĩa là những loại thịt nào mà mình không thấy người ta giết, không nghe tiếng kêu la của loài thú bị giết, hay không vì mình mà giết, những loại thịt đó thì tỳ kheo được thọ dụng, không phạm giới. Thế nhưng, Phật giáo Bắc Tông (Đại Thừa ở Trung Quốc) thì không chấp nhận cách ăn chay này, họ quan niệm rằng ăn chay là không được ăn thịt cá, chỉ ăn các loại rau đậu...

Ai đọc Đức Phật và nàng cũng biết điều này, vậy nên anh Dận Chân ăn chay tức là không ăn thịt, không ăn tanh, không ăn các loại thịt có màu máu, thịt cá, thịt tôm, ngay cả óc heo là màu trắng nên ăn được.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chép Phạt

Chuyện Triệu Giai thị nửa đường chặn đứng Dận Chân, rất nhanh đã truyền khắp phủ. Phi Thúy đứng trước người Điềm Nhi, thuật lại rất chi là sống động, sau khi xong rồi, còn chưa đã ghiền mà phát biểu cảm tưởng.

“Chủ tử, Triệu Giai cách cách kia ở trước mặt ngài, giả bộ làm mặt hồn nhiên ngây thơ, kỳ thật trong bụng thì gian trá lươn lẹo, chắc là nàng ta thấy bối lạc gia độc súng ngài nên đứng ngồi không yên chứ gì! Hừ... Cũng không tự nhìn xem có cái thân phận gì, còn dám vọng tưởng so đo với ngài.”

Điềm Nhi buông khung thêu trong tay xuống, bình tĩnh hỏi: “Nha hoàn bên cạnh Triệu Giai cách cách...”

“Nghe nói mới đánh được một nửa, người đã không còn dậy được.”

Điềm Nhi cúi đầu, cảm thấy cổ họng có chút ghen.

Phi Thúy hầu hạ nàng từ nhỏ, làm sao không biết chủ tử nhà mình tâm địa Bồ Tát, vội vàng khuyên giải.

“Đi đưa cho nhà nàng mười lượng bạc đi.” Điềm Nhi cúi đầu thở dài: “Dù sao, nói thế nào cũng là một mạng người a!”

Phi Thúy mặc dù trong lòng không cho là đúng, nhưng ngoài miệng lại thưa: “Vâng!”

“Còn nữa...” Điềm Nhi nho nhỏ hít vào một hơi, trong mắt lóe lên vẻ nghiêm khắc: “Truyền lời của ta cho Triệu Giai cách cách, bảo nàng chép 20 lần ‘Tâm kinh’, khi nào chép xong, thì lúc đó mới được ra khỏi phòng.”

Tuy Điềm Nhi không thông minh lắm, nhưng những chuyện nào nên biết thì vẫn có thể nhận thấy rõ ràng.

Dận Chân đang trên đường đến Gia Hòa viện thì bị chặn đường, nếu mình không khiến trách gì, đây chẳng phải là nói về sau a miêu, a cầu nào cũng có thể mặc sức mà chặn họng mình sao? Uy nghiêm phúc tấn của nàng để chỗ nào.

“Vâng!” lần này Phi Thúy thừa dạ vậ mà nhanh hơn, hơi cúi người, liền đi xuống truyền lời.

Nàng chân trước vừa mới đi, San Hô chân sau liền đi vào.

“Nha đầu kia làm gì mà lúc nào cũng hấp ta hấp tấp?” San Hô nhíu mày, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Điềm Nhi không muốn nhắc lại chuyện Triệu Giai thị, liền dờ dề tài nói: “Đông sương bên kia thu thập xong chưa?”

“Rồi ạ! Hai ngày trước đã bảo Tiểu Hỉ Tử kêu người đốt địa long rồi, bây giờ trong phòng rất ấm áp! Chủ tử có thể chuyển qua đó bất cứ lúc nào.”

“Vậ cũng thật tốt quá!” Điềm Nhi khịt khịt mũi nhỏ, cảm thấy cuối cùng hôm nay cũng nghe được chuyện vui rồi. “Chọn ngày không bằng đụng ngày, hôm nay chúng ta liền chuyển qua đi.”

San Hô nghe vậ lại trêu gheo cười nói: “Chứ không phải chủ tử sợ lạnh sao.”

Điềm Nhi quả quyết gật gật đầu.

Nói là Đông sương (gian phòng phía đông), kỳ thật chỉ ở ngay bên cạnh nhà lớn, đi vài bước là đến. San Hô đỡ Điềm Nhi, hai người đẩy cửa vào

phòng.

Điềm Nhi phóng tầm mắt quan sát một chút, liền thấy bốn phía trong phòng, diện tích dường như nhỏ hơn nhà lớn một nửa, nhưng cửa sổ ở hướng mặt trời mọc, thoát nhìn đặc biệt sáng sủa. Bốn góc trong cùng là một chiếc giường gạch lớn, trên giường trải chiếu cỏ được bện thật mảnh, chất chần nệm gấm thật dày, vừa thấy vậy, Điềm Nhi liền cười tươi, cởi áo choàng trên người, hai ba bước liền bò lên.

“Ô, vẫn là giường gạch ấm áp nhất a!” Điềm Nhi giống như mèo con híp mắt lại, vẻ mặt thoải mái.

“Phúc tấn vẫn sợ lạnh như thế.” San Hô cười nói: “Cạnh phòng đã đốt hơn mấy chậu ngân than, có thể an ổn ngủ rồi, phúc tấn cũng không còn khó chịu nữa. Còn nhớ rõ lúc ngài còn nhỏ, mùa đông hàng năm luôn đòi ngủ cùng với phu nhân, cuối cùng giày vò lão gia thật sự không còn cách nào, liền sai người đốt địa long, lúc đó mới đỡ được ngài.”

Nhớ tới chuyện ở nhà, Điềm Nhi cũng không khỏi càng lan thêm ý cười.

Lúc chạng vạng, Dận Chân hồi phủ, sau khi hỏi rõ Điềm Nhi “chuyển nhà”, liền đi thẳng đến bên này. Vừa vào phòng, một luồng nhiệt khí liền phả vào mặt.

“Gia đã về!” Điềm Nhi vội vàng nhảy tọt xuống giường gạch, đập lên đôi dép bông, lẹ xẹp bước tới.

Tầm mắt Dận Chân nhìn lướt qua chân nàng, liền bắt gặp hai con thỏ lớn trắng phau phau, mặt trên dùng hai viên ngọc đỏ làm mắt, đang ngu ngu ngốc ngốc nhìn hẳn.

Chú ý tới tầm mắt Dận Chân, Điềm Nhi dừng lại, có chút ngại ngần cười nói: “Cũng làm cho gia một đôi nha!”

Dận Chân nhếch khóe môi, không thể không thừa nhận, đối với chuyện này hẳn cũng không ôm kỳ vọng gì lắm.

Nhưng may mà, Điềm Nhi cũng không ngốc đến mức làm cho hẳn đôi giày thỏ trắng.

Để giày màu vàng nghệ, gấm xám làm mặt giày, bên trên còn có từng hoa văn ẩn Điềm Nhi tự tay thêu. Lớn nhỏ vừa phải, mang vào còn thật thoải mái.

“Thần thiếp không giỏi nữ công, không làm được xiêm y áo choàng gì đó, chỉ có thể làm đôi giày cho gia thôi, còn thỉnh ngài đừng ghét bỏ nha.”

Người nào đó nói gần nói xa, Dận Chân sao lại không hiểu.

“Chua.” Nam nhân lời ít ý nhiều phun ra một chữ này, thành công làm cho cô bé nào đó đỏ bừng cả mặt.

Bữa tối qua đi, Điềm Nhi ngồi quỳ sau lưng Dận Chân, vươn tay xoa bóp đầu cho hẳn, xoa xoa ấn ấn lúc nặng lúc nhẹ. Lúc còn ở nhà, nàng thường xuyên mát xa da đầu cho ngạch nương, cho nên tay nghề không tệ, nhìn nam nhân dần dần khép mắt lại là biết.

“Gia, tháng sau chính là thánh đàn (sinh nhật) của Hoàng thượng rồi đó, chúng ta dâng lên lễ vật như thế nào mới được ạ?”

Dận Chân nghe vậy khẽ mở mắt: “Mùa hè năm nay ở Hà Nam xảy ra lũ lụt, quốc khố sửa trị xuất ra không ít bạc đến đó, cho nên thánh thọ năm nay Hoàng A Mã không muốn làm lớn, chuyện lễ vật, gia đã chuẩn bị xong rồi, phúc tấn không cần phải lo lắng.”

“Thì ra là thế.” Điềm Nhi nghe xong vui vẻ gật gật đầu.

Bởi vì gợn ra đề tài này, suy nghĩ của Dận Chân không tự chủ được cũng chuyển đến phía trên kia.

Thánh đàn của Hoàng A Mã, đối với những hoàng tử khác mà nói, tất nhiên là cơ hội tuyệt hảo để đón ý nói hòa, biểu đạt hiếu tâm. Nhưng đối với Dận Chân mà nói, cũng không phải là dịp vui gì, bởi vì cứ ngày này hàng năm, Hoàng A Mã sẽ ở trước mặt mọi người mà làm khó hãn, mười mấy năm qua cũng không đổi. Nghĩ đến đây, một chút âm độc xẹt qua trong ánh mắt Dận Chân.

Cứ như thế, thời gian chậm rãi trôi qua.

Điềm Nhi làm phúc tấn của phủ Tứ bối lạc cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Tại nội, nàng lấy lý do thời tiết chuyển lạnh mà miễn cho đám thiếp thất thỉnh an, chỉ tiếp kiến một lần vào mừng một và mười lăm mỗi tháng. Tại ngoại, nàng đi lại thường xuyên hơn với Thập Tam phúc tấn, có một lần đến phủ nàng ta làm khách, còn đụng phải Ngũ phúc tấn, đó là một nữ nhân thoát nhìn vô cùng lạnh nhạt, Điềm Nhi thấy vẻ châm biếm như có như không trong ánh mắt nàng ta, thậm nhủ, Ngũ tẩu này khẳng định không thích nàng. Bất quá cũng không sao cả, nàng cũng không thích oán phụ cổ ngưỡng cao như vậy.

Nói tóm lại, cuộc sống sinh hoạt sau khi thành hôn của Điềm Nhi rất có tư có vị, có điều đại khái quá có tư vị rồi, khiến ông trời trên kia không nhìn nổi nữa. Một buổi sáng tinh dậy, nàng liền cảm thấy thân thể có hơi nặng nề, bèn bảo San Hô đi lấy chút dầu bạc hà tới.

Sau khi cẩn thận xoa lên ót cho Điềm Nhi, San Hô tràn đầy lo lắng hỏi: “Phúc tấn tối hôm qua không ngủ ngon sao, nhìn sắc mặt có chút tái nhợt này!”

Điềm Nhi ủ rũ lắc lắc đầu.

“Hay là mời thái y đến xem sao?”

“Không được!” Điem Nhi hữu khí vô lực nói: “Hôm nay là thánh đàn của Hoàng thượng, là ngày lễ khắp chốn vui mừng, làm sao có thể đi mời thái y, rất không may mắn.”

“Nhưng mà...”

“Ta không sao, chắc chỉ là tối hôm qua ngủ không ngon mà thôi.”

Hôm nay là thánh đàn 53 tuổi của đương kim hoàng thượng, thân là hoàng tử, Dận Chân tất nhiên đã đi vào cung từ sáng sớm, mà Điem Nhi chỉ cần gần xế chiều, đến chỗ Đức Phi ngồi một chút, sau đó đến Thái An điện dập đầu là được.

Sau khi tốn thời gian trang điểm gấp đôi bình thường cho vừa ý, Điem Nhi ăn sáng, xử lý xong vài chuyện trong phủ, liền bảo San Hô gọi Đại ma ma đến.

“Trước khi gia và ta hồi phủ, liền cảm phiền ma ma trông nhà rồi.”

Người bên cạnh mà Điem Nhi tin được, tuổi cũng không lớn, cũng không có uy tín, nếu đột phát chút tình huống gì, căn bản không khống chế được, cho nên nàng mới mời Đại ma ma đi ra.

“Phúc tấn cứ yên tâm, phủ bên kia giao cho lão nô là được.” Đại ma ma hơi khom người, nề nếp nói.

Điem Nhi gật gật đầu, lại căn dặn một chút, mới cho bà ta lui xuống.

Qua buổi trưa, nàng chuẩn bị xuất môn, Tống thị cùng Lý thị đều đến đưa tiễn.

Đôi theo xe ngựa tứ mã chạy xa dần, Lý thị không khỏi đầy tư vị nói: “Ai, cũng không biết lúc còn sống, liệu chúng ta có được tiến vào nơi “ngôi vàng mái đỏ” kia gặp gỡ các quý nhân hay không.”

Tống thị nghe vậy ngẩng đầu, nhẹ nhàng liếc nhìn về mặt hâm mộ của Lý thị, bỗng nhiên đầy hàm ý nói: “Muội muội không cần phải hâm mộ, biết đâu không bao lâu nữa là có thể đạt được sở nguyện rồi!”

Lý thị chợt quay phắt lại, trong đôi con ngươi đen lóe lên tinh quang sáng quắc. “Ha ha... Tỷ tỷ rõ là nói đùa.” sau một lúc lâu, khóe miệng nàng nhếch lên, không khỏi châm chọc nói: “Chỉ sợ là muội muội không có phúc phận lớn như vậy đâu!”

Tống thị cầm khăn thấm che miệng khẽ ho hai tiếng, không nói gì thêm.

“Chủ tử, người thấy Tống cách cách hôm nay nói vậy là có ý gì?” sau khi về viện, đại nha hoàn Bình Nhi của Lý thị nhỏ giọng hỏi.

Nhấp một ngụm trà nóng, trong đầu Lý thị lóe lên đủ loại suy nghĩ.

Đầu năm ngoái gia được phong vị bối lạc, dựa theo tổ chế của Mãn thanh, bối lạc được phép có một phúc tấn, một trắc phúc tấn, nhưng vì khi đó vị trí chính thê của gia bỏ không, tất nhiên là không đến phiên trắc thê gì. Nhưng bây giờ thì khác, bối lạc gia đã lấy phúc tấn, như vậy cũng nên lo lắng chuyện trắc phúc tấn rồi, nếu không về lâu về dài, nhất định sẽ có lời đồn phúc tấn “ghen tuông”, do đó Nữ Cổ Lộ thị kia cũng phải để một người điền vào vị trí kia.

Cơ hội, đây là cơ hội tuyệt hảo a!

Ngón tay cầm đế trà của Lý thị siết chặt, trong mắt lóe lên ánh cuồng loạn.

Còn có hai năm là đến dịp tuyển tú nữ, cho nên không có khả năng là từ trong nội cung tuyên chỉ đến, như vậy cực kỳ có khả năng là tuyển chọn ra một người từ trong ba người: nàng, Tống thị, Triệu Giai thị!

Nghĩ đến đây, thần sắc trên mặt Lý thị đột nhiên căng đỏ lên. “Trắc phúc tấn”, ba chữ này nghe như là món ăn ngon nhất, khiến cho cả người nàng sinh ra một loại cảm giác điên cuồng kỳ diệu.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nhục Nhã

Tử Cẩm thành, Vĩnh Hòa cung.

Trong âm lô Kim cương phật thủ bằng đồng thau bốc lên từng làn mây mù, khiến cả nội điện ấm áp như mùa xuân. Trên bảo tọa kim loan đại biểu cho vị trí bốn chính phi, Đức phi đang ý cười đầy mặt nhìn một vị thiếu phụ bên tay trái.

“Đã để cho ngạch nương lo lắng.” Thiếu phụ kia, cũng chính là Thập tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị, nét mặt cười tươi như hoa nói: “thái y nói, thai này của con dâu rất ổn định ạ!”

“VẬY LÀ TỐT RỒI! VẬY LÀ TỐT RỒI!” Đức phi cười híp mắt nhìn vùng bụng chưa lộ lên của Hoàn Nhan thị, biểu tình trên mặt rất chi là ân cần hòa ái: “Đây là lần đầu tiên con mang thai, tuyệt đối phải cẩn thận mới được, chút nữa trở về, con cũng mang theo Tần ma ma đi, để bên người giúp đỡ cũng tốt.”

“Như vậy sao được ạ!” Hoàn Nhan thị ngượng ngùng: “Tần ma ma là người quen thuộc bên cạnh ngạch nương nhất, nếu bà ta đi rồi, chẳng phải là thiếu người giải sầu cho ngài sao ạ?”

“Trong cung nhiều người hầu hạ, thiếu một mình bà ta có gì quan trọng đâu.” Đức Phi cười vỗ vỗ mu bàn tay Hoàn Nhan thị: “Hiện tại quan trọng nhất là bụng của con, dưỡng thai cho tốt, sinh cho ai gia một đứa cháu trai khỏe mạnh cứng cáp, trắng trắng mập mập mới phải.”

Hoàn Nhan thị nghe xong rất xấu hổ cười cười, đôi mắt phượng có chút hẹp lại không dấu vết liếc mắt sang bên cạnh.

Ôm đứa bé ba tuổi, sườn phúc tấn Thư Thư Giác La thị hơi rùng mình một cái, tay ôm con trai không khỏi siết chặt hơn.

“Ai da!” đứa bé bị đau, bất giác kêu lên.

Sắc mặt Đức Phi lập tức liền xụ xuống.

Hoàn Nhan thị lại giang hai tay ra, đầu lòng đón lấy đứa bé: “Hoằng Xuân ngoan a, nói đích ngạch nương nghe, con làm sao vậy hả? Là bị đau nơi nào sao?”

Thư Thư Giác La nhìn giữa chân mày Đức Phi dần dần hiện lên hàn ý, sợ tới mức bay mất hồn vía, phù phù một tiếng liền quỳ xuống đất, lời nói không mạch lạc: “Tỳ tỳ thiếp không phải cố ý, tỳ thiếp là...”

Đương lúc trong lòng nàng hoang mang rối loạn, không biết nên nói gì cho phải, bên ngoài Vĩnh Hòa cung truyền đến tiếng chuông sự thái giám cung kính hô: “Tứ bối lạc phúc tấn đến ——.”

“Con dâu Nữ Cỗ Lộc thị thỉnh an ngạch nương, ngạch nương vạn phúc kim an.” Được San Hô đỡ, Điem Nhi mặt mỉm cười, cung kính lễ độ chậm rãi quỳ xuống.

“Đứng lên đi.” Đức Phi ít nhiều thu lại hàn ý trên mặt, nhưng ánh mắt nhìn Điem Nhi lại lạnh nhạt, so với Hoàn Nhan thị cùng là con dâu, hoàn toàn không thể so sánh nổi.

“Tứ tẩu an!” Hoàn Nhan thị cười lên tiếng chào hỏi, người lại không có chút ý nào là đứng lên.

Điem Nhi gật gật đầu, chào một tiếng: “Thập tứ đệ muội.”

Thập tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị là một nữ tử thanh xuân tầm hai mươi tuổi, nàng ta mặc một bộ kỳ phục Vân yên tú lan màu vàng nhạt, bên tóc

mai cài một cây trâm cành ngọc lan vàng nhạt cùng màu, trên áo khoác ngắn mặc ngoài viền lông chồn trắng dày, càng làm nổi bật lên gương mặt như trắng sáng, búi tóc vôn kế cao cao, xinh đẹp không thể tả, hơn nữa...

Tầm mắt Diễm Nhi dừng trên người đứa bé trong ngực nàng ta. Nếu nhớ không lầm, đứa bé này hẳn là thứ trưởng tử của Thập Tứ gia: Hoảng Xuân. Vậy nữ nhân quỳ dưới kia, chắc là mẹ đẻ của đứa bé này, tiểu thiếp của Thập Tứ gia. Trong nháy mắt, Diễm Nhi cảm giác hình như mình đến không đúng lúc a.

“Nào, Hoảng Xuân lại đây, đến đây với tổ mẫu nào.” Đức Phi không để ý tới Diễm Nhi nữa, trực tiếp cười vẫy vẫy tay với đứa bé kia, Hoàn Nhan thị ôn nhu để đứa bé xuống.

Đức Phi ôm một lát, rồi mới gọi người hầu bên cạnh dẫn thẳng bé đến phía sau nghỉ ngơi.

“Bổn cung biết con thương yêu Hoảng Xuân” bà quay đầu lại với Hoàn Nhan thị, đầy tình sâu thành khẩn nói: “Nhưng mà cũng đừng quên, con bây giờ cũng là người mang thai, Hoảng Xuân nhỏ như vậy lại hiếu động, con ôm thẳng bé, nhớ ra nó không cẩn thận huých phải bụng thì làm sao!”

Hoàn Nhan thị lập tức lộ ra vẻ mặt có lỗi, bèn đứng lên muốn thỉnh tội. Đương nhiên, lễ kia còn chưa bắt đầu làm, đã bị Đức Phi ngăn lại rồi.

Diễm Nhi đứng bên cạnh lúc này mới biết, té ra Hoàn Nhan thị mang thai a!!

Nhìn hai mẹ chồng nàng dâu trò chuyện thân mật, trên mặt Diễm Nhi vẫn là mỉm cười, mỉm cười, lại mỉm cười, theo như trực giác của nữ nhân của nàng, hôm nay hình như Đức Phi có chút địch ý với nàng a.

Chẳng nhẽ, mình làm gì đắc tội bà bà sao?

Nếu không tại sao, ngay cả một chỗ ngồi bà cũng không muốn thưởng chứ.

Trong lòng Diễm Nhi vang lên tiếng chuông cảnh báo, bắt đầu từ sáng nay, đã thấy đầu nặng trĩu lúc này càng thêm đau nhức.

Đức Phi tựa hồ hoàn toàn quên mất, bên dưới còn có một con dâu trưởng đang đứng cùng một tiểu thiếp của tiểu nhi tử đang quỳ, chỉ toàn tâm toàn ý bàn chuyện nhà cùng Hoàn Nhan thị, một cảnh tượng mẹ chồng nàng dâu cực kỳ hòa thuận.

Sau nửa canh giờ, Diễm Nhi đành tựa cả người mình lên người San Hô, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, nụ cười trên mặt rốt cuộc cũng không kiên trì nổi, không biết tại sao, nàng cảm thấy bụng của mình cứ co thắt từng cơn vô cùng là đau đớn.

Không được, phải nghĩ cách mới được.

Diễm Nhi cắn chặt răng, len lén bấm San Hô một cái, sau đó một giây sau, cả người khẽ lung lay một chút.

“Phúc tấn, ngài làm sao vậy?” tiếng kêu sợ hãi cực kỳ chói tai của San Hô vang lên, thành công hấp dẫn lực chú ý của đôi mẹ chồng nàng dâu kia.

“Vợ lão Tứ, người làm sao vậy?” Đức Phi khẽ nhíu mày, thanh âm lạnh nhạt hỏi.

Diễm Nhi lắc đầu, có chút yếu ớt nói: “Con dâu không sao ạ, có thể là tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt, sáng hôm nay đầu cũng hơi đau...”

“Đêm qua lão Tứ ngủ ở phòng người đúng không!” Không đợi Diễm Nhi nói hết lời, Đức Phi liền không chút khách khí trực tiếp nói: “Bổn cung biết hai người các người mới thành thân không lâu, vợ chồng thân cận chút cũng đúng, nhưng phàm cũng phải có đúng mực, người là phúc tấn, chứ

không phải thiếp thất lấy sắc hầu người bám lấy nam nhân không thả, cho dù Dận Chân cứng chịu một chút, cũng phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận làm con dâu hoàng gia, khuyên hẳn một chút, đừng cứ suốt ngày mê hoặc, quyến lấy nam nhân không rời như thế.”

Đức Phi vừa dứt lời, toàn bộ Vĩnh Hòa cung nhất thời toàn bộ yên tĩnh.

Điềm Nhi chỉ cảm giác trước mắt mình một mảnh máu đỏ, lời nói của Đức Phi giống như thanh đao, từng đao một cắm vào tim nàng.

Nàng lấy sắc hầu người?

Nàng mê hoặc người?

Nàng quyến lấy Dận Chân không rời?

Nhục nhã và ủy khuất cực đại khiến trong mắt Điềm Nhi hiện lên một vòng nước mắt.

Không khóc, nàng không thể khóc được, nàng không được khóc trước mặt người sĩ nhục nàng.

Cứng rắn đứng thẳng người, Điềm Nhi nâng đầu mình lên thật cao, khoe miệng gọi lên độ cong trào phúng. “Con dâu mặc dù là phúc tấn của hoàng tử, nhưng cũng là thê tử của gia, làm thê tử thì đương nhiên phải vâng theo ý nguyện của trượng phu, gia nguyện ý đến phòng con dâu, chẳng lẽ con dâu phải đuổi gia ra ngoài sao? Con dâu cũng không có lá gan lớn như vậy.”

“Người...” đôi lông mày được tỉa tỉ mỉ của Đức Phi thoáng chốc dựng ngược lên, ngón tay đeo kim giáp hoa văn bí chế chỉ thẳng vào Điềm Nhi bên dưới.

Điềm Nhi vươn thẳng đầu, đôi mắt thật to cũng bất khuất nhìn lại bà.

Tầm mắt của Thập tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị đảo qua hai người vài lần, khóe miệng nhếch lên độ cong bí ẩn, cười nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tứ tẩu, đây là tẩu không đúng rồi, ngạch nương giáo huấn vài câu cũng vì tốt cho tẩu thôi, nghe là đúng, sao có thể cãi lại, như vậy chẳng phải để người ta nói tẩu bất hiếu sao?” Nói đoạn, nàng ta lại quay đầu dịu dàng nói với Đức Phi: “Ngạch nương, người cũng thấy đó, Tứ tẩu tuổi còn nhỏ, tính tình khăng định có hơi hấp tấp nóng nảy, ngài nể mặt con dâu, tạm tha cho tẩu ấy lần này, ngài thấy được không.”

Đức Phi thật sâu nhìn ánh mắt Điem Nhi quỳ bên dưới, trong lòng lại nghĩ tới Dận Chân lạnh lùng nghiêm nghị, rốt cuộc cũng nổi lên tầng băn khoăn. Đành phải nói với Hoàn Nhan thị bên cạnh: “Vẫn là Anh Nương người hiếu chuyện.”

Thân mình Điem Nhi mềm nhũn dựa cả vào người San Hô, cảm giác bụng dưới càng khó chịu khủng khiếp. Hơn nữa, hiện tại nàng không muốn nhìn thấy hai nữ nhân trước mắt này thêm một chút nào, liền lạnh lùng nói thẳng: “Nương nương, thần thiếp thân mình không khoẻ, còn thỉnh nương nương chấp thuận vào trong nghỉ ngơi.”

Đức Phi giương mắt nhìn xuống Điem Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, giữa tóc mai ẩn hiện mồ hôi. Ngược lại cũng không thềm nói gì nữa, chỉ không hứng thú phất tay áo, ý bảo Điem Nhi có thể “xéo” đi rồi.

Thánh đàn của Hoàng thượng, ngoài quốc yến ban ngày ra, còn có gia yến buổi tối, Điem Nhi thân là phúc tấn Tứ bối lạc nhất định phải tham gia, cho nên bây giờ căn bản không thể xuất cung.

Tiến vào một sườn điện, Điem Nhi ôm chặt bụng ngồi trên chần gấm thêu hoa sen phấn hồng. Nàng cảm thấy rất khó chịu, từ trước đến nay chưa từng khó chịu như vậy.

“Chủ tử!” San Hô vội vàng tắt bật tới lui, vừa bưng trà nóng vừa thêm ngân than vào lò. “Có thấy tốt được chút nào không? Còn khó chịu không?”

Điềm Nhi cắn bờ môi trắng bệch, mặt thắm đầy mồ hôi lạnh lắc đầu, hữu khí vô lực nói: “Tạm tạm, có lẽ một lát nữa sẽ khá hơn.”

San Hô nghe vậy hốc mắt hồng hồng ngồi xồm xuống, cầm thật chặt hai tay Điềm Nhi, khóc nói: “Đức Phi nương nương đây là muốn làm gì a, ngài đâu có làm gì sai a, bà ta còn nói vậy.”

Hôm nay, Đức Phi còn kém không chỉ vào mũi, mắng Điềm Nhi là một con hồ ly tinh ‘hay ghen hay đố’, chuyên quyến rũ nam nhân chui lên giường mình. Đừng nói Điềm Nhi là phúc tấn hoàng tử, cho dù là con dâu nhà bình thường, nghe mẹ chồng nói mình như vậy, cũng muốn tìm sợi dây thừng treo mình lên chết cho rồi.

“Ha ha...” Điềm Nhi khổ sở cười cười, giọt nước mắt to như hạt đậu cũng không nhịn được nữa mà chảy xuống.

Đôi mắt trước giờ vẫn luôn êm ái lấp lánh kia, lúc này phủ đầy thương tâm. Tự trong lòng, nàng thật tâm hy vọng Đức Phi có thể thích mình, không vì cái gì khác, mà chỉ vì bà ta là mẹ ruột của chồng mình, cho nên Điềm Nhi muốn lấy lòng bà, muốn hiếu kính bà. Nhưng mà, nàng lại vạn lần không ngờ tới, Đức Phi lại có thể ghét mình như vậy.

Cái loại chán ghét không che đậy đó, cái loại ánh mắt giống như nhìn thấy thứ gì đó bẩn thỉu đó, đâm sâu vào tất cả lòng tự trọng của nàng. Điều này làm cho Điềm Nhi vốn được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, được ngàn yêu vạn dỗ, được nuôi lớn như tiểu công chúa, làm sao chịu được.

Nghĩ vậy, nước mắt càng chảy nhiều... Mà bụng, cũng càng thêm đau đớn.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mang Thai

Tần ma ma bước nhẹ nhàng chậm chậm đi đến bên người Đức Phi, cúi đầu, nói gì đó bên tai bà.

Thập tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị ngồi gần đó, loáng thoáng cũng có thể nghe được hai câu. Tựa hồ là về chuyện của tân Tứ tẩu kia.

“Hôm nay là thánh đàn của Hoàng thượng, giờ phút quan trọng này mà truyền thái y, để người khác thấy được thì nghĩ thế nào.” mí mắt Đức Phi cũng không chớp lấy một cái, trực tiếp trả lời: “Người đi qua xem thử, bảo nó gắng chịu đựng, đừng có gây ra chuyện lớn gì, cứ ở đó mò mẫm lăn lộn đi.”

“Dạ!”

Có thể nhìn ra, đối với Điem Nhi, Đức Phi vẫn chưa nguôi cơn giận.

“Tứ tẩu làm sao vậy?” Hoàn Nhan thị dùng giọng điệu hết sức quan tâm, nhẹ nói: “Vừa rồi lúc tiến vào còn rất tốt mà, sao đảo mắt liền thân thể không khoẻ rồi?”

Đức Phi nghe vậy, sắc mặt vốn không tốt lại càng trầm xuống. Mẹ chồng là bà bất quá hơi chút khiển trách đôi câu mà thôi, nàng chẳng những chế giễu, còn giương cổ cãi lại, trong nháy mắt đã “Bệnh” rồi, đây là giả vờ cho bà xem sao! Trong lòng Đức Phi lửa giận sôi trào, ngay cả một chút do dự cuối cùng cũng không còn.

“Ngạch nương hôm nay quả thực tâm tình không tốt đây!” khước miệng Thập tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị lạnh lẽo nhếch lên độ cong hả hê đặc ý.

Trở thành con dâu Đức Phi cũng đã hơi lâu rồi, nàng cũng dần dần phát hiện, cứ mỗi thánh đàn Hoàng thượng hàng năm, tính tình Đức Phi sẽ có vẻ phi thường cáu kỉnh, hoàn toàn khác xa bình thường ung dung khôn ngoan, mấy năm trước, có nhiều lần đều lấy nàng ra làm nơi trút giận, thường bị mắng đến không ngóc đầu lên được, mà nay năm...

Nàng vừa lòng thỏa dạ vuốt ve bụng mình. Nụ cười trên mặt càng phát ra hiền hoà. Nếu Tứ A Ca không giữ mặt mũi cho gia nhà nàng, vậy Hoàn Nhan thị nàng cũng sẽ không giữ mặt mũi cho Tứ tẩu không biết khi nào thì cũng sẽ bị khắc chết kia. Gia, khổ sở hai mươi ngày cấm túc của ngài không uổng phí, lúc này thiếp thân sẽ trút giận cho ngài.

Không nói đến tiền điện, Đức Phi cùng Hoàn Nhan thị đang tự xoay chuyển loại suy nghĩ gì trong đầu, mà ở hậu điện, Điem Nhi lúc này đang nghỉ ngơi. Nàng tựa nửa người vào gối thêu ngũ phúc đỏ thắm, trên người đắp chăn bông thật dày, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cả người không ngừng lạnh run.

“Phúc tấn, còn đau không?” San Hô quỳ gối cạnh giường, cầm thật chặt hai tay Điem Nhi.

“Không đau như vậy nữa, nhưng vẫn cảm thấy trĩu nặng xuống, không thoải mái.” Điem Nhi nhỏ tuổi, căn bản không hiểu chuyện, hiện tại lại ở trong thâm cung bên cạnh không có người tin cậy được, tất nhiên càng cảm thấy đau khổ bất lực.

“San Hô!” nàng cắn chặt răng, đột nhiên ngừng đầu nói: “Một lát nữa người lén chạy ra ngoài tìm Tiểu Hỉ Tử, bảo hắn truyền lời cho Tứ gia nói nhất thiết phải mời thái y lại đây.”

Lần này tiến cung, Điem Nhi chỉ dẫn theo San Hô và Tiểu Hỉ Tử, San Hô hầu hạ bên cạnh, Tiểu Hỉ Tử thì ở lại ngoại điện. Về phần Đức Phi...

nàng cũng không dám trông cậy vào rồi, bây giờ chỉ thể gởi gắm vào Dận Chân thôi!

Vuốt bụng mình, vẻ lo âu thật đậm ngưng kết giữa chân mày nàng.

Có lẽ, không phải như nàng nghĩ chứ...

“Chủ tử...”

“Đi đi!”

Nàng không đánh cuộc được a.

Trong điện Thái An, quần thần cùng dự tiệc.

Một thân long bào màu vàng sáng, cửu ngũ chí tôn ngồi trên bảo tọa cao cao, mí mắt đảo qua, vô luận là hoàng tử tông tự gần bên hay là chúng quần thần ở xa xa, tất cả đều thu vào tầm mắt.

“Ngồi trên đỉnh núi mà trông, núi non bốn cõi trông vời bé con.”* Rất nhiều năm trước đây, ông từng chí khí dào dạt ngâm tụng lên câu thiên cổ giai thoại này.

“Ta lại thấy là ‘chỗ cao không tránh khỏi lạnh’ mới đúng, thứ mà ngọn núi bất hạnh kia hay là đỉnh Châu Mục Lãng Mã** kia đem đến cho người, chính là trách nhiệm từng giờ từng phút.” rất nhiều năm trước, có một nữ tử luôn nhằm lúc hấn đang hưng trí dạt dào, gọi một chậu nước lạnh cho hấn, sau đó nói vài lời mà ngay cả vị hoàng đế như hấn nghe cũng không hiểu gì cả.

(* trích bài thơ “Trông núi” Thái Sơn trông như thế nào? Của Đỗ Phủ)

(** Châu mục lãng mã: đỉnh Everest)

Mà rất nhiều năm sau, hôm nay hân mớ hồ như có thể hiểu được ý của câu nói kia.

Chỗ cao không tránh khỏi lạnh.

“Nhi thần Dận Trinh kính Hoàng A Mã, nguyện Hoàng A Mã vạn phúc tề thiên, nguyện giang sơn Đại Thanh vĩnh bảo an khang.” Thanh âm phấn chấn hùng hực truyền đến từ dưới ghế kim loan, vang vọng toàn bộ Thái An điện.

Khang Hi trong lòng có chút không vui, ông không thích nhất có người quấy rầy lúc ông đang nhớ tới “Nàng”. Cho nên ly rượu này, ông không uống.

Thập Tứ A Ca sắc mặt trắng nhợt, đứng ngậy trong tầm mắt mọi người, càng phát hiện ra ly rượu trong tay hân nặng tựa ngàn cân. Nhưng may mắn, vẫn còn có người nguyện ý cứu nguy.

Sau khi trở lại chỗ ngồi, Dận Trinh chấp tay hướng về bên cạnh, thấp giọng nói: “Đa tạ Bát ca!”

Dận Tự mỉm cười, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Có cái mũi Dận Trinh đi trước dò đường dính bụi, sau đó, không ai dám tiến lên nói lời chúc, chỉ vừa dùng miệng ăn ăn uống uống, vừa dùng mắt lén lén lút lút liếc nhìn thiên hạ chí tôn trên long ý.

Bệ hạ, đây là ý gì? Vô số người thầm nghĩ như vậy.

Kỳ thật là không có cái quái gì cả, ông ta chỉ là đang ngăn người mà thôi, một lão già hơn năm mươi tuổi, thỉnh thoảng ngơ ngơ ngẩn ngẩn chẳng lẽ không phải là một chuyện rất đổi bình thường sao?

Dận Chân ngồi trong một góc tháp ở hướng đông nam, hoàn toàn thờ ơ với một màn trước mắt này. Cả người hắt tản ra một luồng khí lạnh “người lạ chó đến gần”, làm cho từng tắc chung quanh, không có bất kỳ ai dám tới gần.

Đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ nhích lại gần, Tô Bồi Thịnh quỳ gối sau tai hắt, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, Tiểu Hỉ Tử truyền lời tới, nói là phúc tấn thân thể không khoẻ.”

Hai đồng tử của Dận Chân đột nhiên co rút mạnh. Điềm Nhi bị làm sao!!

“Cầm lệnh bài của gia đến thái y viện tìm Hứa thái y.” giữa chân mày lãnh lệ, Dận Chân cúi đầu lạnh giọng nói: “Nói cho hắt biết, nếu phúc tấn xảy ra chuyện gì, một nhà già trẻ của hắt cũng khỏi cần sống nữa.”

“Dạ!”

Phúc tấn, Điềm Nhi, Vĩnh Hòa cung, Đức Phi.

Dường như nhớ ra cái gì đó, hai tay Dận Chân đặt tại giữa đầu gối đột nhiên siết lại trắng bệch —— Ngạch nương, người đã làm gì!

“Đi mau! Đi mau! Đi mau!” một đầu tóc bạc trắng, Hứa thái y gần như xông về phía trước, dợc đồng đi theo phía sau thật chặt vật mới đuổi theo kịp.

“Sư phụ, sư phụ, ngài chậm một chút a!”

“Chậm không đợc, chậm không đợc, chậm nữa đầu của hai nhà chúng ta liền không giữ đợc.”

Một già một trẻ họ vào Vĩnh Hòa cung, không đi cửa chính, mà lạng lẽ đi từ cửa sau. Tiểu Hỉ Tử đã chờ sẵn ở đó, xa xa thấy người có đến, lập tức như một làn khói tiến lên đón.

“Mau, mau, phúc tấn đang chờ đó.”

“Dạ! Dạ! Dạ!” Hứa thái y chạy đến đỏ mặt tía tai, thở hồng hộc ra khí đậu trên râu mép lão kết thành từng vụn băng.

“Đây là có chuyện gì?” Tần ma ma sắc mặt không tốt lắm chất vấn.

“Phụng mệnh Tứ gia, xem bệnh cho phúc tấn.” Tiểu Hỉ Tử hơi hơi khom người, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói. Vĩnh Hòa cung các người không cho thỉnh thái y, tự chúng ta cũng thỉnh được!

Người đã tới rồi, Tần ma ma cũng không tiện đuổi ra ngoài, đành phải xoay người đi đến tiền điện, bà phải bấm báo chuyện này cho chủ tử biết mới được.

Lúc Hứa thái y đến, Điem Nhi kỳ thật đã thấy khá hơn nhiều, tuy thân thể nặng trĩu, đầu cũng rất nặng, nhưng bụng cũng không còn đau co thắt như vừa rồi nữa.

“Làm phiền thái y rồi!” Điem Nhi hơi yếu ớt cười cười, chìa cổ tay trắng ra.

Hứa thái y nói: “Không dám!” bèn thu lại thần sắc, cẩn thận bắt mạch.

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, San Hô cùng Tiểu Hỉ Tử hai mắt nhìn nhau, đều là căng thẳng đến lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Thời gian Hứa thái y bắt mạch còn dài hơn so với tưởng tượng, hơn nữa sắc mặt lại rất là kinh nghi bất định. Điem Nhi cắn cắn môi, chẳng lẽ mình bị bệnh gì nặng lắm sao?

Thực hiển nhiên, cũng không chỉ có mình nàng nghĩ vậy.

“Lão Tứ phái thái y đến đây?” Đức Phi nhú nhú mày, hay là Nữ Cỗ Lộ thị kia thật sự có bệnh trong người. Hai chữ “Khắc thế” nhanh như tia

chớp xẹt qua trong lòng, phút chốc, cả người bà run lên. Đức Phi đứng bật dậy, bước chân nhanh đi ra phía sau, Hoàn Nhan thị khẽ chớp mắt cũng lén lút theo sau.

Hai người đi tới cửa, còn chưa bước vào, bên trong liền đột nhiên òa lên một trận hoan hô, có người quỳ gối hung hăng đập đầu trên mặt đất, thanh âm “Chúc mừng phúc tấn, chúc mừng phúc tấn” vang rung trời.

Đức Phi hai mắt đột nhiên sáng ngời.

Khóe miệng dương dương tự đắc của Hoàn Nhan thị, lập tức cứng ngắt.

Nữu Cổ Lộc thị nàng ta...

“Thật sự mang thai sao?” vẻ mặt Điem Nhi không còn ủ rũ chán chường nữa, cả người phấn khởi bắt lấy tay áo thái y, kích động hỏi liên tục: “Ông xác định không nhầm sai chứ?”

“Hồi bẩm phúc tấn, sẽ không sai!” Hứa thái y lúc này cũng hoàn toàn yên lòng, cười tủm tỉm nói: “Bởi vì chưa đủ một tháng, cho nên mạch tượng tương đối không rõ ràng, nhưng hỉ mạch chính là hỉ mạch, tuyệt đối không sai!”

Điem Nhi thật sự là bị “kinh hỉ” đột ngột mà trở nên lúng ta lúng túng, chỉ ngây ngô che bụng mình, cười đến hai mắt cong thành vầng trăng khuyết.

Vẫn là San Hô trầm ổn hơn, chen vào hỏi: “thái y, phúc tấn từ sáng sớm cũng có chút không thoải mái, vừa rồi còn nói đau bụng...”

Điem Nhi nghe vậy, cũng lo lắng ngẩng đầu, sợ thái y nói ra cái gì không hay.

“Không sao cả.” Hứa thái y nói: “Cho phép thần hỏi phúc tấn, gần đây có phải ngài đột nhiên chuyển đổi hoàn cảnh nơi ở đúng không?”

Điềm Nhi gật gật đầu, nói đến chuyện đốt địa long trong phủ.

“Chính là vậy, trong cơ thể ngài nổi lên nhiệt hỏa lại cùng va đập với khí lạnh bên ngoài, đã hình thành một ít hàn tà nhập vào cơ thể, cho nên mới cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người vô lực, về phần bào thai trong bụng, đúng là hơi động thai khí, nhưng không nghiêm trọng lắm, uống vài viên thuốc an thai là được.”

Lúc này Điềm Nhi mới thật sự yên lòng.

“Tiểu Hỉ Tử!” Ánh mắt nàng lấp lánh kêu một tiếng, nở nụ cười vô cùng hạnh phúc: “Đi bẩm báo cho gia một tiếng.”

“Dạ!”

Dận Chân nhất định sẽ rất vui?

Đứa bé này, là con của hai người họ!

Tô Bồi Thịnh bước chân lão đảo, vẻ mặt đầu tiên là không thể tin, rồi sau đó lại biến thành mừng như điên, không để ý đây là nơi nào, giơ chân lên đập mạnh cho tên đồ đệ một cái, sau đó, như một làn khói chạy vào trong điện. Trong đôi mắt tam giác lặn xuống giọt nước mắt đục ngầu.

“Gia...” giọng hăn nghẹn ngào gần như không nói ra lời.

Thân thể Dận Chân khẽ run một cái.

“Phúc tấn làm sao?” Hăn gằn từng chữ hỏi.

“Phúc tấn... Phúc tấn... Phúc tấn có tin vui!” Gia a! Ngài sẽ làm a mã, ngài sẽ có con trai trưởng rồi, sẽ không còn ai nói ngài là mệnh tuyệt hậu

nữa.

“Người nói cái gì?” Dận Chân hai mắt tròn to, đứng bật dậy: “Lặp lại lần nữa?”

Toàn bộ Thái An điện, lại yên tĩnh lần thứ hai, ngay cả Khang Hi ở nơi cao cao tại thượng cũng giương mắt nhìn sang.

Tô Bồi Thịnh hít sâu một hơi, mang theo tiếng khóc lớn tiếng nói: “Gia, phúc tấn có tin vui.”

Toàn điện, lại một mảnh xôn xao.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Muốn Khóc

Ngày thánh đàn 52 tuổi của Ngô hoàng đệ hạ phát sinh chuyện gì chấn động kinh người nhất?

Không phải chuyện Thái tử điện hạ Thái y ngu thân*.

(*thái y ngu thân: truyền thuyết thời Xuân Thu có 1 lão Lai tử, rất hiểu thuận, 70 tuổi còn mặc quần áo sặc sỡ đủ màu, giả làm con nít chọc cha mẹ cười. Sau thành điển cố hiểu thuận cha mẹ.)

Không phải chuyện Giang Nam trấn đạo sử dâng lên con rùa trắng điềm lành lớn cỡ cái cối xay.

Càng không phải là chuyện tiểu công chúa ở A lạc bại cương ngàn dặm xa xôi đến đây được phong làm phi.

Mà là chuyện phúc tấn của Tứ bối lạc... có tin vui!!

Làm sao có thể là tin vui này?

Qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ trước đây rất lâu có một tiểu cách cách sinh ra liền chết yếu ra, phủ Tứ bối lạc chưa từng truyền ra tin vui gì.

Dần dà lâu ngày, lời đồn Tứ bối lạc “Thiên Sát Cô Tinh” khắc thê khắc tử, càng xâm nhập lòng người, không biết có bao nhiêu kẻ đối địch với hắn mà ít nhiều lời chuyện đó ra làm cái cớ để chỉ trích, thế nhưng ngày hôm nay, tất cả đã không còn như trước, phúc tấn người ta mới lấy về, qua ba tháng đã có tin vui.

Nghe đâu lúc trước sở dĩ Hoàng thượng ban chỉ cử hôn sự này, cũng bởi vì cách cách nhà Nữ Cổ Lộc kia có phúc lớn mạng lớn, vượng phu vượng tử đấy. Nay xem ra, quả đúng là như thế, đủ thấy cưới vợ là phải cưới người “phúc trạch hậu thực” (được ban nhiều phúc), đây là cảm tưởng của phần lớn chị em sau khi nghe xong tin này (đặc biệt là chị nào trong nhà có con trai).

Mà các suy nghĩ của các nam nhân lại hoàn toàn ngược lại.

Thái độ của Hoàng thượng đối với Tứ A Ca khiến người ta khó đoán ra nhất, nhưng vô luận là “yêu” cũng tốt mà “ghét” cũng được, người cũng không thể phủ nhận là, trong đông đảo chúng hoàng tử, bệ hạ đối xử với hắn khác biệt nhất, hơn nữa Tứ A Ca nhậm chức ở Hộ bộ nhiều năm, thuộc hạ rồi cuộc có bao nhiêu thực lực, không ai rõ ràng lắm. Ban đầu hắn không có con nối dõi, mọi người vậy mà còn yên tâm, nhưng nếu lần này phúc tấn thành công sinh hạ một đứa con trai... Vậy không phải ở trong mắt Hoàng thượng liền...

Chuyện xấu, chuyện xấu a!

Đương lúc mọi người trong triều đình vì tin tức này mà tâm sinh đủ loại, thì lúc này, trong thư phòng của phủ, Dận Chân lại mặt đầy sương lạnh, trong mắt là tia âm lãnh không nói ra được.

“... Thịnh an xong, cũng không ban ngời, để phúc tấn đứng đó, đứng suốt nửa canh giờ, thân thể phúc tấn vốn không thoải mái lại mang hài đế cao, cuối cùng thật sự không chịu nổi, phúc tấn mới nói tình hình thực tế với Đức Phi nương nương... Ai ngờ, ai ngờ, nương nương chẳng những không đau lòng phúc tấn... Còn nói... Còn nói...”

Dận Chân hai quyền tay siết trắng bệch, cặp mắt gắt gao nhìn San Hồ quỳ dưới đất: “Còn nói cái gì nữa?!”

San Hô không khỏi rùng mình một cái, cắn răng, kiên cường lập lại không sót một chữ: “Đức Phi nương nương nói: Bốn cung biết hai người các người mới thành thân không lâu, vợ chồng thân cận chút cũng đúng, nhưng phàm cũng phải có đúng mực, người là phúc tấn, chứ không phải thiệp thất lấy sắc hầu người bám lấy nam nhân không thả, cho dù Dận Chân cứng chịu một chút, cũng phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận làm con dâu hoàng gia, khuyên hấn một chút, đừng cứ suốt ngày mê hoặc, quẩn lấy nam nhân không rời như thế.”

Rầm— Dận Chân một quyền đập mạnh lên chiếc bàn dài trước mặt, cả người đều toát ra lửa giận mãnh liệt.

“Bối lặc gia, những lời nô tỳ nói là thật, nếu có nửa câu nói dối, nguyện bị thiên lôi đánh.” San Hô nặng nề đập đầu trên đất, vẻ mặt kiên định nói.

Dận Chân nhắm chặt mắt lại, lúc mở ra liền nói: “Hầu hạ phúc tấn thật cẩn thận, đi xuống đi.”

“Dạ!”

Tô Bồi Thịnh đứng ngoài cửa thấy San Hô bước chân yếu mềm đi ra, vội ra lệnh cho hai tiểu thái giám bên cạnh: “Còn không mau đưa San Hô tỳ các người trở về.”

“Làm phiền Tô công công rồi.”

“Không có, không có.”

“Gia!” sau khi thấy San Hô đi xa dần, Tô Bồi Thịnh hít sâu một hơi đẩy cửa đi vào, dùng khẩu khí kính cẩn nhất, nói với nam tử cao lớn đứng chấp tay bên cửa sổ: “Niêm Thập Thất đưa ám báo tới.”

“Tốt, rất tốt!” cầm trên tay tờ giấy dài hơn một tấc, Dận Chân cười lạnh liên tục nói: “Vợ chồng lão Thập Tứ cũng thật hao tổn tâm huyết nhỉ.”

Ngày đó tại sao Đức Phi làm khó dễ Diễm Nhi, trong lòng Dận Chân làm sao có thể không rõ ràng.

Chẳng qua chỉ là làm con cho mẹ trút giận thôi, bà không động tới được tên đầu sỏ nên lấy thể tử đầu sỏ ra làm cái bè, còn cả ả Hoàn Nhan thị kia nữa, lần này tiến cung rõ ràng ả có mang theo ngự y bên cạnh, nhưng lúc Diễm Nhi cần chặn trụ, thì dứt khoát khoanh tay đứng nhìn, a... chỉ sợ không chỉ là khoanh tay đứng nhìn không thôi đâu, trong lòng hẳn là còn cao hứng khoái trá đi!

Đáng hận! Quá là đáng hận!

Mắt thấy trên mặt chủ tử lạnh như Âm Sát Tu La, Tô Bồi Thịnh không thể không nhẹ giọng mở miệng khuyên bảo: “Gia bớt giận, thái y nói, thân thể phúc tấn cũng không đáng ngại, tiểu chủ tử trong bụng cũng kiện kiện khang khang ạ.”

“Hừ, vậy chẳng lẽ gia phải cảm tạ bọn họ chơi đùa chưa đủ ác sao!” Nghe Tô Bồi Thịnh nhắc tới Diễm Nhi, hàn ý trên mặt Dận Chân rất cuộc vơi đi một phần, nhưng trong lòng lại ần ần nghĩ mà sợ, nếu đứa bé thực xảy ra chuyện gì, hẳn quả thực cũng không cách nào tưởng tượng được.

Nghĩ đến đây, liền không thể kiềm được, vò nát tờ giấy trong tay, hẳn cất bước đi ra ngoài.

Lúc Dận Chân đến, Diễm Nhi đang nửa nằm trên giường, trong tay bưng chén thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhó. Thấy nam nhân sải bước đến, ánh mắt nàng sáng lên, rồi sau đó nhanh chóng nhếch miệng lên.

“Làm sao vậy?” Dận Chân đi đến bên người nàng nhẹ giọng hỏi.

Diễm Nhi nũng nịu kéo kéo tay áo của hắn, ngược đầu nhỏ cực đáng yêu nói: “Thuốc thật là đắng, có thể không cần uống được không!”

“Không được!” Nam nhân từ chối như đinh đóng cột.

Ta biết ngay mà! Đầm Nhi há miệng vênh môi cao hơn, thái y rõ ràng nói chỉ cần ăn vài viên bảo thai hoàn thôi là được, vậy những chén thuốc bổ này từ đâu mà ra a.

Dận Chân dường như không nhìn nổi bộ dáng tiểu thê tử thê ai ai, làm bộ đáng thương nữa. Đột nhiên, đoạt lấy chén thuốc trong tay nàng, trong lúc Đầm Nhi trợn mắt há hốc mồm, uống một hơi cạn sạch.

“Ý? Tại sao mà...”

Nhưng một giây kế tiếp nàng đã biết tại sao.

“Ô... ô...” thanh âm của miệng bị chặn lại, ầm ỨC vang lên.

Tí tách giọt nước thuốc đảng ngắt từ miệng của hai người, từ từ chảy xuống.

Thật lâu.... thật lâu sau...

Đầm Nhi đỏ bừng cả mặt nằm trên lòng ngực nam nhân khí tức bất ổn, hai cái móng vuốt beo béo vòng lên eo hấn, hu hu, vị hôn phu đại nhân chơi trò lưu manh...

“Ngoan một chút, đợi uống xong một tuần thuốc này, thì không cần uống nữa.” đạo lý là thuốc có ba phần độc, Dận Chân hiểu rất rõ, nhưng dù sao Đầm Nhi động thai khí, không hoàn toàn ổn định, hấn làm sao có thể an tâm.

“Hôm nay thế nào rồi?” Dận Chân vẻ mặt ôn nhu nhìn bụng Đầm Nhi.

Gì mà thế nào a, Đầm Nhi hờn mát trừng mắt liếc hấn một cái, then thùng lắc đầu: “Không thấy gì cả.”

Đúng thật là không có cảm giác gì cả, nếu không phải thái y chuẩn xác nói nàng mang thai, Điem Nhi cũng không tin trong bụng mình thể mà mang một cục cứng.

Nhìn bộ dáng nàng nũng nịu, Dận Chân không khỏi vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ xù xù kia: “Cũng sắp làm mẹ rồi, mà vẫn không chứng chạc được.”

Điem Nhi cười cười, càng phát ra tính trẻ con mà cợt cợt.

Hai người ôm nhau, nói vài việc nhà, đương nhiên, chín phần là Điem Nhi nói, Dận Chân chỉ thỉnh thoảng lên tiếng đáp lại, hai bàn tay hẩn nhẹ nhàng đặt lên bụng Điem Nhi, từ ánh hạnh phúc trong đôi mắt hẩn, liền có thể nhìn ra đối với việc sắp làm a mã, hẩn cao hứng cỡ nào.

Điem Nhi líu ríu nói một lúc lâu, ngẩng đầu lên, lại phát hiện hai mắt Dận Chân có chút ngơ ngẩn, bộ dạng như đi vào cõi thần tiên.

“Tứ gia đang nghĩ gì vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Dận Chân cúi đầu, đột nhiên ôm chặt lấy cô bé trong lòng.

Sau một lúc lâu, mới dùng thanh âm như có như không nói: “Hàng năm, sinh thần của Hoàng A Mã, đều là ngày ta ghét nhất.”

Điem Nhi chớp mắt một cái: “Tại sao?”

“Bởi vì, Hoàng ngạch nương...” Ngửi hương tóc thoang thoang của nàng, Dận Chân lầm bầm sa vào trong hồi ức: “... mất chính ngày hôm nay.”

Điem Nhi thân mình cứng đờ, vạn lần không ngờ Dận Chân sẽ nói ra một câu đó.

Cảm thụ được nỗi buồn thương truyền tới từ trên người nam nhân, Điem Nhi cắn cắn môi hồng, trái tim xoắn lại đau đớn.

“Sao lại khóc?” Bị nước mắt nóng bỏng trên mu bàn tay làm bừng tỉnh, Dận Chân chợt phục hồi tinh thần lại, chau mày lo lắng hỏi: “Là đứa bé...”

“Không phải!” Nín lại nam nhân toan đứng dậy, Điem Nhi nắm bàn tay của hắn đặt tại ngực mình, nghẹn ngào nói: “Bởi vì gia khó chịu, cho nên chỗ này của thiếp đau quá a.”

Cả người Dận Chân đột nhiên cứng đờ, một đôi mắt luôn thanh lãnh nghiêm nghị, yên lặng nhìn tiểu cô nương trong lòng khóc thành con thỏ mũi đỏ.

“... Một ngày nào đó sẽ có chuyện tốt xảy ra, một ngày nào đó con sẽ gặp được một người tốt, người đó sẽ vui khi con vui vẻ, sẽ khóc cùng con khi con đau buồn, nàng sẽ yêu con, đau lòng cho con, vĩnh viễn bên cạnh con... Ngày đó nhất định sẽ đến, cho nên Tiểu Chân tử... con phải sống thật tốt a...”

Ngạch nương...

Nếu không phải vì con tùy hứng, người sẽ không phải chết, con như vậy, không bao giờ xứng đáng với ân nhu của người, cũng không bao giờ xứng cho ai yêu.

“Hức hức...” Vẫn còn mang non nớt nức nở không ngừng trong ngực, khuôn mặt vẫn mang tính trẻ con kia hít hít khí nói: “Đừng buồn nữa, chàng... chàng sau này còn có thiếp... còn có cục cưng của chúng ta a... .”

“Hài tử ngốc” Dận Chân nhỏ giọng than thở, quả tim đã nguội lạnh rất nhiều năm, rất nhiều năm kia, nhẹ nhàng “thịch” một cái.

“Nếu, buồn, buồn quá... thì, thì cứ khóc lên đi!” cả khuôn mặt nhỏ của Điem Nhi nhăn lại, nước mắt trong suốt lăn trên đôi gò má màu trắng sữa trông thật đáng thương.

“Khóc?”

“Đúng vậy a!” Tiểu cô nương khịt khịt mũi: “Bởi vì trông gia như rất muốn khóc a!” Nếu như ngay cả lúc muốn khóc cũng không thể khóc, như vậy... như vậy rất đáng thương...

Thật là một hài tử ngốc!

Dận Chân vươn tay lên, đem quả đầu nhỏ nhìn ngu ngu dần dần kia, một lần nữa ấn vào trong lòng.

Có thứ gì đó theo khóe mắt lặng yên chảy xuống, trong giây lát liền vỡ tan vào làn tóc đen bóng của người trong lòng.

“Ngạch nương, người tha thứ cho Chân nhi sao?”

“... Hài tử ngốc!” tiếng thở dài của nữ tử tựa hồ như vang lên trong cõi U Minh, nhẹ nhàng mà vẫn ôn nhu như thuở xưa.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nuôi Heo

Điền Nhi nghĩ tuyệt đối là Dận Chân dùng phương pháp “nuôi heo” để “nuôi nàng”.

Suốt nửa tháng sau khi trở về từ trong cung, thậm chí ngay cả giường nàng cũng không được bước xuống, mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.

Nhìn tấm gương tròn nhỏ tráng men đính hồng ngọc ngân ti trong tay, Điền Nhi ngửa đầu, nước mắt đầm đìa không thốt nên lời.

Cái mặt nhỏ mập như heo trong gương kia, tuyệt đối không phải là nàng.

Đương lúc cô nương nào đó còn đang âm thầm không thôi, Tiểu Hỉ Tử bước nhanh đến, cúi người bẩm báo nói: “Chủ tử, ngoài phủ có một ma ma họ Tiền đến đây, muốn bái kiến ngài.” Dứt lời, còn đưa lên một cái hà bao nhỏ màu hồng đào.

Điền Nhi ngẩn người, ngẫu nhiên phản ứng lại.

“Là Tiền ma ma của phủ nội vụ sao?”

Tiểu Hỉ Tử nói: “Dạ!”

“Mời ma ma đến thiên sảnh đợi đi, ta sẽ đến ngay.”

San Hô bên cạnh thấy tư thế chủ tử xoay người muốn bước xuống giường, vội bước lên trước khuyên nhủ: “Phúc tấn, chỉ là Tiền ma ma đến đây, ngài bảo bà ta trực tiếp tới cũng được, tội gì còn phải đích thân đi một chuyến.”

Điềm Nhi nghĩ, thật vất vả mới có lý do để xuống giường, đương nhiên ta sẽ không bỏ qua. Hí hửng không để ý đến San Hô thầm oán, rửa mặt chải đầu qua loa, liền đi tới thiên sảnh.

“Lão nô bá kiến phúc tấn, phúc tấn cát tường.” Tiền ma ma thấy Điềm Nhi đi tới, vội vàng đứng dậy, cung kính thi lễ.

“Ma ma mau mời đứng lên.” Thấy bà, trong lòng Điềm Nhi cũng cảm thấy cao hứng, giọng điệu vui vẻ nói: “Từ lần trước từ biệt, vậy mà đã một thời gian thật dài chúng ta chưa gặp mặt rồi, phải rồi, Tần ma ma khỏe chứ?”

“Tần tỷ tỷ vẫn khỏe, tỷ ấy còn nhờ lão nô vẫn an phúc tấn ngài nữa!”

Khác với Tần ma ma hơi có vẻ nghiêm nghị, Tiền ma ma là một người phụ nữ cực kỳ hòa khí, lúc trước hai người này đến phủ Nữ Cổ Lộc dạy quy củ, Điềm Nhi cũng là thích gương mặt tròn tròn, vui tính hòa ái này của bà ta.

Hai người hỏi han qua loa một hồi, Tiền ma ma liền nói thẳng nguyên nhân lần này đến cửa thăm hỏi.

“... Tuổi tác đã cao, trong cung đúng lúc muốn thả ra một nhóm người.” Tiền ma ma khẽ thở dài, nói: “Tần tỷ tỷ còn có một em trai ruột ở quê nhà Hà Nam, cháu trai cháu gái cũng có lòng, nguyện ý đón tỷ ấy về dưỡng lão. Lão nô lại không được phúc phần này, trong thiên địa lẻ loi trợ trợ có một mình, ra khỏi cung cũng không có nơi nào để đi, bèn nghĩ đến, phúc tấn ngài tính nết thiện lương, đành mặt dày mày dạn đến tìm nơi nương tựa.”

Những ma ma từ trong cung thả ra như họ, bình thường chỉ có hai đường ra.

Một thì như Tần ma ma, tìm nơi nương tựa ở người thân, từ nay về sau rời xa kinh thành, đến một nơi non xanh nước biếc mà an dưỡng tuổi già.

Hai thì tự mình tìm một lối ra, thực hiển nhiên, Tiền ma ma là loại thứ hai.

“Ma ma có thể tới đây, tất nhiên ta vô cùng hoan nghênh.” Điem Nhi nghe vậy mắt thoáng sáng ngời, miệng nhỏ hơi cong lên, thật cao hứng nói.

Bản lĩnh của Tiền ma ma, nàng phi thường rõ ràng, có thể được một người kinh nghiệm dày dặn như vậy ở bên cạnh giúp đỡ, đối với người đang bụng mang dạ chửa như nàng, không thể nghi ngờ là một tin tức cực tốt.

“Hiện tại ma ma đang ở tạm nơi nào, ta sẽ gọi người giúp ngài mang hành lý đến.”

“Tạ phúc tấn, tạ phúc tấn.”

Thấy Điem Nhi nguyện ý thu lưu mình, Tiền ma ma hiển nhiên kích động không thôi, sau này bà dần dần già đi, khát vọng nhất chính là có một nhà để an định. Phủ Tứ bối lạc có quyền có thế, địa vị cao quý, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất trong đó.

Tiền ma ma hiện tại ở trọ trong một khách sạn tại kinh thành, Điem Nhi gọi Tiểu Hi Tử tới, bảo hắn tự mình đi mang hành lý, lại lệnh San Hô thu dọn gian sương phòng, tấm lòng nhiệt tình này, khiến Tiền ma ma ngồi bên cạnh nhìn thấy cảm động không thôi, lại thầm hạ quyết tâm về sau phải báo đáp chủ tử thật tốt.

Buổi tối, Dận Chân đến đây dùng bữa tối.

Thừa dịp rảnh rỗi tán gẫu, nàng liền nhắc đến chuyện này, đây là một cái tật nhỏ của Điem Nhi, chính là bất cứ chuyện gì, cho dù lớn nhỏ, đều thích lải nhải bên tai Dận Chân một lần, may mà cô nương nào đó có giọng nói êm ái, ngôn ngữ khoa trương thú vị, nghe vào trong tai cũng không cảm thấy dong dài ngược lại còn ấm áp.

“Hôm nay con khỏe chứ?”

Lại nữa! Điềm Nhi im lặng liếc mắt khinh thường. Thăm nghĩ, mỗi ngày chàng đều hỏi cùng một vấn đề, chẳng lẽ không thấy chán sao?

“Gia chỉ nhớ đến con a...” Điềm Nhi vờ ghen xoay đầu nhỏ qua: “Cũng không nhớ tới thiếp.”

Cổ họng Dận Chân chột nghẹn, có lòng muốn nói “Gia, cũng nhớ người”, nhưng tính tình hãnh nghiêm lạnh, không nói ra được những lời như vậy, bất đắc dĩ, đành khe khẽ thở dài, vươn ngón tay thon dài, búng lên cái ót người nào đó một cái “Nghịch ngợm.”

Ngây ngô như đứa bé đáng thương ôm cái ót đau nhức của mình, trên mặt một mảnh nắng chiều diễm lệ, hu hu... giọng của vị hôn phu đại nhân, vẫn nghe êm tai mê người như cũ a...

Nha đầu kia, lại đang nghĩ bậy bạ cái gì? Nhìn cô nương nào đó mắt đầy sao, hồn bay lên trời, Dận Chân có chút đau đầu nhú mày, nhiều lúc, hãnh thật sự cảm giác mình không phải lấy vợ, mà là nuôi một đứa con gái.

Còn là một đứa con gái tùy hứng yếu ớt, muốn người khác để ý, muốn người theo bồi, hễ không liếc mắt nhìn tới là giở trò phát cáu với người.

Có điều....

Trong tầm mắt, gương mặt thanh lệ vừa giận vừa vui kia càng ngày càng gần, bàn tay mềm mại nhỏ bé ôm chặt cổ mình, thân mình ôn hương không chút khách khí nhồi lên lồng ngực nở nang của mình, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn kia, a ô một cái, liền cạp lên cái cằm của hãnh.

“Thiếp muốn báo thù!” Tiểu cô nương chớp chớp đôi mắt nước long lanh, vẻ mặt “Chính nghĩa lâm liệt” tuyên thệ.

“Gia cho người cơ hội...” Hôn lên cái miệng nhỏ khép khép mở mở kia, Dận Chân suy nghĩ có chút mông lung, quên đi, như bây giờ cũng thật tốt rồi.

Nụ hôn này, dây dưa triền miên thật lâu thật lâu.

Lâu đến mức Điem Nhi rõ ràng cảm giác được, dưới cái mông nhỏ của mình, có cái gì đó vừa cần vừa cứng vừa nóng.

Mặc dù Dận Chân cố duy trì bình tĩnh, nhưng trông đầu mũi thở dốc hần hển, hẳn rõ ràng cũng rất “Kích động.”

“Người nghỉ ngơi cho tốt, gia đi trước...”

“Không được!” dường như đụng chạm đến cái gì đó, hai móng vuốt mập mập của Điem Nhi lập tức bắt được vạt áo nam nhân, cắn cắn môi, thật đáng thương, thật đau lòng nói: “Đừng đi tìm người khác, xin chàng...”

Dận Chân: “...” Gắt gao nhắm chặt mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Phải đi thư phòng!” Tiểu nha đầu dấm chua không biên giới này!

“Ồ!” Nháy mắt, nha đầu nào đó không còn đáng thương, không còn thương tâm nữa.

Ngẩng đầu lén lút nhìn nhìn vị hôn phu đại nhân dường như rất “Vất vả”, mặt nhỏ đỏ bừng vươn đôi tay nhỏ bé, sờ xuống, sờ xuống, sờ xuống....

Dận Chân rên lên một tiếng.

Nửa khắc sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Điem Nhi dúm dọ thành một cục, hu hu... sao còn chưa ra, mỗi tay muốn chết a, nàng không muốn làm nữa đâu...

Dận Chân mạnh mẽ đè tay lại, vẻ mặt vắn vẹo, gầm nhẹ nói: “Phụ trách tới cùng cho ta.”

Sao sao...

Hôn phu đại nhân, chẳng lẽ chàng không biết, hết ăn lại nằm, rằm thú thích chưng diện, làm không đến nơi đến chốn bỏ dở nửa chừng mới là thuộc tính của thiếp thân a!

Vì thế, đợi đến lúc Dận Chân đại gia “được phụ trách”, hài lòng mỹ mãn nghênh ngang rời đi, Điem Nhi đáng thương đã mệt nằm lăn ra giường không dậy nổi hu hu... đáng ghét... tay cũng muốn tróc da luôn rầu...

“Tô Bồi Thịnh.”

“Dạ.”

“Đi điều tra Tiền ma ma kia một chút, gia tuyệt không cho phép người có hai lòng tới gần phúc tấn.”

“Dạ.”

Tô Bồi Thịnh xách đèn lồng cẩn thận rọi con đường phía trước cho chủ tử, đèn lồng đỏ sậm tản ra ánh sáng hồng rộng thăm thẳm, kéo bóng dáng hai người dài thật dài.

“Chủ tử!” hăn thận trọng nói: “Niêm Thập Nhất báo lại, nhiệm vụ ngài giao phó đã hoàn thành.”

Dận Chân nghe vậy, bước chân chột khựng lại, vẻ mặt vùi trong đêm đen không nhìn rõ ràng lắm, nhưng lời nói ra lại cực lạnh cực đậm: “Đáng tiếc.”

Về phần đáng tiếc cái gì, thì không ai biết cả.

Lúc nửa đêm, phủ Thập Tứ A Ca đèn đuốc sáng trưng.

Hoàn Nhan thị ngơ ngác tựa trên giường, hai tay che bụng mình, khuôn mặt trắng như chết.

“Phúc tấn!” nha hoàn thiếp thân Mặc Đào mắt sưng đỏ, nghẹn ngào khuyên nhủ: “Ngài cũng đừng quá đau lòng, bảo trọng thân thể quan trọng hơn!”

“Thân thể?” Hoàn Nhan thị nhỏ giọt nước mắt to như hạt đậu, lầm bầm nói: “Con của ta đã không còn, bảo trọng thân thể thì có ích gì.”

Tại sao, tại sao, tại sao, tại sao... Tại sao lại trở nên như vậy...

Con đâu, con đâu, con đâu, con đâu,... con của ta đâu...

Ta tâm tâm niệm niệm nhiều năm như vậy, ta chịu nhục nhiều năm như vậy, mới có được đứa con này. Tại sao đang yên đang lành lại tự dưng mất đi như vậy...

Giơ tay lên ôm chặt lấy mặt mình, Hoàn Nhan thị gào khóc.

Lúc Thập Tứ A Ca Dận Trinh vội vàng chạy về, Hoàn Nhan thị đã khóc ngất mấy lần rồi.

Hôm nay hần vốn đến phủ Bát A Ca uống rượu, mọi người đều say, không ngờ tới nửa đêm lại bị người lay tỉnh nói trong phủ đã xảy ra chuyện.

Hần và Hoàn Nhan thị thành thân vài năm, tình cảm cũng không tệ lắm, cũng mong đợi đứa con trai trưởng này, không ngờ rằng hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” gương mặt trẻ tuổi của Dận Trinh vì phần nộ mà vắn vẹo, quay sang bọn hạ nhân hầu hạ bên cạnh, hét lớn: “Tại sao phúc tấn lại sanh non?”

Chúng hạ nhân phịch phịch quỳ đầy đất, nhưng không một ai có thể nói
rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Trước khi phúc tấn lên giường nghỉ ngơi vẫn còn rất tốt, ai ngờ ngủ
thăng tới nửa đêm, lại sanh non chứ?

“Gia, gia, chàng rốt cục đã trở lại!” Hoàn Nhan thị từ trong hôn mê tỉnh
lại, nhìn trượng phu bên cạnh, chấn động mất con khiến toàn bộ tinh thần
của nàng đều như bên bờ sụp đổ: “Gia, có người, nhất định là có người hại
con chúng ta a!”

Hôm nay tâm tình Dận Trinh vốn cực tệ, nghe vậy, lập tức hét rống: “Là
ai?”

“Là, là, là...” Hoàn Nhan thị vẻ mặt cuồng loạn nói: “Là Thư... Thư
Giác La thị, nhất định là nàng ta, nàng ta sợ thiếp thân sinh hạ con trai
trưởng, cướp đi địa vị Hoảng Xuân, đúng, nhất định là nàng ta, nhất định là
nàng... còn cả Phương thị nữa, con tiện nhân Phương thị mặt người dạ thú
kia, chắc chắn cũng tham dự... Y Nhĩ Căn Giác La thị cũng có khả năng...”

Theo từng nữ nhân trong phủ Hoàn Nhan thị điên cuồng liệt kê, vẻ mặt
Dận Trinh cũng từ thương biến thành chán ghét.

“Con đã không còn, tại sao phúc tấn không tìm thử một chút nguyên
nhân là ở nơi mình.”

Quảng xuống những lời này, Dận Trinh xoay người liền nghênh ngang
rời đi.

Chỉ để lại Hoàn Nhan thị ngây ngẩn cả người. Sau một lúc lâu, một hồi
tiếng khóc tê tâm liệt phế vang lên lần nữa.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Xuất Môn

Lúc Điem Nhi biết chuyện Thập tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị chẳng may sanh non, đã là rất nhiều ngày sau.

“Tại sao có thể như vậy?” đặt rõ kim chỉ trong tay xuống, nàng kinh ngạc lẩm bẩm nói.

Còn nhớ rõ ngày đó tiến cung, trên mặt Hoàn Nhan thị toát ra nụ cười hạnh phúc, nhưng không ngờ hôm nay lại sinh non.

Dận Chân đối diện nghe vậy, thần sắc lại nhàn nhạt cầm lên một cái áo nho nhỏ, cau mày hỏi: “Tại sao lại là vải cũ.”

“Em bé vừa ra đời làn da rất non, mặc vải mới sẽ cọ làm tổn thương da, loại này mềm cũ... Ai da, gia, ngài lại ngắt lời...” Điem Nhi vờ giận trừng mắt nhìn người nào đó.

Rõ ràng nàng vừa mới nói chuyện của Hoàn Nhan thị mà!

“Chuyện nhà lão Thập Tứ, nàng bớt quan tâm đi.” Dận Chân vươn tay, mặt đầy dụ dằng sờ sờ vùng bụng chưa nhô ra của Điem Nhi: “Lo nuôi dưỡng con gia thật tốt mới quan trọng hơn.” Đối với hành vi của người nào đó tùy thời tùy chỗ, đều muốn sờ sờ bụng mình, Điem Nhi đã tập mãi thành quen rồi, chỉ có ý ừ hử không hài lòng, rồi sau đó khẽ thở dài nói: “Ngạch nương nhất định sẽ rất thương tâm!”

Đức Phi coi trọng đứa bé trong bụng Hoàn Nhan thị cỡ nào, Điem Nhi cũng đã thấy tận mắt, nay đứa bé không còn, bà chắc là đau lòng không ít đâu.

Dận Chân ngẩng đầu nhìn Diễm Nhi.

Đôi mày thanh tú của tiểu thê tử hơi hơi nhíu lại, trong đôi mắt thật to lóe lên cảm xúc bi thương, không có chút nào che dấu cũng không có chút nào làm ra vẻ, nàng là đau lòng thật sự.

Tại sao? Bọn họ đối xử với nàng như vậy, tại sao còn phải đau lòng thay cho họ?

“Nàng...” giọng hẳn có chút khàn khàn: “Không hận họ sao?”

“Hận?” Diễm Nhi giống như nghe được loại chuyện gì lạ lùng, chớp chớp mắt. Sau đó, trong cái chớp mắt tiếp theo nhếch miệng lên. “Ở trong lòng gia, thiếp là nữ nhân bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?”

Nha đầu ngọc! Dận Chân nhìn bộ dạng nghển cổ của nàng, lặng lẽ lắc đầu.

Nàng cũng không biết, nếu không phải nàng vừa vận mang thai, những lời nói kia của Đức Phi có thể hủy diệt tất cả thanh danh của nàng, đến lúc đó nàng lấy cái gì mà đứng trước mặt mọi người.

“... Vả lại, sau đó ngạch nương cũng sai người mang đến nhiều dược đến cho thiếp đó thôi!” Diễm Nhi nhìn ánh mắt sâu thẳm của nam nhân, nhẹ nhàng nói: “Bất kể thế nào, bà cũng là ngạch nương chúng ta a!”

Huyết mạch, đó là thứ ràng buộc mà không lúc nào xóa đi được.

Dận Chân trầm mặc không nói.

“Ngày mai thiếp sẽ bảo Phi Thúy đến chùa dâng chút tiền nhang đèn, nhờ các đại sư nơi đó niệm vài ngày vãng sinh chú, dù nói thế nào, đáng thương nhất vẫn là đứa bé kia.” Nói xong, nàng liền phủ bàn tay nhỏ của

mình lên tay Dận Chân, hai người cùng vuốt ve vùng mềm mại bằng phẳng bên trong dựng dục một sinh mệnh nho nhỏ kia.

Giờ khắc này, liền trong một khắc này, trong lòng Dận Chân đột nhiên sinh ra một tia hối hận, có lẽ hẳn không nên...

Cũng như phần lớn những vật đối lập trong thế gian, có ban ngày còn có đêm tối, có chuyện xấu thì cũng có chuyện tốt, gần cuối năm Thập tam phúc tấn Triệu Giai thị rốt cục bình an sinh hạ một cậu con trai.

Dịp tắm ba ngày, dưới sự nài nỉ van xin của Điềm Nhi, Dận Chân mới bọc nàng lại thành một cục rồi dẫn theo.

“Cục cứng thật đáng yêu nga!” Điềm Nhi mắt sáng ngời nhìn đứa bé nhỏ xíu trong tã lót bằng lụa đỏ thẫm, thẳng bé thoạt nhìn thật nhỏ, giống như thứ đồ dễ vỡ không dám chạm mạnh vào.

Nửa năm trên giường, Triệu Giai thị nghe vậy trêu đùa nói: “Tứ tẩu không cần sốt ruột, không bao lâu, tẩu cũng sẽ có một đứa bé đáng yêu như vậy.” Điềm Nhi có chút ngượng ngùng cười cười, trong lòng lại không tự chủ dâng lên một chút chờ mong.

Hai người nói cười trong một lát, có nha hoàn đến bẩm báo nói: “Ngũ phúc tấn cùng Bát phúc tấn đến đây.”

“Hai người này làm sao lại đến cùng nhau?” Triệu Giai thị hơi ngời nhóm dậy, cất giọng nói: “Mau mời.”

Điềm Nhi nghe vậy cũng thu hồi tầm mắt trên cục cứng, nhìn ra cửa.

Chỉ một lát sau, hai vị hoa phục nữ tử, được một đám nha hoàn vây quanh chầm chậm bước tới.

Ngũ phúc tấn Đới Giai thị vẫn là bộ dáng cao ngạo như trong trí nhớ Điem Nhi, ngày đại hỉ của nhà người ta, nàng ta lại mặc quần áo trắng thuần từ đầu đến chân, mặt mày thì lạnh lạnh nhạt nhạt, không thấy có vẻ gì là vui vẻ đến chúc mừng, mà Bát phúc tấn Quách Lạc La thị đến lại làm cho trước mắt Điem Nhi thoáng chốc sáng ngời.

Nàng ta tuổi chừng 24 - 25, bộ kỳ phục vân thủy song điệp trên người mang màu lam trắng đan xen, khoác một chiếc áo lông chồn trắng thuần, trong lòng ôm lò sưởi tay tráng men hình hồ lô màu tử kim, gương mặt như trắng non, nước da tuyết trắng, hai hàng lông mày như nhẵn như không, vòng eo uyển chuyển như một vòng tay, nhìn qua phảng phất như tiên nữ trên Cửu thiên, thật sự là một đại mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc.

Mấy chị em dâu gặp nhau, tất nhiên là phải vấn lễ.

Mặc dù Điem Nhi nhỏ tuổi nhất, nhưng nhờ phúc Dận Chân, ngược lại nàng phải được người thi lễ trước.

Ngũ phúc tấn tính tình tế nhạt cổ quái, nhưng đối với Triệu Giai thị vẫn rất tốt, đem một đôi vòng đeo cổ bằng đá mã não có vân đỏ vàng khảm nam châu rực rỡ, nhẹ nhàng đặt bên cạnh đứa bé, trên mặt nàng lộ ra chút tươi cười hiếm thấy, nhẹ giọng nói: “Thằng bé thật ngoan, Mẫn Nhu, chúc mừng muội.”

Triệu Giai thị nghe vậy, hốc mắt lập tức liền đỏ lên, nàng cùng Ngũ phúc tấn là bằng hữu thưở còn khuê các, nay lại cùng là con dâu hoàng gia quan hệ lại càng thân mật, nhưng khi nhìn thấy tiểu tử muội ngày xưa vui vẻ vô lo, nay mang bộ dạng thanh lãnh tế nhạt, như sống không có gì lưu luyến kia, trong lòng nàng cũng khổ sở.

“Nhìn xem, Thập tam phúc tấn của chúng ta là mừng đến chảy nước mắt kìa!” Quách Lạc La thị đứng lúc lên tiếng, mỉm cười đưa khăn tay qua:

“Biết là muội cao hứng, nhưng cũng đừng quên đang còn trong tháng đó, không được khóc.”

Triệu Giai thị nhận khăn tay, có chút ngại ngùng cười nói: “Để các chị dâu chê cười rồi.”

Tuy Bát phúc tấn Quách Lạc La thị khí chất như tiên, nhưng cũng không cao ngạo khó gần, ngược lại phi thường dẻo miệng, giọng nàng êm dịu, dùng từ thú vị, thường xuyên nói mấy câu khiến người đứng ngoài cười khẽ mấy tiếng, thật khiến người khác sinh lòng hảo cảm.

Điềm Nhi ngay từ đầu có hơi mất tự nhiên cũng dần thả lỏng.

“Đã sớm nghe nói Tứ tẩu chúng ta là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, hôm nay được gặp, quả không hề sai chút nào.” Quách Lạc La thị thân thiết kéo bàn tay nhỏ mềm của Điềm Nhi, giọng điệu chân thành khen ngợi.

“Bát đệ muội quá khen rồi.” Điềm Nhi vui vẻ lên nói: “Hiền danh của muội mới nổi tiếng cả kinh thành!”

Những lời này, Điềm Nhi nói tuyệt đối là chân tâm thật ý.

Nếu như nói Tứ A Ca Dận Chân nổi tiếng về “Mệnh ngạnh khắc thể”, thì nói đến vợ chồng Bát A Ca, chúng nhân dùng hai chữ “Hiền hiếu” để ca tụng.

Đặc biệt Bát phúc tấn, rất nhiều năm trước tổ mẫu của nàng, lão An thân vương phi mắc một trận bệnh lạ, đã đến tình trạng không có thuốc nào chữa được, sau không biết ai đưa ra phương thuốc cổ truyền, nói là nếu dùng một miếng thịt trên người thân cùng huyết mạch làm thuốc dẫn, thì có thể trị được bệnh này. Lúc bấy giờ Bát phúc tấn tuổi còn nhỏ yếu nghe vậy không nói hai lời, trở về phòng liền dùng dao khoét trên cánh tay một miếng thịt. Cắt thịt mình cứu tổ mẫu, đây là thiên hạ chí hiếu a, từ đó về sau cái tên

Quách Lạc La. Huệ Lan truyền khắp kinh thành. Trở thành tấm gương mẫu mực cho nữ tử trong thiên hạ.

Hai người người cung ta kính nói chuyện một hồi, bên ngoài liền báo, nói đã bắt đầu lễ Tắm ba ngày, phải bế thẳng bé ra.

Trước kia Diễm Nhi chưa từng xem qua loại tràng diện này, cảm thấy có chút tò mò, nhưng nhớ lại lời Dận Chân dặn dò, liền không dám đến đó, chỉ có thể thành thành thật thật ở trong phòng.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến một tiếng khóc thét.

Triệu Giai thị ngồi trên giường sắc mặt lập tức liền thay đổi, vén chăn lên muốn xuống giường.

“Người làm gì vậy!” Ngũ phúc tấn nghiêm khắc vỗ lên cánh tay nàng ta, trách: “Thằng bé không sao đâu, cứ ở yên đó đi.”

Triệu Giai thị cũng chỉ là nhất thời kích động, tỉnh táo lại, liền biết có lẽ là hỉ bà đang làm lễ cho đứa bé. Nhìn khỏe miệng mọi người mỉm cười, nàng có chút ngượng ngùng rũ ánh mắt xuống.

“Làm mẫu thân rồi thì không còn giống như trước kia a.” Đột nhiên, Bát phúc tấn đầy cảm xúc khẽ thở dài một hơi: “Nhất cử nhất động của con trẻ, đều nắm lấy tim của người mẹ.”

Triệu Giai thị nghe vậy lại có chút lúng túng trầm mặc một chút.

Ngũ phúc tấn không được Ngũ a ca yêu thích nhất, mấy năm gần đây, lại rất ít đến phòng nàng, muốn có con sợ là rất khó. Quách Lạc La thị cùng Bát A Ca thì phu thê tình thâm, nhưng đáng tiếc không hiểu vì sao mấy năm nay, cũng chưa từng mang thai. Ở điểm này, có khả năng được đánh đồng cùng phủ Tứ bối lạc trước kia.

“Lại nói, còn phải chúc mừng Tứ tẩu nữa!” Quách Lạc La thị đổi đề tài, nói với Diềm Nhi: “Tứ gia nhất định là cao hứng muốn điên đi!”

Diềm Nhi cười ngượng ngùng, không trả lời.

Sau khi kết thúc lễ Tăm ba ngày, Diềm Nhi theo Dận Chân lên xe ngựa hồi phủ.

Bất quá trước khi đi, nàng có nhìn thấy Bát A Ca Dận Tự, quả thật là một giai công tử văn nhã phong thần tuấn lãng, Diềm Nhi nghĩ, hẳn và Quách Lạc La thị bên cạnh thật sự rất xứng đôi a.

“Nghĩ gì thế?” Nhìn tiểu thê tử suy nghĩ xuất thần, cánh tay dài của Dận Chân vung lên, liền kéo người vào trong lòng.

Diềm Nhi vô cùng thành thật trả lời: “Nghĩ đến Bát A Ca.”

Mặt Dận Chân lập tức đen xuống.

Diềm Nhi ngẩng đầu.

“Ai da... Không phải như chàng nghĩ đâu...” cô nương nào đó lập tức nũng nịu, biến thành con sóc nhỏ xoay qua quẩn lại trong lòng người ta.

“Đàng hoàng một chút coi.” Dận Chân cẩn thận né được bụng nàng, hướng tới hông nhỏ liền vỗ mạnh một cái.

Một lát sau, Diềm Nhi nâng ngón tay non mịn lên, ở trên ngực nam nhân vừa vẽ vòng tròn, vừa rầm rì kể chuyện hôm nay gặp Ngũ phúc tấn cùng Bát phúc tấn.

“... người chỉ biết ăn uống vui đùa như thiếp, mà cũng nghe được danh tiếng của Bát đệ muội đó.” Trong đôi mắt Diềm Nhi tràn đầy ánh sao nhỏ, rất có loại hưng phấn khi fan hâm mộ nhìn thấy mình tinh.

Dận Chân nghe vậy lại khe hờ một tiếng, vẻ mặt tràn đầy khinh thường một cách bí hiểm, cực kỳ lạnh nhạt đánh giá: “Chỉ là cái hạng mua danh chuộc tiếng mà

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Pháo Hoa

Dường như vị hôn phu đại nhân có chút xem thường nữ nhân này, Điem Nhi âm thầm bĩu môi, đôi gò má nhỏ phồng lên xẹp xuống, dáng vẻ rất là không phục.

Dận Chân thông minh như thế, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết tiểu thê tử nghĩ gì, không khỏi trừng mắt với nàng một cái, một lát sau mới trầm ngâm nói: “Quách Lạc La thị tuy rằng xuất thân từ phủ An Thân vương, nhưng mất cha từ nhỏ, chẳng qua chỉ là ăn nhờ ở đậu thôi, bất quá có thể cam lòng quyết tâm khoét một khối thịt từ trong thân thể ra, cũng coi như là người quyết đoán đấy.”

Lời này nghe không đúng!

Điem Nhi chớp chớp mắt to, hãy còn giương cổ phân bua: “Bất kể như thế nào, rốt cuộc nàng cũng đã cứu được lão An thân vương phi.”

Cho dù trong lòng nàng có trộn lẫn chút ý niệm gì thì thế nào, phủ An thân vương nhiều con cháu như vậy, tại sao đến cuối cùng cũng chỉ có một mình nàng ta làm như vậy, Điem Nhi tình nguyện tin tưởng, đó là chữ hiếu xuất ra từ đáy lòng.

Dận Chân cúi đầu liếc nhìn tiểu thê tử trong lòng, ánh mắt nàng thanh tịnh trong suốt, tựa như trái tim của nàng vậy, vĩnh viễn luôn nghĩ tốt cho người khác.

“Hài tử ngốc...” Hãn có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng, vượt đầu Điem Nhi nói: “Sở dĩ lão An thân vương phi bị mắc căn bệnh quái lạ kia, chính là Quách Lạc La thị đã hạ thủ.”

“Cái...” cái miệng nhỏ của Điem Nhi lập tức há hốc, hai mắt trợn thành cái độ cong không thể tin được.

Tiên nữ tử tử hiền hiếu vô song lập tức biến thành đứa cháu gái ác độc hạ được tổ mẫu, đây quả thực là biến chuyển thần kỳ a.

“Việc này ngoại trừ ta ra, trong kinh thành không người nào biết.” Dận Chân nói với tiểu ngậy ngốc rõ ràng chấn kinh quá độ: “Nói cho nàng biết, là để nàng về sau cẩn thận nhiều hơn, đừng cứ luôn bị người lừa dối.”

Điem Nhi: “...” Đã kinh ngạc đến ngu người, nói không ra lời.

Rất nhanh, xe ngựa đã về đến phủ Tứ bối lạc, trước tiên Dận Chân đuổi Điem Nhi về Gia Hòa viện, rồi sau đó tự mình trở lại thư phòng, sắp đến cuối năm, hân vô cùng bận rộn.

“Phúc tấn bị sao vậy?” thấy chủ tử vẫn luôn ngăn người, San Hô rất lo lắng hỏi.

Điem Nhi khịt khịt mũi nhỏ, đột nhiên rất phiền muộn ai oán nói: “Nhìn người không thể nhìn bề ngoài a.”

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định đi né đường Bát phúc tấn, nếu không với chút trí tuệ này của mình, sớm hay muộn sẽ bị đùa giỡn đến không còn mảnh vụn.

Thời gian từng ngày trôi qua, trong nháy mắt đã đến đêm 30.

Theo thường lệ, Điem Nhi cũng phải tiến cung, nhưng Dận Chân lại lấy lý do nàng mang thai, thân thể không khỏe, cứng rắn không cho nàng đi.

Cô nương nào đó trên mặt không hiện ra, nhưng trong bụng lại thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng nàng cũng không hận Đức Phi, nhưng đại khái cũng khó yêu mến bà ta.

Đáng tiếc duy nhất là năm nay nàng không thể cùng đón giao thừa với Dận Chân rồi.

“Tỳ thiếp Tống thị, Lý thị, Triệu Giai thị, thỉnh an phúc tấn, phúc tấn tân niên đại cát.” trong chính sảnh Gia Hòa viện, đột nhiên truyền đến thanh âm đều nhịp, lập tức liền làm Điem Nhi giật mình tỉnh lại.

“... Các vị muội muội đứng lên đi.” Nhanh chóng từ trạng thái “nhớ chồng” cắt ngang thành trạng thái “Chủ mẫu”, Điem Nhi cười đoan trang lại không mất thân thiết.

Từ khi định ra chỉ thỉnh an mừng một mười lăm mỗi tháng, đã rất lâu nàng không gặp họ rồi, tầm mắt theo thứ tự quét từ trái sang phải. Tống thị và Lý thị thoạt nhìn vẫn như trước, có điều Triệu Giai thị lại giống như vừa bệnh nặng một trận, cả người gầy yếu cực kỳ.

Điem Nhi phát tay một cái, ra hiệu cho các nàng ngồi xuống.

Rất nhanh, bọn hạ nhân liền nối đuôi nhau đi ra, dọn rượu và thức ăn lên.

Không có biện pháp, mặc dù Dận Chân không có nhà, nhưng nàng thân là chủ mẫu, làm sao cũng phải ý tứ một chút mới được.

Nói vài câu chúc nhau, Điem Nhi ra hiệu mọi người có thể ăn.

Bữa cơm chính đốn, ăn rất chi là yên tĩnh không tiếng động. Lúc ăn cũng nhanh chóng mau lẹ. Thấy vậy, nàng hết sức vừa lòng.

Sau bữa cơm. Tống thị cùng Lý thị rất biết điều mà cáo từ, chỉ còn lại Triệu Giai thị nơm nớp lo sợ, giống như cỏ mọc dài qua mộ.

Điem Nhi nhíu mày, nhìn về phía nàng. Kỳ thật nàng muốn hỏi là: “Người còn có chuyện gì sao?”

Nhưng ước chừng động tác “nhú mào” này đặc biệt dễ khiến người hiểu lầm, Triệu Giai thị cư nhiên phịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Người làm cái gì vậy” Điem Nhi bị giật mình nho nhỏ.

Theo lời nói của nàng, nước mắt của Triệu Giai thị bắt đầu như hạt châu lách tách chảy xuống, cả người khóc nức nở không nói chuyện, cứ như vậy mà khóc mãi.

Điem Nhi lúc này lại có chút khó xử, không biết nên nói gì, mới để nàng ta ngừng khóc.

“Triệu Giai cách cách.” may mắn vào lúc này có người thay nàng giải vây.

Tiền ma ma tiến lên từng bước, trên gương mặt tròn tròn vẫn là nụ cười hòa khí, nhưng lời nói lại sắc bén.

“Phúc tấn hỏi ngài đó, sao không trả lời. Cứ mãi khóc không biết nguyên do như vậy, để người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng phúc tấn làm gì ngài nữa đấy. Lại nói, hôm nay là ngày tân niên đại cát, ngài làm thế này, thật sự rất không may đâu!”

Triệu Giai thị nghe vậy, mặt nén ghen đỏ như cắt tiết gà, đột nhiên dừng lại.

Chỉ nghe nàng bắt đầu không đầu không đuôi nói lời xin lỗi, Điem Nhi nghe xong một dãy mười ba lời thú tội, mới miễn cưỡng hiểu được sơ sơ.

Có chút nhức đầu nhìn nàng nơm nớp lo sợ dâng lên một chồng kinh Phật lớn. Điem Nhi bất đắc dĩ nói: “Tốt lắm, chuyện cũng đã qua, ta sẽ không truy cứu nữa.”

Triệu Giai thị này lá gan cũng thật nhỏ, ôm bộ dạng như sợ mình sau này sẽ bắt bẻ nàng ta vậy. Loại thái độ này thật khiến người không thoải mái a!

“Đây là ít đồ tỳ thiếp thêu cho tiểu a ca.”

Điềm Nhi nhìn mũ đầu hồ, giày đầu hồ trên khay được làm khéo léo tinh xảo, khẽ gật đầu lên tiếng: “Người có lòng.”

Thấy Điềm Nhi nhận, Triệu Giai thị mới phảng phất như mới bớt khẩn trương, lại ập a ập úng chúc vài câu cát tường, rồi lui xuống.

“Nói xuống bên dưới, giải trừ cấm túc của nàng đi.” Điềm Nhi khẽ thở dài.

“Phúc tấn đúng là mềm lòng.” San Hô cười cười.

“Mọi người đều là nữ nhân.”

Nàng nay có bao nhiêu hạnh phúc, như vậy các nàng đều là nữ nhân của Dận Chân, sẽ có bấy nhiêu bất hạnh.

“Phúc tấn đừng vì những chuyện khác là hai phí tâm tư” Tiền ma ma bên cạnh cười nói: “Trước mắt cần nhất là dưỡng thân thể cho tốt, bình an sinh hạ tiểu a ca mới là quan trọng nhất.”

Điềm Nhi gật gật đầu, cảm thấy lời ấy thật đúng.

Canh ba vừa được gõ, người gác cổng phủ Tứ bối lặc, liền nghe từng tiếng bang bang.

“Ai đó?” Người gác cổng xoa xoa mắt, ngáp liền mấy cái hỏi.

“Mở cửa nhanh, là gia đã về.”

Cửa mở vang lên xôn xao, nhưng nhanh chóng bình lặng lại.

Xe ngựa màu xanh lặng lẽ tiến vào.

“Khiêng người đến hậu viện, lại ra phố tìm đại phu về đây, nhất thiết phải giữ được mạng của hãn cho ta.”

“Dạ!”

Dận Chân chấp hai tay sau lưng nhìn một vòng xung quanh, thấy Gia Hòa viện vẫn còn đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ còn nghe tiếng người truyền đến, liền cau mày hỏi đầu: “Phúc tấn còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Tô Bồi Thịnh cúi đầu, không ngừng nhìn mũi chân mình.

Điền Nhi đích xác chưa nghỉ ngơi hơn nữa còn tương đối có tinh thần!

Bởi vì, nàng đang xem pháo hoa.

“Wow... Ô a... xoay tròn xoay tròn đi... Ha ha ha...”

Dận Chân vừa tiến vào đã thấy Tiểu Hi Tử đang chỉ vài tên thái giám đốt pháo hoa, sân đầy nha hoàn, ma ma chụm vào một bên, mà trong đó cười vui vẻ nhất chính là người kia. Ngược lại không đi ra, chỉ ghé lên cửa sổ, nhòai đầu ra ngoài.

“Thỉnh an bối lạc gia.”

Tiếng cười im bật, đám hạ nhân bình bịch quỳ xuống thành một đống.

Dận Chân sắc mặt âm trầm, không một chút để ý, thẳng đường đi vào trong phòng.

“Phi, Phi Thúy tử tử” Bích Hà mặt mũi tái nhợt kéo ống tay áo Phi Thúy: “Làm sao đây?”

“Cái gì làm sao!” Phi Thúy tức giận trừng mắt nhìn nàng, bỗng nhiên đứng lên, phất phất tay với mọi người: “Giải tán, tất cả giải tán đi.” Aizz! Không phải phúc tấn nói đêm nay gia không về mà, Phi Thúy thật nhục đầu thềm nghĩ.

Lúc Dận Chân đi vào, Điềm Nhi đã rất thông minh nghênh đón tại cạnh cửa, đầu nhỏ găm, bày ra bộ dạng “thiếp sai rồi, thiếp thật sự sai rồi, chàng đừng trách mắng nữa, được không”.

“Hầu hạ phúc tấn như thế sao?” Dận Chân không nổi giận với nàng, cũng không có nghĩa là không nổi giận với người khác.

Tiền ma ma cùng San Hô phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất.

Điềm Nhi thấy vậy vội nói: “Là thiếp bảo bọn Tiểu Hỉ Tử đốt pháo hoa, không liên quan đến họ.”

Nàng cảm thấy Dận Chân không khỏi có chút chuyện bé xé ra to, bất quá chỉ là xem pháo hoa thôi mà.

Nam nhân trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, sắc mặt âm trầm lợi hại. “Nàng có biết mình đang mang thai không, nếu bị tiếng pháo hù dọa thì làm sao.”

Đây là lần đầu tiên sau khi thành thân, Dận Chân làm dữ với nàng. Điềm Nhi sống sướng riết quen, hiện tại không chịu nổi một tí tẹo không vừa ý.

Cẩn cẩn môi hồng, nàng đột nhiên xoay người, đi vào trong, nhìn theo bóng lưng tiểu thê tử tức giận, Dận Chân cắn chặt răng, trong lòng có chút nổi lửa.

Mắt thấy hai người nghiêm mặt, Tiền ma ma quỳ trên đất thận trọng mở miệng nói: “Tứ gia minh giám, chúng nô tỳ đốt pháo hoa đều là loại nhìn

cho vui, chứ không hề có tiếng, trong lòng phúc tấn cũng biết rõ điều này ạ.”

Dận Chân nghe vậy, liền biết mình trách oan Diễm Nhi.

Kỳ thật cái này cũng không trách được hẳn, đơn giản chỉ vì hẳn thật sự quá xem trọng lo lắng cho đứa bé trong bụng Diễm Nhi, cho nên không chấp nhận được một chút xiu sơ xuất.

Diễm Nhi ngồi đó, đôi mắt to có chút đỏ, dáng vẻ rất là tủi thân.

Dận Chân đi đến, cầm tay nàng.

Diễm Nhi vãnh môi giã ra, không giã được.

“Về sau không được làm dữ với thiếp, được không” tiểu cô nương sục sục mũi, rất rất đáng thương nói.

Dận Chân nghĩ bụng, gia làm dữ với nàng hồi nào.

Không cam không nguyện bỏ qua cho nam nhân “Trầm mặc không nói”, Diễm Nhi đột nhiên hỏi: “Sao đêm nay gia lại trở về.” Nàng còn tưởng rằng sớm nhất cũng phải ngày mai mới có thể được gặp hẳn.

“... Có một số việc, nên trở về trước.” Dận Chân tỏ vẻ không muốn nói nhiều.

“Vậy thì thật tốt” Diễm Nhi vừa vặn dè dặt: “Gia ở trong cung cũng chưa ăn đứng không, thiếp bảo người nấu chút sủi cảo đã để giành cho gia nhé, dọn lên hai chúng ta cùng ăn đi.”

Dận Chân nghe vậy, trên mặt chợt lộ ra nụ cười tự tiểu phi tiểu, búng một cái lên cái ót của cô nương nào đó, hẳn nói: “Là nàng muốn ăn thì có.”

Điền Nhi biểu hiện: Vị hôn phu đại nhân, sao cái gì ngài cũng đoán được chân tướng vậy!!!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mua Mứt

Lúc Điềm Nhi mang thai bốn tháng, cái bụng trắng mềm rớt cục cũng cáo biệt thời kỳ bằng phẳng, bắt đầu nhô lên như trái bóng hơi, mà đi cùng còn có “ôm nghén” cực kỳ nghiêm trọng. Thay đổi dáng vẻ thấy đồ ăn ngon liền cười híp mắt của ngày xưa, cô nương nào đó trong bụng ôm trái bóng hơi nhỏ, hiện tại cái gì cũng không muốn ăn, mà cũng ăn không vô.

Điều này thật khiến đám hạ nhân hầu hạ nàng rầu muốn chết.

“Chủ tử, ngài ít nhiều ăn một chút đi!” San Hô nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Trong chiếc bát sứ trắng đựng một ít cháo rau màu xanh biếc, vừa đẹp mắt lại vừa mỹ vị. Nếu bình thường, Điềm Nhi ít nhất có thể ăn hơn nửa bát, nhưng hiện tại thì...

“Lấy ra, lấy ra, mau... ọe...” Điềm Nhi bám người vào cạnh giường gạch, nôn đến mặt xanh mặt vàng.

Một màn này đập vào mắt đúng lúc Dận Chân vừa vén rèm đi vào.

“Làm sao vậy?” sắc mặt hắn khê biến, bước vội đến.

“Còn nhìn cái gì nữa, không mau đi truyền thái y!”

“Không, không cần.” Điềm Nhi vươn tay, có chút yếu ớt bắt lấy ống tay áo Dận Chân, lại quay đầu qua nói với San Hô: “Các người đi xuống trước đi.”

Nàng sợ nam nhân này giận chó đánh mèo.

“Vẫn không ăn được gì sao?” Dận Chân ngồi xuống cạnh nàng, khẽ nhíu mày hỏi.

Điềm Nhi nói: “Cũng không biết sao, hiện tại chỉ cần nghe mùi thức ăn, trong bụng liền khó chịu cực kỳ.”

“Hứa thái y chế thuốc viên khai vị cho nàng cũng không tác dụng sao?”

“Đừng nhắc tới nữa.” Điềm Nhi vẻ mặt chán ghét phàn nàn nói: “Thuốc đó càng khó ăn hơn, vừa đắng vừa chát, đừng nói tới khai vị, thiếp nghe mùi cũng muốn nôn rồi.”

Dận Chân nhìn tiêu thê tử trong lòng, so sánh với bộ dáng xinh tươi mọng nước trước kia, bây giờ trông nàng lại tiêu tụy đi một chút, hai gò má như quả táo cũng gầy đi rất nhiều, nhưng mà... bụng.

Trong mắt hắt vụt qua một chút ánh sáng nhu hòa, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve. Đứa bé cũng lớn lên rất nhiều.

“Vất vả cho nàng rồi!” Nam nhân tựa bên tai nhẹ nhàng nói.

Cảm giác như mật đường nảy lên từ đáy lòng Điềm Nhi, tất cả khổ cực phải chịu trong khoảng thời gian này, lúc này đều biến mất tăm hơi.

“Phải vậy a” nàng mỉm cười hạnh phúc nói: “Thiếp là ngạch nương của con mà!” Cho nên dù vất vả gấp trăm lần, cũng đều đáng giá.

Có vị hôn phu đại nhân “Cổ vũ”, Điềm Nhi quyết tâm vô luận như thế nào cũng phải chiến thắng bệnh “ốm nghén” này. Cho dù mới ăn đã muốn nôn, nàng cũng sẽ tận hết sức ăn, không vì cái gì khác, là vì để cho đứa bé trong bụng có thêm chút dinh dưỡng.

Ước chừng vì nguyên nhân hết ỏi rồi nôn liền nôn thành quen, hơn một tháng sau, khí trời dần dần trở ấm, Điềm Nhi như kỳ tích không còn ỏi nữa.

Không chỉ có thể, khẩu vị của nàng cũng bắt đầu tốt lên, giống như muốn ăn bù cho khoảng thời gian trước đó, đơn giản là nhìn cái gì cũng muốn ăn.

“Kẹo hồ lô...” Dận Chân khẽ tự lẩm bẩm.

Tô Bồi Thịnh dỏng tai lên, nghi ngờ chớp chớp mắt, gia, gia vừa nói cái gì?

“Chủ tử, ngài không trở về phủ sao?” Ngoài xe ngựa, hần nhẹ giọng hỏi.

Một lát sau, bên trong vang lên một đạo thanh âm trầm ổn: “Đến phố Thiên Kiều.”

“Dạ!”

Trong thành Bắc Kinh, phố Thiên Kiều ở gần cổng thành phía nam, là một con phố buôn bán điển hình. Từ đầu phố đến cuối phố, hàng quán bày bán thẳng một hàng, vô luận là châu báu trang sức hay là vải vóc quần áo may sẵn, đều có thể tìm thấy ở con phố này.

Xe ngựa dừng trước một cửa tiệm “Niên Ký Quả”, Dận Chân xuống xe. Chưởng quầy là dân buôn bán lâu năm, đã sớm luyện được “hoả nhãn kim tinh”, một cái chớp mắt đã biết vị này là “Kim chủ.”

“Xin vấn an đại gia.” chưởng quầy to béo bước nhanh lên chào đón, ý cười đầy mặt hỏi: “Chẳng hay ngài cần mua gì, những thứ khác thì không nói, nhưng kẹo mút thịt khô đủ loại của tiểu điểm là ngon nhất kinh thành đấy.”

Dận Chân tùy ý nhìn lướt qua, thấy trên quầy dài, dùng từng thanh gỗ, phân ra không dưới trăm ô vuông, bên trong đựng đủ các loại bánh kẹo đầy màu sắc.

“Đem những thứ này...” vì không biết Điem Nhi thích ăn loại nào, nam nhân rất dứt khoát nói: “Tất cả đều gói lại.”

“Toàn bộ, toàn bộ sao?” Chương quỳ há hốc mồm lẩm bẩm hai tiếng.

Dận Chân nhú mày.

“Người nói nhiều làm gì!” Tô Bồi Thịnh sau lưng tiến lên một bước quát: “Không nghe thấy gia nói sao, còn không mau đi làm đi.”

Chương quỳ nghe xong, gương mặt nọng thịt gần như cười thành đóa hoa. Luôn miệng: “Dạ, dạ, ngài chờ chút ạ!”

Lúc chương quỳ béo sai mấy tên tiểu nhị luống cuống tay chân bắt đầu đóng gói, Dận Chân lại nói: “Chỗ người có mứt hồ lô không?”

“Có, có ạ!” Chương quỳ vội trả lời: “Có loại phủ vừng, phủ ngũ nhân*, phủ hạt dưa...” sau khi lưu loát liệt kê một mớ, hỏi hẳn: “Gia, muốn loại nào.”

(* ngũ nhân: 5 loại hạt: đậu phộng, hạnh nhân, vừng, hạt dưa, hạt óc chó)

Dận Chân mặt không biểu tình: “Gói lại hết toàn bộ.”

“Dạ!” chương quỳ béo kích động, hôm nay gặp phải vị khách hào phóng rồi a.

Gói xong hết tầm hai khắc (30 phút) sau, Dận Chân lúc này mới quay lại xe ngựa, đương nhiên, theo sau còn có bảy tám chục túi giấy vàng đựng đồ ăn.

Nhìn bánh xe ngựa lộc cộc lăn xa dần, chương quỳ béo đếm ngân phiếu trên tay, thật đủ năm trăm lượng a.

Đương lúc gương mặt núc nịch của hần cười vui biến thành đóa hoa, có một chiếc xe ngựa dừng trước cửa hàng.

“Lưu chương quý, có gì mà cười vui vẻ vậy.” Đột nhiên, một thanh âm cực nhẹ nhàng, cực dễ nghe từ trên xe truyền đến.

Chương quý béo vội ngóc đầu nhìn lại, lập tức kinh ngạc mở to cặp mắt ti hí: “Tiểu thư?”

“Là ta!” Cửa xe được mở ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn mảnh mai điềm đạm liền lộ ra.

Chương quý béo vội tiến lên, chấp tay thi lễ: “Bái kiến tiểu thư.”

“Lưu thúc thúc, không cần đa lễ.”

Cô bé này rõ là, ngay cả một tiếng Lưu chương quý cũng không gọi, trực tiếp gọi hần là thúc thúc, hiển nhiên quan hệ cùng chương quý béo có chút thân cận.

“Ngài đến kinh thành lúc nào? Lão gia và đại thiếu gia có biết không?”

“Ta lén trốn họ đến.” Thiếu nữ có chút nghịch ngợm le lưỡi một cái, được nha hoàn hầu hạ bước xuống xe. Chỉ thấy nàng tầm mười ba mười bốn tuổi, trên người mặc một thân áo dài lụa màu hoa cà in hoa văn kim ngân, trên đầu vấn búi tóc song hoàn, vài quả cầu tuyết hung xù xì sáng tạo cài sau đầu, tuy ngũ quan nàng bình thường, tướng mạo chỉ có thể coi là trung đẳng, nhưng hơn người ở khí thái tự tin giữa hai đầu lông mày, tự tin như mọi việc đều không thoát khỏi sở liệu.

Thiếu nữ vừa trò chuyện vừa đi vào cửa hàng.

“A?” Nàng dừng bước lại, nhìn chương quý trống trợn: “Đây là có chuyện gì?”

Chưởng quầy béo vội vàng kể lại chuyện vừa rồi.

“Người này cũng thật là kỳ quái.” Thiếu nữ đảo đôi mắt đẹp, lăm lăm lâu bầu nói: “Cho dù là mút quả, cũng không mua một lần mà nhiều như vậy a!”

Bất quá có thể kiếm tiền, cũng là coi là việc tốt, cũng không thích thú sâu hơn, chỉ nói với chưởng quầy béo: “Lưu thúc thúc, lần này ta tới có mang theo một loại bánh ngọt kiểu dáng mới, là dùng bơ được truyền tới từ bên kia Đông Dương làm nhân bánh, bên ngoài dùng bột mì nướng mà thành, ta đặt cho nó cái tên là: “Phao phù.” (phát âm tiếng Hán của bánh puff: bánh su kem)

Chưởng quầy béo nghe vậy, nụ cười trên mặt sáng lạn, kêu một tiếng “tốt” rõ to, nhưng trong lòng lại bắt đầu thầm nghi ngờ. Vị tiểu thư này, từ nhỏ đã thích “phát minh” mấy thứ ly kỳ cổ quái, còn nhớ lần trước cái gọi là “Xảo khắc lực” (Chocolate) gì gì đó, từ nguyên liệu đến chế tác, không biết bỏ ra hết bao nhiêu nỗ lực, cuối cùng làm được cũng bất quá là một cục đen thui thùi lùi.

Thật là lãng phí tiền bạc.

Chưởng quầy béo quyết định phải lấy tốc độ nhanh nhất viết thư cho đại thiếu gia, nói cho ngài ấy biết tiểu thư chạy đến kinh thành này mới được.

“... Đúng rồi!” Đột nhiên, thiếu nữ kia xoay người hỏi một câu làm cho chưởng quầy béo kinh ngạc không thôi.

Nàng nói: “Thúc có biết phủ Tứ bối lạc ở đâu không?”

“Tiểu, tiểu thư?” một hàng mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, chưởng quầy béo gần như run rẩy.

Thật là không có tiền đồ gì cả. Thiếu nữ gương cao cằm nhỏ, một chút khinh thường xẹt qua trong mắt.

“Dận Chân...” Trong lòng tràn đầy ngọt ngào đọc cái tên này, nàng vô cùng hạnh phúc thầm nghĩ: “Niên Tiểu Diệp ta đã đến rồi.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sinh Con

Phá của, thật sự là rất phá của!

Điềm Nhi nhìn mớ mứt kẹo điểm tâm gần như chất thành núi nhỏ trước mắt, không khỏi trợn mắt hốc mồm lẩm bẩm nói: “Nhiều đây ăn phải bao lâu mới hết a!” Cho dù có tiền cũng không nên xài như vậy chứ.

“Chọn vài món nàng thích,” Dận Chân bộ dạng lơ đãng nói: “Còn dư lại thưởng cho bọn hạ nhân là được.”

“Không được!” sau khi nghe vậy, Điềm Nhi không chút do dự mà phản bác: “Đây là gia đặc biệt mua cho thiếp, không được cho người khác.” Vẻ mặt trông thật hẹp hòi, thật nhỏ mọn.

Dận Chân nghe vậy khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, rất rõ ràng là đã bị lời ngon tiếng ngọt của tiểu thê tử lấy lòng.

Từ trong gói giấy dầu lấy ra một quả hồ lô, Điềm Nhi cười mắt cong thành hình trăng khuyết, liếm một cái, ừm, rất ngọt, nhẹ nhàng cắn một chút, a ~~~ chua quá!!!

Nom bộ dạng tiểu thê tử vừa lòng thỏa ý, thích thú ăn ngon lành, Dận Chân không khỏi mỉm cười, đột nhiên, quay đầu lại, lấy một viên quả sơn tra.

Điềm Nhi sững sốt, cái miệng nhỏ ngậm mứt mà phồng lên một cục. Chẳng lẽ, vị hôn phu đại nhân cũng muốn ăn? Muốn ăn thì cứ việc nói thẳng đi, chỗ đó còn một đồng kìa.

“Ngọt quá!” Dận Chân cau mày bình luận.

o(̣ □ ̣)o ngọt người còn giành với ta, khi dễ hức hức...

Nhưng mà nói tới nói lui, mấy thứ bánh kẹo này cũng không để lâu được, vì thế Diễm Nhi liền cho đám người San Hồ mỗi loại một ít, còn lại đều cho vào hộp quà, đưa đến phủ Nữ Cỗ Lộc. Văn Diệp ca ca sẽ dự thi tú tài năm nay, nghe nói bây giờ đang chăm chỉ đọc sách trong phòng. Đưa chút đồ ăn ngon qua, vừa vắn ca ca có cái gặm đỡ buồn. (hai anh em đều mê ngọt)

Ngày cứ như vậy chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã đến mùa hạ.

Đã mang thai hơn tám tháng, lúc này Diễm Nhi hoàn toàn biến thành một quả bóng. Thân thể nàng vốn nhỏ nhắn, mà bụng lại lớn thần kỳ, đứng trên đất nàng còn không thấy được chân mình.

Một buổi chiều nọ, Diễm Nhi mê mê mang mang ngủ không yên giấc, Dận Chân nằm nghiêng cạnh nàng, thấy tiểu thê tử dần dần nhú mào, trên mặt cũng lộ vẻ thống khổ, gần như là trong nháy mắt, hần liền quăng số con trong tay, nhẹ nhàng lay lay Diễm Nhi, gọi tên nàng.

“Không, không có chuyện gì.” Diễm Nhi bị lay tỉnh, thấy vẻ mặt Dận Chân lo lắng, mặt nàng đầy mồ hôi lạnh không khỏi lắc lắc đầu nói: “Chân, chuột rút thôi.”

Trong khoảng thời gian này, tình trạng sưng phù và rút gân thường xuyên xuất hiện trên người nàng. Vì thế Diễm Nhi chịu khổ không ít.

Dận Chân đỡ nàng ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Nhi nhăn nhó, miệng nhỏ không ngừng thở phì phò, trong đôi mắt to cố nén nước mắt. Một cảm giác đau nhức như bị kim đâm thoáng vụt qua trong tim Dận Chân.

“Duỗi chân ra, gia xoa xoa cho nàng.” Vén chăn lên, bàn tay to khớp xương rõ ràng liền xoa lên đôi chân sưng phù như củ cải trắng của Diễm

Nhi.

“Ô, đau, Hiss... Chàng nhẹ, nhẹ tay chút...” Tiểu thê tử dùng cặp mắt to ầng ầng nước nhìn hẳn, bên trong tràn đầy lên án.

“Làm gì yếu ớt như vậy, ráng nhịn một chút.” Dận Chân đã từng luyện võ, đối với kinh mạch thân thể cũng có chút tinh thông, lần này ấn mạnh xuống, hai chân Điem Nhi quả nhiên không còn đau đớn co giật.

Hạ đình ngoài bình phong.

Tiền ma ma kéo lại San Hô đang muốn đi vào trong.

“Ma ma, bà kéo ta làm gì, không nghe chủ tử kêu đau đó sao?”

“Con bé ngốc.” Tiền ma ma lắc lắc đầu, buột miệng cười nói: “Đừng quên chủ tử gia còn ở trong đó, nếu phúc tấn có chuyện gì, gia đã sớm kêu người rồi.” Hiện tại cũng không có động tĩnh gì, có nghĩa là phúc tấn không sao.

San Hô nghe vậy cảm thấy cũng đúng, là mình quá khân trương.

Kỳ thật cũng chẳng được trách nàng, có thể nói càng gần đến ngày lâm bồn, toàn bộ Gia Hòa viện đều hoàn toàn bị vây trong trạng thái căng thẳng, bất kể chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến họ giật mình cả nửa ngày.

“Vẫn là ma ma ngài trầm ổn nhất.” San Hô khẽ thở dài, vẻ mặt cảm tạ.

Tiền ma ma nghe vậy cười nói: “Các người đều là cô nương tuổi còn trẻ, gặp chuyện này, khó tránh khỏi có chút kinh hoảng. Cứ yên tâm đi, có ta ở cạnh chăm nom chủ tử, cam đoan không sai được.”

San Hô dùng sức gật gật đầu.

“... Lại nói,” Tiền ma ma quay đầu liếc nhìn tấm bình phong thật cao kia, nhẹ giọng cảm thán nói: “phúc tấn nhà chúng ta quả thật có phúc khí lớn.” Trong vòng mười mấy năm, Tứ bối lạc cưới tổng cộng ba phúc tấn, trong phủ cơ thiếp lớn nhỏ cũng không thiếu, nhưng lại không có ai có thể mang thai đứa bé của gia. Nhưng ngược lại vị phúc tấn này thành thân mới ba tháng, liền có tin vui, nay còn sắp lâm bồn, nếu thai này là bé trai, vậy địa vị của nàng ở phủ Tứ bối lạc, gần như không ai có thể lay động.

“Chứ sao, hiện tại ta á, chỉ mong phúc tấn có thể bình an sinh hạ tiểu a ca.” San Hô chấp tay trước ngực, miệng không ngừng lẩm bẩm: “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, cầu ông trời phù hộ a.”

Tiền ma ma nghe vậy lại vui vẻ cười cười, cô bé ngốc, cho dù phúc tấn có sinh ra một cách cách, cũng không sao cả. Người không phát hiện, lúc phúc tấn mang thai, gia không hề đến chỗ nữ nhân khác sao? Ước chừng cũng phải 8 tháng rồi a. Đây là vì sao? Không phải ngài ấy không muốn, mà là bận tâm đến cảm thụ của phúc tấn, bởi vì trong lòng có nàng, có thể đè nén được nhu cầu cơ thể. Gia đối với phúc tấn là động chân tâm a.

Đương lúc Tiền ma ma cùng San Hô rầm rì trò chuyện với nhau, trong phòng, Điem Nhi đang tựa vào người Dận Chân, cầm bàn tay của người nào đó mà nghịch. “Chàng nói...” Đột nhiên, nàng nâng đầu nhỏ lên thích thú dào dạt hỏi: “Con chúng ta, nên đặt tên là gì mới tốt a?”

Đối với việc này, Dận Chân đã sớm suy tính từ lâu, mở miệng nhân tiện nói: “Hoảng Hi, Hoảng Chính, Hoảng Húc, Hoảng Hiên.”

Ồ? Có bốn lựa chọn sao? Điem Nhi chớp chớp mắt: “Gia đặt đều rất dễ nghe a! Vậy nên chọn cái nào?”

“Cái nào cũng được.” khước miệng Dận Chân tràn đầy một loại đắc ý bí ẩn, hãnh nói: “Còn dư lại thì để cho đám lão Nhi, lão Tam, lão Tứ dùng.”

Lão Nhi?

Lão Tam?

Lão Tứ?

Người nào đó cực kỳ . (bấn)

“Vị hôn phu đại nhân,” khuôn mặt nhỏ nhắn của Điem Nhi tràn ngập ngưỡng vọng, ngửa mặt lên: “Quả nhiên nhìn xa trông rộng.”

Dận Chân nhướn mày, được thê tử ca tụng rất chi là hưởng thụ.

Vì thế trong khoảng thời gian đầy trông mong kỳ vọng này, ngày Điem Nhi trở dạ cuối cùng đã tới.

Lúc bụng phát động, là đúng nửa đêm.

Điem Nhi đang ngủ một nửa, cảm thấy bụng trĩu xuống nặng cực kỳ, trong người như có vật gì đó đang chậm rãi chảy ra bên ngoài.

Lay lay Dận Chân nằm cạnh, một câu: “Hình như thiệp sắp sinh!” của nàng khiến cho hoàng tử ngày thường mặt lạnh, sắc mặt đại biến.

Trong phòng lập tức thấp đèn đuốc sáng trưng, vào lúc này Tiền ma ma trấn định nhất, đầu tiên là sờ sờ bụng Điem Nhi, sau đó mới nói với mọi người: “Phúc tấn hiện tại chỉ vừa phát động, cách lúc chân chính sinh phải một đoạn thời gian nữa. San Hô, Phi Thúy hai người thay quần áo cho phúc tấn, Tiểu Hỉ Tử khiêng cái tháp lại đây, nâng phúc tấn đến phòng sinh. Bích Hà đến phòng bếp, bảo họ nấu một bát cháo gà nhân sâm. Yến Thảo đi mời bà đỡ...” Ước chừng là Tiền ma ma trấn định chỉ huy có tác dụng, tất cả mọi người trấn định lại tinh thần, bắt đầu đều chia nhau ra làm việc đâu vào đấy.

“Gia đi ra ngoài đi.” Điem Nhi trên trán nổi đầy mồ hôi hột, trên mặt cười kiên định: “Điem Nhi nhất định làm được.”

Dận Chân nắm chặt tay tiểu thê tử, một đôi mắt sâu thẳm yên lặng nhìn nàng: “Gia muốn nàng và con đều bình an vô sự.”

“Thiếp, thiếp cam đoan.”

...

Một canh giờ sau.

Điền Nhi nằm trên giường, trong tầm mắt là khuôn mặt của Tiền ma ma cùng vài bà đỡ không ngừng tới lui, cơn co thắt và chấn động không dứt, không ngừng khiến nàng phát ra tiếng kêu thảm thiết, tàn phá mỗi một dây thần kinh đau đớn trong cơ thể.

Tiền ma ma tựa hồ nói gì đó, nhưng nàng lại không nghe rõ, bởi vì nàng thật sự rất đau, rất rất đau.

Điền Nhi cảm thấy bụng của mình dường như đang phát sinh dị biến nào đó, cảm giác bụng dưới quặn đau mãnh liệt và cảm giác đau đớn, như con sóng điên cuồng làm cho lòng nàng lâm vào vô hạn khủng hoảng, trong thoáng chốc, nàng có suy nghĩ, có lẽ hôm nay mình sẽ chết tại đây.

“A! A! A...”

Tiền ma ma đứng bên người nàng dùng giọng kiên định không ngừng khích lệ: “Phúc tấn, hít vào... sâu một chút... thở ra... hít vào... thở ra... đừng nhanh quá, ngài sẽ ngất đi đấy, dùng sức, dùng thêm lực... tiểu chủ tử lập tức sẽ ra...”

“Không được, không được, ta muốn chết...”

Điền Nhi chảy nước mắt, lúc này nàng tràn ngập sợ hãi, đời này nàng chưa bao giờ trải qua đau đớn đến vậy.

“Dận Chân, Dận Chân, Dận Chân” trong lúc ý thức mơ hồ, nàng nỉ non gọi tên nam nhân. Hắn đã khát vọng, ao ước một đứa bé như thế, cho nên nhất định phải, nhất định phải... nhất định phải sinh ra được.

“Gia, phúc tấn nhất định sẽ không sao.” Ngoài phòng sinh, Tô Bồi Thịnh nhìn Dận Chân vẫn đứng như trời trồng không hề nhúc nhích, không khỏi nhẹ giọng khuyên bảo: “Phúc tấn cùng tiểu chủ tử nhất định sẽ ‘cát nhân thiên tướng’*.”

(* cát nhân thiên tướng: ở hiền gặp lành, trời giúp người hiền)

Dận Chân hít một hơi thật sâu.

Đối với loại chuyện này, hắn duy chỉ từng trải qua một lần đến từ Tống thị, khi đó hắn mới chỉ là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, lúc truyền đến tin Tống thị sinh được một nữ nhi, hắn còn đang ở trong ngự thư phòng trong cung, lúc ấy tâm tình như thế nào, đại khái cũng chỉ là, “A, mình làm cha rồi!”, sau đó nên đọc sách thì đọc sách, nên luyện chữ thì luyện chữ.

Khi đó, hắn sẽ không ngờ được, đứa bé gái nho nhỏ chỉ sống được ba ngày, ngay cả tên cũng chưa có, cứ như vậy mà đi kia, sẽ là đứa con duy nhất của hắn.

Mãi tới hôm nay.

Ngọn đèn trong lồng đèn đỏ thắm cháy mãi cho tới lúc tờ mờ sáng mới dần dần tắt đi, theo tia nắng sớm đầu tiên rọi xuống thế gian, là một tiếng khóc trong trẻo đột nhiên vang lên.

Thân thể Dận Chân mạnh mẽ lay động.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tám Cân

Bọc tã lót lụa hoa màu đỏ thắm được ôm đến trước mặt nam nhân.

Trên mặt Tiền ma ma gần như cười thành đóa hoa: “Chúc mừng bổi lặc gia, chúc mừng bổi lặc gia, phúc tấn sinh hạ được một tiểu a ca, nặng tầm tám cân sáu lạng ạ.” (4,3 ký)

Toàn thân Dận Chân cứng đờ, có chút ngậy ngốc nhìn bọc vải đỏ rực kia.

Con trai?

Hắn có con trai?

Đây chính là con trai của hắn?

Duỗi tay ra, Dận Chân do dự đón lấy đứa bé, nhẹ nhàng đỡ mảnh khăn ra, thoáng chốc liền xuất hiện trong tầm mắt là một khuôn mặt nho nhỏ, hồng hồng, da dẻ nhẵn nhẵn. Cau mày: “Sao trông xấu vậy?”

Tiền ma ma: “... Gia, đứa bé nào vừa mới sinh cũng đều như vậy, qua ít ngày sẽ dễ nhìn hơn ạ.”

Dận Chân nhẹ gật đầu: “Phúc tấn thế nào rồi?”

“Hết thầy bình an, hiện tại đã ngủ rồi ạ.”

“Oa, oa oa...” Đại khái là nghe được lời phụ thân ghét bỏ hay là bị ôm không thoải mái, tiểu tử kia ngay cả mắt cũng chưa mở ra, liền giương cổ oa oa khóc lên.

Dận Chân khẽ lắc lắc, kết quả tiểu tử kia khóc càng dữ hơn, trên mặt nam nhân hiếm khi xuất hiện bộ dáng luống cuống, có chút gấp gáp hỏi: “Sao thằng bé khóc hoài vậy?”

Tiền ma ma nói: “Có lẽ tiểu a ca đói bụng.”

Dận Chân nghe vậy vội vàng nhét thằng bé vào trong lòng bà: “Còn chờ cái gì, mau bảo bà vú cho tiểu a ca ăn.” Bộ dáng như ‘ai bỏ đói con ta, ta sẽ cho kẻ đó đẹp mặt’.

Tiền ma ma nói: “Vâng ạ!” liền ôm đứa bé tiến vào buồng trong.

Tô Bồi Thịnh bên cạnh nhìn bộ dạng vui sướng khó nén của chủ tử nhà mình, không khỏi cợt nhả nói: “Gia, tiểu a ca ra đời ấy mà là việc đại hỷ của phủ chúng ta a, phải chăng ngài nên phát chút từ bi, để chúng nô tài cũng được dính chút hỷ quang của tiểu chủ tử a.”

“Người chỉ giỏi leo mép!” Dận Chân tùy ý la rầy một tiếng.

Thế nhưng, trong mắt lại phủ đầy hưng phấn, quả nhiên, liền nghe hẳn nói: “Thưởng, tất cả hạ nhân trong phủ, ban cho mỗi người mười lượng bạc ròn, những người hầu hạ trong phòng sinh, mỗi người thưởng năm mươi lượng bạc.”

“Tạ chủ tử gia... Tạ tiểu a ca...” Tô Bồi Thịnh tinh quái quỳ trên đất, đầu rạp xuống đất dập đầu cộc cộc.

Dận Chân giơ chân lên đạp cho hẳn một cước, sau đó, cười sung sướng.

Lúc Điem Nhi tỉnh lại đã là xế chiều ngày hôm sau, lim dim mở mắt ra, liền thấy Dận Chân vẫn luôn canh giữ bên cạnh nàng.

“Tỉnh rồi?” Hẳn ánh mắt ôn nhu hỏi.

Điềm Nhi nghe thanh âm tràn ngập “sủng nịnh” của hắn, khẽ run một cái như bị điện giật, cố gắng khép chặt mắt lại.

“Làm sao vậy?” Dận Chân vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ vẫn còn chút trắng bệch của thê tử.

Điềm Nhi lắc đầu, bất chợt nghĩ tới điều gì, hai mắt mở to vội hỏi: “Con... con... sao rồi...” Trong trí nhớ, trước khi ngất đi nàng có nghe thấy một tiếng khóc nỉ non.

“Con khỏe lắm!” Dận Chân mặt mày đều tràn đầy ý cười: “Tiền ma ma đã đỡ ngủ rồi.”

Lúc này Điềm Nhi mới yên lòng. “Gia, cục cưng của chúng ta là trai hay gái ạ?”

Ý cười trên mặt Dận Chân càng sâu: “Là con trai!”

“Thật sao?” Điềm Nhi thanh âm có chút khàn khàn, thần sắc lại tràn ngập vui sướng.

“Ừ!” Nhìn bộ dạng tiểu thê tử mừng muốn khóc, Dận Chân không kìm được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán nàng.

Dưới sự nài nỉ năm lần bảy lượt của Điềm Nhi, đứa bé rất nhanh được ôm tới.

Trong tâ lốt thần kỳ này, thật sự là đứa con của nàng a! Trong nháy mắt, Điềm Nhi bị một cảm giác huyền diệu vây quanh. Nàng ngây ngốc nhìn vật nhỏ bên cạnh, hơn nửa ngày vẫn chưa hồi hồn.

Tiểu tử kia vừa mới bú xong, lúc này đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn còn đang phun bong bóng sữa ừng ực.

Điềm Nhi nhìn trái một chút nhìn phải một tẹo, đột nhiên, có chút phiền muộn cảm thán nói: “Gia, cục cưng trông như có chút kỳ quái a!” Cái đầu thật to rõ ràng không hợp với tỉ lệ thân thể, hai con mắt nhô ra như con cá vàng, da dẻ thì nhăn nheo, trông thế nào cũng giống như “rất xấu” a.

Có điều, không sao cả! Điềm Nhi đây xúc động sờ sờ bàn tay nhỏ xíu của con trai. Cho dù cục cưng có khó coi như vậy, gạch nường cũng sẽ không ghét bỏ đâu, nhất định sẽ yêu con thật nhiều, thật nhiều!!

“Chỗ nào kỳ quái!” Dận Chân nghe vậy lập tức trừng mắt liếc nhìn Điềm Nhi. Bản thân hẳn có thể nói con hẳn xấu, cũng tuyệt đối không cho phép người nào khác nói, cho dù là mẹ thẳng bé cũng không được.

“Lúc nàng mới sinh ra còn xấu hơn con, bây giờ không phải vô cùng tốt đấy thôi.”

Điềm Nhi vờ tức giận bĩu môi. “Gia, ngài nói vậy thật không có cơ sở gì a, ngài chưa từng thấy thiệp lúc mới sinh thế nào, sao dám khẳng định như vậy.”

Dận Chân đắc ý nhếch khóe miệng, vươn tay ôm cả hai mẹ con vào lòng, trái ngược với bộ dạng nghiêm cần mọi ngày, rất vô lại bá đạo nói: “Gia chính là biết.”

Tử Cẩm thành, Càn Thanh cung.

“Sinh rồi?” cuốn sổ con trong tay Khang Hy run lên, ngẩng đầu nhìn Lý Đức Toàn quỳ bên dưới.

“Tứ phúc tấn sinh hạ một tiểu a ca ạ.” Lý Đức Toàn cười ha hả nói: “Chúc mừng bệ hạ lại có một giai tôn.”

Khang Hy nghe xong, trên gương mặt già nua hơi lộ ra chút ý cười. Tuy rất ít, nhưng có thể thấy được ông ta thật sự rất cao hứng.

“Tốt! Tốt! Tốt!” ông luôn miệng nói ba tiếng “tốt”: “Vợ lão Tứ, quả thật là một đứa có phúc khí.”

Mẫn Mẫn, nàng có thấy không? Lão Tứ nàng thương yêu nhất, cũng đã có con trai, cũng đã làm a mã rồi.

Lý Đức Toàn thấy chủ tử lại có chút ngẩn người xuất thần, tâm tư chuyển một cái, âm thầm lặng lẽ lui xuống, ai ngờ vừa lui tới cửa, sau lưng liền đụng phải một người.

“Là Liên Nhi cô nương a.” nhìn thiếu nữ áo gấm hồng nhạt động lòng người đứng sau lưng, Mã Đắc Cửu cười nói: “Hôm nay là cô nương trực a.”

Liên Nhi gật đầu, hai tay nàng còn đang bưng khay trà.

“Mau vào đi thôi, Hoàng thượng lúc này còn đang cao hứng đấy!” Mã Đắc Cửu khẽ nhưn mày, nói đầy hàm ý.

Liên Nhi sắc mặt đỏ lên, cảm kích nói tiếng cảm ơn, xoay người đi vào trong điện.

Thật sự là có chút tương tự, đặc biệt là đôi lông mày kia. Lý Đức Toàn ung dung cười một tiếng, hầu hạ ở Càn Thanh cung có ai mà không có một hai nét giống vị kia đâu.

“Là a ca?” Đức phi ngừng cây mõ trong tay, quay đầu, nhẹ giọng hỏi.

“Là một tiểu a ca ạ! Tứ gia đã sai người đưa tin tới.” Tần ma ma cúi đầu trả lời, thận trọng từng chữ.

Đức phi khẽ thở dài: “Lão Tứ mong chờ nhiều năm như vậy, cuối cùng tâm nguyện đã thành rồi.”

“Đứa bé kia cũng là cháu trai ruột của nương nương a!” Tần ma ma nhẹ nói nói: “Phải nên cao hứng mới phải!”

“Đúng vậy a, ta thật cao hứng.”

Nhìn tượng phật Quan Thế m bằng ngọc bích tọa trên toà sen trên cao, trên mặt là nụ cười từ nhu mẫn hoài, giống như nụ cười của nữ nhân kia trong hồi ức khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Tiểu thư, người có thấy không? Dận Chân đã có con trai... người, cao hứng không?”

Tin tức Tứ phúc tấn bình an sinh hạ một tiểu a ca, như vôi rồng cuốn qua từng ngõ ngách khắp kinh thành, dẫn tới hiệu quả liên tục, sẽ đem tương lai dần dần lên men, cuối cùng thay đổi vận mệnh của rất nhiều, rất nhiều người.

Tương lai thì miễn bàn, lại nói đến hiện tại.

Quả nhiên như Tiên ma ma nói, tiểu bảo bảo thay đổi từng ngày. Rút đi lớp da nhăn nheo đỏ hồng kia, trông thẳng bé thật sự vô cùng đáng yêu.

“Oa~~ gia, chàng xem, chàng xem, Đản Đản vừa rồi nấc cụt, nấc cụt đó.” Điem Nhi thốt nhiên kinh ngạc chỉ vào cái bọc em bé trên giường, vẻ mặt hưng phấn không ngừng kêu lên.

Sắc mặt Dận Chân vốn đang rất chi là “cha hiền”, lúc nghe thấy hai từ Đản Đản này, đột nhiên đen xuống. “Đản Đản cái gì!” Hãn nghiêm mặt khiển trách: “Không được gọi như vậy.” Con hãn là người mang dòng máu Ái Tân Giác La, là hậu duệ quý tộc của thiên hoàng, sao có thể gọi là trứng gà trứng vịt? Cũng đâu phải là gia cầm.

“Hết cách a, ai bảo tên thẳng bé là Hoẵng Đản* mần chi!” Điem Nhi nhún vai chìa bàn tay nhỏ bé ra, rất chi là vô tội nói.

(*phát âm giống nhau: 蛋[dàn]đản: trứng - 旦[dàn] đán: sáng)

Vị hôn phu đại nhân vất vả tâm sức chuẩn bị mấy cái tên, thế nhưng một cái cũng không dùng được, bởi vì ông bố chồng của nàng, cũng chính là đương kim hoàng đế bệ hạ, đích thân ngự khẩu đặt tên cho đứa cháu trai mới chào đời, lấy cái tên — Hoằng Đán.

Điền Nhi vừa nghe được liền bật cười ngay tại chỗ: Hoằng Đán không phải là trứng gà đỏ sao?

(*Hoằng Đán 弘旦[hóngdàn] – trứng gà đỏ 红蛋 [hóngdàn]phát âm y chang nhau)

Ha ha... nàng chết cười~~

Dận Chân sao lại không biết tiểu thê tử cười cái gì, nhưng mà, đối với chuyện Hoàng thượng ban tên, trong lòng hẳn thật ra rất cao hứng.

Con trai của Hoàng a mã rất nhiều, tôn tử lại càng nhiều hơn. Nhưng trong đám con đàn cháu đống đó, chỉ có Hoằng Tích nhà Thái tử, Hoằng Dục nhà Đại a ca là được Hoàng a mã ban tên, mà bây giờ lại có thêm Hoằng Đán.

Nghĩ đến đây, biểu tình trên mặt Dận Chân chuyển tốt, ánh mắt nhìn con trai cũng càng thêm ôn nhu.

Điền Nhi cười cười, ngoẹo đầu có chút nghịch ngợm nói: “Xem ra ở trong lòng Hoàng a mã, cũng có gia đó!” Tuy quan hệ hai cha con họ vừa kỳ quái lại không được tự nhiên. Nhưng ở trong lòng hai người người họ, hẳn là vẫn quan tâm đến đối phương.

Anh mắt Dận Chân khẽ hơi dao động, cuối cùng cũng trầm mặc không nói.

“Bẹp...” Có tiếng gì đó vang lên.

Hai vợ chồng liếc nhìn nhau, đồng thời vươn tay về phía con.

“Quả nhiên là ị rồi!” Điềm Nhi nhìn một bãi lưa thưa vàng vàng dưới người con trai, khẽ thở dài: “Ta nói tiểu tử này, suốt ngày ngoài ăn rồi ngủ ra, còn có thể làm gì chứ?”

Không để ý tiểu thê tử ai oán, Dận Chân tay chân lạnh lẽo bắt đầu thay tã cho con trai.

Sao sao... xin đừng hoài nghi cảnh tượng người thấy trước mắt. Sau khi đứa bé chào đời một ngày, Dận Chân đã thuần thục nắm rõ một loạt kỹ năng, nào là cách bế con như thế nào, thay tã ra sao, làm sao để con dễ ngủ ...vân vân.

Thân là mẹ ruột, Điềm Nhi nhìn mà mặc cảm không thôi.

Sau khi chích cho con, vị cha ‘nhị Thập Tứ hiếu’ lại nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng mập mập của con trai cưng, đạt được hồi báo là con trai béo thoải mái ợ lên hai tiếng.

“Lo mà sửa lại nhũ danh của Hoảng Đán cho gia, càng sớm càng tốt.” Dận Chân ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, nói. Quả thật rất chi là canh cánh trong lòng.

“Aizz... vậy gọi là gì mới được chứ?” Điềm Nhi trầm tư suy nghĩ trong chốc lát, hai mắt sáng ngời nói: “Vậy kêu Tám Cân được không?”

Thằng bé này vừa ra đời nặng tám cân sáu lạng. Thật có thể nói là cái tên xứng với người tiểu tử béo quá đi chứ!

“Tám Cân” nghe sao cũng hơn hẳn “Đản Đản”, Dận Chân quả quyết gật đầu.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đầy Tháng

Một ngày nọ, Diềm Nhi vừa uống xong bát thuốc, đang nhăn nhó nhí nhí bới chọn mút quả trong hũ kẹo, San Hô đã hớn hở đi đến.

“Chủ tử, phu nhân đến ạ.”

Diềm Nhi sững sốt, vẻ mặt lập tức mừng rỡ: “Mau mời ngạch nương vào.”

Một lát sau, mẹ Diềm Nhi được Phi Thúy dẫn vào.

Nhìn con gái đang tựa nửa người trên gối, mẹ Diềm Nhi nhất thời hốc mắt cay cay. “Con gái, con gái ngoan của ta...” Nói xong thanh âm liền nghẹn ngào.

Diềm Nhi thấy vậy trong lòng cũng khó chịu theo, nghĩ lại ngày ấy sinh con đau đớn, không biết tại sao một cỗ ụy khuất liền xông lên đầu, hận không thể vùi trong ngực ngạch nương khóc một hồi.

“Phu nhân, phúc tấn sinh được tiểu a ca phải nên cao hứng chứ!” Phi Thúy đứng bên cạnh thấy bộ dạng hai mẹ con này “nhìn nhau không nói, lệ thành hàng”, không khỏi liên tục nói: “Mau đến xem xem, cháu ngoại ngoan của ngài đang ở kia kìa.”

Nói xong, liền dẫn mẹ Diềm Nhi tới cái nôi cạnh giường.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy thẳng bé, mẹ Diềm Nhi liền hoàn toàn quăng khuê nữ mình ra sau ót, hai mắt sáng lên nhìn tiểu bảo bảo bụ bẫm. Tám Cân vừa ngủ một giấc ngon, bây giờ đúng là lúc tỉnh lại, một cái đầu tò mò lăm lét nhìn trái phải, miệng còn oa oa kêu loạn.

“Giống! Thật giống a!” mẹ Diễm Nhi đuổi tay bế tiểu tử béo lên, nghe mùi sữa thơm trên người, thao thao không ngừng: “Thằng bé này giống y chang con hồi nhỏ, quả thực là trong một khuôn đúc ra.”

Diễm Nhi nghe vậy cực kỳ [h]. Thầm nghĩ, lúc mình sinh ra vì thiếu tháng, tổng cộng nặng có ba cân hơn, yếu ớt y như con mèo con, còn Tám Cân mặt béo tròn vo như quả cầu thịt không là thịt kia, làm sao lại giống được nha?

“Nhìn này, lông mày này, đôi mắt này...” mẹ Diễm Nhi cười vui vẻ đầy mặt: “Vừa nhìn liền biết là có phúc rồi.”

Đối với điểm này, Diễm Nhi thừa nhận, nói như thế nào Tám Cân cũng là Hoàng tôn, xuất thân dòng máu cao quý áo cơm không lo, làm sao mà không có phúc khí được nha.

Mẹ Diễm Nhi vừa yêu thích nựng bế bồng cháu ngoại cưng, vừa cúi đầu dùng miệng cắn cắn lên mặt núc ních thịt của thằng bé.

Tám Cân phi thường nể tình, toét miệng cười đùa “Ha ha ha”, gương mặt đáng yêu kia chọc cho mọi người trong phòng đều bật cười.

Đỗ thật lâu, Diễm Nhi mới bảo Tiền ma ma đến bế Tám Cân đi bú. Lúc này đã gần giữa trưa, Diễm Nhi gọi San Hô dọn cơm, vì nàng đang ở cữ nên không thể xuống giường, nên ngồi ăn trên giường. Đại khái là vì cùng ăn với ngạch nương, trong lòng nàng vui vẻ, nên ăn nhiều hơn so với bình thường. San Hô cùng Phi Thúy thấy vậy trong lòng rất mừng, dạo gần đây, vì khí trời càng nóng lên, nên chủ tử nhà các nàng lại bắt đầu ăn không ngon miệng.

Cơm nước xong xuôi, Diễm Nhi đuổi mọi người ra ngoài, chỉ tâm sự cùng ngạch nương.

Mẹ Điem Nhi ngồi bên giường, nắm bàn tay nhỏ bé của con gái, xúc động bù nhìn nói: “Lúc trước gả con đi, ngạch nương thực rất lo lắng...”

“Ngạch nương!” Điem Nhi làm nũng ngắt lời bà: “Con gái hiện tại vẫn khỏe.”

“Đúng! Đúng! Đúng! Cho nên những lời đồn kia quả thực không đáng tin.” Mẹ Điem Nhi cười híp mắt nói: “Bây giờ con đã có Tám Cân, địa vị Tứ phúc tấn cũng đã vững vàng. Ngạch nương thấy vậy cũng yên lòng.”

Điem Nhi nghe thế không khỏi lại ướt mắt, nhào vào lòng bà nói: “Đã để ngạch nương lo lắng cho nữ nhi rồi.”

“Hài tử ngọc, ngạch nương chỉ có hai anh em con, không lo lắng cho con thì lo cho ai. Mau mau thu lại nước mắt đi, đang ở cử đấy, không được khóc đâu.”

Nghe ngạch nương nhắc tới ca ca, Điem Nhi không khỏi hỏi thăm phụ thân và ca ca.

“Thật sự là phải đa tạ Tứ gia rồi!” Nhắc tới, mẹ Điem Nhi liền cười nói: “Từ sau khi ca ca con thi đậu tú tài, Tứ gia liền viết một phong thư, tiến cử ca ca con đến thư viện Tuyền Châu học tập.”

Thư viện Tuyền Châu xếp hàng cao nhất ở cả triều Đại Thanh, học sinh từ trong viện học thành tài ra, ít nhiều đều được triều đình thu nhận. Nhưng bậc cửa nơi đó thu nhận đệ tử cũng cực cao, gia đình bình thường căn bản không có khả năng tiến vào. Văn Hoa ca ca có thể được nhận vào, tất nhiên là dính quang huy của Dân Chân.

“Thật sự là phải đa tạ Tứ gia a!”

“Cảm tạ cái gì!” cô nương nào đó vẽ mặt ngọt ngào nói: “Đều là người một nhà cả.”

Hai mẹ con nhìn nhau, đồng thời phá lên cười.

Kể từ ngày đó, cuộc sống của Diễm Nhi lại khôi phục như bình thường, có điều lúc ở cữ thực gian nan, khí trời lại càng ngày càng nóng, làm cho nàng luôn cảm giác trên người mình khó chịu, ngay cả buổi tối Dận Chân đến, đều bị đuổi ra ngoài, bởi vì nàng sợ vị hôn phu đại nhân ghét bỏ nàng ngày ngày không tắm dấm dóp, lúc Tám Chân một tháng tuổi, cuối cùng Diễm Nhi cũng chào tạm biệt với chăn đệm, trùm đầu, và canh giò heo.

Khang Hy năm thứ 47, ngày mồng 10/10, phủ Tứ bối lạc mở tiệc mừng đầy tháng của tiểu a ca.

Sáng sớm, Diễm Nhi đã dậy thật sớm, mở mắt ra chuyện thứ nhất là gọi San Hô, nàng muốn tắm rửa thay quần áo.

“Chủ tử, nước ấm đã sớm chuẩn bị rồi, nô tỳ còn rải cánh hoa hồng ngài thích nhất nữa.” Phi Thúy cùng đi tới nói.

Diễm Nhi nghe vậy hài lòng gật đầu.

Nếu là bình thường thì nàng đều dùng sữa tắm, nhưng gần đây... Diễm Nhi cúi đầu nhìn đôi đồi núi của mình, quả thực dùng từ “lớn mạnh vượt bậc” cũng không đủ hình dung, hu hu ~~ ... vẫn nên thôi đi, hiện tại nàng đã đủ “Sữa” lắm rồi.

Tắm một cái ước chừng hơn một canh giờ, đợi lúc Diễm Nhi lau người, khoác quần áo về phòng, đã thấy Dận Chân đang đứng cạnh nôi ngắm nhìn tiểu tử nào đó vẫn còn đang nằm ngáy o o.

“Gia tới rồi.” Diễm Nhi mỉm cười, hành lễ một cái.

Dận Chân quét mắt một vòng trên người nàng: “Đã có thể dậy rồi sao? Nhìn cũng không tệ lắm.”

Điềm Nhi hờn dỗi nhăn nhó cái mũi nhỏ: “Nếu không dậy, thiếp thân gần như không biết dùng chân đi bộ rồi.”

“Nói bậy.” Dận Chân trừng mắt nhìn nàng một cái.

Điềm Nhi nũng nịu quay đầu đi.

Nàng vừa mới tắm xong cả người còn tản ra hương thơm nhè nhẹ, lẫn vào chút sữa tanh, lại có vẻ đặc biệt mê người. Một ngọn lửa u ám đột nhiên bốc cháy lên trong đáy mắt Dận Chân.

Điềm Nhi tựa hồ cũng cảm giác được dị thường, khóe mắt hơi nhếch lên, quyến rũ kinh người.

Đương lúc không khí giữa hai vợ chồng càng thêm “căng thẳng”, đột nhiên, một tiếng khóc nỉ non vang lên.

Điềm Nhi mặt đỏ lên, vội đến cạnh nôi: “Tám Cân không khóc, Tám Cân không khóc, ngạch nương ở đây, ngạch nương đây nha... Gia, Tám Cân đá dầm rồi, nhanh đổi tã đệm giường khác đi.” Nói đoạn liền bế Tám Cân lên giường, thuần thục thay tã cho con. Trải qua không ngừng huấn luyện, nàng cũng có tiến bộ không nhỏ chứ bộ.

Dận Chân tay chân lưu loát đổi chăn đệm cho con trai cưng của hẳn xong, mới đi đến cạnh Điềm Nhi, đưa tay đón tiểu tử béo đã nín khóc bế vào trong lòng, dùng tay thử nâng, ừm! Lại nặng hơn rồi.

Trải qua một màn phá đám này, màn tình ý giữa hai người đã sớm biến mất tăm hơi. Tinh thần Điềm Nhi khôi phục lại trong sáng, liền sức nhớ hôm nay nàng vậy mà vô cùng bận rộn đấy, còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ nữa.

Không để ý tới hai cha con đang thân thiết dính dính một chỗ, Điềm Nhi ngồi trước bàn trang điểm, bảo San Hô trang điểm cho nàng. Hôm nay là

ngày vui lớn của hai mẹ con nàng, tất nhiên là phải trưng diện cho thật đẹp rồi.

Một thân kỳ bào đỏ thêu bướm đủ màu, viền cổ áo đứng màu trắng thêu hoa sen ẩn, vạt áo phân khai ba phần, ở giữa kết kim thao duyên (nút kết), hai bên trái phải dùng cánh dơi*, hoa sen, bát bảo, thêu Kim phúc Ngũ đường. Mái tóc đen nhánh chải kỳ đầu, trên đầu là một đóa hoa mẫu đơn hồng nhạt cực lớn ở giữa, bên trái là một chùm ngọc châu sáng bóng rủ xuống bả vai.

(* dơi: bức, đồng âm với chữ “phúc”, thường được dùng trong hoa văn tròn, mang ý may mắn)

Trông cả người Điềm Nhi, quả nhiên là trong lòng lẩy hiện ra kiêu diễm, trong đường hoàng có thanh mị. Khiến Dận Chân bên kia cũng không tự chủ được mà nhìn vài lần.

Trang điểm xiêm áo ổn thỏa xong, Điềm Nhi liền kêu người dọn bữa.

Bà vú ngồi trên tú đôn cho Tám Cân bú sữa, Dận Chân thì ngồi đối diện cùng nàng.

“Đi Nhiệt Hà*?” Điềm Nhi kinh ngạc tròn mắt.

(* hành cung ở Nhiệt Hà)

Dận Chân gật đầu nói: “Cuối tháng sẽ xuất phát. Lần này, Hoàng a mã chọn ta cùng đi.”

Điềm Nhi nghe xong sắc mặt lập tức ảm đạm. “Phải đi bao lâu?” Nàng nhẹ nhàng thở dài.

“Có thể là đầu thu sẽ quay lại.” Thấy bộ dáng tiều thê tử ‘mặt ủ mày chau’, Dận Chân không khỏi cười khẽ một tiếng.

Tám Cân còn nhỏ như vậy, Điem Nhi căn bản không thể yên tâm để con một mình ở nhà, cho nên lần này nhất định là không thể đi cùng.

Chủ đề này, tạm dừng ở đây.

Sau khi ăn sáng xong, không bao lâu, những người đến phủ Tứ bối lặc dự lễ mừng tiêu a ca đầy tháng đã bắt đầu nườm nượp nối đuôi nhau đến, Dận Chân đến tiền viện tiếp đón khách khứa, Điem Nhi thì ở tại hậu viện tiếp đón đám nữ quyến.

Lúc nàng mới gả đến, lúc đó Dận Chân cùng Hoàng thượng còn đang ‘cơm không lành canh không ngọt’, lại thêm tất cả mọi người đều cho rằng vị tân phúc tấn này sẽ không sống được bao lâu, cho nên đến dự cũng không có bao nhiêu người. Nhưng lần này thì khác, nhìn đám nữ nhân khắp phòng, nụ cười trên mặt Điem Nhi gần như cứng ngắc.

Vẫn là Thập tam phúc tấn nhìn ra nàng bối rối, cố ý lại gần giới thiệu từng người: “Ngũ tẩu cùng Bát tẩu người đã gặp, vị này là Tam tẩu vị này là Cửu tẩu, còn mấy vị này là phúc tấn của thế tử, của bối lặc phủ Thân vương, vị này là phu nhân và con dâu trưởng của Long Khoa Đa, mấy vị bên kia là...”

Như thế, Điem Nhi đành phải mặt mang mỉm cười mà nhất nhất hành lễ ra mắt.

“Ôi!!! Đây là tiểu a ca của chúng ta sao, xem xem, trông thật đáng yêu a!” Bát phúc tấn Quách Lạc La thị đón đứa bé từ trong tay Tiên ma ma, ôm trong ngực nhẹ nhàng đong đưa.

Vì biết được chân tướng của chuyện “cắt thịt cứu tổ mẫu”, Điem Nhi đối với Bát phúc tấn ‘tiên nữ’ rất kiêng dè, thấy nàng ta bế con, trái tim nàng không khỏi nhảy thót ra khỏi lồng ngực.

Tám Cân thì tất nhiên chẳng hay chẳng biết gì, cũng không biết mầu thân lo âu, chỉ thấy có người cười với mình, thì cũng cười khanh khách đáp lại thôi. Một nụ cười này, càng dẫn dụ sự chú ý của đám người bên cạnh. Ngay cả Ngũ phúc tấ ‘oán phụ’ cũng không nhin được mà nở nụ cười.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bát Quái

Hôm nay mọi người tới mừng đầy tháng tiểu a ca, trọng tâm câu chuyện, tất nhiên là vây quanh tiểu a ca rồi.

Người này nói, tiểu a ca vàng trán cao, vuông tròn đầy đặn, vừa nhìn liền biết cực kỳ có phúc khí đấy. Người kia nói, tiểu a ca hai tròng mắt linh động, tương lai nhất định thông minh lanh lợi rồi. Còn có người nói tiểu a ca thân mình chắc nịch, tứ chi cứng cáp, mai sau Đại Thanh chúng ta nhất định sẽ có thêm một Ba Lỗ Đồ* chứ chẳng chơi.

(* Ba Lỗ Đồ: dũng sĩ, là một danh hiệu vinh dự của người Mãn Châu trong triều đại nhà Thanh.)

Cho dù da mặt Điềm Nhi siêu dày, cũng bị những lời nịnh hót này làm xấu hổ toát mồ hôi.

Đang thao thao khen ngợi, Tiểu Hỉ Tử tiến vào báo, nói giờ lành đã đến.

Điềm Nhi khẽ gật đầu.

Tiền ma ma thực có nhãn lực đón lấy tiểu chủ tử từ trên tay mọi người.

Không bao lâu, đã thấy Tô Bồi Thịnh khom người đi đến, cầm trong tay một cây cung gỗ nhỏ. Theo quy củ của người Mãn, nhà nào mới có đứa bé ra đời, nếu là bé trai thì treo cung tên ngay tại cổng chính, nếu là bé gái thì cột một dải lụa đỏ. Đem cung tên nho nhỏ đặt trên khay, tiếp theo bảy tám tát mẫn mặc hắc y rung chuông đồng đi đến, Tiền ma ma đặt Tám Cân lên hương án đã chuẩn bị từ trước, một đại tát mẫn đầu lĩnh trước đem cung tên thu vào trong túi, sau đó lại lấy ra một canh liêu, vẩy nước khắp người Tám

Cân, nhằm ý xua ma đuổi tà. Nghi thức này ước chừng làm một khắc chung, mới xem là đại công cáo thành.

Tám Cân vậy mà rất biết điều, không khóc không náo, còn nhìn chăm chăm không ngừng vào nhóm người tát măn đeo mặt nạ dọa người kia, vẻ mặt rất chi là tò mò.

Điềm Nhi trong lòng khẽ nhẹ nhõm, sau khi dặn đám người Tiên ma ma, Phi Thúy trông nom Tám Cân, liền mời mọi người đi tới chánh đường, chuẩn bị nhập tiệc.

Lần thiết yến này, tổng cộng có hai mươi bàn. Khách nữ ngồi một bên, cách tấm bình phong gỗ mun ‘Biên bức lưu vân*’ tám mảnh, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng ồn ào bên ngoài.

(* Biên bức lưu vân: dơi bay trong mây, một loại hoa văn mang ý nghĩa may mắn cát tường; “bức”: con dơi, đồng âm với “phúc”, /lưu vân: tường vân, ý chỉ cát tường à Biên bức lưu phân = Vạn phúc lưu vân)

Trong chốc lát, liền có một loạt nha hoàn áo hồng bưng đồ ăn lên, trên bàn tiệc bày mỹ tửu, món ngon vật lạ, có thể nói là cái gì cần có đều có. Mọi người đều là người thông minh, tất nhiên sẽ không có trường hợp nói ra lời thất lễ nào, đều lựa lời vui mà nói, trong lúc nhất thời có thể nói là không khí hòa hợp, cười nói vui vẻ.

Điềm Nhi ngẩng đầu bất động thanh sắc quan sát mọi người, từ chỗ ngồi của nàng đại khái có thể thấy được toàn bộ phạm vi giao tiếp.

“Nhân duyên” của Bát phúc tấn Quách Lạc La thị quả thật là cực tốt, Tam phúc tấn Đồng Ngạc thị, Cửu phúc tấn Đồng Ngạc thị, cùng với những vị phúc tấn thế tử, phu nhân đại thần khác, tất cả đều vây quanh nàng ta, nổi bật còn hơn cả nữ chủ nhân chân chính là nàng đến ba phần.

Đang nói chuyện, cũng không biết là ai nhắc tới hôm nay sao không thấy mặt Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị.

Đối mặt với trường hợp có chút an tĩnh, Điem Nhi thân nhiên buông đũa bạc trong tay, cười nói: “Mọi người sợ là không biết, Thập Tứ đệ muội gần đây bị thời tiết nóng làm trong người khó chịu, còn đang ở nhà tĩnh dưỡng.”

Mọi người nghe xong lại liếc mắt nhìn nhau, trong đó có ít người bí ẩn nhếch khóe miệng, bộ dạng như có bí mật gì đó, lại ngẫm hiểu nhau. Điem Nhi ‘đầu dưa’ giật mình một cái, trông tình huống này, khả năng là có chuyện gì đó mà mình không biết.

Thời gian từng chút trôi qua, tiệc đầy tháng của Tám Cân cũng dần dần kết thúc. Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, sau khi đồng thanh chúc mừng một lần cuối cùng, đám Thiên hoàng quý tộc này cũng lục đục kéo nhau cáo từ ra về.

Điem Nhi lặng lẽ kéo tay Thập tam phúc tấn, ý bảo nàng nán lại một chút. Hai người cùng nhau trở lại buồng trong, Điem Nhi đi xem thử Tám Cân thế nào, tiểu gia hỏa kia đã uống sữa xong, lúc này đã lăn ra ngủ.

“Thằng bé này cũng thật cứng cáp.” Thập tam phúc tấn Triệu Giai thị cười nói: “Lần trước tới đây, còn khuyên người không cần phải gấp. Không ngờ vừa đảo mắt một cái, ngay cả con trai cũng đầy tháng rồi.”

Điem Nhi cười trả lời: “Hoảng Xuân thế nào rồi? Ấy vậy mà đã lâu không thấy thằng bé.”

Nhắc tới con trai bảo bối của mình, Triệu Giai thị mặt mày đều mang ý cười: “Đã biết gọi mẹ rồi.”

Hai chị em dâu trò chuyện về đám con cái xong, lúc này Điem Nhi mới chuyển đề tài đến chuyện khác.

“... Hôm nay ở bữa tiệc, lúc ta nhắc tới Thập Tứ đệ muội, thần sắc mọi người hình như có ẩn tình, người có biết vì sao không?”

Triệu Giai thị thần sắc không đổi, trả lời: “Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì, nếu Tứ tẩu muốn nghe, ta cũng không ngại nói cho tẩu, chỉ coi như là tán gẫu mà thôi.”

Điền Nhi gật gù đầu, bộ dạng chăm chú lắng nghe.

“Chuyện là như vậy, trước đó vài ngày, Thập Tứ gia phi ngựa trên phố, đụng bị thương vài người dân. Chuyện này vốn cũng không có gì, cũng không biết ở đâu nảy ra một thiếu niên lang, ngay tại chỗ chỉ trích Thập Tứ đệ là xem mạng người như cỏ rác, lại nói quá trời đạo lý gì mà: Thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân. Tẩu cũng biết tính tình Thập Tứ đệ rồi đó, kiêu ngạo cực kỳ, bị người ta xé da mặt trước bao nhiêu con mắt nhìn trừng trừng như vậy, tất nhiên là phải nổi giận rồi.”

Điền Nhi nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy có chút thú vị. Đám thiếu niên lang quyền quý phóng ngựa ngay trên đường phố, đó là hình ảnh mà dân chúng trong kinh thành nhìn mãi cũng quen. mấy năm gần đây quả thật cũng gây không ít phiền toái cho dân chúng. Tuy nhiên cũng rất ít phát sinh chuyện đụng chết người, nặng lắm chỉ là bị thương, sau đó bồi thường chút ngân lượng mà thôi. Đương nhiên, làm như vậy quả thật là không đúng, triều đình cũng từng công khai ban lệnh cấm. Nhưng bọn họ chính là con cháu Thiên gia a, ở trong nhà mình, còn không phải muốn chạy thế nào liền chạy liền chạy thế ấy sao.

“Người thiếu niên kia cũng thật dũng cảm há!” Điền Nhi thật lòng bội phục hẳn. Nếu là mình á, cho dù trước mắt thấy chuyện này, cũng tuyệt đối không dám vì vài người dân mà đi lý luận với đường đường là hoàng tử a ca đâu.

“Đến đây còn chưa hết...” Triệu Giai thị nhướn mày, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái: “Thập Tứ gia tức giận, đương trường vung roi ngựa trong tay lên liền quất tới thiếu niên kia.”

Điềm Nhi khẽ hít một hơi lạnh.

“Ai ngờ đến, một roi này vừa quất xuống, lại rút ra một đại cô nương.”

“Ai?” Có ý gì a.

“Nghe nói Thập Tứ gia vừa vung roi, thiếu niên kia liền cúi đầu né, đúng lúc roi quất lên mũ, rớt ra một đầu tóc đen.”

Cái miệng nhỏ của Điềm Nhi đã trương thành một vòng tròn lớn, lộ ra một biểu tình ‘Té ra là thế’. Nói cách khác ——

“Nữ giả nam trang?”

Wow, đây chính là màn chỉ xuất hiện trong kịch thôi a.

Bất quá lại nói, nếu đơn giản chỉ có nhiều đó, hôm nay trên mặt mọi người cũng sẽ không lộ ra nụ cười cổ quái như vậy, sợ là còn có đoạn sau...

Công tử Hoàng gia - tôn quý - kiêu ngạo gặp phải thiếu nữ dũng cảm - không khuất phục quyền quý. Sao thấy giống giống ——

“Thập Tứ gia, hử...” Điềm Nhi vẽ mặt nhiều chuyện hỏi: “Nhìn trúng cô nương kia rồi!?”

Triệu Giai thị nghe vậy, hơi nở nụ cười.

Nhưng mà, nếu chuyện chỉ có như thế, nhiều lắm cũng là phủ Thập Tứ gia có thêm một phòng thiếp thất thôi. Có trách thì trách ở ——

“Cô nương kia không gả?”

“Là thế này, nàng ta nói mình là con gái nhà lành, đời này chỉ làm phu nhân chính thất, không có khả năng làm tiểu thiếp cho người khác.” Triệu Giai thị nhướn mày, có chút xem thường nói. Ở trong mắt nàng, một cô gái ăn mặc như vậy chạy ra đường, còn không biết sống chết ngăn đón ngựa hoàng tử a ca, cho dù là người trong sạch, đó cũng là trong sạch có giới hạn.

“Đám nam nhân đều thích con gái quật cường.” Triệu gia thị chẳng buồn quan tâm nói: “Càng không có được, thì càng sinh lòng hiếu thắng, càng luyện tiếc buông tay.”

Kết quả là Thập Tứ gia ngày ngày chạy đến nhà cô nương kia. Trong cái kinh thành ‘đánh rắm lớn một chút cũng gây nên chuyện’ này, hành động ân cần nhiệt tình không từ nào tả nổi như thế kia, làm sao mà cả thành không biết, tin tức tràn ngập “màu phấn hồng” (quan hệ bất chính) như thế, hiển nhiên cũng thể không giấu giếm được.

“Ha ha... Đây thật là.” Đìem Nhi thật sự cảm thấy rất buồn cười. Nghĩ bụng: Chẳng trách Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị thích “bệnh” như thế.

“Thập Tứ đệ tuy là hoàng tử, nhưng cũng không thể làm cái loại chuyện cướp đoạt dân nữ đâu.” cô nương nào đó có chút xấu xa nhún vai nói: “Kỳ thật ta cũng muốn gặp cô nương kia một lần cho biết, không biết quốc sắc thiên hương thế nào, mà khiến đường đường là hoàng tử a ca của chúng mê muội thành như vậy.”

“Bất quá là làm trò ‘lạt mềm buộc chặt’ mà thôi.” Triệu Giai thị cười lạnh một tiếng.

Hai chị em dâu lại trò chuyện thêm một lát, Triệu Giai thị mới cáo từ ra về.

Hôm nay trong bữa tiệc, Đìem Nhi được người kính vài chén, cũng uống không ít. Vừa yên tĩnh xuống, người liền nổi lên tính lười biếng. Sau khi

rửa mặt chải đầu xong, liền leo lên tháp, tựa lên gối mềm nhắm mắt đánh một giấc.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Gió Nổi Lên

Điêm Nhi bị đè nặng mà tỉnh.

Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, liền nhìn thấy bộ mặt nghiêng của nam nhân đang vùi trong ngực mình.

Một vệt đỏ hồng nhanh chóng nhuộm lên hai gò má, nàng có chút khó khăn gắt giọng: “Nặng quá, đè chết thiếp rồi.”

Dận Chân nghe vậy cũng không thềm để ý, động tác ngược lại càng thêm thô lỗ, bị cấm dục quá lâu đã khiến hãn giờ phút này không có khả năng dừng lại.

“Có hơi lớn!” Hài lòng nhìn đôi gò núi rõ ràng đã lớn lên rất nhiều, trên mặt nam nhân lộ ra nụ cười đắc ý.

Điêm Nhi bị hãn xoa nắn cũng động tình, chẳng biết lúc nào y phục trên người đã bị lột sạch ra.

Vùi đầu vào nơi trắng nộn kia, nam nhân ngâm rên nói: “Trên người có mùi sữa tanh.”

Điêm Nhi nắm chặt đầu ngón tay, ghen ngào nói: “Đừng hút... đó là đồ ăn của con a...”

Nam nhân nghe vậy, chẳng những không để ý tới, động tác ngược lại càng thêm phóng dãng.

Hai người đã lâu chưa làm chuyện phòng the, lần này, tất nhiên là như cuồng phong mưa rào, không ngừng lăn qua lăn lại rất lâu rất lâu mới xem

như là ngừng lại.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Dận Chân đã sớm không thấy bóng dáng đâu. Cả đêm hoan ái, khiến cả người Diễm Nhi rã rời mệt mỏi kinh khủng, nhưng hôm nay còn có cả đồng chuyện chờ xử lý, không nên nằm lỳ, đành phải cố lê thân thể khó chịu đứng lên trang điểm, lúc đang chuẩn bị, Tiền ma ma đã ôm Tám Cân đi tới.

Tiểu tử kia hình như cũng vừa tỉnh dậy, tâm tình đang khó chịu, Diễm Nhi vừa đưa một tẹo liền chu cái miệng nhỏ oa oa khóc lên.

“Được rồi, được rồi, Tám Cân đừng khóc, đừng khóc, ngạch nương đây a!” Diễm Nhi bế tiểu tử kia vào lòng, nhẹ nhàng đưa, thằng bé này vừa mới đầy tháng rõ ràng hung mãnh hơn lúc mới sinh, ngay cả tiếng khóc cũng như sét đánh, vang to khủng khiếp.

Nghe thấy thanh âm dỗ dành dịu dàng của mẫu thân, tiểu tử kia ngoẹo đầu qua, ủy khuất sụt sùi vài cái, sau đó liền trừng cặp mắt to đen bóng nhìn chăm chăm vào “kho lúa” của mình.

Thằng bé đói rồi!

Ban đầu, Diễm Nhi vốn cũng không tính tự mình cho con bú, nhưng lần trước ngạch nương đến, dặn dò nài nỉ tốt nhất nên thỉnh thoảng cho con bú một chút.

“Con và ca ca lúc trước đều là ngạch nương tự cho bú đấy, đặc biệt là con, ngày bé thân thể không tốt lại không chịu bú sữa của bà vú, ngày ngày ta đành phải tự cho con bú còn không nói, sau đó thân thể con quả nhiên tốt hơn nhiều, cũng bắt đầu dần dần khỏe mạnh hơn.”

Nhớ đến lời ngạch nương, Diễm Nhi bèn quyết định cũng làm như vậy. Chính là tiểu tử béo Tám Cân này rất tham ăn, chút hàng tích trữ của Diễm Nhi chỉ có thể thỉnh thoảng đảm đương bữa sáng, bữa ăn khuya mà thôi.

Cố ý xoay người đi, Điem Nhi mở rộng vạt áo mình ra, tiểu tử kia tức khắc sáp tới.

Điem Nhi hít hà, rên lên một tiếng, khiến San Hô vội hỏi làm sao vậy? Sắc mặt Điem Nhi đỏ bừng, lắc lắc đầu, ý bảo không có gì.

Sao nàng có thể không biết ngược mà nói, vì tối hôm qua, cha thằng bé hút dữ quá, khiến đôi thỏ ngọc của nàng muốn rách da chứ.

Hầu hạ tiểu tử tông xong rồi ăn sáng, Phi Thúy chợt vội vội vàng vàng đi vào.

“Làm gì mà kích động như vậy?” Điem Nhi cau mày nhẹ giọng hỏi.

Phi Thúy ngay cả lễ cũng chưa kịp hành, rảo bước nhanh đến bên tai Điem Nhi, cúi đầu, mấp máy miệng thì thầm.

“Cái gì?” Điem Nhi nghe xong liền biến sắc, đứng bật dậy: “Em nói thật sao?”

Phi Thúy gật đầu một cái thật mạnh.

Sắc mặt Điem Nhi vài phen thay đổi, cuối cùng cắn răng một cái nói: “Đi, ta muốn đích thân đi qua xem sao.” Dứt lời, liền dẫn đám người San Hô, Phi Thúy, Tiểu Hi Tử, thẳng đường đến tiểu viện hướng đông.

Hương Ảnh viện là một sân viện nhỏ ở phía đông phủ Tứ bối lạc, là nơi ở của cách cách Triệu Giai thị, từ khi Điem Nhi vào cửa còn chưa tới đây một lần nào.

“Thỉnh an phúc tấn.”

Điem Nhi dừng lại cước bộ, nhìn hai nữ nhân đứng trước mặt, khẽ gật đầu nói: “Lý muội muội, Tống muội muội.”

Lý thị nhìn dáng người dung nhan càng thêm mặn mà của Điem Nhi, lại nhớ tới việc đối phương đã sinh con trai trưởng cho Dận Chân, một nỗi ghen ghét không tự chủ vụt qua trong mắt. Nhưng hiện tại Điem Nhi vừa có địa vị lại được sủng ái, suy cho cùng nàng cũng không dám quá mức càn rỡ, liền nắm thật chặt khăn thêu trong tay, làm bộ lau khước mắt nói: “Phúc tấn, Triệu Giai muội muội bây giờ trông thật đáng thương, xin ngài thương xót, cứu muội ấy một mạng đi.”

“Người biết chuyện Triệu Giai cách cách đỡ bệnh?” sắc mặt Điem Nhi phát lạnh nói: “Vậy tại sao không sớm báo cho ta biết?”

Sắc mặt Lý thị khế cứng đờ.

“Phúc tấn minh giám, thiếp thân cũng mới hay tin sáng nay. Bởi thế cho nên mới kéo Tống tỷ tỷ qua xem sao.” Lý thị nháy mắt với Tống thị đứng bên cạnh.

Tống thị hơi gật đầu.

Điem Nhi không thể bác bỏ liếc nhìn hai người họ, nhưng lúc này cũng mặc kệ phản ứng của họ, chỉ nhắc chân bước vào trong phòng, mới vừa đi tới dưới mái hiên, chợt nghe thấy tiếng la hét âm ỹ bên trong, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng kêu khóc của nữ tử.

Đám nô tài vừa thấy Điem Nhi tiến vào, tất cả liền quỳ xuống đất thỉnh an. Điem Nhi cũng không để ý, chỉ phóng tầm mắt lên giường hẹp. Liền thấy trên đó nhô lên một đụn chăn cao cao.

Điem Nhi không dám đi tới gần, chỉ đứng cách một khoảng, lên tiếng gọi: “Triệu Giai muội muội?”

Đụn chăn kia run bắn lên, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng khóc thút thít hoảng sợ của nữ tử. Điem Nhi lại gọi hai tiếng, nhưng Triệu Giai thị chỉ nhất mực co lại vào trong, không dám chui ra.

“Tiểu Hỉ Tử.” sắc mặt Điem Nhi nghiêm nghị ra lệnh: “Đến xốc chăn lên.” Hôm nay nàng nhất định phải tận mắt xem xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Dạ!”

Tiểu Hỉ Tử tiến lên vài bước, mặc kệ bóng người giãy dựa trên giường, giơ tay lên liền giật phăng tấm chăn kia ra.

Loáng một cái, một bóng người liền lăn xuống giường. Nàng tóc tai bù xù, trên người chỉ mặc áo đơn, co rúm người lại, chặt chẽ che lại khuôn mặt mình. Chỉ có tiếng kêu khóc kia, không ngừng vang lên, khiến người nghe thấy trong lòng liền sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

“Triệu Giai muội muội...” Điem Nhi nhẹ nhàng nói: “Không sao, ta đã mời thái y đến. Cho dù muội bị bệnh gì cũng sẽ chữa trị được, bây giờ muội ngẩng mặt lên cho ta xem xem.”

Ước chừng cũng biết mình không thể tránh khỏi, Triệu Giai thị run rẩy vài cái, sau một lúc lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng vừa ngẩng đầu lên, phần lớn người trong phòng đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Giai thị, không còn thanh tú xinh đẹp như xưa, mà nổi lên một đám mụn mủ phủ đầy cả gương mặt, khiến nàng trông kinh khủng làm người ta ghê tởm.

Hai người Tống, Lý ngay lập tức liền lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt sợ bị lây nhiễm.

Điem Nhi trong lòng cũng sợ hãi, vừa nãy nghe Phỉ Thúy báo lại, nói Triệu Giai thị có khả năng là bị “bệnh đậu mùa” nàng vốn không tin, nhưng hiện tại...

“Phúc tấn... Phúc tấn... Cứu ta... Mau cứu ta...” Đối mặt với ánh mắt của mọi người, tinh thần của Triệu Giai thị đã gần như sụp đổ, dung mạo của người con gái là thứ quan trọng nhất, mà bây giờ gương mặt nàng lại trông kinh khủng như thế này. Càng quan trọng hơn là, phúc tấn đã biết nàng bị bệnh đậu mùa, sẽ đối với nàng thế nào? Phải chăng sẽ tùy tiện tìm một chỗ tống nàng đi, để nàng tự sinh tự diệt? Càng nghĩ như vậy, Triệu Giai thị lại càng sợ hãi.

Bên tai nghe tiếng van xin đầy đau khổ của Triệu Giai thị, trong lòng Diềm Nhi cũng không khỏi nổi lên rõ rệt, quay qua nói với đám nô tài đang quỳ: “Đều nhìn cái gì nữa, còn không mau đi đỡ chủ tử của các người lên... thái y trong cung sẽ lập tức tới ngay, Triệu Giai muội muội, người ở hiền gặp lành, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Loại bệnh đậu mùa này có tính truyền nhiễm cực lớn, nếu phát sinh đồng loạt, rất dễ dàng lan rộng ra xung quanh. Vì trước đây Diềm Nhi đã từng bị, cho nên cũng không lo lắng bị nhiễm lại, nhưng người chung quanh thì không chắc được.

Đặc biệt là Tám Cân.

Trong lòng Diềm Nhi chợt giật thót, Tám Cân còn nhỏ như vậy, là dễ bị lây nhất.

“Triệu Giai muội muội thật đáng thương!” Lý thị cúi đầu, nhỏ giọng khóc lên: “Nàng vẫn luôn là một cô nương tốt bụng thiện tâm, cứ sao ông trời lại khiến nàng chịu tội như vậy a.”

“Đúng vậy a.” Tống thị bên cạnh cũng theo sát sau, đỏ mắt nói: “Phúc tấn, ngài nhất định phải cứu nàng a.”

Diềm Nhi nghe xong cố gắng đè nén ưu tư trong lòng, hãy còn nhẫn nại nói: “Đó là tất nhiên.”

Đang nói chuyện, bên ngoài liền tới báo thái y đã đến.

“Lão thần thỉnh an phúc tấn, phúc tấn vạn phúc kim an.”

Điềm Nhi vội vàng nói: “Hứa thái y không cần đa lễ, mau xem xem Triệu Giai muội muội thế nào.”

Hứa thái y nghe vậy liền đứng lên, bước nhanh đến bên giường.

Điềm Nhi thấy thái y đã bắt đầu xem mạch cho Triệu Giai thị, lúc này mới xoay người nói với Tống, Lý: “Bây giờ thái y đã tới rồi, chuyện tiếp theo cứ giao cho ông ấy xử lý, các người đi về trước đi, tránh gây trở ngại cho Hứa thái y chẩn trị.”

Lý thị nghe vậy, há miệng toan muốn nói gì, lại bị Tống thị bên cạnh khẽ lôi kéo. Điềm Nhi kéo căng mặt, chỉ làm như không nhìn thấy.

Sau khi hai người họ đi khỏi, Điềm Nhi liền xoay người ra khỏi phòng ngủ, đi tới gian ngoài. “Tiểu Hỉ Tử, gọi tất cả nô tỳ hầu hạ bên cạnh Triệu Giai cách cách đến đây.”

“Dạ.”

Một lát sau, bốn tiểu nha hoàn đã quỳ trên mặt đất.

Điềm Nhi nhìn lướt qua, trầm giọng hỏi: “Ai có thể nói cho ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Mấy tiểu nha hoàn đã sớm sợ hãi đến bay cả hồn vía, thấy phúc tấn chủ tử lạnh mặt hỏi, tất cả đều anh anh khóc lên.

Điềm Nhi thấy thế chau mày một cái, lập tức chỉ một nha hoàn trong đó, hỏi: “Người tên là gì.”

“Nô, nô tỳ Tiểu Lan ạ.”

“Người không cần sợ, ta hỏi người, chủ tử nhà người bắt đầu nổi những thứ kia trên mặt từ khi nào.” Nhiều bọc mủ như vậy, khẳng định không chỉ mới nổi lên trong một hai ngày.

Tiểu Lan nghe xong cả người càng run rẩy kịch liệt, chỉ mãi khóc, cũng không trả lời.

“Chủ tử hỏi người nói đi chứ, bị điếc sao?” Tiểu Hỉ Tử tiến lên một bước, sắc giọng đe dọa: “Đám nô tài các người, một chút quy củ cũng không có, dứt khoát lôi tất cả ra ngoài đánh chết cho rồi.”

“Phúc tấn tha chết, phúc tấn tha chết...” Tiểu Lan không ngừng bang bang đập đầu nói: “Nô tỳ sẽ nói hết.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đưa Đi

“Khoảng hơn nửa tháng trước, trên mặt cách cách có nổi lên ít mụn cơm đỏ.” Tiểu Lan ghen ngào nói: “Ban đầu chỉ cho là bị nhiệt qua vài ngày liền hết. Ai ngờ, đám mụn đó chẳng những không lặn bớt, ngược lại càng ngày càng lan ra nhiều, càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng ngứa. Lúc ấy cách cách mới sợ hãi, nhưng ngài ấy không dám cho ai biết, bèn sai nô tỳ ra ngoài mua chút thuốc bôi mặt về... Sau đó, đám mụn nhọt kia lại bắt đầu nổi mủ, đám hạ nhân liền nói, cách cách đây là bị đậu mùa... Phúc tấn, phúc tấn, là cách cách không cho chúng nô tỳ nói ra, cách cách nói, nếu ai đem việc này truyền ra ngoài, sẽ đánh chết...”

Điềm Nhi càng nghe sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng. Trong khoảng thời gian này, nàng chỉ chăm chăm lo chuyện đầy tháng của Tám Cân, ít để ý đến đám người trong phủ. Không ngờ thế mà lại xảy ra sơ xuất lớn như vậy, nếu không phải Phi Thúy tỉnh táo, nghe được chút tiếng gió, có lẽ nàng ta còn muốn giấu giếm thêm vài ngày không chừng.

“Một đám không hiểu chuyện!” Điềm Nhi mặt mày lạnh lẽo nói: “Loại chuyện này mà cũng có thể giấu được?”

Triệu Giai thị có suy nghĩ gì, nàng cũng biết rõ. Đơn giản là sợ mình nhân cơ hội này mà tống nàng ta đi, cho nên tạm giấu một ngày lại một ngày, lúc đó có thể tự nhiên khỏi hẳn thì càng tốt. Nhưng nàng ta cũng không ngấm lại, nếu quả thật là bệnh đậu mùa, vậy phủ này nhiều người như vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ chỉ vì mình mà không xem tánh mạng người khác ra gì sao.

Đương lúc Diễm Nhi càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng sợ hãi, bên ngoài lại vang lên tiếng vãn an liên tiếp: “Nô tỳ / nô tài thỉnh an gia.”

“Gia...” không ngờ Dận Chân lại đột nhiên xuất hiện, Diễm Nhi hơi sửng sờ.

Quét mắt một cái, thấy hốc mắt tiểu thê tử có chút đỏ, sắc mặt nam nhân vốn âm trầm lại càng khó coi hơn.

Diễm Nhi đã tỉnh hồn lại, vội đứng lên, hành lễ với nam nhân một cái.

Dận Chân tự mình đỡ nàng dậy. “Đừng sợ.” Hắn nói.

“Có gia ở đây, thiếp cái gì cũng không sợ.”

Hai vợ chồng nhìn nhau, định muốn nói gì đó, thì Hứa thái y đã khom người đi ra từ trong phòng. Mắt thấy Dận Chân đến, Hứa thái y lập tức quỳ xuống dập đầu nói: “Lão thần thỉnh an Tứ gia.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ Tứ gia.”

Dận Chân cùng Diễm Nhi chia ra ngồi ở chủ vị, một lát sau mới trầm giọng nói: “Triệu Giai thị thế nào rồi?”

“Hồi bẩm Tứ gia!” Hứa thái y rõ ràng có chút sợ Dận Chân, trả lời phi thường cẩn thận, lão nói: “Trên mặt Triệu Giai cách cách nổi mẩn ngứa kia, theo như thần thấy, không phải là bệnh đậu mùa.”

“A?” Dận Chân nhướn mày, bộ dạng không hề phủ nhận.

“Chứng bệnh đậu mùa, thường kèm theo nhiệt độ cao, khiến thân thể suy nhược, tinh thần hoảng hốt, và lại tốc độ phát bệnh cực nhanh. Nếu bị nhiễm thì không đến nửa ngày sẽ có biểu hiện, mà thời gian Triệu Giai cách

cách phát bệnh lại kéo dài tới hơn mười ngày, đồng thời cũng không có những biểu hiện kể trên, cho nên theo như thần thấy...” Hứa thái y nói: “Thay vì nói là bệnh đậu mùa, không bằng nói là trên da bị dính thứ gì đó không sạch sẽ.”

Điềm Nhi vừa nghe không phải là bệnh đậu mùa, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Hứa thái y còn nói, kia có thể là thứ gì đó “không sạch sẽ”, trong lòng không khỏi xoắn lại. Dù sao, mặt của Triệu Giai thị thật sự rất dọa người.

Dận Chân gần trung niên, mới có một đứa con trai. Có thể không chút khoa trương mà nói, hẳn xem Tám Cân đều quan trọng hơn mọi thứ. Mà hôm nay vừa hạ triều, hẳn chợt nghe tin Triệu Giai thị có khả năng bị bệnh đậu mùa. Lúc ấy trong lòng liền căng thẳng, phải biết rằng, trẻ em cơ thể yếu ớt, tí xíu gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến chứng bệnh dịch kia cực dễ dàng lây bệnh. Nếu chẳng may Tám Cân lây phải... nghĩ tới đây, liền có thể tưởng tượng được cơn thịnh nộ trong lòng Dận Chân, trong mắt hẳn, chuyện Triệu Giai thị giấu mà không báo thực sự là tội đáng chết.

Mắt thấy Dận Chân sắc mặt âm trầm, không khí càng ngày càng ngưng trệ, mọi người trong phòng đều nín thở, không dám gây ra chút động tĩnh. Sau một lúc lâu, vẫn là Điềm Nhi dẫn đầu phá vỡ cục diện bế tắc.

“Gia?” Nàng nhẹ giọng gọi.

Hàn quang trong mắt Dận Chân lóe lên, đột nhiên nói với đám người Tiểu Lan quỳ dưới đất: “Thân là nô tài lại không hầu hạ chủ tử cho tốt, còn cần các người làm gì, người đâu, lôi xuống đánh chết.”

“Gia tha mạng, gia tha mạng a...” Mấy tiểu nha hoàn nghe xong, sợ vỡ cả mặt, không ngừng dập đầu kêu khóc.

Mắt thấy Tô Bồi Thịnh dẫn người đến định lôi họ đi, rốt cuộc Điềm Nhi cũng không đành lòng, không khỏi nhẹ giọng nói: “Gia, Tám Cân vừa qua

đầy tháng, lúc này không nên thấy máu, vả lại, Triệu Giai muội muội bị bệnh, bên cạnh cũng cần người hầu hạ, không bằng giữ lại mạng họ, cho họ lập công chuộc tội đi.”

Dận Chân nghe vậy, ngẩng đầu nhìn tiểu thê tử, thấy trên mặt Điem Nhi mang ý khẩn cầu, thoáng trầm ngâm rồi nói ra: “Kéo ra ngoài đánh năm mươi trượng.”

“Tạ gia, tạ phúc tấn.” Mấy nha hoàn nghẹn ngào, liên tục dập đầu. Đánh năm mươi trượng mặc dù cũng bị đánh đi nửa cái mạng, nhưng còn có thể sống không tốt sao.

Sau khi xử lý xong đám nha hoàn, mắt thấy Dận Chân muốn đi vào trong phòng, trong chớp mắt Điem Nhi lưỡng lự giữa đi theo hay không đi theo, cuối cùng chọn cái sau. Nàng nhát gan, nhìn mặt Triệu Giai thị, buổi tối nhất định sẽ gặp ác mộng.

Sau khi Dận Chân tiến vào không lâu, bên trong liền truyền đến động tĩnh, Điem Nhi cố dỏng tai lên, nghe thấy đầu tiên là một trận tiếng khóc cầu thê lương của nữ tử vang lên, rồi sau đó là tiếng đồ vật bị ném vỡ...

Một lát sau, Dận Chân đi ra, sắc mặt hẩn khó coi cực kỳ, trong ánh mắt còn lưu lại vẻ chán ghét.

“Triệu Giai thị không thể ở lại trong phủ.” Dận Chân trầm giọng nói với thê tử.

Điem Nhi nghe xong có hơi do dự, theo như lời Hứa thái y, trên mặt Triệu Giai thị nổi cũng không phải là đậu mùa, nhưng cũng không thể xác định rốt cuộc là bị nhiễm cái gì, ngộ nhờ thứ đó cũng lây bệnh...

Nàng không ngăn nổi.

“Không phải phủ chúng ta có một thôn trang ở ngoại thành sao?” Điem Nhi suy nghĩ rồi nói: “Không bằng đưa Triệu Giai muội muội đến đó, thôn trang có phong cảnh đẹp, không khí cũng trong lành, có lẽ sẽ có ích với bệnh của muội muội.”

“Vậy cứ theo ý phúc tấn đi.”

Hai vợ chồng thống nhất ý kiến, rất nhanh, hạ nhân đã bắt đầu hành động. Lúc sắc trời còn chưa tối hẳn, Triệu Giai thị đã bị nhét vào trong xe ngựa. Điem Nhi phái vài thô sử ma ma đến chăm sóc nàng, tuy Hứa thái y không thể đi theo, nhưng cũng để lại vài phương thuốc, Điem Nhi lại tìm một đại phu kín miệng đi theo nàng ta.

“... Trước khi lên xe, còn giã dựa không theo, vừa khóc vừa nói, la hét muốn gặp ngài.” Phi Thúy vẻ mặt khinh thường đứng trước người chủ tử bẩm báo: “Sau đó mấy ma ma phải bịt miệng, ném vào trong xe, lúc này mới xong chuyện.”

Điem Nhi nghe xong trong lòng khẽ thở dài, nhưng cũng biết, cho dù Triệu Giai thị có thể chữa khỏi hay không, cả đời này đừng mơ trở lại nữa.

Bởi vì phát sinh chuyện này, Hương Ảnh viện của Triệu Giai thị cũng hoàn toàn bị niêm phong. Điem Nhi còn dùng ngải cứu và giấm chua ‘tẩy độc’ toàn bộ phủ bối lặc, qua vài ngày sau mới xem như hoàn tất. Mà tiểu tử Tám Cân kia tinh thần cũng vẫn hoạt bát cực kỳ, mỗi ngày đều làm khổ người bên cạnh, Điem Nhi cẩn thận quan sát vài ngày, rốt cuộc mới yên lòng.

Một đêm nọ, hai vợ chồng tạm nghỉ ngơi sau màn hoan ái.

Điem Nhi như con mèo nhỏ cuộn tròn trên người nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn mang theo nét ngây thơ, đôi môi hồng hồng mướt mướt thở dốc.

Dận Chân vươn tay nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng trần trắng nõn của tiểu thê tử, trên mặt mang theo vẻ thỏa mãn ‘ăn uống no đủ’.

“Gia ngày mai sẽ đi Nhiệt Hà, nàng ở nhà chăm nom Tám Cân cho tốt.”

Điềm Nhi nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt không cam lòng.

Hai móng vuốt béo ôm cổ nam nhân, nhỏ giọng nói: “Gia cũng chăm sóc bản thân thật tốt, phải ăn nhiều cơm, uống nhiều nước, đi ngủ sớm, nếu lúc về biển gầy đi, vậy thiếp không bỏ qua đâu đấy.”

“A...” Nam nhân khẽ cười một tiếng, bàn tay mang vết chai mỏng, vỗ lên quả đào mặt tươi non mọng nước của cô bé nào đó, phát ra một tiếng thanh thúy thật lớn: “Quản cũng nhiều nhỉ.”

“Thì sao, ngài ngại thiếp thân nhiều chuyện rồi hả?” Điềm Nhi hờn dỗi nói: “Ai bảo ngài lấy đúng người nhiều chuyện chứ.”

Dận Chân rút cuộc phát hiện, tiểu thê tử của hắn ở phương diện khác quả thực lấu cá cực kỳ, và lại còn đặc biệt “không nói đạo lý”, ngoài thủ đoạn chủ yếu là thông qua làm nũng, ăn vạ này kia đến xuyên tạc ý tứ của hắn. Bất quá nói thì nói thế, chính hắn cũng không ghét được.

“Gia...” Đột nhiên không biết nhớ ra cái gì, Điềm Nhi ngẩng đầu, trên mặt lộ ra biểu tình do dự. Đôi mắt thật to lấp lánh ánh nước, nhút nhát nhìn hắn, bộ dạng trông như ‘Thiếp phạm sai lầm, chàng đừng nổi giận nhé.’

Dận Chân nheo mắt: “Chuyện gì vậy?”

Điềm Nhi không được tự nhiên căn cứ môi hồng, không biết nên mở lời thế nào. “Chính là... là... cái kia...” ngón tay mập vẽ vòng vòng trên ngực nam nhân, nàng vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi: “Gia, lần này đi Nhiệt Hà, có phải mang theo người hầu hạ không?”

Dận Chân nhìn tiêu thê tử như sắp khóc đến nơi, nhướn mày, có chút trêu tức hỏi: “Phúc tấn có ý là?”

Điềm Nhi khịt mũi một cái, cổ vờ mỉm cười nói: “Lý muội muội vì chuyện này mà nói bóng nói gió hỏi thiếp rất nhiều lần rồi, thiếp thân phải ở nhà chăm sóc Tám Cân không thể đi cùng, bên người gia không thể thiếu người hầu hạ, hay là... hay là...” lời kể tiếp, vô luận như thế nào Điềm Nhi cũng nói không nên lời, cuối cùng rõ ràng đem đầu nhỏ chôn trong ngực nam nhân, từng giọt lại từng giọt nước mắt lăn ra.

Dận Chân thầm thở dài một tiếng, nha đầu này tính tình thiên chân thẳng thắn, nếu trong lòng đã không nghĩ, thì ngoài miệng sẽ không nói mấy lời “Hiền huệ rộng lượng” gì đó.

Cảm giác tiêu nhân nhi trên người càng khóc càng dữ, càng khóc càng ủy khuất.

Trái tim từ trước đến nay luôn nguội lạnh của Dận Chân, lúc này cũng gần như hóa thành nhiều chỉ nhu.

Có lẽ hần trời sinh tính tình thanh lãnh, hoặc do quanh năm lễ Phật trở nên có chút thanh tâm quả dục, nên đối với nữ nhân, đối với tình cảm nam nữ, trước nay hần đều không để tâm. Đây cũng là một trong nguyên nhân chủ yếu tại sao hần đến nay đã 30, lại thừa thốt con nối dõi.

Nhưng Điềm Nhi thì lại bất đồng. Dung mạo của nàng, tính tình của nàng, thân thể của nàng, đều giống như một khối nam châm, không có lúc nào là không khiêu khích bản năng của hần. Mà đã ăn qua mỹ thực như thế, làm sao có thể ăn lại rau xanh củ cải chứ?

“Được rồi!” đào mật đáng thương lại bị vỗ cái bộp lần thứ hai. “Gia không mang theo ai hết.”

Điềm Nhi: “...” Lập tức nín khóc, chỉ mở đôi mắt thật to, ngây ngô nhìn hẳn!

Dận Chân nghĩ bụng, sở dĩ mình cứng chiu nàng như vậy, chỉ sợ là trúng phải chất độc của ánh mắt gần - như - không - có - giây - phút - nào - giả - vờ này của nàng chẳng!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Công Chúa

Sáng sớm, vạn vật đều yên tĩnh, lúc ánh ban mai vừa mới hừng sáng, một đám người đông nghìn nghịt đã quỳ trước cửa phủ Tứ bối lặc.

“Chăm sóc mình và Tám Cân cho tốt.” Dận Chân nhẹ giọng nói.

“Dạ, gia cũng phải bảo trọng.”

Dận Chân gật đầu, lên ngựa, kéo dây cương, con ngựa Ô Liệt được Tây Vực tiến cống giương cao đầu hí lên một tiếng, bốn vó tung bay, mang theo chủ nhân vút đi như một thanh gươm được bắn ra từ dây cung, đám thị vệ còn lại nhất tề nghiêm cẩn, cũng đuổi theo sát phía sau.

Đổi theo bóng lưng trượng phu xa dần, trong lòng Điềm Nhi sinh ra vô hạn phiền muộn, chỉ vừa mới ly biệt, nàng cư nhiên đã bắt đầu thấy nhớ rồi.

Lưu luyến không rời đứng một hồi thật lâu, mãi đến khi hai chân bắt đầu tê rần, nàng mới nhẹ thở dài một tiếng, quay người vào trong.

Ước chừng là nam chủ nhân không có ở nhà, phủ Tứ bối lặc đột nhiên yên tĩnh hẳn, Lý thị không có mục tiêu để lợi dụng chiếm được gì, những dự định mờ ám trước kia cũng tạm hoãn lại, trong lúc nhất thời, không khí trong phủ có thể nói là cực kỳ thanh tĩnh.

Điềm Nhi cũng không quan tâm những chuyện khác, mỗi ngày chỉ an an ổn ổn chăm sóc Tám Cân, ngày ngày trôi qua bình thản, chính là nàng vẫn rất nhớ Dận Chân, phi thường phi thường nhớ, cho nên nàng bắt đầu đem những nỗi nhớ nhung kia viết lên trang giấy.

“Hôm nay Tám Cân đã biết lật, Tiền ma ma tấm tắc khen tiểu a ca thông minh không ngừng, thiếp lại cảm thấy nếu tiểu tử kia hơi gầy đi một tí, trên cái mông núc ních bớt thịt đi một tí, hẳn sẽ học nhanh hơn... Còn nữa, dạo này thằng bé đặc biệt thích nhìn đồ vật di động, thiếp tự làm một quả tú cầu buộc lên đầu giường, Tám Cân luôn nhìn chăm chăm vào nó, tú cầu vừa động một cái, mắt của thằng bé liền động theo, trông thú vị cực... Dận Chân, chàng phải chăm sóc bản thân thật tốt a, thiếp và con chờ chàng về.”

Từng ngày trong nhớ nhung cứ thế mà chậm chậm trôi qua, Điềm Nhi vốn tưởng rằng những tháng ngày bình yên này sẽ kéo dài mãi đến khi trượng phu trở về mới thôi, không ngờ một buổi chiều nọ, người trong cung đến đây: “Đức phi nương nương nhớ tiểu a ca.”

Không còn cách nào, Điềm Nhi đành phải vội vàng trang điểm một phen, rồi tiến cung.

Kể từ lần gặp mặt cực kỳ không thoải mái lần đó, đây là lần đầu nàng bước vào Vĩnh Hòa cung, cho nên, trong lòng khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

“Con dâu Nữ Hổ Lộ thị thỉnh an ngạch nương, ngạch nương vạn phúc kim an.”

“Đứng lên đi.” Đức phi cười nói: “Ôi!!! Đây là tiểu a ca Hoảng Đán của chúng ta sao, mau ôm tới cho bốn cung nhìn xem nào.”

Điềm Nhi đứng lên, mang trên mặt nụ cười ngại ngùng mà kính cẩn, nàng khẽ gật đầu, ra hiệu cho Tiền ma ma đứng sau lưng.

“Xin vấn an Tứ tẩu.” Nhân lúc này, một giọng nói dịu dàng chọt vang lên.

Điềm Nhi đã sớm để ý tới thiếu nữ bên cạnh Đức phi, nghe thấy nàng gọi mình là Tứ tẩu, trong lòng liền biết, nàng ta hẳn là muội muội ruột của

Dận Chân, Bát công chúa.

“Bát muội muội.” nàng mỉm cười lên tiếng chào lại.

Trông thiếu nữ kia tuổi tầm mười lăm mười sáu, khuôn mặt tròn như trứng ngỗng, chân mày lá liễu, mặt mũi thanh tú, trên người mặc một bộ kỳ trang màu trắng hồng, khiến nàng trông đặc biệt điềm đạm dịu dàng.

“Bố Sở Da Khắc, nhanh đến xem cháu trai con này, thật đáng yêu đúng không.” Đức phi duỗi ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn chân nhỏ của thằng bé, Tám Cân cho là bà đang đùa mình, khuôn mặt nhỏ bụm bẫm cũng nhe nướu cười với bà (chưa mọc răng), Đức phi thấy vậy càng thêm cao hứng.

Bát công chúa có chút bẽn lẽn cười cười, cũng khen ngợi theo vài câu, rồi sau đó lấy ra một hà bao từ trong tay áo. “Đây là muội tự tay làm, cũng không đáng giá gì, dùng tạm làm quà ra mắt cho Hoẵng Đán vậy.”

Hà bao màu hồng nhạt kia, mặt trên có thêu ngũ độc*: rết, dơi, nhện, cóc, rắn lục, mang ý xua ma đuổi tà, tay nghề lại khéo léo tinh xảo, quanh viền hà bao hình trái tim còn được đính một vòng trân châu nho nhỏ, thoạt nhìn thật cầu kỳ.

*ngũ độc: 5con vật độc gồm: rắn, rết, bò cạp, thằn lằn, cóc (có cả nhện nhưng vì vài nơi nhện không đủ độc nên không dùng). Là một loại tập tục của dân gian, thường được thêu lên quần áo, đồ trang sức... mang ý phòng hại phòng bệnh, phòng độc.

“Bát muội muội quá khách khí rồi.” Diễm Nhi cười nói: “Hoẵng Đán nhà chúng ta được tiêu cô cô yêu thương như vậy, thật đúng là may mắn.”

Bởi vì có lòng làm dịu mối quan hệ với Đức phi, cho nên thời gian tiếp đó, Diễm Nhi lấy Hoẵng Đán làm lời dẫn, kể rất nhiều chuyện lý thú ngày thường, chọc cho hai mẹ con Đức phi đều nở nụ cười, trong lúc nhất thời, không khí ở Vĩnh Hòa cung hòa thuận vui vẻ.

“Aizz!” Đức phi yêu thương vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Đán, bỗng nhiên giọng điệu có chút tiêu điều: “Nếu đứa con của Anh Nương không rơi mất, hiện tại chắc có lẽ cũng biết gọi ta là tổ mẫu rồi.”

Đức phi nhắc tới Hoàn Nhan thị, Điem Nhi lập tức nín thính, đề tài này cũng không phải cái nàng có thể bắt chuyện được.

“Ngạch nương cũng đừng đau buồn.” Bát công chúa nhẹ giọng khuyên nhủ: “Không phải phủ ca ca gần đây có một thiệp thất truyền đến tin vui sao?”

Đức phi nghe nữ nhi nhắc đến tiểu nhi tử, trên mặt không phải là nét cao hứng như mọi ngày, ngược lại hơi lộ ra thần sắc tức giận.

Thằng nhóc Dận Trinh kia gần đây không biết bị gì, thế mà đi dây dưa với một đứa con gái nhà quê, nếu nhìn trúng rồi trực tiếp nạp vào phủ thì cũng thôi đi, đằng này lại cứ không minh bạch mà khư khư quẩn lẩn, bà cùng lắm chỉ nói vài câu, thằng bé kia lại còn hùng hồn đầy lý lẽ phản bác lại... nói cái gì mà thứ kia là người phẩm hạnh thanh cao không được khinh nhục.

Còn cả Hoàn Nhan thị kia nữa, thật sự là không có một chút hữu dụng, chẳng những không giữ được đứa con, hiện tại ngay cả lòng của trượng phu cũng không níu được.

Vừa nghĩ như thế, Đức phi lập tức giận chó đánh mèo, đáng thương cho Hoàn Nhan thị không hay không biết mình vừa bị ‘ghi sổ nợ’ một khoản to.

Cho dù trong lòng giận tiểu nhi tử, nhưng ở trước mặt Điem Nhi, Đức phi cũng tuyệt đối không nói ra, chỉ nghe bà thản nhiên nói: “Lần này hai huynh đệ chúng nó đều tùy giá đến Nhiệt Hà, trong lòng ta liền trở nên trống rỗng, rất muộn phiền.” (tùy giá: đi theo đoàn xa giá của vua)

Điềm Nhi và Bát công chúa nghe vậy, tất nhiên khuyên bảo một hồi, mãi đến khi cảm xúc của Đức phi chuyển biến khá hơn mới xem như dừng lại.

Ba người lại trò chuyện một hồi, Đức phi nhân tiện nói: “Bố Sở Da Khắc, bốn cung thấy Hoảng Đán hình như hơi buồn ngủ rồi, con mang thăng bé đến tháp nhỏ phía sau nghỉ tạm một lát đi.”

Bát công chúa thưa vâng, đứng dậy bế Tám Cân, lúc gần đi còn đưa mắt nhìn Điềm Nhi một cái, trong ánh mắt có chút lo lắng.

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, Điềm Nhi thẳng lưng lên, cả người bắt đầu tản ra hơi thở dễ phòng.

Đức phi nhẹ nhàng gảy bộ móng mạ vàng, ung dung thông thả hỏi: “Nghe nói phủ các người, gần đây đưa một vị cách cách đi, là có chuyện gì sao?”

Điềm Nhi trong lòng đánh thót một cái, trên mặt lại điềm tĩnh kể lại đầu đuôi chuyện Triệu Giai thị.

“... Nếu lúc vừa bị bệnh, nàng ta không giấu diếm, thông báo đúng lúc, thiết nghĩ cũng sẽ không trở nên nghiêm trọng như hiện tại.”

“Giấu bệnh sợ thầy, xưa nay đều có.” Đối với việc này, Đức phi thật ra không có ý định bắt bẻ gì, mục đích của bà là cái khác...

“Việc này trước tạm bỏ đó đi.” Đức phi nói: “Vợ lão Tứ, ta hỏi người, lần này Dận Chân tùy giá đến Nhiệt Hà, tại sao người không an bài vài người hầu hạ bên cạnh? Người thử nhìn mà xem, hoàng tử a ca tùy giá, có người nào mà không mang theo trắc phúc tấn hoặc cách cách linh tinh hầu hạ chứ, còn Dận Chân của ta sao lại lại đáng thương như vậy, bên cạnh một người biết nóng biết lạnh (chăm nom lo lắng) đều không có, người làm phúc tấn thế nào thế hả?”

Nếu là những chuyện khác, dựa vào nguyên tắc muốn cùng mẹ chồng “chung sống hòa thuận”, Diềm Nhi đều sẽ căn răng nhẩn nhịn. Nhưng về chuyện này, nàng tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Thân là Đức phi nương nương cao cao tại thượng, bà ta có thể ép buộc nhét nữ nhân cho con trai, hoặc giả chính bản thân Dận Chân, ngày nào đó tự nạp ai, sủng ai, những chuyện này nàng cũng không thể khống chế, chỉ có thể tiếp nhận. Thế nhưng, nếu muốn nàng mở miệng trước, chủ động nhét nữ nhân cho Dận Chân chỉ vì hai chữ “Hiền huệ” kia, nàng ngàn vạn lần không thể tiếp nhận. Cho nên, Diềm Nhi duy trì trầm mặc.

Nhìn đứa con dâu trưởng đứng đắn ra như cây cọc gỗ, trong lòng Đức phi có chút tức giận, thầm nghĩ, Diềm Nhi là một đứa ngốc không biết cách đối nhân xử thế, bà đã nói như vậy rồi, cũng không ừ hử đáp lấy một tiếng.

“Kể từ năm ngoái Dận Chân được sắc phong tước vị bối lạc đến bây giờ, vị trí trắc phúc tấn trong hậu viện vẫn bỏ trống.” Dứt khoát, bà nói thẳng ra: “Người trở về cân nhắc cho kỹ, nghĩ xem phải chọn ai mới thỏa đáng.”

Mắt Diềm Nhi khẽ co giật, sau một lúc lâu, hơi cúi người nói: “Vâng!”

Ánh trời chiều ngã đã về tây, trước khi mặt trời lặn hẳn, Diềm Nhi ôm Tám Cân rời khỏi Tử Cấm thành. Trở lại phủ bối lạc, đầu tiên là sửa soạn cho con xong, sau đó nàng mới rửa mặt chải đầu qua loa, lại dùng chút bữa tối.

“Chủ tử, đây là đào trong sân chúng ta mới chín, ngài nếm thử xem, rất ngon?” thấy bữa tối Diềm Nhi ăn không được bao nhiêu, vẻ mặt lại có chút uể oải, San Hô không khỏi lo lắng.

Diềm Nhi khẽ gật đầu cười: “Mấy ngày trước ta còn tưởng cây anh đào đấy hẳn là chưa chín. Ủm... em bảo Bích Hà, Yến Thảo ngày mai hái thêm một ít, đem qua tặng cho Đại ma ma, còn lại thì chia ra.”

“Tạ chủ tử ban thưởng.” San Hô thi lễ một cái: “Nha đầu Phi Thúy kia đã sớm nhớ thương cây anh đào này rồi, như vậy càng vừa lòng nàng ta á.”

Điềm Nhi nghe xong chỉ khẽ cười cười, ngón tay trắng nõn ghim một miếng đào, nhẹ nhàng bỏ vào miệng.

Thấy chủ tử ăn miếng được miếng không, dần dần lại bắt đầu ngăn người thất thần, rốt cuộc San Hô không nhịn được, bèn nhỏ giọng hỏi: “Phúc tấn, phải chăng Đức phi nương nương lại làm khó người?”

“San Hô, người nói, phải chăng trên thế giới này tất cả mẹ chồng đều không vừa mắt con dâu mình à!” Điềm Nhi chau mày, vẻ mặt phiền não thờ dãi: “Tại sao bà ta không lo làm việc khác, cứ suốt ngày nhìn chăm chăm vào hậu viện con trai mình chứ!” Cũng là nữ nhân như nhau, đáng ra phải hiểu cho nhau chứ. Tại sao cứ phải ép nhau từng bước, chẳng lẽ bởi vì ta là con dâu của bà, ta liền xứng đáng ‘bị đánh gãy răng còn phải nuốt vào miệng’, phải mặt mũi vui vẻ chọn tiểu thiếp cho trượng phu?

Nghe ra ý tứ trong lời nói chủ tử, San Hô vẻ mặt chột sa sẫm, lo lắng hỏi: “Đức phi nương nương, muốn ban người vào trong phủ chúng ta ạ?”

“Đúng thật là bà ta muốn vậy, đáng tiếc bây giờ không phải dịp tuyển tú nữ, không có tú nữ cho bà ta ban vào.”

Dù sao trong thiên hạ, miễn qua vòng tuyển tú, tự nguyện hầu tử hôn, giống như chính nàng, đây tuyệt đối là ít lại càng ít. (ngự khẩu: miệng vua)

San Hô vỗ vỗ lồng ngực, thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng Đức phi nương nương, muốn ta lập trắc phúc tấn...” Điềm Nhi chậm rãi phun hạt đào ra, ngẩng đầu 45 độ, rất buồn bực nói.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Niên Tiểu Điệp (1)

Hoa nở hai đầu, cả cảnh hỗn loạn.

Đương lúc Diễm Nhi hãy còn vì chuyện “trắc phúc tấn” mà âm thầm phiền muộn, còn là vì vị hôn phu đại nhân yêu dấu của mình sớm đã bị người bày ra làm “vật trong tay.”

Nhìn một vùng thảo nguyên xanh tươi rộng lớn trước mắt, Niên Tiểu Điệp hít sâu một hơi, khẽ ngâm: “Trời xanh xanh, nội mệnh mờ, gió thổi cỏ rạp xuống thấy dê bò.”

“Thơ hay!” một giọng nam trong trẻo từ phía sau truyền đến.

Niên Tiểu Điệp xoay người nhìn lại.

Liên thấy Thập Tứ a ca Dận Trinh một thân trang phục khỏe khắn, tư thế hiên ngang giục ngựa lại gần.

“Thập Tứ gia quá khen!” Một tia đắc ý từ trong mắt lóe lên, Niên Tiểu Điệp khe khẽ cười, đột nhiên kéo lại dây cương trong tay, chỉ ra phương xa nói: “Thập Tứ gia, dám cùng ta tỷ thí một phen không?” Dứt lời, liền kẹp chặt bụng ngựa, cả người như lưỡi kiếm sắc bén vọt chạy về phương xa.

“Ha ha ha...” Thập Tứ a ca cười lớn một tiếng, trong ánh mắt nhìn theo bóng lưng Niên Tiểu Điệp, hiện lên lửa nóng rực.

Hai người một trước một sau, giục ngựa lao nhanh trên thảo nguyên rộng lớn, gió thổi phần phật, quả thật là tiêu sái tùy ý xiết bao.

Rốt cuộc Dận Trinh vẫn cao hơn một bậc, không đến một khắc đã đuổi kịp.

“Thế nào, chịu thua chưa?”

Giữa đất trời mênh mông, chàng trai tuấn mỹ ngồi trên lưng ngựa mỉm cười, trông từ xa, khung cảnh kia thật sự quá đẹp, đẹp đến mức khiến Niên Tiểu Điệp thoáng thất thần.

“Aizz, thật đáng tiếc.” Nàng thầm nghĩ: “Cho dù trong lòng người có ta, nhưng ta và người lại nhất định vô duyên.”

Phải nói, tại sao Niên Tiểu Điệp lại xuất hiện ở nơi này, là còn phải quay lại màn “vô tình tương ngộ” mấy tháng trước.

Từ lúc vào kinh thành, nàng liền có ý định muốn gặp Tứ a ca Dận Chân một lần, chỉ tiếc thân phận hai người chênh lệch trời đất, căn bản không thể cùng xuất hiện chung một chỗ, sau khi loanh quanh trước cửa phủ Tứ bối lặc nửa tháng vẫn không có kết quả, nàng đành bỏ cuộc. Nhưng khiến người không ngờ được là, vất vả khổ sở truy tìm Tứ a ca lại không gặp, ngược lại đụng độ phải Thập Tứ a ca này.

Khi thấy hãn đặng người dân bị thương, thân là nữ tử xuyên không, phẩm hạnh đột nhiên bạo phát, nàng không chút do dự đứng ra, đòi lại công bằng cho người bị hại.

Khi đó thật ra nàng cũng không biết người trước mắt chính là đường đường Thập Tứ a ca, rồi sau đó khi đối phương biểu lộ thân phận, trong lòng nàng mặc dù kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng không sợ, ngược lại mồm miệng lanh lợi lật lại phản bác của đối phương, quả nhiên, trong ánh mắt Dận Trinh nhìn nàng xuất hiện vẻ hứng thú.

Mà lần này, nàng có thể được đi cùng đến Nhiệt Hà, tất nhiên cũng là do cố ý năn nỉ đối phương.

“Nếu hãn không phải kẻ thất bại trong lịch sử...” Niên Tiểu Điệp khẽ thờ dài, mình đành phải cô phụ một tấm chân tình của hãn rồi.

“Thập Tứ gia, kỹ thuật cưỡi ngựa của ngài thật thông thạo, Tiểu Điệp tất nhiên là nhận thua.” Niên Tiểu Điệp khẽ mỉm cười, ngoài miệng nói chịu thua, nhưng giữa hai lông mày lại tràn đầy thần thái tự tin như cũ.

Hai người giục ngựa sóng đôi, một đường cười cười nói nói, không khí hài hòa, chợt bên tai đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, liền thấy một đám bụi mù như con rồng khổng lồ từ phương xa cuộn đến, một lát sau, liền thấy tinh kỳ phấp phới, một hàng quân lính xuất hiện trước mắt, dẫn đầu là vài vị nam tử trẻ tuổi khí chất bất phàm.

Hai mắt Niên Tiểu Điệp chợt sáng ngời, âm thầm nghĩ, liệu trong những người này có Dận Chân không?

Thập Tứ a ca vừa thấy họ bèn giục ngựa ra trước, cười chào: “Bát ca, Cửu ca, Thập ca, tại sao mọi người lại ở đây?”

“Ha ha... lão Thập Tứ, mấy ca là cố ý đến tìm đệ.” Lên tiếng là một nam tử tướng mạo thô cuồng, hơi có chút khí tức giang hồ, người này chính là Thập a ca Dận Thị Ngã. Quả nhiên như lời đồn, đúng là một mãng phu ruột thẳng như ngựa! Trong đó không có Dận Chân, Niên Tiểu Điệp không khỏi thoáng chút thất vọng, thế nhưng, nỗi thất vọng kia khi bắt gặp nam tử nọ, lại biến thành kinh diễm.

Toàn thân áo trắng, công tử như ngọc, hãn trên lưng ngựa mỉm cười nhìn lại, một khắc kia tất cả mọi thứ trong đất trời liền biến thành bóng nền mờ nhạt. Niên Tiểu Điệp không khỏi ngây ngốc.

“Người kia là ai?” Đột nhiên, một thanh âm hơi lộ vẻ khinh thường vang lên, Cửu a ca Dận Đường khẽ nheo lại đôi mắt hoa đào, tràn đầy trêu ghẹo nói: “Ôi!!! Trước đây đều là nữ tử bị Bát ca chúng ta làm cho mê đảo, hôm nay lại đụng phải một người ngoài ý muốn, Bát ca phải cẩn thận nga, nói

không chừng người này có sở thích đồng tính.” Vèo một cái, cả khuôn mặt nhỏ của Niên Tiểu Điệp đều căng đỏ lên, lúc này mới nhớ ra, để thuận tiện trà trộn vào đội ngũ đến Nhiệt Hà, dọc đường đi nàng đều giả nam trang.

“Cứu đệ, chớ có nói bậy.” Trách cứ liếc nhìn Doãn Đường, trong lòng hoàn toàn không tin, lấy ánh mắt của hãn sẽ không nhìn ra ‘thiếu niên’ thanh tú trước mắt này là nữ tử, Dận Tự tinh tế quan sát Niên Tiểu Điệp, thầm nghĩ, đây hãn là nữ tử gần đây làm cho lão Thập Tứ say mê đến thần hồn điên đảo đi, thoát nhìn cũng không phải là tuyệt sắc nhân gian a!

Bát Bát quả nhiên thật là ôn nhu, tim Niên Tiểu Điệp điên cuồng nhảy lên bình bịch, cả người càng thêm thẹn thùng.

Thập Tứ a ca Dận Trinh thấy thế vội vàng chen lời vào: “Mấy vị ca ca tìm đệ đệ có chuyện gì sao?”

Ánh mắt Dận Tự như lưu quang quét qua giữa hai người, rồi sau đó cười nói: “Buổi tối Hoàng a mã muốn thiết yến chiêu đãi chư thân vương của Mông Cổ ở lều chính, cố ý hạ ý chỉ, muốn mấy huynh đệ chúng ta tự mình đi săn vài con mồi, phục vụ cho bữa tiệc.”

“Vậy thì thật tốt...” Dận Trinh cao giọng cười, trên mặt đều là khí khái hăng hái của tuổi trẻ: “Mấy anh em ta, hôm nay phải hảo hảo tỷ thí một phen, thử xem rốt cuộc ai có thể săn được nhiều nhất.”

Dận Đường, Dận Thị Ngã nghe xong cũng đồng thanh vỗ tay tán thành. Bát a ca khóe miệng mỉm cười, nhưng thần sắc có loại khí thế ‘việc nhân đức không nhường ai’. (không chịu thua)

Hoa mắt chóng mặt nhìn vài vị hậu duệ quý tộc thiên hoàng giục ngựa đi, Niên Tiểu Điệp kích động cả người run run, mãi đến lúc này, rốt cuộc nàng mới hiểu rõ tại sao mình lại xuyên không đến một triều đại từ ba trăm năm trước, bởi vì nàng là nhân chứng lịch sử, cũng là người tham dự, nàng

sẽ ở bên cạnh những ‘thiên chi kiêu tử’ kia (đứa con của trời), chậm rãi quan sát cuộc sống của họ phấn khích tuyệt luân đến thế nào.

Mà chính nàng... Niên Tiểu Điệp đột nhiên bật cười lớn, kéo dây cương, đuổi sát theo.... Cũng chắc chắn so với cuộc sống của bọn họ càng phấn khích hơn.

Gió đêm phần phật, bầu trời đầy sao, dưới đất là một vùng cỏ cây tươi tốt, từng ngọn lều trại dựng lên san sát nhau, từ xa xa nhìn lại, phảng phất như từng tán ô phát sáng trong đêm, trông thật đẹp. Đêm nay, Khang Hy thiết yến quần thần, mọi người tất nhiên là không thiếu được một phen ca tụng công đức, nâng cốc chúc nhau. Bữa tiệc náo nhiệt liên tục kéo dài đến sau nửa đêm mới xem là chấm dứt.

Bởi vì ban ngày sẵn được một đầu con nai, Thập Tứ a ca Dận Trinh được Khang Hy ngợi khen, trong lòng ca hứng, không khỏi uống nhiều hơn một chút, cho nên đến khi tan tiệc, cả người đã chéch choáng say, không phân rõ đông tây nam bắc.

Dù sao Dận Chân cũng là ca ca ruột, thấy thế liền tự mình đưa hân trở về lều. Phân phó đám nô tài rửa mặt, thay quần áo cho Thập Tứ a ca, đến khi thấy hân đã nằm ngủ trên tấm đệm da, mới xoay người rời đi.

Ai ngờ, ngay tại lúc này, một bóng dáng vội vã chạy vào, bang một cái, liền đụng phải lồng ngực hân.

Mặt Dận Chân lập tức trầm xuống.

Niên Tiểu Điệp cảm thấy mũi của mình bị đụng đến muốn gãy, nàng ủy khuất ngẩng đầu, vừa muốn nói gì đó, lại đột nhiên phát hiện đứng ở trước mắt mình là một nam tử xa lạ.

Chỉ thấy hân một thân huyền y, ngũ quan nghiêm nghị lạnh lùng, đôi mắt lóe lên ánh sắc bén u hàn, cả người đều toát ra một loại cảm giác không

ai dám đến gần.

Một loại linh cảm nào đó từ tận đáy lòng đột nhiên dấy lên.

“Người là ai?” dưới ánh nến lập lòe, nàng ngẩng đầu, lộ ra cần cổ trắng ngọc nhẵn mịn tú mỹ, vẻ mặt tràn đầy vô tội và tinh nghịch, nhìn qua lại có nét đáng yêu đặc biệt.

“Láo xược!” Đáng tiếc, trên thế giới này luôn có một người rất không thức thời, tỷ dụ như — đứng sau lưng Dận Chân: Tô Bồi Thịnh.

Liên thấy hấn bước lên trước, nhắc chân lên, một cước liền đạp trúng đầu gối Niên Tiểu Điệp, khiến cho đối phương quỳ phịch trên mặt đất.

“Dám chấT vấN Tứ gia, nô tài thật to gan!”

Niên Tiểu Điệp vốn da mịn thịt mềm, làm sao có thể chịu được một cước này a, cả người đau run rẩy ngay tại chỗ. Nhưng cho dù trong cơn run rẩy, trong lòng nàng lại kích động như nổi lửa nóng phừng phực.

Dận Chân, hấn quả nhiên là Dận Chân!!

Run rẩy chậT vật quỳ gối dưới chân nam nhân, lòng tự trọng của Niên Tiểu Điệp bị lãng nhục, nàng cắn môi, âm thầm nguyện rủa: Nô tài đáng chết, chờ sau khi bốn tiểu thư trở thành nữ nhân của Dận Chân, xem ta thu thập người thế nào!!

“Tứ, Tứ gia tha tội.” Yếu đuối ngẩng đầu lên, nàng bày ra vẻ mặt khổ sở.

Tầm mắt Dận Chân tùy ý đảo qua trên mặt nàng, đột nhiên, thần sắc chợt động, đôi mày kiếm đột nhiên nhăn lại. Chỉ thấy hấn nhanh như chớp, duỗi tay ra kẹp lấy cằm Niên Tiểu Điệp, kéo cả người nàng vào trong ngực mình.

Niên Tiểu Diệp chỉ cảm thấy dưới cằm chột đau nhức, thế nhưng, một giây kế tiếp, một làn hơi thở nam tính phả vào mặt.

Nghĩ đến người đứng trước mặt mình đây, chính là Dận Chân, chính là vị đế vương quân lâm thiên hạ của tương lai, chính là ‘tình yêu một đời’ mà sau khi mình xuyên không quyết tâm tìm cho được, nàng thật sự đã hãm vào thật sâu rồi.

Đôi mắt ôn nhu hiện lên ánh nước, tim Niên Tiểu Diệp càng đập nhanh hơn, trên khuôn mặt nhỏ nhuộm một rặng mây đỏ, Dận Chân đang nhìn nàng, đang nhìn nàng đó!!!

Ánh mắt hẩn nhìn nàng mãnh liệt đến thế, chuyên chú đến thế. Phải chăng hẳn cũng cảm nhận được cái loại cảm giác ‘định mệnh an bài’ của côi U Minh?

Như thế thấy được thứ gì trên mặt Niên Tiểu Diệp khiến người kinh ngạc quá độ, đôi con ngươi của Dận Chân dường như chấn kinh mà co rút lại, sắc mặt lập tức âm u như côi chết.

Nhẹ buông tay, hãy còn đang trong cơn mê, Niên Tiểu Diệp ngã phịch xuống đất.

Cuối cùng Dận Chân nhìn nàng một cái thật sâu, nhắc chân lên bước đi không quay đầu lại.

“Đi điều tra, đem ba đời tổ tông của nữ nhân kia, tất cả đều phải điều tra ra cho gia.”

Nhìn lồng ngực chủ tử kịch liệt phập phồng một cách rõ ràng, Tô Bồi Thịnh cẩn thận dè dặt khom người nói: “Dạ!”

Tại sao...

Hắn dùng sức nắm chặt ban chỉ trên ngón tay cái, trong mắt lóe ra vẻ hoảng hốt. Tại sao, bộ dạng nàng ta giống Hoàng ngạch nương như đúc.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Niên Tiểu Diệp (2)

Đã rất nhiều năm rồi, Dận Chân không mơ thấy dưỡng mẫu - Hiếu nhân nghĩa Hoàng hậu.

Nhưng đêm nay, có lẽ do nhìn thấy khuôn mặt của nữ tử kia, h lẫn lại một lần nữa nằm mơ thấy mẫu thân. Thế nhưng, giấc mộng kia cũng không phải mộng đẹp, mà là thống khổ, là cơn ác mộng khiến người khác muốn nghẹn thở.

Trong giấc mơ là một trận hỏa hoạn hùng hực bốc cháy, dường như h lẫn biến thành lại đứa bé yếu ớt kia, hoảng sợ, tuyệt vọng núp dưới hương án. H lẫn không ngừng khóc lớn, không ngừng gào thét, liều mạng kêu cứu.

Nhưng mà không ai, không một ai tới cứu h lẫn.

Lửa cháy càng lúc càng lớn, h lẫn không thể thở được, khi đó h lẫn nghĩ, có lẽ mình sẽ bị chết cháy rồi, trong ý thức mơ hồ, h lẫn ngã trên mặt đất, nước mắt lăn dài, lẩm nhẩm gọi: Ngạch nương.

Như đáp lại tiếng kêu tuyệt vọng kia, một bóng người đột nhiên vọt vào.

“Dận Chân đừng sợ, ngạch nương ở đây, ngạch nương mang con ra ngoài a!”

Giọng nói nữ nhân thật tha thiết nhưng kiên định, động tác ôm mình thật chặt vào trong ngực, khiến cho h lẫn đang cận kề bên cái chết cao hứng dường nào.

Ngạch nương ở đây, ngạch nương đến cứu mình...

Ngạch nương...

Ngạch nương...

Ngạch nương...

Đột nhiên, Dận Chân ngồi bật dậy, cả người mồ hôi đầm đìa như vừa vớt ra từ trong nước, hắt thở dốc kịch liệt, trong đôi con ngươi đen đập dồn nổi hoảng sợ.

“Gia...?” Nghe thấy động tĩnh, Tô Bồi Thịnh vén màn đi vào.

Dận Chân cũng không để ý đến hắn, chỉ trực tiếp xuống giường, cầm một bình trà nguội lên, ngửa đầu đổ vào miệng.

Một lát sau, trong lòng đã dần bình phục lại, hắn trầm giọng hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Hồi bẩm gia, mới canh hai thôi ạ, ngài mới ngủ được hai canh giờ.”

Dận Chân hít sâu một hơi, cau mày ngồi xuống.

Tô Bồi Thịnh nhìn ra chủ tử có chỗ không thích hợp, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cầm áo từ trên kệ bên cạnh, khoác cho Dận Chân.

“Chuyện ta phân phó, tra thế nào rồi?”

Biết chủ tử ý chỉ chuyện gì, Tô Bồi Thịnh vội vàng báo cáo lại. “... Được Thập Tứ gia trà trộn trong đám đây tớ mang theo... mắt nô tài thật vụng về, thật không nhìn ra đó là một cô nương...”

“Nói như vậy, ‘hắn’ chính là nữ nhân gần đây ồn ào với lão Thập Tứ?”

Dận Chân bố trí rất nhiều tai mắt trong kinh thành, tất nhiên Thập Tứ a ca cũng được liệt vào nhóm ‘giám sát’ trọng điểm. Cho nên về chuyện ‘tình

cảm phong lưu' của đệ đệ hẳn cũng có nghe thấy, chẳng qua là trước đây không quan tâm đến thôi.

Tô Bồi Thịnh liếc nhìn sắc mặt chủ tử đen hơn đáy nồi, thận trọng trả lời: “Nô tài đã truyền ám tín ra ngoài, có lẽ trời vừa sáng, đám người Niêm Can sẽ tra ra lai lịch nữ tử kia.”

Sắc mặt Dận Chân lại không vì vậy mà tốt hơn bao nhiêu, đầu óc hẳn đang quay cuồng kịch liệt.

Dưỡng mẫu của hẳn, Hiếu nhân nghĩa Hoàng hậu qua đời sớm, cho nên ngoài hẳn trở lên, đám đệ đệ bên dưới, trên cơ bản đều chưa từng thấy diện mạo của ngạch nương. Nhưng trên đời này không có bức tường nào mà không lọt gió, vài nương nương trong nội cung, Thái tử, Đại a ca, còn có những lão nhân năm đó từng hầu hạ ngạch nương, bất luận là ai, nếu nhìn thấy nữ tử kia...

Trên thế giới này, sợ là không có người nào biết rõ khúc mắc trong lòng Khang Hy hơn hẳn, nếu người trong tim đã chết đi, lại một lần nữa sống sờ sờ xuất hiện trước mắt mình...

Dận Chân nắm chặt quyền tay.

Một đêm trần trọc dài đằng đẵng rốt cuộc cũng trôi qua, trời vừa hửng sáng, ánh ban mai mang theo làn sương mù mờ ảo.

Một đêm không ngủ, Niên Tiểu Điệp mệt mỏi xoa xoa đôi mắt nhậ nhèm, qua một đêm cân nhắc suy nghĩ, trong lòng nàng lại một lần nữa lên kế hoạch cho tương lai.

Sở dĩ ngàn cầu vạn cầu đi theo đến Nhiệt Hà, chính là vì nàng muốn tiếp cận với Dận Chân, mà theo như nàng thấy lần chạm trán đêm qua, Dận Chân đối với nàng tựa hồ cũng có “cảm giác”. Niên Tiểu Điệp mỉm cười,

dùng sức nắm tay thành quyền, trước mắt giống như dần dần hiện ra hình ảnh nàng cùng Dận Chân ‘cầm sắt hòa nhịp’*.

(* nguyên văn “cầm sắt tương hài”: đàn cầm và đàn sắt cùng hòa nhịp, so sánh tình cảm vợ chồng hòa hợp.)

Nhất định phải nắm chắc cơ hội.

“Người đâu, rót cho ta chậu nước.” Nàng quyết định phải quay về nữ trang, tuyệt đối phải khiến cho Dận Chân kinh diễm mới được. (đẹp đến kinh ngạc)

Nhưng mà, khiến Niên Tiểu Điệp không ngờ tới, đi vào không phải là nha hoàn phục vụ bên người, mà là vài thị vệ trang phục nam tử.

Nhìn mấy người đột nhiên xông vào, Niên Tiểu Điệp cau mày toan chất vấn, lại bị người bịt miệng, thoáng chốc, một nỗi hoảng sợ bò lên đầy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Ô, ô ô... Ác ươi úng àm ì a.” (các người muốn làm gì ta) Niên Tiểu Điệp không ngừng giãy dụa, nhưng rất nhanh, một cổ tay chặt xuống, nàng đành chỉ tất cả động tác, mềm oặt ngã xuống. Mấy tên thị vệ nhanh chóng nhét Niên Tiểu Điệp vào một cái rương sắt đã mang vào trước đó, sau đó khiêng ra khỏi lều, cười ngửa rời đi. Gần như chỉ khoảng nửa khắc, liền biến mất trên đường chân trời phía xa.

Lại nói, sau khi Thập Tứ a ca say rượu tỉnh lại, lúc phát hiện không thấy người đâu, đã là hoàng hôn ngày hôm đó.

Mọi người chỉ thấy hắc sắc mặt xanh tím, cả người tức giận bạo phát, như con bò đực bị chọc điên, không quan tâm liền vọt vào trong lều Tứ a ca. Hai huynh đệ không biết nói gì bên trong, nhưng thực hiển nhiên, lúc Thập Tứ a ca đi ra, cả người vẫn còn tức giận thở phì phò.

Trong lều, Dận Chân đứng chấp tay sau lưng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, chứng minh nỗi giận tuyệt không chỉ có mình Thập Tứ a ca.

“Gia...” Tô Bồi Thịnh thận trọng nhích lại gần, bấm báo: “Đã đưa người ra khỏi địa giới Hà Nam, hiện tại cũng đã lên thuyền rời đi Tứ Xuyên rồi ạ.”

Sắc mặt Dận Chân âm trầm, cả người tản ra một loại khí phẫn nộ sắc nhọn. “Nói cho Niên Gia, bảo bọn họ quản thúc con cái cho kỹ, nếu lại phát sinh chuyện như vậy, đừng trách gia không khách khí.”

“Dạ!”

Nếu theo ý định ban đầu của Dận Chân, giữ lại nữ tử kia không khác gì giữ lại một quả bom hẹn giờ, tất nhiên trừ bỏ đi là tốt nhất, nhưng nếu hẳn thật làm như vậy, như thế tất sẽ để người khác phát giác ra gì đó, như vậy chuyện vốn có thể che giấu, ngược lại sẽ khiến cho mọi người đều biết. Chỗ lão Thập Tứ, nhất định cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn nữa thân phận của nữ tử kia cũng có chút khó giải quyết, tra tới tra lui, rốt cuộc lại tra ra nàng ta đến từ nhà nô tài làm việc cho mình — Niên gia.

Dận Chân oán hận nghĩ rằng, hẳn khá coi trọng đại công tử Niên gia – Niên Canh Nghiêu, bởi vậy, đối với việc xử lý Niên Tiểu Điệp, không thể qua loa đại khái cho xong được.

Trước hết để cho chuyện này lặn xuống vài năm đã, hẳn âm thầm nghĩ, thời gian lâu dài, mọi người sẽ quên chuyện nàng ta và lão Thập Tứ... đến lúc đó...

Trong đầu bất giác hồi tưởng lại gương mặt của đối phương, trong lòng Dận Chân chợt thót một cái, không chịu thừa nhận nguyên nhân mình không tàn nhẫn hạ sát là bởi vì diện mạo của nàng ta.

“Tứ gia...” đương lúc tâm trạng Dận Chân khó nén bình tĩnh, thì bên ngoài có người đến bấm báo: “Trong phủ gửi thư tới ạ.”

Điềm Nhi?

Dận Chân lập tức nói: “Mang vào đây.”

Rất nhanh, một xấp thư thật dày được trình lên.

Phu quân đại nhân thấy chữ như thấy thiệp...

Dận Chân nhanh như gió lướt nhanh qua thư, lại thấy trong thư đều viết mấy chuyện nhà vụn vặt, sau một lúc lâu, hần chậm rãi thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nha đầu kia, ngàn dặm xa xôi gửi thư đến đây, chỉ để kể mấy thứ này?

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, sắc mặt vốn âm hàn kia cũng bởi vậy mà dịu xuống không ít.

Đương lúc ông chồng đang ôm tâm tình phức tạp đọc “thư nhà”, ở kinh thành cách đó xa xôi, Điềm Nhi cũng đang lâm vào tâm tình phức tạp cũng không kém.

Nàng đứng sau ngọn núi giả, yên lặng nghe hai người đối thoại bên kia.

“... Người có nghe gì chưa, đám Tiểu Lan ở Hương Ảnh viện sẽ bị đưa đến thôn trang hầu hạ Triệu Giai cách cách đó.” một giọng nữ hơi the thé vang lên, sau đó, một giọng khác mạnh hơn nói: “Chúng ta thân làm nô tài chính là mệnh khổ a, người cũng thấy đó, đám người Tiểu Lan bị đánh đến cửu tử nhất sinh, còn có một phần mệnh mà vẫn phải bị đưa đi, chuyến đi này a, đời này liền hoàn toàn coi như xong rồi, cũng đừng hy vọng có thể gả vào nhà nào tốt, nhiều lắm là phối với nhà nông, chật vật mà sống qua ngày thôi.”

Giọng nữ the thé ban nãy lên tiếng: “Đúng vậy... nhưng đây là số mệnh a, làm nô tài, hễ chủ tử xảy ra chuyện, vậy nhất định là phải cùng gánh theo

tai ương, aizz! Mà nói cũng thấy lạ, Triệu Giai cách cách đương yên đương lành, trên mặt làm sao lại nổi lên mấy thứ đó được...”

Người còn lại nghe vậy, không khỏi càng hạ thấp giọng, Điem Nhi dựng thẳng lỗ tai, cũng chỉ có thể loáng thoáng nghe được một hai.

“... Trong viện của Lý cách cách có trồng hoa mào gà... sau đó tặng một chậu cho Triệu Giai cách cách... Có một lần ta nghe Tiểu Lan vụng trộm nói, nàng phát hiện trong đất của chậu hoa đọng lại mấy thứ gì tròn tròn, nghe như mùi của cặn thuốc gì đó... Người cũng biết, nha đầu kia mũi tinh lắm... Nói không chừng, chính là Lý cách cách giở thủ đoạn gì đó.”

“Aizz, những nữ nhân trong hậu viện vì tranh thủ tình cảm, thủ đoạn gì mà không giở ra được a...”

Hai người càng nói càng hăng, càng nói càng không có tôn ti cao thấp, Điem Nhi khẽ nhíu mày.

Đã sớm không kèm chế được, lúc này Phi Thúy tiến lên một bước, gọi to: “Là kẻ nào không biết quy củ ăn nói huyên thuyên, còn không mau lăn ra đây.”

Bên trong, chợt im bật.

Không bao lâu, hai tiểu nha hoàn tuổi không lớn, mặt mũi tái nhợt đi ra. Phịch phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, rồi rít dậm đầu nói: “Phúc tấn tha mạng, phúc tấn tha mạng, nô tỳ không dám nữa.”

“Chủ tử, không thể bỏ qua cho các nàng được.” Phi Thúy mặt cười thắm sương lạnh, lạnh lùng nói: “Như đám nô tài không biết tôn ti trật tự, vụng trộm nghị luận chủ tử này, nên đánh chết cho xong.”

Hai tiểu nha hoàn nghe xong, cả người lại run càng lợi hại, mang theo vẻ tuyệt vọng.

Điền Nhi có chút nhức đầu nhìn sao trên trời, chẳng qua là nàng đi dạo một chút cho tiêu thực thôi, sao lại đụng phải người ta đang tán gẫu chứ.

“Sẽ không đánh các người.” Điền Nhi trầm thờ dài, khoan dung tràn đầy bụng bự (bự là do cơm), nói: “Nhưng trong phủ cũng không thể lưu lại các người, vừa khéo bên người Triệu Giai cách cách còn thiếu vài người hầu hạ, ngày mai các người liền cùng đi theo đi thôi.”

Phớt lờ hai người ngã rạp xuống đất, khóc thành một đoàn. Điền Nhi tự mình men theo con đường nhỏ rải đá cuội, chậm rãi dạo bộ. Phi Thúy đỡ tay nàng, do dự nhỏ giọng hỏi: “Phúc tấn, vừa rồi các nàng nói...”

“Được rồi!” Điền Nhi ngắt lời nàng ta, giọng điệu sâu kín: “Việc này chôn kỹ trong lòng, về sau không được nói ra.”

“Dạ!.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trở Về

Thời gian lướt mau, chớp mắt một cái đã đến cuối tháng mười một. Một ngày nọ, sau một trận mưa của tiết Vũ thủy, trời đất càng trở nên quang đãng dễ chịu.

Điềm Nhi đang nằm lim dim trên giường trúc tím cần ốc, đột nhiên, có vật gì đó đánh lên mặt nàng, khẽ nhú mày, chậm rãi mở mắt. Liền thấy Tám Cân đang ngồi cạnh nàng, một đôi mắt to đen lúng liếng, cười tít mắt nhìn nàng.

“Tiểu tử thúì này...” Bắt lấy đôi tay béo quấy rối kia, Điềm Nhi giả vờ đe nạt: “Dám đánh ngạch nương, coi chừng đánh nát cái mông con đó.”

“Ha ha...” Đối với lời đe dọa của Điềm Nhi, Tám Cân hoàn toàn lơ đãng, tứ chi chạm xuống giường, như một con cún nhỏ bổ nhào lên người mẹ nó.

Tiểu tử này...

Hai mẹ con ôm nhau nô đùa một hồi lâu, Tám Cân được hai cái hôn lên má rồi mới chịu để người bế đi bú sữa.

Bị quấy rầy sau nửa ngày, Điềm Nhi cũng không còn buồn ngủ nữa, nằm nghiêng nửa người trên gối dựa, gọi San Hô tìm hai quyển sách trên kệ đến. Với trình độ thưởng thức của nàng, quả quyết sẽ không đọc cái gì đạo Khổng Mạnh, Chư Tử hay tử tử gì đấy, mà thi từ ca phú cũng không thuộc hứng thú của nàng. Nàng xem là thoải bản, chính là những loại kịch các giai nhân tài tử thường xướng y y a a trên sân khấu.

Đọc được một lúc, Diễm Nhi mới đầu còn bật cười, nhưng thanh âm càng lúc càng lớn, cuối cùng gần như ôm bụng cười lăn lộn trên giường.

San Hô kinh ngạc hỏi nguyên do. Nàng bèn nói: “Là trong sách này viết thú vị, em ngồi lại đây, ta kể cho nghe.”

San Hô cười nhích tới.

“Thoại bản này có tên là “Khăn gấm” kể về một thư sinh nhà nghèo, một ngày nọ lên miếu dâng hương, nhặt được một chiếc khăn tay, trên khăn thêu mấy câu thơ trong khuê phòng của nữ nhi, vị thư sinh kia vừa đọc, lập tức liền sinh lòng hảo cảm với vị tiểu thư chưa từng gặp mặt này, bằng mọi cách dò la thăm hỏi, mới biết được chủ nhân của chiếc khăn kia là tiểu thư của nhà đương kim tướng quốc. Thư sinh nghèo lấy cớ trả khăn để ước hẹn gặp riêng vị tiểu thư kia, sau khi hai người gặp mặt, anh thư sinh thấy tiểu thư xinh đẹp như hoa, dịu dàng nhã nhặn. Cô tiểu thư thì thấy thư sinh anh tuấn tiêu sái, bụng đầy tài hoa, hai người nảy sinh tình cảm với nhau, thề thốt uyên ương.”

Nói đến đoạn này, Diễm Nhi lại cười toe toét, cố gắng nén cười, tiếp tục kể: “Nhưng mà cha của tiểu thư, đương kim tướng quốc đại nhân, lại không đồng ý hôn sự này, nhân lúc anh thư sinh vào kinh ứng thí, bắt ép tiểu thư gả cho một vị công tử môn đăng hộ đối khác. Tình cảm của tiểu thư đối với thư sinh ‘cứng hơn vàng’, sau khi đấu tranh mọi cách không thành, liền tự vẫn trước ngày thành thân. Sau khi anh thư sinh kia trúng tuyển Trạng nguyên trở về, biết tin tiểu thư đã chết, không khỏi đau thương vô cùng. Nhưng người chết không thể sống lại, cho dù đau khổ hơn ngàn vạn lần cũng phải nuốt vào trong bụng. Mà sau khi đương kim hoàng thượng nghe được chuyện này, liền rung động trước tình cảm chân thành tha thiết của họ. Bèn hạ thánh chỉ đem công chúa út của mình gả cho thư sinh... Từ đó về sau, công chúa và anh thư sinh sống hạnh phúc bên nhau cả đời.”

“San Hô, San Hô, em thấy chuyện này có buồn cười không?” Diễm Nhi lại nhin không được, phì một tiếng, nằm rạp trên giường trúc, cười lăn cười bò.

San Hô ngoẹo đầu, cũng cười theo nói: “Nô tỳ nghe xong, thấy đến cuối cùng, hình như chỉ có vị tiểu thư kia là thâm tâm nhất.”

“Còn không phải sao...” Diễm Nhi cười hì hì nói: “Trước không nói đến chuyện khăn tay là vật tư mật nhất của nữ nhi khuê các, làm sao có thể rơi ra ngoài, lại không bàn đến một đám hạ nhân hầu hạ trong phòng nhiều như thế, hai người này làm sao có thể gặp riêng được. Lại càng không nói, đường đường là tiểu thư nhà tướng quốc, làm sao lại nhìn trúng một thư sinh nghèo khổ rách áo ôm chử. Chỉ nói riêng cái kết cục này, kết cục là nàng chết rồi, người mình yêu thương sống cùng người khác, đã vậy còn sống rất hạnh phúc nữa chứ... Ha ha ha.”

Diễm Nhi không hề e dè là mà cười văng cả nước miếng. “Đây không phải là chết vô ích sao!”

“Mấy cái thoại bản ngữ này, bất quá là để diễn thôi, sao có thể thật được,” San Hô cười nói: “Phúc tấn, sắc trời không còn sớm, ngài cũng nên dùng bữa rồi.”

Diễm Nhi nghe thế gật đầu, một lát sau, Bích Hà xách thực hộp đi đến.

Một đĩa bánh bao hấp, một đĩa dưa chuột muối chua cay, một đĩa gà xé phay chấm muối ớt, một đĩa thịt băm chưng trứng, kèm theo một bát cơm gạo bích ngạnh. Vừa cười đến sung sướng khoái trá, lúc này khẩu vị rất tốt, Diễm Nhi ăn hơn non nửa, mới vừa lòng buông đũa xuống.

Sau bữa tối, nàng lại bảo San Hô bế Tám Cân tới, tự mình bế con tản bộ trong sân. Tiểu tử kia thấy được ra ngoài, hưng phấn vô cùng. Thân mình nhỏ beo béo, xoay tới xoay lui, nhìn ngang ngó dọc, thấy cái gì cũng muốn với tay ra chộp.

“Đây là lá cây, lá cây, Tám Cân nhìn này, lá cây màu gì đây này? A, té ra là màu xanh a.” Cứ như vậy một đoạn lại một đoạn, Điem Nhi khẽ bắt gặp cái gì sẽ chỉ vào giảng cho con cái đó. Đây là tảng đá, kia là lương đình, này là cọng cỏ non, đó là hoa hồng, cái đĩa sáng sáng tròn tròn trên trời kia gọi là mặt trăng, lấp lánh lấp lánh bên cạnh đấy, gọi là sao.

Dần dần, Tám Cân trở nên thành thật, cầm nhỏ tì trên vai gạch nường, vẻ mặt rất nghiêm túc lắng nghe. Điem Nhi thấy vậy rất phi thường có cảm giác thành tựu a, vì thế càng hăng say giảng dạy cho con.

Cuộc sống cứ từ những việc vụn vặt như thế mà chậm rãi trôi qua, một ngày nọ, Tiểu Hỉ Tử vội vã đưa đến một phong thư. Điem Nhi mở ra đọc, vẻ mặt liền kinh hãi.

Bởi vì Dận Chân sắp trở về.

Những ngày đằng đằng chờ đợi và nhớ mong luôn khó khăn như vậy, Điem Nhi gần như là đếm ngón tay mới trông chờ được đến ngày đó.

Cổng chính phủ Tứ bối lặc, nàng đứng nhón chân, nôn nóng ngóng trông.

“Phúc tấn, phúc tấn...” bị sai chạy ra xa xem một chút, Tiểu Hỉ Tử hớn hở vui vẻ chạy tới: “Gia đã về, đang đi tới bên này ạ.”

Vui mừng ý cười đầy tràn đáy mắt, Điem Nhi có chút khẩn trương nhìn lại mình. “San Hô, mau nhìn giúp ta, trâm cài trên đầu có bị lệch không.”

“Vẫn đẹp lắm ạ.” San Hô cười nói: “Phúc tấn hôm nay ăn mặc xinh đẹp như vậy, gia thấy nhất định sẽ cao hứng.”

Điem Nhi nghe xong, mặt phấn ửng đỏ cười cười.

Tiểu Hỉ Tử nói quả nhiên không sai, chỉ một lát sau, một đám nam tử giục ngựa đến gần, dẫn đầu không phải là vị hôn phu đại nhân Điem Nhi ngày nhớ đêm mong sao?

Gần như đã từ rất xa, Dận Chân đã bắt gặp một bóng dáng đỏ tươi đang đứng trước cửa nhà mình. Liền thấy tiểu thê tử hơn một tháng không gặp, thanh tú động lòng người đứng ở nơi đó, ngựa đầu, ánh mắt khi nhìn thấy hẳn, đột nhiên trào ra nước mắt.

Dận Chân xuống ngựa, đi thẳng đến bên cạnh nàng.

“Khóc cái gì!” Hẳn khê trách, nhưng vẻ mặt lại dịu dàng chưa bao giờ có.

“Quá, quá vui mà thôi.” Điem Nhi kích động cả người khê run, nếu không phải lúc này đang ở nơi không tiện, nàng chỉ muốn đâm đầu vào trong ngực nam nhân, không bao giờ chui ra nữa.

Dận Chân nghe vậy, hít sâu thở thật chặt bàn tay nhỏ bé của thê tử.

Nam chủ nhân của phủ Tứ bối lạc trở về, một phen bày tiệc mời khách tất nhiên là không cần bàn tới. Đợi đến khi hai người có thể riêng cùng nhau, đại nãi Điem Nhi vì kích động mà trở nên ‘loạn thất bát tao’, lúc này cũng đã thoáng khôi phục một chút.

Dưới ánh nến mờ nhạt, nàng cẩn thận quan sát gương mặt trượng phu. Ừm, mặt như tấm gỗ (trơ ra không cảm xúc gì), thần sắc lạnh như băng, quả nhiên là vị hôn phu đại nhân của nàng rồi... Hắc hắc...

Bên tai nghe tiểu thê tử cười ngây ngô, Dận Chân nướn mày, duỗi tay kéo cả người nàng vào trong lòng, siết chặt vòng tay.

“Cái eo của thiếp a...” Nhe răng há miệng phát ra một trận rên thảm, Điem Nhi vùi đầu nhỏ vào trong ngực nam nhân cầu xin tha thứ.

Hai vợ chồng náo loạn một hồi.

Điềm Nhi lúc này mới thở hỗn hển nằm tựa trên người Dận Chân, yên lặng lắng nghe từng nhịp đập trong lồng ngực cực nóng. Từng giọt nước mắt lại không ngừng lăn xuống. Thật tốt, Dận Chân của nàng đã trở lại. Cái gọi là, mừng đến chảy nước mắt, chính là như thế.

Dận Chân khẽ thở dài, vỗ vỗ lưng thê tử, trên mặt biểu hiện nhu hòa hiếm thấy. Hai vợ chồng không nói gì, nhưng cảm giác ấm áp cửu biệt trùng phùng này, không ngừng dập dờn bao lấy hai người họ, tĩnh lặng nhưng ấm áp.

Tám Cân bây giờ còn quá nhỏ, cái đầu nhỏ mới chứa được một chút não kia, căn bản không nhớ được nam nhân trước mắt là cha ruột thằng bé. Cho nên, lúc Dận Chân duỗi tay muốn bế nó, tiểu tử thúì kia rất không nể mặt cha nó mà xua tay còn quấy đập lung tung, cái miệng nhỏ chu ra lăm lăm nói thứ ngôn ngữ của ‘vương quốc trẻ em’.

“Tám Cân ngoan nào!” Thấy mặt Dận Chân có xu hướng biến đen, Điềm Nhi vội đảm đương công việc cứu hỏa, vừa mạnh mẽ nhét xú tiểu tử vào trong ngực nam nhân, vừa không ngừng nhắc nhở: “Đây là a mã, a mã của Tám Cân a. Mau tới cho a mã nhìn xem, Tám Cân của chúng ta lại béo thêm bao nhiêu lạng thịt nào.”

Ôm con trai bụm bẫm trong ngực, thân thể mềm mại như không xương dựa vào trên người mình, đôi mắt đen cực kỳ giống mình kia, không ngừng chớp chớp, tâm tình Dận Chân chợt biến tốt, cân cân trọng lượng, hài lòng nói: “Đã nặng hơn rồi.”

Có lẽ là thiên tính cha con, lúc này Tám Cân cũng không còn lộn xộn nữa, chỉ ngoẹo đầu nhỏ, vể mặt tò mò không ngừng đánh giá Dận Chân. Sau đó, ở một giây tiếp theo, chủ động đem cái miệng đầy nước dãi ướt ướt của mình, bẹp một cái lên cằm cha nó.

Được con trai hôn, vẻ mặt Dận Chân vừa bất đắc dĩ lại vừa mỉm cười đắc ý. Điềm Nhi bên cạnh thấy thế, cười đến đau cả bụng. Hai cha con chơi đùa nửa ngày, mãi đến khi ánh trăng lên cao, mí mắt Tám Chân bắt đầu sụp xuống, Điềm Nhi mới để cho Tiên ma ma bế ra ngoài.

Trong màn lụa ‘trời đất quang đấng sau mưa’, Dận Chân cả người đắm mồ hôi, phủ trên người Điềm Nhi không ngừng đưa đẩy, sau một tiếng hồ gầm, màn xuân sắc kiều diễm giăng co suốt hai canh giờ, mới được xem là dừng lại nghỉ lấy sức.

Điềm Nhi cả người co giật, vô lực nép dưới thân trượng phu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ là vẻ thất thần khi hoan ái qua đi.

Bộ dạng ngây ngốc kia, thoát nhìn phá lệ khiến người ta có loại xúc động muốn chà đạp lần nữa.

“Làm sao vậy?” Dận Chân duỗi tay vén vài sợi tóc dính trên gương mặt non nớt, trong giọng nói tràn ngập ý cười thỏa mãn.

Điềm Nhi lắc lắc đầu, rồi sau đó lại nhú nhú mày, trong tiếng oa oa đầy ủy khuất: “Đau thắt lưng!!”

Dận Chân nhếch khóe miệng, không nhịn được cúi đầu hôn nàng một cái. “Đổi tư thế liền hết đau.” Cực kỳ dịu dàng dụ dỗ.

Gạt người!

Điềm Nhi nằm sấp xuống giường, miệng cắn chặt một góc chăn, chống đỡ ‘mưa rền gió dữ’ từ phía sau đánh sâu vào.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Trắc Phúc Tấn

Màn xuân xanh biếc rũ đưa,

Bên song thỏ thẻ oanh vàng sớm mai.

Điềm Nhi thêm thiếp mở mắt ra, ngồi dậy, thấy Tám Cân còn đang o o ngủ bên cạnh, dịch dịch góc chăn cho con, rồi mới mang hài xuống giường.

Đúng lúc này, San Hô nghe thấy động tĩnh đi vào. Thấy Điềm Nhi đã tỉnh, vội bước lên trước hầu hạ. Hai người sợ đánh thức Tám Cân, liền ngồi xuống trước bàn trang điểm sơn đen mạ vàng khảm ngà ở xa một chút.

Điềm Nhi cầm cái gương vuông, vừa nhìn sau đầu vừa nói: “Gia còn chưa về sao?”

“Tiểu Hỉ Tử vừa đến báo, nói là còn chưa về ạ.”

Điềm Nhi nghe vậy khẽ thở dài. Trông thần sắc chủ tử như có ý buồn, San Hô liền đau lòng khuyên nhủ: “Chủ tử, bồi lặc gia tốt với ngài như vậy, dù có điền thêm ai vào cũng không qua được, mặc dù vị kia được thăng lên trắc phúc tấn, thì thế nào? Bất quá chỉ để bài trí, cho người khác có cái mà nhìn thôi. Trong lòng ngài nếu đã quyết định, thì không nên muộn phiền tự làm khổ mình a.”

“Lời em nói, ta làm sao không biết, dù sao đi nữa thì bụng dạ ta quá nhỏ, không nhìn thêm được người khác mà thôi!” Điềm Nhi nắm chặt tấm gương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện thần thái hờn dỗi.

Từ lúc Dận Chân trở về từ Nhiệt Hà, Đức phi đối với chuyện trắc phúc tấn lại bắt đầu ‘nhắc lại chuyện xưa’, Điềm Nhi cũng biết việc này không

thể đưa đây được nữa, không cách nào đành phải đáp ứng.

Nhưng giữa hai người Tống, Lý, rốt cuộc nên chọn ai, Điem Nhi lại vẫn có chút không nắm được chủ kiến.

Lý thị là người không thành thật, hiếu thắng, thích tranh thủ thời cơ chiếm lợi ích. Tống thị thì thành thật, không tranh giành, thích sống yên tĩnh. Theo lý mà nói, thắng Tống thị làm trắc phúc tấn, dường như mới là lựa chọn đúng. Nhưng...

“Chủ tử, nô tỳ có một chuyện không rõ” San Hô nhỏ giọng hỏi: “Tại sao ngài lại chọn Lý thị ạ?”

Đối với vấn đề này, Điem Nhi cũng không trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi: “Người cảm thấy gia nhà chúng ta, thích dạng nữ nhân nào?”

San Hô cười nói: “Đương nhiên là như chủ tử ngài rồi!”

“Người nói này lời đúng rồi!” Điem Nhi rất là không biết khiêm tốn nói: “Cho nên, đây chính là nguyên nhân ta cất nhắc Lý thị.”

Tống thị là nữ nhân hầu hạ bên người Dận Chân sớm nhất, lại từng sinh một đứa con gái cho hắn. Tuy tính tình Dận Chân lãnh lệ lại đa nghi, nhưng bên trong lại là người rất trọng tình cảm, nếu để cho Tống thị ngồi lên vị trí trắc phúc tấn, với thái độ thành thật nhu thuận không tranh của nàng ta, khó tránh khỏi sẽ khiến nam nhân sinh một hai lòng thương cảm. Lý thị thì không như vậy, nàng ta không có phần tình cảm trước đây cùng Dận Chân, cũng không được bao nhiêu sủng ái, hơn nữa nàng ta tính tình chua ngoa, phàm là việc gì đều thích tỏ vẻ ra oai. Để cho nàng làm trắc phúc tấn, chỉ khiến cho Dận Chân càng thêm chán ghét, sẽ không hề uy hiếp đến mình. (ai nói Điem Nhi ngu ngốc, mình thấy là giả ngu mới đúng)

San Hô cũng là người thông minh, thoáng nghĩ một chút liền hiểu rõ quanh co vòng vèo trong đó, miệng khen không ngớt lời: chủ tử anh minh.

Điềm Nhi nghe xong lại rũ mắt xuống, lý do nàng chọn như vậy kỳ thật còn một nguyên nhân trọng yếu nhất.

Đó chính là, chuyện trên mặt Triệu Giai thị nổi mẩn đỏ. Ngày đó, mặc dù ở sau hòn giả sơn nghe được hai nha hoàn kia nói huyền thuyên, nhưng Điềm Nhi lại nghĩ rằng người hạ thủ không nhất định sẽ là Lý thị.

“Thà rằng bên chân có chó cắn người, cũng đừng ôm rắn mà ngủ.” Lời dạy chí lý của ngạch nương, Điềm Nhi vẫn rất ghi nhớ trong lòng.

Đang không ngừng suy tư, Tiểu Hi Tử đến bẩm báo: “Phúc tấn, gia đã trở về từ trong cung, bây giờ đang đến chỗ Lý cách cách.”

Điềm Nhi nghe vậy, nói cho cùng trong lòng vẫn đau xót, nhưng cứng rắn vờ tươi cười nói: “Chúng ta cũng nhanh đi qua đó thôi, hôm nay là ngày vui của Lý muội muội, đừng chậm trễ.”

“Phúc tấn...” Mắt thấy sắc mặt cô đơn của chủ tử, San Hô cùng Tiểu Hi Tử không khỏi cùng khẽ kêu một tiếng.

Điềm Nhi hít sâu một hơi, khoát tay, ý bảo mình không sao.

Phân vị của Lý thị đã được thăng, chen chúc ở cùng Tổng thị trong một viện, cũng không thích hợp. Cho nên mấy ngày trước, Điềm Nhi đã làm chủ để nàng ta dọn đến một sân viện ở phía tây, là Xử Tam Tiến viện, kết cấu tuy không rộng rãi như Gia Hòa viện, nhưng cũng xem là tinh tế. Mà lúc này, trong viện đã giăng đèn kết hoa, nha hoàn nô tài tới lui như nước chảy, không khí vô cùng tưng bừng náo nhiệt.

Lúc Điềm Nhi rảo bước tiến đến bậc cửa trước cửa nhà chính, giương mắt đảo qua, nhìn thấy trên vị trí chủ vị, Dận Chân gương mặt lạnh nhạt đã ngồi đó, còn có đứng bên cạnh hẳn là Lý thị đang tươi cười minh diễm, quyến rũ xinh tươi.

“Thỉnh gia đại an.” Trên mặt mang nụ cười khéo léo, Điem Nhi quy củ nhún người.

Ánh mắt Dận Chân dừng lại trên mặt nàng, một lát sau nói: “Ừ, đứng lên đi.”

Điem Nhi theo lời đứng lên, ngồi lên chủ vị bên cạnh trượng phu. Sau đó, Lý thị, Tống thị, cùng bốn năm thị thiếp cấp bậc thấp đi tới vấn an Điem Nhi.

Tục ngữ nói, ‘người gặp hi sự tinh thần sáng’, hôm nay Lý thị quả đúng là như thế...

Trông nàng ta một thân kỳ trang bằng gấm đỏ nhũ bạc thêu hoa văn tròn, kết hợp với áo lụa ngoài thêu đôi chim bi dực, nổi bật lên dáng người trước sau lồi lõm, mười phần quyến rũ, lại thêm cặp mắt như muốn tràn ra nước kia, thật sự là rất phong tình quyến rũ.

Điem Nhi kín đáo liếc nhìn Dận Chân bên cạnh, không biết hẳn có hay không...

Đang liếc trộm, lại trộm không xong còn bị nam nhân đúng lúc bắt được. Vèo một cái, Điem Nhi vội thu hồi tầm mắt, có chút mất tự nhiên khẽ húng hắng ho hai tiếng.

Đám người bên dưới, ai mà không phải người tinh mắt, động tác nhỏ nài của hai vợ chồng đều nhìn vào mắt, tất nhiên là không nói ra thôi.

Nhưng mà, Lý thị lại khác.

Những ngày trước kia, nàng đều phải siết chặt khăn tay, cắn chặt răng, nuốt từng hũ dấm chua vào trong bụng. Nhưng tình huống hôm nay lại đảo ngược lại, biến thành phúc tấn phải nếm thử mùi vị như mình... Một cảm giác vui sướng lưu chảy khắp người Lý thị, nàng không chút nghĩ ngợi mở

miệng nói: “Phúc tấn có chỗ nào không thoải mái sao, có muốn truyền thái y không a?” Trong phủ vừa lập trắc phúc tấn, ngay trong ngày hôm đó mình lại mời thái y tới cửa, đây không phải là rõ ràng tuyên cáo cho thiên hạ biết, là mình bị tức giận công tâm sao, hay à nha, không đến hai ngày, danh tiếng phúc tấn Tứ bối lặc ghen tuông, sợ là sẽ truyền khắp kinh thành.

Tâm tư của Lý thị, làm sao có thể thoát được ‘pháp nhãn’ của Dận Chân. Dù ngoài mặt hẳn không lộ ra, nhưng trong bụng lại lạnh lùng nghĩ: Quả thật là kẻ khinh cuồng, không biết cách đối nhân xử thế.

Điềm Nhi thầm nói: ngu xuẩn. Trên mặt lại lộ ra một tia bị thương mà cố nín lại: “Ta không sao, phiền muội muội quan tâm rồi.”

Dận Chân nghe vậy, sắc mặt lãnh lệ càng sâu.

Không khí đang có chút ngưng trệ, Tô Bồi Thịnh tiến vào bẫm, người của Lễ bộ đã đến. Đoàn người đành phải đứng dậy đi tới trong sân, sau đó, Lý thị quỳ xuống đất nghe phong chỉ, tiếp nhận kim sách của trắc phúc tấn.

Một phen tràng giang đại hải, ước chừng đến hai khắc chung (30p), Điềm Nhi đứng phía sau cũng muốn tê rần cả hai chân, nhưng Lý thị người ta lại càng quỳ càng lên tinh thần, càng quỳ càng hăng hái a.

Cuối cùng, sau toàn bộ lễ nghi kết thúc, mọi người dời đến sảnh trong khai tiệc, bên trong đã sớm bày xong hai cái bàn tròn lớn, vì hôm nay là ngày vui Lý thị thăng trắc phúc tấn, cho nên cùng Điềm Nhi một trái một phải, chia ra ngồi hai bên Dận Chân. Mà Tống thị cùng với những thị thiếp khác, đều dựa theo thân phận của từng người, mà ngồi trên một cái bàn khác.

Lý thị chưa bao giờ được công khai ngồi gần Dận Chân như bây giờ, lập tức vô cùng hưng phấn, hơn nữa, nghiêng khówek mắt liếc nhìn sắc mặt Tống thị thảm bại bên kia, nghĩ bụng, đã nhiều năm như vậy, mình cuối cùng

cũng đặt nàng ta ở bên dưới, quả thực là không cách nào hình dung được thống khoái rồi.

“Gia...” nâng ly rượu lên, Lý thị mặt mày ửng hồng, mũi nhả phóng ra tứ phía, nũng nịu cười nói: “Thiếp thân có được ngày hôm nay, cũng là được ngài cất nhắc. Nay kính ngài một ly, chúc ngài phúc thọ an khang, con nối dõi hưng thịnh.” Nói đến đây, ánh mắt còn mang hàm ý bóng gió ám muội, liếc một cái đến hạ thân của Dận Chân.

Con nối dõi? Nối dõi với ai? Điềm Nhi lúc này cũng thu lại tất cả biểu tình trên mặt, đôi mắt to đen kịt mang theo thần sắc nghiêm ngẫm.

Nàng thậm chí còn muốn hô lớn: Ngạch nương, ngạch nương, mẹ mau đến xem a! Bình thường, mẹ cứ luôn nói con khờ khạo, nói con đần độn a. Nhưng hôm nay, người chân chính ngu hết chỗ nói đã — xuất hiện!!

(con nối dõi phải là đích tử, chính là con trai của chính thê)

Quả nhiên, sắc mặt của Dận Chân soạt một cái đen thui thui lùì, nghiêm khắc nhìn Lý thị chăm chăm.

Bị dọa sợ, đầu óc đã bị ba chữ “trắc phúc tấn” làm cho thần chí u mê, Lý thị lúc này mới lập tức thanh tỉnh lại.

Nhìn tầm mắt nghiêm khắc giữa hai người, Điềm Nhi đột nhiên mỉm cười, nâng ly rượu trước người mình lên, nói: “Hôm nay là ngày đại hỉ của Lý muội muội, tỷ tỷ ta liền chúc muội muội, mỗi năm đều như hôm nay, mỗi tháng đều như hiện tại.”

“Tạ, tạ phúc tấn.” Lý thị sắc mặt có hơi trắng bệch, ly rượu vẫn chưa kính ra được kia, cuối cùng vẫn vào bụng của mình, nóng hừng hực, khó chịu khủng khiếp.

Bởi vì Dận Chân không ừ hử câu nào, bữa tiệc này trong chốc lát đã vội vàng kết thúc.

Theo lẽ thường, hôm nay Dận Chân phải nghỉ lại qua đêm ở chỗ Lý thị. Nhưng, người ta cơm nước xong xuôi, liền dứt khoát nhấc chân rời đi, chỉ để lại phía sau, Lý trắc phúc tấn sắc mặt trắng bệch như quý.

Điềm Nhi khẽ chớp chớp mắt, cực kỳ không phúc hậu mà cười trộm.

“Lý trắc phúc tấn đừng để bụng” Vẫn một mực im lặng từ đầu giờ, Tống thị lúc này mới lên tiếng cười: “Gia, có lẽ sẽ lập tức trở lại không chừng!” Dứt lời, cũng không đợi đối phương đáp lời, liền hướng về Điềm Nhi hành lễ một cái, liền nghênh ngang rời đi.

“Khụ khụ khụ khụ... Hôm nay đã mệt mỗi một ngày rồi.” Điềm Nhi vé mặt hòa khí nói: “Tất cả mọi người sớm về nghỉ ngơi đi thôi.”

Gương mặt diễm lệ của Lý thị, tựa hồ cũng sắp vụn vụn. Nàng cứng ngắc cong đầu gối, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cung tiễn phúc tấn.”

Điềm Nhi tâm tình thật tốt về tới Gia Hòa viện, trước đi xem Tám Cân thế nào. Tiểu tử kia đang bị Tiền ma ma dụ dỗ, cầm cây trống bỏi trong tay, lắc qua lắc lại chơi rất vui vẻ. Thấy mẫu thân đã trở lại, còn a a ô ô, vỗ vỗ bàn tay béo, bày tỏ ý hoan nghênh thăm thiết. Chọc Điềm Nhi hung hăng hôn hai cái, mới có ý định từ bỏ.

Ban đêm, Dận Chân ngủ một mình ở thư phòng.

Ban đêm, Lý thị nước mắt thấm đẫm giường.

Ban đêm, Điềm Nhi ôm con trai mập mạp, cười híp mắt nghĩ, có lẽ mình nên thưởng cho nam nhân kia chút gì mới được nhỉ? Lần trước cải trang mỹ thiếu niên, hình như làm cho hắn thực hưng phấn he he...

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tin Bất Ngờ

Người xưa nói rất đúng, “3 tháng biết lẫy, 7 tháng biết bò, 9 tháng lò dò biết đi”. Đã được gần bảy tháng, Tám Cân gần đây càng nghịch ngợm lại càng gàn bướng.

Đấy, còn không phải mới vừa nói xong sao?

“Oa oa oa—” tiểu tử kia ngồi ở trên giường nôi, kéo căng cổ họng, khóc đến tê tâm liệt phế. Gần như là trong nháy mắt, khiến Diềm Nhi giật mình bưng tỉnh dậy.

Aizz ôi!!! Tổ tông của ta... vùi vào dưới gối giống như đà điểu, Diềm Nhi lầm bầm: “Con có muốn để ngạch nường ngủ yên hay không.”

Nghe thấy tiểu chủ tử khóc, Tiên ma ma canh chừng bên cạnh, đã sớm bế thẳng bé lên, vừa dỗ vừa nói: “Chủ tử, do cái trống bỏi tiểu a ca thích nhất rơi xuống đất, lấy không được mới khóc.”

Diềm Nhi nghe vậy, nghiêng răng thầm nghĩ, nửa canh giờ khóc ba lượt, lần nào cũng là một cái cơ khác nhau, Tiên ma ma, thật sự là làm khổ bà rồi.

“Oa oa oa—” Tám Cân cố xoa xoa hai mắt, khó theo khó chịu mà kêu khóc.

Diềm Nhi thật sự hết cách, đành đón lấy tiểu tử thúi kia, quả nhiên, vừa đến trong ngực ngạch nường, tên tiểu tử hư hỏng này lập tức liền nín khóc, còn lộ ra nụ cười thỏa mãn, miệng cười toe toét, khanh khách vỗ hai móng vuốt mập.

“Con là thằng nhóc lừa gạt, ‘sét đánh mà không đổ mưa’!” Điem Nhi thở phì phò nhìn trên mặt Tám Cân không có chút nước mắt nào, cắn răng nghiêng lợi nói: “Con tuyệt đối là cố ý.”

“Khạc khạc khạc khạc.” Tám Cân không biết nói gì, chỉ cười ngây ngô, vươn hai cánh tay béo mập như củ sen, không quan tâm liền chộp tới vành tai ngạch nường, cái khuyên tai hồng ngọc của Điem Nhi lập tức đã bị tay béo kia kéo đi.

Đau hót vào một hơi lạnh, Điem Nhi vội vàng kêu lên: “Tám Cân buông tay, buông tay...”

Lại không biết sao, tiểu tử kia càng túm càng chặt, biểu tình trên mặt cũng càng thích thú. Tiền ma ma thấy vậy vội chạy tới cùng Điem Nhi dụ dỗ, một hồi lâu, mới dụ cho tên tiểu bại hoại kia buông tay ra được.

Ui ô~~ Vành tai bị chảy máu rồi!!!

Nhìn xú tiểu tử vẫn còn hưng phấn cười vui vẻ, “Thù mới hận cũ” cùng nhau vọt tới, Điem Nhi lập tức nghiêng răng, vèo một cái lật người tiểu tử kia lại, lật quần, nhắm lên cái mông nhỏ trắng nộn nộn, đánh mạnh hai cái.

Nhưng không biết sao, tên tiểu gia hỏa Tám Cân này cả người nhiều thịt, hơn nữa thịt trên mông lại càng nhiều, căn bản không cảm thấy đau, ngược lại cho là ngạch nường đang đùa với mình, vì thế nằm sấp lên đầu gối Điem Nhi, liền biến thành một con rùa rụt đầu nhỏ, chẳng những không sợ không khóc, ngược lại tứ chi cùng sử dụng, làm như đang bơi bơi, chơi rất chi là happy.

Đáng giận a...

Điem Nhi thấy vậy lại càng tức giận hơn, mài mài răng nanh, cũng không thèm làm từ mẫu nữa, cúi đầu, a ô một ngum liền cắn lên cái mông mềm kia.

Ta cho người cười này...

Quả nhiên, lúc này Tám Căn không cười, mà là khóc thật.

Tiền ma ma bên cạnh xấu hổ không thôi, liếc nhìn tiểu chủ tử bị ức hiếp khóc nức lên, lại nhìn đại chủ tử mắt long lên vì vui sướng báo được thù, bà khổ sở không biết nên nói sao cho phải.

Nhưng thật may mắn, có người đến giải vây giúp bà.

“Sao Tám Căn lại khóc?” Kèm theo thanh âm trầm thấp, nam nhân vén rèm lên, nhanh như sao xẹt đi vào.

“Gia...” Không ngờ Dận Chân lại đột nhiên xuất hiện, Điem Nhi chột dạ, thật nhanh bế tiểu tử từ trên đầu gối vào trong ngực, làm ra bộ dạng ‘Từ mẫu dỗ con’: “Tám Căn vừa tỉnh ngủ, nên nháo vậy thôi!”

Dận Chân quét mắt nhìn quần con trai còn đang quần tại dưới chân, khóe miệng hung hăng co rút.

“Oa oa...” Đối với mẫu thân đại nhân rõ ràng nói dối, tiểu bồn hữu* Tám Căn phản kích rất nghiêm khắc, chỉ thấy trên khuôn mặt nho nhỏ béo ú đều là nước mắt uất ức, vừa a a nặng xì với Dận Chân như cáo trạng, còn vừa nhích nhích câu câu cái mông nhỏ của mình lên.

(* tiểu bồn hữu: tiểu băng hữu, xuất xứ từ trong truyện tranh “Cậu bé bút chì”, cũng có thể hiểu là “tiểu phúc hắc”)

Dận Chân vươn tay ôm lấy con trai, ánh mắt đảo qua, trên bờ mông trắng trắng kia, là hai hàng dấu răng rất rõ ràng đập vào mắt.

“Là hăn ăn hiếp thiếp trước!” thấy sắc mặt Dận Chân trầm xuống, Điem Nhi vội vàng ‘ác nhân cáo trạng trước’. “Chàng nhìn này nhìn này, thẳng bé

hư hỏng này, kéo vành tai của thiếp chảy máu đau quá trời luôn!!” Vừa nói, vừa ủy khuất bĩu bĩu môi.

Dận Chân hừ một tiếng, nghĩ bụng, hai người này thật không hổ là mẹ con, biểu cảm lúc cáo trạng có thể nói là giống nhau như đúc.

“Tám Cân còn nhỏ.” Mặt nam nhân lộ ra biểu tình ‘đừng tưởng lúc ta không thấy liền khi dễ con ta’. Rất là bất mãn nói: “Hiện tại là lúc con thích quơ loạn, sau này lúc ở nhà, đừng mang vòng tai, trâm thoa gì nữa, tất cả nha hoàn ma ma hầu hạ bên người cũng vậy hết.” Dận Chân vạch móng vuốt béo vẫn còn đang nắm chặt chặt của Tám Cân ra, nhìn cẩn thận, sợ tay của con trai cứng bị cái gì làm xước.

Điềm Nhi lặng lẽ bĩu môi, lăm bầm lầu bầu: “Thực bất công.”

Dận Chân trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

Hai mẹ con này, cũng không để cho hấn bớt lo.

Có phụ thân làm chỗ dựa, khí thế của Tám Cân rõ ràng đã trở lại, nín khóc, ngồi trên giường, cầm trong tay trái cầu cát, không ngừng lắc lắc, miệng a ô a ô kêu loạn. Dận Chân vẻ mặt nhu hòa xem một lát, rồi bảo Tô Bồi Thịnh ra ngoài, mang đồ vào.

“Đây là cái gì?” Điềm Nhi có chút giật mình nhìn vật có hình thù kỳ quái trước mắt. Chỉ thấy vật nọ hoàn toàn làm bằng gỗ, lấy một tấm gỗ tròn làm chính, ở giữa khoét một lỗ hồng, bên dưới là bốn chân gỗ gắn bánh xe nhỏ.

Không biết vật này dùng làm gì nhỉ.

“Đây gọi là ‘xe tập đi’.” trên mặt Dận Chân thoáng vụt qua một tia hồi ức, sau đó khe khẽ thở dài, bế Tám Cân lên, bỏ vào trong cái lỗ nhỏ kia, vì độ rộng lớn của lỗ tròn kia có thể giữ lại phần thân trên, Tám Cân đứng

trong đó, không những không ngã xuống, ngược lại rất là hưng phấn trái rung phải lắc loạn cả lên.

Điềm Nhi xem con trai bụ bẫm của mình, tự thân chật vật nhấc từng bước, ai ngờ bàn chân chợt mềm nhũn, toan sắp ngã xuống, nàng chưa kịp la lên, toàn bộ chiếc xe gỗ nhỏ liền theo lực ngã mạnh mà nhích về trước một chút. Tám Cân tựa hồ cũng tìm được quy luật, hai cái chân nhỏ chống lên bên viền xe, vừa a a ô ô kêu, vừa đẩy nhích từng chút về trước.

“Gia, gia, chàng nhìn thấy không, Tám Cân biết đi rồi!” Điềm Nhi ánh mắt thoáng chốc tròn tròn, vừa kêu ngạo vừa hưng phấn lôi kéo ống tay áo trượng phu, xúc động nói: “Con biết đi rồi!”

Dận Chân nhìn Tám Cân tập tễnh học đi, vẻ nhu hòa trong mắt càng sâu, ngay cả khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Rõ ràng đối với “xe tập đi” này, Tám Cân yêu thích không rời, thế cho nên lúc Tiền ma ma bế đi, thằng bé còn nổi quạo kêu la ầm ỹ.

“Gia, cái này là ngài nghĩ ra sao? Trước đây thiếp chưa từng thấy a.” Điềm Nhi có chút ngạc nhiên hỏi.

Dận Chân sâu kín liếc nhìn “xe tập đi”, trên mặt lộ ra thần sắc hoài niệm, khe khẽ thở dài: “Là lúc nhỏ, Hoàng ngạch nương làm cho ta.”

Hiếu Nhân Nghĩa Hoàng hậu sao?

Điềm Nhi sững sờ, nhìn sắc mặt vị hôn phu đại nhân đột nhiên lộ vẻ mất mát, không khỏi đi tới cầm một tay hấn lên. Một lớn một nhỏ, một đen một trắng, một to một nhỏ. Ngón tay lồng vào nhau, tuy trông khác biệt nhưng hài hòa một cách lạ kỳ.

“Như vậy có thể làm đồ gia truyền cho con cháu chúng ta a!” Điềm Nhi dùng thanh âm nghịch ngợm, nhẹ nhàng nói: “Trước đây là ngài dùng, hiện

tại truyền cho Tám Cân của chúng ta, Tám Cân dùng qua, tương lai truyền cho con hăn, đời đời con cháu chúng ta đều dùng chiếc xe này, cũng để cho bọn chúng vĩnh viễn nhớ rõ, đây chính là vật mà tổ nãi nãi (bà tổ) của chúng tự tay làm ra nha.”

Gió mát thổi tan đám mây đen, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống. Trái tim tràn đầy bi thương của Dận Chân được ngữ điệu vui cười này vỗ về. Nha đầu này, giống như vẫn luôn biết cách làm thế nào trấn an mình.

Vươn tay, búng một cái lên cái trán trắng nõn, nam nhân trầm giọng nạt: “Đồ gia truyền cái gì, đúng là nói bậy.”

Oa... oa~~ Đáng ghét, người ta thấy chàng tâm tình không tốt, muốn an ủi một tẹo nha. Cô bé ngốc nào đó đau đến giậm chân, nước mắt mông lung nghĩ, chẳng lẽ quả thật mình không có tiềm chất làm một đóa “hoa Giải ngữ” sao~~

Ngày dần tàn.

Sau khi hai người dùng xong bữa tối, Dận Chân tựa trên gối mềm đọc công văn. Điềm Nhi ngồi đối diện hăn, trong lòng ôm Tám Cân, dùng muỗng nhỏ múc cháo nát, đút cho con ăn. Ánh nến mờ nhạt rọi lên mặt họ, trông có vẻ ấm áp đặc biệt.

Bầu không khí đang hài hòa, ai ngờ, lúc này Tô Bồi Thịnh vội vã bước tới, trong ánh mắt khó hiểu của Điềm Nhi, rí tai với Dận Chân vài câu. Thần sắc Dận Chân vốn đang tốt chợt hơi trầm xuống, một lát sau, khẽ thở dài nói: “Đáng tiếc.”

Điềm Nhi chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì vậy ạ?”

Dận Chân thả số con trong tay, đón lấy Tám Cân từ trong lòng Điềm Nhi, thanh âm lạnh nhạt nói: “Hoảng Xuân nhà Thập tam đệ mất rồi.”

“Cái gì?” Điem Nhi kinh ngạc ngồi bật dậy, cảm giác như một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống, tưới ướt từ đầu đến chân, lạnh thấu tận tâm can.

“Sao, sao lại có thể như vậy?” nàng đỏ hốc mắt, lời nói không mạch lạc lắm lắm: “Trước đó vài ngày không phải còn rất bình thường sao? Làm sao lại cứ như vậy mà mất rồi?”

Dận Chân trầm mặc, thở dài: “Trẻ nhỏ dễ bị chết non.”

Đúng vậy a, đầu năm nay, có nhà nào mà không có vài đứa bé bị chết yếu chứ? Chỉ một chút, một chút xíu sơ sẩy thôi, cũng có thể làm cho một sinh mệnh nho nhỏ, cứ như vậy mà biến mất.

Nghĩ đến đứa bé có chút gầy yếu kia trong trí nhớ, Điem Nhi không kiềm được mà khóc lên. Dận Chân thở dài một tiếng, vươn cánh tay dài ra, ôm nàng vào ngực. Tám Cân ngồi bên cạnh, ngoẹo đầu nhỏ, tuy không biết tại sao ngạch ngạch lại khóc, nhưng vẫn hiểu chuyện mà nhích nhích tới trước, dùng bàn tay nhỏ bé của mình mà lau đi nước mắt trên mặt Điem Nhi, tựa như muốn nói: Ngạch ngạch không khóc, ngạch ngạch không khóc, Tám Cân ở đây nga!

Bỗng dưng, một nỗi sợ hãi không thể khống chế đánh úp vào lòng Điem Nhi. Liệu, liệu, sẽ có một ngày, con của nàng cũng sẽ...

“Không được đoán mò.” Đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng quát giận. Liền thấy nam nhân vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tám Cân mệnh cách cao quý, lại nói, có gia ở đây trấn giữ, ngưi quý xà thần gì, cũng không dám lại gần thẳng bé một bước.”

“Dạ!” Sau một lúc lâu, Điem Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

Từ hôm đó trở đi, đối với tất cả mọi thứ của con, Điem Nhi cũng không còn lòng dạ thoải mái chơi đùa như ngày xưa, mà trở nên nghiêm túc cần

thận hơn.

Mà Tám Cân quả nhiên cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, vô bệnh vô tai dần dần lớn lên. Bất quá, đó cũng là chuyện của rất nhiều rất nhiều năm sau.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thôn Trang

Khoảng mười mấy năm trước, ở khu vực núi Tiểu Nam cách kinh thành năm mươi dặm, có một người phát hiện ra một con suối, mà con suối này khác với những con suối khác ở chỗ, chính là dòng nước nóng phun ra mang theo mùi lưu huỳnh, theo như lời thầy thuốc nói, nước này ngâm trong thời gian dài, có hiệu quả săn cơ, giải mệt mỏi, nâng cao tinh thần, dưỡng sinh. Trong lúc nhất thời, đám nhà giàu quyền quý liền như điên cuồng đuổi theo xu thế, qua nhiều năm khai thác, đã sớm hình thành từng tòa từng tòa thôn trang ôn tuyền, mà thôn trang của phủ Tứ bối lạc, chính là một trong số đó.

Trang đầu Lý Lão Thực đã dậy từ rất sớm, dẫn mười mấy hạ nhân cung kính đứng chờ ngoài trang. Chỉ thấy vừa qua khỏi giờ ngọ, từng trận tiếng vó ngựa vang lên, một dải khói mù như con rồng khổng lồ ngoằn ngoèo bò đến.

Khuôn mặt ngăm đen của Lý Lão Thực nổi lên chút khẩn trương, vội nói khẽ với chúng hạ nhân: “Tất cả phải chuẩn bị sẵn sàng, hầu hạ các quý nhân cho tốt.”

Chúng tôi tứ, tất cả đều run rẩy thưa vâng.

Một lát sau, chình chình bốn chiếc xe ngựa lớn xuất hiện trước mặt. Cửa xe vừa mở ra, bước xuống đầu tiên là một vị nam tử uy vũ hiên ngang, toàn thân lại ẩn hiện vẻ lãnh lệ. Sau khi hãm xuống xe, cũng không đi tới trước, ngược lại vươn tay vào trong xe, một giây sau, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn đáp lên, trong đất trời phảng phất như đột nhiên bay bổng thêm nhiều sắc màu rực rỡ, một nữ tử cực kỳ mỹ lệ xuất hiện.

Lý Lão Thực thâm nghĩ, tiên nữ trên trời hẳn là cũng có bộ dạng như vậy chẳng. Thật không hổ là người cao quý a!!

“Đây là thôn trang nhà chúng ta sao?” Điem Nhi khép lại áo choàng trên người, rất tò mò nhìn trước ngó sau.

Dận Chân gật gật đầu, miệng toan mở lời, thì trên chiếc xe ngựa thứ hai cũng bước xuống một nam một nữ, chính là vợ chồng nhà Thập Tam a ca Dận Tường.

Điem Nhi quay người lại, đi đến kéo tay Triệu Giai thị. “Mẫu Nhu người mau tới xem, tất cả mọi người đều nói nơi này có nước suối nóng, ta cũng không tin, hôm nay nhất định phải tận mắt nhìn thấy mới được.”

Từ sau chuyện của Hoảng Xuân, đã hơn hai tháng nay, Triệu Giai thị vẫn luôn đắm chìm trong đau thương, Điem Nhi đến thăm an ủi rất nhiều lần, Triệu Giai thị cảm động và ghi nhớ hảo ý của nàng, quan hệ của hai người vậy mà đột nhiên tốt hơn nhiều. Mà lần này đến thôn trang ôn tuyền cũng là đề nghị của Điem Nhi, nàng hy vọng Triệu Giai thị có thể buông nhẹ lòng một chút, sớm thoát khỏi những ngày tang thương.

“Tứ tẩu nói đúng đó, đã nghe đồn đến nước suối này thần kỳ, hôm nay lại mượn phúc của tẩu, tự thể nghiệm một chút vậy.” Triệu Giai thị cười nói, thôn trang ôn tuyền này thế mà không phải ai cũng có được, lại nói trong đám hoàng tử a ca hiện nay, ngoài Thái tử điện hạ ra, cũng chỉ cũng chỉ có chỗ của Tứ a ca là có được thôi.

Lập tức, hai chị em dâu cũng không để ý tới đám trượng phu sau lưng nữa, tay nắm tay, cùng đi đến cổng lớn của trang.

Chỉ thấy toàn bộ thôn trang này, hoàn toàn hiện ra một loại cảm giác tiêu viện của nhà nông, song phòng ốc bày biện lại không giống như những nhà nông bình thường, tất cả gia cụ đều tinh tế hài hòa. Trong phòng đã sớm

được hạ nhân châm thêm ngân than, hai người thoát áo choàng trên người, ngồi lên tấm đệm tản ra mùi hương đốt nhàn nhạt.

Một lát sau, Dận Chân cùng Dận Tường cũng đi vào. Bốn người họ chuyện trò một lát, Điem Nhi thấy giữa chân mày Triệu Giai thị ẩn hiện vẻ mỏi mệt, liền để họ đi nghỉ trước, hẹn sau bữa tối lại cùng đi ngâm nước suối.

Đợi hai người họ đi rồi, nàng ngược lại rất có tinh thần tự mình đi dạo ngắm nghía loanh quanh. Vì gia cảnh, lúc nhỏ Điem Nhi cũng từng ở tại biệt xá nông gia giống như nơi này, lần này đến đây không chỉ có cảm giác mới mẻ mà còn có một tia hoài niệm.

Một buổi chiều thoáng nhanh trôi qua.

Lúc trời đã nhá nhem tối, từng ngọn đèn lồng đỏ bồng bồng được thắp lên, rọi sáng toàn bộ thôn trang.

Phi Thúy đang chỉ dẫn cho vài nha hoàn trong trang dọn đồ ăn lên bàn, thấy Dận Chân cùng Điem Nhi từ bên trong đi ra, vội hành lễ nói: “Gia, phúc tấn, bữa tối đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể truyền thiện ạ.”

Điem Nhi gật đầu một cái nói: “Đi mời nhà Thập Tam gia tới đi.”

Một lát sau, vợ chồng Dận Tường đi tới. Điem Nhi thấy Triệu Giai thị mặc trường bào ở nhà thêu vân trúc màu xanh nhạt, tuy sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng tinh thần cũng khá tốt, liền biết nàng nghỉ ngơi cũng không tệ lắm.

Đã đến nơi “thôn trang nông gia” này, thì không thể không nhắm nháp vài món ăn thôn quê dân dã. Vì thế, một mâm những món nào là gà luộc, lười vịt ướp tương, đùi dê nướng, bao tử bò xào, còn cả đậu hủ trộn hành lá, cà tím om, đậu đũa xào, ớt chuông xào tỏi, đã được bưng lên.

Điềm Nhi nếm thử một miếng thịt gà đã được xé nhỏ, ừm, vào miệng trơn mềm, hương vị hơi đậm đà, quả nhiên so với thịt gà bình thường thì ăn ngon hơn.

Điềm Nhi ăn đến ngon lành, không khỏi mở miệng khen vài câu.

Thập Tam a ca Dân Tường nghe vậy, lại cười nói: “Những loại gia cầm này mặc dù cũng săn từ trong rừng, nhưng chất thịt dai mềm còn thua xa mấy loại linh dương, bò Tây Tạng, nhím trên thảo nguyên.”

“Đó là tất nhiên!!” Điềm Nhi cười híp mắt trả lời: “Rừng cây làm sao rộng lớn bằng thảo nguyên được, thực vật bên trong tất nhiên cũng không được mỹ vị như nơi đó. Bất quá đối với ta mà nói nhiều đây cũng rất thỏa mãn rồi.”

Mọi người thấy vẻ mặt nàng ‘ra ngoài du ngoạn, thật thích a!’, không khỏi đều bật cười, ngay cả Dân Chân cũng gọi lên khoe miệng, im lặng lắc đầu.

Thích thú ăn xong bữa tối, để hai anh em lại đàm luận công sự, Điềm Nhi cùng Triệu Giai dưới sự hướng dẫn của ma ma trong trang, dẫn Phi Thúy cùng một đám tiểu nha hoàn, đi đến ao suối nước nóng.

Ao tắm kia được xây trong sân viện phía sau, men theo con đường nhỏ lát đá, từ xa có thể ngửi được một mùi lưu huỳnh gay mũi, sớm đã có người căng màn che vây xung quang. Điềm Nhi lại bảo năm sáu tiểu nha hoàn canh chừng bên ngoài, lúc này mới cùng Triệu Giai thị bước vào.

Toàn bộ ao suối nước nóng được xây theo kiểu bể bơi loại nhỏ hình vuông, ở giữa ao có một miệng suối đang tuôn ra ào ào cuộn cuộn không ngừng, trước mắt bị một mảnh sương mù trắng xóa bao trùm, Điềm Nhi được Phi Thúy hầu hạ cởi bỏ quần áo trên người, chỉ quấn một dải sa y trong suốt chậm rãi bước vào.

“Nước đúng là nóng thật!” Điem Nhi ngạc nhiên vốc lên một bọ nước, cười nói với Triệu Giai thị bên cạnh.

“Đúng vậy!” Triệu Giai thị vẻ mặt thư thái, dựa lên vách ao sau lưng, ánh mắt không tự chủ được quan sát Điem Nhi, nha đầu này trưởng thành lên, dáng người cũng cực kỳ nở nang, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn trong làn sương mù, trông vô cùng diễm lệ, ngay cả nàng là nữ nhân, nhìn thấy cũng khó mà không kinh diễm.

Trải qua tiếp xúc trong khoảng thời gian này, Triệu Giai thị biết rõ Điem Nhi là một nữ tử vừa thiện lương lại có chút ngây thơ, người như vậy ở trong chốn hoàng gia “ăn tươi nuốt sống” này, lại còn có thể sống thoải mái hạnh phúc như vậy, ở phương diện nào đó mà nói, quả thật là phi thường không thể tin được.

Có lẽ là bởi vì, nàng ta có Tứ a ca che chở chằng!

Nhớ lại tia nhu ý giấu trong vẻ khinh thường khi Dận Chân nhìn Điem Nhi, Triệu Giai thị không khỏi âm thầm cảm thán: Đúng vậy a, nàng ta được Tứ a ca độc sủng, dưới gối có con trai khỏe mạnh đáng yêu từ từ lớn lên, làm sao lại không hạnh phúc chứ!

Điem Nhi cũng không hề hay biết, trong nháy mắt trong đầu Triệu Giai thị có thể xoay chuyển ra nhiều ý niệm như vậy. Nàng chỉ nhắm mắt, tận tình hưởng thụ cảm giác “Suối tuôn mạch ấm nhẹ mơn da ngà”. (trích Trường hận ca – Bạch Cư Dị)

Ánh nền mờ nhạt, chấy tí tách trên giá nền bằng bạc, Dận Chân bước chân nhẹ nhàng chậm chạp vén rèm đi vào, thấy tiểu thê tử đã chui vào trong chăn nằm ngáy o..o..., hẳn cũng không gọi người, tự mình động thủ thoát quần áo. Điem Nhi mơ mơ màng màng cảm giác đệm bên cạnh chùng xuống, cơ hồ là bản năng liền như con bạch tuộc nhích tới chui vào trong ngực nam nhân.

Dận Chân thấy vậy không khỏi nhú mày.

Mùa hè, trời nóng nực, nha đầu này chưa bao giờ chui vào trong ngực mình, lúc nào cũng: ôm nóng quá, nóng quá, chàng xích ra xa một chút. Nhưng vào thu gần đông, khí trời lạnh xuống, thì lại giống như bây giờ, hận không thể hai người dính lấy nhau.

Vươn tay, như trút giận nhéo lên gò má ngủ đến đỏ bừng kia, Dận Chân rất có loại cảm giác mình bị lợi dụng.

Chắc là cảm giác bị đau, Điềm Nhi mơ màng mở mí mắt nhập nhèm ra, chép chép miệng nhỏ, thấy Dận Chân đang trừng mắt nhìn nàng, theo bản năng liền cười cười lấy lòng, sau đó rướn cổ, bẹp một ngum hôn lên môi trượng phu, cả mặt đều như là ‘Ngoan đi, ngoan đi, ngủ ngoan đi a, đừng phá nữa’.

Nha đầu này, xem hẵn là Tám Cân sao!

Dận Chân khóe miệng giật giật, cặp mắt trừng càng phát ra cơn sóng cuộn trào mãnh liệt.

Chỉ tiếc, người nào đó ngâm nước nóng ngâm đến toàn thân như nhũn ra, hoàn toàn không có tinh thần tiếp thu được tín hiệu “khó chịu” kia, chỉ như con lợn con ỉn ỉn vào trong ngực nam nhân vài cái, liền nhắm mắt, ngáy o o.

zz(~o~)zz.

Lại ngủ trong chớp mắt rồi, thật đáng hận!!

Nghe từng làn hương thơm truyền tới từ trên người thê tử, trong lòng Dận Chân dần nổi lửa, lập tức liền lột áo mỏng trên người Điềm Nhi, đè lên.

Trong chốc lát, trong màn ẩm áp như xuân, liền truyền đến tiếng nam nhân hổ gầm cùng nữ nhân rên rỉ, “Hắt hiu trời lạnh vào đêm, gió thu hây hây cỏ thơm mọc đầy” (Tảo thu – Hứa Hồn), đúng là uyên ương giao cảnh, tình thâm ái nùng.

Bình minh ngày hôm sau.

Điềm Nhi mở mắt ra, nhìn nam nhân còn nằm bên cạnh, không khỏi có chút sững sờ. Lại quay đầu nhìn một vòng, lúc này mới sực nhớ ra, bây giờ bọn họ không ở trong phủ bối lạc mà là trong thôn trang ôn tuyền.

Bởi vì lúc nào, cứ sáng sớm là Dận Chân lại dậy trước nàng, cho nên Điềm Nhi rất ít được thấy khuôn mặt say giấc nồng của trượng phu vào sáng sớm.

Vị hôn phu đại nhân lớn lên trông thật đẹp trai nha~~~

(Nguyên văn : hảo soái: đẹp trai)

Bất tri bất giác, Điềm Nhi nổi lên hoa si, đỏ cả mặt, mấp máy môi, lại mấp máy môi, cuối cùng không nhịn được, lén lút sáp lại gần, như chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn lên khóe môi nam nhân.

Lại một cái.

Lại một cái nữa

Lại một cái nữa nữa.

Cô nương nào đó dường như thấy trò đùa nhỏ này rất kích thích, chơi đến quên cả trời đất.

Song, trên thế giới này có một câu gọi là “đùa với lửa”. Hôm nay Điềm Nhi sẽ tự mình tiếp thụ được.

Cánh tay rắn chắc cường tráng nhanh như tia chớp duỗi ra, tại lúc Diễm Nhi còn chưa kịp phản ứng, đã bị đặt tại trước ngực nam nhân.

Chột dạ vì làm “chuyện xấu”, khiến cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng căng đỏ, chui chui tránh tránh như con rùa đen rụt đầu,

“Đừng nhúc nhích!” Nam nhân không chút nào thương hương tiếc ngọc vỗ lên cái mông nhỏ kia vài cái.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cún Con

Cái mông chịu khổ thảm hại, Điem Nhi hít hà hai tiếng, ủy khuất nhếch miệng nhỏ lên.

Bởi vì tối qua đã ăn rất “no”, cho nên hiện tại Dạ Chân cũng không có tâm tư hoa mỹ gì, có điều tiểu nhân nhi trên người quá mức thơm mềm, xúc cảm mềm mịn như chạm vào đậu hủ non vậy, chỉ ôm thôi cũng cực kỳ thoải mái. Dạ Chân khép hờ mắt, vẻ mặt có chút hưởng thụ.

Hai vợ chồng cứ ôm nhau sát rạt như vậy, mãi đến khi bên ngoài truyền đến thanh âm dè dặt của Tô Bồi Thịnh: “Gia, đã giờ thìn, có thể dậy chưa ạ?”

Điem Nhi lúc này toàn thân trần trụi, nghe thấy thanh âm của người ngoài khó tránh khỏi cực kỳ thẹn thùng, lằm bằm từ trên người Dạ Chân lăn xuống, vèo một cái, như con chuột chũi rúc vào trong chăn.

Dạ Chân bất đắc dĩ mở mắt ra, trong lòng thầm mắng Tô Bồi Thịnh một tiếng.

Nhưng trời cũng không còn sớm, đành phải ngồi dậy. Hai vợ chồng đều im lặng tự mặc quần áo, tự rửa mặt chải đầu. Đợi đến khi Điem Nhi ăn mặc ổn thỏa, đi ra khỏi buồng trong, Dạ Chân đã sớm ngồi trước bàn tròn ăn cháo yến mạch.

“Tại sao lại ăn mặc như vậy?” Dạ Chân hơi khẽ cau mày hỏi.

Điem Nhi hiện tại không phải như lúc mới gả vào, cẩn thận dè dặt, lo lắng từng tí một nha, cho dù trượng phu nhíu mày, nàng cũng không sợ.

Ngược lại nhẹ nhàng xoay một vòng, mắt to khép hờ, có chút đắc ý, có chút mong đợi hỏi: “Thiếp thân mặc thế này trông được không?”

Lúc này, trông nàng mặc một thân y phục người Hán màu vàng nhạt vân yên, trên vai khoác một đoạn vải bông dày màu xanh nhạt, mái tóc búi song hoàn kế đơn giản, cả người từ trên xuống dưới ngoài đôi khuyên tai đính hương bằng bạc ra, thì không mang thêm trang sức nào khác, ăn mặc giản dị thanh mát, hơn nữa dung mạo ngây thơ kia, khiến người nhìn thấy chỉ nghĩ đây là một vị thiếu nữ trong khuê phòng, làm sao ngờ được nàng đã làm mẫu thân của một đứa bé rồi chứ?

“Ồ nháo.” Dận Chân sắc mặt âm trầm, lên tiếng quát: “Người là phúc tấn của gia, phải có phép tắc thể diện của phúc tấn, ăn mặc như vậy còn ra thể thống gì, còn không mau đi thay!”

Điềm Nhi sửng sốt, khoái hoạt ngập trong lòng tất cả đều hóa thành dòng nước xuôi về đông.

Dận Chân thấy thê tử thoáng cái liền đỏ mắt, cúi đầu như một đứa bé chẳng biết làm sao, đứng mãi ở đó không nhúc nhích. Trên mặt nam nhân chột cứng lại, trong lòng thoáng qua một tia hối hận, toan định muốn nói gì đó, Điềm Nhi lại quay người, vụt chạy vào buồng trong.

Một đoạn nhạc đệm này, kéo dài cho tới buổi trưa, hai vợ chồng đều không được tự nhiên, chẳng nói chẳng rằng với nhau câu nào.

Đến xế chiều, hai huynh đệ Dận Chân, Dận Tường dẫn theo bảy tám nô tài đến rừng cây gần đó săn thú, Điềm Nhi cùng Triệu Giai thị ở trong phòng nói chuyện.

“Tứ tẩu hôm nay sao thế?” Bắt gặp vẻ ảm ức buồn bực trên mặt Điềm Nhi, Triệu Giai thị không khỏi quan tâm hỏi: “Có chỗ nào không khỏe sao?”

Điềm Nhi sao có thể nói cho nàng biết thực tình được chứ, chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Đại khái là tối hôm qua ngâm nước suối lâu quá thôi!”

Mặc dù Triệu Giai thị trong lòng không tin, nhưng miệng lại nói: “Đúng rồi đó, ngâm lâu quá, sẽ đau đầu a.”

Hai chị em dâu lại tán gẫu chuyện nhà, từng câu từng câu, bất tri bất giác đề tài liền dời đến trên người Ngũ phúc tấn.

“Nàng ta trước kia không hề như thế...” Triệu Giai thị nói: “Lúc còn nhỏ, vì hai nhà ở gần, ngạch nường của ta và của nàng qua lại thân thiết, cho nên một cách tự nhiên ta và nàng liền trở thành bạn khuê mật... Uyển Như nàng ấy từ nhỏ đã khác với những nữ nhi nhà khác, cả ngày cứ như con trai thích trèo tường leo cây nghịch ngợm cực kỳ, chọc cho ngạch nường ta nổi sùng không biết bao nhiêu lần...”

Theo lời Triệu Giai thị kể, trong đầu Điềm Nhi dường như xuất hiện hình ảnh một tiểu cô nương mặt mũi lạnh lợi, hoạt bát bướng bỉnh, chạy nhảy khắp sân nhà.

“Vậy tại sao Ngũ đệ muội bây giờ lại... ừm... u ám như vậy...” Kỳ thật, nàng muốn nói là ‘trông như oán phụ’.

“Ai! Đó là tẩu không biết.” Triệu Giai thị thở dài nói: “Kỳ thật ở trong những nhà như chúng ta, đàn ông đều không thích chính thê, sủng ái tiểu thiếp cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng mà ngại vì lễ pháp quy củ, người nào mà chẳng lưu lại vài phần cho thê tử. Nhưng Ngũ a ca, lại chẳng biết có gì, từ ngày Uyển Như vào cửa liền chán ghét nàng, chỉ đêm đêm lưu luyến bên chỗ thiếp thất, về lâu về dài, tâm của Uyển Như cũng trở nên nguội lạnh, trong lòng có oán, dần dần liền biến thành bộ dáng này.”

Còn có vài chuyện nàng chưa nói, kỳ thật trước khi cưới, Uyển Như đã từng gặp Ngũ a ca một lần, liền lặng lẽ đem lòng ái mộ, vì để làm một phúc tấn tốt, nàng nỗ lực cố gắng trở nên thư nhả quy củ. Lại thật không ngờ,

cuộc sống sau khi cưới lại là loại cuộc sống như vậy... Ngày trước yêu sâu đậm bao nhiêu, hiện tại phiền muộn tích tụ nhiều bấy nhiêu.

Điềm Nhi nghe Triệu Giai thị kể, trong lòng không tự chủ cũng dâng lên chút đồng tình với Ngũ phúc tấn. Chỉ là thê tử trên danh nghĩa, lại chẳng phân biệt được nguyên do bị trượng phu “biếm vào lãnh cung”, cũng thật khiến cho người chua xót.

Từ Ngũ phúc tấn liên tưởng đến chính nàng.

Lúc này Điềm Nhi mới phát hiện, mình may mắn cỡ nào, kể từ lúc nàng vào cửa, Dận Chân liền chở che nàng mọi điều, yêu thương đau lòng đủ cả. Nhưng mà nàng lại không biết hồi báo, ngược lại ỷ vào trượng phu tốt, càng ngày càng không biết kiêng kỵ, không biết quý trọng hạnh phúc trước mắt.

Điềm Nhi nắm chặt khăn thêu trong tay, hạ quyết định, chờ Dận Chân trở về, nhất định phải hảo hảo nhận lỗi mới được.

“Thật ra tâm địa của Uyển Như không xấu.” Triệu Giai thị nắm tay Điềm Nhi, giọng điệu chân thành tha thiết nói: “Nếu trước đây có chỗ nào mạo phạm Tứ tấu, còn mong tấu lượng thứ bỏ qua.”

“Ta làm sao lại hẹp hòi như vậy.” Hạ quyết tâm, Điềm Nhi liền khôi phục được sức sống trước đây: “Về sau chúng ta cũng nên tụ họp nhiều, trò chuyện nhiều hơn, cũng có thể náo nhiệt một chút.”

Triệu Giai thị nghe xong, mỉm cười nói: “Được!”

Chạng vang tối, đám người Dận Chân đã trở về. Rừng cây gần đây cũng không có động vật gì lớn, chỉ có thể săn vài con chim trĩ, thỏ hoang này nọ. Làm cho Thập Tam gia trực tiếp phun một câu: không đã ghiền gì cả.

Mọi người ăn tối xong, mỗi nhà đều đi nghỉ ngơi.

Điềm Nhi nghiêm chỉnh quỳ gối trên giường ấm, bộ dạng anh dũng hy sinh vì nghĩa. Hai lỗ tai nhỏ bạch ngọc dựng thẳng lên, nghe thấy tiếng vén rèm phật~ bên ngoài, không bao lâu sau, liền có tiếng bước chân truyền đến. Trên mặt Điềm Nhi bày ra nụ cười lấy lòng, ngẩng đầu nhìn ra cửa...

“Gia... ngài... Ở...” nàng đang nói được một nửa, nhưng tất cả tâm thần liền không tự chủ được mà bị vật trong tay Dận Chân hấp dẫn.

Đó là một cái giỏ trúc màu xám xanh, trong giỏ lót vào miếng vải vụn, trong đồng vải lộ ra một cái đầu nhỏ, một chú cún con đáng yêu cực*.

(* chỗ này nguyên văn là: moe chết người, hình như dân TQ bị ảnh hưởng anime của Nhật thích dùng từ moe nhỉ)

Đoán chừng là mới sinh không lâu, thoạt nhìn nó nho nhỏ, đôi mắt to ầng ậng nước, trông như thể rất vô tội. Điềm Nhi vừa nhìn liền liên tưởng ngay đến Tám Chân lúc mới sinh ra, cũng đáng yêu khiến người muốn triu mến như vậy.

Chuyện nói lời xin lỗi, trong nháy mắt đã bị quăng ra sau ót, nàng khẩn cấp vươn tay, như làm nũng nói: “Mau cho thiếp ôm một tí, ôm một tí thôi!”

Dận Chân thấy thê tử cao hứng như vậy, trong lòng không hiểu sao cũng vui lây. Liền thấy hần ho nhẹ một tiếng, y theo lời, đưa giỏ trúc trong tay tới.

“Aizz ôi!!! cực cưng bé nhỏ a!” Điềm Nhi thật cẩn thận bế bé cún lên.

Ôi chao~~ nong nóng này, A~~ mềm mại này, A~~ đôi mắt nhỏ iêu chết người này. Thật sự là cực cực cực cực... đáng yêu!

Điềm Nhi tâm hoa từng đóa nở rộ, trông cứ như đứa bé cười đến cực kỳ thích thú.

Sau một lúc lâu, nhiệt độ hưng phấn thoáng giảm xuống, nàng mới mở miệng hỏi, con cún ở đâu ra?

“Trong trang nuôi.” Dận Chân lời ít ý nhiều đáp. Mấy lời như là ôm cún về dỗ vợ vui, có đánh chết hăn cũng không nói.

Nhưng Điem Nhi “thông minh” cỡ nào a! Nhìn ánh mắt có chút tránh né của Dận Chân, cả tim nàng liền hóa thành thác nước, thật hận không thể chảy vào trong máu thịt Dận Chân, cùng hăn hòa làm một thể.

Dường như không chịu nổi ánh mắt ‘kịch liệt’ như thế, Dận Chân chợt ho húng hắng vài cái, phun một câu: “Gia đi rửa mặt.”, đoạn vội vã nhắc chân chạy biến.

“Xùy~...” Điem Nhi cười run cả hai vai, khiến cho chú cún nhỏ trong lòng tò mò quay sang nhìn.

Điem Nhi chợt chột lên cái mũi nhỏ của nó, ôn nhu nói: “Lông của mày màu vàng, sau này gọi mày là Tiểu Hoàng nhé, được không?”

“Gâu...” bé cún nhỏ đáng yêu hắt hơi một cái.

Ánh trăng mờ mờ, xuyên thấu màn cửa sổ dày, lờ mờ rọi vào phòng.

Dưới ánh trăng mờ mờ, gương mặt ửng hồng của nam nhân tuy nhìn không rõ ràng lắm, nhưng đôi mắt lóe sáng kia cùng hơi thở gấp khó có thể tự kiềm chế trong cánh mũi phập phồng, đã không khỏi biểu lộ rõ ràng lúc này hăn đang hưởng thụ hầu hạ “kịch liệt tuyệt diệu” như thế nào.

Đôi bàn tay mang theo lớp chai mỏng, phủ lên cái đầu nhỏ đang không ngừng phun ra nước vào, sau đó ục ục lâu lâu một câu gì đó.

Điềm Nhi ngẩng đầu, vừa định hỏi hần gì đó, lại bị nhấn mạnh xuống lại.

Thực hiển nhiên, giờ phút này cái nam nhân cần không phải ngôn ngữ, mà là đầu lưỡi mềm mại, nóng bỏng kia của nàng.

Thật lâu, thật lâu sau đó.

Điềm Nhi chợt cảm giác cái gáy mình đột nhiên bị dờn đi, nháy mắt, một dòng dịch lỏng nóng hừng hực vẩy lên đôi thỏ ngọc trước ngực nàng. Nàng thở dốc kịch liệt, cả người hoàn toàn bị vẩy trong trạng thái thất thần. Không biết qua bao lâu, lại có hơi thở nóng bỏng sát tới gần.

Lần này, mặc dù tuyệt vời, nhưng cũng không dùng “phục vụ” hiển nhiên không đủ thuần thực, mà là cuồng nhiệt như gió táp mưa gào mà đánh sâu vào.

Điềm Nhi giống như một con thuyền lá nhỏ không bến bờ neo đậu, theo từng cơn chấn động hung mãnh kia mà lắc lư dập dềnh trôi giạt. Trong lúc ý thức mông lung, dường như nàng nghe được có tiếng người hừ nói “... Đã là mẹ của con ta rồi... cho dù có trẻ cũng vô dụng... Hừ...” (anh Dận Chân ghen ghê ghúm)

Đây là ý gì? Điềm Nhi nỗ lực muốn phân tích một chút, nhưng nam nhân trên người giày vò quá kịch liệt, khiến nàng không thể trong cơn hoan ái mê muội mà để ý lại chuyện đó.

Trong một góc phòng, Tiểu Hoàng đáng yêu im lặng ngóc đầu, có chút tò mò nhìn động tác hai chủ nhân đang A a ư ư... Bẹp bẹp ở miệng bên dưới. Nó có chút dư vị nghĩ, sữa bò hôm nay uống ngon thật. Nếu ngày mai cũng được uống nữa thì hay biết mấy a!!!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Phong Vương

Quãng thời gian trôi qua ở thôn trang ôn tuyền, không thể nghĩ ngờ là khoái hoạt nhàn nhã. Nơi này không có nhiều quy củ, cũng không có nhiều chuyện phải lo nghĩ. Hấn và nàng như một đôi vợ chồng bình thường nhất, mỗi ngày trải qua cuộc sống “phóng ngựa du sơn, ôn tuyền thủy ấm”.

Nhưng thời gian khoái hoạt cũng có lúc kết thúc, hơn nữa trong lòng Điềm Nhi cũng thấy nhớ Tám Cân ở trong phủ, vì thế, sau nửa tháng ở đây, bọn họ liền lục đục lên xe ngựa hồi phủ.

Trong xe, Điềm Nhi giống như con sâu lông không xương, nửa tựa lên người trượng phu, Tiểu Hoành đáng yêu thì đang say ngủ trong lòng nàng, bình nước trên lò than màu xám sôi lên, phát ra tiếng ùng ục. Phi Thúy biết điều lui vào một góc, từ trong rương Bát Bảo bên người, lấy ra một bộ gồm sứ hoa văn xanh vẽ ‘Long vân nâng đào mừng thọ’, lại dọn lên bốn loại trà bánh trên cái mâm sứ cùng màu, cung kính bưng tới.

Vì dậy sớm, lúc này Điềm Nhi đang buồn ngủ, không muốn ăn chút nào. Dận Chân thấy thế liền không hài lòng, cứng rắn xốc nàng lên, Điềm Nhi không còn cách nào, chỉ có thể ăn hai miếng bánh nhân hạt thông, uống vài ly trà nóng, sau đó lại vèo một cái, chui trở về trong ngực trượng phu.

Mùa đông năm nay hình như tới sớm hơn bình thường cũng đặc biệt lạnh khác thường, chỉ mới cuối tháng mười một mà trời đã âm u, gió rét quét mạnh, cho nên lồng ngực nóng hừng hực của Dận Chân là cái ổ yêu thích nhất của cô nương nào đó.

Gần trưa, đoàn người đã tiến vào cổng Tuyên Vũ Môn của kinh thành, sau khi cáo biệt vợ chồng Thập Tam gia, xe ngựa của Dận Chân và Điềm

Nhi liền thẳng đường hướng về phủ Tứ bối lạc, Tống thị cùng Lý thị đứng ở cổng trong nghênh đón, Dận Chân không nói nhiều, chỉ tự mình đi đến thư phòng, Điềm Nhi thì về Gia Hòa viện.

Đám người San Hô, Tiểu Hỉ Tử đã sớm đứng chờ ở dưới hành lang, thấy Điềm Nhi đi tới, người người đều vẻ mặt tươi cười quỳ xuống, đồng thanh nói: “Thỉnh an phúc tấn, cung nghênh phúc tấn hồi phủ.”

“Đám tinh quái này!” Điềm Nhi cười vội hạ tay: “Mau đứng lên đi, trời rất lạnh, đều đứng cả đây làm gì, còn không mau vào phòng.”

Đám người vây quanh chủ tử, hi hi ha ha đi vào buồng trong.

Điềm Nhi thoát áo choàng trên người, gấp gáp hỏi: “Tám Cân đâu?”

San Hô nói: “Tối hôm tiểu a ca qua náo loạn cả đêm, bây giờ có chút buồn ngủ, Tiên ma ma đang dỗ ngủ ạ.”

Điềm Nhi nghe xong, khẽ nhíu mày hỏi: “Sao lại náo, thân thể Tám Cân có chỗ nào không khoẻ sao?”

“Phúc tấn yên tâm, tiểu a ca vẫn khỏe!” San Hô cười nói.

Điềm Nhi nghe vậy mới thoáng yên lòng một chút.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Đại ma ma đến yết kiến.

Lần này, Điềm Nhi cùng Dận Chân đến thôn trang ôn tuyền, trong phủ không có người chủ sự, nàng liền thỉnh Đại ma ma ra, duy trì trật tự bình thường trong phủ. Còn trong phòng, nàng để lại Tiên ma ma, San Hô, Tiểu Hỉ Tử chăm sóc Tám Cân, bọn họ đều trung thành với Điềm Nhi, đem con giao cho bọn họ tất nhiên không sai được.

Dù sao chỉ rời đi mấy ngày, trong phủ cũng yên ổn không phát sinh chuyện gì, lúc Đại ma ma súc tích báo cáo lại, Điềm Nhi cũng sáng tỏ toàn

bộ.

“Đã làm phiền ngài rồi!” Điem Nhi cười nói.

Trên gương mặt che kín nếp nhăn của Đại ma ma cũng lộ ra nụ cười, từ sau khi Điem Nhi sinh hạ Tám Cân, thái độ của Đại ma ma đối với nàng cũng gần gũi hơn nhiều, trong lòng đã bắt đầu xem nàng là nữ chủ nhân chân chính của phủ này.

“Phúc tấn khách khí, lão nô tuổi tác lớn, cũng chỉ có thể làm chút chuyện này thôi.”

Hai người trò chuyện một lúc, Điem Nhi lại bảo Phi Thúy lấy ra một ít nắm đại, hạt thông, bắp đem theo về từ thôn trang, chia cho bà. Sau khi Đại ma ma cảm tạ, rồi lui ra.

Một đường bên ba, Điem Nhi cũng thấy hơi mệt, liền cởi áo ngoài, nghiêng người trên tháp nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa nhắm mắt đã ngủ đến sắc trời nhá nhem tối mới tỉnh lại.

Cảm giác một đống thịt thật nặng ngồi trên ngực nàng, Điem Nhi mắt cũng chưa mở, nhoẻn miệng cười thành một đóa hoa. “Con thằng nhóc xấu xa này!” Dùng sức nghiêng người, nhắc tiểu thối kia xuống.

Ngay khuôn mặt béo còn đang cười khanh khách, nàng bẹp một ngum hôn lên gò má thịt thịt kia: “Vừa về đến liền khi dễ ngạch nương, con thằng nhóc bất hiếu này!”

Mấy ngày không thấy ngạch nương, Tám Cân cũng không cảm thấy một chút xa lạ nào, vươn hai bàn tay nhỏ bé Ba~ Ba~ liền vỗ vào mặt Điem Nhi. “Ạch, ạch, ngạch ngạch” vừa vỗ, Tám Cân vừa kích động kêu loạn.

“Con nói gì, con trai ngoan, con vừa nói gì hả?” ánh mắt Điem Nhi sáng lên, Tám Cân của nàng đã biết gọi ngạch nương rồi?

“Ngạch ngạch, ngạch ngạch.” Tám Cân thỏa mãn yêu cầu của ngạch nương.

Điềm Nhi nghe thế cực kỳ hưng phấn, nàng bế con trai lên, quay đầu nói với Tiên ma ma đứng bên giường: “Bà nghe thấy gì không? Tám Cân đã biết gọi ta là ngạch nương rồi.”

“Nghe thấy được, nghe thấy được ạ.” Tiên ma ma cười khen: “Tiểu a ca của chúng ta thiên tư thông tuệ, tuổi nhỏ như vậy đã có thể mở miệng nói chuyện rồi.”

Điềm Nhi nghe vậy càng cảm thấy kiêu ngạo.

“Con trai ngoan, gọi ngạch nương, gọi một tiếng đi.” Nàng không ngừng dụ dỗ Tám Cân.

Đáng tiếc tiểu bồng hữu Tám Cân “thiên tư thông tuệ”, vẫn không thể phun ra từ “nương” kia, chỉ liên tiếp kêu ngạch ngạch.

Quên đi, ngạch ngạch thì ngạch ngạch vậy!

Điềm Nhi hung hăng hôn con trai béo một hồi, mấy ngày không gặp, thật sự là nàng nhớ muốn chết.

Hai mẹ con vui đùa âm ỹ một hồi lâu, thẳng đến sắc trời dần tối, Dận Chân đến đây dùng bữa tối mới chịu dừng lại.

Điềm Nhi sốt sắng vội vã kể cho Dận Chân ‘đột phá vĩ đại’ biết nói này của Tám Cân. Dẫn Dận Chân cũng ngạc nhiên nhưn mày, duỗi tay, ôm con trai béo đã ăn no qua. “Gọi — a mã.” Hả thần sắc nghiêm túc yêu cầu.

“Ngạch ngạch, ngạch ngạch.” Đáng tiếc, ngày xưa Tám Cân đối với a mã thân cận vô cùng, lúc này lại không thèm nể mặt mũi.

Dận Chân lại gọi nhiều lần, thế nhưng con trai béo không linh tình, chỉ chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội, vô cùng vui sướng kêu “ngạch ngạch”.

Khiến Điem Nhi ngồi bên cạnh, vui vẻ cười đến đặc ý a.

Dận Chân có chút bất đắc dĩ lắc đầu, dụ dỗ chơi với Tám Cân một lúc, rồi mới cho người bế xuống.

Sau khi hai vợ chồng dùng xong bữa tối, Điem Nhi thấy giữa hai hàng lông mày Dận Chân trải rộng, liền hỏi: “Gia, hôm nay hình như rất cao hứng?” Nàng thế mà biết, trượng phu lúc nào cũng ‘hỉ nộ không lộ’ này, lúc này dường như có chuyện rất vui.

Quả nhiên — chỉ thấy Dận Chân ném số con trong tay lên bàn, cả người nằm xuống trên đùi Điem Nhi, lười biếng nói: “Hoàng a mã có ý định, trước khi hết năm, phân phong (phân đất phong hầu) cho các vị a ca.”

Điem Nhi nghe vậy không khỏi bất ngờ.

Trong đám hoàng tử, Dận Chân xếp thứ tư, trước hẳn còn có một là Thái tử, một là Trực Quận vương Đại a ca, và cả Tam a ca cùng là Hoàng bối lạc.

“Như vậy, thật sự phải chúc mừng gia rồi.” Điem Nhi đương nhiên cũng cao hứng theo, ở thời đại phu quý thế vinh này, chỉ có trượng phu đạt được địa vị cao hơn thì nàng và Tám Cân mới có thể sống tốt được.

Hơn nữa đã từ lâu, nàng cũng nhìn ra, Dận Chân là một người khôn ngoan sắc sảo, chí hướng cực cao. Nói vậy, lần phong vị này cũng có thể làm cho hẳn càng tiến thêm một bước đến mục tiêu của mình.

Lúc này, Dận Chân cũng đặc chí thỏa lòng. Đột nhiên đi thôn trang ôn tuyền, tất nhiên không đơn giản vì hưu nhàn gì đó, chính là hẳn vì muốn “tránh đầu sóng ngọn gió” mà áp dụng thủ đoạn này, tuy hẳn ở thôn trang, nhưng đối với chuyện trên triều đình, có thể nói là nắm giữ cực rõ ràng.

Đoạn thời gian gần đây, Thái tử cùng Đại a ca náo loạn âm ỹ, phía sau hai người lại có Tác Ngạch Đồ cùng Minh Châu chống đỡ, hai phe đấu đá lẫn nhau, cho dù là Hoàng a mã cũng không dám tùy tiện có động thái gì, để làm dịu thế cục này, mới dùng việc phân phong cho các vị a ca, để chế ngự tâm tư hai người họ.

Nghĩ về các thế lực phân chia trong triều đình, trong đầu hẳn xoay đảo thật nhanh, mãi đến khi bên tai truyền đến tiếng thê tử mềm nhuần, mới dừng lại, mở miệng nói: “Nói cho nàng chuyện này, cũng là để nàng có chuẩn bị trước, trong khoảng thời gian này, bên ngoài sẽ có chút rối loạn, nàng cứ an phận ở trong nhà chăm Tám Cân cho tốt là được.”

“Dạ!” Điem Nhi nhu thuận gật đầu, rồi sau đó đột nhiên cúi người, nhắm lên cái trán trụi lủi hình bán nguyệt kia hôn mạnh một cái: “Dận Chân, Dận Chân, chàng thật lợi hại a!” Nụ cười của nàng chân thành không xa cách, tràn đầy tán thưởng và sùng bái với hẳn.

Điều này khiến hẳn nhớ lại lúc ở thôn trang, hẳn bất quá chỉ kéo được cây cung thập ngũ huyền (50 dây) trước mặt nàng, lại làm cho cặp mắt to của nàng lấp lánh đầy sao suốt cả một ngày. (dùng 50 sợi dây bện lại làm dây cung)

Cô bé ngốc nghếch này!

Dận Chân vươn tay, bất ngờ kéo cô bé ngốc nghếch luôn thích nói ra mấy lời ngon tiếng ngọt kia vào trong lòng.

Động tác cực nhanh kéo ra vạt áo tỳ bà vương vịu đáng ghét kia, hiển nhiên đã làm cho người trong lòng có chút hoảng sợ mà không ngừng vùng vẫy hai tay, cũng rất gây trở ngại cho động tác của hẳn.

“Đàng hoàng một chút.” Nặng nề mút lên cái cổ trắng nõn, nam nhân thở gấp nói: “Gia, muốn nàng.”

Oa oa... Đây là cái tình huống quái gì a?

Điềm Nhi rõ ràng là bị dọa cho sợ hết hồn, một khắc trước, bọn họ còn đang rất chi là nghiêm túc thảo luận vấn đề “thăng quan phát tài” đó có biết không? Cớ sao ngay một khắc sau đó, liền chuyển đến loại chuyện này a? Hơn nữa, vị hôn phu đại nhân à, ngài có biết là đạo gần đây, làm chuyện phòng the cũng hơi quá mức thường xuyên rồi đó? Nghe nói, như vậy dễ bị hư thận nha.

Trong đầu hiện lên đủ loại chuyện loạn thất bát tao, đông một búa, tây một gậy. Thế nhưng, rất nhanh, nam nhân liền khiến cho nàng không thể suy nghĩ những chuyện gì khác rồi.

Khang Hy năm thứ 47, đông chí, hoàng đế bệ hạ ban chiếu thư, phân phong cho chư vị hoàng tử trưởng thành.

Tam a ca Dận Chi làm Thành thân vương, Tứ a ca Dận Chân làm Ung thân vương, Ngũ a ca Dận Kỳ là Hằng thân vương, Thất a ca Dận Hữu làm Thuần thân vương. Bát a ca Dận Tự, Cửu a ca Dận Đường, Thập tam a ca Dận Tường, Thập Tứ a ca Dận Trinh làm Bối tử, mà Thập a ca Doãn Thị Ngã vì mẫu thân đã mất là Hoàng quý phi cho nên được đặc cách phong là Đôn quận vương.

Chiếu thư này vừa được ban ra, trong kinh thành lập tức lại nổi lên một hồi phong ba. Thế lực của mọi bên, nào là xào bài rồi lật bài, tranh chấp rồi so tài, thật sự náo nhiệt không thôi.

Đương nhiên, đối với những chuyện này, Điềm Nhi cũng không hề để tâm đến. Nàng chỉ biết một điều là, tấm bảng “Phủ Bối Lặc” treo trước cổng lớn, đã biến thành chữ “Phủ Ung Vương”.

Chính nàng cũng biến thành “Ung thân vương phúc tấn.”

Hắc hắc... ~ ôm con trai mập mập, Diễm Nhi cười híp mắt nghĩ, cảm giác thăng chức thật thích a!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hai Năm Sau

Thời gian dần trôi như bóng mặt trời vụt qua khe cửa.

Từ lúc Dận Chân được phong làm Ung thân vương, chớp mắt đã hai năm trôi qua. Một ngày nọ, Điem Nhi từ bên ngoài trở về, thời tiết nóng nhiễm đỏ hai gò má, trực tiếp nói: “Còn chưa đến tam phúc (mùa nóng) mà đã nóng như vậy rồi, thêm vài ngày nữa, chắc người cũng bị nướng chín luôn.”

Nghe chủ tử cường điệu, San Hô sau lưng không khỏi cười nói: “Dạ đúng vậy, hôm nay trời nắng gắt khác thường. Chủ tử mau tới rửa mặt cho mát mẻ chút.” Dứt lời, liền kéo tay Điem Nhi ngâm vào nước mát.

Điem Nhi rửa mặt xong sáng khoái, nhận lấy chén nước ô mai San Hô đưa tới, uống chừng hơn nửa chén mới thở dài nói: “Vẫn là ở trong phòng dễ chịu a, ta thấy mấy ngày này không nên ra ngoài mới tốt, nắng muốn choáng đầu.”

“Vậy thì tốt quá.” San Hô trêu ghẹo cười nói: “Chỉ cần ngài có thể cự tuyệt được Ngũ phúc tấn và Thập tam phúc tấn.”

Điem Nhi nghe xong, thần sắc quả nhiên liền ỉu xìu.

Hai năm nay, dưới sự cố ý “tác hợp” của Thập tam phúc tấn Triệu Giai thị, nàng và Ngũ phúc tấn đi lại càng thân thiết. Một người phát hiện, đối phương là ngoài lạnh trong nóng. Một người phát hiện, đối phương thực bụng không có tâm cơ gì. Tính tình hai người đều có chút “thô”, thế nhưng lại hợp nhau đến bất ngờ, qua lại không bao lâu, liền biến thành khuê mật. Mà mấy ngày nay, Ngũ phúc tấn đột nhiên nổi lên say mê sở thích “làm

vườn” có độ khó cao, gần như là cách vài ngày lại mời nàng qua, mà nhất định phải mời được mình qua phủ cho ý kiến. Khiến cho Điem Nhi vài ngày lại chạy ra ngoài, vất vả hết sức o(∩ □ ∩)o.

Không muốn nói tiếp chuyện này, Điem Nhi dời đề tài, quét mắt một vòng hỏi: “Tám Cân đâu, sao không thấy thằng bé.”

“Bẩm chủ tử, Tiểu Hỉ Tử đã dẫn tiểu a ca ra vườn hoa chơi rồi ạ.”

“Thật sao!” Điem Nhi nói: “Trời nóng như vậy, đừng có phơi nắng quá, đi gọi bọn họ về đây.” Nói xong, liền vào buồng trong.

Đợi tháo xong trâm cài trên người, thay một thân kỳ bào nhẹ nhàng thoải mái màu lam nhạt thấm nước, Tám Cân đã ngồi trên băng ghế nhỏ, khuôn mặt nhỏ đỏ mồ hôi ròn ròn, ăn trái cây ướp lạnh. Thấy mẫu thân đi tới, vội đứng lên, lễ phép hành lễ một cái, giọng nói non nớt: “Thỉnh an mẫu thân đại nhân.”

Phì... Điem Nhi không nhịn được bật cười.

Tám Cân chu cái mỏ nhỏ lên, trong đôi mắt to tròn vành vạnh tràn đầy khiếm trách.

Điem Nhi khẽ ho một tiếng, nói với mọi người trong phòng: “Tất cả lui xuống đi.”

“Ngạch nương!” vừa thấy không còn ai, tiểu tử béo chắc nịch kia lập tức khôi phục bộ dạng nghịch ngợm, bình bịch chạy tới, định bổ nhào lên người Điem Nhi, lại bị một ngón tay chĩa vào trán.

“Đừng đừng đừng, trên người con vốn hỏa lực mạnh, dán tới đây, ngạch nương con chắc chắn sẽ bị cảm nắng.”

Bị ghét bỏ, Tám Cân làm bộ đáng thương, xụ mặt xuống.

Điềm Nhi cười chọt chọt lên cái mũi nhỏ có hơi tẹt của thằng bé, hai mẹ con ngồi trên giường trúc bên cửa sổ đùa giỡn.

Vẫn luôn đi theo bên chân Tám Cân, Tiểu Hoàng thấy thế thật phần khích bu tới. Nó của ngày hôm nay, đã từ một con vật nhỏ xíu đáng yêu chỉ bằng một nắm tay của năm xưa biến thành một con chó béo, nhìn nghiêng trông như một cục bông di động vậy.

Tiểu bồn hữu Tám Cân cực kỳ có ái tâm, từ trong đĩa trái cây ướp lạnh trong tay, bốc ra một quả dâu mát lạnh còn đang đọng sương ngọt, ném xuống cho nó. Tiểu Hoàng ngửi ngửi, không ăn liền, hai con mắt càng thêm lấy lòng nhìn Điềm Nhi. Chọc cho Điềm Nhi cúi người xuống trêu đùa với nó, Tiểu Hoàng thích thú ngoắc ngoắc đuôi không ngừng.

Tám Cân ở bên cạnh thấy vậy bất mãn, dùng thanh âm ngọng nghịu nói: “Đi đi đi, gạch nường nóng nóng, không được dựa tới.” Nói xong còn đặc biệt không lễ phép nâng chân ngẩng lên, đạp Tiểu Hoàng một cái.

Ô ô!!!... Tiểu Hoàng đáng thương ai oán.

Điềm Nhi thấy vậy cười lớn không thôi.

Hai mẹ con chơi được một lúc, Điềm Nhi liền bảo Tiền ma ma dẫn thằng bé đi nghỉ trưa, chỉ để San Hô cùng Phi Thúy lại trong phòng nói chuyện.

Điềm Nhi nghiêng người dựa lên gối mềm, chọt sức nhớ hỏi: “Chuyện lần trước ta nói với em, đã cân nhắc xong chưa?”

San Hô ngớ người, nhìn chủ tử tươi cười còn mang theo ý trêu chọc, sắc mặt lập tức ửng đỏ, vội đứng lên, tùy tiện tìm cơ liền xoay người chạy biến. Khiến Phi Thúy bên cạnh, ngây ngốc cười trêu ghẹo nói: “San Hô xấu hổ đó ạ!”

Điềm Nhi lơ đãng vuốt vuốt cái mũi nhỏ, quả thực là không rõ, loại chuyện này có gì mà phải xấu hổ, năm đó lúc nàng biết mình phải gả cho Tứ a ca, liền đào móc tâm tư, hận không thể tìm tòi tất cả mọi thứ liên quan đến hắn ấy chứ.

Khẽ thở dài, Điềm Nhi rầu rĩ nói: “Tóm lại thế nào cũng phải cho ta một tin chính xác a, Thịnh tổng quản bên kia vẫn còn đang chờ kia.”

San Hô đi theo hầu hạ bên cạnh nàng lâu nhất, mắt thấy tuổi càng lớn dần, Điềm Nhi không muốn nàng lỡ thì, vài lần đều có ý muốn tìm chồng cho nàng ta, nhưng chẳng hiểu sao, cô gái nhỏ kia chết sống đều không chịu, nhất định đòi ở lại bên cạnh mình hầu hạ cả đời. Chuyện này làm sao có thể chứ!

“Phúc tấn, ngài còn không nhìn ra a.” Phi Thúy cười lớn nói: “Chẳng qua San Hô tử tử của chúng ta mặt mỏng thôi. Thịnh tổng quản kia là lão nhân ở phủ ta, cũng có chút thể diện, con trai thì làm thị vệ bên người gia, dáng vẻ lại cao lớn khỏe mạnh, anh dũng hữu lực. San Hô tử tử trước kia từng có vô tình gặp một lần, sau khi trở về, còn kể lại với nô tỳ, đủ thấy là có hảo cảm. Ngài a, cứ đem việc này định ra đi, cam đoan là một đoạn nhân duyên đẹp a.”

San Hô cùng Phi Thúy ở chung một phòng, ngày đêm làm bạn, khẳng định là hiểu rõ suy nghĩ trong lòng San Hô hơn mình, Điềm Nhi nghe vậy không khỏi vui mừng nói: “Vậy thì tốt quá, ngày mai ta tìm thời điểm, bảo Thịnh gia đến một chuyến, cho dù như thế nào cũng phải tận mắt gặp một lần mới yên tâm được.”

Phi Thúy cười thưa vâng!

Giải quyết xong một chuyện lớn trong lòng, Điềm Nhi không khỏi lại cười nói, chờ gả San Hô ra ngoài, kế tiếp liền đến phiên nàng. Phi Thúy ngược lại bình tĩnh hơn, mặc dù trên mặt cũng đỏ, nhưng vẫn thoải mái

hành lễ một cái, biểu tình như là ‘mọi sự đều nhờ chủ tử’ vậy. Khiến cho ‘bà mối nghiệp dư’ Diềm Nhi cảm thấy rất là vĩ đại.

Buổi tối, Dận Chân lại đây dùng bữa, thời tiết quá nóng, Diềm Nhi bèn dọn hạ nhân làm món mì lạnh. Sợi mì dai mềm, ăn cùng với đủ loại thịt ướp gia vị đậm đà, thêm vào gia vị nào là tỏi băm, hành hương, dầu vừng, họ, đậu phộng. Quả nhiên trông vừa ngon mắt vừa thanh đạm đủ cả, càng kích thích khẩu vị người ăn.

Diềm Nhi cầm cái bát nhỏ của Tám Cân lên, trong con mắt hau háu của thằng bé, gắp một ít mì vào trong chén. Tiểu bồng hữu Tám Cân tự thân vận động, cầm thìa bạc múc hai muỗng thịt băm chưng tiêu xanh, thích thú bỏ lên trên mì.

Thằng bé còn nhỏ, để với được tới bàn, Diềm Nhi cố ý đặt thêm một băng ghế nhỏ lên tháp. Nhìn con trai béo củi đầu vụng về ăn mì, trong lòng Diềm Nhi cao hứng cỡ nào khỏi phải nói, chỉ lặng lẽ xuất thần nhìn con trai.

Dận Chân bên cạnh bỗng nói: “Tám Cân đã ba tuổi rồi, cũng đến lúc nên ‘chúng đậu’* rồi.”

(* chúng đậu: chích ngừa bệnh đậu mùa: TQ từ thời Tống Chân Tông (998-1002) đã tìm ra cách tiêm phòng bệnh đậu mùa, nhưng phương pháp này không an toàn, có khi sẽ dẫn đến bệnh đậu mùa)

Diềm Nhi nghe xong không khỏi sửng sốt, vẻ mặt lập tức do dự. Dận Chân yêu thương nhìn con trai một cái, tiếp tục nói: “Yên tâm đi, sẽ không sao đâu.”

Diềm Nhi biết việc này là vì tốt cho con, cho nên tuy rằng đau lòng nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Như thế, bắt đầu từ ngày hôm sau, mỗi bữa cơm nàng chỉ bảo người làm chút đồ ăn nhẹ cho Tám Cân, mãi đến ba ngày sau Tám Cân được Dận

Chân mang theo ra khỏi phủ mới thôi.

Trong lòng nàng tin tưởng trượng phu, đối với chuyện chùng đậu cho con, cũng không lo lắng bao nhiêu, chỉ giống như bình thường an tâm chờ đợi là được. Trong thời gian đó, nàng còn tự mình triệu kiến hai cha con nhà Thịnh gia.

Cách tấm màn che thêu cảnh sơn thủy, nàng tỉ mỉ quan sát nam tử đang quỳ nơi đó. Hãn tầm 24 – 25 tuổi, thân hình cao lớn, mặt mũi ngăm đen, dáng dấp có vài phần trông như lưỡng hùm vai gấu.

Ánh mắt Điem Nhi quét một vòng qua đôi quyền tay thật to kia, trầm nghĩ, người ta đều nói quân nhân tính cách thô bạo, bình thường nói một lời không hợp là muốn đánh người, trông hãn to như gấu thế kia, giả sử muốn động thủ với San Hô —

Trong lòng Điem Nhi liền có một tia không nguyện ý.

“... Lão nô biết San Hô cô nương là người đắc lực bên người phúc tấn, hôm nay mặt dày mày dạn đến đây thay khuyến tử cầu thân, thực cảm thấy San Hô cô nương là một cô gái tốt lại là con nhà tử tế, nếu nàng được gả vào nhà chúng nô tài, tuyệt không nói sai lời, nhất định sẽ đối xử với nàng như con gái ruột, sẽ không để nàng chịu nửa điem ủy khuất nào.” Thịnh tổng quản vẻ mặt bình tĩnh, cam đoan nhấn mạnh từng lời.

Điem Nhi thoáng trầm ngâm một chút, vị tổng quản họ Thịnh này, trung niên đã để tang vợ, đến nay cũng chưa đi bước nữa, dưới gối tổng cộng chỉ có một nữ một nam. Con gái lớn mấy năm trước đã xuất giá, gả cho một người là chương quỹ cùng phủ, nghe nói cuộc sống rất mỹ mãn.

Cho nên, nếu San Hô gả vào, điều thứ nhất chính là bên trên không có mẹ chồng. Tiếp theo đó là, tiểu tử nhà họ Thịnh này tuy làm thị vệ trong phủ, nhưng không phải là nô tịch, có thể nói là lương dân gia đình thanh bạch.

“Còn người thì sao?” Diễm Nhi nói với bóng người cao lớn mơ hồ bên ngoài.

Thịnh Hải nặng nề dập đầu, trầm giọng nói: “Nô tài từ lâu đã đem lòng cảm mến San Hô cô nương, thỉnh chủ tử thành toàn.”

Ôi!!!~~~ đây là nói trắng ra luôn a. Diễm Nhi bị sặc nước miếng, quay đầu lại, liền thấy con ‘đà điểu’ San Hô ở bên cạnh, lúc này mặt mày đỏ rần, đôi mắt to xinh đẹp dập dềnh từng làn sóng nước lấp lánh.

Thôi vậy!~~~ Diễm Nhi thầm nghĩ, không cần hỏi, việc này có thể yên tâm mà định rồi.

“Nhớ kỹ lời người nói hôm nay, nếu phụ bạc San Hô, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Gì thì gì, nhưng cái nên hù cũng phải hù dọa một chút.

Nghe thấy chủ tử nói như vậy, cha con Thịnh gia nào không hiểu, trên mặt liền hưng phấn, cuống quýt dập đầu cảm tạ.

Lúc hôn sự của San Hô đã định xong, Tám Cân đã rời phủ gần nửa tháng cũng đã trở lại. Trông hai cha con có hơi gầy, đặc biệt là Tám Cân, gương mặt nhỏ nhắn vốn mập mạp gần như teo tóp đi một phần ba.

Diễm Nhi ôm thân thể con trai rõ ràng nhẹ đi không ít, rốt cuộc không nén được nước mắt, khóc sụt mướt.

Dận Chân thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng giữa hai hàng lông mày cũng giãn ra, Tám Cân có thể ‘chúng đậu’ thành công, cũng làm cho lòng hãn buông được gánh nặng lớn. Hãn vốn ít con nối dòng, mấy năm nay chỉ có được một đứa con trai độc nhất, sợ nhất là lỡ xảy ra chút sai sót gì, nay đứa con trước mắt đã bước qua được quan ải này, trong lòng tất nhiên là thờ phào nhẹ nhõm.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Xuất Phát

Dần vào tháng bảy, thời tiết càng ngày càng nóng, mặt trời nóng hừng hực treo trên đỉnh đầu, nướng cháy người đến không chịu nổi.

Điềm Nhi trên trán đắp khăn ướt, San Hô đứng bên cạnh nhẹ nhàng quạt mát cho nàng. Không lâu sau, Dận Chân nhắc rèm đi vào, Điềm Nhi vội đứng dậy, thấy hắt cả người tỏa ra khí nóng, vội gọi người bưng nước lạnh tới.

“Trời nắng như thế, sao gia còn mặc dày như thế?” Điềm Nhi vừa bất mãn vừa đau lòng sẵng giọng.

Dận Chân người này ở vài phương diện thật sự vô cùng cố chấp, tỷ như hiện tại, rõ ràng thời tiết nóng bức như thế, nhưng hắt vẫn ăn mặc quy củ nghiêm túc, ngoại trừ có mặt là lộ ra, còn lại đúng là nửa phần da cũng không để lộ ra ngoài.

Vươn tay cầm ly trà nguội còn dư lại của Điềm Nhi uống, Dận Chân khí thế hào sảng ngồi lên băng ghế kê trước giường, để Điềm Nhi hầu hạ hắt lau mặt, thay quần áo cho hắt xong mới quay đầu nhìn quanh, hỏi: “Tám Cân đâu?”

Điềm Nhi cười nói: “Ngủ trưa rồi ạ.” Khí trời nóng bức khiến dễ hao tổn tinh thần nhất, ngay cả Tám Cân vẫn luôn hăng hái cũng trở nên có chút ủ rũ.

Dận Chân nghe vậy gật đầu, vẫy lui đám hạ nhân rồi nói với Điềm Nhi: “Có lẽ nàng cũng biết, hàng năm hoàng thất Đại Thanh chúng ta đều tổ chức săn bắn ở Mộc Lan*, hôm nay lâm triều, Hoàng a mã đã hạ chỉ, chọn

ta đồng hành. Lần này không giống với lần trước, phải đến cuối tháng mười một mới có thể hồi kinh.”

(* Mộc Lan: tên một bãi săn ở hành cung Nhiệt Hà)

Điềm Nhi nghe xong, gần như không chút nghĩ ngợi bật thốt lên: “Thiếp cũng muốn đi!”

Dận Chân khước miệng khẽ nhếch, ánh mắt lộ ra ý hẹp hòi.

Điềm Nhi làm nũng đong đưa tay hân.

Dận Chân khẽ tăng hắng hai tiếng. “Thế thì mau chuẩn bị một chút đi, lần này cũng mang Tám Căn theo.”

Điềm Nhi nghe xong càng hơn hở, giọng hai quả đấm trắng nộn, hô thật nhiều tiếng: “Vạn tuế!”

Cứ như thế, Khang Hy năm thứ 50, ngày mùng 6/7, Hoàng Thái tử Dận Nhưng, Tư hoàng tử Ung thân vương Dận Chân, Ngũ hoàng tử Hăng thân vương Dận Kỳ, Bát hoàng tử Bối lạc Dận Tự, Thập ngũ hoàng tử Dận Thị Ngu, khởi hành từ Sướng Xuân Viên*, theo hoàng đế Khang Hy tuần du tái ngoại.

(*Sướng Xuân Viên: một nơi lâm viên của hoàng gia, ở ngoại thành)

Ngồi trên xe ngựa hoa lệ, Điềm Nhi trong lòng đầy kích động, thần sắc cực kỳ hưng phấn. Xuyên qua khe hở cửa sổ khắc hoa lan, có thể thấy rõ nhân dân quần chúng chen chúc hai bên đường, một hàng quân sĩ tay cầm binh đao, sát khí lẫm liệt, dưới chân nện bước đều nhịp, đi theo bên cạnh bảo hộ. Sóng sau cao hơn sóng trước, tiếng hô: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế”, khiến người nghe thấy nhiệt huyết sôi trào.

Lúc này, nhìn vô số chúng bách tính quỳ rạp xuống, Điem Nhi mới mãnh liệt cảm nhận được cái gọi là “quyền lực” như thế nào, cũng hiểu vì sao Dận Chân đối với vị trí kia lại cố chấp như vậy.

“Ngạch nương, quá trời người luôn!” Tám Cân bên cạnh không biết đã sấp qua từ lúc nào, nhón mũi chân muốn ngó ra ngoài.

Điem Nhi thấy thế đành phải khép kín cửa sổ lại, ôm chầm con trai béo nói: “Hôm nay chúng ta dậy hơi sớm, bây giờ con có thấy đói bụng không?”

Bọn nhỏ Tám Cân quả quyết gật đầu, Phi Thúy hầu hạ bên cạnh, đã sớm bật cười mở hộp đàn hương sơn mài mang theo bên người ra, lấy ra một đĩa bánh củ sen mật ong, một đĩa bánh nhân hạt thông, một đĩa bánh bột mì phủ thịt xắt sợi xào tỏi đặt lên bàn nhỏ, lại từ túi đựng nước đổ ra nửa chén nước quýt ngâm mật ong, đưa cho Tám Cân nói: “Nô tỳ đã bỏ thêm mật vào rồi, không có chát đâu.” Rồi sau đó nói với Điem Nhi: “Chủ tử cũng dùng một ít đi.”

Điem Nhi gật gật đầu, lên tiếng đồng ý.

Đợi hai mẹ con ăn được lưng lửng bụng, toàn bộ đoàn xe rốt cuộc đã chạy ra khỏi cổng Tuyên Vũ Môn, chậm rãi lăn bánh thẳng hướng tây nam.

Qua phút mới mẻ lúc ban đầu, hành trình tiếp theo liền có chút buồn tẻ. Điem Nhi mỗi ngày chỉ chơi đùa với Tám Cân, trừ lúc cần thiết ra, còn lại tuyệt đối không xuống xe ngựa. Cứ như vậy liên tục suốt nửa tháng, khi nàng ngồi đến xương cốt cả người gần như rời ra từng khúc, rốt cuộc bọn họ mới tới hành cung.

“Phúc tấn, nô tài Tô Bồi Thịnh phụng mệnh gia tới đón ngài đi nghỉ ngơi.”

Điềm Nhi nghe xong, lập tức liền hồi tỉnh từ trong trạng thái mơ hồ, lên tiếng: “Biết rồi!”

Nhẹ nhàng lay tỉnh con trai béo trên đầu gối, lúc thẳng bé không nguyện ý chực mở miệng khóc lớn, liền chặn lại nói: “Tám Căn chúng ta đến rồi, nên xuống xe thôi.”

Con trai béo nghe thế, hai mắt vụt sáng ngời, tíu tíu nháo nhào liền nhảy cẫng lên, hét to: “Con muốn cỡi ngựa, con muốn cỡi ngựa.”

Đọc trên đường đi, vì dễ tiêu tổ tông, không biết Điềm Nhi đã đồng ý bao nhiêu lần, nhưng ai đó lại đều nhớ rõ.

Điềm Nhi cười gõ một cái lên đầu nhỏ của thẳng bé, hai mẹ con xuống xe ngựa.

Tô Bồi Thịnh bên ngoài lập tức cười toe toét, cúi người hành lễ nói: “Thỉnh an phúc tấn, thỉnh an a ca gia, hai vị một đường cực khổ.”

Điềm Nhi cười kêu hăn đứng dậy, lại hỏi Dận Chân đang ở đâu.

“... Bẩm, đang theo bồi vận tuế gia ạ... Nô tài đã sắp xếp xong hành lý, phúc tấn một đường bốn ba, vẫn nên nhanh vào phòng trong nghỉ ngơi.” Dứt lời, liền dẫn đường vào trong. Điềm Nhi và Tám Căn đi theo phía sau, đi suốt một khắc đồng hồ (15p) mới tới chỗ sân trong. Không hổ là hành cung hoàng gia, bày biện quả nhiên xa hoa lãng phí. Điềm Nhi ngửa đầu nhìn cột trụ trước mặt khắc rồng vẽ phượng, ba chữ đại khí hùng hực “Hãn Hải Viện”, có chút chắt lưỡi nhú mày.

Bước vào nhà chính, hai nha hoàn, hai ma ma, thêm vài tiểu thái giám đang chạy nhanh như bay quỳ rạp xuống.

“Phúc tấn, trong thời gian ở hành cung, sẽ do những người này hầu hạ ngài và tiểu a ca.”

Điền Nhi nghe vậy cũng thấy không sao cả, vì giám bớt những người không cần thiết, chuyến này đi nàng chỉ dẫn theo hai người thân cận là Phi Thúy và Tiền ma ma, còn San Hô và Tiểu Hỉ Tử đều bị bắt ở lại trong nhà.

Sau khi chúng nô tài vấn lễ xong liền lui xuống, Tô Bồi Thịnh ở lại nói vài câu Dận Chân dặn dò, rồi trở về phục mệnh.

Sau khi hẳn đi rồi, Điền Nhi mới quan sát gian viện này. Phòng ốc nơi này được bố trí theo hình 𠄎, là một gian chính hai gian kề, ở giữa là nhà chính phòng ngủ. Bên trái là thư phòng, Điền Nhi vén màn quét mắt nhìn vào bên trong, so với thư phòng của phủ Ung thân vương rộng lớn hơn rất nhiều, mà cũng xa hoa hơn rất nhiều, có điều trên giá sách lại không có nhiều sách lắm, ít nhất so với số sách Dận Chân tự cất giữ còn kém hơn. Gian phòng bên phải cũng có một phòng ngủ, chỉ là nhỏ hơn phòng ngủ của nhà chính, tại vách tường phía bắc có hai song cửa sổ lớn khắc hoa, mở ra có thể thấy rõ cảnh trí trong vườn, Điền Nhi gần như là quyết định ngay lập tức, sẽ để tiểu tử béo Tám Cân kia ở căn phòng này.

Vừa quan sát xong, Điền Nhi cảm thấy hài lòng. Đúng lúc này, một nha hoàn dáng dấp xinh xắn đi đến, nhún người hành lễ nói: “Bẩm phúc tấn, Tô công công phân phó nước ấm cho chủ tử đã chuẩn bị xong rồi ạ, mời chủ tử dõn bước đến nhĩ phòng tắm rửa.”

Điền Nhi thầm nghĩ, Tô Bồi Thịnh thật lo xa, nhưng cũng không từ chối hảo ý này của hẳn, yên lặng đi tắm rửa. Tắm rửa xong, Điền Nhi được San Hô hầu hạ thay quần áo, sau khi sửa sang ổn thỏa cho Tám Cân, lúc này mới ôm con trai béo cùng lăn ra giường, dần dần ngủ thiếp đi.

Hành trình mệt nhọc, một giấc này ngủ thẳng đến sắc trời tối đen mới tỉnh lại. Canh giữ bên giường không phải San Hô, mà là hai nha hoàn lạ mặt.

Khẽ ngáp một cái, Điền Nhi hỏi: “Các người là ai.”

“Nô tỳ Thái Vân, Truy Nguyệt, thỉnh phúc tấn đại an.” Điem Nhi ngẩng đầu nhìn, lúc này mới thấy, đứng trước mặt là hai cung nữ mặc cung trang phấn hồng, chải tóc đuôi sam, một người trong đó ban ngày nàng đã gặp qua.

Cho họ đứng dậy, Điem Nhi tự mình xuống giường, nha hoàn xinh xắn tên Thái Vân cực có ánh mắt đưa qua một bộ kỳ bào liền thân thêu ánh trắng điểm tuyết thêm cánh bướm đỏ, lại tay chân nhẹ nhàng chải tóc cho Điem Nhi.

Kỹ thuật không tệ, Điem Nhi thoáng nhìn nàng ta một cái.

Chỉnh trang xong xuôi, Điem Nhi tự mình kêu Tám Cân dậy, có lẽ tiểu tử kia ngủ lâu quá nên có chút mơ màng, thấy hoàn cảnh xa lạ, trên mặt liền lộ vẻ bất an. Nhưng lúc thấy ngạch nường cười dịu dàng, vẻ bất an này ngay lập tức bị ném ra ngoài với vận tốc ánh sáng.

Không lâu sau, Phi Thúy vén rèm đi vào. “Chủ tử tỉnh...” nàng quét mắt nhìn qua hai nha hoàn đang cúi mi buông mắt, rồi mới nói với Điem Nhi: “Nô tỳ vừa đến phòng bếp xem thử, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, chủ tử có muốn dùng ngay không.”

Điem Nhi gật đầu lên tiếng nói được, hai người Thái Vân, Truy Nguyệt thấy Phi Thúy đi vào, liền thức thời lui xuống.

Một lát sau, một bàn thức ăn đã được dọn lên, một đĩa cá trích sốt cà, một đĩa bao tử cắt sợi xào dầu mè trộn rau, một đĩa chả tôm cuốn, một đĩa bánh trứng, cùng hai bát cháo nhỏ, một lồng sủi cảo gạch cua. Trông món ăn màu sắc không tệ, khiến vừa nhìn liền dâng lên cảm giác thèm ăn. Sau khi hai mẹ con ăn xong, Điem Nhi gọi Tiền ma ma đến.

“Ma ma đã thấy khá hơn chưa?” Nàng quan tâm hỏi.

Mặc dù trông sắc mặt Tiền ma ma còn tái xanh, nhưng thấy tinh thần cũng khá tốt. “Lão nô không sao, đã làm phiền phúc tấn quan tâm.” Có lẽ do tuổi tác đã cao, lại qua nửa tháng xóc nảy ngựa xe, Tiền ma ma rõ ràng không trụ nổi, nửa đường liền đổ bệnh, Điem Nhi thỉnh thái y sang xem, sau khi nghe nói không sao mới yên lòng.

Thấy Tiền ma ma đã nhiều ngày không gặp, bọn nhỏ Tám Cân rõ ràng rất cao hứng, tiến đến bên người hỏi han khiến cho lão thái thái người ta cảm động hai mắt đầm lệ lưng tròn.

Ước chừng do buổi trưa ngủ quá nhiều, sau bữa cơm tối, Điem Nhi tinh thần hoàn toàn tỉnh táo, thay đôi giày tú hoa đế mềm, dẫn Tám Cân đi dạo trong sân tiêu thực.

Phi thường ngạc nhiên là nàng phát hiện có một cái xích đu ở một góc trong sân. Cũng không biết là nữ tử trước nào đây có sở thích thú vị này bố trí, xích đu có hình chiếc ghế dựa, dùng hai dây xích sắt móc vào chắc chắn, trên dây xích còn quấn dây leo, chẳng những an toàn, lại còn trông rất đẹp.

Tám Cân quả thực chơi phấn khích đến cuồng, tiểu tử này gan lớn, lần nào đều phải đòi đẩy thật cao thẳng bé mới hài lòng.

Điem Nhi bị hành hạ đến kiệt sức, phải đến khi nghiêm mặt đe dọa, nếu không chịu ngừng chơi sẽ kêu người tháo xích đu xuống, mới ngăn trở được tiểu gia hỏa này.

Aizz~~ đúng là con trai càng lớn càng khó quản mà. Điem Nhi eo mỗi lưng đau, thầm nghĩ: Lúc trước sao mình không sinh con gái chứ?

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ngọc Bội

Dạo này Dận Chân bận rộn vô cùng, bận đến mức đã rất nhiều ngày Điem Nhi vẫn chưa thấy được bóng dáng hấn đâu.

Ngoại trừ lúc thỉnh thoảng về đây dùng cơm ra, thời gian còn lại không phải bồi bên người Khang Hy xử lý chính vụ, thì là ở cùng với vài hoàng tử a ca khác, nếu không thì một mình ở lý trong thư phòng. Làm cho Điem Nhi đến đây đã hơn một tháng, ngược lại có loại cảm giác ‘chẳng thà không đến thì hơn’.

Nhưng cũng may, bên người nàng còn có Tám Cân làm bạn. Tiểu tử kia tính thích ứng mạnh, giống như là một con ngựa con, vừa thả ra liền chạy nhảy điên loạn cả sân vườn.

Một ngày nọ, buổi trưa mặt trời chói chang lên cao, Điem Nhi từ lương đình bên hồ nước trong vườn đang đi về phòng, vừa tới cửa đã bắt gặp Tô Bồi Thịnh đang đứng ở dưới hành lang, trong lòng Điem Nhi động một cái, bước chân không khỏi nhanh hơn.

“Thỉnh an phúc tấn.” Tô Bồi Thịnh mặt đầy ý cười, cúi đầu khom lưng hành lễ.

Điem Nhi phát tay, cười hỏi: “Gia ở trong sao?”

“Dạ đúng vậy, buổi trưa gia uống rượu cùng với mấy người Thái tử gia, bây giờ còn đang tắm rửa ở nhĩ phòng ạ.”

Ban ngày đã uống rượu? Điem Nhi nhú mày, liền xoay bước đi đến nhĩ phòng. Ai ngờ, đương lúc nàng vừa muốn đẩy cửa ra, bên trong lại có một

người vội vàng hoảng hốt chạy ra, nếu không phải Tô Bồi Thịnh nhanh nhẹn, kéo nàng lại một cái, nhất định đã bị đụng ngã không chừng.

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.”

Nhìn nữ tử phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, Điem Nhi nhíu mày: “Thải Vân?”

Bởi vì không đưa đủ người đến hành cung, nàng lại lo lắng bên người Tám Cân không có ai, cho nên liền điều Phi Thúy qua đó, mình thì dùng Thải Vân cùng Truy Nguyệt xuất thân từ hành cung hầu hạ. Khác với Truy Nguyệt chất phác hiền lành, Thải Vân có dung mạo xinh xắn, lại khéo ăn khéo nói, hơn một tháng qua ở bên cạnh Điem Nhi cũng có được vài tia thể diện.

“Làm gì mà vội vội vàng vàng thế?” Điem Nhi nhẹ giọng hỏi.

Thải Vân run rẩy ngẩng đầu, liền bắt gặp trên khuôn mặt nữ tử ngày thường thanh diễm vô song kia, thần sắc nhàn nhạt nhìn nàng, đôi mắt xinh đẹp dưới ánh ban trưa phản xạ ra thần thái trong trẻo như ngọc lưu ly, thật giống như mọi thứ dư thừa trên thế gian này cũng không thể thoát khỏi bị ánh mắt đó nhìn thấu.

Thải Vân trong lòng vốn có quý, lúc này lại càng luống cuống, cũng không dám trả lời, chỉ quỳ mãi ở đó.

Điem Nhi nhẹ nhàng quét mắt lướt qua nàng một cái, làn váy màu đỏ nhạt thêu ngọc lan nở đầy cành vàng, uyển chuyển quét qua chậm rãi đi vào.

Tô Bồi Thịnh cẩn thận khép cửa nhĩ phòng lại, nhìn Thải Vân hãy còn quỳ ở đó, cả người run lập cập, vẻ mặt hẳn có chút ác độc nhếch miệng cười khinh bỉ vài tiếng.

Đi vào bên trong, vẻ mặt “vân đạm phong khinh” của Điem Nhi lập tức biến mất tăm hơi, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mang hình tượng rất chi là “mụ bà đanh đá” xắn tay áo, tư thế như thể sắp đi bắt gian tại trận đến nơi. Rảo bước vòng qua tấm bình phong gỗ đàn ‘biên bức lưu vân’, lập tức, bóng lưng trần của nam nhân liền hiện ra trong tầm mắt.

Dận Chân nằm ngửa, đầu phủ khăn trên trán, cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Còn không mau qua đây hầu hạ.”

Điem Nhi nghe xong, trong lòng lại càng giận. Đi đến sau lưng nam nhân, giương hai bàn tay nhỏ bé lên, cong lại thành hình ngũ trảo, hung hăng quơ về hướng lưng nam nhân.

Tức chết nàng mà!!

“Hítss...” Dận Chân hít mạnh vào một ngụm khí, trở tay ra sau bắt lấy hai cái móng béo “mưu sát chông” kia, rất không vui mừng: “Đã nhiều năm như vậy, tính tình còn như con nít.”

“Hứ!” Điem Nhi trong lòng ủy khuất, ngoài miệng lại nói: “Gia sao biết là thiếp chứ, biết đâu là cung nữ xinh đẹp tuyệt trần nào đó tinh ý biết ân cần phục vụ thì sao.”

Dận Chân bất đắc dĩ lắc đầu: “Thôi đi, tưởng là gia không ngửi ra mùi của nàng sao?”

Nghe xong lời này, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Điem Nhi càng thêm đỏ lên, trong lòng vốn tràn đầy tức giận, bỗng nhiên như trái banh bị đâm thủng nhanh chóng xẹp xuống. Ngược mắt nhìn hai vết móng tay đỏ tiên diễm trên tấm lưng màu cổ đồng của trượng phu, không khỏi chột dạ buông thông ánh mắt.

Nha đầu này, mỗi lần làm sai đều bày ra vẻ mặt vô tội đáng thương đó. Dận Chân oán hận nghiêng răng, lại một lần nữa tự kiểm điểm có phải do

mình nuông chiều nàng quá mức.

Điềm Nhi người này, có một điểm tốt, đó là co được dãn được, biết kéo biết cong, lúc nên làm nũng thì làm nũng, nên nịnh nọt thì nịnh nọt, biết nhận sai thì tuyệt không ương ngạnh.

Liên thấy cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên, hai mắt thật to lộ vẻ ân hận, dưới con mắt đang tản nhiên quan sát của Dận Chân, ngoan ngoãn cầm lấy khăn mặt trong thùng tắm, nhẹ nhàng cọ mình cho hẳn.

Cọ a cọ... xoa a xoa...

Cọ thật lâu, thật lâu sau.

Cả mặt đỏ bừng thay lại một bộ quần áo khác, Điềm Nhi xoa xoa thả lỏng đau nhức, cố gắng tự giữ bình tĩnh cùng Dận Chân đi ra ngoài.

Giương mắt nhìn trời, phát hiện đã là lúc trời chiều ngã về tây. Hai người đi vào phòng ngủ, vừa vặn thấy Tiên ma ma đang đứng bên giường chơi với Tám Cân.

Thấy phụ thân đã nhiều ngày không gặp, Tám Cân liền mừng rỡ nhào tới, trây trét loạn xạ dưới cổ Dận Chân một hồi. Sau đó, dường như phát hiện được cái gì, chỉ thẳng vào Điềm Nhi nói: “Ngạch nương mặt hồng hồng, như con khi nhỏ.”

Điềm Nhi vốn đã giảm nhiệt được một chút, lúc này lại vọt lên cao, hung hăng trừng mắt nhìn xú tiểu tử ‘vô duyên’ kia, nàng rất không có hình tượng mẹ hiền, uy hiếp: “Dám nói ngạch nương là con khi, rõ là lớn mặt nhĩ, xem ta không oánh nát cái mông của ngươi.”

“Nàng muốn đánh ai?” Dận Chân bên cạnh lập tức không vui nhú mày.

Đôi móng vuốt béo đương vươn ra của Diễm Nhi, bất đắc dĩ đành phải thu lại.

Tám Cân ôm cổ Dận Chân, trong đôi mắt to nhìn Diễm Nhi, xuất hiện ý cười đắc ý.

Thằng nhóc hư hỏng này!!

Một nhà ba người đã nhiều ngày không cùng ăn cơm chung, cho nên bữa cơm này ăn cực kỳ ngon miệng, sau bữa cơm, Tám Cân cũng không buông tha Dận Chân, không ngừng la hét vùi a mã dẫn mình đi cưỡi ngựa.

Dận Chân chiều con riết quen, nghe vậy liền lập tức đồng ý, hứa là ngày mai sẽ dẫn thằng bé đi cưỡi ngựa.

Tám Cân sướng rơn khua chân múa tay một hồi.

Như thế, một đêm yên bình, Diễm Nhi nằm trong vòng tay ôm ấp đã lâu không thấy, đánh một giấc thẳng đến hừng đông.

Xế chiều ngày hôm sau, Dận Chân quả thật y như lời hứa, sai Tô Bồi Thịnh đến đón Tám Cân, mặc dù Diễm Nhi có chút không yên lòng, nhưng có Dận Chân ở đó trông chừng con nên cũng yên tâm.

“Bị bệnh?” đặt ly trà ngọc lưu ly xuống, Diễm Nhi thản nhiên nói: “Đỗ bệnh cũng thật đúng lúc.”

Phi Thúy nghe vậy, trên mặt thoáng hiện lên tia u ám, cắn răng nghiến lợi nói: “Ngày thường thì trông thành thật đấy, ở trước mặt ngài khoe mẽ lấy lòng, ai ngờ thực chất bên trong lại chứa tâm tư đó, thứ hèn hạ phản chủ đó, nên đánh chết cho xong.”

Nha đầu này, sao cứ hờ một tý là muốn đánh chết người ta vậy chứ! Diễm Nhi buồn cười lắc đầu, nói: “Điều ra xa chút là được rồi.” Những nha

hoàn trong hành cung này, suy cho cùng cũng là bên trên phái xuống, nếu không cần đưa trả về, khó tránh khỏi Thái Vân sẽ nói hươu nói vượn cái gì ra bên ngoài, chi bằng tạm thời giữ lại, không cho gần người cũng được.

Nói mấy câu đã định xong kết cục của một người. Điem Nhi làm phúc tấn cũng càng ngày càng ra dáng.

Một buổi chiều nhoáng cái đã trôi qua, mãi đến khi sắc trời tối đen, nơi cổng chính mới có động tĩnh.

Điem Nhi đã sớm chờ nóng lòng, vừa nghe tiếng liền vội ra ngoài.

“Ngạch nương!” Tám Cân cười hì hì gọi một tiếng.

Điem Nhi nhìn kỹ từ trên xuống dưới một hồi, thấy con trai tinh thần vô cùng tốt, trong lòng không khỏi thả lỏng, cười dắt tay con vào phòng.

“Ngạch nương, ngạch nương, mẹ xem... cái gì nè?” Tám Cân rất đặc ý khoe khoang, tháo xuống từ bên hông một miếng bạch ngọc bội.

Điem Nhi nhìn mảnh ngọc bội hình Song Ngư kia, hoàn toàn không hề có một kẽ hở, vừa nhìn cũng biết là một vật rất có giá trị.

“Ở đâu mà con có vậy?”

Câu trả lời của Tám Cân liền dọa Điem Nhi giật bản mình: “Hoàng tổ phụ thưởng đấy.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tiểu thê tử, Dận Chân lại rất bình tĩnh gật đầu nói: “Tám Cân đã từng này tuổi, còn chưa được gặp Hoàng a mã, lúc này vừa vặn có cơ hội, tất nhiên phải đi thỉnh an lão nhân gia ông rồi.”

Là cố ý lôi kéo thì có~~~ Điem Nhi trong lòng hung hăng trề môi dưới.

Khang Hy ông ta thế mà là một vị đế vương “năng suất rất cao”, cháu chắt không có một trăm cũng có tám mươi, giả sử tất cả đều phải đi thỉnh an, Khang Hy thế nào cũng mệt chết. Xa không nói, đơn giản nói gần đây thôi, đám cháu Hoảng tự lần này, ngoài Tám Cân ra còn có Hoảng Tích nhà Thái tử, Hoảng Dục nhà Đại a ca, nhưng vậy cũng không nghe nói, có ban thưởng cho ai thứ gì a! Làm sao mà đến phiên con trai nhà nàng, lại đột nhiên thưởng ngọc bội chứ, vật này là loại thường xuyên mang theo bên mình a!

“Ngạch nương, ngạch nương...” đương lúc Diềm Nhi vẫn còn đang bỗ nã, Tám Cân đã nhanh chóng chuyển đề tài: “Đêm nay con có thể ngủ cùng mẹ không?”

Nhìn đôi mắt to làm bộ đáng thương của con trai, Diềm Nhi đè nén tâm tư đầy ngập, khẽ gật đầu. Dận Chân bên cạnh dường như cũng đang trầm tư cái gì, trong lúc nhất thời cũng không phản đối.

Bên bệ cửa sổ, ánh nến mờ nhạt yên lặng cháy bập bùng.

Trong tấm màn sa mỏng, cách con trai đã an giấc nồng, Diềm Nhi nhẹ giọng hỏi: “Nhận miếng ngọc bội kia, sẽ không sao chứ?”

Dận Chân nghe vậy, nghiêng mình qua, trầm giọng nói: “Chẳng qua là tổ phụ thưởng lễ ra mắt cho tôn nhi mà thôi, đừng có đoán mò.”

Diềm Nhi rõ ràng cảm giác được, đối với chuyện này Dận Chân cũng không muốn nói nhiều.

Tính tình nàng tuy bình thường thích làm nũng ăn vạ, nhưng đối với điểm giới hạn của trượng phu, nàng cũng chưa từng chạm đến. Những chuyện gì hãn không nguyện nói cho nàng biết, nàng cũng chưa bao giờ hỏi.

Tỷ như, trong phủ mỗi tháng sẽ chi ra một khoản tiền không giải thích được.

Tỷ như, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện vài người lạ trong thư phòng.

Dận Chân không muốn nói cho nàng biết, nàng cũng chỉ cho là hẳn không muốn khiến nàng lo lắng. Đây là sự ngầm hiểu ý chẳng biết lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện giữa hai người. Nhưng với điều kiện tiên quyết là, hẳn không được lợi dụng con. Tám Cân là bảo bối quan trọng nhất của nàng, bất cứ ai, cũng không được động vào!!

Vươn tay, lướt qua thân thể bụ bẫm của con, Điem Nhi sờ lên gương mặt góc cạnh sắc bén của Dận Chân, ánh mắt nàng kiên định, nhẹ nhàng nói: “Thiếp tin tưởng chàng.”

Dận Chân nắm lại tay nàng, siết thật chặt.

Đương nhiên nói thì nói thế, nhưng cái nên hỏi thì vẫn muốn hỏi một chút.

Lớn không nói, vậy chắc nàng có thể đi hỏi nhỏ chứ nhỉ!!

“Con cũng không biết, a mã đang mang con cùng đi chơi cưỡi ngựa, cái rồi có người đến tìm, a mã liền dẫn con đi đến một cái phòng thiết là to, bên trong cũng có nhiều người đang đứng, trong đó có một lão gia gia hỏi tên con, còn hỏi con đã biết đọc sách chưa, cái rồi con nói: Tám Cân còn nhỏ mà, sau đó, lão gia gia ấy liền cười lớn.”

Điem Nhi nghe vậy, không khỏi có chút lúng túng. “Tám Cân còn nhỏ mà, đừng cướp đoạt tuổi thơ của con.” Đây là câu cửa miệng nàng trước kia hay nói nhất, không ngờ tiểu tử này lại nhớ kỹ.

“Lão gia gia cười, mấy thúc thúc kia cũng cười.” Nói đến đây, Tám Cân rõ ràng có chút tức giận, thực hiển nhiên cho rằng những người này đang

cười nhạo mình.

“Rồi con mới nói với lão gia gia, tuy Tám Cân chưa đọc được sách, nhưng Tám Cân đã biết đếm rồi, lão gia gia liền kiểm tra con vài câu, con đều đáp đúng hết trơn, rồi lão gia gia liền thưởng cho con miếng ngọc bội kia đó.” Nói xong, liền lộ ra vẻ mặt ‘con thật lợi hại đúng hông đúng hông’.

Điềm Nhi đỡ trán, Tám Cân học toán là nàng dạy cho nó, đều là vài phép cộng trừ dưới số mười, trong phạm vi đó, Tám Cân gần như mở miệng là trả lời rành mạch nhanh chóng.

Nói như vậy, xem ra, trả lời chắc không có vấn đề gì a! Điềm Nhi nghĩ lại mà phát run, quả nhiên là mình ăn no rồi việc, đi bổ não cho con quá độ mà?

Thế nhưng, sự thật chứng minh, hiệu quả đến từ ngọc bội, rất nhanh đã xuất hiện.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Xem Kịch

“Xem kịch?” Điem Nhi lật tới lật lui tờ thiệp mời đỏ thắm mạ vàng trong tay, khẽ nhú mày.

Nha hoàn xinh đẹp mặc áo lụa hoa màu xanh da trời đứng bên dưới, cúi người cười đáp: “Ngày mai là sinh thần chủ tử nhà chúng nô tỳ, bèn cố ý đặt vài mâm tiệc rượu, nghĩ muốn cùng mọi người tụ tập vui vẻ một bữa, thỉnh tứ phúc tấn nể mặt mà hạ cố đến dự ạ!!”

“Thì ra là thế.” Điem Nhi đặt thiệp mời lên bàn, cười nói: “Về nói lại với Bát đệ muội, ngày mai ta nhất định sẽ có mặt.”

Sau khi bảo Truy Nguyệt tiễn nha đầu kia ra ngoài, Điem Nhi có chút nhức đầu xoa xoa huyết thái dương, từ lúc đến hành cung, chỗ Thái tử và Bát a ca bên kia, cứ luôn sai người đến mời, tuy nhiên Điem Nhi cũng đều viện cớ từ chối.

Nhưng lần này... ngay cả chiêu sinh thần người ta cũng đem ra dùng rồi, nàng thân làm tẩu tử lại lần lựa không đi, sau này cũng khó nhìn mặt nhau a.

Gọi Phi Thúy tới, Điem Nhi dặn dò chọn vài thứ làm quà.

“Chuyện này cũng không phải dễ.” Phi Thúy có chút khó xử nhú mày: “Chúng ta cũng đâu phải ở trong phủ, chỉ sợ lễ vật cũng không ra dạng được.”

“Đừng lo, đặc sự đặc biệt*, Bát đệ muội sẽ thông cảm. Ta còn nhớ không phải trong hành lý còn có một bộ lược ngà voi khảm nam châu sao,

liền chọn cái đó đi.”

(*đặc sự đặc biệt: trường hợp đặc biệt thì dùng phương thức giải quyết đặc biệt)

Phi Thúy tất nhiên là nghe lệnh.

Buổi chiều, sắc trời dần tối, Diễm Nhi trang điểm ăn mặc ổn thỏa xong liền ngồi lên xe ngựa thặng hương Lang Huyền các. Gần một khắc sau, xe ngựa dừng lại trước một sân viện lớn đèn đuốc sáng trưng, tiếng người rộn ràng, - Lang Huyền các.

Trước cửa chính, đã có tiểu thái giám đứng chờ sẵn, thấy xe ngựa treo chữ “Ung”, liền biết rõ quý nhân đang ngồi bên trong là ai.

“Nô tài thỉnh an Ung thân vương phúc tấn.”

“Ừ, đứng lên đi!”

Diễm Nhi khẽ gật đầu, đối phương nhanh nhẹn đứng lên, cung kính đi trước dẫn đường.

Đi dọc theo hành lang gấp khúc dài ngoằn ngoèo, không bao lâu đã đến một đại sảnh trang hoàng lộng lẫy, tiếng người ồn ào, chưa kịp nhìn kỹ, đã nghe tiểu thái giám bên cạnh chột hô to một tiếng: “Ung thân vương phúc tấn đến ——.”

Diễm Nhi liền cúi đầu hai khố miêng lên, triển khai toàn bộ hình tượng “Phúc tấn Thân vương” kiểu mẫu, chậm rãi bước vào.

“Tứ tẩu đến rồi!” ngay sau đó, chủ tiệc Quách Lạc La thị. Nhược Lan thướt tha phiêu dật ‘bay’ đến, kéo tay Diễm Nhi, rất chi là thân thiết nói: “Còn đang chờ tẩu nữa thôi đấy.”

Trên mặt Diễm Nhi lộ vẻ có lỗi: “Hãn Hải viện ở cách đây có hơi xa.”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi tới chỗ chúng nữ quyền đang ngồi. Lần này cùng đi theo đến hành cung, ngoài nàng và Quách Lạc La thị là đích phúc tấn ra, còn lại đều là trắc phúc tấn hoặc thứ phúc tấn. Tính theo thân phận thì nàng cao nhất, sau khi cùng mọi người thi lễ chào hỏi, mới ngồi vào vị trí hàng thứ nhất chếch về bên trái, Quách Lạc La thị ngồi cạnh nàng, bên kia còn lại là trắc phúc tấn Lý Giai thị nhà Thái tử, tuy nàng ta chỉ là trắc phúc tấn nhưng lại là mẹ đẻ của trưởng tử Hoảng Tích phủ Thái tử, cho nên cũng không có người dám khinh thị nửa phần.

Trước nay, Quách Lạc La thị luôn là một người khéo léo, có tài ăn nói, cho dù chúng nữ quyền ngồi chung một chỗ, cũng không chiêu đãi để sót một ai, khiến người ta cảm thấy trong lòng thoải mái. Bất quá, trong lòng Điem Nhi ngược lại hy vọng nàng ta có thể quên mình đi.

Thế nhưng, thực hiển nhiên, đó là không có khả năng!

“Tứ tẩu tại sao không dẫn theo tiểu a ca Hoảng Đán, làm thăm thăm mọi người đây cũng đã rất lâu không gặp thằng bé, cũng thấy có chút nhớ đó.”

Điem Nhi nghe vậy, đặt ly trà sứ men xanh trong tay xuống, cười nói: “Hôm qua gia nhà chúng ta dẫn tiểu tử kia đi cưới ngựa, chơi đùa cả ngày, hôm nay tinh thần có hơi kém, đã lăn ra ngủ từ sớm rồi.”

Gương mặt xinh đẹp của Quách Lạc La thị tức thời lộ ra nụ cười thông hiểu: “Con trai mà, cứ yêu thích mấy thứ đao côn võ ngựa đó, kỳ thật cũng giống như mấy đứa con gái thích quyên hoa nữ hồng thôi!”

Điem Nhi gật đầu cười.

Ai ngờ, đúng lúc này, Thái tử trắc phúc tấn Lý Giai thị ở bên cạnh lại đột nhiên chen lời vào: “Kỳ thật thiếp thân cũng muốn gặp tiểu a ca Hoảng Đán một lần đó, đã sớm nghe nói tiểu a ca là một đứa bé thiên tư thông tuệ, chẳng những gia nhà chúng ta vẫn thường xuyên nhắc đến, mà trước mặt vạn tuế gia cũng rất được mắt, ngay cả ngọc bội đeo bên người suốt ba

mười mấy năm cũng đem ra thưởng, có thể thấy được đứa bé kia được người yêu thích cỡ nào.”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười nói của chúng nữ quyến đột nhiên giảm tám độ, đều nhao nhao liếc mắt qua bên này.

Đỡ lấy đủ loại ánh mắt, Điem Nhi quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Lý Giai thị, ung dung tự nhiên nói: “Thằng bé Hoảng Đán kia cũng không có gì gọi là thiên tư thông tuệ cả, chỉ có chút thông minh mà thôi. Có lẽ là Hoàng a mã thấy thằng bé tuổi còn non nớt, nên dễ dàng thưởng miếng ngọc bội thôi. Muốn nói khiến người yêu thích, là Hoảng Tích a ca mới đúng, nghe nói lúc còn nhỏ, thường xuyên được Hoàng a mã ôm lên đầu gối chơi đùa đấy thôi.”

Vẫn nghe đồn Ung thân vương phúc tấn là một cái gối thêu hoa tươi xinh quyến rũ, đầu óc lại bả đậu rỗng tuếch. Thế nhưng hôm nay nghe được lời này, mới vỡ lẽ nàng ta là ‘giả heo ăn thịt hổ’, không nhường nhịn ai nữa điểm a.

Lý Giai thị bị Điem Nhi chặn cho ghen họng, nhưng rốt cuộc là đối phương đang khen con trai mình, trong lòng lại có chút đắc ý. Kỳ thật nàng ta nói cũng có lý, Hoảng Tích nhà mình ấy vậy mà là trưởng tôn của vạn tuế gia, tất nhiên rất được xem trọng, làm sao một đứa nít ranh mới 3 tuổi có thể bì được.

Quách Lạc La thị đảo đôi mắt đẹp, liếc mắt nhìn Điem Nhi một cái thật sâu, rồi cười nói: “Được rồi, được rồi, Tứ tẩu cũng đã đến rồi, chúng ta nên xem kịch thôi, đây là vở mới nhất của Lệ gia ở Phù Dung viên, nghe nói ở Giang Nam cực kỳ được hoan nghênh đấy, hôm nay chúng ta liền xem thử có thật vậy không.”

Chúng nữ quyến nghe vậy, tất nhiên là liên tiếp nói phải, trong lúc nhất thời không khí lại sôi nổi lên.

Điềm Nhi cũng thích xem kịch, nhưng hôm nay lại không có tâm tình, hơn nữa xướng diễn trên sân khấu không phải giọng Bắc Kinh mà là Côn Khúc, nàng không đủ trình độ để nghe hiểu, liền càng thêm nhàm chán. Bất quá đám người chung quanh vậy mà háng hái xem rất chăm chú, lại còn vừa vỗ tay vừa thưởng bạc nữa chứ, thỉnh thoảng Điềm Nhi còn phải phụ họa một chút, vô cùng bất đắc dĩ.

Một lúc lâu sau, lúc sửa lại sân khấu để chuẩn bị cho cảnh kết thúc, Điềm Nhi liền tranh thủ lúc này, lấy cớ đi vệ sinh.

Lúc nàng còn vừa dạo bộ vừa suy nghĩ có nên nhắm lúc này mà chuồn êm hay không, một lát sau nàng mới chậm rãi trở về, nhưng lúc bước chân vừa đạp lên bậc cửa, thì một ý niệm “A! May mắn không chuồn êm.” đập thật mạnh vào cái trán nàng.

Chỉ thấy trong đại sảnh, bên cạnh một đám các nữ quyến, chợt lóe lên một đồng đầu trọc lóc sáng bóng. (à không, là nửa trọc lóc)

Điềm Nhi tìm một góc hẻo lánh, lặng lẽ quỳ xuống.

Tại sao Khang Hy lại đến đây chứ?

Thực hiển nhiên, thánh giá đột ngột hạ cố quang lâm, đã khiến các vị nữ quyến cũng nặng nề hoảng sợ, một lúc lâu sau, khi mọi người đã ngồi xuống lần nữa, Điềm Nhi cũng nhân cơ hội về vị trí của mình.

Hoàng đế Khang Hy đến đây, tất nhiên là không thể xem một nửa đoạn còn lại, vì thế đoàn kịch trên đài liền diễn lại từ đầu vở vừa ra tên là “Lời thề bên sông thu”, đào kép kia dáng người uyển chuyển, ở trên đài vừa xướng vừa đả, thanh âm lại cao vút dữ dội, vừa nghe xong, cảm giác giống như là trong cổ họng nuốt phải hạt tiêu, làm cho người ta nghe thấy cả người đều run run nổi da gà.

Nhưng thời điểm này, cho dù hẳn có hát hay hơn nữa, ai còn tâm tư mà nghe chứ?

Điềm Nhi lặng lẽ chuyển động đầu nhỏ, quay qua quay lại tìm kiếm trong đám người xa xa, không bao lâu, liền bị một ánh mắt lạnh lùng khóa lại, hai vợ chồng cách nhau một cái sân khấu kịch, nhìn nhau bần quạ bần quạ lại một lúc, rồi mới ăn ý cùng lúc dời tầm mắt đi.

Không kiềm chế được, ánh mắt của nàng rơi lên bóng dáng màu mình hoàng ngời ngay trung tâm kia. Hoàng đế Khang Hy dường như rất thích thú, đôi bàn tay có chút khô gầy điểm nhẹ trên đầu gối. Mà ngồi bên cạnh lại là một vị nữ tử, một nữ tử rất đẹp rất xinh đẹp, một nữ tử xinh đẹp nhất mà trước nay Điềm Nhi mới được thấy.

Nàng ta mặc một thân kỳ bào bằng gấm nguyệt sắc, toàn thân hoàn toàn không đeo trang sức, chỉ quấn búi tóc trên đầu, dù mặt mũi không tô son điểm phấn, nhưng ngũ quan tuyệt lệ kia lại rung động lòng người hơn bất cứ thứ trang sức nào.

“Vị đó là Lương mẫu phi.” Có lẽ thấy nàng nhìn lâu, Quách Lạc La thị bên cạnh liền cười giải thích.

Điềm Nhi nghe thấy thế liền lộ ra vẻ mặt ‘ồ ra thế a’, đã sớm nghe nói mẹ đẻ Bát a ca là một tuyệt đại giai nhân có một không hai trong hậu cung, nay được thấy tận mắt, mới sinh ra cảm giác ‘lời ấy quả không sai’.

“Lương phi nương nương thật sự rất xinh đẹp!” vẻ mặt Điềm Nhi lộ biểu tình tán thưởng, lén lút nói bên tai nàng.

Quách Lạc La thị nghe vậy, thần sắc lại bất ngờ xuất hiện một tia tối tăm cực nhỏ, một lát sau mới sâu kín nói: “Đúng vậy a, một nữ tử mỹ lệ như vậy, trong thiên hạ chỉ sợ cũng là độc nhất.”

Điềm Nhi cảm thấy có thể là Quách Lạc La thị ghen tỵ. Bất quá lại nói, thế gian này vận mệnh của tuyệt sắc, cũng không thuận buồm xuôi gió như điện mạo bên ngoài của nó vậy.

Bởi vì nếu đem ra so sánh bình đẳng, phân vị của bà ở trong những cung phi sinh hạ được hoàng tử trưởng thành có thể là thấp nhất rồi, nếu không phải hai năm trước Bát a ca tình nguyện phong giữ lại chức bồi tử của mình, cứng rắn cầu xin Hoàng thượng tấn phong cho mẫu phi hãn, sợ là đến bây giờ, vẫn còn là một quý nhân nho nhỏ không chừng.

Hoàng thượng một mặt sủng ái bà, một mặt lại chèn ép bà, đây rốt cuộc là vì có gì? Điềm Nhi âm thầm lắc lắc đầu, thật sự là không nghĩ ra a. (cái gì cũng có nguyên do)

Trên đài đào kép xướng í a, dưới đài các vị quý nhân tập trung tinh thần nghe hát, một màn diễn này, liền diễn suốt hai canh giờ, thẳng đến nửa đêm, Điềm Nhi mới lên xe ngựa trở về.

Tựa vào vách xe có chút lạnh lẽo, nàng buồn ngủ đánh ngáp một cái. Lúc đang mơ màng, cửa xe bị mở ra.

“Đã trở lại ạ...” uế oải nỉ non vài tiếng, vừa nhắc đầu lên, liền chột sững người.

Trông sắc mặt trượng phu hơi kém, đôi mắt đen sâu kín lóe ra ánh hàn quang, Điềm Nhi nhíu mày, rốt cuộc không dính sát tới như mọi ngày, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Dận Chân không trả lời.

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, một đường nặng nề ngọt ngào, hai vợ chồng không nói thêm câu nào.

Trở về viện, Dận Chân không vào phòng ngủ mà rẽ đến thư phòng.
Không hiểu sao, Điem Nhi lại cứ luôn cảm thấy lo sợ bất an.

Đêm nay! Thư phòng của Dận Chân sáng đèn suốt một đêm.

Đêm nay! Điem Nhi ôm chặt con trai béo, nằm mơ thấy ác mộng.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sét Đánh

Đã mấy ngày trôi qua, Diềm Nhi càng ngày càng phát hiện Dận Chân như có tâm sự khó nói, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn có bộ dạng nan giải này.

Một ngày nọ, hai vợ chồng đang ăn sáng, Dận Chân buông đũa bạc xuống, trầm giọng nói: “Ngày mai sẽ bắt đầu săn bắn, một lát nàng sửa sang một chút, cùng ta đi đến bãi săn Mộc Lan, ừm, nơi đó ít nhất cũng có mấy vạn người, ở đó nàng an phận ở trong lều cho gia. Còn nữa, lần này cũng không cần mang Tám Cân theo, để thằng bé ở lại hành cung.”

Diềm Nhi sửng sốt, trên mặt lộ vẻ do dự.

Dận Chân lại hiếm khi cứng rắn nói: “Yên tâm, gia để lại một đội thị vệ ở đây, Tám Cân sẽ không xảy ra chuyện gì.” Cách thuyết phục của trượng phu chẳng những không khiến Diềm Nhi yên tâm, ngược lại càng thêm bất an hơn, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, thậm chí ngay cả thị vệ cũng phải ra mặt? Như vậy chẳng phải là đang nói, có khả năng nguy hiểm đang đến gần bọn họ sao.

Diềm Nhi nhìn Dận Chân thật sâu, sau một lúc lâu lại cười nói: “Tiểu tử kia nhất định sẽ rất thất vọng cho mà xem, thằng bé đã kêu gào đòi đi cười ngựa mấy ngày nay rồi.”

Dận Chân nghe xong, khóe miệng hơi lộ ra độ cong nhu hòa, khẽ thở dài: “Sau này, gia sẽ bồi thường cho thằng bé.”

Một lúc lâu sau, Diềm Nhi để lại Phi Thúy và Tiền ma ma chăm nom Tám Cân, chỉ dẫn theo Truy Nguyệt và một cung nữ khác tên là Thu Lăng,

cùng lên ngựa đến bãi săn Mộc Lan.

Đến giờ ngọ, đoàn xe trùng trùng điệp điệp mới đến được chỗ hạ trại, Điem Nhi không vội bước xuống, chỉ ngồi chờ trên xe, quả nhiên, một khắc sau, liền thấy Tô Bồi Thịnh chạy tới, ý cười đầy mặt khom người nói: “Bẩm phúc tấn, lều trại đều đã bố trí xong, thỉnh phúc tấn di giá ạ.”

Điem Nhi nghe vậy, lúc này mới sửa sang dáng vẻ rồi xuống xe, một tiểu thái giám đã sớm đặt một bọc gỗ dưới gầm xe, sau khi Điem Nhi chạm chân xuống đất. Thoáng quan sát một vòng, lọt vào tầm mắt nàng là từng ngọn lều trại màu trắng tròn, len lỏi ở giữa là dòng người không ngừng qua lại như con thoi, thật là một cảnh tượng vô cùng nhộn nhịp đầy sức sống.

“Thỉnh an Ung thân vương phúc tấn.” Trước cửa lều trắng đứng bốn thị vệ, cùng khụy một chân sau quỳ xuống đất hành lễ.

Điem Nhi gật đầu, cười nói: “Chư vị thỉnh miễn lễ.”

Lúc này, Tô Bồi Thịnh đã vén màn lều lên, Điem Nhi liền dẫn đầu hai thị nữ đi vào.

“Phúc tấn, ngài nghỉ ngơi trước một chút, cơm trưa lập tức sẽ có người đưa tới. Chỗ bên gia còn đang chờ nô tài qua phục mệnh, vậy xin cáo lui trước.”

Điem Nhi nghe vậy liền cười nói: “Mau đi đi.”

Sau khi Tô Bồi Thịnh rời đi, Điem Nhi phóng mắt nhìn quanh lều, chỉ thấy cả lều ước chừng khoảng hai mươi mét vuông, trên mặt đất rải thảm lông màu sắc diễm lệ, bên trong cùng kê một cái giường gỗ nhỏ, trên giường rải một bộ da hổ trắng muốt, Điem Nhi cởi giày, đi thẳng tới, nghiêng người một cái liền nằm rạp xuống.

Tối hôm qua, vì đỡ tiêu tử thúí Tám Cân kia, nàng gần như thức trắng một đêm. Nghĩ tới vẻ mặt con trai béo sáng sớm tỉnh lại, phát hiện không thấy cha mẹ đâu, Điềm Nhi liền đau lòng.

Buổi chiều, Điềm Nhi dùng xong cơm tối, liền đi ngủ sớm, mãi đến canh ba Dận Chân mới trở về, trông hăn vô cùng mệt mỏi.

“Đánh thức nàng sao?” giọng hăn có hơi khàn khàn.

Điềm Nhi lắc đầu, ngồi dậy: “Gia đã ăn tối chưa? Trên bếp còn hâm ít cháo Bích ngạnh, muốn dùng một chút không.”

“Không cần, gia ăn rồi.”

Dận Chân tự rửa mặt liền nằm xuống, Điềm Nhi tự động rúc vào trong ngực hăn, khẽ ngáp một cái, nhắm hai mắt lại, một đêm ngủ ngon.

Giờ Thìn ngày hôm sau, tiễn Dận Chân đi rồi, Điềm Nhi cũng ăn mặc thỏa đáng, ăn sáng xong liền nổi tâm tư muốn ra ngoài đi dạo một vòng. Nghĩ là làm, nàng lập tức dẫn Truy Nguyệt Thu Lăng ra ngoài, nàng cũng không dám đi xa, chỉ loanh quanh gần lều mình. Kiễng chân trông về phương xa, thấy vòm trời mênh mông vạn dặm, thảo nguyên rộng lớn bao la, một loại cảm giác vô biên vô tận rung động xông vào mặt.

Đứng tại nơi này, người sẽ cảm giác được bản thân nhỏ bé biết dường nào, mà sức mạnh của đất trời lại to lớn không thể lay động ra sao.

“Thật là đẹp!” Hít một hơi thật sâu, một cảm giác hào hùng lan toàn thân, Điềm Nhi lại nghĩ tới tinh thần sa sút dạo này của mình, càng cảm thấy không quan trọng nữa, bất kể Dận Chân làm gì, hoặc muốn làm gì, thân là thê tử, nàng phải xả thân ủng hộ đến cùng mới đúng, lại có gì mà phải bất an lo sợ chứ.

Thả lỏng tâm tư, Điem Nhi liền hoàn toàn xem đợt săn bắn mùa thu lần này thành một dịp du lịch hiếm có.

Chính là Dận Chân dẫn nàng ngoan ngoãn ở trong lều, không được đi loạn. Làm một nàng dâu nghe lời, Điem Nhi tất nhiên là phải tuân mệnh. Cho nên, những ngày tiếp theo, Điem Nhi liền xem một dặm quanh lều mình là sân chơi, mỗi sáng sớm đều đến đó hít thở không khí trong lành một chút, còn Dận Chân lại hoàn toàn bận bù đầu, trừ mỗi buổi tối về lều ngủ ra, thời gian còn lại căn bản không sờ được tới cái bóng của hắn.

Một ngày nọ, Điem Nhi vừa mới thức dậy không lâu, bên ngoài lều liền có một lão thái giám lạ mặt đến, Khang Hy truyền chỉ hôm nay tổ chức yến tiệc thiết đãi vương công Mông Cổ, nàng thân là Ung thân vương phúc tấn, nhất định phải tham dự.

Tham gia tiệc chính, tất nhiên là phải ăn mặc cẩn thận, may mắn vì để phòng ngừa vạn nhất, chuyến đi này Điem Nhi có mang theo lễ phục Phúc tấn Thân vương.

Như thế, thời gian thoáng một cái đã qua, chẳng mấy chốc đã tới giờ khai tiệc.

Lần này thiết yến lộ thiên, vô số cây đuốc được thắp lên làm thành một hình tròn lớn, rọi lên gương mặt của mấy trăm quý nhân bên trong, tất cả đều sáng rõ.

Điem Nhi ngồi ở vị trí của mình, tùy ý cầm một miếng bánh bơ sữa trước mặt lên bỏ vào miệng nhai răng rắc. Ngồi cạnh nàng là Thái tử trắc phúc tấn Lý Giai thị, còn lại là nhóm vương phi Mông Cổ tên thì siêu dài siêu khó đọc nên nàng quên mất rồi. Về phần Bát phúc tấn Quách Lạc La thị, sớm đã bị Lương phi gọi đến bên người, hai người thỉnh thoảng thì thăm, cách thật xa cũng có thể nhìn thấy hình ảnh mẹ chồng nàng dâu người ta hòa thuận cỡ nào.

Người Mông – Mãn trời sanh tính tình hung hãn, trong xương cốt còn mang khí khái anh dũng không sợ trời không sợ đất. Cho nên luận võ, dĩ nhiên là một màn không thể thiếu trong yến hội. Nhưng điều khiến người không ngờ tới là, lần này lên sân không phải tráng sĩ Mông - Mãn, mà là hai vị hoàng tử a ca thân phận tôn quý: Thái tử và Trục Quận vương.

Điền Nhi ngồi cách quá xa, cũng không biết bên kia xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hai người đều đi ra giữa sân, không khỏi khẽ nuốt nước miếng. Đây là muốn làm cái quái gì a!!!

Không chỉ mỗi nàng, toàn bộ người trong bữa tiệc đều không hẹn mà cùng ngưng tiếng cười nói, ánh mắt đều chú mục về hai người họ.

Trục Quận vương Dận Thì là con trai lớn nhất còn sống của Khang Hy, tuổi cũng đã sớm bước vào trung niên, nhưng ở phương diện cưỡi ngựa bắn cung hẳn thế mà cũng là một tay lão luyện, thời trẻ đã từng có kinh nghiệm trong quân doanh, luận về võ công, trong tất cả đám đệ tử quý tộc của Bát Kỳ*, cũng đứng số một số hai. Nhưng Thái tử Dận Nhưng thì bất đồng, Điền Nhi lén lút quan sát vị vua kế vị trong tương lai này.

* Bát Kỳ: một tổ chức quân sự đặc biệt của triều đại Thanh, Bát Kỳ ban đầu là danh xưng dùng để chỉ về Bát Kỳ Mãn Châu hay Mãn Kỳ sau đó được phát triển thêm Mông Cổ Bát Kỳ và Hán Tộc Bát Kỳ vì vậy gọi chung là Bát Kỳ (không phân biệt).

Thái tử trông hơi béo, mặt mũi trắng nõn, ngũ quan cũng không có gì xuất chúng, nhưng khí phách toát ra toàn thân cũng hơn hẳn bất kỳ ai, rất có vài phần bóng dáng của Khang Hy.

Trông hai huynh đệ lại rất ung dung thoải mái, sau một tiếng chiêng, đột nhiên quần lấy nhau.

Mắt thấy đã bắt đầu “đấu võ”, tất cả mọi người có chút kích động, những a ca vương gia của tôn thất, thiếu gia đại thần đi theo đến, và cả rất

nhiều binh sĩ Bát Kỳ, một đám cứ như đánh máu gà, lớn tiếng cổ vũ trợ uy, người thì gọi Trục Quận vương, người thì reo hò Thái tử gia. Không khí lập tức liền trở nên sôi động nảy lửa.

Chắc bởi được màn cổ vũ này ảnh hưởng, hai người trong vòng đấu chớp mắt liền vật nhau cuộn thành một đoàn. Hai người vai đẩy vai, công phu dưới chân cũng không ai nhường ai, người tới ta đi, đánh rất kịch liệt. Điềm Nhi có chút kinh ngạc nhú mày, Thái tử nhìn qua không lớn, không ngờ võ công cũng rất khá, rất có loại như thâm tàng bất lộ.

Đang xem hăng hái, đột nhiên trên cánh tay truyền đến một cơn đau nhói. Liền thấy chẳng biết lúc nào Lý Giai thị bên cạnh đã bắt lấy, bấu vào cánh tay trái của nàng, cả thân người nghiêng ra trước, đuôi cổ thật dài, bộ dạng kích động không thôi. Đáng thương cho cánh tay nhỏ của Điềm Nhi, bị bộ giáp tay mạ vàng sắc nhọn của nàng ta móc đau nhói, cũng không còn lòng dạ xem đấu tiếp, vội vàng muốn gỡ cánh tay ra, ai ngờ, Lý Giai thị kia quyết tâm phải “ngược đãi” được nàng mới thôi, vô luận nàng có gọi ra sao, cũng nhất quyết không buông tay, Điềm Nhi đau muốn chảy nước mắt.

Đương lúc tức giận định bụng cắn nàng ta một cái, Lý Giai thị lại đột nhiên thả lỏng ra, đồng thời vội nâng tay bịt miệng, hai mắt đắm lệ mông lung.

Điềm Nhi liền dời tầm mắt về trận đấu, chẳng biết lúc nào, hai huynh đệ họ đã phân thắng bại.

Thái tử nửa ngồi dưới đất, thở hồng hộc, mặt đen thui. Mà Trục Quận vương thì đứng ở đó, mặt mày phấn khởi. Nom bộ dáng như vậy, liền sáng tỏ ai thắng ai thua rồi.

Trong lúc nhất thời, cục diện có chút ngưng trệ. Trục Quận vương liền cười ha ha một tiếng, vươn tay kéo Thái tử lên. Khác với tưởng tượng sẽ thẹn quá hóa giận, Thái tử vậy mà nhìn như không hề cảm thấy mất mặt khi

bị đánh bại, hai huynh đệ đứng đó không biết nói gì đó, cuối cùng đều nở nụ cười. Theo nụ cười này, không khí lại lần nữa sôi động phấn khích hẳn lên, ngay cả Khang Hy ngự trên thật cao cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, cuối cùng còn lần lượt ban thưởng cho hai nhi tử.

Kế tiếp lại có vài đệ tử Bát Kỳ đi lên tử thí, đối chiến cùng họ đều là tráng sĩ Mông Cổ, thắng tất nhiên là reo hò hoan hô không ngừng, thua thì tự nhủ do tài nghệ không bằng người mà thôi, vả lại có thể lộ diện trước mặt bệ hạ, cũng coi như đáng giá.

Lúc hô bằng gọi hữu, ăn uống linh đình, sắc trời càng tối dần. Cả một màn yến hội ước chừng kéo dài đến nửa đêm, mới xem như là kết thúc.

Điềm Nhi đã sớm buồn ngủ không chịu nổi, nhác thấy có người đứng dậy rời đi, bèn cũng vội vàng đứng lên, Dận Chân đã sớm sai Tô Bồi Thịnh đến đây truyền lời, bảo nàng tự về một mình. Nên Điềm Nhi cũng không đợi hẳn, chỉ một mình leo lên xe ngựa trở về.

Đã nửa tháng trôi qua từ buổi dạ yến, Điềm Nhi tính toán thời gian, thầm nghĩ: Cũng đến lúc nên quay về hành cung rồi. Trong lòng nàng rất nhớ Tám Cân, thật hận không thể sớm chấm dứt mùa săn bắn này.

Hơn nữa từ sau khi đến bãi săn này, Dận Chân thường xuyên đi theo Khang Hy đến nơi khác hạ trại đi săn, lúc nào cũng không thấy bóng dáng, Điềm Nhi một thân một mình càng cảm thấy cô độc.

Nhưng đương lúc nàng tâm tâm niệm niệm đếm ngón tay, tính còn bao nhiêu ngày nữa, thì ngoài lều bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào xôn xao.

Truy Nguyệt vén màn cửa muốn ra xem sao, lại bị Tô Bồi Thịnh đột nhiên xông vào đụng té ngã.

“Phúc tấn, phúc tấn...” Hãn không ngừng kêu khóc nói: “Xảy ra việc lớn rồi, gia nhà chúng ta... bị nhiễm bệnh dịch rồi...”

Như tiếng sét kinh thiên, Diễm Nhi đứng bật dậy, nghiêm mặt quát:
“Người nói cái gì!”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bệnh Dịch (1)

Tô Bồi Thịnh quỳ mọp trên đất, nước mắt ràn rụa nói: “Phúc tấn là thật ạ, gia ngài ấy thực sự bị nhiễm bệnh dịch.”

“Mấy ngày trước gia còn rất tốt mà, sao tự dưng lại bị nhiễm bệnh?”
Điềm Nhi siết chặt lòng bàn tay, vẻ mặt không thể nào tin được.

“Tối hôm qua, Thái tử gia đột nhiên phát sốt, gia chúng ta đi thăm, không ngờ trở về chỉ mới hai canh giờ, sắc mặt liền không tốt, nửa đêm bắt đầu đau đầu phát sốt, mà đến bây giờ...” hần nghẹn ngào im lặng một lúc, đoạn kêu khóc nói: “Đã co giật ngắt lịm đi rồi, phúc tấn a ngài mau đi xem một chút đi!”

Không để ý tới hai chân đã như tê liệt, Điềm Nhi hít một hơi thật sâu, lớn tiếng quát: “Khóc cái gì gia là cát nhân thiên tướng, tất nhiên sẽ không có việc gì, bây giờ người lập tức dẫn đường, đi...” Dứt lời, cũng không màng mình có mang giày hay không, cứ như vậy chạy thẳng ra ngoài.

Hai khắc sau, họ đã đi tới một căn lều trại ở phía nam, cách từ rất xa đã nhìn thấy nơi này mũi đao san sát, có mấy trăm thị vệ canh giữ chặt chẽ bao vây xung quanh.

Lúc này Điềm Nhi trong lòng nóng như lửa đốt, không chút nghĩ ngợi muốn đi vào trong, ai ngờ lại bị người ngăn lại.

“Nô tài không có mắt, đây là Ung thân vương phúc tấn, người dám cản đường?” Tô Bồi Thịnh như con sói bị chọc điên, bước lên liền đá mạnh một cước vào đầu gối thủ vệ kia.

“Không có thánh chỉ của Hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không được xông vào.” Thủ vệ kia, mắt cũng không hề chớp, nói.

Điềm Nhi cắn chặt răng, ép chính mình tỉnh táo lại, xoay người hỏi Tô Bồi Thịnh: “Người có biết lúc này thánh giá ở đâu không?”

Tô Bồi Thịnh lau mắt một cái, gật đầu thật mạnh.

Lại mất thêm chút thời gian, bọn họ rốt cuộc đã đi tới trước một cái lều to màu vàng. Nơi này thủ vệ càng canh chừng nghiêm mật hơn, đám ngự tiền thị vệ mặc hoàng mã quái*, trong tay cầm trường thương, thân hình uy vũ, ánh mắt ẩn hiện sát ý.

(* hoàng mã quái: quan phục thời Thanh)

Lòng nóng như lửa chờ bên ngoài một lát, rốt cuộc mới có người ra thông truyền, Khang Hy tuyên nàng yết kiến. Điềm Nhi không chút do dự bước vào, liền thấy trong lều lớn màu vàng bao quanh, có rất nhiều người đang đứng, mà duy nhất đang ngồi chính là thiên hạ chí tôn, hoàng đế Khang Hy.

“Con dâu Nữ Hồ Lộ thị tham kiến Hoàng a mã, Hoàng a mã vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Ừ.” Khang Hy khẽ gật đầu, ngược lại không gọi đứng dậy, chỉ hỏi: “Chuyện của lão Tứ, người cũng đã biết rồi?”

Điềm Nhi gật đầu mạnh một cái, nhìn thẳng vào hai mắt Khang Hy, trực tiếp nói: “Con dâu muốn vào lều hầu hạ, thỉnh Hoàng a mã cho phép.” Lời này vừa nói ra, cả lều trưởng đều im phăng phắc.

Đại a ca Dận Thì, Ngũ a ca Dận Kỳ, Bát a ca Dận Tự, cùng tất cả mọi người không khỏi dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nữ tử quý trên mặt đất kia. Trông nàng tóc mai tán loạn, ăn mặc không đồng đều, toàn thân không hề

có chút nào là khí khái đoan trang của một Phúc tấn Thân vương, ngược lại có vẻ vô cùng chật vật, thậm chí, ngay cả giày cũng không mang, đôi vó trắng trên hai chân, đã dính đầy bùn đất, thậm chí mơ hồ còn rỉ ra vết máu loang lổ.

Nhưng trông bộ dạng thê thảm như vậy, lại không có một ai cười nhạo nàng. Vì lời nàng nói, nàng nguyện ý vào lầu hầu hạ, không có một tia miễn cưỡng, không có một chút do dự, chỉ có đầy ngập lo lắng sốt ruột và khẩn cầu tha thiết.

Khang Hy chợt đứng bật dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: “Nữ Hồ Lộc thị người cũng đã biết, chứng bệnh dịch này dễ lây bệnh nhất, người bên cạnh, mười người có chín người sẽ dính vào, người, không sợ sao?”

Sợ, tại sao phải sợ? Điem Nhi bình tĩnh nói: “Chàng sống con sống, chàng chết con chết.”

Thật là một nữ tử trung trinh như một!

Giờ phút này, tất cả nam nhân trong lầu, trong lòng cũng không khỏi run bắn lên, vừa cảm động nữ tử cương liệt này, vừa thầm nghĩ, nếu lúc này người bị nhiễm bệnh là mình, liệu sẽ có một nữ nhân nào nguyện ý đồng sinh cộng tử cùng mình chẳng.

“Chỉ có một chuyện,” đúng lúc này, Điem Nhi mở miệng nói: “Tứ gia cùng con dâu có một đứa con trai, tên là Hoảng Đán, con trẻ còn non nớt lại ngây thơ không biết gì. Nếu lần này... không thể quay lại, xin Hoàng thượng hãy xem nó là huyết mạch duy nhất của Tứ gia, mà bảo hộ thẳng bé lớn lên. Con dâu xin dập đầu tạ ơn Hoàng a mã!”

Nặng nề dập đầu một cái, Điem Nhi cũng không quan tâm có được cho phép đứng dậy hay không, cứ như vậy mà đi cũng không quay đầu lại. Bởi vì đi gấp gáp, mơ hồ dường như còn đụng phải một người.

Sau khi Điềm Nhi đi rồi, toàn bộ lều vua vẫn lặng ngắt như tờ, mãi đến khi Khang Hy lên tiếng nói: “Hào, hảo, hảo, không hổ là con dâu nhà Ái Tân Giác La chúng ta.”

Đại a ca Dận Thì gật đầu một cái, sau đó bước lên trước khuyên nhủ: “Hoàng a mã, chứng bệnh dịch này cực hung mãnh khó dò, mà lần này xảy ra lại cổ quái như vậy, nhi thần cung thỉnh Hoàng a mã lập tức trở về hành cung, thánh thể mới là quan trọng nhất.” nói xong liền hai chân khụy, quỳ mạnh xuống.

Bát a ca Dận Tự cũng nói: “Hoàng a mã, nhi thần nguyện ý ở lại chiếu cố Thái tử, Tứ ca và Thập Ngũ Đệ đệ.”

“Thỉnh Hoàng thượng lên đường hồi cung.” Thoáng chốc, mọi người trong lều đều rào rào quỳ xuống.

Khang Hy để sắc mặt cực kém, lần này, ông có ba con trai dính vào bệnh dịch, đặc biệt là Thái tử, từ nhỏ ông đã bồi dưỡng hăng lớn lên, dành rất nhiều hy vọng. Cho dù những năm gần đây, hai cha con họ có ẩn hiện xa cách câu nệ, quan hệ không thân thiết bằng trước kia, nhưng tự đáy lòng, Khang Hy vẫn rất coi trọng hẳn.

Nặng nề nhắm mắt lại, ngay sau đó, Khang Hy lại đột nhiên hỏi: “Trẫm nhớ rõ phủ Thái tử cũng có một trắc phúc tấn theo tới cùng, tại sao đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng nàng ta?”

Đang nói, đại thái giám Trương Đức Toàn liền bước chân vội vã từ bên ngoài đi vào: “Hoàng thượng, Thái tử trắc phúc tấn Lý Giai thị, sáng sớm hôm nay bị trật hong, bây giờ không thể ngồi dậy được ạ.”

Khang Hy nghe vậy, sắc mặt chợt sa sầm. Sớm không bị, muộn không bị, cổ tình bị thương vào lúc này. Là người ai cũng đều rõ, đây bất quá là kiếm cơ thoái thác mà thôi.

Khang Hy tức giận run cả người, liền thấy ông cười lạnh lùng, lúc vừa muốn bắt đầu nói gì đó. Bên dưới đã có một người quỳ lết tới, dập đầu nói: “Hoàng tổ phụ, tôn nhi nguyện ý hầu bệnh a mã.”

Người mang dáng vẻ thiếu niên này, chính là con ruột của Thái tử và Lý Giai thị, Hoảng Tích. Lúc này trong lòng hắn cũng run sợ, vừa hận mẫu thân tham sống sợ chết, vừa sợ Khang Hy vì thế sẽ chán ghét con trai của bà cũng là chính mình. Rơi vào đường cùng cũng không còn màng được cái gì khác, hắn chỉ có thể cứng rắn nói như vậy.

Đại a ca Dận Thì đầu cúi gằm, khoe miệng giương lên tia cười lạnh, giữa hai lông mày hiện vẻ hưng phấn không che dấu được. Nếu lần này, Thái tử cùng lão Tứ, đều chết hết... Nghĩ đến đây hắn không thể không kín đáo mà véo mình một cái, bằng không nhất định sẽ bật cười không kiềm được.

So với Đại a ca trong ngoài không đồng nhất, Dận Tự ngược lại vẻ mặt hoàn toàn lo lắng trùng trùng, liền nghe hắn nói: “Hoảng Tích chết rồi, con hãy bớt lo lắng. Thái tử còn có thái y, đám cung nhân hầu hạ, không thiếu đi một mình con đâu, lại nói thân thể con xưa nay yếu ớt, vẫn không nên đi thì hơn.”

“Không! Phụ thân đồ bệnh, thân làm nhi tử há có thể không hầu hạ bên giường.” Hoảng Tích vừa khóc vừa nói, bộ dạng hận không thể lấy thân mình ra thế chỗ.

Ánh mắt Khang Hy thật sâu dừng lại trên người hắn một lát, rồi sau đó lại đem tầm mắt dừng trên người Đại a ca, Ngũ a ca, Bát a ca. Có lẽ ánh mắt của ông rất có lực uy hiếp, trong lúc nhất thời, không người nào dám đón lại ánh mắt đó, tất cả đều đem đầu đặt ở trước ngực.

“Thế thì sáng sớm ngày mai, liền khởi giá hồi cung, Thái tử cũng theo về cùng trăm, cách xa một chút cũng không sao, về phần lão Tứ và Lão

Thập Ngũ.” Khang Hy nói: “Trước hết lưu lại nơi này chữa bệnh, đợi sau khi lành bệnh rồi quay về.”

“Hoàng a mã, không thể a, Thái tử...”

“Đủ rồi!” Không đợi Đại a ca nói hết lời, lông mày của Khang Hy dựng thẳng, lớn tiếng trách mắng: “Dận Thì người dám nghi ngờ quyết định của trẫm ư!”

“Nhi thần không dám, nhi thần không dám.”

Uy nghiêm của Khang Hy, không một ai dám mạo phạm.

Đương lúc người người trong lều vua đều đang kinh hồn bạt vía, sợ thiên uy lan đến gần mình, thì lúc này Điem Nhi đã một lần nữa đi tới trước lều ở phía nam.

“Hai người các người không cần đi vào.” Điem Nhi nói với Truy Nguyệt, Thu Lăng sau lưng.

“Phúc tấn...” Hai người đồng thời khẽ kêu một tiếng.

“Được rồi, không cần nhiều lời, hai người các người hãy về trước đi, nếu có cơ hội thì tự quay về hành cung đi.”

“Không! Nô tỳ nguyện ý đi theo chủ tử.” Ai ngờ, Truy Nguyệt phịch một tiếng liền quỳ xuống, níu lấy góc váy Điem Nhi nói: “Xin chủ tử hãy cho nô tỳ một cơ hội.”

Điem Nhi lẳng lặng nhìn nàng, trên dung mạo bình thường của Truy Nguyệt toát ra một loại kiên định.

“Được!”

Thu Lăng nhìn ba người họ lướt qua đám vệ binh, xốc màn lều đi vào, miệng mở rồi mở, bước chân rớt cuộc lại không hoạt động, không phải ai cũng có dũng khí lấy mạng mình đánh cuộc vào tương lai.

Sau khi Điem Nhi vào lều, ngay tức khắc, một mùi hương nồng nặc mùi thuốc đông y cùng mùi tanh hôi gay mũi xông thẳng vào mặt.

Liên thấy một tấm bình phong tám mảnh bằng gỗ tử đàn dựng ở đó, thỉnh thoảng có vài cung nữ miệng bịt vải ướt, tay bưng chén thuốc, chầu đồng đi tới lui.

Đó là Dận Chân thật sao?

Điem Nhi trợn to hai mắt, không thể tin nhìn người nằm trên giường kia, gương mặt vàng vọt gầy sọp, xương gò má lộ ra thật cao, bộ dạng mỏng manh như tờ nhện kia, thật sự là trượng phu của nàng, thật sự chính là Ung thân vương Dận Chân đỉnh thiên lập địa, coi như bất cứ chuyện gì cũng sẽ không làm cho hấn dao động nửa phần đó ư?

Không —— Không thể nào!

Điem Nhi như một con báo mẹ bị kinh hoảng, phốc một cái bổ nhào bên giường hấn, cầm thật chặt bàn tay gầy chỉ còn lại đầu khớp xương.

“Dận Chân, Dận Chân, chàng mở mắt ra đi, chàng mở mắt ra nhìn thiếp một cái a, thiếp là Điem Nhi a, thiếp ở đây rồi, Dận Chân... Dận Chân... Dận Chân... hu hu hu...”

Có lẽ do nghe thấy tiếng khóc đầy đau thương này, Dận Chân chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt vô cùng đục ngầu kia khẽ lóe lên một chút ánh sáng, giọng khàn khàn lên tiếng: “Nàng, nàng đến đây làm gì.”

“Làm gì là làm gì a, chàng tên ngọc này, ngu ngọc, đại ngọc, tại sao lại để mình thành như vậy a, không phải chàng là lợi hại nhất sao... Hu hu...”

Dận Chân! Dận Chân, chàng sẽ không sao đâu, tuyệt đối không.” Nàng vừa khóc vừa từ từ cúi người xuống, tại bờ môi đầy mùi khác thường kia, nhẹ nhàng hôn xuống, nàng nức nở nói: “Đừng sợ, thiệp sẽ luôn luôn, luôn luôn ở bên cạnh chàng.”

Khóe mắt Dận Chân, có hơi ươn ướt.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bệnh Dịch (2)

“Các ông thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc bệnh tình của gia thế nào?”
Điền Nhi dựng thẳng lông mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh diễm lộ vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Hai thái y đứng bên dưới không tự chủ liếc nhìn nhau.

Điền Nhi liền nhìn một người trong đó nói: “Hứa thái y, ông cũng coi như là người quen của phủ Ung vương chúng ta, ông mau nói cho ta biết, bệnh tình của gia rốt cuộc đã đến tình trạng nào?”

Lần này, ở trong lều phụ trách chăm sóc Dận Chân ngoài Điền Nhi ra, còn có bốn cung nữ, bốn tiểu thái giám đến từ hành cung, cùng với hai vị thái y Hứa, Vương đứng trước mặt này.

Từ lúc bế Tám Cân, là Hứa thái y một tay chăm sóc thân thể thẳng bé, cho nên Điền Nhi rất tin tưởng vị lão giả này.

Hứa thái y vuốt chòm râu hoa râm của mình, trầm ngâm rồi nói: “Khởi bẩm phúc tấn, cái gọi là bệnh dịch kỳ thật chính là loại bệnh mùa hè đột phát dữ dội nặng hơn, có tính lây nhiễm rất mạnh, thực tại khó mà phòng bị. Về phần, bệnh tình của Tứ gia...” lão cẩn thận nhìn Điền Nhi một cái, cắn chặt răng nói: “Rất trầm trọng, có nguy cơ sẽ không qua khỏi”.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc nghe được câu “không qua khỏi” này, trái tim Điền Nhi vẫn co thắt mạnh lại. Sắc mặt trắng bệch, nàng nói: “Nếu như thế, hai vị thái y có diệu thủ gì mới có thể giải được nguy hiểm này của Tứ gia?”

Hai vị thái y Hứa, Vương đều trầm mặc.

Điềm Nhi thấy vậy, trong lòng vừa lo lắng vừa tức giận, mạng sống của Dận Chân hiện tại nằm trong tay hai người họ, nếu ngay cả bọn họ đều bảo trì trầm mặc, chẳng phải là nói, Dận Chân đang chờ chết sao?

“Hứa thái y, Vương thái y, ta sẽ nói thẳng, bây giờ chúng ta là châu chấu buộc trên một sợi dây thừng. Nếu Tứ gia tốt đẹp, thì chúng ta cũng tốt, nếu Tứ gia không xong...” Điềm Nhi dùng giọng điệu cay nghiệt trước nay chưa từng có: “Chúng ta một người cũng không thoát được.”

Ý uy hiếp đầy trong lời nói.

Hai vị thái y nghe vậy, trên mặt đều cười khổ, liền thấy vị họ Vương tầm tuổi trung niên dáng người cao gầy kia tiến lên một bước, chấp tay nói: “Thần tất nhiên sẽ toàn lực thi cứu... Có điều, bệnh tình Tứ gia lần này đã nghiêm trọng đến mức không thuốc nào cứu được... Phúc tấn, ngài là người bên gối Tứ gia, hẳn chăm sóc chu đáo cẩn thận không ai bằng, hơn nữa đối với tinh thần Vương gia cũng có thể cổ vũ rất lớn, chỉ cần có thể trong vòng mười ngày này, làm cho ngài ấy không còn nôn ra nước vàng nữa, nói không chừng, sẽ có hy vọng.”

Nói vậy cũng có khác nào là không nói chứ!! Trong lòng Điềm Nhi thầm oán hận hai người này vô dụng, nhưng cũng biết, bọn họ thật sự đã không còn cách nào khác, đành phất phất tay, để bọn họ đi nghiên cứu cách chữa trị.

Vì thế trong những ngày tiếp theo, Điềm Nhi dùng toàn bộ tinh thần chăm sóc Dận Chân, vô luận là rửa mặt lau người hay là đút canh mớm thuốc, toàn bộ đều không mượn tay người khác.

Nhưng liên tục ba ngày trôi qua, bệnh tình của Dận Chân vẫn lặp đi lặp lại, không thấy chút chuyển biến tốt. Thời gian hẳn hôn mê càng ngày càng

nhiều, chỉ thỉnh thoảng có tỉnh lại một chút, cũng không thể nhận thức được ai.

Trong lòng Diễm Nhi tưởng như lục phủ ngũ tạng đều bốc cháy, cảm giác nhìn người yêu thương bước từng bước một đến cái chết, quả thực gần như bức nàng đến nổi điên.

“Phúc tấn, thuốc của hôm nay đây ạ.” Miệng mũi bịt vải trắng, Truy Nguyệt cẩn thận bưng chén thuốc đi vào. Diễm Nhi buông hai tay đang xoa bóp người cho Dận Chân, xoay người nhận lấy, dùng thìa bạc quấy nhẹ, xác nhận nhiệt độ vừa phải, Diễm Nhi mới kêu người nâng nam nhân trên giường dậy.

“Dận Chân, Dận Chân, chàng dậy uống thuốc đi nào.” Nàng nhẹ giọng gọi.

Trên gương mặt khô gầy của nam nhân không có một chút ý nào là thanh tỉnh. Trong lòng Diễm Nhi đau xót, không còn cách nào, đành phải kêu người mạnh mẽ cạy miệng hắn ra, đổ thuốc vào. Lúc uống thuốc thì vất vả, nhưng lúc nôn thuốc ra lại cực dễ dàng. Nhìn Dận Chân hai mắt vẫn nhắm nghiền, trong vô tri vô giác miệng không ngừng nôn mửa, Diễm Nhi gấp đến mức nước mắt tí tách lăn dài.

Vô luận uống vào bao nhiêu thuốc, hắn đều nôn ra, nếu cứ tiếp tục như vậy, bệnh tình sẽ không thể chuyển biến tốt được. Diễm Nhi càng ngày càng khám sâu trong tuyệt vọng, thời gian vẫn lẳng lặng trôi qua, trong nháy mắt đã là bảy ngày sau.

Một ngày nọ, sau giờ ngọ.

Diễm Nhi vừa lau chùi xong uest vật phun trên người Dận Chân, bên ngoài liền có người đến báo. Trong lòng nàng kinh ngạc, nơi này đã hoàn toàn bị cô lập, liệu có ai còn muốn gặp nàng chứ.

Người đến cũng là một tên thái giám, Điem Nhi không tiện đi ra ngoài, chỉ nói chuyện với hắn qua tấm màn.

“Cái gì? Người nói Thập Ngũ a ca ngài ấy...” gắt gao bùm chặt miệng, khuôn mặt nhỏ tiều tụy tái nhợt của nàng không còn một tia huyết sắc.

Lại nghe người bên ngoài, dùng tiếng the thé đặc hữu của cung nhân khóc nói: “Ô ô... nửa đêm hôm qua đột nhiên cả người Thập Ngũ a ca co giật, đến sáng nay gà gáy... đã không qua khỏi.”

Điem Nhi nghe xong hai chân bất chợt mềm nhũn, cứ như vậy mà ngã nhào trên đất.

Sau khi đến bãi săn Mộc Lan, nàng từng nhìn thấy Thập Ngũ a ca từ xa, đó là một thiếu niên bộ dạng cực tốt, bên khóe miệng luôn mang theo nụ cười thân thiết. Nhưng nay, rốt cuộc nụ cười đó cũng không còn thấy được nữa, người đã thành một khối thi thể lạnh băng, nghe nói năm sau Hoàng thượng sẽ chỉ hôn đích phúc tấn cho hắn, nhưng cứ như vậy mà, như vậy mà...

Nỗi thương đau chua xót trong lòng Điem Nhi quả thực không thể nói nên lời, vừa bi thương cho cái chết của Thập Ngũ a ca, nhưng nhiều hơn là lo lắng cho Dận Chân, liệu có phải ngay sau đó sẽ đến phiên hắn hay không.

Suy nghĩ đó liều mạng đánh thẳng vào phòng tuyến trong lòng Điem Nhi, khiến trong lòng nàng vốn đã rã rời tan tác, lại càng tiến gần đến bờ vực sụp đổ.

Tin Thập Ngũ a ca qua đời, khiến trong lều đều hoàn toàn yên tĩnh. Chúng hạ nhân dùng ánh mắt thấp thỏm lo âu nhìn Điem Nhi ngả ngồi thừ người ở đó, thậm chí có vài cung nữ cúi đầu khóc nức lên, dường như đã dự cảm được vận mệnh tuyệt vọng của mình.

Tuyệt đối không thể cứ tiếp tục như vậy được!! Đìem Nhi cắn chặt răng, không buồn lau đi nước mắt trên mặt. Nàng đứng lên, hít sâu một hơi, nói với Truy Nguyệt: “Đi mời hai vị thái y đến đây!”

Một lát sau, hai vị thái y Hứa – Vương xuất hiện, Đìem Nhi thanh âm bình tĩnh nói chuyện của Thập Ngũ a ca. Sau khi nghe được tin này, biểu tình của hai vị thái y lại bất đồng.

Vương thái y trên mặt là kinh hoảng, mơ hồ mang theo chút tuyệt vọng. Mà Hứa thái y vẻ mặt lại ‘quả là như thế’, mơ hồ như mang theo tia tiếc nuối.

“Ta muốn hai ông phải đưa ra một phương pháp chân chính hữu dụng.” Đìem Nhi gần như cắn răng nghiến lợi nói: “Hiện tại, lập tức, ngay lập tức!!!”

Hai thái y nghe vậy liền run rẩy, nếu có biện pháp bọn họ đã dùng từ lâu rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ?

Đìem Nhi cũng đã chó cùng rứt giậu rồi, chỉ thấy nàng Choang~ một cái, ném mạnh chén thuốc bên cạnh xuống đất, răng rắc một tiếng, rơi thành vô số mảnh nhỏ, nàng cúi đầu, chậm rãi nhặt lên một mảnh lớn nhất trong đó, sau đó đem nó dí lên cổ Vương thái y, nhấn một cái liền có vết máu chảy ra.

Trong đôi mắt Đìem Nhi mang theo tia liều lĩnh cuồng loạn, một lần nữa lập lại: “Hoặc là đưa ra phương pháp cứu Vương gia, hoặc là, hai người các ông liền chết trước cho ta.”

“Phúc tấn bớt giận, phúc tấn bớt giận!” Vương thái y hoảng sợ mặt mũi trắng bệch, không dám nhúc nhích, nói: “Tại hạ, tại hạ có một cách có lẽ có thể cứu được Vương gia.”

“Nói mau!”

Vương thái y sắp xếp lại ngón từ, sau một hồi khá lâu, mới mở miệng nói: “Thân thể con người vô cùng huyền diệu, từ lúc sinh ra đã mang trong cơ thể một luồng sinh khí, sinh khí mạnh, thì người sẽ khỏe mạnh; sinh khí yếu, thì người yếu nhược. Nếu sinh khí đứt đoạn, là sẽ chết không thể nghi ngờ. Thần nói biện pháp này chính là dùng kim đâm vào huyết, kích khởi luồng sinh khí trong cơ thể, sinh khí mạnh lên, vậy khí bệnh kia tự sẽ thối lui.”

Điềm Nhi nghe xong, liền cảm thấy lời này cũng có vài phần đạo lý, không khỏi vui mừng quá đỗi. “Vậy xin thái y lập tức thi châm.” Buông mảnh võ trong tay, nàng khẩn cấp nói.

Chờ đợi càng khiến nàng thêm tuyệt vọng, nàng muốn phải là hành động xác thực, bởi vì Dận Chân đã không còn lại bao nhiêu thời gian!

“Nhưng cách này có hai khó khăn...” Vương thái y có chút ấp a ấp úng nói: “Một là, nếu thi châm thành công, tuy cứu được người về cũng sẽ hao tổn tuổi thọ. Hai là, lúc tiến hành phương pháp này, cực kỳ nguy hiểm, không cẩn thận dù chỉ mảy may một chút, người bệnh sẽ lập tức mất mạng, vả lại từ lúc hành nghề y tới nay, thần vẫn chưa thử qua, cho nên, xác xuất thành công...”

Phảng phất như một chậu nước lạnh úp trên đầu, Điềm Nhi cắn môi hỏi: “Ông nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“Một phần, không, hai phần...”

“Phúc tấn không thể a!” Vương thái y vừa dứt lời, Hứa thái y bên cạnh liền lập tức nhảy dựng lên, mặt đỏ mũi to liên tục xoa tay nói: “Phương pháp này đại hung, đại hung a.”

Điểm này, làm sao Điềm Nhi lại không biết chứ? Thế nhưng, Thập Ngũ a ca đã chết rồi, như vậy Dận Chân cùng mắc một loại bệnh, có thể chống

đỡ được bao lâu đây? Điem Nhi cười thảm một tiếng, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Như vậy Hứa thái y có phương pháp gì tốt hơn sao?”

“Việc này, việc này...” gương mặt đầy nếp nhăn của Hứa thái y tràn đầy lo lắng, lại tránh né ánh mắt của Điem Nhi, liên tiếp nói: “Vương gia là cát nhân thiên tướng, chắc chắn sẽ không có việc gì, nói không chừng, nói không chừng, qua một hai ngày nữa, sẽ tự chuyển biến tốt đẹp, vẫn nên chờ thêm một chút, chờ thêm một chút đi.”

Điem Nhi nghe vậy cũng không để ý tới ông ta nữa, nói với Vương thái y: “Hai thành xác xuất thành công thì quá thấp.”

“Hay là, có thể để thần luyện tập một chút, để nâng cao một chút.”

“Được!” trong ánh mắt Điem Nhi lóe lên vẻ kiên định: “Bản phúc tấn sẽ để cho ngươi luyện.”

Phương pháp châm kim vào huyết đạo này, cần liên tiếp không ngừng châm tám mươi một cây lên thân thể. Trừ ngực 27 châm, cùng với 1 châm sinh tử lên huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, còn lại 53 châm thì hầu hết cần châm vào kinh mạch thiếu dương và thiếu âm trên hai cánh tay.

Nếu muốn luyện tập, tất nhiên là phải dùng người sống, hai mươi mấy châm trên thân thể, Vương thái y đã thử vài lần lên đám tiểu thái giám tùy thị, trên cơ bản đã nắm rõ được quy luật. Nhưng còn dư lại chính là trên hai cánh tay...

Vương thái y nhìn đôi tay trắng nõn lại gầy yếu trước mắt, sợ tới nhũn cả hai đầu gối.

“Châm!” Điem Nhi lạnh lùng nói.

Vương thái y cắn chặt răng, cầm ngân châm lên.

Cơn đau bén nhọn đánh úp lên quả tim, Diễm Nhi không thể tự kiềm chế mà run lên một cái, nhưng mà....

Nàng xoay đầu hướng về phía bên cạnh, Dận Chân vẫn còn đang hôn mê nằm nơi đó.

Rất nhanh, sẽ rất nhanh thôi là có thể cứu được chàng rồi.

Cho nên, xin chàng hãy kiên trì thêm một chút nữa, xin chàng!!!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bệnh Dịch (3)

Hai ngày sau.

Điềm Nhi đứng bên giường, vẻ mặt khẩn trương nhìn Vương thái y bên cạnh, từng hàng ngấn chàm đã xếp ngay ngắn bên cạnh, hắt thở sâu, chấp tay nói: “Phúc tấn, bây giờ thần sẽ bắt đầu!”

Cho dù đây là vì không còn cách nào, nhưng chuyện tới trước mặt, Điềm Nhi vẫn không tự chủ mà sợ hãi. Nàng cắn chặt đôi môi tái nhợt, trong cổ họng như có dầu sôi, sừng sốt nói không ra một chữ.

Vương thái y thấy thế cũng chỉ có thể đứng ở đó, thật ra mà nói, thật lòng ông không muốn làm điều này, nếu thi chàm thất bại, Tứ gia đột tử ngay tại chỗ, vậy ông chính là hung thủ trực tiếp nhất. Hoàng thượng sao có thể tha cho ông chứ, sợ là một nhà già trẻ cũng phải đi gặp Diêm vương. Sớm biết như thế, ngày ấy nên cắn chặt răng, nếu Tứ gia bởi vậy mà đi, cùng lắm thì chỉ mình ông đi theo thôi, người nhà cũng có thể được giữ được mạng a. Ôi, hối hận a!!!

Không nói đến Vương thái y còn đang ở đó hối hận không thôi, mà Điềm Nhi cũng đã lâm vào tình trạng thiên nhân giao chiến (người đấu với trời). Nàng vốn chỉ là một tiểu cô nương tính tình yếu đuối, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng trải qua sóng gió gì, mà nay nàng phải đưa ra lựa chọn liên quan đến sinh mạng của Dận Chân, sao có thể không bối rối do dự cho được?

Nhưng mà — Điềm Nhi cắn răng một cái, lúc này không phải lúc do dự sợ hãi. Nếu đã quyết định làm, như vậy chuyện đã đến trước mắt, tuyệt đối không thể rút lui.

“Vương thái y, vậy mời ông...” Điem Nhi còn chưa dứt lời, đã thấy một bóng người từ bên ngoài vọt vào.

Chòm râu hoa râm của Hứa thái y rung rung, luôn miệng nói: “Phúc tấn, Vương thái y, cách này thật sự phiêu lưu quá lớn, lúc này thân thể Tứ gia cực kỳ hư nhược, nếu lỡ có gì bất trắc, chỉ sợ không chống đỡ được đến lúc thi châm xong, xin phúc tấn hãy cân nhắc a.”

Lời này, làm sao Điem Nhi lại không rõ, nếu có biện pháp khác nàng đã không đi đến nước này a. “Không cần nhiều lời, ý ta đã quyết, Vương thái y...” đương lúc Điem Nhi cố lấy dũng khí lớn nhất đời này, quyết định đánh cuộc sinh mệnh của bọn họ, thì trên giường bệnh vốn vô thanh vô giác, Dận Chân đột nhiên khẽ ư hừ rên một tiếng.

Điem Nhi sửng sốt, một giây tiếp theo vội nhào đến bên giường, nắm bàn tay của hắn, kêu to: “Dận Chân, Dận Chân, chàng đã tỉnh sao? Chàng đã tỉnh rồi đúng không?”

Đã rờng rã suốt ba ngày không mở mắt, nam nhân chậm rãi hé mí mắt lên. Trông hắn vẫn yếu ớt thoi thóp, nhưng trong mắt dường như có chút tỉnh táo, không còn mờ nhạt ảm đạm như trước.

Lúc này Hứa thái y vội vàng đi tới, vươn tay ấn lên cổ tay Dận Chân, một lát sau vẻ mặt kinh hỉ nói: “Phúc tấn, mạch tượng của gia đã bắt đầu có lực, đây là dấu hiệu tốt a!”

“Ông nói sao?” trên mặt Điem Nhi cực kỳ kinh hỉ: “Gia, gia, có thể khá hơn sao?”

Hứa thái y vô cùng khẳng định gật đầu.

Niềm vui đến quá nhanh, Điem Nhi gần như muốn ngã quỵ.

Dận Chân nhìn thê tử lệ rơi đầy mặt, đột nhiên mấy máy môi, dùng thanh âm vô cùng khàn nói: “Nàng...”

“Dận Chân, Dận Chân, chàng đã không sao rồi, chàng đã không sao rồi.” Điem Nhi vừa khóc vừa cười nói. Lúc này nàng căn bản không suy nghĩ tại sao Dận Chân lại đột nhiên chuyển biến tốt lên như vậy? Nàng chỉ toàn tâm toàn ý vui mừng.

Vương thái y ở bên cạnh thấy thế, trong lòng cũng thả lỏng: Tạ ơn trời đất, rốt cuộc cũng không cần phải đánh cuộc cơ hội nhỏ nhoi kia nữa.

Quả như lời Hứa thái y, từ sau kỳ tích Dận Chân tỉnh lại, bệnh tình của hắn liền bắt đầu chuyển biến tốt. Ít nhất mỗi ngày cho uống thuốc sẽ không nôn ra nữa, cũng có thể ăn chút thức ăn lỏng.

Một ngày nọ, Điem Nhi bưng bát cháo trắng, từng muỗng từng muỗng đút cho hắn. Dận Chân nằm nghiêng trên gối, bỗng nói: “Nàng gầy đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngày thường viên nhuận đầy sức sống kia đã teo lại đến thoát hình, thân thể cũng gầy yếu lợi hại, mặc bộ kỳ phục xanh ngọc thêu hoa trên mình trông càng đơng đờ rộng thùng thình. Trong hai mắt Dận Chân không thể kiềm chế hiện lên vẻ đau lòng thật sâu, hắn mấy máy mở miệng, như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

“Thật sao, gầy mới đẹp á!” Điem Nhi cố dùng giọng điệu vui vẻ: “Lúc mùa xuân tích nhiều mỡ quá, bây giờ giảm bớt, vậy mà vừa đúng lúc. Gia nhìn xem, thiếp thân có đẹp hơn không?” Nói xong, còn cố ý phóng vài cái mị nhãn với nam nhân.

Dận Chân trầm mặc nhìn nàng, nhưng cảm xúc trong lòng lại như núi lửa bùng nổ, có cảm động, có thương tiếc, còn có một tia áy náy. Hắn chột vờn tay, bắt lấy cánh tay thê tử, thanh âm có chút chuyển giọng nói: “Điem Nhi, gia...”

“Hítss...” Điem Nhi đau hít một ngụm khí lạnh, chén cháo cầm trong tay thiếu chút nữa sánh ra ngoài.

Dận Chân nhú mày, sau đó tựa như nhớ ra cái gì, sắc mặt đại biến chột kéo cao ống tay áo thê tử, liền đập vào trong mắt là trên hai cánh tay gầy sắp thành que củi, chẳng chịt chi chít một mảnh xanh tím, có chỗ thậm chí còn rỉ ra tia máu.

Nhìn vô số lỗ kim kia, trong lòng Dận Chân như gào thét đau thương từng lớp chồng chất.

Điem Nhi vội rút tay về, vén cổ tay áo xuống, cổ giả vờ không sao, cười nói: “Không cần thận đụng trúng thôi, chàng đừng lo.”

Lời nói dối trắng trợn như vậy sao có thể gạt được Dận Chân. Hắn nhìn chăm chăm vào dung nhan bị giày vò đến mỗi một không chịu nổi của thê tử, thanh âm khàn khàn nói: “Đáng giá không?”

Điem Nhi khẽ cười nói: “Không có đáng hay không đáng, chỉ có nguyện ý hay không mà thôi.” Nàng vươn tay vuốt ve gò má trượng phu: “Chỉ cần chàng có thể bình an vô sự, thì cho dù có dùng mạng thiếp đi đổi, cũng nguyện ý.”

Giờ phút này Dận Chân không thể nói ra được lời gì nữa, hắn vươn tay ôm thê tử vào trong ngực. Hắn ôm chặt như thế, chặt đến nỗi Điem Nhi gần như không thở nổi.

“Chỉ cần nàng không bao giờ thay đổi, Chân về sau nhất định sẽ không phụ nàng.”

Điem Nhi nghe vậy nước mắt trào ra, trong lòng lại có chút buồn cười nghĩ, vị hôn phu đại nhân quả nhiên thật hẹp hòi nhỏ mọn, ngay cả hứa hẹn cũng phải thêm điều kiện vào trước. Nhưng mà, quên đi... Điem Nhi dùng

khuôn mặt nhỏ nhắn của mình cọ cọ trong ngực trượng phu: chỉ cần hăn có thể thật tốt, cái gì cũng được cả.

Bệnh tình của Dận Chân chuyển biến tốt thật nhanh, chỉ năm sáu ngày đã có thể bước xuống giường, Điem Nhi tìm thời điểm nói cho hăn chuyện của Thập Ngũ a ca, Dận Chân nghe xong sắc mặt liền âm trầm, Điem Nhi khuyên giải một lúc lâu cũng không thấy hiệu quả.

Bởi vì thái y nói, người bệnh không thể gặp gió, sợ tà phong nhập vào cơ thể. Cho nên từ lúc vào lều, màn cửa liền đóng thật kín, không nói cũng biết chất lượng không khí bên trong thế nào.

Mắt thấy Dận Chân càng ngày càng khá hơn, Điem Nhi liền hỏi ý kiến thái y, sau khi được cho phép mới sai người đem tất cả màn cửa chính, cửa sổ mở ra hết, ánh ban trưa ấm áp trực tiếp rọi thẳng vào, làm cho người tắm trong đó, lập tức liền dấy lên cảm giác: còn sống thật tốt a.

Không chỉ có thế, Điem Nhi còn ngại không khí trong lều nồng nặc, bèn sai người dùng rượu mạnh, dấm ăn lau chùi mỗi một nơi, lại dùng lư đồng tám cạnh hun y thảo hoặc cái loại trà hương ướp hoa. Lặp lại vài lần như vậy, không khí trong lều lập tức trong lành hẳn lên, không còn cảm giác bệnh uế như trước.

Mà đối với thân thể Dận Chân, nàng chăm sóc càng thêm cẩn thận. Chẳng những mỗi ngày phải đích thân theo dõi hăn uống thuốc, lại còn ra quy định nghiêm chỉnh trong mỗi bữa cơm. Bởi vì đều chuẩn bị đồ ăn thanh đạm lại dồi dào dinh dưỡng, dễ dàng tiêu hóa, cho nên Dận Chân cũng rất phối hợp.

Cứ như vậy lại là mười ngày trôi qua, sau khi được hai vị thái y Hứa, Vương chẩn đoán chắc chắn, “bệnh dịch” của Dận Chân đã hoàn toàn khỏi hăn. Lời vừa nói ra, bất kể Điem Nhi hay đám cung nữ, thái giám trong lều, trên dưới tất cả đều vui mừng không thôi.

Trên mặt Dận Chân cũng hơi lộ ra chút ý cười, nói với Điem Nhi: “Gia đã gửi tin cho Hoàng a mã rồi, ngày mai chúng ta liền quay về hành cung.”

Điem Nhi nghe xong lại càng vui mừng hơn, nàng nhấm tính, lúc này Tám Cân cũng đã theo Khang Hy trở về Bắc Kinh, cả nhà họ muốn đoàn tụ sợ là phải thêm một đoạn thời gian nữa mới được. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Điem Nhi cũng có chút đau lòng.

Dận Chân hơi phát tay, người bên dưới phi thường tự giác lui xuống, để Điem Nhi ngồi dựa vào lồng ngực mình, hấn dùng thanh âm trầm thấp nói bên tai nàng: “Đừng thất vọng, lúc này Tám Cân còn đang ở trong hành cung.”

Điem Nhi nghe xong, chột ngẩng phắt đầu, lập tức như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt lộ ra biểu tình tức giận.

“Đừng có đoán mò!” Dận Chân giơ tay lên, vỗ nhẹ lên trán thê tử một cái: “Hoàng a mã ban đầu vốn muốn dẫn thẳng bé cùng hồi kinh, nhưng tiểu tử kia vô luận thế nào cũng đòi nhất định ở lại chờ chúng ta trở về... Vì thế, còn không tiếc quỳ cầu xin Hoàng tổ phụ... Hoàng a mã không lay chuyển được lại cảm động thẳng bé còn nhỏ mà hiếu thuận, nên đã đồng ý.”

Điem Nhi vừa nghe xong, trong lòng thật sự vừa đau vừa xót. Tám Cân của nàng, rõ ràng vẫn còn là một đứa bé nhỏ như vậy, lại phải trải qua chuyện này... Ô... Không xong, nước mắt lại muốn chảy xuống.

“Tiểu tử thú kia, thật không nghe lời, sau khi trở về, nhất định phải đánh cho cái mông nở hoa.”

Lần này Dận Chân vậy mà không nói câu: nàng muốn đánh ai, nhưng trong giọng nói cũng không khó nghe ra một loại cảm khái và đặc ý: “Tám Cân là một đứa bé ngoan.”

Nói thừa!! Ngẩng đầu, trợn mắt liếc trượng phu một cái, Điem Nhi vừa khóc vừa cười, hờn dỗi nói: “Cũng không nhìn xem là ai sinh!”

Dận Chân cười phá lên.

Ban đêm, Điem Nhi liền bắt tay vào chuẩn bị công việc trở về. Đương nhiên, trước đó, nàng còn có một việc phải làm.

Bảo Truy Nguyệt gọi tất cả hạn nhân hầu hạ trong lều đến, Điem Nhi chân thành nói với họ: “Những ngày gia sinh bệnh đều là nhờ các vị hầu hạ tỉ mỉ, ta ở trong này đa tạ mọi người.” Nói xong, liền chậm rãi cúi người.

Thế đạo nào có chuyện chủ tử hành lễ với nô tài chứ, đám hạ nhân bị dọa sợ tất cả đều phịch phịch quỳ rạp trên đất, luôn miệng nói: “Nô tài / nô tỳ không dám.”

Màn cúi đầu này thuần túy phát ra từ nội tâm, nàng thật lòng cảm tạ họ. “Được rồi, được rồi, tất cả đều đứng lên đi!” Điem Nhi cười nói: “Muốn quỳ lạy cũng phải chờ sau khi ban thưởng rồi hãy quỳ a.”

Điem Nhi cầm lấy hà bao từ cái khay bên cạnh, tự tay đưa cho từng người, mỗi bao là tờ ngân phiếu hai trăm lượng.

Những cung nữ thái giám xuất thân từ trong hành cung này, giống như tên gọi, tất cả đều ở tại hành cung, ngày thường không hầu hạ quý nhân, tuy công việc nhàn nhã nhưng đồng thời cũng không được chút gì béo bở, mỗi tháng chỉ có thể lĩnh chút tiền lương ít ỏi, cuộc sống quả thực rất khó khăn.

Mà với tình trạng của Điem Nhi lại không thể đem theo tất cả bọn họ hồi kinh, cho nên phương pháp đơn giản nhất chính là thưởng thêm chút bạc. Hai trăm lượng bạc, ở trong niên đại này, đủ để cho một gia đình bình thường cả đời áo cơm không lo. Mọi người tất nhiên là người người tạ ơn, cảm giác sâu sắc thấy cũng không “bán mạng” uổng phí.

Điềm Nhi lại cười nói một chút, rồi mới cho bọn họ lui xuống.

“Truy Nguyệt...” Lúc này, nàng xoay người đối với nữ tử diện mạo bình thường, trong thần sắc lại ẩn chứa vẻ cứng cỏi đứng bên cạnh, nói: “Sau này, người sẽ hầu hạ bên cạnh ta, được chứ?”

Truy Nguyệt quỳ phịch trên mặt đất, kích động nói: “Tạ ơn chủ tử.”

Cuối tuần, Tứ hoàng tử Ung thân vương Dận Chân chữa khỏi bệnh dịch, cùng đích phúc tấn Nữ Hồ Lộ thị từ bãi săn Mộc Lan trở về hành cung.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chân Tướng

“Ngạch nương...” bóng dáng tròn trịa nho nhỏ, cách thật xa đã chân nam đá chân xiêu chạy tới, lại không cần thận vấp một cái, cứ như vậy ngã nhào trên mặt đất.

Điềm Nhi thấy vậy đau lòng gần chết, cũng không đoái hoài tới gì khác, liền vọt tới trước. Trông thẳng bé nằm rạp trên mặt đất, khóc đến đỏ cả mắt, càng nóng ruột càng gấp gáp hơn.

Một đám nô tài theo hầu, cũng bị dọa sợ nhảy dựng, vội tiến lên đỡ. Thăng bé lại giùng giảng không chịu, chỉ quấy hai tay, ngồi đó khóc thút thít nhìn ngạch nương cách mình càng ngày càng gần.

“Thỉnh an phúc tấn.” Phi Thúy, Tiền ma ma đã sớm chờ đỏ mắt, thấy Diềm Nhi đầu gối liền mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

Nhưng Diềm Nhi chỉ hướng về con trai nửa ngồi dưới đất mặt đầy ủy khuất, giang rộng hai tay, dịu dàng gọi: “Tám Cân, đến đây, ngạch nương ôm một cái nào.”

“Oa...” khuôn mặt nhỏ béo của Tám Cân lập tức khóc thành một độ cong kỳ quái, nhòem dậy, như một viên đạn pháo liền vọt vào trong lòng Diềm Nhi, không ngừng kêu ngạch nương, ngạch nương.

Điềm Nhi ôm chặt con trai béo, cũng theo đó mà khóc sụt sướt.

Dận Chân sau lưng thấy một màn này, trong lòng cũng xúc động sâu sắc, hần chạm rãi đi tới, nói với hai mẹ con: “Được rồi, chúng ta vào trong đi

đã!” lúc này Diễm Nhi mới chú ý chẳng biết lúc nào chung quanh đã quỳ đầy người, có chút mắt lau nước mắt, nàng nhẹ nhàng gạt đầu.

Một nhà ba người vẫn ở tại Hãn Hải viện, vào phòng ngủ, từ trong tâm tình kích động Tám Cân vẫn chưa khôi phục lại, tuy đã nín khóc nhưng vô luận thế nào cũng không chịu từ trên người Diễm Nhi tụt xuống.

Mãi đến thật lâu, Dận Chân nghiêm mặt lại, thằng bé mới bất đắc dĩ đứng ngay ngắn xuống đất.

“A mã, a mã...” thằng bé ngẩng đầu nhỏ lên, dùng thanh âm mong mỏi hỏi: “Ngài đã hết bệnh chưa?”

Dận Chân trông thằng bé giống như con cún nhỏ, trong lòng thoáng chốc liền mềm xuống, hãn gạt đầu, nói: “Cũng đã.”

Tám Cân mở trừng hai mắt.

Diễm Nhi bên cạnh phì cười, chọc lên trán con trái béo, nói: “Ý a mã con là, a mã đã hết bệnh rồi!”

Tiểu tử kia nghe xong liền mừng rỡ, lập tức ôm chầm lấy chân Dận Chân: “Quá tốt rồi~, quá tốt rồi~, a mã của Tám Cân không sao Tám Cân không phải là đứa bé không ai cần rồi...”

Dận Chân nghe câu trước, liền lộ ra chút ý cười, nhưng đến câu sau cùng... Chau mày, hãn dùng thanh âm trầm thấp nạt: “Ai nói con là đứa bé không ai cần?” Dứt lời, liền dùng ánh mắt thâm trầm quét xung quanh.

Đám người Phi Thúy, Tiên ma ma đứng bên cạnh đều quỳ phịch xuống, Phi Thúy liền khẩn trương trả lời: “Khởi bẩm gia, lúc trước tin tức ngài bị bệnh truyền về hành cung, liền có một vài nô tài không biết trời cao đất dày, nói bậy bạ sau lưng, nô tỳ đã bắt được hai lần, cũng đều phạt nặng, có lẽ

là... có lẽ là một vài lời bậy bạ trong lúc vô ý đã để tiểu chủ tử nghe được, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.”

“Không phải họ nói...” Lúc này, Tám Cân cong miệng nhỏ nói với Dận Chân: “Là Hoằng Dục xấu xa nói, nó còn cười nhạo con, nói con không có cha mẹ, về sau nếu không có cơm ăn, có thể đến phủ nó xin ăn, nó sẽ bảo nô tài cho con một chén.”

Điềm Nhi nghe vậy liền phẫn nộ, hai người bọn họ còn chưa truyền ra tin chết, đám người kia cứ nhiên đã bắt đầu khi dễ Tám Cân, giả sử hai người họ thực sự xảy ra chuyện gì... Nàng rùng mình một cái, quả thực cũng không dám tưởng tượng, Tám Cân còn bé nhỏ như vậy, sẽ xảy ra chuyện gì.

Gương mặt Dận Chân một mảnh xanh đen, lại nhìn đến hai đấm tay siết chặt của hắn, trên cánh tay nổi đầy gân xanh, đủ để chứng minh lúc này nam nhân phẫn nộ đến cỡ nào.

“Hảo cho một đứa Hoằng Dục.” hắn cười lạnh nói: “Thật không hổ là con của Đại ca.”

Điềm Nhi thấy Tám Cân hơi co rúm người, liền biết con bị khí thế của Dận Chân ảnh hưởng, vừa muốn mở miệng nói, ai ngờ lại nghe thằng bé ưỡn cao ngực, siết quả đấm nhỏ, giọng còn non nớt, hùng hồn nói: “Báo thù..., a mã, phải báo thù cho Tám Cân.”

Từ điểm ‘có thù tất báo, lòng dạ hẹp hòi, thích ghi thù’ này, Điềm Nhi cũng không nén được xúc động mà cảm khái nói: “Thật không hổ là con của Dận Chân mà!”

“Được rồi!” Điềm Nhi âm thầm lắc đầu, sờ sờ đầu tiểu tử vẫn còn thờ phì phò kia, rồi quay qua nói với Dận Chân: “Hoằng Dục bất quá mới chỉ là thằng bé mười một mười hai tuổi, chàng chấp nó làm gì.”

Dận Chân hừ lạnh một tiếng, biểu tình trên mặt như ‘rõ là lòng dạ đàn bà’.

Trở về hành cung, gặp được con trai vẫn luôn ngày nhớ đêm mong, dây cung vẫn luôn kéo căng trong lòng Điem Nhi rốt cuộc cũng hoàn toàn buông lỏng xuống.

Phi Thúy cố ý chuẩn bị cho nàng một thùng nước tắm lớn, ngâm mình trong thùng gỗ tỏa hương hoa hồng, Điem Nhi hít sâu một hơi, thở dài nói: “Thật thoải mái a!”

Mà đối với xúc động của chủ tử, Phi Thúy lại khóc òa lên.

“Hài tử ngọc, không phải ta vẫn rất tốt đó sao, em khóc cái gì!”

Phi Thúy che mặt nước nở nói: “Chủ tử chịu khổ a, nô tỳ đau lòng.”

“Được rồi, được rồi, ra thật sự không sao.” Điem Nhi đưa tay ra hiệu cho Truy Nguyệt bên cạnh đỡ Phi Thúy dậy.

“Mấy ngày nay, cũng đã để các người lo lắng.”

Phi Thúy lắc đầu: “Chỉ cần chủ tử và gia có thể bình an vô sự, cho dù nô tỳ có dập đầu chết ở trước mặt Bồ Tát cũng nguyện ý.”

“Biết người trung tâm rồi!” Điem Nhi cười liếc mắt trách nàng một cái.

Tắm xong, Điem Nhi liền lên giường, tiểu gia hỏa Tám Cân kia đã sớm khẩn cấp bò lồm cồm lại chiếm lĩnh lòng ngực ngọc nường. Điem Nhi biết trong lòng thằng bé còn sợ hãi, không có cảm giác an toàn, liền dùng giọng ôn nhu nhất dỗ giành thằng bé, dùng đôi bàn tay khê khàng vỗ về thằng bé. Nàng kể rất nhiều chuyện ở bãi săn Mộc Lan, thí dụ như nơi đó trời xanh trong cỡ nào, cỏ xanh biếc ra sao, lúc vây săn thú náo nhiệt đến đâu. Đương

nhiên, nàng còn nhấn mạnh nói, mình và Dận Chân nhớ biết bao biết bao, lo lắng thật nhiều thật nhiều cho con trai cưng đang ở hành cung xa xôi.

“Ngạch nương còn nghĩ vậy a, con trai ta dũng cảm như vậy, nhất định có thể tự chăm sóc mình, nhất định có thể đợi a mã và ngạch nương bình an trở về, có đúng không?”

Tám Cân bất quá chỉ mới hơn ba tuổi, thật ra cũng không thể hiểu rõ cái gọi là “bệnh dịch” đến tột cùng là có hàm ý gì. Thằng bé chỉ nghe người khác nói a mã ngã bệnh, cho nên rất lo lắng, rất lo lắng thôi. Nhưng lâu ngày, thằng bé rõ ràng cảm giác được có chỗ gì đó không đúng, đặc biệt sau khi Hoàng tổ phụ trở về, thằng bé hỏi: a mã cùng ngạch nương đâu rồi, mặt Hoàng tổ phụ rõ ràng xuất hiện vẻ do dự, càng làm cho đứa bé còn nhỏ trong lòng không thể tự kiềm chế sợ hãi. Hơn nữa tên Hoảng Dục đáng ghét kia nói với mình, a mã và ngạch nương sẽ không bao giờ trở lại nữa, hai chữ “tử vong” lần đầu tiên xuất hiện trong lòng Tám Cân.

Bị bỏ lại một mình, hoảng hốt sợ hãi, cùng với một tia hoài nghi có phải mình bị vứt bỏ hay không, những thứ này vật lộn trong lòng một đứa bé nhỏ như vậy, không thể nghi ngờ là thật tàn khốc.

Vòng tay của mẫu thân vĩnh viễn là thứ có thể xoa dịu nỗi bất an trong lòng con trẻ.

Theo từng lời dịu dàng của Điềm Nhi, trên mặt Tám Cân cũng dần dần thả lỏng, dần dần liền cứ thế ngủ thiếp đi.

“Con cũng gầy đi a!” Đau lòng nhìn con trai dường như cũng gầy đi không ít, Điềm Nhi cúi đầu yêu thương hôn lên hai má con: “Ngủ ngoan đi!!” trước khi con lớn lên, a mã và ngạch nương sẽ không rời đi, tuyệt đối sẽ bảo vệ con.

Huân hương bay thoang thoang, gió nhẹ khẽ phe phẩy màn trướng, chông chông từng lớp màn che rũ xuống, bao lại thành một không gian biệt

lập nho nhỏ, bên trong, hai mẹ con họ ôm nhau ngủ, thoạt nhìn yên bình ấm áp, không tranh với đời...

Ngủ một giấc tỉnh dậy, sắc trời đã sâm sẫm tối. Điem Nhi xoay người nhìn, tiểu tử kia đang phơi bụng ngủ ngon lành bên cạnh. Dịch góc chăn cho con, Điem Nhi bước xuống giường.

Phi Thúy, Truy Nguyệt ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh, vội chạy tới hầu hạ. Điem Nhi ngồi trước bàn trang điểm, tùy ý hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Giờ Tuất rồi ạ, thấy phúc tấn và tiểu a ca ngủ say quá, chúng nô tỳ liền không dám gọi. Chủ tử đã đói chưa, bữa tối còn đang hâm nóng trên bếp, lúc nào cũng có thể dùng.”

Điem Nhi gật đầu, nói: “Cũng thấy đói một chút, người đi kê phòng bếp mang thức ăn lên đi, còn nữa đi hỏi Vương gia đã ăn chưa? Nếu chưa, vậy mời ngài lại đây dùng chung.”

“Vâng!”

Không lâu sau, Phi Thúy trở về báo, nói Dận Chân đã ăn rồi, Điem Nhi liền kê Tám Cân dậy, hai mẹ con ăn một bữa bữa tối thật vui vẻ.

Sau khi cơm nước xong, Điem Nhi dẫn Tám Cân đến vườn chơi xích đu, hai người vui đùa một hồi lâu, mãi đến kia bầu trời tối đen không thấy rõ bóng người mới trở về phòng.

Canh ba, Điem Nhi lại dỗ con trai ngủ, lông mày lại càng nhăn càng chặt, nam nhân kia cũng thật là! Bất quá mới vừa bệnh dậy được vài ngày mà thôi, vừa về liền chui tọt vào thư phòng không thấy bóng dáng đâu, hoàn toàn quăng luôn hai chữ “Tình dưỡng” mà thái y dặn đi dặn lại rồi.

Mang theo một bụng “hỏa khí”, Điem Nhi mang giày xuống giường, đi đến thư phòng. Hai tiểu thái giám canh chừng ngoài cửa thấy Điem Nhi

đến, toan muốn mở miệng thông truyền, lại bị một ánh mắt hung hăng ép cho khép lại.

Lướt qua hai tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, Diềm Nhi cứ thẳng đường đi vào, tới gần tấm bình phong pha lê mạ vàng, nàng liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói chuyện đứt quãng.

Diềm Nhi dừng chân lại, cũng nghe ra, người đáp lời chính là Tô Bồi Thịnh.

Từ ngày ấy sau khi hãn thông báo tin Dận Chân bị bệnh xong, sau đó cũng không thấy bóng dáng đâu, Diềm Nhi cũng cho là không phải hãn sợ chết, chẳng qua là cảm thấy có thể Dận Chân đã sai hãn đi làm chuyện gì, nay xem ra quả đúng như thế.

Trong bụng nàng có chút tò mò, bèn im lặng, chỉ đứng sau tấm bình phong, vênh lỗ tai lắng nghe.

Chỉ nghe bên trong nói ~~ “Theo như lời gia phân phó, trong kinh thành đã bắt đầu phát động... Hoàng thượng nay đã hoàn toàn hoài nghi Trực Quận vương, lại thêm Thái tử và Bát a ca ở một bên châm ngòi thổi gió, Hoàng thượng càng thêm đại nộ, đã phát thánh chỉ... Nay... mất lòng vua... bị giam lỏng rồi.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chiến Tranh Lạnh

Hai chữ ‘giam lỏng’ vừa ra, Điềm Nhi ngoài cửa lập tức ngáy ra như phỗng.

Cái gọi là “giam lỏng” tức là chỉ những người trong hoàng thất phạm vào tội lớn bị giam tại một nơi chỉ định, trừ bỏ ăn uống tiểu tiện ngày thường ra, không cho phép có bất kỳ tiếp xúc nào với bên ngoài, quả thực cũng không khác ngồi tù là mấy. Ngoài xét nhà cách tước ra, hình phạt này xem như là nghiêm trọng nhất.

Trong lòng nàng kinh sợ không thôi, không khỏi tiến về phía trước vài bước, muốn càng nghe rõ hơn. Không bao lâu, liền nghe bên trong vang lên thanh âm có chút khàn khàn của Dận Chân.

“Bảo Đái Đạc tạm thời đem người của chúng ta ẩn nấp, Hoàng a mã sẽ không dễ dàng tin là Dận Thì ra tay, còn cả mật thám bên Thái tử và lão Bát cũng lui đi hết, tuyệt đối không thể để cho bọn họ hoài nghi việc này có bóng dáng của phủ Ung vương.”

“Gia, yên tâm đi! Đái tiên sinh đã y như lời ngài nói rồi...” Liền nghe Tô Bồi Thịnh bên trong còn nói thêm: “Gia lần hành động này thật sự là lấy thân mạo hiểm, thuốc kia tuy có giải pháp, nhưng dùng rất tổn thương thân thể, nếu không được thông tri trước, nô tài cũng thật sự nghĩ ngài bị nhiễm dịch bệnh!”

Điềm Nhi chỉ cảm thấy đầu óc mình Oanh~ một tiếng, không còn suy nghĩ được gì, Tô Bồi Thịnh nói thế là có ý gì? Dận Chân hần, Dận Chân hần ——

Đại khái là quá mức khiếp sợ, cho nên không tự chủ được nàng thấp giọng bật thốt một tiếng.

Bên trong, sắc mặt Dận Chân lập tức trầm xuống, đôi mắt tối tăm nhanh như tia chớp quét về sau tấm bình phong. “Ai ở đó? Mau lăn ra đây cho gia.”

Một lát sau, một nữ tử y phục vàng nghệ thêu chạc cây chậm rãi đi ra, sắc mặt nàng trắng bệch, tràn đầy vẻ không thể tin, thân mình khẽ run run thoát nhìn giống như một con thỏ con bị dồn bức đến bờ tuyệt vọng.

“Phúc tấn...” tiếng kinh hô của Tô Bồi Thịnh phá vỡ yên tĩnh trong phòng.

Dận Chân nhìn thê tử lão đảo chực ngã, không cần suy nghĩ liền tiến lên muốn đỡ, không ngờ —

“Đừng đụng vào thiếp!” Điem Nhi quát to một tiếng, vô số nước mắt cứ như vậy mà lăn xuống.

Hai tay Dận Chân vươn ra cứng đờ giữa không trung.

Chẳng biết lúc nào, Tô Bồi Thịnh đã không thấy bóng dáng đâu, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng họ.

Điem Nhi nhìn thẳng vào hai mắt trượng phu, run run hỏi: “Hắn nói thật sao?”

Yết hầu Dận Chân hơi nhúc nhích.

“Cho nên không phải là bệnh dịch?”

Dận Chân né tránh ánh mắt chất vấn của thê tử.

Điem Nhi nhắm chặt hai mắt, trong lòng chỉ có vô số đau thương.

Những ngày lo lắng sợ hãi, những ngày thê lương bất lực, những ngày cả ngày lẫn đêm cầu khẩn trời cao trượng phu có thể bình an vô sự, quả thực tất cả chỉ là trò cười hoang đường.

Nàng không muốn nhìn thấy hắn, không bao giờ muốn nữa, lão đảo lui về phía sau vài bước, Điềm Nhi xoay người muốn chạy ra ngoài.

Dận Chân có dự cảm, nếu cứ để cho nàng chạy đi như vậy, sau này vợ chồng bọn họ sẽ không thể khôi phục lại như trước. Cho nên hắn mặc kệ nàng giãy dụa, cũng rắn ôm nàng vào trong lòng, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Điềm Nhi, nàng nghe gia nói, không phải như nàng nghĩ...”

Không phải như vậy, vậy thì như thế nào!! Chẳng trách trong lúc tuyệt vọng nhất, hắn lại hồi phục kỳ diệu như vậy, thì ra ngay từ đầu đây chỉ là một màn kịch thôi.

“Là Hứa thái y!” Điềm Nhi ngẩng đầu, trong đôi mắt đỏ hồng dấy lên tia phẫn nộ: “Ông ta chính là đồng mưu của chàng chứ gì.”

Dận Chân trầm mặc.

Điềm Nhi thấy thế liền biết mình đã đoán đúng, ngày đó ở trong lều, mỗi khi mình hỏi đến bệnh tình của Dận Chân với hai vị thái y, so với Vương thái y vắt hết óc, mặt đầy u sầu. Thì Hứa thái y thì lại có vẻ thoải mái hơn, mệt cho mình từng âm thầm oán hận ông ta quá vô tâm, thì ra người ta là đã sớm định trước rồi.

Dận Chân hắn tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy a!

“Chàng trăm phương ngàn kế bày ra vở kịch vui này, vì muốn lật đổ Trục Quận vương ư?” Điềm Nhi phảng phất như cho tới nay chưa hề nhận biết rõ nam nhân này, chặt chẽ chăm chú nhìn hắn, phu quân của nàng có thể ngụy lạnh, có thể đầy dã tâm, nhưng không thể ti bỉ đến mức dùng thủ

đoạn bản thủ này, đi hãm hại huynh đệ thủ túc của mình, huống chi còn có —

“Thập Ngũ a ca, phải chăng...”

“Không phải!” tay Dận Chân ghì bên hông Diêm Nhi đột nhiên siết chặt, nói như đinh đóng cột: “Chuyện lão Thập Ngũ là ngoài ý muốn, không có liên quan đến gia.” Nhìn vẻ mặt thê tử không tin, trong lòng Dận Chân thoáng qua một tia bi thương, hẳn là người làm việc từ trước đến nay sẽ không bận tâm đến cảm thụ của người khác, nhưng lúc này, trong lòng hẳn lại không hy vọng hình tượng của hẳn trong mắt Diêm Nhi hạ xuống thành người “Lãnh huyết vô tình”.

“Gia giải thích cho nàng, có được không, hay là nàng thật sự nghĩ gia là một người lãnh khốc?”

Diêm Nhi đương nhiên không hy vọng Dận Chân là người như vậy. Nàng cắn bờ môi tái nhợt, thở sâu một hơi, gật đầu nói: “Được, chàng nói đi.”

Dận Chân trầm ngâm, liền lời ít ý nhiều kể lại sự tình.

Diêm Nhi nghe xong trong lòng lại kinh hãi vô cùng, nàng trợn to hai mắt, ấp a ấp úng nói: “Ý chàng là, người hạ được là... Thái tử tự hạ được mình?”

Dận Chân khẽ gật đầu: “Loại thuốc kia phát tác gần giống y như triệu chứng của dịch bệnh, cho dù là đại phu giỏi nhất cũng sẽ kết luận là dịch bệnh. Ngày ấy Thái tử sốt cao, ta qua thăm, loại thuốc kia được giấu trong lư hương, người hít vào liền trúng độc.” Chính là hẳn thật không ngờ, Lão Thập Ngũ ngày đó vốn nên đi săn cùng Hoàng a mã, lại đột nhiên trở về, thế cho nên —

“Nhưng tại sao Thái tử lại muốn làm vậy?” Điem Nhi kinh hô thành tiếng.

Dận Chân nhếch khóe miệng, trong mắt lóe lên tia trào phúng, đột nhiên nói một câu ‘trâu ngựa không liên quan’: “Hoàng a mã có ý định dụng binh dẹp loạn Chuẩn Cách Nhĩ* trong vòng ba năm rưỡi...”

(*Chuẩn Cách Nhĩ: là một kỳ thuộc địa cấp thị Ngạc Nhĩ Đa Tư (tức là thuộc địa của họ Ngạc Nhĩ Đa Tư), của khu tự trị Mông Cổ.)

Cho nên Thái tử mới nóng ruột a, Dận Chân lạnh lùng nghĩ, ngoại trừ mình và Trực Quận vương tương đương như hai viên đá dễ dàng cản đường nhất, thì hẳn tuyệt không nghĩ ra còn ai mới là ngư ông chân chính nhất. (ngư ông đắc lợi)

“Như vậy giải được thì sao? Chàng đã sớm chuẩn bị đúng không.” Cho dù đầy kinh hoàng với chân tướng này nhưng Điem Nhi cũng không quên nguyên nhân nàng tức giận. Chỉ nghe nàng lạnh lùng nói: “Cho dù là Thái tử ra tay, nhưng trước đó chàng cũng đã phát giác được, vậy mà cũng không né tránh, ngược lại còn thuận theo ý Thái tử, đúng không?”

Chẳng trách, mấy ngày trước khi xảy ra chuyện, trông hẳn có vẻ tâm sự nặng nề, sợ là lúc đó cũng đang suy tính thiệt hơn trong đó đi.

Đối với điểm này, Dận Chân cũng không phủ nhận. Có một số việc hẳn cũng không nói rõ toàn bộ với Điem Nhi, tỷ như, loại bí được kia Thái tử lấy từ đâu, tỷ như Bát a ca Dận Tự sắm vai trò gì trong đó. Trong đó dính tới rất nhiều liên hệ, rất nhiều âm mưu quỷ kế, hẳn không muốn cho Điem Nhi biết.

“Dận Chân, rốt cuộc chàng có hiểu vì sao thiệp tức giận không?” Sau một lúc lâu, Điem Nhi ngẩng đầu, ánh mắt rưng rưng hỏi.

Dận Chân trầm mặc, trong đôi mắt sâu kín hiện lên tia đau lòng, hần than nhẹ một tiếng nói: “Đã khiến nàng lo lắng.”

Bởi vì cách một ngày, Hứa thái y sẽ lén lút đút cho hần chút giải dược, cho nên Dận Chân không hề thật sự hôn mê vô tri vô giác như mặt ngoài, cho nên mỗi một câu Điềm Nhi nói với hần, hần đều có thể nghe thấy. Những lời nói ầm áp chưa hề có ai nói với hần như thế, làm cho cả người Dận Chân đều bị rung động. Điềm Nhi đã cho hần thấy “chân tâm”, trên thế giới này, tại nơi hoàng gia băng lãnh vô tình này, cái không nên tồn tại nhất chính là chân tâm.

“Chàng vẫn không hiểu...” Điềm Nhi rưng rưng lắc đầu: “Sở dĩ thiệp tức giận, là giận chàng không biết trân trọng chính mình, là giận chàng biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn dẫn vào.” Cho dù đó cũng không phải là bệnh dịch, nhưng thân thể Dận Chân cũng thật sự bị tổn thương giày vò, những thứ đó cũng không phải là giả a. Chỉ vì muốn đạt được suy tính, mà ngay cả thân mình hần cũng không tiếc, hần làm như vậy, sao lại không chứng minh được hần chính là người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn đây?

Cho dù là hiện tại, cũng vẫn nghĩ cho gia sao? Trong lòng Dận Chân nóng bỏng, nâng tay lau nước mắt trên mặt thê tử, dùng giọng nói dịu dàng trước nay chưa từng có: “Được rồi, đều đã qua rồi, gia đã không sao đó thôi.”

Nam nhân này, nam nhân này! Điềm Nhi nhắm chặt mắt, nam nhân quá đáng này!!

Thật rõ ràng, từ ngày đó, hai vợ chồng đã bắt đầu “chiến tranh lạnh”, mặc dù chỉ là đơn phương một mình Điềm Nhi khai chiến.

Nàng không để ý tới Dận Chân, cũng không thèm nói chuyện với hần dù chỉ một câu.

Đối với sự giận dữ của thê tử, thật ra Dận Chân cũng không tức giận, thứ nhất, trong lòng hẳn quả thực thấy áy náy với Điem Nhi; thứ hai, Điem Nhi ngoại trừ không nói chuyện với hẳn ra, nhưng tất cả chăm sóc ăn uống vẫn như thường ngày; thứ ba, trông bộ dạng tức giận của nàng giống như là con tiểu bạch thỏ đem đầu chôn trong đồng lông, cho dù là nhe răng nhếch miệng, nhìn cũng thật thú vị.

Một ngày nọ, Điem Nhi đang ở trong phòng chơi cùng Tám Cân. Dận Chân vén rèm đi vào, nhóc béo lập tức ném cửa liên hoàn* trong tay bẹp bẹp chạy tới trước người Dận Chân, ngọng nghịu nói: “Nhi tử thỉnh a mã đại an.”

Khóe miệng Dận Chân câu lên ý cười, liếc mắt một cái nhìn Điem Nhi cách đó không xa, chỉ gần mà nói xa: “Quy củ học cũng không tệ lắm.”

Tiểu tử ngọc Tám Cân kia nghe xong, cho là a mã khen mình, ngực nhỏ thịch thịch không khỏi ưỡn cao hơn. Điem Nhi bên cạnh thấy vậy, trong lòng thầm mắng: Phán đồ!! Rồi sau đó, bất đắc dĩ đi tới, cúi người nói: “Gia an.”

Dận Chân ừ một tiếng, sau đó ôm lấy con trai béo đang giương mắt trông mong nhìn hẳn. Đối với Tám Cân hẳn dường như luôn có vô tận kiên nhẫn, cũng chẳng trách con trai béo có a mã liền quên mất ngạch nường.

Ba người đều kéo nhau lên giường hẹp, đột nhiên Dận Chân nói với Điem Nhi: “Đợi về đến kinh, nên cho Tám Cân học vỡ lòng rồi.”

Điem Nhi hơi sững người, nhất thời quên mất quyết tâm mình tuyệt đối không nói chuyện với Dận Chân, nhú mày nói: “Có hơi quá sớm không.”

Theo lệ thường những đứa trẻ ở triều Thanh, phải đến năm tuổi trong nhà mới cho học vỡ lòng.

Dận Chân lại nói: “Sớm cái gì, gia năm tuổi phải đến thư phòng dự thính rồi, nàng chỉ giỏi nuông chiều Tám Cân, nếu tiếp tục như vậy thẳng bé sẽ bị

nàng chiều thành hư.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hồi Kinh

Cái gì!!! Điem Nhi tức giận muốn méo mũi, hai người họ rốt cuộc ai mới quen nuông chiều con a!

Gương mặt nhỏ của Điem Nhi nhăn nhó thành độ cong kỳ quái, miệng mấp máy há ra rồi đóng lại, nhưng rốt cuộc cũng không có dũng khí dám tranh luận với trượng phu, chỉ có thể oán hận nghiêng răng, biểu tình như ‘ta không thèm tranh luận với ngươi, hừ’.

Tiểu quý lém linh Tám Cân kia thấy thế vội ôm cổ Dận Chân, a mã dài, a mã ngắn nịnh nọt loạn cả lên.

Điem Nhi ở bên cạnh thấy thế, càng thêm bốc hỏa.

Những ngày tĩnh dưỡng trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã đến tháng mười hai, trời nổi lên gió lạnh, hành cung Nhiệt Hà đã bao phủ một mảng tuyết trắng xóa. Trông Dận Chân dường như không có vẻ vội vã quay về Bắc Kinh, mỗi ngày chỉ nhàn nhã chơi đùa cùng Tám Cân.

Những ngày này, đối với tiểu gia hỏa kia mà nói, không thể nghi ngờ là khoái hoạt vô cùng.

Bình thường phụ thân luôn rất bận rộn, nay lại dẫn thằng bé đi chơi, dạy cưỡi ngựa, sẽ ở trong tuyết dùng lồng sắt bắt chim tước cho thằng bé, sẽ ở trên băng dạy nó phóng con quay. Trong Hãn Hải viện mỗi ngày đều truyền đến tiếng thằng bé hô to gọi nhỏ, khiến Điem Nhi thấy vậy vừa vui mừng vừa chua xót.

“Đã trở lại?” trong vầng sáng vàng của ánh nến, nam nhân nửa nằm trên gối lười biếng hỏi.

Bước chân Diễm Nhi dừng lại, sau một lúc lâu mới hơi không được tự nhiên ừ một tiếng. Kêu Phi Thúy bưng nước ấm lên, Diễm Nhi ngồi trên giường gạch, tháo giày, bỏ bàn chân nhỏ của mình vào chậu nước. Thời tiết chuyển lạnh, ngâm chân trong nước nóng sẽ cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Ô... chàng làm gì?” Diễm Nhi nhăn mày, vẻ mặt không nguyện mím mím môi.

Chỉ thấy chẳng biết lúc nào, Dận Chân đã ngồi dậy, đoạn phi thường không khách khí cũng nhét đôi chân to của mình vào trong chậu đồng. Ý đồ xấu xa dùng ngón chân thô lớn kẹp lấy bàn chân nhỏ trắng nõn kia, nam nhân vẻ mặt rất nghiêm túc nói: “Gia cũng rửa chân.”

Tên bại hoại này! Hiện tại ngay cả nước rửa chân cũng muốn giành với ta sao? “Vậy chàng rửa đi, ta lấy ra.” Diễm Nhi thở phì phò muốn rút chân mình về.

Ai ngờ cái tên nam nhân đáng ghét kia, lại không lưu tình chút nào, lập tức liền dẫm lên chân nàng, đồng thời oán trách: “Lộn xộn cái gì, văng hết nước ra rồi.”

Diễm Nhi: “...” Cũng vì thái độ này của người, cho nên ta mới có thể giận đến bây giờ a. Nhìn hành vi không hề “hối cải áy náy” của hắn, Diễm Nhi quả thực muốn ngửa mặt lên trời khóc lớn ba tiếng, chẳng lẽ đối với hắn, một câu xin lỗi khó nói vậy sao?

Đương lúc cô nương nào đó còn đang im lặng vấn trời cao, thì chẳng biết lúc nào nam nhân bên cạnh cũng đã từ phía sau, ôm sát nàng vào trong lòng. Phi thường hèn hạ, hắn dùng thanh âm trầm thấp thì thầm bên tai: “Đã giận đủ chưa.”

Điền Nhi giãy dụa vài cái, không có kết quả. Cúi đầu, uốn éo người, thở phì phò nói: “Dù sao ta chính là thích chỗ mồm vào việc người khác ‘chó mà cố bắt chuột’, không có gì làm đi lo chuyện không đâu, là hoàng đế không vội thái giám đã gấp, là... Ô ô...” cái miệng nhỏ rầm rì liên tục bị hung hăng chặn lại, nam nhân hôn nàng mãnh liệt.

Đê tiện, thật sự là rất đê tiện, tiểu nhân!!! Cho dù trong lòng phi nhõ không thôi với loại hành vi này của hắn, nhưng thân thể lại bất tri bất giác mềm nhũn.

Chậu đồng dưới chân rầm ào~ một cái, nghe như bị đá đổ, nam nhân lấy ưu thế sinh lý trời sanh áp đảo nữ nhân dưới thân.

“Điền Nhi...” tiếng nữ non mang theo lửa nhiệt mông lung vang lên bên tai.

Điền Nhi nghĩ không phải mình đang giận Dận Chân sao? Tại sao bây giờ lại biến thành như vậy? Hay là bởi vì có lẽ mình đã muốn tha thứ cho hắn.

Ngay lúc hắn tự tay ngắt một cành hoa mai, gần như lấy lòng đưa cho nàng; ngay lúc mỗi ngày hắn dẫn Tám Chân đi chơi, hai cha con cùng nhau vui cười ha ha; hay lúc từng buổi tối hắn ôm nàng ngủ.

Mặc dù hắn không nói ra câu ‘thật xin lỗi’, nhưng Điền Nhi quả thật lại cảm thấy, hắn làm thế là muốn đền bù.

Quên đi!

Điền Nhi mơ màng mở mắt ra, nhìn nam nhân vội vàng cởi vạt áo nàng, cứ như vậy đi, đối với đường đường Ung thân vương mà nói, loại tư thế cúi mình này cũng đã rất không dễ dàng rồi.

Da thịt kịch liệt ma sát cùng da thịt, nhiệt tình như lửa của hãn, mềm mại như tơ của nàng, quấn lấy nhau thật chặt, như hai sợi dây leo trên vách đá, cho dù một cây trong đó sẽ rơi vào đáy cốc, một cây khác cũng muốn cùng theo sống chết.

Như thế, Điem Nhi đã khai khúc mắc trong lòng, quan hệ của nàng và Dận Chân liền khôi phục như trước, thậm chí còn thân thiết hơn trước đây.

Một ngày nọ, kinh thành truyền thư tới, là Khang Hy viết cho Dận Chân.

Điem Nhi nằm trên ngực trượng phu, đọc nhanh như gió, trong thư cũng không nói thêm đại sự gì, chỉ nói, phụ thân nhớ con trai, chờ đợi ngày sớm hồi kinh vân vân.

Một lát sau, Dận Chân thả thư xuống, trầm ngâm nói: “Ngày mai chúng ta sẽ lên đường hồi kinh.”

Điem Nhi thấy vậy cũng không có gì là không được, ra ngoài lâu như vậy rồi, nàng cũng rất nhớ nhà.

Vì thế, ngày hôm sau, mang theo Tám Cân lòng tràn đầy lưu luyến không thôi, một nhà ba người Ung thân vương lên xe ngựa hồi kinh.

Liên tục đi gần nửa tháng, ngày hôm đó giờ Tuất, Điem Nhi đang ôm Tám Cân mơ màng gà gât trong xe, bỗng cảm thấy xe ngựa nhoáng ngừng lại, sau đó liền nghe Phi Thúy nói: “Chủ tử, đã về đến phủ.” Nghe vậy, Điem Nhi lập tức thanh tỉnh, cầm áo choàng lông chồn màu xám bạc khoác lên người Tám Cân vẫn còn đang nằm ngáy o..o..., để Phi Thúy ôm thẳng bé, lại chỉnh trang áo khoác ngăn trên người, rồi mới đứng dậy xuống xe.

Tựa hồ là vì nghênh đón các chủ nhân đã lâu không về, toàn bộ phủ đều được trang hoàng đủ loại lụa đỏ sáng rực, trông rất tưng bừng náo nhiệt. Lý thị, Tống thị đứng ở cổng trong, bộ dạng ngóng trông mòn mỏi. Trong lúc Điem Nhi giật mình nổi lên một loại cảm giác xa lạ đang còn suy nghĩ miên

man, chúng nhân đã rầm rập quỳ thành một mảng, hô to: “Cung nghênh Vương gia hồi phủ, cung nghênh phúc tấn hồi phủ.”

Dận Chân đứng đầu hơi gật đầu nói: “Đều đứng lên cả đi!”

Ngay vào lúc này, chỉ thấy Lý thị một thân kỳ phục gấm đầy sắc hoa, rảo bước chạy tới trước mặt Dận Chân, phù phù lập tức liền quỳ trên mặt đất, đau thương khóc không thành lời: “Gia, từ lúc thiếp thân hay tin ngài bị nhiễm bệnh ở Mộc Lan, lòng này đau đớn khủng khiếp như bị thiên đao vạn quả, hận không thể lập tức chạy như bay đến bên ngài chăm sóc, hầu hạ ngài. Nay thấy ngài đã bình an vô sự trở lại, lòng này, trái tim này mới xem như là an định lại...” Lý thị khóc rất chi là tình ý miên man, rất chi là tình thâm ý thiết, Điem Nhi đứng bên cạnh nhìn thấy cũng không nhịn được mà trừng trợn mắt nhìn nàng ta, một cổ uất khí xông thẳng lên cổ họng, không tự chủ mà nôn khan.

Dận Chân lười xem Lý thị đang bầu vịu bên chân hẳn, xoay người nhìn Điem Nhi nói: “Làm sao vậy?”

Còn làm sao nữa, buồn nôn chứ sao! Điem Nhi trong lòng oán thầm, trên mặt cũng rất là “hiền huệ” nói: “Đã để gia lo lắng, có thể là ngồi xe ngựa lâu quá, nên hơi choáng đầu thôi ạ.”

Đối với tính khí “hẹp hòi” của thê tử, Dận Chân rất hiểu rõ ràng, lập tức cũng không nói toạc ra, chỉ nhíu mày nói với Lý thị: “Được rồi, tâm ý của người gia đã biết, ở bên ngoài khóc lóc để người khác thấy còn ra thể thống gì, còn không mau thu nước mắt đi.”

Lý thị thân mình cứng đờ, theo lời đứng lên, nâng đôi mắt phủ đầy lệ, hơi nhún người nói với Điem Nhi bên cạnh: “Ti thiếp vượt quá quy củ, xin phúc tấn hiểu cho một mảnh tình không kiềm nén nổi mà chớ trách tội.”

Điem Nhi thấy mình càng muốn ói.

Vẫn luôn đảm đương bức tường cỏ, lúc này Tống thị dứt khoát lấy cố nói: “Gia và phúc tấn một đường phong trần, lúc này sợ cũng đã mệt mỏi, trong phòng đã chuẩn bị bàn tiệc, vẫn nên đi vào rồi nói sau!”

Dận Chân nhìn nàng một cái, gật gật đầu, lập tức dẫn đầu đi thẳng vào trong phủ. Vào nhà chính, tắm rửa qua loa, đợi qua khỏi giờ Tuất, mọi người mới ngồi vào bàn tiệc. Lúc này đám hạ nhân đã sớm dọn rượu và thức ăn lên cái bàn tròn khắc hoa, Dận Chân tùy ý nói vài câu xã giao liền khai tiệc.

Không biết thật sự là do đi đường mệt nhọc, hay là nhìn thấy người không muốn thấy, ngược lại lúc này Điem Nhi không có một chút khẩu vị, ngay cả thần sắc cũng ủ rũ chán nản.

Lý thị ngồi đối diện lại rất có tinh thần, trong mắt đượm ý cười, giữa chân mày phủ ý kiêu, liên tiếp nghiêng mắt phóng tới trên người Dận Chân.

Điem Nhi nhìn mà ngán ngấy muốn chết, nén cơn buồn nôn, vội vã ăn xong bữa cơm này, Dận Chân một mình đến thư phòng, Điem Nhi liền về tới Gia Hòa viện.

“Nô tỳ / nô tài thỉnh an chủ tử, chủ tử vạn phúc kim an.” San Hô cùng Tiểu Hỉ Tử và cả Bích Hà, Yến Thảo, cùng với Lưu Bảo Trụ gia, Triệu Bảo Cương gia ở phòng bếp lớn cũng đều quỳ trên mặt đất, vui mừng đầy tràn dập đầu với Điem Nhi.

Mãi đến lúc này, trên mặt Điem Nhi mới xem như có chút tươi cười: “Mau đứng lên, trời lạnh thế này còn chờ ở đó làm gì, còn không mau đi vào.”

Mọi người nghe xong đều đều hi hi ha ha cười toe toét. Vào buồng trong, thoát áo choàng trên người, ngồi trên giường gạch ấm áp, Điem Nhi chỉ để lại San Hô, hai chủ tớ người trò chuyện thân mật.

“Chủ tử gãy đi!” Nhìn bộ dạng của Diễm Nhi, nước mắt San Hô nhịn đã lâu, lập tức liền chảy ra.

Diễm Nhi thấy vậy cũng khó chịu trong lòng, San Hô khác hẳn với những người khác, nàng ta là thật tâm thật ý đau lòng cho mình. “Được rồi, San Hô đừng khóc.” Diễm Nhi kéo tay nàng, cố giả vờ không sao nói: “Người nhìn ta xem, không phải bây giờ đã êm đẹp trở về đó thôi! Mau thu nước mắt đi, bằng không để cho Thịnh thị vệ người ta nhìn thấy, còn tưởng rằng ta ăn hiếp người đấy!”

“Chủ tử nói bậy bạ gì đó!” San Hô bị trêu đả cả mặt, sau lại thở dài: “Sớm biết chủ tử sẽ gặp kiếp nạn đó, ban đầu có nói gì, nô tỳ cũng phải theo đi cho bằng được.”

Bởi vì hôn sự đã định, Diễm Nhi liền đặc biệt để nàng ở nhà, nhân cơ hội tốt này, để cho nàng có thời gian may đồ cưới.

Diễm Nhi lại khuyên giải một hồi, San Hô nghe xong mới không còn canh cánh trong lòng nữa.

“Đúng rồi, những ngày ta và gia không có nhà, trong phủ không xảy ra chuyện gì chứ!”

San Hô cười nói: “Trong phủ vẫn bình thường, thật ra Lý trắc phúc tấn ở đông tiểu viện có làm lộng vài lần, bất quá đều bị Đại ma ma đánh bại hết.” Trong lời nói không khỏi vui sướng khi người gặp họa.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Mang Thai (1)

“Con gái của ta a!” Thấy khuê nữ tựa cửa đứng trông từ xa, Nữu Hồ Lộc phu nhân lập tức liền ôm chặt vào lòng, gào khóc nói.

Điềm Nhi bị chôn trong bầu ngực ‘sóng lớn cuộn trào’, cố sức giãy dụa vài cái. San Hô và Phi Thúy đứng bên nhìn thấy quả muốn bật cười, thầm nghĩ, đã bao nhiêu năm rồi, ấy mà lúc thấy tiểu thư phu nhân vẫn không bỏ được câu này.

Thật vất vả, hai mẹ con kích động này mới đi vào buồng trong. Mẹ Điềm Nhi gặt gao lôi kéo bàn tay nhỏ bé của khuê nữ, nước mắt ngấn dài thi nhau rơi xuống. “Con gái của ta đã chịu tội, chịu tội a!”

Điềm Nhi thấy thế vội nũng nịu quấn lại, cười hì hì nói: “Chỗ nào a, ngạch nương nhìn xem, không phải con vẫn thật tốt đấy thôi!”

Từ lúc tin tức Ung thân vương bị nhiễm dịch bệnh truyền về kinh thành, tim của mẹ Điềm Nhi liền như treo giữa không trung, đặc biệt khi biết khuê nữ mình chủ động xin đi hầu hạ chăm bệnh, thì lòng bà càng nóng như lửa đốt.

“Con đứa không có lương tâm này.” Mẹ Điềm Nhi tức giận chọc chọc trán nữ nhi: “Lúc ấy sao con không nghĩ tới mình còn có cha mẹ chứ, thật sự là con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi mà.”

“Ngạch nương!” Điềm Nhi hờn dỗi kêu một tiếng, vẻ mặt lại nghiêm túc nói: “Quyết định ngày đó, nữ nhi không hề hối hận, nếu đặt ngạch nương vào trong hoàn cảnh của con, nếu a mã bị bệnh, ngạch nương ngài có thể bỏ đi không quan tâm đến cha được không? Đến phiên nữ nhi cũng giống vậy,

con đã gả làm vợ hẳn, đó chính là vận mệnh tương liên, vui buồn có nhau, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn.” hơn nữa, nói không chừng người ta còn chê con làm chuyện dư thừa nữa kìa! Điem Nhi có chút khó chịu khịt khịt mũi nhỏ

Những đạo lý này, mẹ Điem Nhi làm sao không hiểu, nhưng người làm mẹ chỉ luôn hy vọng con gái mình bình an, vĩnh viễn tránh xa nguy hiểm.

“Aizz! Bất quá cũng coi như con trong cái rủi có cái may.” Mẹ Điem Nhi chuyển đề tài, mặt mày vui mừng nói: “Con và Ung vương gia có được quan hệ đồng sinh cộng tử này, xem như cũng ghim sâu vào trong đáy lòng hẳn rồi, ngày sau không cần biết có thêm bao nhiêu người vào phủ, cũng sẽ không đoạt được sủng ái của con.”

Ý của ngạch nương, Điem Nhi làm sao không rõ, qua hết năm này chính là một vòng tuyển tú mới a. Đến lúc đó, trong phủ nhất định sẽ được ban người mới vào! Vừa nghĩ vậy, tâm trạng Điem Nhi không tự chủ được mà xấu đi.

Mẹ Điem Nhi thấy vậy không khỏi thầm trách mình lắm miệng, làm nữ nhi mất vui, vội lái chuyện hỏi: “Tám Căn đâu? Sao không thấy thằng bé?”

“Gần đây Tứ gia tìm lão sư dạy võ lòng cho thằng bé, bây giờ còn đang ở trong thư phòng.”

Mẹ Điem Nhi vừa nghe vậy không khỏi cười nói: “Đúng đúng đúng, đọc nhiều sách, lớn lên mới có tiền đồ.”

Hai mẹ con mà ở cùng nhau chính là tâm tình có nói mãi không hết, Điem Nhi hỏi tình hình của phụ huynh (cha và anh) gần đây.

Nữ Hồ Lộc phu nhân nói: “Con cũng biết tính tình cha con rồi đấy, cứ như một lão nông dân chính hiệu, thích nghiên cứu đất đai màu mỡ gì đó. Gần đây còn dựng lên một cái lều ấm trong sân phủ chúng ta, nghiên cứu

lúa mì vụ đông gì đấy, ngày ngày mê muội cứ như bị ma chướng ấy, chăm bẵm lo lắng cho mấy thứ kia còn tích cực hơn chăm lão nương, hận không thể ngay cả buổi tối cũng ngủ trong đó nữa ấy chứ!”

Điềm Nhi nghe vậy không khỏi bật cười, a mã đại nhân của nàng tuy luôn mang gương mặt người làm quan mẫu mực đấy, nhưng ở phương diện làm quan thì lại ngược lại, tất cả hứng thú của ông đều đặt vào việc trồng trọt, bàn về “nông kinh” thì càng ăn nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy, ngay cả một lão nông dân giàu kinh nghiệm cả đời trồng trọt, cũng còn có chỗ không bằng.

“A mã thích là được rồi!” Điềm Nhi cười hì hì nói: “Kỳ thật, đúng là may mà có cha mùa đông năm rồi phủ chúng con mới được ăn rau dưa trái cây tươi đó, so với những nhà khác chỉ có thể bữa nay khoai tây bữa sau cải trắng thì tốt hơn rất nhiều.” Đối với điềm này, ngay cả Dận Chân cũng kinh ngạc tấm tắc khen ngợi không thôi a!

“Lão ấy a! Cũng chỉ có chút năng lực ấy thôi.” Mẹ Điềm Nhi không thèm quan tâm chút nào nói: “Đời này của ngạch nương, không trông cậy nổi vào a mã con rồi.”

Hai mẹ con nói cười một hồi, lại nói đến ca ca Văn Hoa của Điềm Nhi.

“Đến Tuyên Châu cũng phải gần ba năm rồi!” mẹ Điềm Nhi không khỏi phiền muộn.

“Ca ca là chịu khó đọc sách mà!” Điềm Nhi cười an ủi: “Lại nói, tháng chín sang năm chính là kỳ ân khoa triều đình, nhất định ca ca sẽ quay về tham dự, loáng một cái lúc ca ca thi được Trạng Nguyên trở về, cũng sẽ cho ngài vẻ vang mang danh mẹ của Trạng Nguyên rồi.”

“Chỉ giỏi lẻo mép!” mẹ Điềm Nhi nhìn nàng trách cứ, lại nói: “Ngạch nương a, cũng không trông cậy ca ca con thi được Trạng nguyên Thám hoa

gì, chỉ cần có thể thuận thuận lợi lợi làm nên thành tựu là được, chỉ cần trên người có công danh, con đường sau này còn sợ không dễ đi sao.”

Trong lòng lão nhân gia bà, đối với con rể đường đường là Ung thân vương, tất nhiên xem như là người một nhà, đương nhiên sẽ nâng đỡ đường làm quan của nhi tử ngày sau. “Hơn nữa a, hiện tại ngạch nương đã bắt đầu chuẩn bị hôn sự cho ca ca con rồi” mẹ Điem Nhi đặc ý dào dạt nói.

“A?” Điem Nhi nghe xong ánh mắt sáng lên: “Là nhà nào ạ?”

“Cũng chưa định rõ a, chỉ mới nhìn tướng mạo. Lại nói, ca ca con đúng là dính hào quang của con, bằng không dựa vào trụ cột nhà chúng ta, ca ca con cho dù có thi đậu cử nhân, sợ cũng sẽ không cưới được nữ tử nhà cao cửa rộng.”

Nghe ngạch nương nói vậy, Điem Nhi liền biết lão nhân gia bà trong lòng hẳn đã có mục tiêu rồi, không khỏi cũng cao hứng theo.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, bên ngoài bỗng có người thông truyền: “Vương gia đến, tiểu a ca đến.”

Điem Nhi nhíu mày bèn xuống tháp mang giày, quay đầu nhìn ngạch nương rõ ràng đang căng thẳng, cười nói: “Nhìn xem, mới vừa rồi còn nhắc tới họ bây giờ liền tới rồi!”

“Nói cái gì?” Dận Chân vén rèm đi vào, Tám Cân ‘tiểu đại nhân’ đi theo phía sau hẳn.

Điem Nhi cười thi lễ một cái, đùa nói: “Đương nhiên là nói con rể tốt và cháu ngoại cưng của ngạch nương bà rồi.”

“Thần phụ Nữ Hồ Lộ thị thịnh an Vương gia, Vương gia vạn phúc.”

“Phu nhân không cần đa lễ” Dận Chân tranh thủ trừng mắt nhìn tiểu thê tử một cái, rồi sau đó khiêm tốn khẽ nâng tay nói: “Đứng dậy đi!”

“Nhi tử thỉnh an ngạch nương!” Tám Chân dùng thanh âm non nớt, hành lễ một cái, rồi sau đó lặng lẽ nghiêng đầu, mắt to vừa đảo một cái nhìn mẹ Điem Nhi gọi một tiếng: “Tổ mẫu!”

Một tiếng ‘tổ mẫu’ này, làm cho mẹ Điem Nhi nở gan nở ruột a, nếu không phải kiêng kỵ Dận Chân ở đây, bà đã hận không thể ôm cháu trai cứng vào trong ngực mà xoa xoa nắn nắn một phen mới thỏa dạ a.

Bọn họ hoàn lễ xong, lại ngồi xuống lần nữa. Dận Chân hỏi thăm chút chuyện trong phủ Nữ Hồ Lộ, mẹ Điem Nhi đều thành thật đáp lại. Trong lúc nói tất nhiên cũng đề cập đến trường tử Văn Hoa. Dận Chân liền nói: “Vài ngày trước, gia có gửi thư hỏi thăm lão sư của hã, có nói ba năm nay Văn Hoa chăm chỉ đọc sách, trong việc học cũng có tiến bộ rất lớn, lần này có tên trên bảng cũng không phải là việc khó.”

Điem Nhi và mẹ Điem Nhi nghe xong tất nhiên là mừng rỡ, liếc nhìn nhau, đều mang bộ dạng vui vô cùng.

Dận Chân thấy vậy không khỏi âm thầm lắc đầu, đồng thời thầm nghĩ, Nữ Hồ Lộ. Văn Hoa coi vậy mà cũng là viên kim cương thô, nếu mài dũa nhiều hơn, có thể sẽ trở thành phụ tá đắc lực cho mình.

Đối với những ‘dự toán’ này của đám người lớn, tất nhiên là Tám Chân không có hứng thú gì, đọc sách mãi cho đến trưa, hiện tại cu cậu rất đói bụng đó a! Ngạch nương, ngạch nương nhìn con này, người nhất định sẽ hiểu được ý con đấy!!

Đối với ánh mắt cầu xin tràn ngập “khát vọng” của con trai, gần như chỉ trong nháy mắt Điem Nhi liền tiếp nhận được, nhìn dáng vẻ thỉnh thoảng xoa bụng nhỏ của con trai béo, không khỏi cười một tiếng, nói với San Hồ: “Giờ giấc cũng không còn sớm, gọi người dọn bữa trưa đi.”

Mẹ Diễm Nhi nghe vậy liền đứng dậy muốn cáo từ, lại bị kiên trì giữ lại.

“Nhưng đã lâu lắm rồi nữ nhi không được cùng ngài ăn một bữa a.”
Diễm Nhi làm nũng khoác cánh tay ngạch nương: “Hôm nay ngài có nói gì cũng không được đi.”

“Đúng ạ, đúng ạ!” Tám Cân bên cạnh, đặc biệt nịnh nọt cũng gật gật cái đầu nhỏ theo, cười nói: “Ăn cơm xong, Tám Cân còn muốn chơi cùng tổ mẫu nữa, bà cũng không thể đi về bây giờ được.”

Hai mẹ con đồng thời đều ngoảnh đầu nhìn Dận Chân.

“Khụ khụ... Ừm, vậy ở lại dùng một chút đi!” khóe miệng nam nhân giật giật, trầm giọng nói.

Một lát sau, một bữa trưa thịnh soạn đã nhanh chóng được dọn lên.
Diễm Nhi giống như một con sóc con cần cù, không ngừng gấp thức ăn cho ngạch nương nàng, thỉnh thoảng còn gấp cho Tám Cân, hoàn toàn quên mất trên bàn còn có một người.

Sắc mặt Dận Chân hơi biến đen, rất khó lường liếc nhìn thê tử một cái, thầm nghĩ, xem ra sau này vẫn không nên để người nhà mẹ nàng đến thì hơn, ừm, cách dăm ba năm gặp một lần, như vậy đủ rồi.

Không chút mảy may biết mình đã bị liệt vào “danh sách hộ khách bị cự tuyệt lui tới”, mẹ Diễm Nhi rất hưởng thụ thời gian tốt đẹp cùng ăn chung với nữ nhi, ở phương diện nào đó mà nói, dây thần kinh của hai mẹ con này cũng không phải thô ở mức độ bình thường.

“Ngạch nương, đây là cá sốt cà ngự trù làm, ngài nếm thử có hợp khẩu vị không.” Diễm Nhi cười híp mắt gấp một miếng thịt cá bỏ vào chiếc đĩa sứ trước mặt ngạch nương.

“Đừng mãi gấp cho ta, con cũng ăn đi, nhìn xem đã gầy như vậy rồi, cứ như sắp bị gió thổi bay ấy.” Mẹ Điem Nhi quả thật không phải cố ý nói cho người nào đó nghe, trong thế giới nội tâm không bị gò bó của bà, Dận Chân trước là con rể sau mới là Ung thân vương. Cho nên căng thẳng lúc ban đầu qua đi, lúc này đã hoàn toàn thả lỏng, đương nhiên là muốn nói cái gì thì nói cái nấy thôi.

Nhìn cảnh tượng hai mẹ con mặt mật mặt ngọt ngọt vô hình trung dâng lên một làn khí đặc biệt bao quanh, mặt Dận Chân đã đen lại càng đen.

“Dạ!” Điem Nhi cười cũng gấp lên một miếng cá, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương của ngạch nương, bỏ vào miệng, sau đó một giây kế tiếp

“Ừa...” Nàng cúi đầu, vô cùng không có hình tượng mà nôn ra.

“Điem Nhi!”

“Ngạch nương!”

“Phúc tấn!”

Trong cơn nháo nhào hoảng loạn, Điem Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, một cổ uất khí trong lồng ngực lại xông thẳng lên cổ họng. Cuối cùng không hoàn toàn nín được, ngay cả nước chua trong dạ dày cũng đều phun ra.

“Người đâu, mau mời thái y cho gia.” Dận Chân trên mặt ẩn hiện lo lắng, nổi giận gầm lên một tiếng, vươn cánh tay dài ra, liền ôm Điem Nhi lên giường hẹp.

Trong thời gian đợi thái y đến, tròng mắt mẹ Điem Nhi bỗng nhiên đảo một vòng, tựa như nhớ tới cái gì, lặng lẽ kéo San Hồ bên cạnh lại, thăm thì

bên tai hỏi cái gì đó. Liền thấy San Hô ngấn người, lập tức sau, trên mặt hiện vẻ kinh hãi.

Dận Chân miễn duệ cỡ nào, hành động đó làm sao lại không phát giác ra được. Lẽ nào —

Hắn đột nhiên quay đầu, cặp mắt trực tiếp bắn thẳng đến bụng thê tử.

Lẽ nào —

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Mang Thai (2)

Tròng trành nghiêng ngả chạy tới từ Thái y viện, xem bệnh cho Ung thân vương phúc tấn, vẫn là Hứa thái y ‘râu dâm’.

(râu hoa râu ;P, mà mình làm biếng wá nên để vậy cho ngắn gọn)

“Thần thỉnh Vương gia đại an.” Lão nhân quỳ trên đất cung cung kính kính dập đầu thỉnh an.

Ước chừng trong lòng Dận Chân chất chứa hy vọng to lớn, lúc này cũng có chút lo được lo mất, nên thấy hấn hai bàn tay chắp sau lưng gần như siết chặt đến nổi gân xanh, nhưng trên mặt lại không nhanh không chậm nói: “Ừ, đứng lên đi, đi bắt mạch bình an cho phúc tấn đi.”

Hứa thái y lên tiếng thưa: “Dạ!” đoạn đứng dậy đi tới trước giường, bèn thấy Ung thân vương phúc tấn đang nửa tựa vào gối mềm thêu vàng kim ngũ sắc, sắc mặt giận dữ nhìn hấn.

Quái, trông tinh thần vẫn rất tốt đó thôi! Lúc Tô Bồi Thịnh tới dọa nạt lôi mình đi, hấn còn tưởng Ung thân vương phúc tấn là bị bệnh gì ghê lắm! Đè nén nghi vấn trong lòng, Hứa thái y khom người chào Diềm Nhi, sau đó ngồi lên ghế tú đôn: “Mời phúc tấn vươn cổ tay phải ra ạ.”

Diềm Nhi không nhúc nhích — Trong lòng nàng bây giờ vẫn còn tức giận lão già giáo hoạc này!

Hứa thái y hết sức khó xử nhìn Dận Chân.

“Đừng làm loạn nữa.” Dận Chân thanh âm rất nhu hòa, như sợ hù phải cái gì vậy, nói: “Thân thể nàng không khoẻ, để cho Hứa thái y nhìn xem

đi.”

Cho dù trong lòng oán thầm lão già “lang băm râu dâm” không có lương tâm, giáo hoạt mà thích nói dối này. Nhưng dưới ánh mắt bức người của Dận Chân và ngạch nương, Điem Nhi vẫn bất đắc dĩ giơ cổ tay ra.

Lúc này, mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung lên người Hứa thái y đang chẩn mạch cho Điem Nhi. Chỉ thấy lão ta chốc chốc nhíu mi, lại chốc chốc lắc đầu, lại chốc chốc nhắm mắt, liên tục làm cho mọi người bất ổn không thôi.

Sau một lúc lâu, Hứa thái y rốt cuộc mở mắt ra, đứng lên, sắc mặt vui mừng chấp tay nói với Dận Chân: “Gia đại hỉ a, phúc tấn đã mang thai hơn hai tháng rồi.”

“Mang thai”, hai chữ này giống như là một tia sét, đánh cho trên mặt Dận Chân xuất hiện ánh sáng điên cuồng lấp lánh, hai mắt hấn trừng lớn, gấp gáp hỏi: “Người nói thật sao?”

Ung thân vương khó có con nối dõi, là chuyện nổi danh cả kinh thành, cho nên đối với luống cuống của hấn ở thời khắc này, Hứa thái y thật ra có thể hiểu được. Lão liền cười ha hả nói: “Phúc tấn mạch đập như châu tẩu, xác thực là hỉ mạch, nhưng có một chuyện...”

Dận Chân nghe nửa câu đầu đã mừng như điên, nhưng nửa câu sau... “Có ý gì, con trai của gia có vấn đề gì?” Hay thật, cho dù có hay không có, cũng đã xác định trước là con trai rồi sao?

Hứa thái y thấy hấn hiểu lầm vội giải thích: “Thai nhi không có vấn đề gì, chẳng qua vừa rồi thần bắt mạch cho phúc tấn, cũng nhận thấy một mạch một yếu, là hai mạch đập, theo như thần thấy thì phúc tấn lần này có lẽ mang song thai... ừm... Dù sao...” lão do dự một chút rồi nói tiếp: “Vẫn còn quá ít tháng, xem không được rõ ràng.” Nói cách khác, vẫn không thể vô cùng chắc chắn trong bụng Điem Nhi rốt cuộc có mấy đứa bé.

Song thai, mà còn có khả năng nhiều hơn!!

Kinh hỉ đến quá nhanh, quá mạnh, quá sốc, cho dù ngày thường vui buồn không lộ ra mặt, Dận Chân lúc này cũng mang dáng vẻ ngây ngốc sững người.

Đương lúc cả phòng vì lời kết luận của Hứa thái y mà có chút lúng ta lúng túng không biết phải sao, người đầu tiên kịp phản ứng, nhưng lại là...

“A! Con sắp có đệ đệ, Tám Cân sắp có đệ đệ!” Tiểu tử kia lập tức liền vọt tới bên giường, không ngừng hô hoan nhảy nhót.

Được thanh âm của thằng bé làm cho bừng tỉnh, mọi người trong phòng đều từ thấp tới cao dần hoan hô reo lên. Mẹ Đìem Nhi thì càng cường điệu hơn, kích động đến bật khóc.

Dận Chân thầm siết chặt quả đấm tay, liếc nhìn cô nương ngốc còn đang ngẩn người ở đó, quay đầu nói với Hứa thái y: “Ừ, vẫn như trước kia đi, thời gian phúc tấn mang thai, thân thể đều do ông chăm sóc theo dõi, không được để xảy ra một chút tí ti sai lầm, hiểu không?”

Hứa thái y rung rung chòm râu râu, thấp giọng nói: “Dạ!”

“Ừm... Còn chuyện hoài nghi phúc tấn mang đa thai, trước không cần truyền ra bên ngoài, biết không?” Thanh âm chột chuyết trầm thấp.

“Dạ!”

Sau đó, dưới ánh mắt bức người của Dận Chân, Hứa thái y bắt đầu đem những hạng mục cần chú ý lúc mang thai, cùng với các loại thuốc dưỡng thai, nhất nhất viết ra giấy, mãi đến khi mặt trời ngã về tây, mới như con thỏ già bị chó săn đuổi giết, thất tha thất thểu rời đi. Sau đó, mẹ Đìem Nhi cõi lòng đầy kích động và kinh hỉ cũng cáo từ ra về, lúc bước đi chân bà cũng

mềm nhũn, nhưng miệng lại cười hoài không thôi, gần như không lỡ một khắc nào.

Sau một phen rồi ren tất bật, đến lúc trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng Dận Chân, Diềm Nhi, sắc trời đã tối đen như mực.

Vuốt ve vòng bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, Diềm Nhi vẫn không thể tin lắm bẫm nói: “Mình lại mang thai?”

Trong phòng không có người ngoài, Dận Chân mới cho phép bản thân mình buông thả cảm xúc chân thật, khóe miệng nhếch cao cười nói: “Cô nương ngốc, ngay cả mình mang thai cũng không biết.”

Diềm Nhi ngẩng đầu hờn mát liếc hắt một cái, sau đó khẽ thở dài nói: “Tính toán ngày, sợ là có lúc ở hành cung a.”

Dận Chân làm sao không biết trong lòng thê tử nghĩ gì, nhớ lại lúc ở bãi săn Mộc Lan, nàng ở cạnh bên không rời, trong lòng càng nhu hòa hơn.

Thấy Diềm Nhi suy nghĩ xuất thần, liền không khỏi ngồi xuống sát người nàng, khe khẽ vuốt ve mái tóc nàng, ấm áp nói: “Tất cả mọi thứ đã có gia đây, nàng chỉ cần chú ý dưỡng thai cho thật tốt, để các con trai của gia cứng cáp khỏe mạnh ra đời là được.”

Diềm Nhi hết sức. o(∩ □ ∪)o, đôi khi nàng thật sự hoài nghi, phải chăng trong đầu nam nhân này vẫn luôn có một tấm bình phong có công năng lật giở, tại thời điểm cần thiết, sẽ tự động che lấp luôn hai chữ “con gái”. Nghĩ vậy trong lòng liền có chút khó chịu.

“Thiếp ngược lại hy vọng chúng đều là nha đầu a.”

“Nói bậy!” Dận Chân với vẻ mặt mang biểu tình thành thật, nghiêm túc phê bình thê tử phát ngôn không có trách nhiệm. “Khẳng định là con trai.”

Điềm Nhi nhìn hẩn một cái, thấy hơi buồn cười.

Nếu như có thể, nàng đương nhiên cũng hy vọng là con trai, dù sao con nối dõi của Dân Chân thật sự quá ít, vì điều đó mà không chỉ riêng mình hẩn bị chỉ trích đâm lén sau lưng, mà ngay cả Điềm Nhi cũng bị không ít lời đồn đãi ‘không hiền huệ, ưa ghen đố’ rơi xuống người. Bất quá không phải thái y đã nói có khả năng là đa bào thai sao, chỉ cần một trong đó là con gái, vậy cũng được...

Hai vợ chồng, trong đầu mỗi người mỗi suy nghĩ, thân thiết dựa vào nhau thật lâu, mãi thật lâu.

Như thế, lại bảy tám ngày trôi qua, tin tức Điềm Nhi mang thai tốt cuộc đã truyền ra ngoài, thế cho nên, Ngũ phúc tấn, Thập tam phúc tấn vốn qua lại thân thiết với nàng, đều đến cửa thăm hỏi.

“Đã biết tâu là người có phúc mà.” Ngũ phúc tấn lôi kéo tay Điềm Nhi, trên mặt đều là ý cười chân thành tha thiết: “Thật sự chúc mừng.”

Điềm Nhi cười ngại ngừng gật gật đầu, quở trách nói: “Nói mấy lời buồn nôn vậy làm chi, muốn cho ta cảm động đến khóc sao?”

“Ấy xin chớ nha!” Thập tam phúc tấn bên cạnh chen miệng nói: “Tâu bây giờ thế mà là người đỉnh đỉnh kim quý nha, nếu mà bị chọc tới rơi nước mắt, Tứ gia còn không cho là chúng ta khi dễ tâu sao, về sau sợ là ngay cả cửa cũng không cho chúng ta bước qua luôn ấy chứ.”

“Ha ha ha...” hai người còn lại đều bị chọc cho cười run cả người.

Điềm Nhi lau khóe mắt dính lệ do cười, quan sát Ngũ phúc tấn từ trên xuống dưới, trong giọng nói như đột nhiên phát hiện cái gì, nói với Thập tam phúc tấn: “Mẫn Nhu người có cảm giác hình như Uyển Như có biến hóa gì không?”

Ngũ phúc tấn nghe vậy, vẻ mặt lúng túng vội vàng nói: “Tẩu nhất định là nhìn lầm rồi, ta yên bình tốt đẹp, có biến hóa gì đâu.”

“Không đúng!” Điem Nhi lắc đầu, lại tinh tế nhìn kỹ một hồi, ánh mắt hơi lóe sáng nói: “Hôm nay người thoa má hồng... A... còn đeo cả vòng ngọc kim ti cần sen hồng nữa...”

Đối mặt với ánh mắt như quét nhìn gần của Điem Nhi, vẻ mặt Ngũ phúc tấn càng thêm lúng túng, hơi có chút thẹn quá thành giận hừ nói: “Gia nhà chúng ta dầu gì cũng đường đường là Hằng thân vương, đừng nói là ngay cả vòng tay này bản phúc tấn cũng không có được sao?”

“Gia nhà chúng ta a ——?” Điem Nhi cố ý kéo dài thanh âm, chặc chặc tắc lưỡi lên tiếng hỏi: “Đây là phát sinh chuyện gì mà ta không được biết chứ, Ngũ phúc tấn của chúng ta bình thường hận không thể tự cải trang mình thành ni cô, thế mà hôm nay lại mềm mại gọi —— Gia nhà chúng ta a?”

Luận về công phu nhanh mềm nhanh miệng và quấy rối không tha, Ngũ phúc tấn trời sanh tính tình chất phác sao có thể là đối thủ của Điem Nhi, hai câu đã bị chèn ép đến đỏ bừng cả mặt, không khỏi dùng ánh mắt cầu cứu, liếc nhìn Thập tam phúc tấn bên cạnh.

“Được rồi, được rồi, hai người cũng đừng chọc nhau nữa.” Thập tam phúc tấn vẫn là biết ý tứ nhất, bật cười chen miệng nói: “Uyển Như người cũng đừng e lệ, vả lại người và Ngũ Gia có thể có cơ hội phá băng, hơn phân nửa còn phải cảm tạ Tứ tẩu đó!”

“A? Chuyện đó có can hệ gì đến ta?” Điem Nhi kinh ngạc tròn mắt.

“Vẫn là để ta nói đi!” Ngũ phúc tấn khẽ thở dài nghiêm túc nói: “Ba người chúng ta đều là chị em tốt chân thành với nhau, tình huống của ta các người cũng đã biết, trước kia ta oán giận Ngũ Gia lạnh nhạt với ta, nên bộ dạng cũng càng tỏ ra lạnh nhạt, dần dần quan hệ vợ chồng càng trở nên bế

tắc, nhưng sau khi biết tẩu...” Ngũ phúc tấn nhìn Diềm Nhi nói: “Không nói gạt tẩu, ban đầu lúc chúng ta mới gặp, ta cũng không ưa gì tẩu, bởi vì tẩu, ừm, vì tẩu trông thật sự rất yêu mị, thoát nhìn giống như là loại nữ nhân không đứng đắn.”

Diềm Nhi nghe xong không khỏi cười khở một tiếng. Trông mặt mà bắt hình dong, cũng bởi vì thế mà từ nhỏ đến lớn nàng không có nhiều bằng hữu thật lòng, cho nên đối với lời của Ngũ phúc tấn, ngược lại nàng không hề cảm thấy tức giận gì.

“Nhưng sau đó qua lại với tẩu lâu ngày, mới biết được tẩu chân chân thật thật là một nữ tử tốt tâm địa thiện lương.” Ngũ phúc tấn thanh âm nhu hòa nói.

Diềm Nhi nghe xong cũng không khỏi cảm động, trách cứ nói: “Đừng lái sang chuyện khác a, trước tiên nói một chút về chuyện người và Ngũ Gia đi.”

“Aizz, kỳ thật cũng không có gì.” Ngũ phúc tấn thấp giọng nói: “Không phải gia nhà chúng ta lần trước cũng đi theo đến bãi săn Mộc Lan sao? Sau khi trở về, đột nhiên hỏi ta, nếu chính hãn cũng bị nhiễm bệnh, liệu ta sẽ giống như tẩu, nguyện ý ở bên cạnh hãn không.”

Khi nào thì bản thân mình thành “tấm gương sáng” rồi, Diềm Nhi nghe xong không khỏi cười khở.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chúc Thọ

“Vậy người đáp thế nào?” Diềm Nhi khẽ nhướn hàng mày nhỏ, trêu ghẹo hỏi.

Ngũ phúc tấn vẻ mặt thẹn thùng, nom vẻ mặt nàng ta, Diềm Nhi làm sao còn không hiểu.

“Ta, ta cũng không phải là mã hậu pháo* cho có lệ, mà thật lòng nghĩ như vậy!” Nàng vội vội vàng vàng giải thích.

(* mã hậu pháo: thuật ngữ trong cờ tướng, ý chỉ nói vuốt mông ngựa, làm người vừa lòng)

Diềm Nhi cùng Triệu Giai thị liếc nhìn nhau, đều bật cười lớn.

“Hiện tại hiền danh của tẩu thế mà lưu truyền kinh thành á!” Thập tam phúc tấn cười nói: “Mấy cái lưỡi ngày thường xoắn ra lời huyên thuyên kia, bây giờ cũng không dám hó hé gì đâu.”

Diềm Nhi nghe vậy không khỏi âm thầm lắc đầu, trong lòng nàng cũng hiểu được, từ lúc gả cho Dận Chân, mấy lời đồn nào là nàng độc sủng, nàng không hiền huệ cũng sẽ thỉnh thoảng bị người khác lôi ra nói này nói nọ, bản thân nàng thì chẳng buồn quan tâm, nhưng truyền đến tai người khác, không khỏi sẽ mang đến chút ảnh hưởng không tốt cho Dận Chân.

Ba người họ lại cười cười nói nói dây dưa một lúc lâu, thẳng đến giờ mậ mới chịu cáo từ rời đi.

Sau đó, những ngày kế tiếp, Diềm Nhi liền một lòng một dạ chuyên tâm dưỡng thai, bởi vì lần này nghi ngờ là đa bào thai, cho nên so với lúc mang

thai Tám Cân thì chịu khổ hơn nhiều. Vậy nên mới vừa được bốn tháng, bụng của nàng đã lớn gần bằng bảy tám tháng.

Một ngày nọ, trời vừa hửng sáng, Diềm Nhi mở mắt ra, Dận Chân đã không còn trong phòng, ngáp một cái, San Hô liền bưng nước ấm vào.

“Trời hãy còn sớm, sao chủ tử không ngủ thêm một lát?”

Diềm Nhi dụi dụi mắt, đỡ lấy cái bụng tròn vo, rất là cảm thán nói: “Ta cũng muốn ngủ a, nhưng hôm nay là sinh thần của Đức phi nương nương, ta thân là con dâu phải tiến cung chúc thọ a!”

“Chủ tử...” San Hô lo lắng nói.

Diềm Nhi phát phát tay, mím cười nói: “Không sao đâu, tối hôm qua gia có nói, sẽ cùng ta đến Vĩnh Hòa cung.”

San Hô nghe vậy mới yên lòng, bắt đầu hầu hạ chủ tử rửa mặt chải đầu.

Sau gần nửa canh giờ, Diềm Nhi ăn sáng xong, sau đó kêu Tám Cân lại đây, dạo này thằng bé bị lão phu tử râu thật dài kia tra tấn đến phải chết. Vừa thấy mẫu thân liền bắt đầu không tự chủ được mà than vãn thở dài, phun ra nổi khổ chất chứa trong lòng.

Diềm Nhi liền ôm lấy cu cậu dịu dàng an ủi, cuối cùng, còn lấy ra một cái cặp xách nhỏ màu xám xanh, lồng lên người đeo vào cho Tám Cân.

“Đây là ngạch nương tự tay làm cho con nè, nhìn xem có thích không?”

Tám Cân chưa từng thấy qua loại đồ như vậy, lập tức liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc, yêu thích hơn hờ xoay xoay mấy vòng.

Diềm Nhi liền chỉ vào một góc trên cặp xách, cười nói: “Nhìn xem, chỗ này còn có hai chữ Hoảng Đán nha.”

Tám Cân hiện tại đã biết Hoàng Đán là đại danh của mình, nghe vậy lại càng cao hứng, đi từ từ liền chạy tới cạnh Diềm Nhi, ngoẹo đầu nhỏ có chút xấu hổ nói: “Cảm ơn ngạch nương!”

Diềm Nhi cười xoa đầu con trai: “Cảm ơn cái gì, con là bảo bối quan trọng nhất của ngạch nương mà.”

Tám Cân nghe vậy trong cái bụng nhỏ không khỏi có chút áy náy, mấy ngày nay, bởi vì ngạch nương mang thai đệ đệ, ít ở chung với mình, mình còn lặng lẽ thầm oán, cho rằng ngạch nương có đệ đệ liền không cần mình nữa, bây giờ thì xem ra không phải như thế, ngạch nương vẫn còn yêu thương mình nhất a! Tám Cân làm nũng cọ cọ bên người Diềm Nhi, lại khe khẽ sờ lên cái bụng cao ngất của nàng: “Ngạch nương, khi nào mấy tiểu đệ đệ mới ra ngoài a?”

Diềm Nhi nghe xong đại [囧], ấp úng nói: “Đến lúc nên ra thì ra thôi!”

Tám Cân: “...”

“Khụ khụ... Tóm lại, bây giờ con phải đọc sách cho giỏi, ngoan ngoãn nghe lời Hạ phu tử, phải làm gương tốt cho các đệ đệ, có biết không?”

Tám Cân quả quyết gật đầu, đồng thời trong đầu nhanh chóng tổ chức nên cảnh tượng cu cậu giáo huấn đám đệ đệ, cũng sẽ trông giống như Hạ phu tử giáo huấn mình bây giờ vậy, bộ dáng kia nhất định nom đẹp trai ngây người. Tám Cân bắt đầu hy vọng ngạch nương có thể nhanh nhanh sinh đệ đệ.

“Được rồi.” Diềm Nhi búng lên cái trán nhỏ của Tám Cân, mỉm cười nói: “Hôm nay là sinh thần Hoàng tổ mẫu con, một lát nữa chúng ta phải tiến cung chúc thọ. Đây là lần đầu tiên con vào cung, nhất định phải ngoan ngoãn thành thật, không được gây chuyện, biết không?”

Trên gương mặt núc thịt của Tám Cân hiện vẻ hưng phấn.

Điền Nhi lại nói: “Đến lúc đó, gạch nường liền trông cậy vào con bảo vệ đó...”

Tám Cân lập tức hiện vẻ nghiêm túc, ưỡn vòm ngực nhỏ đầy lên thít như tuyên thệ: “Con sẽ bảo vệ gạch nường, ừm, và cả đệ đệ nữa.”

Điền Nhi ôm con trai béo, phá lên cười.

...

Trong Vĩnh Hòa cung ấm áp như xuân.

Trên ngự tọa minh hoàng, Khang Hy để cùng Đức phi đang khẽ cười trò chuyện, bên dưới, Dận Chân, vợ chồng Thập Tứ a ca, cùng với Bát công chúa, đều mang sắc mặt buồn lúng, cung kính bồi bên cạnh.

Đang còn trò chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng thái giám thông truyền: “Ung thân vương phúc tấn đến, Hoảng Đán a ca đến ——”

Thoáng chốc, ánh mắt của mọi người trong phòng không khỏi đều tập trung về phía cửa.

Liên thấy đi vào trước là một bé trai mặc áo khoác ngắn màu hoa cà thêu trăm con chuột, thẳng bé nhắc đôi chân ngắn củn cõn, rảo bước vào cửa chính, sau đó vẫn không quên quay đầu ra sau nói với người luôn nắm tay mình, non nớt nhắc nhở: “Gạch nường cẩn thận, chỗ này có bậc cửa!”

Điền Nhi mỉm cười, liếc mắt quở trách tiểu tử xum xoe này, mà sau khi nàng đi vào, không khỏi có hơi hoảng sợ. Bắt gặp bóng dáng minh hoàng kia, nàng cuống quýt quỳ xuống: “Con dâu Nữ Hồ Lộ thị khấu kiến Hoàng a mã, Hoàng a mã vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Nhìn dáng vẻ hấp tấp của nàng, Khang Hy khẽ nhíu mày nói: “Mau đứng lên đi, bụng đã lớn như vậy rồi, còn quỳ cái gì.”

Mà Dận Chân ở bên cạnh sắc mặt cũng xanh đen, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Diêm Nhi một cái, bất quá nhưng vẫn tự mình đi tới đỡ nàng dậy.

“Tôn nhi Hoằng Đán thỉnh an Hoàng tổ phụ.” Đường lúc không khí có chút xấu hổ, thì tiểu quý Tám Cân lạnh lợi phịch một tiếng quỳ xuống, coi như bắt chước được sơ sơ mà dập đầu hành lễ.

Đối với Tám Cân, Khang Hy lưu lại ấn tượng rất sâu, nghe vậy sắc mặt không khỏi lộ ra ý cười, nói: “Đứng dậy đi, lại đây, để Hoàng tổ phụ nhìn xem.”

Tám Cân vốn gan lớn, nghe vậy cũng không rụt rè, ung dung thông thả đi đến, dừng lại bên chân Khang Hy, còn thật vui vẻ biểu hiện cho lão nhân gia mình là một đứa bé hiểu chuyện miệng lưỡi dẻo quẹo nha. Chọc cho Khang Hy vui cười, một phen bế thẳng bé ngồi lên đầu gối.

Vợ chồng Thập Tứ a ca ở bên dưới thấy vậy, trong lòng cũng có chút không vừa ý. Hai đứa bé trai khoảng 7-8 tuổi đứng bên cạnh họ, hôm nay cố ý mang tới cũng là muốn bộc lộ một chút mặt mũi trước mặt Hoàng a mã. Tuy nhiên lại thật không ngờ, hai thằng bé này sau khi được ân cần dạy bảo một phen, lúc này ngược lại khẩn trương sợ sệt không thôi, đừng nói là làm nũng khoe mã trước mặt Hoàng a mã, ngay cả hoạt bát mạnh mẽ ngày thường cũng đều mất ráo.

“Hoàng tổ mẫu!” Tám Cân ngồi trên đùi Khang Hy, quay thân thể nhỏ bé qua Đức phi bên cạnh, nói: “Ngạch nương nói, hôm nay là sinh thần của ngài, tôn nhi muốn tặng ngài một phần lễ vật ạ.”

Đức phi nghe xong không khỏi cười to, rất yêu thương hỏi: “Vậy sao? Hoằng Đán của chúng ta muốn tặng tổ mẫu cái gì nào?”

Tám Cân giơ một ngón tay lên, thần bí hề hề nói: “Ngài lại đây, lại đây, xích xích sát vào một chút.”

Mọi người nghe xong không khỏi đều tò mò nhìn lên, chỉ có Diêm Nhi bên dưới là mơ hồ biết tiểu tử thú kia định giở trò gì.

Đức phi cực kỳ nghe lời ghé sát đầu tới trước mặt Tám Cân, sau đó một giây kế tiếp, hai bàn tay nhỏ mập mập liền ôm ghì lấy cổ bà, thật mạnh thật mạnh hôn một cái bẹp toàn nước dãi, cứ như vậy mà khắc lên má Đức phi. “Muoahhh——.” lúc tách ra còn phát ra tiếng vang thật lớn!

Khang Hy là người thứ nhất bật cười, chỉ thấy khóe mắt ông hiện lên ánh nước, vừa lắc đầu vừa chỉ Tám Cân nói: “Đây chính là lễ vật sinh thần tối giản nhất mà trẫm từng thấy!”

Tám Cân nghe xong lại tròn xoe hai mắt, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Hoảng Đán là tiểu hài tử, cho nên không có tiền, không thể mua lễ vật cho Hoàng tổ mẫu, vốn là, con muốn viết chữ Thọ tặng tổ mẫu, nhưng mà, nhưng mà...” cu cậu đột nhiên có chút xấu hổ xoay xoay tiểu thân mình: “Nhưng mà chữ Thọ quá là khó, con không viết được.”

Lúc này chẳng những Khang Hy, mà mọi người trong Vĩnh Hòa cung cũng không nhìn được bật phì cười.

Tám Cân cự nự, lớn tiếng cường điệu nói: “Con vừa mới học viết chữ thôi, về sau lập tức sẽ viết tốt hơn mọi người đấy.”

“Phải! Phải! Phải! Hoảng Đán của chúng ta là thông minh nhất, cơ trí nhất, hiếu thuận nhất, lễ vật này của con a, Hoàng tổ mẫu rất thích!” Đức phi lau khóe mắt tiểu lệ, vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ bụ bẫm của Tám Cân.

Tám Cân có chút bẽn lễn nhoèn miệng cười.

Khang Hy thấy vậy, lại chột khẽ thở dài xúc động nói: “Đúng vậy a, trên thế gian này, lễ vật tốt nhất, không gì hơn được chân tâm thật ý!”

Mọi người bên dưới nghe vậy, ý cười trên mặt cũng không khỏi hơi thu liễm lại.

Điềm Nhi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Khang Hy trên ngự tọa, so với lúc ở Mộc Lan, vị thiên hạ chí tôn này tựa hồ như già đi rất nhiều, giữa hai đầu mày mơ hồ ẩn hiện nét mỏi mệt. Điềm Nhi thầm nghĩ, xem ra chuyện của Trục Quận vương vẫn còn khiến cho vị lão giả này thương tâm a!

Để vương hoài cảm cũng chỉ là ngăn ngùn trong một cái chớp mắt mà thôi, một lát sau, toàn bộ Vĩnh Hòa cung lại khôi phục không khí như trước đó. Khang Hy để còn hỏi thăm tình hình mang thai của Điềm Nhi, ông cũng nhìn ra, bụng của vợ lão Tứ quả thực là lớn quá mức bình thường a! Dận Chân thần sắc nhàn nhạt liền nói chuyện đa bào thai. Khang Hy để nghe xong liền mừng rỡ. “Có thể sinh” vô luận ở thời đại nào đều tượng trưng cho có phúc.

“Tốt tốt tốt!!!” Khang Hy nói liền ba tiếng tốt, nói với Điềm Nhi: “Năm đó Khâm Thiên Giám phán bát tự của ngươi, có nói ngươi là một người phúc quý song toàn, vượng phu vượng tử. Nay xem ra, quả thực là như thế.”

Điềm Nhi xấu hổ cười cười.

Khang Hy lại quay qua Dận Chân, rất xúc động nói: “Lão Tứ a, người có thể có nhiều con nối dõi, trăm coi như cũng yên tâm.”

Dận Chân nghe xong, trong lòng khê động, ngẩng đầu ánh mắt sáng quắc nhìn phụ thân trên nơi cao cao tại thượng. Mà Thập Tứ a ca Dận Trinh đang ngồi bên cạnh trong lòng lại cả kinh, âm thầm suy nghĩ, Hoàng a mã nói vậy rốt cuộc là có ý gì?

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Mỗi Người Một Toán Tính

Lúc rời khỏi Vĩnh Hòa cung, bầu trời đã bao phủ một vàng tịch dương.

Trong xe ngựa, Tám Cân dựa vào người Điềm Nhi, Điềm Nhi tựa vào người Dận Chân, ba người đều không ai lên tiếng.

Đột nhiên, Điềm Nhi bật cười phì một tiếng, chỉ vào Tám Cân nói: “Chớp mắt rồi, con chớp mắt rồi.”

Tám Cân nghe vậy, chán nản nhún nhún vai nhỏ, vẻ mặt ‘thua mất rồi a’.

Điềm Nhi thắng cuộc, cười gập người như đứa con nít, đương nhiên, lúc cười vẫn không quên dụi dụi mắt.

Dận Chân nhìn hai mẹ con một lớn một nhỏ không có chút nào đứng đắn, không khỏi âm thầm ảo não lắc đầu.

Cả nhà đang náo nhiệt, xe ngựa lắc lư dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng Tô Bồi Thịnh mang theo ý cười: “Gia, chúng ta về đến phủ rồi.”

Một lát sau, Dận Chân bước xuống xe trước, tên nhóc bướng bỉnh Tám Cân cũng tự động tự mình nhảy xuống, nhưng lúc đến phiến Điềm Nhi... Dận Chân đưa cánh tay ra, ai ngờ cô nương nào đó gần đây càng ngày càng được voi đòi tiên, lắc đầu không chịu, giang hai tay ra, bộ dạng như ‘chàng ôm thiếp xuống đi’.

Nam nhân khoe miệng giật giật, khẽ trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

Cô nương nào đó làm nũng bĩu môi nhỏ, cái bụng tròn trịa khẽ ưỡn về trước một cái.

Dận Chân mặt không thay đổi nhìn cái bụng bao lấy đám con của hẳn, sau đó, mắt lạnh quét một vòng xung quanh. Tô Bồi Thịnh đã sớm thức thời lui về sau ba bước giả làm bức tường cỏ, đám nô tài xung quanh cũng đã khom lưng cúi gằm đầu.

Dận Chân khẽ thở dài, duỗi cánh tay dài ra, ôm nàng xuống.

“Đừng buông, đừng buông...” Diềm Nhi như con bạch tuộc bám lên người trượng phu, đặc biệt rất hùng hồn đặc chí, nói to: “Không biết sao bây giờ chân của thiếp mềm nhũn rồi, nếu tự đi, nhất định sẽ ngã đấy.”

Cánh tay đang muốn thả xuống của Dận Chân, cứng đờ ngay lập tức.

Dưới ánh đèn lồng đỏ rực, nhìn khuôn mặt nhỏ bày ra vẻ thật ngây thơ của thê tử, Dận Chân oán hận mài mài răng nanh.

“Vậy thì... phiền toái gia rồi!” như con sóc con cọ cọ bên cổ nam nhân, cô nương nào đó cười còn ngọt hơn mật.

Ngạch nương đúng là chỉ giỏi xảo quyệt! Tám Cân ở phía sau, le lưỡi làm mặt quý với ngạch nương thích làm nũng xấu xấu xấu.

Diềm Nhi mặc kệ thằng bé, đặc ý khẽ hứ ——

Cứ như vậy Dận Chân một đường bế Diềm Nhi trở về Gia Hòa viện, cũng may hẳn ngày thường tập võ có lực, bằng không với thể trọng bây giờ của Diềm Nhi, thật đúng là không tài nào bế nổi. Đi vào phòng, San Hồ cùng Phi Thúy tiến lên nghênh đón, thấy tình huống này đầu tiên là hoảng sợ, nghĩ là chủ tử xảy ra chuyện gì, sau lại thấy chủ tử sắc mặt hồng nhuận, mặt mày mềm mại thì hơi yên lòng.

Sau khi tắm rửa xong, Diễm Nhi liền loạt xoay chui vào trong ổ chăn trên giường gạch, Dận Chân thì ngồi bên cạnh cởi giày ngâm chân. Hai vợ chồng tùy ý tán gẫu vài câu, đúng lúc này, Tô Bồi Thịnh đi vào bấm báo, nói là có người cầm danh thiếp của Dận Chân đến bái phỏng.

Diễm Nhi không khỏi ngạc nhiên: “Ai lại nhằm lúc trời tối đen mà tới thăm hỏi chứ?”

Dận Chân lau chân, tùy ý nói: “Là một môn hạ làm việc cho gia.”

Diễm Nhi cũng không bận tâm, chỉ nói: “Bên ngoài trời lạnh, chàng nhớ mặc thêm nhiều chút.”

Dận Chân gật gật đầu, sau khi để lại một câu: “Gia đi một lát sẽ trở lại.” liền đi ra ngoài.

“Ngạch nương, nghĩ gì vậy ạ?” được dẫn đi tắm nước nóng trở về, Tám Cân cả người toát hơi nóng, lạch bạch chạy tới, tốc chân nện trên giường ấm lên, liền như con cún nhỏ bò vào.

“Tiểu a ca à!” thấy thằng bé hấp ta hấp tấp, San Hô bị dọa sợ vội nói: “Ngàn vạn lần đừng đụng trúng bụng ngạch nương cậu a!”

“Ta biết rồi!” Tám Cân không hài lòng khịt khịt cái mũi nhỏ, thận trọng nhích nhích đến gần người Diễm Nhi: “Mới sẽ không đụng vào đệ đệ đâu!”

“Con trai ngạch nương thực ra đáng ca ca a!” Diễm Nhi buồn cười cạp cạp lên cái má núc ních thịt của con trai, trong một hồi, hai mẹ con liền hi hi ha ha cười giỡn thành một đoàn.

Diễm Nhi bảo San Hô cầm một quyển sách tới, dĩ nhiên không phải mấy loại truyện “Tài tử giai nhân” ngày thường nàng thích xem, dù sao bên cạnh còn có Tám Cân!

“Bàn Cổ khai thiên, Nữ Oa tạo người, Khoa Phụ đuổi theo mặt trời, Tinh Vệ lấp biển... con muốn nghe truyện nào?” Điem Nhi rào rào lật giở cuốn sách tranh màu ‘Sơn Hải kinh’ trong tay.

Tám Cân nằm sấp trên đệm, đôi móng vuốt nhỏ núc ních chống cằm, sau khi suy nghĩ rồi nói: “Con đều muốn nghe hết.”

“Tiểu quỷ tham lam.” Điem Nhi sảng giọng

“Mới không phải a, cái này gọi là chăm chỉ hiếu học.” Tám Cân dương dương tự đắc nói.

Quả nhiên là được đi học có khác, không dễ bị gạt nữa, Điem Nhi yên lặng rơi lệ.

“Thuở xưa, có một người khổng lồ tên là Bàn Cổ, hắt tỉnh lại từ trong bóng đêm vô tận...” những chuyện cổ xưa này lúc trước nàng đã từng kể, Tám Cân cũng đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng trẻ con chính là như vậy, những câu chuyện thần kỳ cổ xưa kia, những yêu ma quỷ quái với pháp lực vô biên kia, luôn có một sức hấp dẫn đặc biệt, vô luận nghe qua bao nhiêu lần cũng sẽ không chán.

Điem Nhi liên tiếp kể ba câu chuyện, hơi dừng lại lấy hơi. Tám Cân không chịu giục nàng kể tiếp, Điem Nhi suy nghĩ một chút, bèn đưa cuốn sách bìa xanh cho con trai béo.

“Ngạch nương đã đọc cho con ba câu chuyện rồi, hiện tại đến phiên con đọc cho ngạch nương, có biết không?” Điem Nhi cười híp mắt nói: “Cái này gọi là ‘bánh ít đi bánh quy lại’.”

Tám Cân nghe vậy cũng vui vẻ, cầm lấy cuốn sách liền lật ra. Đây là loại sách vẽ tranh liên hoàn cho trẻ em, tuy Tám Cân không thể biết hết mặt chữ, nhưng tiểu tử này trí nhớ tuyệt hảo, chỉ nhìn tranh liền dùng giọng điệu non nớt đọc cho Điem Nhi nghe. Không những vậy, cu cậu còn đọc diễn

cảm y như tình tiết trong truyện, theo như San Hô nói thì, so với ngạch nương cậu còn hay hơn.

Cứ như thế, trong âm điệu trong trẻo của con trai lớn, cơn buồn ngủ mông lung tràn đến, bất tri bất giác Điem Nhi liền ngủ thiếp đi.

Vừa nhắm mắt đã ngủ hơn hai canh giờ, lúc mở mắt ra thấy Dận Chân đã nằm bên cạnh. Tự động cọ vào trong ngực nam nhân, Điem Nhi khẽ ngáp một cái, mơ mơ màng màng hỏi: “Tám Căn đâu?”

“Gia đã sai người bế về phòng rồi.” Dận Chân nửa tựa lên gối, vỗ nhẹ lên bờ vai thê tử.

Điem Nhi ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, cau mày nói: “Gia có tâm sự gì sao?”

Nam nhân không muốn nhiều lời, chỉ nói: “Ngoan ngoan ngủ đi, dưỡng tinh thần cho tốt.”

Điem Nhi nghe vậy cho là hẩn là đang suy nghĩ chuyện trên triều đình, nên cũng không hỏi kỹ nữa, đoạn tìm tư thế thoải mái lại ngủ mất.

Dận Chân không hề buồn ngủ, trong đầu hẩn quay cuồng đủ loại suy nghĩ loạn thất bát tao. Người vừa mới đến báỉ kiến, xác thật là môn hạ làm việc cho hẩn, người này tên là Niên Canh Nghiêu.

“Xem lời lẽ của hẩn, quả thật là người có lòng tính toán trước, ân khoa tháng chín sang năm, với tài học của hẩn ắt sẽ có tên trên bảng vàng. Hơn nữa vừa rồi hẩn còn ba lần bốn lượt biểu đạt lòng trung thành với mình...” đôi con ngươi sâu kín của Dận Chân lóe ra ánh suy tư: “Loại người như vậy, nếu được mình nâng đỡ, hẩn sẽ rất nhanh có thể đứng vững trên đường làm quan, hơn nữa người này ở phương diện quân sự cũng có thành tựu không tầm thường, viết được mấy cuốn sách binh kia cũng vô cùng tốt, thế lực của mình chủ yếu chiếm cứ ở Hộ bộ, tại phương diện quân sự cũng

không có người nào, mà hẳn cũng nhìn ra, gần đây Cát Nhĩ Đan càng gây rối lớn, Hoàng a mã thế nào cũng không để yên, trong vòng ba đến năm năm, triều đình chắc hẳn sẽ có động thái, nếu mình có thể chen một chân vào trong đó...”

Trong đầu Dận Chân vụt lóe qua đủ loại suy tính được mất thiệt hơn.

“Còn cả muội muội kia của hẳn...” Đối với Niên Tiểu Diệp có bộ dạng giống dưỡng mẫu của mình như đúc, Dận Chân có thể nói là có ấn tượng rất sâu, vì thế hơn hai năm qua cũng sai người âm thầm theo dõi.

“Qua hết năm này, sẽ là kỳ tuyển tú ba năm một lần, Niên Tiểu Diệp kia cũng nằm trong kỳ tuyển tú lần này, với tướng mạo của nàng ta, Hoàng a mã vừa nhìn thấy chắc chắn sẽ thu vào hậu cung... Buồn cười là Niên Canh Nghiêu kia còn vài lần ám chỉ mình thu nhận muội muội hẳn...” Dận Chân có chút mỉa mai nhếch khóe miệng, lập tức lại bắt đầu suy nghĩ, giả sử Niên Tiểu Diệp kia đến bên người Hoàng a mã, liệu có chỗ nào cho mình lợi dụng hay không... (gê thặc (• ε •))

“Ca ca đã về rồi...” Một giọng nói mềm mại vang lên, một thiếu nữ vừa tròn mười sáu uyển chuyển đi đến: “Đây là canh gà hầm táo đỏ muội tự tay hầm đó, ca ca mau nếm thử đi.”

Niên Canh Nghiêu nhận lấy bát canh, yêu thương nói: “Thân thể muội vốn đã yếu ớt, đã trẻ thế này tại sao còn chưa đi ngủ?”

Niên Tiểu Diệp làm nũng nói: “Ca ca chưa về, làm sao muội an tâm mà đi ngủ được.”

“Muội a...” Niên Canh Nghiêu lắc đầu bật cười, đối với muội muội này hẳn vừa đau vừa thương, lúc nhỏ vì hẳn nghịch ngợm từng hại muội muội

xém chết, sau đó muội muội như kỳ tích mà sống sót trở về, kể từ lúc đó hẳn liền phát lời thề, cả đời này nhất định phải bảo vệ muội muội thật tốt.

“Ca ca hôm nay đi gặp Tứ a ca sao?” Niên Tiểu Điệp đảo đôi mắt đẹp, nũng nịu hỏi.

Đối với điểm tâm tư kia của muội muội, Niên Canh Nghiêu đã sớm phát hiện, lập tức liền cười trêu ghẹo nói: “Gặp thì thế nào, không thì thế nào?”

Niên Tiểu Điệp giậm chân, uốn éo người không chịu, nói: “Ca ca thật xấu.”

Niên Canh Nghiêu lắc đầu bật cười. Hôm nay, quả thật hẳn có mơ hồ đề cập với Ung thân vương chuyện mình có một muội muội đang đợi tuyển tú, lúc ấy trên mặt Ung thân vương lộ ra một loại biểu tình kỳ lạ khó hiểu, trong lòng Niên Canh Nghiêu liền cho là, quả nhiên Vương gia cũng có ấn tượng với muội muội nhà mình. (quá ấn tượng đi chứ)

Kỳ thật cũng chẳng trách Niên Canh Nghiêu nghĩ vậy, bởi vì nếu nói lại, ở phương diện này cũng có một hiểu lầm rất lớn.

Ngày đó ở bãi săn Mộc Lan, lúc Niên Tiểu Điệp bị người bức ép nhét vào trong rương, chính nàng cũng không biết người chủ mưu là Dận Chân. Qua mấy ngày mơ mơ màng màng, lúc mở mắt ra lần nữa thì người đã đến tận cửa nhà mình.

Mà sau đó Dận Chân cũng sai người gửi một phong thư đến Niên gia, ngôn từ trong thư có chút sắc bén mà chỉ trích Niên Gia không biết cách dạy nữ nhi. Niên lão thái gia vừa giận vừa sợ, phạt Niên Tiểu Điệp một trận thật nặng, sau đó lặng lẽ đóng hết mấy cửa tiệm của Niên gia trong kinh thành, nhằm để qua vài năm sẽ không còn ai nhớ rõ đến thiếu nữ này nữa.

Mà thực hiển nhiên, sau lưng tất cả những chuyện này đều có dấu vết Dận Chân xuất thủ. Nếu hẳn không mạnh tay ém lại chuyện này, muội muội

chắc chắn đã không được yên yên ổn ổn mà đứng ở đây như lúc này.

Tại sao vị Ung thân vương kia lại nguyện ý bỏ ra sức lực lớn như vậy để xuất thủ chứ? Niên Canh Nghiêu nghĩ, ngoại trừ cả nhà mình là môn hạ làm việc cho hắn ra, cỡ lẽ Tứ gia cũng có tâm tư với tiểu muội chẳng!

“Muội đó!” Niên Canh Nghiêu cười khở nói: “Thật sự là con gái lớn không còn giữ được nữa rồi.”

Niên Tiểu Điệp nghe xong, không khỏi mặt phẫn hồng như đào.

Niên Canh Nghiêu lại nói: “Muội chỉ là tú nữ thông thường đứng hàng thứ ba, chỉ cần Ung thân vương thừa với bề trên một câu, muốn vào phủ, còn không phải dễ như trở bàn tay sao.”

Niên Tiểu Điệp nghe vậy liền nhớ lại lúc mình gặp Dận Chân ở bãi sấn Mộc Lan (bãi sấn Mộc Lan ở Nhiệt Hà), lúc ấy hắn còn kéo mình vào trong lòng, dùng ánh mắt mãnh liệt nhìn mình, cho nên nhất định là Dận Chân có hảo cảm với mình. Hơn nữa căn cứ vào lịch sử có viết, muội muội Niên Canh Nghiêu đích xác là Niên quý phi của hoàng đế Ung Chính. Vừa nghĩ như thế, trong lòng Niên Tiểu Điệp liền dấy lên một tia phẫn chấn.

“Aizz!” Niên Canh Nghiêu lúc này lại khẽ thở dài một cái.

Niên Tiểu Điệp hỏi tại sao ca ca thở dài.

Niên Canh Nghiêu bèn nói: “Suy cho cùng thì sẽ ủy khuất muội a, phải biết rằng cho dù muội được có được ban cho Ung thân vương, nhưng cùng lắm chỉ là trắc phúc tấn, bên trên còn có chính thất bức áp, sống như vậy cũng không dễ chịu.”

Niên Tiểu Điệp nghe ca ca nói ra một chuyện mà mình đang bận tâm nhất, cả người không khỏi cứng đờ.

Niên Canh Nghiêu lại nói tiếp: “Hơn nữa, ca nghe nói hiện nay vị Ung thân vương phúc tấn kia rất được Tứ a ca sủng ái, dưới gối nàng đã có một đứa con trai, nay trong bụng lại còn đang mang thai, nghe nói ngay cả Hoàng thượng cũng khen nàng là người có phúc lớn... Chưa hết, lần trước Tứ a ca bệnh tình nguy kịch, là nàng thủ tại bên người không rời nửa bước, hiền danh này đã lưu truyền rộng rãi, nàng ta vừa có địa vị lại được sủng ái, muội vào cửa trễ hơn, làm sao có thể tranh giành được?”

Niên Tiểu Điệp nghe vậy, trong lòng liền không vui nổi, chỉ thấy nàng ngẩng cao đầu, vẻ mặt khinh thường, thanh âm lạnh lùng nói: “Nàng ta có là chính thất thì thế nào? Nàng ta có con trai thì thế nào? Nàng ta được sủng ái thì thế nào?” Liên tục nói ba câu ‘thế nào’, Niên Tiểu Điệp khí thế ngất trời nói: “Trong lòng Tứ gia đã có muội, chỉ đợi muội vào cửa, chắc chắn sẽ làm cho hẵn chỉ chung tình với một mình muội, đến lúc đó tự nhiên sẽ có con trai, hơn nữa đối với hoàng tử Mãn Thanh mà nói, kỳ thật địa vị phúc tấn và trắc phúc tấn cũng không chênh lệch quá lớn, chỉ đợi tương lai Tứ gia ‘vinh đăng đại bảo’, con trai của muội sẽ là hoàng tử cao quý, đến lúc đó ai sẽ quan tâm hẵn là do trắc phúc tấn sinh ra chứ?”

(* Vinh đăng đại bảo: vinh quang ngời lên ngôi báu)

Niên Canh Nghiêu nghe lời này không khỏi thần sắc đại biến, đứng bật dậy quát: “Cấm ngôn! Cái gì mà vinh đăng đại bảo, lời này mà muội cũng có thể nói sao.”

Từ lúc xuyên không đến đây, vị ca ca ‘hờ’ này của Niên Tiểu Điệp luôn đối với nàng ngàn theo trăm thuận, cho nên lúc này nàng cũng không sợ, ngược lại phản đối: “Ở đây chỉ có hai huynh muội ta, có gì mà không thể nói, ca ca... muội nói cho huynh biết, người kế thừa đế vị tương lai, nhất định là Ung thân vương.”

Sắc mặt Niên Canh Nghiêu trải qua vài phen biến hóa, lại nhìn vẻ mặt cố chấp của muội muội, cuối cùng khe khẽ thở dài, xoa mi tâm nói: “Những

lời này về sau không được nói nữa, nếu muội đã quyết định, vậy ca ca bất cứ lúc nào cũng sẽ là hậu thuẫn kiên cố nhất của muội.”

Niên Tiểu Điệp nhoẻn miệng cười, nũng nịu cọ cọ lên người Niên Canh Nghiêu, lay ống tay áo của hắn, nói: “Tiểu Điệp đã biết, về sau Tiểu Điệp có thể hoàn toàn dựa dẫm vào ca ca rồi.”

Niên Canh Nghiêu bất đắc dĩ cười khở một tiếng, sau lại nói: “Đúng rồi, trong khoảng thời gian trước kỳ tuyển tú này, muội thành thành thật thật ở trong nhà cho ca, ngàn vạn lần không được xuất đầu lộ diện ra ngoài, vạn nhất gặp phải Thập Tứ a ca, chỉ sợ sẽ phát sinh phiền phức gì.”

Bởi vì chuyện tai tiếng kia mà Niên Tiểu Điệp từng bị phạt nặng, gần như muốn tróc một lớp da, trong hai năm qua đều bị nhốt ở trong nhà không được ra ngoài, cho nên nghe Niên Canh Nghiêu nói vậy, bèn vội vàng nói: “Ca ca sao còn nhắc đến chuyện cũ xưa lơ xưa lặc kia chứ, ai mà chẳng có thời non trẻ không hiểu chuyện, vả lại muội cùng với Thập Tứ a ca hoàn toàn trong sạch, nhiều lắm chỉ xem nhau như là bằng hữu mà thôi, tại sao một đám các người, ai cũng nghĩ đến chuyện xấu xa kia.”

“Được rồi, được rồi, muội muội của ta trong bụng đều là phong quang tề nguyệt, chúng ta là đám phàm phu tục tử tất nhiên không sánh bằng.” Niên Canh Nghiêu cười khở nói: “Ca ca chẳng qua nhắc nhở muội một chút thôi, dù sao nếu muội muốn bước vào cửa lớn phủ Ung thân vương, thì tuyệt đối không thể có dính líu gì với Thập Tứ a ca được, nếu không người đầu tiên đương kim Thánh thượng không bỏ qua, chính là muội đó!”

Đối mặt với vẻ mặt đầy cảnh cáo của Niên Canh Nghiêu, trong lòng Niên Tiểu Điệp đánh thót một cái, dùng sức gật gật đầu: “Muội muội đã biết rồi!”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Sinh Con

Thọ thần của Đức phi qua không bao lâu, lại là thánh thọ của hoàng đế Khang Hy, ngày đó Diềm Nhi lấy cố thân thể không khoẻ, không tham dự cung yến, Dận Chân chỉ mang theo Tám Cân tiến cung chúc thọ, đến lúc trở về trời đã tối đen.

Diềm Nhi tinh tế quan sát trượng phu, thấy giữa hai đầu lông mày hẳn ẩn hiện tia uất khí, liền biết chắc là Khang Hy lại làm khó dễ gì, bèn gọi Tiền ma ma dẫn Tám Cân đi xuống nghỉ ngơi, Diềm Nhi tự mình đi tới cởi áo cho Dận Chân.

“Để đám nô tài hầu hạ là được rồi, nàng đi nghỉ ngơi đi.” Dận Chân khẽ nhú mày nói.

“Người ta hiếm khi hiền huệ một lần!” Diềm Nhi ngẩng đầu, nghịch ngợm lộ ra một đôi răng mèo: “Gia chỉ cần hưởng thụ là được.”

Đối mặt với nụ cười “không tim không phổi” kia, cho dù trong lòng có buồn bực nhiều hơn nữa cũng biến mất. Tâm tình Dận Chân hơi đổi, tầm mắt lại dừng trên bụng đã nhô thật cao của Diềm Nhi, hai hàng mày rất cuộc không còn nhíu chặt nữa.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, hai vợ chồng nằm trên giường, lúc này Diềm Nhi đã mang thai hơn năm tháng, bởi vì là đa bào thai, nên bây giờ bụng nàng quả thực lớn đến dọa người.

“Aizz!” Diềm Nhi nửa tựa trên gối đầu, khẽ thở dài.

Dận Chân nhìn nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Điềm Nhi liền có chút ưu sầu nói: “Bụng lớn như vậy thật sự liệu có vấn đề gì không?”

“Đừng có đoán mò!!!” Dận Chân nói: “Không phải Hứa thái y mỗi ngày đều xem mạch bình an cho nàng sao, nếu đứa bé có vấn đề, sao lão lại không nói.”

Nghe nói lúc nữ nhân mang thai, cảm xúc chuyển biến cũng giống như mây bay trên trời, phiêu đảng bất định. Thực hiển nhiên, Điềm Nhi cũng phạm vào cái bệnh này.

Chỉ thấy tâm tình trên mặt nàng thoáng chốc sa sút, hai tay ôm bụng, rất vụng về trở mình, đưa lưng về phía Dận Chân. Không được bao lâu, từng trận úy khuất nghẹn ngào liền vang lên.

Dận Chân trong lòng căng thẳng, kề sát người vào, liền thấy tiểu cô nương vừa rồi còn đang rất bình thường, thế mà lúc này đã hoàn toàn biến thành khóc sụt mướt.

“Làm sao vậy? Đau bụng sao?” Dận Chân vén chăn muốn đi gọi hạ nhân.

Điềm Nhi lắc đầu, nước nỡ nói: “Không, không phải đau bụng.”

Dận Chân hơi tỉnh táo lại, trầm giọng nói: “Là ai khi dễ nàng sao?”

Điềm Nhi trầm mặc, bỗng nhiên ôm mặt khóc càng lớn tiếng.

Dận Chân liền cho là mình đoán đúng rồi, gương mặt đột nhiên biến đen. “Là ai?” Hắn có chút cắn răng nghiến lợi hỏi.

Điềm Nhi đột nhiên phát giận, tựa như quát, nói: “Chính là chàng á!”

Dận Chân sửng sốt một lúc, lập tức dùng thanh âm có chút khó tin hỏi: “Gia đình với nàng còn chưa đủ tốt sao?”

“Tốt cái gì mà tốt!” Điem Nhi dùng giọng điệu ‘vò đã mẹ không sợ nứt’ nói: “Thiếp ở đây liều mạng sinh con cho chàng, chàng ở bên kia nạp ‘như hoa mỹ quyến’... hu hu... Không công bằng... Không công bằng... Thiếp, thiếp không muốn sinh nữa...” (vò đã mẹ không sợ nứt: tương tự như câu “cùi không sợ lở”)

“Ăn nói bậy bạ!” thấy Điem Nhi rõ ràng đã kích động kịch liệt, tâm tình Dận Chân vốn có chút tức giận cũng toàn bộ biến thành bất đắc dĩ: “Gia khi nào thì muốn nạp như hoa mỹ quyến chứ?”

Điem Nhi liền nói: “Chàng đừng có mà an ủi thiếp, tính toán toán ngày, lúc thiếp sinh con, chính là lúc bắt đầu tuyển tú không sai biệt lắm đâu. Hu hu... đến lúc đó nhất định chàng sẽ có người mới quên người cũ.”

Dận Chân nghe xong trong lòng không khỏi tức giận, cái gì mà có người mới quên người cũ, nàng cho gia là hạng người như vậy sao? Nhưng lời muốn nói ra khỏi miệng, lại bị vé mặt thương tâm của thê tử mạnh mẽ nén ngược trở lại.

Dận Chân khẽ thở dài, rất bất đắc dĩ hỏi: “Mấy ngày nay nàng luôn rầu rĩ không vui, là vì suy nghĩ việc này?”

Điem Nhi vẫn luôn thăm nhủ, nàng ép mình không muốn nghĩ tới, nhưng không hiểu sao không khống chế được chính mình, mắt thấy kỳ tuyển tú sắp đến tới nơi, làm sao nàng còn có thể bình tĩnh được.

Dận Chân khẽ thở dài, dùng khẩu khí bất đắc dĩ nói: “Nàng a, cứ thích nghĩ ngợi lung tung, gia đã nói với ngạch nương rằng lần tuyển tú này phủ chúng ta sẽ không nhận người.”

Điem Nhi nghe xong, cả thân thể tròn vo lập tức cứng đờ, nâng lên khuôn mặt nhỏ kèm nhèm đầy nước mắt, thút thít hỏi: “Thật sao?”

Dận Chân hừ một tiếng, không lên tiếng.

Lúc này Diễm Nhi mới kịp phản ứng, vừa rồi mình mới nói gì đó không đúng. Cho nên, mặc dù hiện tại cảm thấy vừa mừng vừa sợ, trên mặt lại lộ ra biểu tình ngượng ngùng. Như con mèo con nghẹn ngào hai tiếng, nàng tự kiểm điểm nói: “Hu hu... Dận Chân, thực xin lỗi, thiếp, thiếp cũng không biết tại sao không khống chế được mình, thiếp, thiếp rất sợ.”

Theo vòng bụng càng nổi lên như quả cầu hơi, áp lực càng theo đó mà sản sinh ra, khiến cả người Diễm Nhi không thể khống chế càng ngày càng trở nên cảm xúc hóa.

“Sợ cái gì!” Dận Chân vỗ nhẹ bả vai thê tử: “Nàng và bọn nhỏ đều sẽ bình an.”

Diễm Nhi nín khóc mỉm cười, dùng sức gật gật đầu.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, trở mình qua năm mới, trong nháy mắt đã đến kỳ xuân về hoa nở.

Diễm Nhi lúc này cũng đã mang thai được tám tháng, ngày sinh sắp đến gần. Một ngày nọ, hai vợ chồng dùng xong bữa tối, Dận Chân nhìn cái bụng lớn đến một cách kỳ lạ, trong thần sắc cũng có tia lo lắng thật sâu.

“Hôm nay Hứa thái y đến bắt mạch, nói thế nào?”

Diễm Nhi liền trả lời: “Không có gì, vẫn như mọi ngày, hết thấy đều tốt đẹp.”

Dận Chân lại nói: “Nàng thể cốt vốn nhỏ nhắn, lúc trước sinh Tám Cân cũng không dễ dàng, nay lại phải liên tiếp sinh...” Trong lời nói tràn đầy lo lắng.

“Gia không cần lo lắng.” Diễm Nhi cười an ủi: “Từ hai tháng trước, thiếp thân đã theo lời Hứa thái y dặn dò, mỗi ngày đi lại ở trong phòng nhiều hơn, như vậy lúc sinh sẽ tương đối dễ dàng hơn.”

“Ừm!” Dận Chân gật đầu: “May mà bây giờ khí trời còn mát mẻ, nàng cũng đỡ phải vất vả hơn một chút.”

Điềm Nhi cười cười: “Gia, lúc này nếu không có việc gì, không bằng bồi thần thiệp đi bộ trong vườn một lúc đi?”

Dận Chân tất nhiên là đồng ý.

Lại nửa tháng trôi qua, Dận Chân sai người đón mẹ Điềm Nhi đến đây, cho phép bà có thể ở lại trong phủ trước ngày Điềm Nhi sinh. Có mẫu thân ở cạnh bên, Điềm Nhi trong lòng được an ủi, tâm tình càng trở nên tốt hơn.

Như thế, mang thai đằng đẵng suốt chín tháng trời, đám trẻ rốt cuộc gặp gặp không chờ được nữa, bắt đầu hành hạ lên mẹ ruột chúng.

Lúc Điềm Nhi trở dạ, Dận Chân không có ở trong phủ.

Đỡ lấy thân thể run rẩy của nữ nhi, mẹ Điềm Nhi cuống quýt nói: “Mau nâng chủ tử các người đến phòng sinh đi, kêu đám bà đỡ đến đây, thất thần làm gì còn không mau đi đi!” rốt cuộc coi như San Hô trấn định nhất, vội vàng đến tây sương phòng, thu dọn lại những vật cần thiết trong lúc sinh.

Khi Dận Chân hay tin Điềm Nhi bắt đầu trở dạ, trong nháy mắt liền choáng váng sững sờ. Vẫn là Thập Tam a ca sau lưng đẩy hẳn một cái, thúc giục nói: “Tứ ca, mau về nhà đi a.”

Sắc mặt Dận Chân có hơi mờ mịt, miệng toan mở lời, liền truyền đến một giọng nói đầy chế nhạo: “Ồ? Tiểu Tứ tẩu của ta sắp sinh sao? Thật sự là chúc mừng, chúc mừng a!”

Thập Tứ a ca Dận Trinh mặt đầy ý cười đi tới, phía sau hẳn là Bát a ca, Cửu a ca và Thập a ca. “Vừa đúng lúc, đệ đệ hôm nay cũng muốn tham gia náo nhiệt, đi thăm đám cháu gái sắp ra đời của ta một chút.”

Sắc mặt mờ mịt của Dận Chân, nháy mắt liền biến mất không còn, cả người lại khôi phục được bản sắc vốn có của ‘lãnh diện hoàng tử’. Hắn chỉ khẽ gật đầu, ném lại một cái biểu tình tùy tiện, liền nhắc chân đi ra ngoài.

“Ha ha... Bát ca, Cửu ca, Thập ca, mấy ca có muốn cùng tham gia nào nhiệt luôn không?”

Trên gương mặt ôn nhuận như ngọc của Dận Tự xuất hiện biểu tình ầm ập, hơi lo lắng, gật đầu nói: “Cũng được.”

Lúc Dận Chân vội vàng chạy về đến phủ, sắc trời đã tối hẳn.

“Phúc tấn thế nào rồi?” Hắn sắc mặt âm trầm hỏi.

Tiền ma ma trên mặt cũng hiện đầy lo lắng, chỉ nói: “Hồi bữa gia, phúc tấn đã vào đó hơn hai canh giờ rồi, bây giờ còn đang đau bụng.”

Nghe tiếng kêu đau lúc cao lúc thấp, lúc liền lúc dứt bên trong, trong lòng Dận Chân mơ hồ cũng bắt đầu hồi hoàng, hít sâu một hơi, hắn xoay người ra khỏi phòng sinh.

Lúc này, Bát, Cửu, Thập, Thập Tam, Thập Tứ a ca cùng theo tới đang ở trong phòng khách uống trà. Thấy Dận Chân đi tới, Thập Tam a ca Dận Tường lên tiếng hỏi trước: “Tứ tẩu thế nào rồi?”

Dận Chân khẽ lắc đầu, vừa muốn nói gì đó, thanh âm thô thiển mang theo đầy ý cười của Thập a ca liền chặn qua: “Nhìn xem nhìn xem, biểu tình của lão Thập Tam trông còn gấp gáp hơn, ai không biết còn tưởng rằng bên trong là lão bà người sinh con đó!”

“Thập ca nói bậy bạ gì đó!” Dận Tường sắc mặt không tốt, có chút tức giận nói: “Bình thường Tứ tẩu đối với một nhà đệ đệ có nhiều phúc chiếu, lúc này tẩu ấy sắp sinh, đệ đệ quan tâm một chút thì có làm sao!”

Thập a ca vờ ủy khuất lên tiếng phản bác: “Ca ca bất quá là chỉ đùa một chút thôi, lão Thập Tam người làm chi kích động dữ vậy?”

“Người ——”

“Được rồi!” Mắt thấy hai người này bắt đầu cương lên, Bát a ca Dận Tự hòa nhã mở miệng nói: “Đều là huynh đệ một nhà, có gì từ từ nói. Thập tam đệ, Thập ca của đệ chính là người thô thiển như vậy, đệ đừng chấp nhặt với hắn.”

Dận Tường trừng mắt liếc Thập a ca một cái, rốt cuộc không cố chấp nữa.

Bát a ca Dận Tự lại nói: “Tứ ca, Tứ tẩu nhất định sẽ bình an vô sự sinh hạ cháu trai, ca đừng lo lắng quá.”

Dận Chân gật gật đầu, xem như cảm ơn lời chúc của hắn.

Nhưng mà, trên thế giới này, luôn có nhiều người không có mắt biết nhìn cục diện, hoặc nói là nhiều tên ‘thích bới móc’.

“Hầyzz! Nhắc tới chuyện nữ nhân sinh nở, ấy vậy mà thật sự rất gian nan a, không cần thận một chút liền ——” Thập Tứ a ca Dận Trinh vẻ mặt đầy “bi thương” nói: “Cách đây ít năm trong phủ ta có một cách cách đã bị...”

Lời này vừa phun ra, sắc mặt Dận Chân lập tức đen như đáy nồi.

Chuyện Dận Trinh từng có một cách cách vì băng huyết mà chết, ngay cả đứa bé cũng trực tiếp chết ngạt trong bụng mẹ, những người ngồi ở đây đều từng nghe qua. Hắn lại chọn ngay thời khắc này nói ra, chẳng phải là đang trù ẻo Ung thân vương phúc tấn cũng sẽ bị như vậy sao.

Dận Chân gắt gao nhìn đăm đăm đê đê ruột thịt của mình, giọng nói lạnh lẽo như băng hàn phát ra: “Cách cách kia của người bất quá chỉ là một đũa mệnh tiện, làm sao có thể đánh đồng cùng phúc tấn của gia. Lão Thập Tứ, ca ca ta đây có một lời khuyên, người nên ăn nói cẩn thận một chút, bớt kinh động đến thần linh đi, đừng để hiện tại còn vài đũa bé kia cũng không giữ được.”

“Người ——” sắc mặt Dận Trinh lập tức phình căng bầm tím, phần lộ cực hạn khiến hẳn không thêm giữ mồm giữ miệng gì nữa: “Hừ, ta thấy Tứ ca người vẫn nên lo lắng cho người bên trong kia đi, đến bây giờ vẫn còn chưa sinh được, hay vĩnh viễn không sinh được cũng biết chừng!”

Dận Chân nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt âm trầm như nước, không nói hai lời liền nâng quyền tay lên, lập tức đã vọt đến trước người Dận Trinh, cánh tay phát ra lực, đương lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, một quyền đã đánh tới gò má Thập Tứ a ca.

“Á ——” Thập Tứ a ca hét thảm một tiếng, mắt nổi đom đóm ngả nhào trên đất.

“Oa oa ——” cùng lúc đó, một tiếng khóc của trẻ sơ sinh thét lên như tiếng sét đánh bên tai.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cục Cưng

Trong không gian cực kỳ im ắng, tiếng khóc của trẻ sơ sinh đặc biệt càng vang dội, thanh âm dồn dập chói tai, gần như trong nháy mắt liền truyền thẳng đến lỗ tai của mọi người trong phòng khách.

Mơ hồ còn có người reo hò, hét lên: “Còn một đứa...”

Dận Chân vẻ mặt vui mừng, cũng không quan tâm đến Thập Tứ a ca còn đang ngã ngối ở đó, chỉ không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cửa, dường như có thể nhìn xuyên thấu qua màn cửa dày kia, thấy rõ tình hình trong phòng sinh vậy.

Mấy vị a ca còn lại liếc mắt nhìn nhau, cũng biết Tứ tẩu bên trong đã bình an sinh nở, chỉ là không biết là nam hay nữ thôi.

“Đừng nói đều là khuê nữ hết nhé!” Thập a ca có chút không có hảo ý, suy đoán nói.

“Khuê nữ thì làm sao!” Cửu a ca một đôi mắt hoa đào, cười diễm lệ vô cùng: “Song sinh kim hoa, vậy cũng đã là cảnh trí đẹp nhất trong nhà Ái Tân Giác La chúng ta rồi.” Nhưng mà, nói thì nói như vậy, ánh mắt của mọi người cũng đều nhìn chăm chăm hướng ra cửa lớn, trên mặt ẩn hiện vẻ sốt ruột.

Không bao lâu sau, màn cửa được vén lên, Tiên ma ma cùng bà mụ theo sau lưng, mỗi người đều ôm một bọc tã lót tơ lụa đỏ thắm đi ra, trên mặt hai bà đều là nụ cười vui mừng, đi đến trước người Dận Chân hành lễ một cái, hoan hỉ nói: “Chúc mừng gia, phúc tấn sinh hạ được hai tiểu a ca.”

Dận Chân nghe xong trong lòng tất nhiên là mừng như điên, hai con người đen sáng quắc nhìn chăm chăm hai bọc tã lót đỏ thẫm, hít sâu một hơi nói: “Đưa gia nhìn xem.”

Tiền ma ma cùng bà mụ sau lưng theo lời đi lên trước vài bước.

Có lẽ vì nguyên nhân là đa bào thai, nên hai tiểu tử kia chỉ lớn bằng một nửa Tám Cân lúc mới sinh, được bọc trong tấm đệm nhỏ màu đỏ thẫm, lộ ra hai khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng nhẵn nhẵn, còn có lông măng li ti theo nhịp thở mà khẽ rung rinh, trông đáng yêu vô cùng.

Thập Tam a ca Dận Tường vội rảo bước tới, nhô đầu qua tinh tế đánh giá, đoạn chấp tay cười nói: “Chúc mừng Tứ ca được quý tử a!”

Trên mặt Dận Chân không còn âm trầm như vừa rồi, cười ha hả một tiếng, cả mặt cả mày đều là thoải mái đặc ý không nói lên lời.

Cửu a ca, Thập a ca, Thập Tứ a ca, nghe nói là hai tiểu a ca, trong lòng đều tắc nghẹn, trên mặt đều hiện ra vẻ thất vọng. Bát a ca Dận Tự lại sắc mặt như thường, đứng dậy đi đến chúc mừng.

Dận Chân nhìn hẩn một cái thật sâu, hơi gật đầu, xem như lời cảm ơn.

Nhìn nam nhân mà mình luôn xem là đối thủ trong tâm trí, bên trái ôm một bọc đỏ thẫm, phải một bọc đỏ thẫm, trong lòng Dận Tự lại không hề bình tĩnh như bề ngoài. Mới mấy năm trước thôi, hai người họ dưới gối đều không ai có nam tự. Hẩn là vì mới tân hôn, mà Dận Chân lại là vì mệnh ngạnh khắc thê.

Ai ngờ phong thủy luân chuyển, chỉ vài năm sau, dưới gối Dận Chân đã có ba đứa con trai, mà chính mình... Nghĩ đến đây, trong lòng Dận Tự càng âm đạm, từ lúc Dận Chân liên tiếp có con, lời đồn hẩn là ‘Thiên Sát Cô Tinh’ nhất định rất nhanh đã bị người quên lãng, hơn nữa, từ sau sự kiện dịch bệnh ở Mộc Lan, đã khiến cho thái độ của Hoàng a mã đối với hẩn bắt

đầu hòa nhã hơn..., cũng không còn lãnh ngôn lãnh ngữ như ngày xưa nữa, người trên triều đình lại quen ‘gió thổi chiều nào thì nghiêng theo chiều ấy’, hiện nay thanh thế của Ung thân vương vậy mà càng nổi vọt...

Đương lúc Bát a ca còn đang suy nghĩ miên man trong đầu, Dận Chân lại hỏi Tiên ma ma: “Phúc tấn như thế nào?”

“Hồi bẩm vương gia!” Tiên ma ma cười nói: “Bà mụ vừa mới nhìn qua, nói trong bụng phúc tấn còn có một tiểu chủ tử, nhưng hiện giờ chưa chịu chui ra, chỉ sợ qua vài canh giờ nữa mới được, phúc tấn vừa uống hết bát canh sâm, bây giờ đã ngủ rồi ạ.”

Nha đầu này! Ngay cả sinh con cũng muốn nghỉ xả hơi...

Cố gắng đè nén hưng phấn trong lòng, khước miệng Dận Chân nhếch cao, nói: “Ừm... Giao mấy đứa trẻ cho bà vú đi, dặn dò họ phải hầu hạ Nhị a ca và Tam a ca thật tốt cho gia.”

“Dạ!” Tiên ma ma vui cười thừa vâng, cùng ma ma sau lưng ôm hai tiểu tử đã ngủ khò kia lui xuống.

Nghe nói trong bụng Ung thân vương phúc tấn còn có một đứa nữa, ngoại trừ Thập Tam a ca ra, những người còn lại trong lòng liền càng không thoải mái nổi.

Cửu a ca thì đương trường không âm không dương nói hai câu chúc mừng, đoạn phất tay áo rời đi. Thập a ca tất nhiên là theo sát chân hẵn. Dận Tự thì nán lại ngồi một lát mới lấy lý do trời đã khuya, bèn cáo từ về phủ.

Trong phòng sinh, Điem Nhi vừa nhắm mắt nghỉ ngơi liền ngủ ba canh giờ, đợi đến lúc nửa đêm, tiểu tử trong bụng kia mới đuối theo bước chân của các ca ca mà chính thức bước vào nhân gian.

Đã đợi lâu ở bên ngoài có chút không kiên nhẫn, Dận Chân tinh thần phấn chấn, trong lòng âm thầm mong mỏi.

Có lẽ là do hai lần sinh trước đó mà sản đạo* đã hoàn toàn mở rộng, đứa bé lần này Điem Nhi sinh cực kỳ nhanh, cơ hồ bên này mới cảm thấy đau, bên kia đã thấy đầu đứa bé chui ra rồi.

(*sản đạo: đường thai nhi từ trong bụng mẹ chui ra ngoài)

“Sinh rồi sinh ra rồi...” Trong phòng sinh truyền đến thanh âm vui sướng của đám nữ nhân.

Dận Chân nghe thấy loáng thoáng, không khỏi lập tức đứng bật dậy. Liền thấy không bao lâu sau, mẹ Điem Nhi tự mình ôm một bọc tã đỏ đi ra, trên mặt bà ẩn hiện vẻ mỏi mệt, nhưng thần sắc thì lại cực kỳ hưng phấn.

“Thần phụ xin chúc mừng Vương gia!” mẹ Điem Nhi tươi cười bế đứa bé đưa đến trước: “Vẫn là con trai!”

Dận Chân nghe vậy trong lòng tất nhiên là vui mừng khôn xiết. Một bào thai ba đứa con trai, tuyệt đối là chuyện đầu tiên kể từ khi dòng họ Ái Tân Giác La khai thiên lập địa đến nay mới có a!

Đồng thời vươn tay ra đón lấy con trai, nhìn đứa bé nho nhỏ kia, Dận Chân mỉm cười nói: “Vất vả cho phu nhân, không biết phúc tấn hiện nay thế nào?”

Mẹ Điem Nhi nói: “Vẫn khỏe, lúc này còn đang có tinh thần, đòi muốn gặp ngài đây!”

Dận Chân nghe vậy nụ cười trên mặt càng sâu, bố trí ổn thỏa cho con xong, liền nhắc chân đi vào trong.

Mới vừa bước vào cửa, một mùi máu tươi liền xông vào chóp mũi, Dận Chân nhìn tiểu nhân nhi nửa tựa trên gối mềm, sắc mặt tái nhợt, cả người yếu ớt, nghĩ đến đối phương vừa rồi đã trải qua thống khổ như thế nào, một cảm giác đau lòng thật sâu liền xông thẳng vào tim, hai chân không khỏi bước càng nhanh hơn.

“Thế nào rồi?” Thanh âm của hắn có chút khàn khàn hỏi.

Điền Nhi thấy giữa hai lông mày hắn hoàn toàn là vẻ xúc động, trong lòng càng ấm áp, ôn nhu nói: “Không sao cả, vẫn khỏe!”

Dận Chân ngồi ở cạnh giường, mấp máy môi vài lần muốn nói điều gì, lại không thấy thốt ra lời nào. Hai người yên lặng nhìn nhau, một loại cảm giác ấm áp không nói thành lời bỗng bành phiêu đảng giữa họ.

Cuối cùng vẫn là Điền Nhi lên tiếng phá tan yên tĩnh trước, chỉ thấy nàng cười một tiếng, giả vờ thở vắn than dài: “Ai da! Lần này lại là ba tên tiểu tử thúì, vốn còn tưởng rằng thế nào cũng lọt ra một nữ nhi a, thật là thất vọng.”

Dận Chân nghe vậy, lập tức thu hồi vẻ mặt cảm động, dùng giọng điệu cổ vũ, an ủi nói: “Lần sau nhất định sẽ có!”

Điền Nhi đại 囧... thầm nghĩ, mình mới vừa sinh con xong, ngài đã suy tính mang thai lần sau sao?

Dù sao sinh con cũng tiêu hao quá nhiều thể lực của Điền Nhi, hai vợ chồng lại nói chuyện được một lát, Điền Nhi liền bất tri bất giác ngủ thiếp đi, Dận Chân thì đứng dậy đến thư phòng, dưới ánh nến cháy tí tách, nét mặt hắn mang ý cười, ngồi suốt một đêm.

Rạng sáng ngày hôm sau, lúc vầng thái dương vừa mới nhú lên từ phía đường chân trời, vô số người hoặc ngoài sáng hoặc trong tối để ý đến trước cổng lớn phủ Ung thân vương, liền bắt gặp, dưới mái hiên cổng lớn màu

xanh lam treo lên ba cây cung nhỏ, đang thích thú đong đưa qua lại trong cơn gió nhẹ của buổi sớm mai. Trong thoáng chốc, mọi người liền biết được, Ung vương gia người ta vừa có được liên tục ba đứa con trai. Đều cũng chính là đích tử a (con trai do chính thể sinh), đó là được phúc khí nhiều cỡ nào!

Mà tin tức này, đương nhiên cũng đã truyền đến lỗ tai Khang Hy trước tiên, cho nên trong buổi triều sáng nay, trước đám quần thần, ông còn khen ngợi Dận Chân một hồi, không khỏi hấp dẫn ánh mắt chú ý của chúng nhân, ngay cả Thái tử đứng cách ngự tọa gần nhất cũng không kiềm được tia biến sắc.

Đối với những chuyện ‘gió mây vãn vũ’ trong triều đình, tất nhiên Điem Nhi không hề biết chút nào, nàng vừa tỉnh dậy, lúc này tinh thần đang còn tốt. San Hô cầm khăn ẩm lau tay lau mặt cho nàng, Điem Nhi liền hỏi thăm bọn nhỏ thế nào.

“Ba tiểu a ca vẫn tốt ạ, nửa canh giờ trước mới được bà vú cho bú, bây giờ đã ngủ tiếp rồi.”

Hôm qua Điem Nhi chỉ lo rặn đẻ, dáng dấp bọn nhỏ thế nào cũng chưa nhìn rõ, hiện tại liền có chút khẩn cấp chờ không kịp. Lại qua một canh giờ, vừa dùng xong bữa sáng, nàng đã ồn ào kêu người ôm mấy đứa bé tới.

Nhẹ nhàng ánh chừng trọng lượng, Điem Nhi có chút lo lắng nói: “Sao lại nhẹ như thế?.”

Tiền ma ma liền cười đáp: “Phúc tấn yên tâm đi, mấy tiểu a ca tuy có hơi nhẹ một chút, nhưng uống sữa vào là sẽ có khí lực, đợi qua vài ngày nữa thể trọng sẽ tăng lên.”

Điem Nhi nghe vậy mới yên tâm, nhìn bên này, ngắm bên kia, bộ dạng vô cùng hạnh phúc. Ba cái đầu củ cải nhỏ được đặt nằm kề sát nhau, khiến càng nhìn càng thấy cảnh đẹp ý vui.

Cho nên vị mẩu thân bụng dạ xấu xa nào đó, liền vươn đầu ngón tay chọt chọt lên ba cái trán nhỏ, một cái lại một cái, chọc cho ba tên tiểu gia hỏa kia vừa nhú mày vừa dẫu môi chực khóc. Mắt thấy các tiểu chủ tử bị chọc suýt khóc, San Hô ở bên cạnh vội vàng hỏi: “Chủ tử đã nghĩ ra nhũ danh cho mấy vị tiểu a ca chưa?”

Điền Nhi ngớ người, nhăn đôi mày lại, rõ ràng là bắt đầu lâm vào tình cảnh nan giải. Mọi người thấy thế không khỏi mồm năm miệng mười, cực kỳ hưng phấn bắt đầu nhỏ giọng thảo luận, đang còn sôi nổi, bên ngoài truyền đến tiếng hân hoan của Tiểu Hi Tử: “Nô tài thỉnh an Đại a ca.”

Đã tự động được lên chức Đại a ca, Tám Cân tựa như một cơn gió quét vào phòng.

Tối hôm qua Điền Nhi trở dạ, thằng bé con nhỏ vì sợ dọa đến nó, nên không báo cho cu cậu biết, sáng sớm nay Tám Cân vừa thức dậy, liền nghe nói ngạch nương đã sinh cho mình ba đệ đệ, trong lòng lập tức như nổ pháo, vui mừng hưng phấn chưa từng có.

“Đệ đệ đâu? Đệ đệ đâu?” thằng bé tíu ta tíu tít liên thanh la hét, đôi mắt to đen lúng liếng quét nhìn nơi nơi.

“A! Đệ đệ!” Nhìn mọi người đang vây quanh mấy cái bọc đỏ thẫm, Tám Cân chạy vèo tới, nhìn lần lượt từ trái sang phải, “Ba đệ đệ luôn!”

Điền Nhi nhìn bộ dáng ngây ngốc của con trai lớn, không khỏi cười phì một tiếng, xoa lên cái trán ‘nửa vầng trăng’ của thằng bé, dịu dàng nói: “Từ bây giờ trở đi, Tám Cân của chúng ta đã làm ca ca rồi!”

“Dạ!” Tám Cân gật đầu thật mạnh, cười toe toét.

“Ta chính là ca ca của các đệ nga!” cu cậu như ‘tiểu đại nhân’ lần lượt sờ sờ bàn tay nhỏ của từng đệ đệ: “Phải ngoan ngoãn nga!”

Mọi người trong phòng đều cười rộ lên.

Điền Nhi nhìn bốn đứa con trai một lớn ba nhỏ, trong lòng ngoài vui mừng ra, còn cảm thấy chua xót, cái mũi liền đỏ lên, suýt chút nữa muốn rơi nước mắt. Quả thật đúng là ‘không nuôi con không biết ơn cha mẹ’!

“Nhưng ngạch nương...” đương lúc Điền Nhi còn đang tự cảm hoài, Tám Cân vừa lên chức ca ca, đột nhiên nói: “Bọn đệ đệ trông giống nhau quá a, vậy rốt cuộc ai mới là Nhị đệ, Tam đệ, Tứ đệ ạ?”

Điền Nhi: “...”

Cái này hình như thật đúng là một vấn đề a, hix hix hix...

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Gặp Lại

Về vấn đề đặt tên cho ba con trai, trong lòng Dận Chân sớm đã có phương án.

“Hoảng Thì, Hoảng Quân, Hoảng Lịch.” Điem Nhi lẩm nhẩm lặp đi lặp lại vài lần, rồi mới vỗ tay nịnh nọt: “Vương gia thật là đại tài!”

Dận Chân cười tròng mắt nhìn nàng một cái.

Điem Nhi cười hì hì, nói với ba cục cứng nằm trong nôi: “Thì ca, Quân ca, Lịch ca, các con có tên rồi, có thích không nào...”

Ba tên tiểu gia hỏa: khò khò ~(o~)~zZ.

“Thật y hệt ba con lợn con.” Điem Nhi thở dài.

Ở cũ là thời gian luôn khiến người ta khó chịu, cũng may mà lần này sinh con vào mùa xuân, thời tiết không nóng bức như lúc sinh Tám Cân, quả thật khiến Điem Nhi được thư thái không ít. Cứ như thế, ngày tháng vụt qua, chớp mắt đã đến mừng một tháng năm, Điem Nhi ở cũ đủ tháng được ra khỏi phòng, cũng là lúc trong phủ làm tiệc mừng đầy tháng cho ba đứa bé. Đạo gần đây Dận Chân cực kỳ nổi danh, mà tính tình của hắn lại có thói quen cẩn thận, cho nên tiệc mừng đầy tháng lần này cũng không khoa chiêng gõ trống như người ta vốn tưởng tượng, chẳng qua chỉ đơn giản gửi thiệp mời vài họ hàng thân thiết, bất quá dù sao cũng là đích tử, nên quy cách xa hoa cũng dễ hiểu.

Dận Chân đối với lần này có chút áy náy, Điem Nhi lại cảm thấy không sao cả, ngược lại còn an ủi: “Ba tên tiểu gia hỏa kia làm cho thiệp thân béo

to tròn như trái cầu, bây giờ cũng không có tinh lực tiếp đón khách khứa, tiệt đầy tháng thiếu bớt người, thiệp còn âm thầm cao hứng nữa là.”

Dận Chân nghe vậy càng thấy Điem Nhi hiểu chuyện, đối xử với nàng càng dịu dàng hơn ba phần.

Đứa bé sơ sinh nào cũng vậy, quả nhiên là mỗi ngày một khác, lúc này bọn chúng đã hoàn toàn lột xác khỏi làn da xấu xí lúc mới sinh, đã trở nên trắng nõn đáng yêu hơn nhiều.

Một ngày nọ, Điem Nhi bảo hạ nhân đổ nước vào một chậu gỗ đặt chỗ có ánh nắng mạnh, đợi đến khi nước được nắng sưởi ấm, mới cởi cái yếm của ba tiểu gia hỏa ra, trần truồng như con gà con bị ném vào trong chậu nước, vì mực nước nông cho nên cũng không lo bọn chúng bị sặc.

Tám Cân ngồi bên cạnh, thích thú giúp ngạch nương tắm cho đám đệ đệ.

“A, a, a...” lão nhị Hoảng Thì hai tay bám lên vành chậu, vừa kêu la ầm ỹ, vừa giang rộng hai chân ra ở trong nước đập bùm bùm không ngừng, mà lão Tam Hoảng Quân bên cạnh cu cậu cũng không phải vừa, quậy náo so với anh mình còn hăng hơn.

“Hai đứa con không yên một chút được sao?” Điem Nhi bất đắc dĩ thở dài, sau đó đem tầm mắt đặt trên con trai út.

Khác xa với hai ca ca có hơi quá mức hoạt bát, Hoảng Lịch lại là một đứa bé rất an phận, hay nói chính xác hơn là một đứa bé quá “lười”, cho dù bị ngạch nương đặt vào trong nước, tiểu a ca người ta cũng tự mình nhắm mắt lại... ngủ, nếu không có San Hồ vẫn luôn cẩn thận giữ lại cái đầu của thằng bé, không biết chừng tiểu tử thú vị này chắc chắn đã uống vài ngụm nước tắm rồi.

Mấy mẹ con đang vui vẻ tắm tấp thì Dận Chân một thân áo khoác ngoài màu xanh đi vào, thấy một màn này không khỏi sửng sờ.

“Thỉnh an gia!!” đám nô tài hầu hạ bên cạnh hô lên rầm rập quỳ đầy đất.

Điềm Nhi ngẩng đầu dùng giọng điệu vui mừng nói: “Gia tới vừa đúng lúc a, mau tới giúp thiếp một tay... A... Thì ca con lại hắt nước hả!!”

Dận Chân nhìn thê tử luống cuống tay chân bị các con khi dễ, yên lặng thở dài, phất tay cho mọi người lui xuống, rồi mới rảo bước đi đến ngồi xồm xuống cạnh Điềm Nhi.

“Sao lại tắm trong sân?” Hãn có chút bất mãn hỏi.

“Để sưởi nắng mà!” Điềm Nhi cười nói: “Tiền ma ma nói, trẻ con phơi nắng nhiều rất tốt cho cơ thể, còn nữa, chàng xem bọn chúng chơi rất vui mà, phải không a, Thì ca, Quân ca, Lịch ca?”

Hoảng Thì: “A a a —————.”

Hoảng Quân: “Nha nha nha —————.”

Hoảng Lịch: “Khò khò khọt —————.”

Điềm Nhi quay đầu, vẻ mặt đầy biểu tình ‘đó chàng thấy đúng chưa’.

Dận Chân hơi trừng mắt nhìn nàng một cái.

Bất quá rất rõ ràng, về phương diện tắm rửa cho con, nam nhân còn kém xa cả Điềm Nhi, chỉ thấy Dận Chân hai tay có chút cứng ngắc giữ lại hai nách Thì ca, nhưng không hiểu sao Nhị nhi tử cũng không chịu phối hợp một chút nào, hai bắp chân không ngừng quấy đạp, trong chốc lát liền làm cho trước ngực a mã dính đầy bọt nước.

Hì hì...

Điềm Nhi khì khì cười trộm như con sóc con, sau đó, ngẩng đầu làm mẫu hướng dẫn cho trượng phu, nào là phải giữ chỗ nào thẳng bé mới thoải

mái a, lực đạo phải bao nhiêu mới vừa a...

Hai vợ chồng liền chặt vật bắt đầu mở màn tắm rửa cho đám con. Đương nhiên, bởi vì lão Nhị lão Tam quậy dữ quá, cho nên trong đó cũng không thể không xen lẫn cả tiếng rống giận của Diềm Nhi.

“Quân ca, không được vẩy nước lên người ngạch nương, coi chừng cái móng của con! ... Á, Thì ca không được túm ‘tiểu kê kê’ của đệ đệ! Lỡ đứt mất thì sao... A, tiểu tử thúì nói không nghe phải không!”

Tám Cân ở bên cạnh nhìn cha mẹ luống cuống tay chân lại quay qua nhìn đệ đệ út đang nhàn nhã bập bênh trong chậu gỗ. Sau đó lập tức quyết định, ừm, mình vẫn nên tắm cho Hoảng Lịch thì hơn! Còn lão Nhị và lão Tam thì giao cho a mã và ngạch nương đi!

Hàng ngày chăm con nhỏ tuy vất vả rảnh nhưng lại tràn đầy niềm vui, chút bất tri bất giác đã hai tháng trôi qua, mà dạo gần đây trong kinh thành có hai sự kiện được xem là hấp dẫn sự chú ý của người trong thiên hạ nhất, thứ nhất đó là ân khoa ba năm một lần, thứ hai, đó là kỳ tuyển tú thiên hạ.

Người trước là nhân tài trụ cột gánh vác quốc gia, người sau thì có liên quan đến dòng dõi hoàng thất, bởi vì vậy mà gần đây bầu không khí trong kinh thành lại bắt đầu sôi nổi hẳn lên.

Tất nhiên, thân là Ung thân vương, trước cửa phủ Dận Chân hàng ngày luôn nườm nượp người xin báí kiến, xếp thành hàng dài nối liền không dứt. Thấy vậy, Dận Chân bèn xử lý bằng cách mang vợ con đi đến ôn tuyên thôn trang, đúng là dứt khoát phẩy tay áo bỏ đi không còn một mảnh.

Khang Hy để nghe thấy vậy, trong lòng sinh ra cảm xúc. Trong lúc đám nhi tử đều lũ lượt rủ nhau kéo bè kết phái, ngay cả Thái tử cũng góp phần trong đó, nhằm muốn chen một chân cho người nhà mình lọt vào đợt khoa thi lần này. Thì lão Tứ lại mang cả nhà đi lánh mặt, điều này biểu lộ điều gì, Khang Hy làm sao không biết.

“Aizz... Vẫn là nàng biết dạy con a!” Sau một lúc lâu, trong Càn Thanh cung tĩnh mịch vang lên tiếng thở dài cô độc mang theo đầy nét già nua.

Từ lần đầu tiên, đã cách vài năm Điem Nhi mới đến ôn tuyết thôn trang này, hơn nữa lần này lại đúng dịp mùa hè, là thời điểm hoa trên núi nở rộ rực rỡ, cây trái kết quả thơm ngọt đầy cây. Như bầy ong vỡ tổ, cả nhà nào lớn nào nhỏ chơi đùa phấn khích như điên.

Ban ngày, bọn họ dạo chơi thả diều trên đồng cỏ, bắt cá nướng tôm, ban đêm, trong hồ nước nóng lấp lánh ánh nước, là địa điểm hẹn hò riêng tư của hai vợ chồng.

Được đặt trên tảng đá xanh bằng phẳng, tư thế của Điem Nhi quỳ úp sấp, cái miệng nhỏ cắn chặt một dải khăn lụa, nam nhân ở phía sau kịch liệt va chạm dường như muốn làm cho nàng vỡ vụn, trong mơ mơ màng màng, nàng còn mập mờ nhớ lại vấn đề yêu cầu ‘thanh toán nợ cũ’ của Dận Chân.

Hy vọng trước khi trả xong nợ, thân thể của nàng còn có thể chống đỡ được, hu hu...

Thời gian cứ như vậy mà chậm rãi trôi qua, mãi đến khi kỳ thi chấm dứt, cả nhà Dận Chân mới lục lục trở về kinh thành.

Lại qua thêm nửa tháng, bảng vàng được công bố.

Văn Hoa ca ca của Điem Nhi quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, đạt được thành tích tốt, đứng thứ 17 trong Nhất giáp*. Điem Nhi mừng rỡ nhảy cẫng lên ngay tại chỗ, hận không thể trực tiếp chạy về nhà báo tin cho cha mẹ.

(*thời Minh – Thanh, thi cử được chia thành ba giáp. Nhất giáp ban thường tiến sĩ cập đệ, đứng thứ nhất được xưng là Trạng nguyên, thứ hai là Thám hoa, thứ ba là Bảng nhãn; Nhị giáp ban thường xuất thân tiến sĩ, đứng

thứ nhất được xưng là Truyền lư; Tam giáp được ban thưởng và được gọi chung là tiến sĩ.)

Mà ngay lúc này, trong một tiểu viện cách phủ Ung thân vương không xa, cũng vang lên tiếng reo hò kích động của một thiếu nữ. Người này không ai khác chính là Niên Tiểu Điệp, ca ca Niên Canh Nghiêu của nàng chính là Thám hoa lang của kỳ ân khoa lần này.

Sau khi thưởng lớn cho người đến báo tin, Niên Tiểu Điệp cười híp mắt hỏi: “Người có biết hiện nay ca ca ta đang ở đâu không?”

Người kia đáp lời: “Hồi tiểu thư, Thám hoa lang lúc này đang cưỡi ngựa điểu hành trên phố để nhận dân chúng hoan hô chúc mừng.”

Niên Tiểu Điệp bèn nghĩ, hôm nay chính là ngày bắt đầu con đường huy hoàng của ca ca, mình há có thể không được tận mắt chứng kiến, nghĩ vậy bèn sai người cầm nón che đến, mang theo hai nha hoàn liền ra ngoài.

Tam giáp dạo phố, dân chúng đua nhau chen lấn muốn nhìn xem diện mạo của ba người đứng đầu khoa thi kỳ này, vì thế cả con đường tấp nập biến người, Niên Tiểu Điệp nhỏ người sức yếu sao có thể chen vào được, đập vào trước mắt nàng toàn là mấy cái ót, chứ đừng nói gì đến được nhìn thấy ca ca. Nàng chớp mắt một cái, liền nảy ra một ý, đoạn mang theo nha hoàn đi đến tửu lâu cao nhất.

“Lại là một lớp ân khoa mới a!” Cừu a ca lắc lư bình rượu màu bạc trong tay, ngồi nửa tựa vào cửa sổ, phóng mắt nhìn ra ngoài: “Cũng không biết phong quang này của họ có thể duy trì bao lâu?” Trong giọng nói đều tràn ngập vẻ châm biếm.

Thập a ca ồm ồm lớn tiếng nói: “Gia thấy cũng hên xui thôi, biết đọc sách cũng chưa chắc sẽ biết làm quan, cũng như đám Trạng nguyên, bảng nhân trước đây a, phần lớn còn không phải là biến mất biệt tăm biệt tích, hoặc tự lẫn vào đám dân thường sao, ngược lại thì những tên Nhất giáp Nhị

giáp còn lại, thế mà cũng có vài người làm lên được quyền cao chức trọng đấy.”

Đối với lời Thập a ca nói, Dận Đường không tiếp lời, ngược lại nói với Thập Tứ a ca cũng đang tựa trên cửa sổ: “Nam tử tầm hai mươi kia chính là Niên Canh Nghiêu mà Bát ca nói sao?”

Thập Tứ a ca gật gật đầu.

“Bát ca thế mà cũng rất coi trọng hănh...” Cửu a ca nheo mắt: “Đáng tiếc người ta là nô tài của Ung thân vương, muốn hănh đầu nhập vào chúng ta, sợ là khó a...”

Thập Tứ a ca nghe đến cái tên Dận Chân, sắc mặt lập tức liền sa sầm, hừ lạnh nói: “Tứ ca có thể cho hănh cái gì, chúng ta cũng có thể cho cái đó, đều là vấn đề giá cả thôi.”

Cửu a ca liếc nhìn bộ mặt cau có Thập Tứ a ca, đôi mắt hoa đào của hănh thoáng lóe lên tia xảo quyệt, chỉ cần Thập Tứ cùng ca ca ruột của hănh chia rẽ, đối với bọn họ mà nói là chuyện tốt, cho nên thỉnh thoảng châm ngòi một chút vẫn rất hữu dụng.

Đương lúc Cửu a ca đang âm thầm suy tư, thì Thập Tứ a ca bên cạnh đột nhiên sắc mặt khê biến, đứng bật dậy như bắt gặp gì đó.

Hành động này khiến hai người bên cạnh chú ý, Thập a ca thô lỗ hỏi: “Lão Thập Tứ ngươi làm sao vậy?”

Cửu a ca dõi theo tầm mắt của hănh, hơi lộ đầu xuống tìm tòi: “Thấy người quen sao?”

Thập Tứ a ca cũng không trả lời, đôi mày chột chau lại, một lát sau liền đứng dậy lên tiếng cáo lỗi, rồi vội vã đi xuống lầu.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hai người còn lại liếc nhìn nhau, vẻ mặt đều khó hiểu.

“Tiểu Điệp, quả thật là nàng!”

Bất ngờ bị người xốc nón che trên đầu lên, Niên Tiểu Điệp còn chưa kịp kinh hô, đã bị nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt dọa sợ tới mức cứng đờ cả người.

“Thập, Thập Tứ gia?” Nàng trợn mắt há hốc mồm lẩm bẩm nói.

Dận Trinh nhìn thiếu nữ đã lâu không gặp trước mắt, sắc mặt hiện vẻ kinh diễm, nàng đã lớn hơn một chút, trông cũng xinh đẹp hơn.

So với việc Dận Trinh vui sướng, Niên Tiểu Điệp ngược lại giống như rơi vào hàn băng, nàng thật không ngờ lại gặp phải hãn ngay chỗ này.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tuyển Tú Thiên Hạ (1)

Nếu như nói ân khoa ba năm một lần là ván cờ đánh cuộc để các nam nhân thi thố với nhau, thì cũng tương tự, kỳ tuyển tú ba năm sàng lọc một lần chính là màn tranh đấu của đám nữ nhân.

Trời đã vào giữa mùa hạ, sau khi kinh thành được gột rửa sau một trận mưa to như trút nước, lại là một năm hoàng thất Mãn Thanh bắt đầu oanh oanh liệt liệt mở màn cho kỳ tuyển tú thiên hạ.

Một thiếu nữ trên người là bộ kỳ phục liền thân màu lam nhạt, tay áo bó hẹp, trên mái tóc đen bóng mượt như tơ chải đuôi sam, cài trang sức trâm cài bằng trân châu khéo léo tinh xảo, chân mang hài đế cao một tấc, trước ngực mang một dải lụa trắng viết chữ: “Hán quân - Tương hoàng kỳ* - nữ nhi của Niên Hà Linh – Niên Tiểu Điệp”, nàng chậm rãi xoay người, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng có nét u buồn, lên tiếng hỏi: “Ca ca, chỗ Tú gia không có tin tức gì sao?”

(*Tương hoàng kỳ: một trong Bát Kỳ. Bát Kỳ phân thành 4 màu: trắng, lam, vàng, đỏ. Mỗi màu phân ra “Chính” và “Tương”, ví dụ màu vàng có: Chính Hoàng Kỳ, Tương Hoàng Kỳ. Tổng cộng có tám Kỳ, nên được gọi là Bát Kỳ.

- Hán quân: ý chỉ tộc người Hán. Bát Kỳ cũng được phân theo chủng tộc. Tộc người Mông Cổ được gọi là Mông Cổ Bát Kỳ, tộc người Hán được gọi là Hán tộc Bát Kỳ, tộc người Mãn được gọi là Mãn Châu Bát Kỳ, hoặc cũng được gọi là Bát Kỳ)

Niên Canh Nghiêu mấy lần toan mở miệng muốn nói lại thôi, khẽ thờ dài nói: “Từ sau kỳ Điện thí*, ca có vài lần tới cửa báii phòng, Vương gia

đều không tiếp kiến.”

(*Điện thí: kỳ thi cuối cùng ở cung điện, được nhà vua trực tiếp chủ trì)

Niên Tiểu Điệp nghe vậy trên mặt càng thêm đậm nét u sầu.

Niên Canh Nghiêu thấy vậy, không đành lòng bèn khuyên bảo: “Nếu theo như lời muội nói, Tứ gia thật có hảo cảm với muội, như vậy đợt tuyển tú này, muội có thể thuận thuận lợi lợi gả vào phủ Ung thân vương. Còn nếu không...” Hăn hơi do dự nói: “Kỳ thật Thập Tứ a ca cũng rất tốt, đã nhiều năm như vậy mà hăn vẫn còn nhớ thương muội, cũng không phải dễ.”

Niên Tiểu Điệp nghe vậy dĩ nhiên là không vui, tên Dận Trinh đó thích nàng thì sao, nàng mới không thèm gả cho một kẻ thất bại.

“Được rồi, cũng gần đến giờ rồi, nên lên xe thôi.” Niên Canh Nghiêu nhìn ánh mắt cố chấp của muội muội, nhẹ giọng thở dài.

Vốn dĩ, loại chuyện tuyển tú này đa phần phải tùy thuộc vào vận khí, chưa đến cuối cùng, sẽ không ai biết được đến tột cùng mình sẽ được ban cho ai. Niên Tiểu Điệp biết cũng không thể làm gì, liền tạm thời kiềm chế tâm tư, leo lên xe ngựa.

Đi được chừng hai khắc đồng hồ, xe ngựa vừa ngừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng của Niên Canh Nghiêu: “Đến Tuyên Vũ Môn rồi.”

Niên Tiểu Điệp nghe thấy thế liền bước xuống xe ngựa, chân vừa mới đứng vững trên mặt đất, còn chưa kịp đánh giá chung quanh, một tiểu thái giám đã chạy vội tới, Niên Canh Nghiêu bước lên nghênh đón cùng chào hỏi vài câu, lại lặng lẽ nhét bạc qua, tiểu thái giám kia cười càng sáng lạng hơn, bộ dạng càng cung kính lấy lòng.

“Trong cung không thể so với ở nhà, muội ngàn vạn lần đừng giở tính tình, vô luận kết quả tuyển tú như thế nào, muội cũng phải thật vui vẻ khai

tâm cho ca, nếu vì bản thân mình mà gây ra mầm họa gì, cả nhà chúng ta sẽ bị liên lụy theo, biết không?” Niên Canh Nghiêu nghiêm nghị quở nạt.

Niên Tiểu Điệp khẽ run, lập tức bắt mẫn gắt giọng: “Muội muội biết rồi.” Nói xong cũng không nhìn sắc mặt đột biến của ca ca nữa, đi thẳng tới bên cạnh tiểu thái giám kia, sau đó chui vào cỗ kiệu nhỏ màu xanh mà phủ nội vụ đã thống nhất chuẩn bị trước.

Niên Canh Nghiêu nhìn theo bóng lưng muội muội càng lúc càng xa, giữa đôi mày phủ đầy phiền muộn, cuối cùng đều biến thành một tiếng thở dài.

Chiếc kiệu nhỏ màu xanh không nhanh không chậm được khiêng đi đến trước, ước chừng lại qua một khắc đồng hồ, lúc tiến vào cổng Tứ Hợp môn trong hoàng thành, Niên Tiểu Điệp liền nghe thấy một thanh âm the thé ở bên ngoài hô lớn: “Thỉnh các vị cô nương xuống kiệu.”

Niên Tiểu Điệp khẽ hít một hơi, ngẩng đầu bước ra ngoài, liền thấy từng chiếc kiệu màu sắc kiêu dáng như nhau xếp thành một hàng dài, sau đó là những thiếu nữ diện mạo bất đồng cũng đều chui ra.

Xếp hàng ngay ngắn dựa theo Kỳ tịch của mỗi người, một lão thái giám ăn mặc thể diện hơn liền bước tới trước, đoạn cất giọng nói: “Các vị cô nương nên cẩn thận theo sát nhau, đừng hết nhìn đông nhìn tây, nếu bị lạc khỏi hàng, sẽ không ai đi tìm đâu.” Vừa nói xong, các tú nữ vội cúi đầu buông mắt, người sau yên lặng tiếp bước người trước.

Niên Tiểu Điệp cũng không ngoại lệ, không hiểu sao, nàng ngày thường không sợ trời không sợ đất, nhưng ở tại nơi tận cùng của hoàng quyền này, rốt cuộc trong lòng vẫn dấy lên cảm giác thấp thỏm không yên.

Tỷ tỷ ta đây chính là người phụ nữ hiện đại ba trăm năm sau, đám cổ nhân này sao có thể đủ trình so với ta, có là nhà Ái Tân Giác La thì thế nào, linh hồn của nàng là độc nhất cao quý, chứ không như bọn nô tài này. Như

tự thôi miên mình, trong lòng nàng liên tục thầm nhủ, Niên Tiểu Điệp ưỡn thẳng sống lưng.

Nhưng nàng không thử nghĩ lại, bản thân mình thì một bên cho rằng nhà Ái Tân Giác La không cao quý bằng mình, một bên lại đòi sống cố chết khăng khăng gả cho Dân Chân, cho dù làm tiểu thiếp cũng không ngại. Phương thức hoạt động của bộ não nàng ta, quả thật là làm khó người ta mà!!!

Cứ như vậy xếp hàng đi hơn nửa canh giờ, rốt cuộc mới tới một sân viện rộng lớn, giữa sân kê một chiếc bàn dài, trên bàn bày giấy bút mực và cả một chồng giấy thật cao, ngòi phía sau là năm sáu cung nhân chường sự. Thấy đám tú nữ đã đi tới, họ liền bắt đầu gọi tên, mỗi khi gọi một người, sẽ tự mình dẫn vào một gian phòng. Niên Tiểu Điệp thuộc hàng Hạ tam kỳ, cho nên đợi rất lâu, đến khi hai chân đứng gần như tê cứng, rốt cuộc mới nghe thấy tên mình được gọi.

“Mời cô nương cởi áo.” Bên trong có hai lão ma ma mặt mày nghiêm túc nói.

Niên Tiểu Điệp mỉm cười, đưa tới hai hà bao: “Ma ma đã vất vả rồi, đây là một chút quà mọn, còn xin vui lòng nhận cho.”

Hai vị ma ma liếc nhìn nhau, một người trong đó đưa tay nhận lấy hà bao, ánh chùng trọng lượng rồi cười nói: “Cô nương quả là người tâm linh thông thấu, ngày sau tất có đại phúc khí a!”

Thừa lời, cái đó còn đợi bà nói sao! Niên Tiểu Điệp trong lòng thầm mừng, khước miệng lại lộ ra nụ cười then thừng.

Vốn tưởng rằng đưa tiền rồi mình thoáng ứng phó một chút cho xong việc, không ngờ hai vị ma ma kia lại rất nghiêm túc, chẳng những bảo Niên Tiểu Điệp cởi quần áo nằm xuống, thậm chí còn dùng vài loại khí cụ đặc

biệt đụng chạm vào bộ phận tiêng tư của mình, khiến nàng sâu sắc cảm nhận được một loại cảm giác khuất nhục.

Nàng lại không biết, những vị ma ma kia làm vậy là đã rất nể mặt rồi, nếu còn chưa đưa tiền cung phụng qua thì thậm chí còn quá đáng hơn như vậy.

Mang theo sắc mặt khó chịu, vòng tuyển tú thứ nhất của Niên Tiểu Điệp rốt cuộc cũng vượt qua.

Lúc bầu trời đã sẫm tối, các tú nữ được lưu lại mới được sắp xếp chỗ ở, bốn người được sắp chung một gian phòng, bởi vì mệt mỏi một ngày, Niên Tiểu Điệp vừa ngả lưng nằm xuống liền nhanh chóng ngủ đi.

Lại qua bốn ngày, vòng tuyển tú thứ hai bắt đầu, nếu như nói vòng đầu tiên là tuyển chọn điều kiện bên ngoài, thì cửa ải này chính là tuyển chọn đức hạnh tài hoa bên trong.

Cũng tại lúc này, trong Vĩnh Hòa cung, Đức phi cùng Tần ma ma đang trò chuyện.

“Hôm qua vợ lão Thập Tứ vào cung, có nói là muội muội của Thám hoa lang Niên Canh Nghiêu của ân khoa năm nay, tên là Niên Tiểu Điệp cũng tham gia đợt tuyển tú này.”

“Thập Tứ phúc tấn có ý muốn nhận Niên Tiểu Điệp vào phủ sao ạ?”

“Aizz! Sao mà nó muốn được, người không nhìn thấy lúc đến, hai mắt con bé sưng đỏ sao, còn không phải là bị tiểu tử Thập Tứ kia bức ép đi sao.”

“Chỉ là một tú nữ vào phủ vốn cũng không phải chuyện lớn gì, Thập Tứ phúc tấn cần gì phải như thế?”

“Nếu là người nào khác, nàng tất nhiên đã không lo rồi, nhưng Niên Tiểu Điệp kia người có biết là ai không? Chính là nữ tử hơn hai năm trước từng ồn ào dây dưa với Trinh nhi.”

Tần ma ma nghe vậy không khỏi có chút sửng sốt, lập tức khẽ cười nói: “Như vậy thật đúng là vừa ý Thập Tứ gia rồi.” Bà đã hầu hạ bên người Đức phi nhiều năm, tất nhiên là biết chủ tử yêu thương Thập Tứ gia đến mức nào, chắc chắn sẽ không phật ý tiểu nhi tử.

“Thật không hiểu Niên thị kia có gì tốt!” Đức phi cau mày khẽ thở dài: “Lại làm cho lão Thập Tứ đến bây giờ còn nhớ mãi.”

“Chủ tử cũng đừng lo lắng quá.” Tần ma ma khuyên giải: “Theo như nô tỳ thấy, Thập Tứ gia cũng không hẳn là động chân tình gì, bằng không Niên thị kia biến mất hơn hai năm qua, tại sao cũng không thấy ngài ấy đi tìm. Càng khó có được mới càng mong nhớ, nhưng nếu một ngày chiếm được rồi, tất nhiên cũng sẽ không còn thấy hiếm lạ nữa.”

“Người nói vậy cũng đúng.” không biết như nhớ tới điều gì, Đức phi ánh mắt sâu kín nói: “Không có được vẫn là tốt nhất.” Cho dù là vị thiên hạ chí tôn sở hữu bốn bề kia, cho dù có muốn bắt chước rập khuôn như thế nào, cũng vẫn là không có được mà thôi!

Hoài niệm cảm xúc một lúc, Đức phi áp chế lại tâm tình vừa mới trời lên, nhưng lần này phát ra khẩu khí cũng không khác hơn.

“Lần này, bốn cung cũng muốn chỉ ban cho nhà lão Tứ vài người.” Đức phi nhíu mày, rất chỉ trích nói: “Nhưng người thấy đó, trong đám hoàng tử trưởng thành chỉ có mỗi lão Tứ là ít nữ nhân nhất, trong phủ chỉ có duy nhất một trắc phúc tấn lại còn là một trắc phúc tấn nhiều năm không được sủng ái nữa chứ, lão Tứ cũng thật đáng thương.”

Tần ma ma nghe xong trong bụng lại không cho là đúng. Muốn nói trong đám hoàng tử ít nữ nhân nhất, vậy thì phải nói Bát a ca, trong phủ trù

hai thị thiếp có xuất thân thông phòng ra, cũng chỉ có mỗi phúc tấn xinh đẹp như thiên tiên nhưng không biết đẻ kia. Ngược lại Tứ a ca tính tình thanh lãnh, không thích gần nữ sắc, đó cũng không phải là chuyện mới lạ gì. Lại nói, chính thê trong nhà yêu kiều mềm mại, xinh tươi quyến rũ thế kia, quan trọng nhất là cực kỳ lợi hại, một lúc có thể sinh được ba đứa bé. Có được một quốc báu như thế, ai còn lòng dạ đâu mà để ý đến đám hương đồng cỏ nội khác a. Nhưng trong bụng nghĩ thì nghĩ thế thôi, ngoài miệng cũng vẫn nói...

“Nhưng không phải lần trước Tứ gia có nói không định nạp người vào phủ sao ạ?”

“Hừ... nhất định là Nữ Hồ Lộ thị kia ý sủng sinh kiều, nhảy vào ngăn trở.” Đức phi lạnh lùng nói: “Thân là con dâu nhà Ái Tân Giác La, điểm đầu tiên phải là hiền huệ rộng lượng, nhưng người thấy đó, nàng ta hoàn toàn ngược lại, chẳng những suốt ngày bá chiếm Dận Chân, không cho hãnh gần nữ nhân khác, còn châm ngòi chia rẽ quan hệ hai huynh đệ chúng, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định trong lòng Dận Chân sẽ nảy sinh vương mặc với lão Thập Tứ.”

Tần ma ma vừa nghe liền biết bà ta đang nhắc đến chuyện Dận Chân đánh Thập Tứ gia tại ngày Điem Nhi sinh nở. Trong lòng bà ta trách con trai lớn lại không dám nói, vì thế liền giận chó đánh mèo, trút giận lên người con dâu.

“Vậy ý của nương nương là... ?”

Đức phi liền nói: “Đợi sau khi kết thúc vòng tuyển tú này, bốn cung sẽ tuyên nàng tiến cung, ngay tại chỗ liền nói thẳng cho nó biết, nếu nó thức thời chủ động về khuyên bảo Dận Chân, còn nếu không...” Đức phi lạnh lùng cười: “Bất kể nói thế nào, Dận Chân cũng chui ra từ bụng bốn cung.”

Tần ma ma nghe vậy cung thuận cúi đầu, trong ánh mắt ở chỗ không người nhìn thấy, lóe ra tia u quang nhàn nhạt.

Rất nhanh đã có kết quả tuyển chọn, gần 200 người lúc ban đầu, nhưng hiện giờ chỉ còn lại 51 người, Niên Tiểu Điệp rõ ràng cũng có tên trong danh sách.

Vòng thứ hai khác hẳn vòng đầu, những người lần này được lưu lại, mới chân chính là tú nữ trên danh nghĩa, mà thái độ của đám cung nhân hầu hạ các nàng rõ ràng cũng chuyển tốt, người người đều mở miệng gọi: “Tiểu chủ.”

Niên Tiểu Điệp cùng những tú nữ khác được chuyển đến Trữ Tú cung, nhưng không đợi họ thở lấy hơi, đám ma ma dạy quy củ liền sát gót tới, trong lúc đó, thỉnh thoảng còn có vài tú nữ được những vị nương nương trong hậu cung gọi đến hỏi chuyện.

Mà hôm nay, một ngày trời xanh gió mát, không một gợn mây, sau bao ngày vừa thấp thỏm vừa hy vọng chờ đợi, Niên Tiểu Điệp cuối cùng cũng đã được cho gọi.

Là Đức phi nương nương của Vĩnh Hòa cung cho truyền.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tuyển Tú Thiên Hạ (2)

Cho dù trong lòng ngàn vạn lần không tình nguyện, nhưng sau khi ăn sáng xong, Diêm Nhi vẫn leo lên xe ngựa đến Tử Cấm thành.

“Ta có dự cảm xấu.” tựa vào vách xe, Diêm Nhi ảo não thờ dãi nói với San Hô: “Bà ta thế nào cũng sẽ làm khó dễ ta cho coi.”

Đối với ‘bà ta’ trong miệng chủ tử, San Hô tất nhiên ngầm hiểu là ai, liền có chút lo lắng hỏi: “Không phải chủ tử có nói, gia đã đồng ý lần này không nhận người vào phủ sao?”

Diêm Nhi nhún vai, khuôn mặt nhỏ càng hiện vẻ buồn bực: “Nhưng ngoài chuyện này ra, ta thật sự cũng không nghĩ ra bà tuyên ta tiến cung làm gì?” Nàng cũng không phải là Hoàn Nhan thị luôn làm đẹp lòng bà, mới không thèm tin Đức phi xuất phát là nhớ nàng gì đó đâu!

San Hô nghe vậy không khỏi khuyên nhủ: “Có lẽ chủ tử suy nghĩ nhiều chẳng. Lần này ngài vậy mà liên tục sinh hạ được ba tiểu a ca, ngay cả vạn tuế gia cũng mở lời khen, Đức phi nương nương sẽ không biết nhìn mặt người mà bắt ép ngài gì đâu.”

Diêm Nhi hừ lạnh một tiếng, đoạn lầm bầm nói: “Vậy cũng chưa chắc, theo như ta thấy, bà ta chính là không thích ta và gia có tình cảm tốt, chắc chắn muốn chen vào dăm ba người phá đám.”

San Hô nghe vậy toan mở miệng, nhưng cũng không nói gì.

Diêm Nhi lại nói: “Bất quá, ta cũng không sợ.” Đôi mắt nàng đột nhiên cong thành hình trăng khuyết, có chút ranh mãnh nói: “Phải biết là, gia nhà

chúng ta đường đường là nam tử hán, rất coi trọng chữ tín a.” Chỉ cần Dận Chân cắn răng bịt chặt miệng, thì nàng càng không thể nào mở miệng được, nếu Đức phi có ý định bảo nàng chủ động làm “vợ hiền”, thì phỏng chừng hôm nay hai mẹ chồng nàng dâu nàng sẽ tan rã trong không vui rồi.

Xe ngựa lộc cộc lăn bánh, hơn nửa canh giờ sau, đến Tử Cấm thành xuống xe, lại đi bộ một lúc lâu mới tới Vĩnh Hòa cung.

“Ung thân vương phúc tấn đến ——” sau một tiếng thông truyền, Điem Nhi hít một hơi thật sâu, xốc lại tinh thần đoạn bước vào bậc cửa thật cao. Vừa vào phòng, nàng đưa mắt đảo qua một vòng, phát hiện trong phòng không có ít người đang ngồi.

“Con dâu Nữ Hồ Lộc thỉnh an ngạch nương, ngạch nương vạn phúc kim an.”

“Vợ lão Tứ đến rồi đó sao!” trên khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của Đức phi nổi lên nụ cười hiền hoà, làm như cực kỳ vui mừng nói với Điem Nhi: “Mau đứng dậy đi.”

Điem Nhi hơi thẳng người dậy, rồi lại quay sang hai nữ nhân ngồi bên trái Đức phi nói: “Thỉnh an Nghi phi nương nương, Lương phi nương nương.”

“Hài tử ngoan mau đứng lên, đã nghe nói vợ lão Tứ dung mạo xinh đẹp, hôm nay thấy tận mắt mới biết lời đó quả thật không sai.” Nghi phi cười khen xong, quay đầu cười nói với nữ tử bên cạnh: “Đứa bé này có thể so với muội lúc còn trẻ rồi.”

“Thiếp nay đã là hoa tàn hương phai, sao có thể so sánh được với Ung thân vương phúc tấn trẻ trung xinh tươi chứ.” Lương phi cười khổ lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

Điềm Nhi nhìn gương mặt mỹ lệ tuyệt trần của bà, rất muốn thành thực nói một câu: Lương phi nương nương ngài cho dù ở tuổi xế chiều, cũng đã là một đại mỹ nữ a.

Hành lễ xong với hai vị trưởng bối, Điềm Nhi lại quay sang chào hỏi Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị ngồi bên phải dưới Đức phi, nàng phát hiện, hôm nay trông Hoàn Nhan thị hình như không được hăng hái cho lắm, giữa hai hàng lông mày ẩn hiện vẻ phiền muộn.

Aizz! Có một bà mẹ chồng lúc nào cũng chăm chăm tìm cách nhét nữ nhân cho chồng mình, bảo sao nàng ta tâm tình không tốt. Vừa nghĩ như thế, Điềm Nhi cũng khó tránh khỏi dấy lên một loại cảm giác “cùng chung mối thù”.

Trong đầu xoay chuyển đủ loại ý niệm, trên mặt lại lộ ra nụ cười hiền thực nhất, Điềm Nhi an vị cạnh Hoàn Nhan thị, kỳ thật nàng cũng có chút lấy làm lạ, hôm nay sao Nghi phi và Lương phi lại đến đây.

Nghi phi nương nương Quách Lạc La thị chính là một trong những phi tử theo hầu Khang Hy để sớm nhất, rất được Khang Hy yêu thích, dưới gối có hai nhi tử, lần lượt là Ngũ a ca Dận Kỳ và Cửu a ca Dận Đường, ở nơi hoàng cung thâm sâu không thấy đáy này, bà ta thuộc loại cung phi có quyền thế. Mà Lương phi bởi vì xuất thân không cao, Khang Hy để lại một trực đề áp cấp vị của bà, từ lúc hạ sinh Bát a ca ra liền trực tiếp đưa đến dưới gối Nghi phi nuôi nấng, cho nên từ nhỏ quan hệ giữa Bát a ca và Cửu a ca đã rất tốt, cũng không phải có gì là khó hiểu.

Thế mà hai nữ nhân luôn cùng đứng trên một chiến tuyến này, hôm nay đến nơi này làm chi? Là có mục đích riêng, hay là ý của Đức phi?

Đương lúc Điềm Nhi còn đang bối rối đủ các loại âm mưu, Nghi phi cùng Đức phi ngồi phía trên cũng ngừng nói cười, liền có một lão ma ma ăn

mặt thể diện đi vào hồi báo: “Nương nương, những tú nữ ngài cho gọi đã đến ạ.”

Đức phi gật đầu cười nói: “Bảo họ vào đi.”

Tổng cộng có ba tú nữ cùng đi vào, theo thứ tự là Tương hoàng kỳ Qua Nhĩ Giai thị, Tương bạch kỳ Ô Nhã thị, cùng với Hán quân kỳ Cảnh thị.

Điềm Nhi nhìn thoáng qua, ánh mắt dừng lại trên người thiếu nữ đứng giữa, bởi vì trong ba người, diện mạo của nàng ta trông đẹp nhất, hơn nữa quan trọng nhất là nàng ta mang họ Ô Nhã.

Thực hiển nhiên, những người ngồi ở đây đều không có ai ngốc cả, tất nhiên mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người nàng ta.

“Thật là một tiểu cô nương thanh tú.” Nghi phi cười nói với Đức phi: “Cô bé này cũng mang họ Ô Nhã, không phải là họ hàng gì của muội muội đấy chứ?”

“Kỳ thật cũng không có gì đáng nói.” Đức phi từ ái nhìn thiếu nữ kia một cái, rồi sau đó cười nói: “Bất quá coi như cũng là chất nữ trong tộc.”

Đây cũng xem như vượt qua ngũ phục* rồi, Điềm Nhi âm thầm nghĩ.

(* ngũ phục: chỉ quan hệ huyết thống thời Ngũ Đại, nếu vượt qua ngũ phục thì sẽ không cần phải để tang, hoặc có thể lấy nhau. Nhiều người hiện đại cho rằng ngũ phục là 5 đời, thật ra 5 đời = 1 phục, tính ra thì cách ngũ phục là cách 25 đời.)

Có lẽ vì nguyên do tất cả ánh mắt của mọi người đều đặt trên người mình, Ô Nhã. Minh Hình rõ ràng có hơi kích động: Hiện tại là thời điểm quyết định vận mạng cả đời mình a, nếu lưu lại ấn tượng tốt với họ, liệu mình có thể — Nghĩ đến đây, Ô Nhã. Minh Hình liền hô hấp có chút gấp gáp.

Trong lúc tuyển tú, nương nương chủ tử của các cung sẽ cho gọi vài tú nữ tới nhìn xem một chút, tất nhiên là có nguyên nhân. Một là, quan sát những người có khả năng trở thành đối thủ của mình trong tương lai. Hai là, tất nhiên là những cung phi nào có con cháu chút chút là nam tử, cả bên nội lẫn bên ngoại, sẽ nhìn thử đặng tìm người thích hợp cho con cháu mình.

Đương nhiên, tất cả mọi thứ phải thỏa một điều kiện tiên quyết và duy nhất là: phải là người Khang Hy để không muốn.

Cho nên, trước khi kết thúc vòng tuyển tú cuối cùng, các bà tuyệt đối sẽ không mở miệng đòi người kiểu như: Người nọ, người kia, người ấy đấy... thiệp thấy rất được nga, vậy ban cho con trai thiệp làm tiểu thiệp đi. Cùng lắm chỉ là nhìn vài cái, rồi ghi nhớ trong lòng thôi.

“Cô nương bên trái.” vẫn luôn ngồi một chỗ cười hiền hòa, lúc này Lương phi đột nhiên mở miệng nói: “Ta nhớ người mới vừa nói, người họ Cảnh?”

Thân vận kỳ bào màu vàng nghệ, diện mạo chỉ có thể xem là trung đẳng, thiếu nữ đứng bên trái nghe vậy, vội quỳ xuống đất, ấp úng nói: “Nữ nhi của Quán lĩnh Cảnh Đức Kim, Cảnh Tứ Bình bái kiến nương nương.”

Lương phi cẩn thận quan sát nàng ta, đoạn mỉm cười gật đầu nói: “Đứng lên đi.”

“Thật là một đứa bé châu tròn ngọc sáng.” Nghi phi như có thâm ý nhìn Lương phi một cái, sau nhỏ giọng nói.

Lương phi mấp máy bờ môi xinh, hiền dịu cười cười.

Sau đó, Đức phi hỏi han ba người họ dăm câu chẳng hạn như đọc sách gì, nữ công am hiểu thế nào, có tài năng gì đặc biệt vân vân, đương nhiên, những câu này đều nhằm trên người Ô Nhã thị, hai người còn lại cũng chỉ làm nền cho có.

Ước chừng nửa khắc sau, Đức phi mới vừa lòng phất phất tay, cho ba người họ trở về.

“Niên thị kia rốt cuộc bị làm sao?” Đức phi nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi.

Vẫn luôn đứng bên cạnh bà, Tần ma ma cũng thấp giọng trả lời: “Hình như xảy ra chuyện gì đó làm chậm trễ, vừa rồi nô tỳ đã phái người đi đón rồi, lúc này chắc cũng sắp đến.”

Đức phi nghe xong nhíu mày, giữa hai hàng lông mày rõ ràng có chút không vui.

“Làm sao vậy?” Nghi phi nhíu mày, giống như tò mò hỏi.

Đức phi hơi lắc đầu, làm như không sao cả, bà giương mắt đảo qua, bắt gặp Điem Nhi đang ngồi bên dưới, bộ dạng trông như đang dạo bộ cõi thần tiên.

“Vợ lão Tứ!” bà mở miệng nói: “Người cảm thấy vừa rồi ba tú nữ kia như thế nào?”

Điem Nhi cung kính đứng lên, dáng vẻ như rất tự hào trả lời: “Tú nữ của Bát Kỳ (ý nói người Mãn) quả thật là mỗi người một vẻ.”

Đức phi khóe miệng co giật, sau một lúc lâu mới nói: “Minh Hinh là chất nữ đồng tộc của bốn cung, trong lòng bốn cung hy vọng con bé có thể được gặp được một ‘nơi tốt để về’*.”

(*nguyên văn “hảo quy túc”: nơi tốt để về, ở đây Đức phi cố ý dùng chữ ‘quy’: ý chỉ trở về nhà, hàm ý như ‘nước phù sa không chảy ruộng ngoài’, mình không biết dịch sao cho sát nghĩa nên để vậy)

Điem Nhi nghe vậy, mặt mày cười càng thêm sáng lạn: “Có ngạch nương che đỡ, lần tuyển tú này nàng ta tất nhiên sẽ có nơi có chốn mà về

rồi.”

Tốt nhất là ‘về’ luôn trong cung đi, đến lúc đó hai cô cháu bà cùng hầu hạ Hoàng thượng, chẳng phải là rất tốt đó thôi? Trong lòng Điềm Nhi ùng ục nổi lên đầy bọt khí đen, rất hung ác mà nghĩ: Mụ nhét vợ bé cho chồng bà, bà liền nguyên rửa nàng ta trở thành vợ bé của chồng mụ. Đương nhiên, tính kỹ ra, hiện giờ ngôi vị Hoàng hậu bỏ không, đám tần phi bà đều là vợ bé hết... há há.

Đức phi nhìn con dâu lớn lại giả ngu đứng chết trân ở đó, trong lòng không khỏi phát giận, thầm hừ một tiếng: Thứ không biết điều, nghĩ lại, nếu không phải Dận Chân cẩn răng cẩn lợi không chịu nạp người vào phủ, bổn cung cũng chả cần ở đây dây dưa với người làm gì, đến lúc đó cứ trực tiếp chỉ người vào là xong.

Đương lúc hai mẹ chồng nàng dâu đang âm thầm ‘tương thân tương ái’ nhìn nhau, lúc này Niên Tiểu Diệp cũng đang theo sau một tiểu thái giám vội vội vàng vàng đi tới. Lúc gần đến Vĩnh Hòa cung, liền bắt gặp ba tú nữ đang đi tới, Niên Tiểu Diệp vừa thấy, bước chân không khỏi khựng lại, lạnh lùng nhìn tú nữ ở giữa kia.

Chính là ả Ô Nhã thị này! Niên Tiểu Diệp oán hận nghiến chặt răng. Vì muốn gây ấn tượng tốt với Đức phi, mình vốn đã chuẩn bị sẵn một bộ kỳ bào liền thân bằng gấm xanh biển thêu bướm đủ màu, cực kỳ lộng lẫy tinh xảo, ai ngờ sau khi mặc vào, đi chưa được mấy bước, vạt áo ngay mép váy vậy mà bị rách một đường lớn, hại nàng không thể không quay trở lại, thay một bộ khác.

Niên Tiểu Diệp phẫn nộ nghĩ, nhất định là ả Ô Nhã thị ở chung phòng giờ trò quý. Ắ tiện nhân này!!!!

“Niên tử tử đến chậm mất rồi!” Đối mặt với Niên Tiểu Diệp hai mắt như muốn phóng hỏa, Ô Nhã. Minh Hình yêu kiều tươi cười nói: “Nhanh một

chút đi, đừng để cho Đức phi nương nương chờ sốt ruột!”

Dứt lời, khăn tay thêu trúc tử trong tay phẩy một cái, trực tiếp lướt qua Niên Tiểu Điệp, lượn đi.

Ô Nhã. Minh Hình!! Người chờ đó cho ta.

Niên Tiểu Điệp gắt gao nhìn theo bóng lưng Ô Nhã thị, dưới sự thúc giục không kiên nhẫn của tiểu thái giám bên cạnh, nàng hít sâu một hơi, bước vào đại môn Vĩnh Hòa cung.

“Nữ nhi của Hán quân Niên Hà Linh, Niên Tiểu Điệp bái kiến các vị nương nương.” Giọng nói êm tai trong veo như nước suối róc rách lưu chảy, dáng người mỏng manh không nơi nương tựa trông như cành liễu phất phơ trước gió, gương mặt như trăng non mới nhú khiến người trù mển không thôi.

Điền Nhi nghĩ, vị Niên tiểu chủ này trông tương mạo cũng thật xinh đẹp.

Choang —————

Chén trà Thanh hoa thượng hạng vỡ vụn trên mặt đất, phát ra thanh âm lớn. Thế nhưng, ba vị nữ nhân thân phận cao nhất đang ngồi trên kia, lại chẳng có một ai buồn quan tâm tới.

Bởi vì lúc này, các bà đều đang hai mắt trợn to, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Điền Nhi khó hiểu chớp chớp mắt, hết sức nghi ngờ nhìn lại Niên tiểu chủ đang quỳ nơi đó, thầm nghĩ, con nhà người ta lớn lên trông cũng đâu có tệ a, sao vẻ mặt mấy bà ai cũng như ai, trông cứ như “thấy ma giữa ban ngày” vậy?

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tuyển Tú Thiên Hạ (3)

Niên Tiểu Điệp quỳ trên đất, mãi một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng cho đứng dậy, trong lòng cảm thấy bất an. Nàng không ngốc, bầu không khí lúc này dị thường như thế làm sao lại không cảm giác được.

“Ngạch nương?” Sau một hồi khá lâu, một thanh âm yêu kiều nhẹ nhàng vang lên.

Phảng phất như bừng tỉnh từ trong mộng, Đức phi chợt hồi thần, sắc mặt bà tái nhợt, trông như chưa tỉnh hồn.

Điềm Nhi nhú nhú mày, lại nhẹ giọng hỏi: “Ngài không sao chứ?”

Đức phi hít một hơi thật sâu, không trả lời, đôi mắt chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Niên Tiểu Điệp, giọng nói có chút run rẩy: “Ngẩng đầu lên, cho Bồn cung nhìn xem.”

Niên Tiểu Điệp theo lời đứng dậy, nàng nửa cúi đầu, nhưng vẫn không kiềm được tò mò mà lén lút phóng mắt về trước. Lập tức, liền bắt gặp một vị nữ tử mặc kỳ phục màu tím thêu hoa văn ‘Bát bảo kim điệp’ đẹp đẽ quý phái, đang gắt gao nhìn lại nàng, trong lòng Niên Tiểu Điệp càng thêm hoảng loạn, nàng hoàn toàn không hiểu cố sao Đức phi lại dùng loại ánh mắt như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng được mà nhìn mình.

Hơn nữa lại không chỉ mỗi bà ta...

“Giống! Thật sự rất giống!” Nghi phi kinh ngạc kêu lên, đoạn bất chợt thở dài nói: “Bồn cung thật sự không ngờ, sau nhiều năm như vậy, còn có thể lại nhìn thấy gương mặt này.” Nói tới đây, bà hơi nghiêng đầu liếc nhìn

hai người Đức phi Lương phi bên cạnh, đột nhiên khước môi nhếch lên lộ ra nụ cười trào phúng, xem ra, là hai người này càng chần kinh hơn mới đúng.

Đã nhiều năm lẫn lộn trong chốn thâm cung, tất nhiên cũng không phải trống rỗng chỉ được cái mẽ ngoài. Qua lúc ban đầu vì chần kinh mà dẫn tới bối rối, lúc này Đức phi đã có chút trấn định lại, bà cố sức mở khước môi đã cứng ngắc ra, sau một hồi khá lâu mới hỏi: “Người chính là Niên Tiểu Điệp?”

“Hồi bẩm nương nương, đúng là ti nữ.” Niên Tiểu Điệp hơi ngẩng đầu lên, dè dặt cẩn thận nói.

Không phải người đó! Cho dù mặt mũi có rất giống, nhưng rốt cuộc cũng không phải!!! Đức phi đóng chặt hai mắt thật sâu, đợi lúc mở ra lại, cả người đã khôi phục lại tư thế chủ vị của một cung.

Chỉ thấy bà hơi ngả người dựa ra sau, rất hiền hoà ôn nhu nói: “Hài tử ngoan, đừng sợ, chỉ là bởi vì trông người rất giống một vị cố nhân, cho nên vừa rồi nhìn thấy, khó tránh khỏi có chút chần kinh mà thôi, Tần ma ma, dọn chỗ cho Niên tiểu chủ.”

“Dạ!”

Niên Tiểu Điệp thấy một lão ma ma ăn mặc rất thể diện dời cái ghế tú đôn lại đây, vội hành lễ một cái, cẩn thận ngồi xuống. Nàng trong bụng vốn muốn hỏi Đức phi mình trông giống ai, nhưng lại nhớ tới không khí cổ quái vừa rồi khiến mọi người kinh sợ kia, rốt cuộc cũng không dám mở miệng hỏi.

“Đức tử tử...” thật khéo đúng lúc này, Lương phi sắc mặt tái nhợt, gắt gao ôm ngực, rất miễn cưỡng nói: “Tỳ thiếp đột nhiên cảm thấy ngực có hơi khó chịu, chắc là phạm vào bệnh cũ, nên phải cáo lui rồi.”

Đức phi nghe thấy vậy con người mắt khê động, tất nhiên nói thêm vài câu hỏi han ân cần, rồi còn tỏ ý muốn mời thái y đến. Lương phi lại một mực lắc đầu, chỉ nói trở về nghỉ ngơi một chút là khỏe.

“Đức muội muội yên tâm đi.” Nghi phi đứng lên, cũng cười nói: “Bổn cung sẽ đưa muội ấy về.” Cuối cùng liếc nhìn Niên Tiểu Điệp một cái đầy thâm ý, sau đó hai người Nghi, Lương cùng nhau rời đi.

Điềm Nhi khê nhú mày, nhìn theo bóng dáng hai người họ như có chút thất hồn lạc phách, nàng càng cảm thấy khó hiểu.

Sau khi hai người họ đi rồi, Đức phi lại cùng Niên Tiểu Điệp nói chuyện một lát, trông thái độ bà quả thật là ôn nhu chưa từng có, thần thái còn hiền hoà đến tận xương cốt. Dần dà, Niên Tiểu Điệp cũng không còn cảm thấy căng thẳng, nàng vốn cố ý muốn lưu lại ấn tượng tốt với Đức phi, thế là cả người liền tỏ ra càng thêm nhu thuận, lời nịnh hót bợ đỡ nhau cứ thế một câu tiếp một câu bay ra tứ phía, không bao lâu, trong Vĩnh Hòa cung liền truyền đến tiếng cười khê của hai người họ.

Bị vắng vẻ bỏ qua một bên, Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị nhìn thấy một tràng này, trong lòng thầm nhủ: thật đúng là tức điên mà!! Chỉ thấy nàng âm thầm siết chặt khăn gấm thêu hoa trong tay, đột nhiên mở miệng nói: “Đã sớm nghe gia nhà chúng ta nói qua, Niên cô nương là một người rất hoạt bát, khác hẳn với các cô nương nhà khác, đặc biệt là lúc mặc nam trang, còn cực kỳ tuấn tú đấy, hôm nay con dâu được thấy tận mắt, mới nói lời đồn quả nhiên không sai.”

Ở thời đại này, nói một cô nương “hoạt bát” gần như chẳng khác nào nói cô nương đó tính nết không tốt, hơn nữa Hoàn Nhan thị lại mập mờ đề cập chuyện nữ giả nam trang gì đó, chẳng phải là càng thêm chứng minh mình là một nữ nhân không tuân theo quy củ sao.

Thật sự là ‘sợ cái gì là y như rằng cái đó sẽ đến’, trong lòng Niên Tiểu Diệp giật thót một cái, trên mặt ẩn hiện vẻ kinh hoảng, lúc há miệng toan giải thích, không ngờ Đức phi lại hung dữ trừng mắt lườm Hoàn Nhan thị, thanh âm có chút âm trầm nói: “Vợ lão Thập Tứ, bốn cung thấy người hình như mệt mỏi nên hồ đồ rồi, vị Niên cô nương này sống lâu ở Tứ Xuyên, trước nay chưa từng đến kinh thành, sao có thể có liên lụy gì với lão Thập Tứ chứ, người chớ có hồ ngôn loạn ngữ.”

Hoàn Nhan thị thấy Đức phi dùng ánh mắt vô cùng âm lãnh nhìn mình, trong lòng không khỏi run lẩy bẩy, lại vừa oán hận Đức phi chỉ một mực đóai hoài đến tiêu nhi tử, nhưng rốt cuộc cũng không dám nổi máu ghen đổ lên mặt nữa, chỉ cắn chặt răng, cứng đờ ngồi một chỗ.

Niên Tiểu Diệp nghe thấy Đức phi nói mấy câu liền bỏ qua chuyện mình từng gặp Thập Tứ a ca, lại nghe ý tứ trong lời của bà là không cho phép ai nói gì thêm, trong lòng không khỏi mừng rỡ, thầm nghĩ: Nhất định là Dận Chân đã đánh tiếng trước với Đức phi rồi. Hàizz! Đều là mình trước kia không hiểu chuyện, đã khiến chàng phải nhọc lòng rồi.

Nhớ lại cảnh tượng nhẹ nhàng phiêu dật cùng nam nhân kia hai năm trước, Niên Tiểu Diệp không khỏi đỏ bừng cả mặt, trái tim hoảng loạn nhiều ngày nay cuối cùng cũng rơi lại vào lồng ngực.

Vừa trấn định lại tâm tư, lúc này nàng mới sực nhớ ra, nếu nữ nhân vừa rồi chỉ trích nàng là Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị, vậy ngồi ở bên trên nàng, phải chăng là ——

Niên Tiểu Diệp hơi mở to hai mắt, liền phóng ánh mắt nhìn lên. Trong thoáng chốc, một gương mặt xinh xắn thanh diễm vô song mang theo cảm xúc vừa giận vừa vui, liền đập vào mắt nàng.

“Đây là con dâu trưởng của bốn cung.” Thấy Niên Tiểu Diệp nhìn Đìem Nhi chăm chăm, Đức phi liền mở miệng cười nói.

Quả nhiên là nàng ta!!! Đối với Nữ Hồ Lộc thị này, Niên Tiểu Điệp tất nhiên đã sớm dò la rõ ràng, theo như những gì nàng biết về lịch sử, nữ nhân này lại hoàn toàn khác hẳn, cứ như là đột nhiên xuất hiện từ trên trời rơi xuống rồi trở thành phúc tấn của Dận Chân vậy.

Cho nên Niên Tiểu Điệp từng âm thầm hoài nghi, chẳng lẽ người này cũng ‘xuyên không’ giống nàng?

Điềm Nhi có hơi khó chịu nhú mày một cái, không biết sao Niên Tiểu Điệp kia cứ dùng loại ánh mắt như “Người ăn trộm đồ của ta” mà nhìn nàng chứ, thật là không phép tắc gì cả.

“Tiểu Điệp bái kiến Ung thân vương phúc tấn.” Niên Tiểu Điệp chậm rãi đứng dậy, cúi người hướng tới Điềm Nhi.

“Niên tiểu chủ không cần đa lễ.” Biết được nữ nhân này chính là người trước đây từng có ‘tai tiếng tình ái’ (scandal) với Thập Tứ a ca, nàng không khỏi nhìn kỹ thêm vài lần.

Sau đó, lại qua một lúc lâu, Đức phi mới sai Tần ma ma đưa Niên Tiểu Điệp về Trữ Tú cung.

Có lẽ do hôm nay bị chấn động quá lớn, đã khiến bà không còn bụng dạ nào mà đi bắt chẹt Điềm Nhi nữa, cho nên một cách thật may mắn, người nào đó thuận thuận lợi lợi thoát thân rời khỏi cung.

Buổi tối, Dận Chân đến đây dùng bữa, nàng liền kể ra chuyện phát sinh hôm nay, cuối cùng, còn ôm cổ trượng phu, tò mò hỏi: “Nghe như ý tứ trong lời ngạch nương nói, hẳn là Niên tiểu chủ kia trông rất giống người nào đó! Hơn nữa người này Nghi phi nương nương, Lương phi nương nương cũng biết đấy... Dận Chân, Dận Chân... chàng có biết không, bọn họ nói tới ai dạ?”

Dận Chân nghe xong, khước miệng gọi lên tia cười lạnh, nhưng không nói lời nào, vẻ mặt đầy bí hiểm.

Điền Nhi bất mãn chu chu miệng nhỏ.

Chống tay lên cái trán láng o, Dận Chân rất chi là xấu xa nghĩ: Không biết khi Hoàng a mã nhìn thấy khuôn mặt giống gạch nung như đúc kia, biểu tình sẽ thế nào nhỉ? Chắc hẳn nhất định sẽ vô cùng, vô cùng phẫn khích a.

Niên Tiểu Điệp có cảm giác, từ ngày hôm đó được tuyên đi gặp Đức phi, lập tức liền có chút thay đổi, thoải mái hẳn lên, tử như đám tiểu chủ tử trong Trữ Tú cung, mỗi người chỉ có một thị nữ hầu hạ bên cạnh, nhưng bên cạnh mình thì có hai người; tử như, đám ma ma dạy quy củ đối với những người khác sẽ rất nghiêm khắc, nhưng đến phiên mình thì nhẹ nhàng nhã nhặn; lại tử như nói, từ ngày đó, mỗi ngày Đức phi đều truyền mình đến Vĩnh Hòa cung ngồi một chút, không phải hỏi han ân cần, thì là hào phóng ban thưởng này nọ, quả thật khiến Niên Tiểu Điệp cảm động không thôi.

Thầm nghĩ, trong lịch sử có ghi, bởi vì chuyện giữa Thập Tứ a ca và Dận Chân mà mẹ con Đức phi không hòa thuận, trong lòng không khỏi thầm hạ quyết tâm, sau này nếu có cơ hội nên khuyên nhủ Dận Chân nhiều hơn, để hẳn khoan dung với Thập Tứ a ca một chút, lý do tạm thời cũng là do trước kia hẳn đối với mình cũng có chút tình ý.

Cứ thế, thời gian thoi đưa, chớp mắt đã đến vòng tuyển tú cuối cùng.

Mỗi hàng sáu tú nữ, y như đã tập qua trước đó, quỳ xuống đất đồng thanh hô: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hôm nay, Niên Tiểu Điệp không cố ý ăn mặc đẹp, chỉ mặc một bộ kỳ phục thêu cành lá vàng nhạt rất bình thường, trông cũng có chút thuần khiết, tất nhiên đó là nàng cố ý, dù sao nàng cũng không muốn bị Khang Hy nhìn trúng.

Một lát sau, chỉ nghe một thanh âm đầy uy nghi vang lên: “Miễn lễ!!”

Niên Tiểu Điệp cúi đầu, cùng với những tú nữ khác khấu tạ hoàng ân, rồi chậm rãi đứng dậy.

Lúc này sâu trong nội tâm nàng đầy căng thẳng và kích động. Căng thẳng dĩ nhiên là vì tiền đồ của mình sau này, còn phần kích động này có vài tia là cảm xúc sinh ra khi mình được diện kiến hoàng đế Khang Hy.

Đây không phải là diễn viên mặc hoàng bào mà đi lại trên ti vi a, mà là Chân Long Thiên Tử chân chính, là Thiên tử nhất đế chân chính, Hoàng đế Khang Hy a!

Cho dù trong lòng không ngừng tự nhủ, mình phải bình tĩnh, phải thành thật. Nhưng một luồng xúc động muốn ngẩng đầu nhìn lên không ngừng đánh vỡ lý trí của nàng.

Chỉ nhìn một cái thật nhanh, chắc sẽ không bị phát hiện đâu! Trong lòng ôm loại cầu may này, cách chỏm tóc ‘Lưu hải nhi’* cố ý chải thật dày, Niên Tiểu Điệp thật nhanh nhìn lướt về phía trước, mà một cái liếc mắt này, lại khiến nàng phát hiện, Khang Hy đang ngự trên cao kia, kỳ thật cũng đang nhìn lại nàng.

(*Lưu Hải Nhi: tiên đồng trong truyền thuyết Trung Quốc, trước trán để một chỏm tóc ngắn, cưỡi cóc, tay múa chuỗi tiền. Ở đây là chỉ chỏm tóc mái trước trán, cố ý che mặt)

Ý niệm này vừa sinh ra, Niên Tiểu Điệp liền cảm thấy hai chân mềm nhũn, toàn thân bắt đầu khẽ run rẩy, một loại dự cảm xấu nổi lên trong lòng.

“Người thứ ba bên phải là nhà ai?” Khang Hy đế mặt không chút biểu tình hỏi.

Niên Tiểu Điệp siết chặt lòng bàn tay, tiến lên một bước đáp: “Nữ nhi của Hán quân kỳ Niên Hà Linh, Niên Tiểu Điệp bái kiến Ngô hoàng vạn tuế.”

“Hoàng thượng nhìn xem, thiếp thân nói có đúng không?” Liền nghe lúc này có một giọng nữ vang lên, chính là Nghi phi ngồi bên dưới cùng tham gia duyệt tuyển, chỉ thấy bà ta đảo đôi mắt đẹp, đoạn cười nói: “Lúc thần thiếp nhìn thấy, cũng bị dọa giật thót nữa là, quả thật là không thể ngờ được, diện mạo cô nương này lại trông giống Đồng Hoàng hậu đến thế!”

Cái gì!!!

Niên Tiểu Điệp trợn to hai mắt, bà, bà ta nói mình giống ai cơ chứ?

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tuyển Tú Thiên Hạ (4)

‘Tự cố để vương đa bạc tình, tự cố hồng nhan đa bạc mệnh’.

(câu trên chỉ là do editor đang lúc cực kỳ cảm khái mà phun ra, xin đừng để ý)

Đương lúc Niên Tiểu Điệp còn đang kinh hãi, lại nghe trên ngự tọa truyền đến giọng nói cực kỳ bình tĩnh của Khang Hy: “Bất quá chỉ có một hai tia tương tự mà thôi, đừng trông mắt cá lại tưởng là trân châu, Nghi phi người nói quá rồi.”

“Là thần thiếp lỡ lời ạ.” thấy vẻ mặt Khang Hy không hề có một tia cao hứng, Nghi phi vội cẩn thận cười làm lạnh lên tiếng. Nhưng ánh mắt lại yên lặng liếc nhìn đến cánh tay đặt trong long bào của vị thiên hạ chí tôn kia, rũ mắt xuống lạnh lùng nghĩ, nếu trong lòng thật sự không thêm để ý, vậy trên bàn tay sao nổi đầy gân xanh thế kia?

Khang Hy để lại thật sâu nhìn Niên Tiểu Điệp đứng trước mặt, trong mắt như chợt bừng tỉnh một hồi ức xa xăm nào đó, dường như hình ảnh của rất nhiều năm trước lại một lần nữa diễn ra, dường như người con gái của rất nhiều năm trước đã trở lại.

Mắt thấy không khí trên đại điện thoáng chốc ngưng trệ, nỗi sợ hãi trong lòng Niên Tiểu Điệp càng ngày càng dâng cao, nàng có thể cảm giác rõ mồn một rằng: Khang Hy để đang nhìn nàng...

“Hoàng thượng?” cũng đi theo duyệt tuyển lần này, Mật quý nhân nhỏ giọng lên tiếng. Người thiếu nữ còn đang trong độ tuổi hoa đẹp nhất này, chính là vị tần phi đang được Khang Hy sủng ái nhất gần đây.

Từng nghe Nghi phi nói Niên tiểu chủ kia có diện mạo rất giống Đồng Hoàng hậu đã qua đời, trong lòng Mật quý phi liền biết rõ, sợ là cô nương này cũng sẽ bị nhét vào hậu cung rồi, đã thế, cứ sao không nói tốt trước mặt Hoàng thượng một chút?

“Thần thiếp thấy nàng ta huệ chất lan tâm, không bằng giữ lại thẻ bài, cho thần thiếp thêm một tỷ muội cũng tốt.”

Niên Tiểu Điệp nghe vậy ánh mắt không khỏi chột bần về phía Mật quý nhân đang thản nhiên cười nói kia, trong lòng thật sự hận không thể đem nữ nhân này ra thiên đao vạn quả.

“Ừm... Nếu đã như thế...” trên ngự tọa thật cao phía trên truyền đến thanh âm quyết định vận mạng sau cùng của Niên Tiểu Điệp: “Niên thị giữ lại thẻ bài, phong làm quý nhân.”

Khang Hy vừa dứt lời, toàn bộ đại điện không khỏi nín thở trong thoáng chốc, nhập vào cung còn được phong làm quý nhân, đây thật là thiên đại hoàng ân a, mọi người không khỏi đều dồn ánh mắt lên người nữ tử đứng giữa điện, đồng thời cũng trầm nghĩ, Niên Thị này quả đúng là vận mệnh tốt, chỉ vì có gương mặt giống Đồng Hoàng hậu đã tạ thế mà có thể một bước lên vị trí quý nhân, thật là tốt số.

Thế nhưng, người ‘rất tốt số’ trong con mắt chúng nhân, Niên Tiểu Điệp lúc này lại hận không thể lập tức chết ngay tại chỗ.

Tại sao nàng lại bị giữ thẻ bài, tại sao nàng lại bị Khang Hy nhét vào hậu cung. Nàng là Niên thị a! Là phi tần được Dận Chân sủng ái nhất trong lịch sử, Niên quý phi a! Tại sao lại biến thành như vậy? Tại sao lại biến thành như vậy?

Kinh hãi tột độ đến không thốt được lời nào, hơn nữa lại còn không cam lòng gả cho một lão già đã hơn năm mươi tuổi, tất cả hết thảy kịch liệt đánh

mạnh vào tâm linh Niên Tiểu Điệp, khiến cho trước mặt nàng chợt tối sầm, thân mình mềm nhũn liền ngã xuống.

“Ha ha, xem ra Niên quý nhân là quá vui mừng rồi...” Nghi phi nhìn theo đám thái giám vội chạy tới nâng Niên Tiểu Điệp đi, nhếch môi cười nói với Khang Hy.

Đôi mày đã nhuộm sương bạc của Khang Hy khẽ nhướn lên, không lên tiếng.

Sau đó, tuyển tú lại được tiếp tục, mãi đến khi sắc trời dần tối, kỳ Tuyển tú thiên hạ lần này rốt cuộc mới hoàn toàn kết thúc.

Trong Vĩnh Hòa cung, Đức phi trầm mặc nhìn vẻ mặt giận dữ lôi đình của nhi tử.

Thập Tứ a ca trong mắt đượm nước mắt, sứ Thanh hoa trong tay âm âm loảng xoảng bị ném bễ đầy đất. Sau một lúc lâu, Đức phi khẽ hít một hơi, nhàn nhạt hỏi: “Người nào đủ chưa?”

Thập Tứ a ca bị người khác cướp đi người trong lòng một mực yêu thương, phịch một cái ngồi xồm xuống đất, gào khóc như một đứa trẻ nhỏ.

Nhìn con trai như thế, trong mắt Đức phi hiện lên tia chán chường thất vọng. Bà đứng lên đi đến trước mặt hắn, trầm tĩnh nói: “Lão Thập Tứ, ngẩng mặt lên cho bốn cung.”

Thập Tứ a ca Dận Trinh nức nở một cái, khuôn mặt tuần mỹ vừa mới ngẩng lên, trong nháy mắt liền nhận một bạt tai của Đức phi.

“Ưc, gạch nường...” Hả há hốc mồm thì trào lên tiếng. Hoàn toàn không thể tin được gạch nường ngày thường yêu thương mình đến thế nay lại động thủ đánh mình.

“Người nhìn thử xem bộ dạng mình bây giờ giống cái gì!” Đức phi về mặt phần nộ, lồng ngực phập phồng không ngừng mắng: “Bất quá chỉ một nữ nhân mà đã khiến người thất hồn lạc phách như vậy? Niềm hăng hái của người đâu rồi, hùng tâm tráng chí của người đâu rồi? Chỉ vì một nữ nhân, mà quên sạch tất cả sao? Người như vậy càng khiến cho bốn cung thất vọng rồi.”

Thập Tứ a ca nghe xong, trên mặt ngăm hiện vẻ xấu hổ.

Đức phi thấy thế, nước mắt đột nhiên lăn xuống, Thập Tứ a ca suy cho cùng vẫn là đứa con hiếu thuận, vội vàng quỳ lết lên trước, nói với Đức phi: “Đều do nhi tử không tốt, xin ngạch nương đừng thương tâm.”

Đức phi lại òa khóc ôm chầm lấy Thập Tứ a ca, thanh âm đau thương nói: “Con trai của ta a, con là máu thịt trên người ngạch nương rơi xuống. Là nơi duy nhất ngạch nương trông cậy vào của nửa đời sau, nếu con suy sụp sa sút như vậy, ngạch nương phải sống thế nào, không bằng đâm đầu chết sớm còn hơn.”

Thập Tứ a ca nghe vậy trong lòng đau đớn cực kỳ, ngay lập tức liền biểu hiện tỏ rõ mình tuyệt đối sẽ không vướng mắc chuyện này nữa.

Đức phi lau nước mắt nói: “Con ngoan, ngạch nương biết con thích Niên Tiểu Điệp, nhưng mà nay, nàng ta đã là người của Hoàng a mã con, con nhất định phải bỏ ngay ý niệm này, biết không?”

Dận Trinh trong lòng không cam, nhưng ngoài miệng cũng đành phải đồng ý. Ngẫm lại, mình đường đường là nam nhi bảy thước, nhưng ngay cả người con gái trong lòng yêu thích cũng không thể có được, mà hết thảy chỉ vì một điều rất đơn giản là: người ngồi trên Hoàng tọa (ghế vua) kia chính là Hoàng a mã của hãn chử không phải hãn. Ngay tại thời khắc này, một ngọn dục hỏa từ trong đáy lòng Dận Trinh dần nhen nhóm, hãn thề, rốt cuộc

sẽ có một ngày, hẳn phải nắm được hết tất cả mọi thứ trong tay, cho dù là cái ghế kia hay là nàng ——.

Sau kỳ tuyển tú kết thúc, có nhà vui cũng có nhà buồn.

Mà không nghi ngờ chút nào, Điem Nhi là thuộc bên vui mừng - vui mừng - đặc biệt vui mừng.

Quả như lời Dận Chân nói, lần này phủ Ung thân vương không có một tú nữ nào tiến vào.

Vì thế, lòng mang cảm ân, cô nương nào đó vào một buổi ‘đêm khuya thanh vắng’, sau khi trưng diện cho mình ‘tươi ngon không gì sánh được’, lại mò mẫm đi cào cửa thư phòng Dận Chân.

Canh giữ trước cửa, Tô Bồi Thịnh tỏ vẻ: mình tuyệt đối không thấy gì cả.

Cứ như thế, lại qua bốn năm ngày sau, Thập tam phúc tấn cũng đến cùng ‘chia vui’. Lần tuyển tú này, phủ nàng cũng không được chỉ thêm người vào, cho nên Triệu Giai thị sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên tâm tình cực tốt.

“Tẩu đã nghe gì chưa?” Triệu Giai thị sáp đầu qua, vẻ mặt bát quái hỏi.

Điem Nhi chớp chớp mắt: “Nghe cái gì?”

Triệu Giai thị dùng ánh mắt ‘đừng giả vờ ngốc a’ nhìn nàng một cái, gợi ý nói: “Chuyện bà chị dâu ‘thiên tiên’ của chúng ta đó!”

Điem Nhi ồ một tiếng, lúc này mới biết ý nàng nói đến Bát phúc tấn Quách Lạc La thị. “Nàng ta thì làm sao?”

Triệu Giai thị thấy nàng quả thật không biết, không khỏi dùng vẻ mặt ‘tẩu thật lạc hậu, không biết gì hết ráo’, nói: “Không phải lần này trong phủ

nàng ta được ban vào một trắc phúc tấn sao?”

Điềm Nhi gật gật đầu.

Lại nói vị trắc phúc tấn kia nàng cũng đã gặp qua, chính là một trong ba tú nữ ở Vĩnh Hòa cung hôm đó, nàng còn nhớ rõ, cô nương họ Cảnh kia chỉ thuận tiện nói một câu, chất nữ trong tộc của Đức phi liền cũng được phong làm trắc phúc tấn, bất quá không phải cho Dận Chân mà là Thập Tứ a ca. Lúc đó Điềm Nhi vừa hay tin, không khỏi vỗ ngực may mắn, đồng thời đêm đó cũng thật không tiền đồ mà vui quá ăn hơn vài bát cơm, khiến bị Dận Chân cười nhạo một chặp.

“Nghe nói trắc phúc tấn kia vừa vào cửa, ngay trong ngày hôm đó, Quách Lạc La thị liền ‘đổ bệnh’, Bát a ca ngay cả động phòng cũng chưa vào...” Triệu Giai thị vẻ mặt hết sức trào phúng cười nhạo nói: “Nom ngày thường thì cũng khôn khéo, thế mà lại giở ra cái chiêu ngu ngốc đó.”

Người thì cũng đã vào phủ rồi, người còn ‘chắn ngang chặn dọc’ như thế, ngoài việc khiến cho người ta nhạo báng, còn có thể làm được gì?

Điềm Nhi nghe xong cảm thấy có tí ti đồng tình. Nàng có vài lần tiếp xúc với Quách Lạc La thị, biết đó là một nữ nhân cực trọng thanh danh, mà ngược lại chính bản thân nàng ta, thà rằng thanh danh bị liên lụy, cũng muốn làm ra chuyện như vậy, có thể thấy được trong lòng nàng ta cũng thật lòng yêu Bát a ca.

“Nam nhân mình yêu, đương nhiên sẽ không muốn hẳn đi gần gũi với nữ nhân khác rồi.” Điềm Nhi khẽ thở dài nói: “Làm nữ nhân quả thật không dễ dàng.”

Triệu Giai thị nghe vậy, trên mặt cũng thu hồi biểu tình đặc ý, lúc không khí đang có chút nặng nề, ngoài cửa lại vang lên thanh âm nha nha loạn xì của trẻ con.

Điền Nhi ngẩng đầu cười nói: “Khẳng định là ba tên tiểu tử thúi kia đến đây.”

Quả đúng như thế, chưa đến một giây sau, ba tiểu gia hỏa kia đã được bế vào.

“Phụt...” Triệu Giai thị đột nhiên bật cười, chỉ vào bọn nhóc cười nói: “Tẩu cũng thật giỏi hành hạ người, cứ nhiên đem đường đường tiểu a ca của chúng ta, biến thành ba con cóc con.”

“Cóc gì mà cóc!!” Điền Nhi vẻ mặt thành thật cãi chính nói: “Là ếch!” Chẳng qua nàng chỉ làm ba bộ đồ hóa trang ếch con rất đáng yêu mà thôi, tại sao những người này, ai cũng như ai, một đám đều không có tí ti trình độ thưởng thức nào.

“Không thấy rất dễ thương sao?” Điền Nhi vươn tay đón Hoảng Thì từ trong lòng ma ma, Triệu Giai thị thì ẵm Hoảng Quân, còn Hoảng Lịch thì bị đặt trên giường hẹp, cái miệng nhỏ nhắn còn đang bận oa oáp ngáp.

Triệu Giai thị nhìn Hoảng Quân tay chân trắng nõn như củ sen, mặc tiểu khố khố màu xanh lục có dây đeo (quần yếm đấy ạ), trước ngực thêu một con ếch đang ngoác miệng rộng, rớt cuộc không nhìn được nhắm ngay khuôn mặt nhỏ núc ních thịt hân mạnh vài cái.

Hoảng Thì ở trong lòng Điền Nhi cũng quơ quơ tứ chi chúi lên giường hẹp, khiến cái mông nhỏ trắng nõn trong quần yếm bị lộ ra hướng lên trên, đồng thời đập về phía trước một cái, khẽ a một tiếng: “Du ——.” (bơi)

Liên thấy Hoảng Thì đáng yêu lập tức như ăn phải thuốc kích thích, tứ chi quơ lên, nhích từng chút mà “bơi” về trước.

Không sai chính là “bơi”! Nhìn Hoảng Thì ở trên giường hẹp phần khích ừn ừn uốn éo qua lại, Triệu Giai thị không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Bọn chúng bây giờ còn chưa biết đi.” Diễm Nhi giải thích nói: “Tứ chi quá mềm yếu.”

Cho nên chỉ có thể “bơi” sao? Triệu Giai thị không khỏi cười khỗ, quả thực không biết nên nói gì cho phải. Tứ tẩu này của nàng a, thế nào mà tâm tính vẫn như đứa con nít.

Tử Cẩm thành, Duyên Hỉ cung.

Thị nữ Đông Hương cẩn thận bước từng bước nhỏ lên trước, thễ thọt bẫm báo: “Niên quý nhân, người của nội vụ phủ đã tới đón.”

Niên Tiểu Điệp nghe vậy trên khuôn mặt nhỏ nhắn liền hoàn toàn trắng bệch.

Nàng mơ mơ màng màng được người khiêng lên kiệu, mơ mơ màng màng được đưa vào bồn tắm, mơ mơ màng màng được bôi cả người thơm nức, cuối cùng mơ mơ màng màng mà bị cuộn trong tấm thảm đỏ, bị người xem như hàng hóa mà khiêng đi.

Nàng thất hồn lạc phách nằm trên long sàng, không bao lâu, liền có tiếng bước chân rất nhỏ tiến lại gần. Có một người vươn ngón tay ra lau nước mắt cho nàng.

“Tại sao lại khóc?” thanh âm thật dịu dàng hỏi han.

Trong nháy mắt Niên Tiểu Điệp dường như có ảo giác, người lúc này đối với nàng ôn nhu có thừa là Dận Chân. Thế nhưng, ngay một giây sau đó, một gương mặt uy nghi nhưng già nua xuất hiện trong tầm mắt nàng. Người này không phải Dận Chân mà là Khang Hy!!

Suy nghĩ này khiến Niên Tiểu Điệp tuyệt vọng đến thấu xương thấu tủy. Chỉ cần vừa nghĩ, bản thân mình đang ở tuổi hoa đẹp nhất lại phải gả cho một lão già hơn nửa người đã vùi vào trong đất, toàn thân Niên Tiểu Điệp gần như sụp đổ hoàn toàn.

Tại sao chứ, tại sao, tại sao, tại sao... tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này??? Trong nháy mắt lúc thân thể bị xé rách, Niên Tiểu Điệp hận muốn điên.

“Mẫn Mẫn...” Khang Hy khe khẽ thở dài, như không thể nghe thấy mà ní non gọi.

“Trẫm thích gương mặt này của nàng.” Sau khi xong việc, Khang Hy nói với Niên Tiểu Điệp: “Bảo vệ nó cho tốt, nếu có gì tổn thương...” ngón tay có chút khô gầy quét qua hai gò má đong đầy nước mắt của nàng, Khang Hy dụ dằng đến cực điểm, nói: “Nàng cũng không cần sống nữa.”

Niên Tiểu Điệp dờ dẩn trợn to hai mắt, tràn đầy kinh hãi.

MTY: hàizz... sao thấy giống trong Chân Hoàn truyện thế, nếu Hoàng hậu còn sống, chứng kiến dung nhan ngày càng già đi của nàng, liệu Khang Hy có còn yêu nàng như lúc ban đầu không?? Mà nếu yêu tại sao còn ngủ với nô tỳ của nàng, tại sao hậu cung lại đông như vậy... đúng là...

‘Tự cố để vương đa bạc tình, tự cố hồng nhan đa bạc mệnh’.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Công Chúa

Thời gian phi mau, vụt qua trong nháy mắt, cứ như một khắc trước còn đang nóng bức khó chịu, ngay sau đó đã biến thành đại tuyết bay lả tả trong không trung.

Mà hơn nửa năm qua, trên triều đình lại có phần không được yên ổn, Sách Vọng A Lạp Bố Thản, thủ lĩnh của bộ tộc Chuẩn Cách Nhĩ liên tiếp có hành động mờ ám, đầu lĩnh Cát Nhĩ Đan chẳng những tập trung binh mã mở rộng lãnh thổ, mà còn tiến hành bao vây diệt trừ các bộ lạc chung quanh, chỉ trong thời gian ngắn, quân đội đã đạt hơn mười vạn người. Đối với việc này, chính quyền nhà Thanh cảm giác được bất an sâu sắc, trên triều đình không ngừng có đại thần dâng sớ yêu cầu thanh tiễu. Nhưng Chuẩn Cách Nhĩ ở nơi xa xôi, muốn phát binh cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, cho nên Khang Hy để một bên không ngừng trấn an đối phương, một bên gấp rút bố trí quân sự, vì thế, khoảng thời gian này không khí trong kinh thành cực kỳ căng thẳng, các nhà các hộ cũng đều yên ổn đóng chặt cửa, không dám vọng động.

Phủ Ung thân vương, Gia Hòa viện.

Canh hai vừa điểm, Điem Nhi mở mắt ra, quả nhiên bên cạnh đã không thấy bóng dáng trượng phu đâu. Nàng khe khẽ thở dài ngồi dậy, thuận tay quơ tấm áo bông gấm lụa thật dày màu hồng nhạt khoác lên người, mang giày vào đi ra ngoài. Lướt qua tấm bình phong Bát Bảo bằng gỗ tử đàn, đã thấy Dận Chân trên người chỉ khoác tấm áo đơn, đứng hai tay chấp sau lưng, đang ngăn người trông ra ngoài cửa sổ.

Điềm Nhi nhẹ bước tới, từ phía sau ôm lấy thắt lưng trượng phu. “Gia đứng bao lâu rồi? Cả người đều lạnh như băng này.” Trong giọng nói không khỏi mang theo đau lòng.

Dận Chân hơi giật mình, sau đó có chút bất đắc dĩ nói: “Sao nàng lại ra đây, ngoài này lạnh, mau trở về giường đi.”

Điềm Nhi nghe vậy lại làm nũng dùng đầu cọ cọ lên tấm lưng rộng, đoạn nhỏ giọng hỏi: “Gia là vì chuyện của Bát muội muội chăng?”

Dận Chân thu liễm cảm xúc giữa hai đầu chân mày, xoay người nhìn một vùng tối đen ngoài cửa sổ, sau một lúc lâu mới phun ra lời nói rét lạnh như băng: “Cát Nhĩ Đan kia thật sự là tội đáng chết vạn lần.”

Những năm gần đây Chuẩn Cách Nhĩ thế lớn, thủ lĩnh Cát Nhĩ Đan lại là người có dã tâm bừng bừng, lòng tham không đáy, hơn một tháng trước còn phái sứ giả đến kinh thành thỉnh cầu Khang Hy để gả một công chúa tới, bảo là muốn noi theo cổ nhân, kết giao hai nhà Tần - Tấn.

Cho dù có ngây thơ chậm hiểu như Điềm Nhi, cũng biết không bao lâu nữa, Khang Hy sẽ khẳng định sẽ phát binh. Như vậy đến lúc đó, công chúa được gả đi phải xử lý như thế nào.

“Không phải là chưa có quyết định sau cùng sao?” Điềm Nhi không lo lắng lắm, nói: “Hoàng thượng có nhiều công chúa như vậy, không nhất định phải chính là Bát muội!”

Dận Chân nghe vậy lại trầm mặc không nói.

Đích xác, hiện nay trong đám công chúa chưa xuất giá của Khang Hy để, luận về tuổi tác thân phận, Bát công chúa là thích hợp nhất. Thập Nhất công chúa, Thập Ngũ công chúa, Thập Thất công chúa sau nàng, đều mới ở độ tuổi 12 - 14. Nếu như trước kia, đính hôn trước, đợi qua vài năm gả đi là

vừa lúc. Nhưng nghe nói sứ giả Chuẩn Cách Nhĩ kia muốn lập tức đưa công chúa về, cử hành hôn lễ ngay tại bản xứ.

Trong lúc cấp bách này, cũng chỉ có mỗi Bát công chúa là thích hợp nhất. Nhớ lại tiểu cô nương nhã nhặn trầm tĩnh kia sau này phải đối mặt với những chuyện này, Điem Nhi đau lòng rớt nước mắt cũng không biết mấy lần.

Bên tai nghe tiếng thút thít như khóc nức của thê tử, trong đầu Dận Chân không khỏi hồi tưởng lại chuyện xưa kia, khác với đệ đệ luôn đối nghịch với mình, Bồ Sở Da Khắc là một muội muội ngoan hiền hiểu chuyện, mỗi năm cứ đến sinh nhật hỷ, Bồ Sở Da Khắc đều sẽ tự tay may chút quần áo, giày tất này nọ cho hỷ. Cho nên, riêng đối với nàng, Dận Chân có ba phần thương yêu.

Một tiếng thở sâu dài, vài phen bất đắc dĩ, cũng không thoát được màn đêm tịch mịch.

Quả nhiên, ba ngày sau, Khang Hy đế ban ý chỉ xuống, phong con gái của Đức phi, Bát công chúa Bồ Sở Da Khắc làm Cố Luân Thụy Hòa công chúa, tứ hôn cho Cát Nhĩ Đan.

Bởi vì cuối tháng sứ giả Chuẩn Cách Nhĩ phải trở về, nên hôn sự chuẩn bị cũng trong vội vàng, ngoài phủ nội vụ phải vắt giò lên cổ gấp rút chuẩn bị đồ cưới ra, Điem Nhi thân là chị dâu cũng tự mình ra trận, liên tiếp tới lui trong hoàng cung, thay nàng sửa soạn đủ thứ.

Cứ thế, thời gian qua mau, thoắt cái đã đến trước ngày xuất giá.

Điem Nhi nhìn vị thiếu nữ có hơi nhỏ gầy trước mắt, trong lòng khổ sở, ngoài miệng lại nói: “Bát muội muội, đây là một rương dược liệu tâu sai người chuẩn bị, muội nhận lấy, biết đâu sau này sẽ có lúc dùng đến.”

Phủ Ung thân vương tồn kho xa xỉ, vì thế Điem Nhi liền lấy ra rất nhiều dược liệu trân quý như nhân sâm, tuyết liên, hà thủ ô. Dù sao Chuẩn Cách Nhi là nơi xa xôi hẻo lánh, lỡ sinh ra chứng bệnh khó trị nào, trong lúc nguy cấp cũng không thiếu thuốc tốt cần cứu mạng.

Tâm ý của Điem Nhi, Bát công chúa tất nhiên nhận lấy, chỉ nghe nàng ôn nhu nói: “Đã khiến tẩu tẩu thao tâm, Bồ Sở Da Khắc xin tạ ơn lần nữa!”

“Muội nói gì vậy.” Điem Nhi vội chạy tới đỡ nàng đang muốn bái mình, trong mắt đượm lệ, nói: “Chúng ta là người một nhà, cần gì phải nói như vậy.”

Bồ Sở Da Khắc nghe vậy, vẻ mặt cũng xúc động, một lát sau có chút do dự nói với Điem Nhi: “Nếu tẩu tẩu đã nói như thế, như vậy muội muội liền có một chuyện muốn nhờ, xin tẩu đáp ứng.”

Điem Nhi liền nói: “Muội cứ nói đi.”

“Tẩu tẩu, ngạch nương đời này tổng cộng sinh được bốn người con, ngoại trừ Lục ca ca đã sớm chết non ra, thì chỉ còn lại Tứ ca, Thập Tứ Ca và muội.” Bồ Sở Da Khắc giọng điệu mềm nhẹ nói: “Muội là con gái thì tạm thời không nói đến, có điều giữa Tứ ca và Thập Tứ Ca, ngạch nương, ngạch nương bà cũng là thiên vị người sau.”

Điem Nhi nghe thấy vậy, không khỏi khẽ cười khở, đối với chuyện Đức phi thiên vị, phàm là người nào có mắt cũng có thể thấy được, nhưng người ta chính là cưng chiều tiểu nhi tử, không thích đại nhi tử đó, người lại có biện pháp gì?

“Tẩu tẩu, tẩu khoan hãy nghe muội nói, thật ra ngạch nương bà không hề không quan tâm Tứ ca giống như mặt ngoài.” Bồ Sở Da Khắc có chút khở sở nói: “Bởi vì trong lòng bà có khúc mắc a.”

Điem Nhi nhú mày, yên lặng nhìn nàng.

“Trước đây, thật ra gạch nường xuất thân là cung nữ, hơn nữa khi đó chủ tử bà hầu hạ chính là Đồng Hoàng hậu.” Bố Sở Da Khắc như lâm vào hồi ức nói: “Muội còn nhớ lúc nhỏ, có một lần lên thấy gạch nường quỳ gối trước tượng Phật không ngừng khóc, miệng lẩm bẩm gọi chủ tử, càng không ngừng nói thực xin lỗi... Còn nói, Tứ ca là con trai của Đồng Hoàng hậu, suốt đời vẫn sẽ là vậy.”

Bố Sở Da Khắc khẽ thở dài: “Sau đó muội mới biết được, mười mấy năm trước, trong Triều Hoa điện đã xảy ra một trận hỏa hoạn, Tứ ca bị nhốt bên trong, là Đồng Hoàng hậu không tiếc nguy hiểm tánh mạng cứu ra, thế nhưng chính bà... lại vì thương thế quá nặng, không chữa trị nổi liền bỏ mình.”

Sau khi nghe vậy, Điềm Nhi không khỏi cả kinh thất sắc, bất quá cuối cùng cũng vỡ lẽ ra, vì sao mỗi lần nhắc tới dưỡng mẫu, Dận Chân đều có vẻ mặt âm đạm bi thương.

Đối với hản mà nói, dưỡng mẫu vì cứu mình mà chết, cho nên sau khi dưỡng mẫu chết, hản không thể thân cận ở cùng mẹ ruột, nếu làm như vậy, vô hình trung sẽ có cảm giác như phản bội lại dưỡng mẫu. Lại đối với Đức phi mà nói, nếu bà đối với Đồng Hoàng hậu đã mất có một loại tình cảm nhất định, hơn nữa Đồng Hoàng hậu lại vì cứu con trai mình mà chết, như vậy tất nhiên cũng sẽ đồng dạng làm không được, từ tận đáy lòng sẽ không có cách nào chấp nhận được Dận Chân.

Giữa ba người họ, quả thật là một khúc mắc không thể gỡ được.

Bố Sở Da Khắc nói tiếp: “Vì nguyên nhân này, khúc mắc của gạch nường một ngày so với một ngày càng sâu hơn, tính tình cũng dần trở nên bất công... Cho nên Tứ tẩu, muội muội thỉnh cầu tẩu, nếu sau này gạch nường làm ra chuyện gì không phải, xin tẩu và Tứ ca cũng đừng để bụng mà tha thứ cho bà!”

“Muội muội sao lại nói vậy!” Điem Nhi nhẹ nhàng nói: “Bà là ngạch nương của chúng ta, chúng ta phải hiếu thuận cung kính, sao có thể sẽ giận bà, muội muội đã lo nghĩ nhiều rồi.” Nàng không muốn nhắc lại chuyện Đức phi, liền chuyển đề tài: “À, đúng rồi! Ngoài rương được liệu này ra, tẩu còn chuẩn bị mấy rương sách, đều là mấy cuốn thoại bản, sách minh họa trước kia tẩu thích xem, muội muội mang theo, trên đường còn có cái để giải sầu.”

Bố Sở Da Khắc nghe vậy cũng thu lại thương cảm, tất nhiên là một màn lại nói tạ ơn lần nữa không đề cập tới. Điem Nhi ngồi thêm một lát mới tranh thủ lúc trời chưa tối lên xe ngựa hồi phủ.

Sau khi nàng đi không lâu, Đức phi liền tới.

Nhìn đôi mắt phiếm hồng của ngạch nương, Bố Sở Da Khắc vội chạy tới nhẹ dìu nói: “Tại sao ngạch nương lại đích thân đến đây, cứ cho người thông truyền một tiếng, nữ nhi đi qua cũng được mà.”

Đức phi nhìn nữ nhi yếu đuối dịu dàng, trong lòng lại không cảm được thương cảm, liền nghe bà khó nén bi thương nói: “Hảo hài tử, là ngạch nương có lỗi với con a! Nếu không phải luôn muốn chọn cho con chỗ tốt hơn, hợp ý hơn, thì hà cớ gì con phải đi đến mức đường này!!!” Nói tới đây, Đức phi không khỏi bật khóc ra tiếng.

“Ngạch nương đừng đau buồn.” Bố Sở Da Khắc vậy mà cũng rất thông suốt: “Phật gia nói rất đúng, hết thảy đều là mệnh. Lại nói nữ nhi thân là công chúa của nhà Ái Tân Giác La, từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, hưởng thụ cuộc sống người bình thường năm mơ cũng không được, thì ngay tại quan ải cần phụng hiến lúc này, sao có thể lùi bước được?”

“Nhưng mà...” Đức phi đáy lòng vẫn là không nỡ.

“Việc đã đến nước này, ngạch nương không cần nói thêm nữa.” Bố Sở Da Khắc nhẹ nhàng nói: “Nữ nhi thật sự không sao.”

“Aizz! Ưông cho ta còn đường đường là một trong Tứ phi, uông cho con còn có hai ca ca ruột thịt” Đức phi có chút oán hận nói: “Lại đến thời khắc khẩn yếu này, ấy vậy mà ngay cả con cũng không bảo vệ được.” Ý bà trách đông trách tây nhưng thật ra lại nhằm hướng Khang Hy.

“Ngạch nương!” Bồ Sở Da Khắc hơi nhíu đôi mày thanh tú, nói: “Việc này có liên quan gì đến hai ca ca, sao ngài lại quở trách lung tung.”

“Hừ... lão Thập Tứ thì không nói.” Đức phi lạnh lùng nói: “Tứ ca con đường đường là Ung thân vương, lại đang nhậm chức nhiều năm ở Hộ bộ, trong tay rất có vài phần thực lực, nếu nó chịu động chút mách khố, lo liệu cho con, con cần gì phải gả đi đến nơi hổ lang rắn rết đó?”

“Ngạch nương là không nói đạo lý rồi!” Bồ Sở Da Khắc bất đắc dĩ nói: “Trong những nữ nhi chưa gả của Hoàng a mã, chỉ có mỗi con lớn tuổi nhất lại chưa xuất giá, chẳng lẽ muốn đám muội muội phải gả đi? Lại nói, chính bởi vì con là muội muội của Tứ ca, Tứ ca mới càng không thể lên tiếng thay con a!”

Trước đại nghĩa quốc gia, hết thảy tư tình đều là tro bụi, nếu Dận Chân cố ý thay Bồ Sở Da Khắc cầu tình, vậy trước mắt sẽ biến thành cục diện muôn người nhìn vào, Khang Hy để sẽ thấy thế nào, chúng triều thần sẽ nói ra sao, đến lúc đó thì chính ca ấy phải xử lý như thế nào?

Đạo lý này Đức phi sao lại không rõ ràng?

Bà cố ý ngăn cản tiểu nhi tử muốn đi cầu tình, lại thầm hận đại nhi tử “khoanh tay đứng nhìn”, sự bất công trong đó, cũng thực khiến người không biết phải nói thế nào.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nhập Học

Vô luận trong lòng Đức phi có ấm ức và oán hận nhiều hơn nữa, ngày hôm sau, Bồ Sở Da Khắc đã trở thành Cố Luân Thụy Hòa công chúa vẫn phải bước lên kiệu xe, trong tầm mắt của chúng nhân vây quanh mà chậm rãi di chuyển về hướng Chuẩn Cách Nhĩ.

Đôi theo tiểu cô nương sắc mặt bình thản đi xa dần, trong lòng Đìem Nhi đau xót không nhìn được, một chuyến đi này, cáo biệt người thân quê hương, đời này cũng không biết còn dịp được gặp lại hay không.

Có lẽ trong lòng ngập đầy lo âu cho nữ nhi, ngày thứ hai sau khi Bồ Sở Da Khắc xuất giá, Đức phi liền ngã bệnh, Đìem Nhi cùng Thập Tứ phúc tấn chỉ có thể vào cung hầu bệnh.

“Ngạch nương, ngài mau thuốc uống đi, ngài như vậy nếu để cho Bát muội muội biết được, sẽ càng đau lòng a!” Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị ôn nhu khuyên nhủ.

Nghe nàng nhắc tới nữ nhi, nước mắt Đức phi liền lặng lẽ lăn dài, Đìem Nhi ở bên cạnh thấy vậy, cũng hiểu được tấm lòng từ mẫu của bà.

“Thập Tứ đệ muội nói phải đấy ạ!” Đìem Nhi cũng nhẹ nhàng nói theo: “Ngạch nương ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể a.”

“Đúng vậy a, tổ mẫu đừng khóc nữa, uống thuốc, mới mau khỏi bệnh á.” cùng đi theo mẫu thân tiến cung, Tám Cân nhỏ giọng nói.

Đức phi nghe vậy liền vẫy vẫy tay, ý bảo Tám Cân đi đến, một phen ôm chầm thân mình nhỏ béo múp múp kia, bà khóc không ra tiếng: “Aizz, Bồ

Sở Da Khắc của ta lúc trước cũng là đứa bé nhỏ như vậy, giờ vậy mà đã gả làm vợ cho người rồi... làm ngạch nương như ta, đời này cũng không biết có thể được gặp lại con trẻ một lần hay không...”

Điềm Nhi cùng Hoàn Nhan thị nhìn nhau, cũng không biết nên trả lời thế nào, lúc không khí còn đang gượng gạo khó xử, bên ngoài lại truyền đến tiếng thông truyền của thái giám: “Hoàng thượng giá lâm!” người trong phòng nghe xong, liền chạy nhanh ra cửa, quỳ xuống, Đức phi cũng lau nước mắt trên mặt, lão đảo quỳ gối ngay phía trước.

Chỉ thấy không bao lâu, Khang Hy để một thân long bào mình hoàng rảo bước tiến vào, lúc đi đến bên cạnh Đức phi, tự mình đỡ bà dậy: “Trẫm nghe nói nàng bị bệnh? Đã đỡ nhiều chưa...”

Đức phi hai mắt sưng đỏ, miệng lại nhu thuận trả lời: “Đã khiến Hoàng thượng lo lắng, thần thiếp bất quá chỉ dính chút phong hàn, đã uống thuốc thái y kê đơn rồi, có lẽ không đến vài ngày sẽ khỏe thôi.”

Khang Hy và bà cũng làm hai mươi mấy năm “vợ chồng”, há lại không biết bà nói thật hay giả, lập tức âm thầm thở dài. Sau khi hai người ngồi xuống, Khang Hy mới chú ý tới đám người Điềm Nhi còn đang quỳ gối.

“A... vợ lão Tứ và lão Thập Tứ đều tới, còn có... ừm, là Hoảng Đán đúng không, mới một thời gian ngắn không thấy lại lớn hơn rồi!”

Sau khi được miễn lễ, Khang Hy ra hiệu Tám Cân đi đến, cùng với tuổi tác già đi, khoảng thời gian này Khang Hy để càng trở nên không yêu thích đám a ca thành niên, ngược lại đối với những ấu tử nhỏ tuổi do tần phi sinh ra lại yêu thương vạn phần hơn.

Mà Tám Cân vừa tròn năm tuổi, bộ dạng lại trắng tròn đáng yêu, thoạt nhìn trông giống cái bánh bao thịt, tất nhiên là cực khiến người khác yêu thích.

Còn không phải sao, Khang Hy vừa nhác thấy liền ôm lên cho ngồi trên đùi.

Tám Cân đối với Hoàng tổ phụ cao cao tại thượng này cũng có ấn tượng, vả lại thằng bé này là đứa gan lớn, cho dù đối mặt với vị thiên hạ chí tôn ở khoảng cách gần như vậy cũng không hề e sợ, ngược lại hỏi gì đáp nấy, mồm miệng lanh lợi. Khang Hy thấy vậy cũng biết thằng bé là đứa có tài, lại càng yêu quý thêm một phần. Lập tức liền nổi lên chủ ý, nói với Đức phi bên cạnh: “Trẫm thấy đứa bé Hoằng Đán này cũng thông minh lanh lợi đấy, ừm... vậy từ mai liền đến ngự thư phòng nhập học đi!”

Điền Nhi ở bên dưới nghe vậy, trong lòng liền đánh thót một cái.

“Vậy quả thật là đứa bé này có phúc.” Đức phi khẽ cười nói: “Hoằng Đán còn không mau tạ ơn Hoàng tổ phụ con đi.”

Tám Cân nghe xong lại do dự một chút, thằng bé quay đầu nhìn mẫu thân bên dưới, sau đó quay đầu lại hỏi Khang Hy: “Hoàng tổ phụ, nếu tôn nhi vào ngự thư phòng học, vậy có còn được gặp ngạch nương không ạ?”

Khang Hy liền cười nói: “Mỗi ngày con chỉ tới ngự thư phòng học nửa ngày, nửa ngày còn lại tất nhiên là về nhà rồi.”

Tám Cân nghe xong, liền dùng vẻ mặt thả lỏng nói: “Vậy thật tốt quá, ngạch nương con thương con nhất, nếu mỗi ngày không gặp con sẽ khóc.”

Điền Nhi ở bên dưới chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết bùng lên hai má, cả người gần như bốc hỏa, thật sự là hận không thể bắt xú tiểu tử nói hươu nói vượn kia lại, oánh cho cái mông nở hoa.

Khang Hy để liếc nhìn Tứ con dâu ở bên dưới xấu hổ đầu cúi gằm hận không thể chui xuống đất, rất không có phúc hậu khẽ cười thành tiếng, nhưng nghĩ lại, giữa mẹ con ruột rà cũng nên như thế! Quay đầu lại liếc nhìn Đức phi bên cạnh, quả nhiên, khóe mắt của bà lại trào nước mắt ra.

Đối với chuyện của Bồ Sở Da Khắc, Khang Hy để trong lòng cũng có chút áy náy, bèn khẽ hít một hơi, nói với Đức phi “Ừm... Trẫm thấy dạo gần đây lão Thập Tứ cũng có chút chững chạc rồi, đợi sau khi hãn đưa thân (đưa dâu) trở về, sẽ đem phân vị của hãn nâng lên một chút, liền phong làm Hoàng bối lạc, ừm, tứ phong hào là Tuân đi.”

Đức phi cùng Hoàn Nhan thị nghe xong, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Liên nghe Đức phi thút thít nói: “Thần thiếp thay Dận Trinh tạ ơn bệ hạ.”

Hoàn Nhan thị cũng quỳ trên đất liên tục dập đầu tạ ơn, vừa rồi nổi ghen tị Khang Hy để khen ngợi Tám Cân chấp thuận cho thăng bé đến ngự thư phòng học, lúc này cũng quét sạch.

Điềm Nhi nhìn hai mẹ chồng nàng dâu kinh hãi, trong lòng có hơi không phúc hậu nghĩ: kỳ này “bệnh” của Đức phi sợ là rất nhanh sẽ khỏi thôi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, trong cung liền truyền tin đến, nói là Đức phi đã dần hồi phục, không cần nàng tiến cung hầu bệnh nữa. Mà đi kèm theo còn có lời nhắn của Khang Hy để, nói là gần đến cuối năm, thời tiết rét lạnh, chỉ sợ dày vò làm khổ tiểu a ca, nên chờ đến tháng ba sang năm hãy để cho Tám Cân đến ngự thư phòng nhập học. Điềm Nhi nghe xong tin này, có thể nói là vui mừng quá đỗi. Bởi vì Dận Chân cũng đi đưa thân, không có ở nhà, nói sao Điềm Nhi cũng không yên lòng cứ như vậy mà để cho Tám Cân vào cung.

Như thế, thời gian trôi qua, sau nửa tháng, Dận Chân cũng đã quay lại kinh thành, sau khi vào cung phục mệnh liền trở về phủ Ung thân vương.

Về đến nhà đã là lúc sắc trời tối đen, vừa bước xuống xe ngựa liền đi thẳng đến Gia Hòa viện.

Ngăn Tiểu Hỉ Tử đang muốn thông truyền, Dận Chân đẩy cửa phòng đi vào, còn chưa tới buồng trong, đã nghe thấy từng tràng tiếng vui cười của nữ nhân, tiếng y y nha nha gọi loạn cả lên của đám trẻ, đôi mày vốn đang chúm chịt của Dận Chân lập tức liền từ từ dần ra, trong mắt ánh lên tia nhu tình, bước chân cũng không khỏi nhanh hơn.

“Đang ồn ào cái gì?” Dận Chân vén rèm cửa lên, khước miệng hơi vênh nói.

Ngồi trên giường gạch, Điem Nhi vừa thấy, đầu tiên là kinh hô một tiếng, sau đó cả người như con tiểu bạch thỏ, nhanh nhẹn từ trên giường ấm nhảy xuống, chân trần nghiêng ngả lão đảo chạy tới nhảy phốc lên người Dận Chân.

“Chàng đã về...” Dùng lực cọ cọ hai gò má lạnh như băng của trượng phu, trong giọng nói của Điem Nhi tràn đầy tưởng niệm.

Dận Chân thấp giọng tăng hăng vài tiếng, thấy đám nha hoàn ma ma hầu hạ trong phòng đều rầm rập quỳ đầy đất, mà mấy đứa bé ở trên giường ấm cũng đều ngẩng đầu, mắt to lúng liếng nhìn cha mẹ, mặt mũi của Dận Chân liền có chút không nhịn được.

“Nhìn xem bộ dạng giống cái gì.” trừng mắt nhìn thê tử, hấn cố ý lạnh nhạt thấp giọng nạt: “Một chút quy củ đều không có.”

Điem Nhi nghe xong không khỏi vểnh vểnh đôi môi phẫn nộ, từ trên người Dận Chân tụt xuống.

Cho đám nô tài trong phòng lui ra, Dận Chân thoát quần áo đầy khí lạnh trên người, cởi giày bước lên giường ấm.

Điem Nhi vội lon ton rót cho hấn ly trà nóng, lấy lòng nói: “Bên ngoài rất lạnh, gia nhanh uống đi, làm ấm người một chút mới tốt.”

Một ly trà nóng vào bụng, quả nhiên Dận Chân cảm thấy trên người ấm lại, không khỏi thoải mái thở hắt ra.

“Y y nha nha... Ngạch ngạch...” Lúc này, không cam lòng bị bỏ quên, ba tiểu tử từng đứa đều bò tới. Đặc biệt là Hoảng Thì, gần như là lăn tới, lập tức liền lăn cái vèo vào lòng Dận Chân, hí hửng cười khanh khách.

Ôm con trai trong ngực, mềm mại như thế, nho nhỏ như thế, dường như chỉ cần đụng nhẹ sẽ vỡ nát. Lập tức, lòng Dận Chân liền mềm nhũn, lần lượt bế từng đứa lên, rồi nói: “Ừ, có hơi nặng rồi.”

“Còn không a.” Điềm Nhi kéo kéo một ít lọn tóc trên ót Hoảng Lịch, cười trả lời: “Không chỉ có nặng hơn, mà ngũ quan cũng lớn hơn chút, rốt cuộc thiếp thân cũng không cần phải phiền não, phân biệt anh em chúng nó là ai với ai rồi!”

Dận Chân nghe vậy không khỏi tinh tế nhìn kỹ lại bọn nhỏ, có lẽ do sinh ba, nên diện mạo ba đứa đều phi thường giống nhau. Đặc biệt là Hoảng Thì cùng Hoảng Quân, gần như là giống nhau như đúc.

“Ừm, mắt to hơn chút là Hoảng Thì, nhỏ hơn là Hoảng Quân.” Dận Chân quan sát một lúc rồi nói.

Điềm Nhi gật đầu cười, vẻ mặt như ‘chàng nói chính xác a’.

Dận Chân chơi đùa với bọn trẻ một lúc, rồi hỏi tới Tám Cân. Điềm Nhi liền đáp: “Còn đang ôn bài trong thư phòng, sợ vào ngự thư phòng không theo kịp, bị người khác chê cười, tiểu tử kia gần đây vậy mà rất chăm chỉ học.” Trong giọng nói không khỏi mang theo lo lắng.

Dận Chân liền nói: “Chuyện đến ngự thư phòng, gia đã nghe nói, ừm... đây là chuyện tốt đối với Tám Cân, nàng không cần lo lắng quá.”

Điềm Nhi thấy giữa chân mày trượng phu lộ vẻ chắc chắn, ẩn ẩn có tia cao hứng, cũng biết chuyện này không thể trái, liền dừng lại lời muốn nói, hỏi đến Bát công chúa.

“Đưa đến biên giới...” Dận Chân nói: “Cát Nhĩ Đan đích thân nghênh đón, về mặt lễ nghi cũng không kém.”

Nói là không kém, nhưng lúc trượng phu nhắc tới Cát Nhĩ Đan, vẫn có tia lãnh ý, nàng biết trong lòng hắn vẫn tức giận.

“Bát công chúa là một cô nương tốt.” Điềm Nhi nhẹ giọng nói: “Trước ngày muội ấy xuất giá một ngày, từng tìm thiếp thân nói chuyện riêng một chút, trong lời nói đều không có một câu oán hận, aizz, muội ấy càng như vậy, trong lòng thiếp càng khó chịu...”

Dận Chân trầm mặc, sau một lúc lâu mới sâu kín nói: “Bố Sở Da Khắc là muội muội của gia, cho dù sau này có biến cố gì, gia cũng sẽ che chở con bé chu toàn.”

“Ừm, thiếp tin tưởng!” Điềm Nhi tựa đầu đến dưới cổ trượng phu, ôn nhu nói: “Gia là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, lời nói ra nhất định sẽ thực hiện được, đến lúc đó, đợi Bát muội muội trở về, thiếp thân nhất định phải hướng muội ấy lĩnh giáo tú nghệ một chút, ta nói sao muội ấy lại khéo tay vậy a...”

Bên tai truyền đến tiếng thê tử tuy luyện thuyên chuyện không đâu, nhưng giọng điệu lại êm ái ấm áp, trên ngực trên đầu gối là đám con nhỏ beo béo. Một cảm giác ấm áp lan tỏa dần trong lòng Dận Chân, xua tan đi cảm xúc bất lực vì chuyện của Bố Sở Da Khắc mà sinh ra.

Đúng vậy! Hắn còn có thê tử, còn có bốn đứa con thơ, cuộc sống bọn họ đều dựa vào hắn, cho nên trước lúc đang chưa có kẻ nào đạt được lực lượng có thể quản chế hắn... Trong ánh mắt Dận Chân lóe ra ánh kiên định như bàn thạch, hắn sẽ không bị bất cứ chuyện gì đánh bại.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Có Phúc

Ngoài phòng tuyết lớn tung bay, phòng trong lại ấm áp như mùa xuân.

Trong màn trướng mờ tối, Dận Chân mở mắt ra, bởi vì gần cuối năm, Khang Hy đế phong bút, nên hăn cũng không cần phải thượng triều sớm, chẳng qua mấy năm nay, ngày ngày dậy sớm đã tập thành quen, cho nên đến canh giờ này sẽ rất khó ngủ lại. Hăn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh diễm của tiểu nhân nhi trong lòng, tựa trên ngực mình ngủ đến đỏ bừng, cái miệng nho nhỏ hé ra, theo hô hấp mà khẽ phun nhiệt khí ra ngoài. Trông thật hồn nhiên ngây thơ muốn dụ cho người ta phạm tội.

Một luồng tà hỏa dấy lên trong lòng, đã vào tuổi trung niên, lão nam nhân phi thường không khách khí khai động.

Cảm giác được bàn tay mang theo lớp chai mỏng kia lại mò mẫm ma sát qua lại trên da thịt mình, Điem Nhi rì rầm hai tiếng, không nhìn được nhích vào trong tránh đi, lại bị hai cánh tay mạnh mẽ của nam nhân giữ lại.

“Ô... Đừng a...” Điem Nhi ngay cả mắt cũng không mở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng thành một mảnh, lằm bằm chu môi khẽ giãy dụa.

Dận Chân lại véo nhẹ lên cặp mông căng nộn như quả đào mật, còn rảnh rỗi nghĩ, dân gian đều nói nữ nhân mông lớn dễ sinh đẻ, nha đầu này mặc dù mông không lớn lắm nhưng lại mềm nộn cực kỳ. Vừa nghĩ như vậy, nam nhân liền càng không khách khí, lật mình một cái, Điem Nhi liền bị đặt dưới thân.

Không bao lâu, trong màn trướng dày truyền đến tiếng rên rỉ yêu kiều của nữ nhân cùng tiếng thở gấp của nam nhân.

Sau một lúc lâu, nghỉ ngơi sau màn hoan ái, sắc trời ngoài cửa sổ đã sáng choang. Hai vợ chồng từ trên giường ngồi dậy, Diễm Nhi da mặt mỏng không gọi người vào hầu hạ, chỉ tự mặc quần áo rồi hầu hạ Dận Chân.

“Mấy ngày nữa sẽ đến trừ tịch.” Dận Chân khẽ cúi đầu nói với thê tử còn đang chiến đấu kịch liệt cùng mấy cái nút cài bên hông hẳn: “Năm nay Hoàng a mã cố ý tổ chức lớn. Vào cung dự tiệc là không thể thiếu được, đám Hoảng Thì còn nhỏ không thức nổi, chỉ có mặt một chút trong đại yến là được rồi, về phần Hoảng Đán, gia sẽ mang theo bên cạnh, cũng để cho con rèn luyện một chút.”

Diễm Nhi liền gật đầu, khẽ cười nói: “Dạ!”

Hai người mặc quần áo xong, Diễm Nhi liền gọi Truy Nguyệt vào. San Hô thì từ sau khi thành thân cùng Thịnh hộ vệ, Diễm Nhi liền đem kế ước bán thân lúc nhỏ của nàng ra đốt trước mặt hai vợ chồng, từ đó San Hô không còn là nô tỳ trong vương phủ nữa, đã đi theo trượng phu đến sống trong một tiểu viện nhỏ ở kinh thành, nghe nói cuộc sống rất hạnh phúc như ý. Cho nên hiện tại thiếp thân nha hoàn của Diễm Nhi liền đổi thành Truy Nguyệt, hầu hạ cũng vừa lòng.

Một lát sau, Truy Nguyệt bưng nước ấm vào, Diễm Nhi hầu hạ Dận Chân rửa mặt, rồi mình cũng trang điểm thỏa đáng xong, mới về phòng dùng bữa sáng.

“Bữa sáng nay thiếp thân cố ý dặn hạ nhân làm bánh bao...” Diễm Nhi cười gắp một cái bánh bao trắng bóng cỡ chừng nắm tay nhỏ bỏ vào chiếc đĩa sứ trước người Dận Chân: “Bên trong có nước súp đấy, gia, lúc cần cần thận chút, coi chừng nóng.”

Dận Chân cắn một miếng, quả nhiên một dòng nước canh nóng tràn vào miệng, mặc dù có hơi nóng, nhưng đích xác ngon phi thường.

“Đậu hủ?” Dận Chân nhíu mày.

Điềm Nhi liền cười nói: “Gia ăn thấy sao? Đó thật ra là đậu hủ cắt thành miếng, rán cho tới khô vàng, sau băm thành miếng nhỏ, lại nêm nếm gia vị, cuối cùng mới gói làm nhân.”

Dận Chân nghe xong khẽ cười nói: “Nàng cũng thật dụng tâm.”

Loại bánh bao súp này (hay còn gọi là tiểu bánh bao) là tên một món ăn vặt trong kinh thành, nhưng dùng nguyên liệu đều là nhân thịt, Dận Chân ăn chay, nên chưa từng được ăn qua. Mà hôm nay món bánh bao này ngoại trừ nhân thịt đổi thành nhân đậu hủ ra, mùi vị đều vẫn y như thường, đủ có thể thấy được người làm ra nó đã tốn bao nhiêu tâm ý.

“Gia thế mà khen nhầm người rồi...” Điềm Nhi có chút ngượng ngùng nói: “Thiếp thân cũng không có bản lĩnh cao như vậy, là người trong phòng bếp nghĩ ra.” (chị chỉ được cái giỏi giấu)

Dận Chân nghe thấy thế cười cười, bảo Tô Bồi Thịnh thưởng mười lượng bạc cho người nghĩ ra món bánh bao này.

Sau bữa sáng, Dận Chân liền đến thư phòng, Điềm Nhi một mình xử lý chuyện trong phủ xong, đám tiểu tử Hoảng Thì liền tới. Có lẽ bởi vì đang trong thời điểm mọc răng, ba tiểu tử mấy ngày nay không thích ăn thứ gì, Điềm Nhi bèn tiện tay lấy một quả táo trên bàn, dùng thìa bạc nhỏ, bào từng miếng từng miếng táo nát, đút cho bọn nhỏ ăn.

Trông dáng vẻ ba đứa con nhỏ ngồi xếp hàng thẳng đơ ở đó, ngược cổ lên, giương mắt trông mong như chim non đòi ăn, Điềm Nhi liền bật cười.

Đương lúc hí hửng vui vẻ chơi với bọn nhỏ, Tiểu Hỉ Tử ngoài cửa đi vào báo, nói phủ Nữ Hồ Lộ sai người đến biểu quà tết. Điềm Nhi liền hỏi người tới là ai?

“Là Nữ Hồ Lộ đại nhân và Nữ Hồ Lộ thiếu gia ạ.”

Điềm Nhi nghe thấy là phụ thân và ca ca đến đây, trong lòng liền kích động, không khỏi nói với đám người Truy Nguyệt: “Nhanh đi sửa soạn cho đám Nhị a ca một chút, đừng để một lát nữa để ngoại tổ phụ và cữu cữu chúng chê cười.”

Còn nàng rất nhanh đã xuống giường ấm, ngồi vào trước bàn trang điểm, bộ dạng háo hức muốn trang điểm lộng lẫy, khiến bọn Truy Nguyệt, Phi Thúy bật cười.

Bất quá điều phi thường khiến người ta thất vọng là, Điềm Nhi cuối cùng cũng không được gặp phụ huynh, không chỉ có thế, đến bữa tối nàng thậm chí cũng không thấy Dận Chân đâu, theo như tin tình báo Tiểu Hỉ Tử nghe ngóng được, Dận Chân đã ra ngoài cùng họ, đến giờ vẫn chưa về...

Một đêm không có gì xảy ra, hứng sáng ngày hôm sau, Điềm Nhi mở mắt ra, bên cạnh chỉ còn lại hơi ấm.

Sau đó, lại qua hai ngày, Dận Chân cũng không thấy bóng dáng đâu, trong lòng Điềm Nhi dần dần nổi lên nghi ngờ, cuối cùng cũng không kiềm nén được quyết tâm nhất định phải làm cho ra lẽ, cố nén cơn buồn ngủ tựa vào đầu giường, mãi đến khi qua canh ba, ngoài cửa mới truyền đến tiếng bước chân sột soạt.

“Tại sao còn chưa ngủ?” Dận Chân cau mày hỏi.

Điềm Nhi ngẩng đầu nhìn hăn, thấy hăn mặc dù cau mày làm ra vẻ mặt hung dữ, nhưng trong mắt lại toát ra ý mừng không thể tự kiềm nén, nàng không khỏi vỗ vỗ hai gò má mệt mỏi, hờn dỗi nói: “Đương nhiên là đang đợi gia a!” bộ dạng trông như ‘chàng không về, ai làm lò sưởi cho thiếp a’.

Dận Chân bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, rồi mới cởi quần áo trên người, Điềm Nhi hỏi hăn đã ăn tối chưa, Dận Chân nói chưa. Điềm Nhi không khỏi đau lòng quở trách cảm râm một trận, vội chạy đi gọi người làm bữa khuya tới.

Dận Chân dùng được một ít, sau đó rửa mặt, hai vợ chồng mới lên giường hẹp.

Điềm Nhi trực tiếp hỏi hẳn, gần đây sao cứ vội vội vàng vàng như vậy?

Dận Chân gọi lên khoe môi, lại trả lời một câu khiến Điềm Nhi bất ngờ.

“Lúa mì vụ đông?” Nàng lẩm nhẩm, rất mờ mịt khó hiểu hỏi “Đó là cái gì?”

Nói là lúa mì thì dĩ nhiên là lương thực rồi, cái này Điềm Nhi đương nhiên là biết, nhưng điều nàng không hiểu là, Dận Chân khi nào thì cảm thấy hứng thú với mấy thứ ngũ cốc hoa màu này?

“Mấy ngày trước, không phải a mã nàng đến phủ biểu quà tết sao?” Dận Chân nghiêng người, chống tay tại bên tai, cười khẽ nói: “Ở trong đó còn có lúa mì vụ đông.”

“A!” Điềm Nhi dùng biểu tình ‘ra là thế’ buông tiếng thở dài, sau đó có chút hắc tuyến nói: “A mã lại nghiên cứu loạn xạ ra cái gì, chủng loại mới sao!”

Cha của Điềm Nhi, nam chủ nhân đương gia của phủ Nữ Hồ Lộ là một người yêu thích nông nghiệp đến điên cuồng, tất nhiên sinh ra hứng thú là làm sao ‘mò mẫm’ chế ra được “chủng loại mới”. Từ nhỏ đến lớn, Điềm Nhi đã xem qua không biết bao nhiêu sản phẩm thất bại ‘dừa teo táo méo’, đối với lần này nàng cũng không ôm hy vọng gì mấy. Bất quá, nếu Dận Chân đã nói vậy, cũng chính là...

Điềm Nhi chớp mắt một cái, thận trọng hỏi: “Vậy lúa mì vụ đông gì kia, rất tốt sao?”

Dận Chân nghe vậy, không khỏi bật cười to. Sau một hồi giải thích, Điềm Nhi mới mơ mơ màng màng hiểu được một chút.

Cái gọi là “lúa mì vụ đông” do cha Điem Nhi làm ra này, cũng như tên gọi của nó, chính là giống lúa mạch có thể trồng vào mùa đông, đương nhiên, trong đó cũng phải phân theo từng địa phương nữa, ví dụ như ở phương bắc trong mùa Tam cửu thiên*, khẳng định là không thể sống được, giống lúa này cha Điem Nhi trồng được thành công trong một căn lều lớn dựng ngay trong sân phủ. (nhà ấm trồng rau)

(* Tam cửu thiên: 27 ngày sau đông chí, được xem là ngày lạnh nhất trong năm)

“Gia đã tự xem qua rồi.” Dận Chân hào hứng bưng bưng nói: “Giống lúa mì vụ đông này cho ra chất lượng hạt lúa tương tự với loại lúa mì bình thường, về mặt sản lượng còn tăng thêm một tầng, nếu triều đình có thể mở rộng loại giống này, trồng tại những nơi như Hồ Quảng, như vậy năm sau, sau khi dân chúng thu gặt vụ mùa xuân thu, còn có thể rảnh rỗi trồng loại lúa mì vụ đông, chẳng phải là ——” Dận Chân lời còn chưa dứt, Điem Nhi liền hưng phấn lập tức ngắt lời: “Chẳng phải là cuộc sống sẽ được cải thiện tốt hơn rất nhiều sao?”

Dận Chân mắt mang ý cười, gật gật đầu. “Việc này nếu được thực hiện thành công, a mã nàng tất nhiên là người lập công đầu!”

Nghe Dận Chân khích lệ, Điem Nhi vẻ mặt đầy tự hào, vẫn không quên hí hửng lầm bầm: “Ngạch nương thiệp ngày thường cứ quở trách a mã mê muội mất cả đầu óc, he he... kỳ này a mã sẽ được tha hồ mà lên mặt hãnh diện a... .”

Bên tai nghe Điem Nhi cười khúc khích như trẻ con, trong lòng Dận Chân cũng sáng khoái đến cực điểm, hẳn thấy việc này đúng thật là ‘buồn ngủ gặp chiếu manh’, đến thật đúng lúc.

Hoàng a mã có ý định xuất binh đánh Chuẩn Cách Nhĩ, đó là chuyện người tinh mắt đều có thể nhìn ra được, nhưng bởi vì ‘binh mã chưa động,

lượng thảo đi trước’, trong chiến tranh, ngoại trừ đánh nhau ra, đó chính là tốn kém tiền bạc, mà giống “lúa mì vụ đông” này nếu có thể phổ biến rộng rãi thành công, chỉ cần một hai năm, quốc khố có thể sẽ tăng thêm ba tầng thước bạc, đến lúc đó tất nhiên sẽ là lúc đại quân triều đình xuất phát, bình định Chuẩn Cách Nhĩ.

Nếu việc này thành công... nghĩ đến đây, trong lòng Dận Chân không khỏi sôi lên cuồn cuộn, trong đầu bắt đầu nhanh chóng suy tính lợi ích đạt được trong đó.

Khác với trượng phu khiêm tốn cẩn thận, đi một bước nhìn thấy ba bước. Điem Nhi ngược lại là một tiểu nữ tử không có tầm nhìn xa, nghe xong liền cảm thấy đại loại như “A! A mà mình rốt cuộc cũng đã làm được một chuyện xem như là nên chuyện, thật là cao hứng nga!!”, sau đó liền thôi.

Cuối cùng, sau khi biết được nguyên nhân mấy ngày nay Dận Chân như ‘thần long thấy đầu không thấy đuôi’, Điem Nhi liền dịch dịch cái gối dưới đầu xích lại, lăn vào trong ngực trượng phu, hai mắt nhắm lại, thi triển công phu ‘ngủ trong chớp mắt’... (~ o ~)~zZ.

Đợi đến khi Dận Chân rốt cuộc đã tính toán xong, định thần lại, Điem Nhi đã thành một con lợn nhỏ ngủ say sưa.

Thật là, không có tim gan gì cả.... Nam nhân bất đắc dĩ khẽ thở dài.

Tựa hồ cảm giác được người nào đó đang khinh bỉ mình, Điem Nhi uốn éo như con sâu nhỏ, cái miệng nhỏ trong chăn nhích nhích qua trái, ủn ủn qua phải.

Đều nói nữ nhân miệng lớn không những dễ sinh, lại còn rất có phúc. Dận Chân bị ủn trong lòng tức giận, đôi bàn tay lập tức liền không khách khí duỗi vào, nắn bóp bờ miệng nhỏ mềm mọng như quả đào mật kia, thầm nghĩ: Nha đầu này quả nhiên là có phúc.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Trừ Tịch (Giao Thừa)

Ngày trừ tịch, sáng sớm Diễm Nhi đã ăn mặc ổn thỏa, sẵn sàng chờ xuất phát. Qua giờ Tý một chút, Dận Chân và nàng, cùng cả bốn đứa con trai liền lên xe ngựa đến Tử Cấm thành.

Tại cửa cung, Dận Chân dẫn Hoảng Đán hướng đến Càn Thanh cung, Diễm Nhi thì dẫn ba đứa còn lại đến Vĩnh Hòa cung.

“Một lát nữa đến đó, các người không cần quan tâm đến gì khác, chỉ lưu ý trông nom mấy tiểu a ca là được!” Diễm Nhi nói với Phi Thúy, Truy Nguyệt, cùng với ba ma ma Triệu, Hà, Hàn xuất thân từ phủ nội vụ: “Dù sao cũng không phải ở trong phủ, lại còn là dịp mừng năm mới, ‘nhân đa nhân tạp’, nên trông chừng bọn nhỏ cẩn thận một chút cho ta.”

“Phúc tấn yên tâm đi!” Ôm Hoảng Lịch, Hà ma ma nói: “Nô tỳ nhất định trông chừng mấy tiểu a ca một tắc cũng không rời.”

Ba vị ma ma này đều xuất thân là môn hộ làm việc cho Dận Chân, qua cẩn thận tuyển chọn, mới được làm bà vú cho ba đứa bé, về độ trung thành, Diễm Nhi cũng coi như yên tâm. Vừa đi vừa nói, không bao lâu đã đến Vĩnh Hòa cung, sau khi được thông truyền, Diễm Nhi liền mang bọn nhỏ đi vào.

Hôm nay là Trừ tịch, Đức phi cũng ăn diện đẹp đẽ một phen, chỉ thấy bà ta vận trên người là bộ kỳ phục gấm đỏ liền thân thêu ‘bách điệp trong hoa’ bằng chỉ vàng, trên đầu chải kỳ đầu phối hợp với bộ trang sức trâm cài bằng trân châu, đang cười nói vui vẻ cùng với hai nữ tử bên dưới, bắt gặp Diễm Nhi đi vào, bà cũng lộ vẻ hòa nhã hiếm thấy, cười nói: “Vừa rồi còn cùng đệ muội nhắc tới người đấy, vậy mà đã đến rồi.”

Điềm Nhi hành lễ xong, đứng dậy cười nói: “Ngạch nương cùng Thập Tứ đệ muội đang nhắc gì con ạ, nếu là nói xấu, con dâu sẽ không bỏ qua đâu đấy.”

Mấy ngày trước, ý chỉ phong Thập Tứ a ca làm Tuân bối lạc đã được ban xuống, đồng thời trong nhà còn truyền đến tin đích phúc tấn Hoàn Nhan thị cùng trắc phúc tấn Ô Nhã thị đều mang thai, thế cho nên dạo gần đây tâm tình của Đức phi mới có thể nói là tốt. Nghe thấy lời Điềm Nhi đùa giỡn, bà cũng không hề để bụng, ngược lại cười nói: “Đừng có đoán bừa nữa... Còn không mau ôm ba tiểu bảo bối đến cho bổn cung, nhìn này, ăn mặc quả thật là đầy hỉ khí a.”

Nhìn ba đứa bé bị ngạch nương chúng hóa trang trông như thành ba cái bao lì xì di động, Đức phi không khỏi phá lên cười, trái ôm một đứa, phải bồng một đứa, trên đầu gối còn đặt một nhóc, thật sự là hiếm thấy vô cùng. Không thể không nói, so với cha của bọn chúng, Đức phi đối với mấy đứa cháu trai này của mình quả thật yêu thương hơn vài phần, vô luận là ngày lễ ngày tết hay là ngày sinh nhật một tuổi của chúng, Đức phi cũng không quên ban thưởng này nọ xuống, phần ân tình này Điềm Nhi cũng ghi tạc trong lòng.

“Y y nha nha... A...” trong ba đứa nhóc, luận về tính nết thì Hoảng Thì là đứa nghịch ngợm nhất, không khi nào ngồi yên một chỗ được, thế cho nên, vừa được đặt vào lòng Đức phi, liền bắt đầu xoay tới xoay lui, nhìn chăm chăm chân nhỏ chực muốn trườn xuống. Đức phi sợ thẳng bé té vội vàng đặt qua một bên ghế ngồi.

“Các người a, thật là một đám nghịch ngợm.” Đức phi lần lượt sờ từng cái đầu nhỏ, kêu người bưng đến một cái khay gỗ sơn mài đến. Trên tấm khăn lụa đỏ là ba cái khóa vàng được chế tác tinh xảo, mặt trên còn khắc bốn chữ ‘tuổi tuổi bình an’, bà tự tay đeo cho ba anh em chúng.

Điềm Nhi thấy vậy, vội quỳ xuống tạ ơn.

Đức phi nhân tiện nói: “Cảm tạ cái gì, bọn chúng là cháu nội của bốn cung, ta đây làm tổ mẫu, không thể cấp cho đám tôn nhi một chút quà tết sao. A, còn nữa, bốn cung cũng chuẩn bị cho Hoảng Đán một phần, là nghiên mực thủy mặc thượng hạng từ Hồ Châu tiến cống, thẳng bé kia qua hết năm không phải sẽ vào thư phòng học sao, vừa đúng lúc sử dụng.”

Điềm Nhi nghe xong lại tạ ơn một lần nữa.

Bởi vì màn ‘nhạc dạo đầu’ yên ổn, nên thời gian sau đó trôi qua rất vui vẻ, Điềm Nhi cùng Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị bên cạnh Đức phi chào hỏi, trắc phúc tấn Ô Nhã thị ở bên cạnh nàng cũng ra mắt chào nàng. Điềm Nhi tùy ý nhìn lướt qua, Ô Nhã. Minh Hình này lúc trước thiếu chút nữa trở thành tiểu thiếp của tướng công nàng. Nàng ta thân vận kỳ trang màu lam nhạt thêu hồ sen, chải lưỡng bả đầu*, ngũ quan xinh xắn, giữa hai lông mày ẩn hiện ý dương dương tự đắc không giấu được. Mà Hoàn Nhan thị bên cạnh nàng ngày xưa “cao ngạo” lại thay đổi trở nên dịu dàng trầm tĩnh hẳn, đối mặt với Điềm Nhi cũng không còn ‘đấu mắt’ như xưa, thậm chí còn vô cùng thân thiết gọi một tiếng Tứ tẩu.

Điềm Nhi nhú mày, mặc dù không biết trong đó có biến cố gì, nhưng cũng vui cười với Hoàn Nhan thị, nói tóm lại, chỉ cần đừng gây phiền toái cho nàng là được. Cho nên bánh ít đi bánh quy lại, Điềm Nhi cũng trò chuyện cười nói không ngừng với Hoàn Nhan thị, mà Ô Nhã. Minh Hình thì bị vắng vẻ ném qua một bên.

Hoàn Nhan thị vừa lòng thỏa ý, ngoài mặt càng thân mật hơn với Điềm Nhi, chỉ nghe nàng cười nói: “Mọi người đều nói, nếu nữ nhân lúc mang thai ôm một đứa bé có phúc khí, thì sinh ra mười phần sẽ là con trai, hôm nay muội liền mượn phúc khí này một chút, được không ạ?”

Điềm Nhi nghe xong cười nói: “Tuy không biết muội nói việc này có linh hay không, nhưng ôm một chút thì có khó gì chứ, muội là thẩm thẩm bọn chúng mà.”

Đức phi cũng gật đầu cười.

Điềm Nhi liền tiến lên vài bước, từ trên tháp ôm Hoảng Lịch lên, so với hai ca ca nghịch ngợm hiếu động, thằng bé này ngoan ngoãn hơn.

Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị đón lấy thằng bé, nhìn tiểu Hoảng Lịch đang tròn đôi mắt to như hai quả nho, nhìn lại mình không chớp mắt, cả trái tim lập tức liền mềm nhũn ra, thầm nghĩ nếu ông trời cũng cho mình sinh được một đứa bé giống như vậy, thì dù có giảm thọ mười năm cũng cam nguyện.

“Minh Hình a...” Lúc này, Đức phi lại nói: “Người cũng đang mang thai, không ấy cũng ôm một đứa đi, dính chút phúc khí.”

Đức phi vốn có hảo ý, ai ngờ, Ô Nhã. Minh Hình nghe vậy, trên mặt lộ ra thần sắc bối rối, sau một hồi lâu mới lí nha lí nhí nói: “Tiểu a ca vốn có phúc khí thịnh, tỳ thiếp dù ngồi bên cạnh cũng có thể dính được chút, không cần ôm ạ.”

Điềm Nhi thấy nàng ta bất giác vuốt bụng, bộ dạng trông như “con nhà người nghịch như vậy, lỡ không cẩn thận đụng phải cục thịt vàng quý trong bụng ta thì biết làm sao”. Không khỏi nhíu mày, trong lòng có chút bất mãn.

Nhưng phàm là con cái nhà ai bị chê như vậy, làm trưởng bối trong nhà tất nhiên sẽ không vui rồi. Mẹ đứa bé không vui, bà nội đứa bé cũng không cao hứng nổi.

Chỉ thấy trên mặt Đức phi tỏ vẻ không hài lòng, ánh mắt nhìn Ô Nhã thị cũng lạnh đi một phần. Nếu không phải niệm tình nàng ta là người đồng tộc, lại đang mang thai, sợ là Đức phi đã lập tức lên tiếng trách cứ rồi.

Như thế, thời gian tiếp theo Ô Nhã thị hoàn toàn biến thành không khí, bản thân nàng cũng biết mình lỡ miệng, trên mặt không khỏi mang theo chút bất an.

Thời gian dần qua, thoáng chốc sắc trời đã tối đen, cung yến trừ tịch cũng sắp bắt đầu. Điềm Nhi mang theo ba đứa con, theo sau Đức phi, bọn họ một đám đi ra khỏi Vĩnh Hòa cung, lên kiệu, hướng đến Thái An điện nơi cử hành dạ yến.

Liên thấy lúc này, trong Thái An điện nguy nga lộng lẫy đã ngầy ắp tiếng người cười nói ồn ào. Văn võ bá quan, Hoàng thân tôn thất, chia ra ngồi hai bên, trước mặt mỗi người đặt một cái bàn gỗ khắc vân, trên bàn đầy món ngon vật lạ, rượu thơm mỹ tửu. Đức phi thân là một trong tứ phi ít ỏi ở trong cung có chỗ ngồi gần Hoàng tọa (ghế vua), mà Điềm Nhi cùng Thập Tứ phúc tấn lại phải ngồi trong vị trí thuộc đám phúc tấn của hoàng tử, cách rất xa Hoàng tọa.

“Tứ tẩu, ở nơi này!” Có người gọi một tiếng.

Điềm Nhi đưa mắt qua, liền thấy Ngũ phúc tấn và Thập tam phúc tấn đang ngồi chung một chỗ, cười ngoắc tay với nàng.

Điềm Nhi quay đầu nhìn Hoàn Nhan thị, người sau liền cười nói: “Tứ tẩu mau đi đi, muội và Minh Hình muội muội đến bên kia ngồi là được rồi.” Nói xong, quả nhiên mang theo Ô Nhã thị hướng về nơi hơi chếch về phía đông.

“Hai người đến sớm vậy...” Điềm Nhi ngồi xuống bên cạnh Ngũ phúc tấn cười nói.

“Còn không phải là vì muốn thấy ba tiểu bảo bối nhà tẩu sớm một chút sao!” đón lấy ba quả cầu đỏ được bọc thật dày, Ngũ phúc tấn vẻ mặt phấn khích cực kỳ, hỏi: “Đây là Thì ca hay Quân ca a?”

Điềm Nhi nhìn thoáng qua, vô cùng khẳng định trả lời: “Là Quân ca.”

Thập tam phúc tấn là người chu đáo, thấy Điềm Nhi đi tới, đã vội kêu bọn thị nữ bên cạnh mang thêm mấy chậu ngân than đến, cũng may trong

Thái An điện nhiệt độ cũng khá cao, bọn nhỏ cũng sẽ không bị cảm lạnh.

Ba người cười cười nói nói một lúc lâu, đương lúc não nhiệt, liền nghe một loạt tiếng chuông nhạc vang lên, biết là Khang Hy đế đến đây, không khỏi ngừng nói rồi đứng lên. Quả nhiên, một lát sau, một bóng dáng màu vàng sáng cùng một bóng dáng màu phấn hồng chậm rãi đi vào cửa Thái An điện, lập tức, mọi người trong điện rầm rập quỳ thành một mảnh, tiếng hô: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!!” chọt vang lên mạnh mẽ dồn dập như gió quét sóng gào. Dĩ nhiên Diềm Nhi cũng cùng quỳ rạp xuống đất.

Mãi đến khi Khang Hy đế an vị trên Long ý cao cao tại thượng, sau một tiếng “Bình thân!”, mọi người mới được đứng dậy.

Khang Hy nói vài câu chúc mừng năm mới theo thường lệ, rồi sau đó là Thái tử Dận Nhưng đại biểu cho quần thần dâng biểu chúc tụng, một phen lễ tiết rườm rà lằng nhằng hơn một khắc chung mới xem như là tạm thời kết thúc. Sau đó, mọi người ngồi xuống, không khí cũng dần dần khôi phục ồn ào não nhiệt như lúc đầu.

“Nhìn thấy không?” Ngũ phúc tấn bẻ một góc bánh hạnh nhân xộp mềm trong tay, cẩn thận đút cho Hoảng Quân trong lòng: “Nữ nhân hôm nay đi theo sau lưng Hoàng thượng ấy.”

Diềm Nhi chớp chớp mắt, vừa rồi lo vội quỳ nhanh quá, trong lúc nhất thời quả thật không nhìn rõ là ai.

Thập tam phúc tấn cũng thấy được, nàng có lòng giải thích: “Vị kia là Niên quý nhân, từ sau lần tuyển tú được chọn tiến cung, liền đặc biệt được Hoàng thượng sủng ái.”

A, nguyên lai là nàng ta!

Diềm Nhi vẻ mặt ‘bừng tỉnh đại ngộ’, nàng đối với Niên quý nhân này vậy mà cũng rất có ấn tượng, cũng không có gì lớn, chẳng qua là vì vẻ mặt

chấn kinh của tam phi Đức, Nghi, Lương lúc trước, bất quá bây giờ Điem Nhi cũng biết vì sao họ đều có vẻ mặt như “thấy ma giữa ban ngày” kia rồi, chuyện Niên quý nhân có diện mạo trông giống Hiếu nhân nghĩa Hoàng hậu đã mất, hiện tại cả kinh thành sợ là không có ai là không biết a.

“Nàng ta á, cũng là nhờ phúc từ gương mặt thôi...” Ngũ phúc tấn rất chi là khinh thường hừ lạnh.

Điem Nhi không hiểu chớp chớp mắt.

“Lúc nhỏ, ta từng may mắn được diện kiến Hiếu nhân nghĩa Hoàng hậu một lần.” Ngũ phúc tấn như lâm vào hồi ức nói: “Khi đó còn quá nhỏ, kỳ thật đa phần cũng không nhớ rõ, nhưng ngược lại bà có nói một câu khiến ta đến giờ vẫn không quên được...”

Điem Nhi ngoẹo đầu tò mò hỏi: “Nói cái gì?”

“Sống được thì sống, không được thì ly, Tinh Tinh, người phải tin tưởng là mình sẽ gặp được người nam nhân tiếp theo tốt hơn!”

Ngũ phúc tấn có chút buồn cười nói: “Thuận tiện nói một chút, Tinh Tinh là khuê danh của ngạch nương ta.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Dâng Lễ

Cái gọi là “ly” ở đây chẳng lẽ là chỉ “hợp ly” sao? (hợp ly = hòa ly, ly dị)

Điềm Nhi có chút giật mình tròn mắt, phải biết rằng ở thời đại này, nữ nhân hợp ly tuy rằng so với bị hưu và đưa đi am miếu có thể tốt hơn một chút, nhưng nói cho cùng cũng là mảnh khoe tự đào đường lui cho bản thân mà thôi, không phải vạn bất đắc dĩ, không nữ nhân nào sẽ đi bước này, nhưng Đồng Hoàng hậu lại mở miệng liền nói ra, và lại còn biểu hiện ra khí phách như ‘không phải người hưu ta mà là ta đá người’, cái này... Mặc dù cảm giác có chút không chịu trách nhiệm nhưng mà thật sự nghe rất...

Trong mắt Diềm Nhi xuất hiện đầy sao mơ mộng.

“Thật bảnh nga!”

“Đúng không...” vẻ mặt Ngũ phúc tấn trông như ‘ta cũng thấy vậy á’, nói: “Ngạch nương ta nói, Đồng Hoàng hậu là một nữ tử hiếm thấy, cỡ mở khoáng đạt, không thua gì nam nhi, chứ không phải giống như ‘người’ ngồi trên kia chỉ được cái mặt thôi đâu...” nàng chỉ chỉ đến bóng dáng áo hồng ngồi trên xa kia, dè bĩu nói: “Hàng nhái còn làm ra vẻ nhu mì.”

Điềm Nhi nghe vậy không nhịn được phá lên cười.

Lúc mọi người còn đang cười nói sôi nổi, lại một loạt tiếng chuông nhạc vang lên, biết đây là có người muốn lên tiếng, vội hơi giảm thanh âm.

Ngoài dự đoán, lần này đứng dậy chính là Ung thân vương Dận Chân. Chỉ thấy hấn trong con mắt ngạc nhiên tập trung của mọi người, vẻ mặt

bình tĩnh đi tới giữa điện, từ trong ống tay áo rút ra một chiếc hộp gỗ khắc dài. Chỗ Diềm Nhi ngồi cách có hơi xa, cho nên Dận Chân nói gì cũng không nghe rõ lắm, nhưng sau khi Khang Hy nghe Dận Chân nói, trên mặt ông rõ ràng xuất hiện biểu tình kinh hỉ rất dễ nhìn ra.

Dận Chân dâng hộp gỗ lên, một người trông như đại thái giám vội cung kính nhận lấy, xoay người lên Vân Đài, trình cho Khang Hy để trên ngự tọa.

Lúc này, ánh mắt của mọi người trong đại điện đều tập trung lên đó, chỉ thấy Khang Hy để từ từ mở hộp ra, một lát sau, một đoạn bông lúa mạch vàng ươm được cầm trong tay.

“Đó là cái gì?” Ngũ phúc tấn nhỏ giọng hỏi bên tai Diềm Nhi.

Diềm Nhi nghĩ một chút rồi nói: “Gọi là ‘lúa mì vụ đông’... ừm, chắc là vậy...”

“Tốt! Tốt! Tốt!” Lại thấy lúc này, Khang Hy đột nhiên đứng bật dậy, liên tục kêu ba tiếng ‘tốt’, cười vang nói: “Phương pháp này thành công, thế nhưng là việc lợi nước lợi dân. Dận Chân, người đã lập công lớn a!”

Cho dù được Thánh thượng khen ngợi trước bao nhiêu con mắt, nhưng trên mặt Dận Chân vẫn bình bình đạm đạm, không thấy tỏ vẻ bất kỳ hỉ sắc gì, ngược lại còn bày tỏ rằng phương pháp này chính là công lao của Nữ Hồ Lộ đại nhân, mình bất quá chỉ tiến cử vân vân. Khang Hy nghe thấy vậy càng cảm thấy Dận Chân là một người thành thực, không tham công, nụ cười trên mặt càng sâu, ngay tại chỗ ban thưởng rất nhiều thứ, khiến cho chúng quần thần trên điện không khỏi gai mắt vô cùng.

Trong lúc nhất thời, thậm chí Diềm Nhi cũng có thể cảm giác được tầm mắt rơi trên người mình so với vừa rồi nóng hơn vài phần. Làm hại nàng không tự nhiên xoay đầu, hướng về Ngũ phúc tấn cười khổ một cái.

Khang Hy để được Dận Chân dâng lên phần “lễ” này, có thể nói là tâm tình cực tốt, mặt mày mang ý cười cả buổi tiệc, thỉnh thoảng còn nâng cốc chúc mừng cùng chư vị hoàng tử cùng các đại thần. Cấp trên đã hài lòng cao hứng, người phía dưới thì càng phải vừa lòng cao hứng hơn, vì thế bữa tiệc qua trung tuần, không khí lại càng thêm náo nhiệt, ăn uống linh đình, lớn tiếng cười nói, thỉnh thoảng còn có người làm thơ ngâm ca gì đấy, có thể nói là náo nhiệt đến cực điểm. Sau đó là màn biểu diễn bắn pháo hoa, càng đẩy cho cục diện hiện tại lên tới cực điểm, ngàn vạn pháo hoa nở rộ sáng rực rỡ trên Tử Cấm thành, không chỉ có ba anh em Hoảng Thì nhìn đến ngẩn ngơ mê mẩn, mà Điem Nhi cũng nhìn đến hoa mắt, hưng phấn thật lâu.

Như thế, qua một lúc lâu, dạ yến trừ tịch dần dần tiến vào đoạn kết thúc.

Sau khi Khang Hy để rời khỏi bữa tiệc, Điem Nhi cũng chào tạm biệt hai người Ngũ phúc tấn, leo lên xe ngựa nhà mình. Ba tiểu tử vui đùa cả một ngày, lúc này đã sớm buồn ngủ không nhìn được, ghé vào trong lòng bà vú, ngã trái ngã phải lăn ra ngủ rồi. Điem Nhi đợi ở ngoài cửa cung một lúc, Dận Chân mới người đẩy mùi rượu cùng Tám Cân ngồi trên xe ngựa chạy tới.

“Ngạch nương...” Tám Cân thoạt nhìn cũng hơi mệt mỏi, hai mí mắt nhấp nhem không ngừng rũ xuống.

Điem Nhi đau lòng ôm con trai lớn vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ dành: “Mệt không, ráng chịu một chút, chúng ta sắp về đến nhà rồi.”

Tám Cân nhu thuận gật đầu, tựa vào trước ngực Điem Nhi khẽ nhắm mắt lại.

Bánh xe ngựa lộc cộc lăn tròn, chưa tới nửa giờ sau, đã dừng trước cổng lớn phủ Ung thân vương.

Điềm Nhi tự mình thu xếp cho mấy đứa con ổn thỏa, nhìn bọn chúng đã an giấc rồi mới quay lại phòng ngủ. Lúc này Dận Chân đã tắm rửa xong, mái tóc còn ướt nhẹp, cả người tản ra hơi nhiệt khí. Điềm Nhi cầm một cái ấm lô nhỏ bằng đồng đi đến phía sau, cẩn thận sấy khô tóc cho hẳn.

Dận Chân nửa tựa vào gối mềm, dáng vẻ thư thái dễ chịu.

“Được rồi...” thấy tóc đã gần khô, Dận Chân bắt bàn tay nhỏ của Điềm Nhi, khẽ cười nói: “Nàng cũng mệt mỏi cả ngày rồi, mau đi nghỉ đi!”

Điềm Nhi nghe vậy gật đầu, cởi quần áo trên người, loạt xoạt chui vào trong chăn.

“Gia không ngủ sao?” thấy trượng phu muốn đi giày vào, Điềm Nhi không khỏi cau mày hỏi.

“Đến thư phòng xử lý chút chuyện.” Dận Chân tháo móc màn bông vải hai bên cột giường, nói với Điềm Nhi: “Sẽ trở về ngay!”

Gần sang năm mới mà còn phải làm việc nga, Điềm Nhi đau lòng nghĩ, làm nam nhân cũng không dễ dàng gì!!

Sau bữa tiệc đêm trừ tịch, Điềm Nhi thân là Ung thân vương phúc tấn cũng không thể rảnh rỗi, nhà này cần thăm hỏi một phen, nhà kia cần tiếp đãi một bận, tặng quà, nhận lễ, vôi vàng tất bật hết một lèo. Thật vất vả vất lộn qua hết tháng giêng, tết nhất mới xem như triệt để trôi qua, cuối cùng mới được nghỉ ngơi một chút. Nhưng, nàng yên tĩnh rồi lại đến phiên Dận Chân bận rộn. Khang Hy để đem chuyện gieo trồng mở rộng giống “lúa mì vụ đông”, toàn quyền giao cho hẳn xử lý, vì thế qua hết ngày mười lăm tháng giêng, Dận Chân liền mang theo một nhóm người có liên quan, đi đến Hồ Quảng. Nghĩ đến vẻ mặt trượng phu gần như có thể nói là hăng hái hăm hở, Điềm Nhi không khỏi khẽ cảm thán, sự nghiệp quả nhiên mới là thứ nam nhân coi trọng nhất a!

Dận Chân hăng hái bưng bưng lên đường, sau đó không lâu, Tám Chân cũng bắt đầu đến ngự thư phòng đi học, Diềm Nhi phái Tiểu Hỉ Tử đi theo hầu bên cạnh thằng bé. Liên tiếp mấy ngày, Diềm Nhi lúc nào cũng hỏi: “Mấy vị Thái phó trong ngự thư phòng có nghiêm khắc không? Rồi có hòa hợp với những người khác không?”

Tám Chân cười ha hả trả lời: “Ngạch nương không cần lo lắng, hết thầy đều tốt.”

Diềm Nhi không hiểu được thằng bé này nói ‘tốt’ thật hay ‘tốt’ giả, không khỏi kêu Tiểu Hỉ Tử đến, dặn dò để ý Tám Chân nhiều hơn chút. Lại qua vài ngày sau, Tiểu Hỉ Tử báo lại, nói Tám Chân cùng Thập bát hoàng tử Doãn Lễ thường xuyên chơi với nhau, thoạt nhìn hẳn là bằng hữu tốt, lúc này Diềm Nhi mới yên tâm được chút.

Lại là một năm hoa đào nở, lại là một năm hương cỏ biếc, chớp mắt đã đến thời khắc ấm áp của mùa xuân.

Dận Chân rời kinh thành đã vón vẹn hai tháng, Diềm Nhi cũng dần dần thích ứng với cuộc sống không có trượng phu bên cạnh, đương nhiên, trong lòng nàng cũng rất nhớ hẳn, thư nhà gửi đi không biết bao nhiêu lá, nhưng đáng giận là, số lần hồi âm của hẳn chỉ đếm chùng trên một bàn tay, hơn nữa, mỗi lần cũng chỉ viết mấy lời tương tự như “Mạnh khỏe, đừng nhớ” này kia. Quả thực chọc tức Diềm Nhi cắn răng nghiến lợi mấy lần.

Một ngày nọ, Diềm Nhi đang chơi đùa cùng ba con trai nhỏ, Phi Thúy từ bên ngoài vén rèm đi vào, nói là có người của phủ Nữ Hồ Lộ đưa thư tới.

Diềm Nhi nhú mày, lập tức mở ra xem, một lát sau, trên mặt lộ ra ý mừng, trầm ngâm một lát rồi nói với Phi Thúy: “Em đi sai người truyền lời nói cho ngạch nương ta biết, nói ngày mai ta đến chùa Quảng Nguyên Tự dâng hương, hỏi bà có thời gian rảnh thì đi cùng.”

Phi Thúy cúi người đáp: “Vâng!”

Quả nhiên, ngày hôm sau, sau khi Diễm Nhi thức dậy trang điểm thỏa đáng xong, chọn hai mươi hộ vệ trong phủ cùng một nhóm nha hoàn ma ma, rời phủ đi đến chùa Quảng Nguyên Tự ở ngoại thành.

Thấy xe ngựa của phủ Ung thân vương chạy đến, mẹ Diễm Nhi đã sớm chờ ở giữa đường, tất nhiên là đợi người lại gần chào hỏi. Diễm Nhi vội sai người mời bà đến, một lát sau, hai mẹ con liền vai kề vai, thân thân mật mật dính lại như sam.

“Tám Cân đâu? Đám Hoẵng ca đâu?” mẹ Diễm Nhi vừa thấy trong xe chỉ có mỗi khuê nữ mình, không khỏi có chút bất mãn nói: “Con bé này, sao không dẫn đưa nào theo chứ!”

Diễm Nhi cười trả lời: “Tám Cân đến ngự thư phòng học rồi, đám Hoẵng ca thì ở nhà, hôm nay tới thánh địa Phật môn, không thể mang theo ba nhóc giặc cỏ kia, quấy rầy thanh tịnh của Phật tổ.”

Mẹ Diễm Nhi nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra chút thất vọng.

“Nếu ngạch nương nhớ bọn chúng...” Diễm Nhi có chút giảo hoạt nói: “Thì cứ đến phủ thăm chúng là được, gia nhà con hiện tại không có trong phủ, ngài muốn đến lúc nào cũng được!”

“Con bé này!” mẹ Diễm Nhi trừng mắt nhìn nữ nhi, hãy còn phô trương nói: “Cho dù Vương gia có trong phủ thì như thế nào, ta đây là mẹ vợ còn không thể tới cửa sao?”

“Có thể có thể có thể!!!” Diễm Nhi vụng trộm bĩu môi, ngoài miệng lại nói: “Được rồi, ngạch nương, chúng ta đến nói chuyện nghiêm túc, phu nhân nhà Phú Sát kia đáp ứng hôm nay đến xem mặt sao?”

Diễm Nhi nương gật đầu, giữa hai lông mày lập tức hiện tia cao hứng: “Còn không phải con cứ làm loạn nhao nhao lên, nếu ca ca cưới vợ, nhất định phải đòi xem mặt trước sao.”

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu chuyện này mà thành, đối nhà chúng ta mà nói thật đúng là một cửa hôn sự tốt.” Mẹ Diễm Nhi nói tiếp: “Vị cô nương Phú Sát. Trân Chân kia là con vợ cả của Mã Đại học sĩ, chẳng những xuất thân từ danh môn, mà phụ huynh cũng đặc lực, cho ca ca con sau này trên con đường làm quan cũng có chỗ dựa vào. Chứ bằng vào hoàn cảnh gia đình ta, lấy cô nương kia, cũng xem như là với cao.”

Từ sau khi đậu Cử nhân kỳ ân khoa, Nữ Hồ Lộc. Văn Hoa liền được chỉ làm một chức Thứ cát thị trong Hàn Lâm Viện, mặc dù thanh quý, nhưng ở trong kinh thành tùy ý ném một viên gạch cũng trúng đầu vài viên quan nhị phẩm này, quả thật cũng không tính là gì, bất quá, ai bảo người ta có một muội muội là Vương phi chứ. Thế cho nên sau khi mẹ Diễm Nhi tự mình truyền ra tin tức muốn chọn vợ cho nhi tử, người đến thăm hỏi liền nườm nượp nổi liền không dứt.

Mẹ Diễm Nhi căn cứ vào mục đích ‘đã tốt còn muốn thứ tốt hơn’, cũng thật sự tuyển rồi lại chọn, chọn rồi lại tuyển, mãi mới moi ra được nhà Phú Sát này.

“Gia thất gì đó, tuy rằng rất trọng yếu.” Diễm Nhi trầm tĩnh nói: “Nhưng quan trọng nhất vẫn là cô nương có nhân phẩm tốt, ngạch nương, ngài và cha chỉ có mỗi một con trai là ca ca, con dâu này sau khi vào cửa, chính là sẽ gánh nửa bầu trời đấy, nếu cưới phải một người ngang ngược quen thói chiều chuộng, ngài có thể sẽ bị chọc cho nổi khí!”

“Điều này còn cần con nói sao!” mẹ Diễm Nhi trừng mắt nhìn nữ nhi, vẻ mặt như ‘lão nương trong lòng đã tính toán hết roài’.

Diễm Nhi: “...”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Xem Mặt

Tuy mục đích cuối cùng là muốn xem tướng mạo cô nương nhà người ta, nhưng ngoài mặt phải làm ra vẻ là ‘vô tình chạm mặt’.

Sau khi xe ngựa phủ Ung thân vương đến chùa Quảng Nguyên Tự, hai mẹ con Điem Nhi trước vào chùa, bắt đầu từ điện Phổ Đà bên phía nam, bái lạy thẳng đến điện Bồ Tát, mới được trụ trì mời đến sương phòng phía sau. Tiểu sa di (chú tiểu) thân mặc thiên y màu vàng bưng đến loại trà khổ tử được ngâm qua thanh tuyền độc hữu của chùa này. Điem Nhi nhấp thử một hớp, quả nhiên là đẳng khùng khiếp (khổ: đẳng). Trụ trì chùa Quảng Nguyên Tự, Viên Thông đại sư, là một lão hòa thượng thoát nhìn phi thường ‘từ mi thiện mục’, chỉ tiếp đãi Điem Nhi một thoáng liền cáo từ rời đi.

Hai mẹ con ngồi trong sương phòng được một lúc, Phỉ Thúy canh chừng bên ngoài liền vén rèm đi vào, nói với chủ tử nhà mình: “Bẩm phúc tấn, phu nhân của Mã Tề đại nhân và nữ nhi lúc này đã ở trong chùa thắp hương, nghe nói ngài đã tới, liền muốn bái kiến.”

Hai mẹ con Điem Nhi ngẫm hiểu ý nhìn nhau một cái, Điem Nhi liền cười nói: “Mau mời vào!”

Một lát sau, một già một trẻ, hai vị nữ tử được đám nha hoàn vây quanh chậm rãi đi vào. Ánh mắt Điem Nhi thoáng chốc liền đặt trên người nữ tử trẻ tuổi kia.

Chỉ thấy nàng ta thân vận cẩm bào màu hồng cánh sen thêu hoa, chải lưỡng bả đầu, ngũ quan tú lệ, da trắng mạo mỹ, một thân trầm tĩnh ổn trọng

mà khí tức phá lệ khiến người phải chú mục, nhìn qua liền biết là một tiểu thư khuê các.

Điềm Nhi đương trường liền âm thầm gật đầu.

“Thiếp thân Phú Sát thị cùng tiểu nữ Trân Chân, bái kiến Ung thân vương phúc tấn.” Người gần trung niên, dáng vẻ trông ôn hòa lại phú quý, Mã Tề phu nhân cười nói với Điềm Nhi.

“Phu nhân mau mau xin đứng lên.” Điềm Nhi bảo Phi Thúy đến nâng Phú Sát thị dậy, cười nói: “Hôm nay vậy mà tình cờ vừa khéo, không ngờ có thể gặp phu nhân ở đây.” Hai người thoáng chào hỏi vài câu, rồi Phú Sát phu nhân lại chào hỏi mẹ Điềm Nhi, vị Trân Chân cô nương kia cũng đến vấn an đầy quy củ, rồi mọi người mới ngồi xuống lần nữa.

Hôm nay đến nơi này là làm gì, người hai nhà trong lòng đều hiểu rõ, Điềm Nhi tuy là Vương phi nhưng nếu hai nhà kết thân, cũng không thể thiếu gọi người ta một tiếng tấu tử, lúc này không tiện lên tiếng hỏi, nhưng ngược lại mẹ Điềm Nhi thân là trưởng bối, cũng không cần phải băn khoăn chuyện này.

“Không hổ là cô nương xuất thân Phú Sát gia...” mẹ Điềm Nhi miệng đầy khen ngợi nói: “Nhìn một thân khí phái, quả là gia đình người bình thường không thể bì kịp.”

“Nữ Hồ Lộc phu nhân đã quá khen.” Phú Sát phu nhân thương yêu nhìn nữ nhi một cái, đoạn nói: “Con bé Trân Chân này từ nhỏ tính tình đã thành thật, ngày thường chỉ thích đọc vài cuốn sách, thế cho nên mới ít nói một chút.” Ngụ ý đó là nữ nhi của ta tuy là đích nữ con út, nhưng tính tình cũng không kiêu ngạo khó chiều.

Mẹ Điềm Nhi nghe vậy trong lòng liền hài lòng một phần, con trai bà có chút lạnh lợi, nếu có thể lấy được một người nhã nhặn trầm tĩnh, đè áp lại hẳn cũng tốt.

Lúc hai mẹ con Điem Nhi đang âm thầm quan sát người ta, hai mẹ con bên kia làm sao lại không nhìn lại họ.

Đối với cửa hôn sự này, kỳ thật trong lòng Phú Sát phu nhân có chút không vừa ý, theo bà thấy thì nữ nhi mình phải được gả vào phủ Công Hầu này kia mới hài lòng.

Phủ Nữ Hồ Lộc này tuy có con gái là đích phúc tấn Thân vương, nhưng gia sản vốn cũng ít ỏi, gả con gái qua đó chẳng phải là đi chịu khổ sao, nhưng mặc dù bà không hài lòng lắm, thế mà lão gia nhà bà lại rất xem trọng cửa hôn sự này.

‘Cánh tay có xoay vặn cỡ nào cũng không qua được đui’, bà cũng đành phải bỏ xuống mặt mũi mà tìm đến hỏi thăm một chút. Bất quá hôm nay trông lời nói và cử chỉ của Nữ Hồ Lộc phu nhân, ngược lại cũng là người ngay thẳng thoải mái không có tâm nhãn gì...

Hai bên chuyện trò cười cười nói nói, mãi đến hơn một khắc chung mới thoáng dừng lại.

Mẹ Điem Nhi kéo tay Phú Sát. Trân Chân cười nói: “Hào hài tử, ta vừa thấy con liền thích, lần này lại vô tình gặp được ở đây, càng là duyên phận, cây trâm thoa này coi như là lễ gặp mặt, con hãy nhận lấy.”

Cây trâm mã não quấn tơ vàng ‘Phượng Hoàng cúi đầu’ ở trong tay Phú Sát. Trân Chân rọi ra ánh hào quang vàng rực, thoáng chốc, khiến cho tiểu cô nương cả mặt liền trở nên ửng hồng, lúng túng xấu hổ như muốn tìm một cái lỗ chui vào.

May mắn lúc này ngạch nương nàng cười giải vây cho nàng, Phú Sát. Trân Chân lúc này đã ngượng chín mặt, cảm tạ rồi cẩn thận thu vào.

Hai nhà dùng cơm chay tại chùa Quảng Nguyên Tự, không bao lâu, có người báo lại nói, Nữ Hồ Lộc. Văn Hoa tới đón mẫu thân hồi phủ. Điem

Nhi gật đầu bảo người truyền lời nhắn lại cho ca ca, bảo ca ca chờ trong lương đình dưới chân núi là được.

“Nghe huyền ca hiểu rõ nhã ý” (diễn cố), Phú Sát phu nhân nghe vậy liền nói với Điem Nhi, thời gian không còn sớm họ cũng nên trở về phủ, Điem Nhi tất nhiên là cười đáp ứng.

“Con thấy vị Phú Sát tiểu thư kia liệu có coi trọng ca ca con không?” đợi người đã đi rồi, mẹ Điem Nhi có chút lo được lo mất hỏi.

Điem Nhi vừa nghe không khỏi phì cười. “Ca ca con tuần tú có tài, văn nhã phong độ, lại là Thứ cát sĩ của Hàn Lâm viện, tiền đồ vô lượng. Vị tiểu thư nhà Phú Sát kia nếu mắt không có vấn đề, nhất định sẽ coi trọng.” Điem Nhi đặc biệt tự tin nói.

“Nhưng mà ngạch nương...” Điem Nhi đảo tròn mắt lại nói tiếp: “Kỳ thật, nếu ngạch nương thật sự muốn cửa hôn sự này thành, cũng rất đơn giản. Chỉ cần sai người qua bên đó truyền lời, nói là phủ Nữ Hồ Lộ chúng ta có gia quy, trừ phi thê tử qua tuổi bốn mươi mà không thể để lại hậu duệ, nam nhi phủ Nữ Hồ Lộ hết thảy đều không thể nạp thiếp, tin con đi, nếu tin này truyền ra, khẳng định Phú Sát gia còn mong sao được gả nữ nhi tới nữa kìa.”

Mẹ Điem Nhi nghe xong chẳng những không cảm thấy lời này vớ vẩn, ngược lại còn vỗ tay tán thưởng hưng phấn nói: “Chủ ý này của con hay a, ừm, mấy ngày nữa ngạch nương sẽ tìm một người qua bên đó nói chuyện.”

Điem Nhi: “...” Ô ô, ca ca, muội muội thật có lỗi với ca... ~(≥▽≤)/~ *vỗ tay*.

Bất quá nữ nhân nha, vẫn nên chỉ có một người thì hơn!! Nhanh chóng đánh lui cảm giác áy náy mỏng như tờ giấy kia, hai mẹ con Điem Nhi liếc nhìn nhau một cái, đồng thời phá lên cười. (๖_๖)

Đương lúc hai mẹ con ở bên này còn đang không hề có tí ti đoan trang nghiêm túc nào mà thương lượng bán đứng nam nhi nhà mình, thì bên kia, trên chiếc xe ngựa của phủ Phú Sát đang dần dần tiến về phía chân núi. Phú Sát. Trân Chân cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như con tôm luộc, đầu cúi gằm, không ngừng xoắn xoắn vạt áo của mình. Phú Sát phu nhân biết nữ nhi then thùng, không khỏi lắc đầu cười cười, lập tức khẽ đẩy cánh cửa sổ xe ra một khe hở, ánh mặt ban trưa theo đó chọt len lỏi rọi vào, Phú Sát. Trân Chân cuối cùng cũng không dẫn được chú nai con trong lòng, đánh bạo nhìn ra phía ngoài.

Đứng trong lương đình ngay dưới chân núi kia, là một nam tử mặt mũi anh tuấn sáng sủa, thân vận áo trắng, dáng người hào khí, hai mắt sáng ngời, sống mũi thẳng, khiến người khắc sâu ấn tượng nhất chính là nụ cười mỉm luôn treo bên khóe miệng kia, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền có một loại cảm giác như tắm trong gió xuân.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh chạy về trước, trong một thoáng chớp mắt kia, Phú Sát. Trân Chân vội thu hồi tầm mắt.

Trông bộ dạng nữ nhi như hồn vía lên mây, cả người ngượng ngùng khôn kể, Phú Sát phu nhân khẽ cười, biết cửa hôn sự này mười phần đã thành.

Như thế, gần nửa tháng sau khi trở về từ Quảng Nguyên Tự, phủ Nữ Hồ Lộ liền sai người đến phủ Phú Sát cầu hôn, tất cả lễ nghi đều trịnh trọng đầy đủ, phủ Phú Sát cũng rất hài lòng, lại nhớ tới hai đứa trẻ cũng không còn nhỏ tuổi nữa, bèn muốn đem chuyện cưới hỏi hoàn thành nhanh hơn một chút, vì thế hai tháng sau, hai nhà đã định ngày, trao đổi bát tự, định ngày hôn lễ vào mừng mười tháng mười một.

Hôn sự của ca ca Văn Hoa đã được định, Điem Nhi cuối cùng cũng bỏ xuống tâm bệnh. Nói cũng kỳ quái, hai huynh muội bọn họ rõ ràng chỉ thua

kém nhau có một tuổi, nhưng nay vị muội muội này đã sớm lập gia đình sinh con, hẳn làm ca ca lại còn chưa lấy được lão bà.

Thời gian dần qua, trong nháy mắt đã đến tháng sáu, trời đổ mưa mấy ngày liên tiếp, được một ngày hôm nay mới xem như là quang đãng, trên mặt hồ nhân tạo của Gia Hòa viện đã tràn ngập một mảnh nào là hoa sen hoa súng đua nhau nở rộ, từng đóa lại xinh đẹp hơn từng đóa. Diễm Nhi thấy vậy, liền thích thú sai người dọn một bàn tiệc nhỏ trong tiểu đình bên hồ, rồi sai người đi mời Ngũ phúc tấn và Thập tam phúc tấn đến. Không bao lâu sau, hai người kia đã đến.

Vừa tới gần bên hồ, đã thấy Diễm Nhi đang lười biếng ngồi dựa vào lan can. Thập tam phúc tấn đương trường liền cười nói: “Mời chúng ta đến làm khách, cũng không thềm ra cửa nghênh tiếp, tẩu làm chủ nhà cũng lười quá đó.”

Diễm Nhi nghe vậy lại không thềm để ý chút nào, ngược lại nói: “Các người cũng đâu có phải là con nít không biết đường đi, tự mình đi tới là được, chẳng lẽ còn cần ta bế đi?” Nói xong, còn phi thường khiêu khích lườm nguyệt một cái.

“Ô chao ôi!!!...” Ngũ phúc tấn nhìn Diễm Nhi từ trên xuống dưới một cái, đầy trêu chọc nói: “Diễm Nhi của chúng ta, hôm nay làm sao mà nóng thế? Đừng nói là gia nhà tẩu rời phủ lâu quá rồi, thế cho nên tẩu mới uất khí đầy bụng, tâm hoá sôi trào đấy nhé?”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Diễm Nhi nghe xong, cả khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc liền căng đỏ bừng, bổ nhào vào trên người Ngũ phúc tấn, làm bộ thọt lét nàng ta, ba người vui đùa cười hi hi ha ha một hồi. Mãi đến khi Truy Nguyệt bưng chén đá bào lên, mới thoáng ngừng lại.

“Đây là người làm?” Thập tam phúc tấn vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

Trong chiếc chén nhỏ làm bằng thủy tinh là một nhúm băng được đập vỡ vụn, bên trên rưới thêm mút hoa quả, thêm vài miếng dâu tây cắt lát, quả anh đào (cherry), làm cho người ta vừa nhìn liền có cảm giác mỹ vị mát mẻ. (vâng, là đá bào hoặc trái cây dầm trong truyền thuyết đấy ạ (• ε •))

Điềm Nhi cười chia cho mỗi người một phần, nói với các nàng: “Là mấy trù nương trong phủ mò mẫm chế ra đấy, các người nếm thử đi, ăn rất ngon đấy.”

Ngũ phúc tấn cùng Thập tam phúc tấn nếm thử, quả nhiên cảm thấy ngon lành mát mẻ, không khỏi đều tấm tắc khen ngợi.

Ba người liền cứ như vậy khi thì cười cười nói nói, khi thì xem cá ngặm sen, trong chốc lát thật sự là hoan thanh tiểu ngữ không ngừng.

“Đúng rồi, bọn nhỏ đâu? Sao không thấy đĩa nào...” Ngũ phúc tấn lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm đến mấy tiểu bảo bối đáng yêu không chịu được.

Điềm Nhi cười nói: “Bọn chúng đã ngủ trưa rồi, chỗ này là ở giữa hồ, sợ gặp nguy hiểm mới không cho bọn chúng tới, còn Hoảng Đán thẳng bé...”

Điềm Nhi còn chưa dứt lời, một bóng người liền lão đảo vội vàng chạy như điên tới. Chỉ thấy hăn quỳ phịch trước người Điềm Nhi, mặt đầy nước mắt không ngừng khóc nói: “Chủ tử, không xong rồi, Đại a ca ở trong cung đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì!!!” Điềm Nhi chột trờng lớn hai mắt, cả người chỉ cảm thấy như trời đất quay cuồng.

Tám Căn của nàng bị làm sao?

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Bị Thương

Lúc Điềm Nhi nóng lòng cấp bách chạy tới Vĩnh Hòa cung, Khang Hy để cùng Đức phi sắc mặt không được tốt lắm đang đứng bên giường hẹp.

Trong nháy mắt nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ nằm trên giường kia, Điềm Nhi gần như đầu óc trống rỗng vọt tới.

“Tám Cân, con làm sao vậy... Ngạch nương ở đây rồi... con đừng sợ a!”
Điềm Nhi nước mắt rơi như mưa, khóc tê tâm liệt phế.

Chỉ thấy đứa bé nho nhỏ nằm trên giường, đầu được băng thuốc quấn tầng tầng thật chặt, mơ hồ còn thấy vết máu rướm ra, người mặc dù hôn mê, nhưng đôi mày nhỏ lại nhíu thật chặt, dáng vẻ trông rất đau đớn.

“Vợ lão Tứ người đừng lo lắng,” ngay lúc này, Đức phi tiến lên vài bước, ôn nhu nói: “Thái y đã xem cho Hoảng Đán, người không có việc gì, chỉ bị sây sát trên đầu, hiện tại đã uống thuốc ngủ yên rồi, chờ một lát nữa...”

“Sao lại nói là không có gì!” Không đợi Đức phi dứt lời, Điềm Nhi liền đỏ mắt, đầy phẫn hận nói: “Con trai con hiện tại thành ra như vậy, sao lại không có chuyện gì được!”

Mặt Đức phi chợt cứng đờ, trong lòng có chút không vui.

Khang Hy để đứng cạnh nghe vậy, khẽ thở dài nói: “Chuyện của Hoảng Đán, trăm nhất định sẽ cho người một công đạo. Hiện tại trước mắt để thằng bé dưỡng thương cho tốt đã...” Nói xong, lại một lần nữa đưa mắt nhìn đứa bé trên giường, rồi sau đó xoay người đi ra ngoài.

Điềm Nhi trong lòng đau đớn kịch liệt, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc để khóc. Nàng gọi thái y tới hỏi thăm tử mĩ thương thế Tám Cân.

Thái y nói trên đầu Tám Cân bị rách hai chỗ lớn, một ở trên trán, một lại ở trên đỉnh đầu. Vết thương trên trán nhìn dọa người nhưng không nguy hiểm, bôi thuốc liền có thể cầm máu mau lành, nhưng quan trọng nhất là vết thương trên đỉnh đầu.

“Con người, đầu là nơi tập trung nhiều dây thần kinh nhất.” thái y có chút do dự căn dặn nói: “Nếu chỉ có một chút không tốt, rất có thể sẽ làm cho đứa trẻ trở thành si ngốc.”

Điềm Nhi nghe thấy thế cảm thấy trước mắt tối sầm, nếu không có hai người Phi Thúy, Truy Nguyệt đỡ, nàng nhất định đã ngất xỉu ngay tại chỗ.

“Chủ tử, lúc này là lúc ngài phải tỉnh táo a!” Phi Thúy cuống quýt nói: “Đại a ca còn trông cậy vào ngài nữa.”

Đúng vậy, Tám Cân còn cần nàng chăm sóc, cho nên nàng không thể ngã xuống được.

Ngây ngốc trong Vĩnh Hòa cung đến mặt trời lặn, Điềm Nhi mặc kệ Đức phi gọi giữ lại, cẩn thận ôm Tám Cân còn đang mê man trở về phủ Ung thân vương.

Buổi tối, Tám Cân được đút thuốc, người có chút tỉnh táo lại, chỉ là chưa mở mắt ngoài miệng đã kêu khóc: “Ngạch nương, đau, đau quá...”

Điềm Nhi trào nước mắt ôm con vào trong ngực, vừa nhe nhẹ vỗ về thân thể thẳng bé, vừa ghen ngào trấn an nói: “Ngạch nương ở đây, Tám Cân đừng sợ a...” Bởi vì bị thương ở đầu, nằm ngủ sợ đè lên miệng vết thương, cho nên suốt cả đêm, Điềm Nhi cứ ngồi ôm con như vậy, cách mỗi hai canh giờ liền dùng thìa bạc nhỏ, đút chút thuốc cho con, thỉnh thoảng Tám Cân

bị đau run rẩy một cái, trái tim Diễm Nhi liền giống như bị dao lăm trì vậ, đau đến mức không thở được.

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau lại lên.

Diễm Nhi tạm thời giao Tám Cân cho Tiền ma ma chăm sóc, mình thì đi ra phòng ngủ, gọi Tiểu Hỉ Tử tới.

Nhìn hãn quỳ trên mặt đất vẻ mặt áy náy nước mắt ngấn dài, Diễm Nhi hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Hỉ Tử nức nở kể rõ đầu đuôi sự tình: “... Trong ngự thư phòng, Thập bát a ca Doãn Lễ cùng Hoảng Yến a ca nhà Thái tử xảy ra cãi vã, không biết tại sao lại dẫn đến động thủ, Hoảng Yến a ca nhất thời tức giận cầm lấy nghiên mực trên bàn ném tới, Đại a ca nhà chúng ta thấy không ổn, nhào tới đỡ Thập bát a ca, nghiên mực kia, nghiên mực kia liền đập trúng đầu Đại a ca nhà chúng ta.”

Chuyện xảy ra quá nhanh, những người khác trong ngự thư phòng còn chưa kịp phản ứng, Hoảng Đán đã đầu đầy máu ngã xuống, mọi người lúc này mới biết là không xong.

Nói như thế, con trai của nàng là gặp phải tai bay vạ gió.

Diễm Nhi trong lòng căm phẫn, hận đám nô tài vô dụng này hộ chủ không thành, vừa hận Hoảng Yến a ca nhà Thái tử ra tay quá ác độc, tuổi còn nhỏ lại động một tý là cầm đồ ném người. Nơi đó là ngự thư phòng, không phải là đám nô tài trong phủ Thái tử nhà người mà muốn đập thế nào liền đập, ở trong đó đều là đám hoàng tử hoàng tôn nhà Ái Tân Giác La, cho dù người có là con trai của Thái tử, cũng không có đạo lý phách lối càn quấy đến vậy.

Sắc trời dần tối, tịch dương dần đổ về phía chân trời, ráng chiều còn sót lại như làn má phấn hồng của tình nhân, ở nơi chân trời mờ nhạt vẽ nên một

vết khói mỏng manh.

Một trận tiếng vó ngựa phi từ xa xa đến, đám vệ binh giữ cổng thoáng dừng động tác đóng cửa, rướn cổ nhìn ra ngoài, vừa định phun ra một tiếng quát trách, từng đạo bóng roi liền đánh ập xuống: “Cút ngay cho gia!”

Bốn năm tên vệ binh bị quất ngã xuống đất, một người trong đó hai gò má đỏ ngầu, xắn tay áo lên bèn muốn đuổi theo, lại bị một người một phen túm lại. “Đừng đi, đó là quý nhân!” đã thủ cửa thành thì ánh mắt phải tinh, người trên lưng ngựa kia mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng một đạo thắt lưng màu vàng chợt quét ngang qua giữa không trung, lại nhìn thấy rất rõ.

Hắn suy nghĩ, cũng không biết vị a ca hay vương gia nào, tại sao lại gặp gáp như thế?

Một đường giục ngựa chạy không ngừng, thần tình trên mặt Dận Chân căng cứng cực độ, đêm qua vừa nhận được tin con trai bị thương, hắn không ngại bỏ mặc người đi theo ở giữa đường, độc hành một người một ngựa, suốt một ngày chạy hết tốc lực, rốt cuộc khó khăn lắm mới chạy về lúc cổng thành đang đóng lại.

“Tham kiến Vương gia...” Thấy nam nhân đột nhiên xuất hiện, đám nô tài hầu hạ vội hô rầm rập quỳ một vòng.

Dận Chân lại không thèm để ý, thẳng đường đi đến Gia Hòa viện. Lúc đến được cửa phòng ngủ, liền nghe một loạt tiếng khóc nức nở của nữ tử vang lên, trong lòng Dận Chân chợt giật thót, càng bất chấp mọi thứ, đột ngột đẩy mạnh cửa phòng ra.

Liền thấy trên giường hẹp, một nữ tử xinh đẹp dung nhan thống khổ đang nửa ôm một bé trai tầm năm sáu tuổi, không ngừng chảy nước mắt.

“Tám Cân bị làm sao?” Dận Chân mặt đầy lo lắng, trên nét mặt còn có tia âm trầm không nói ra được.

Thấy nam nhân đột nhiên xuất hiện, nàng cũng giật mình, nhưng vẻ kinh ngạc ở một giây tiếp theo biến thành đau thương cùng ủy khuất, nàng há miệng toan mở lời tựa hồ có vô tận thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng tất cả đều hóa thành nước mắt lăn dài trên má.

Dận Chân bước nhanh tới trước, hai mắt cẩn thận quan sát đứa trẻ trong lòng nàng.

Lúc này Tám Cân đầu quần đầy băng dày, có mùi thảo dược nồng nặc toát ra, cứ như không xương không cốt mà tựa vào trong lòng mẫu thân, cả khuôn mặt nhỏ nhỏ đều mang biểu tình đau đớn.

Dận Chân siết chặt nắm tay, ngay cả móng tay bấm rách lòng bàn tay chảy máu cũng không phát hiện.

“Thỉnh an Vương gia.” Hứa thái y đứng bên giường vội quỳ xuống dập đầu nói.

Dận Chân hít một hơi thật sâu, gằn từng tiếng hỏi: “Hoảng Đán như thế nào?”

Hứa thái y nói: “Vương gia yên tâm, lão thần vừa kiểm tra qua cho a ca, vết thương trên đầu a ca tuy khá sâu, nhưng cũng không chạm phải huyết đạo, tương lai không có ảnh hưởng gì quá lớn, sau này chỉ cần bồi dưỡng uống thuốc đúng hạn, điều dưỡng cẩn thận, không đến ba tháng có thể khỏi hẳn.”

Dận Chân nghe vậy sắc mặt lại không có bao nhiêu chuyển biến tốt đẹp, chỉ gật đầu trầm giọng nói: “Gia liền giao Hoảng Đán cho người, cẩn thận hầu hạ đi.”

“Dạ!”

Vẫy lui Hứa thái y, Dận Chân ngồi xuống bên giường. Nhìn thê tử không nói lời nào, chỉ ở nơi đó cúi đầu khóc thầm, cả trái tim nguội lạnh như hóa thành vụn nhu tình. Thở dài một tiếng, đem cả hai mẹ con ôm vào trong ngực, hần trầm giọng nói: “Đừng khóc, không phải gia đã trở lại rồi sao.”

Điềm Nhi vừa nghe vậy, không khỏi gào khóc to hơn.

Như thế, suốt cả một đêm, Dận Chân liền cứ như vậy ôm hai mẹ con nàng cho đến bình minh.

Sau khi trượng phu trở về, không thể không nói, trong lòng Điềm Nhi cũng thật sự hoàn toàn thả lỏng, liền không quan tâm đến gì khác, chỉ toàn tâm toàn ý chăm nom Tám Cân. Nàng canh giữ bên cạnh con trai cả ngày lẫn đêm, vô luận là thay băng mớm thuốc, hay là rửa mặt đại tiểu tiện đều không mượn tay người khác. Dận Chân ở một bên thấy vậy, trong lòng hơi đau, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cố chấp của thê tử, liền biến thành thở dài. Cứ như thế, dưới sự chăm sóc tận tình của Điềm Nhi, không quá nửa tháng sau, thương thế của Tám Cân liền chuyển biến tốt hơn, ít nhất mỗi ngày không còn cảm thấy đau đầu khó chịu nữa, vết thương lớn trên trán cũng dần dần khép miệng kết vảy.

Một ngày nọ sau giờ Ngọ, lúc Điềm Nhi đang tự tay bón thuốc cho Tám Cân, Tiểu Hỉ Tử khập khểnh đi từ ngoài vào, vì hần hộ chủ không thành, bị Dận Chân phạt năm mươi đại bản, bây giờ đi đứng vẫn còn không vững.

“Chủ tử...” Hần đi đến bên cạnh Điềm Nhi, sắc mặt có chút kỳ quái bẩm báo: “Thái tử dẫn Hoảng Yến a ca đến đây.”

Vẻ mặt Điềm Nhi chột căng cứng, sau một lúc lâu mới lạnh lùng nói: “Bọn họ tới làm gì, chẳng lẽ là thấy con ta không bị đập chết, hiện tại đến đây ghi nhớ một chút sao.”

Tiểu Hỉ Tử cúi đầu, không dám lên tiếng.

Lúc này trên mặt Diễm Nhi đang như một cái bảng pha màu, biến hóa khó lường, thì Tô Bồi Thịnh đã vén rèm cung kính đi vào.

“Phúc tấn, gia cùng Thái tử đang đi đến đây...”

Diễm Nhi vẫn cứng người tại chỗ, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Ngạch nương!” Trên giường, Tám Cân nhẹ túm lấy nàng.

Diễm Nhi quay đầu, thấy con trai bé bỏng đã phải chịu khổ lớn như vậy, trong lòng lại càng khó chịu. Cố nén hận ý, nàng hơi sửa sang lại dung nhan, mang giày xuống giường, đi hướng ra cửa.

Quả nhiên, vừa ra một lát, đã thấy Dận Chân cùng một bóng người hơi mập đang đi tới.

“Nữ Hồ Lộ bá kiến Thái tử điện hạ.” Diễm Nhi khom gối cúi đầu, khẩu khí lạnh nhạt hành lễ nói.

“Đệ muội (em dâu) mau mau xin đứng lên” Thái tử tự mình đỡ nàng dậy, trên gương mặt ôn hòa đều hiện vẻ xin lỗi: “Đều là cô không biết dạy con, mới để cho Hoảng Yến gây ra tai họa lớn như vậy, còn thỉnh đệ muội thứ lỗi cho.” Nói xong, lại hơi thi lễ với Diễm Nhi.

Nếu không phải biết con người của Thái tử, thấy hãn như vậy, mười phần sẽ cảm thấy hãn hạ lễ này bồi đủ thành ý. Thế nhưng, đối với chuyện ở bãi săn Mộc Lan mấy năm trước, Diễm Nhi có thể nói là khắc sâu trong trí nhớ.

Phải biết rằng tên béo chết bầm trước mắt này, ấy vậy mà là người âm hiểm, vì hãm hại đối thủ, mà lôi cả bản thân mình ra đánh cuộc. Chính vì cái gọi là “thượng bất chính hạ tắc loạn”, có người cha âm hiểm như vậy, con hãn mới có thể ngang tàng đến thế.

“Thái tử đa tâm.” Diêm Nhi cúi đầu, không âm không dương nói: “Đệ muội trong lòng cũng không có gì mà tha thứ hay không tha thứ.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bồi Lễ

Oán khí trong lời nói của Diễm Nhi, làm sao Thái tử Dận Nhưng không cảm giác được, dù sao việc này suy cho cùng là con mình không phải, vì chuyện này mà ngay cả Hoàng a mã cũng trách mắng hẳn một trận. Thế nên lúc này, trên mặt Thái tử bày ra vẻ nghiêm khắc, quay đầu nói với một cậu bé tuổi tầm **: “Hoằng Yến, còn không mau lại đây bồi lễ với Tứ thẩm thẩm người.”

(** đoạn này tác giả để như vậy, không chỉ một chỗ mà nhiều lắm, mấy chỗ khác mình còn đoán mò được, chứ tuổi thì sao đoán được hờ trời ==”)

“Hoằng, Hoằng Yến xin nhận lỗi với Tứ thẩm thẩm.” chỉ thấy cậu ta đi lên trước, không tình không nguyện khom người bái một cái, trong miệng nói: “Cũng do cháu không cẩn thận, làm hại Hoằng Đán đệ đệ bị thương, nay xin nhận lỗi với ngài tại đây.”

Nhìn đứa bé trai trước mắt, Diễm Nhi liền nhớ tới hai vết thương trên đầu con trai, trong lòng vẫn tức giận như cũ, nhưng rốt cuộc cũng không nên mặt nặng mày nhẹ, tỏ thái độ với một đứa bé, vậy nên không nói ra câu tha thứ gì, chỉ hơi nghiêng người ra ngoài né tránh, nói với Thái tử Dận Nhưng: “Điện hạ, mời vào bên trong.”

Dận Nhưng quay đầu cười khổ với Dận Chân bên cạnh, nói: “Xem ra, trong lòng Tứ đệ muội vẫn còn oán trách a!”

“Hoằng Đán là trưởng tử của ta cùng phúc tấn.” Dận Chân lạnh nhạt nói: “Lần này Hoằng Đán bị thương, nàng như mất hết tinh thần, tâm tình lúc này khó tránh khỏi có chút bất ổn, mong Thái tử điện hạ chớ trách.” Nói xong, cũng làm động tác mời.

Dận Nhưng không còn cách nào đành đi vào bên trong. Liền thấy, trên chiếc giường lớn kia, một đứa bé nho nhỏ đầu quấn băng đang nằm trên đấy, tuy dáng vẻ trông có chút dọa người, nhưng thoát nhìn tinh thần khá tốt.

Thấy có người tới, Hoằng Đán liền muốn đứng dậy.

Dận Nhưng lại giành nói trước: “Hảo hài tử, mau nằm xuống! Cũng nói đều do bá bá không phải, đã để con chịu khổ.”

Hoằng Đán nằm trên giường, chớp chớp mắt, vẻ mặt tò mò nhìn người lạ trước mắt này.

Dận Chân xoay tròn nhẫn ban chỉ trên ngón tay cái, trầm giọng nói: “Vị này là Thái tử điện hạ.”

Thái tử điện hạ? Đó không phải là a mã của Hoằng Yến sao... Nghĩ vậy, con người mắt to tròn của Hoằng Đán đảo một cái, quả nhiên nhìn thấy Hoằng Yến lấp ló trốn ở phía sau.

“Chất nhi thỉnh Thái tử bá bá đại an.” Hoằng Đán nằm trên giường, rất ngoan ngoãn thưa chào.

Dận Nhưng cười đáp tiếng, rồi sau đó quay đầu gọi Hoằng Yến tới, bắt hẳn phải xin lỗi trước mặt Hoằng Đán.

“Thực, thực xin lỗi!” Hoằng Yến ấp úng lên tiếng.

Thằng bé này là con trai của Thái tử Dận Nhưng cùng trắc phúc tấn Đường Giai thị, cũng là đứa con trai út của Dận Nhưng, bình thường vô cùng được nuông chiều, cho nên dưỡng thành tính nết kiêu căng ngang ngược, lần này, cũng chỉ vì một chuyện nhỏ mà tranh cãi với Thập bát hoàng tử, từ đó ngoài ý muốn làm cho Hoằng Đán bị thương.

Vì chuyện này, chẳng những thằng bé bị Khang Hy để trách mắng, mà sau khi về phủ cũng bị Dận Nhưng nghiêm khắc trừng phạt một trận, nên lúc này đã biết sợ.

Đối mặt với lời xin lỗi của thằng bé, Hoảng Đán lại đưa mắt nhìn Dận Chân một cái, sau một lúc lâu mới do dự lên tiếng nói không sao.

Những ngày gần đây, chuyện Ung thân vương Dận Chân nhân mở rộng “lúa mì mùa đông”, đang là lúc được Hoàng thượng coi trọng, thanh thế tăng mạnh. Thái tử Dận Nhưng thật không muốn vì chuyện này mà chọc giận hẳn. Cho nên sau khi biết Hoảng Đán bị thương, lập tức sai người đưa đến đủ loại dược liệu, thuốc bổ trân quý. Nay còn đích thân dẫn con tới bồi tội, bất kể thế nào, ở phương diện mặt mũi cũng đã làm chu toàn.

Nhẹ nhàng an ủi hỏi han Hoảng Đán một lát, rồi để lại mườì rương lớn bồi lễ, lúc này Thái tử mới đứng dậy cáo từ.

Sau khi hẳn đi không lâu, Điềm Nhi đỡ Hoảng Đán ngủ xong rồi một mình ra khỏi phòng ngủ.

Dận Chân tiễn Thái tử trở về, không thấy nàng đâu, liền hỏi đám hạ nhân phúc tấn đi đâu? Được báo cho biết là đi xem mấy nhị a ca, Dận Chân hơi trầm ngâm, cũng không đi tìm, chỉ một mình tiêu sái đi đến thư phòng.

Đêm đó, hai vợ chồng nằm trên giường, Hoảng Đán say ngủ được bọc trong chăn nhỏ nằm giữa hai người. Điềm Nhi cầm quạt hương mộc trong tay, nhẹ nhàng quạt cho con trai.

“Còn giận gia sao?” Đột nhiên, Dận Chân lên tiếng hỏi.

Điềm Nhi sửng sốt, nhìn trượng phu đang phóng ánh mắt nhìn thẳng sang, không khỏi ngòì dậy. “Sao gia lại nói vậy? Hoảng Đán bị thương, trong lòng thiếp vừa lo vừa đau, đích xác cũng sinh ra oán hận với thằng bé nhà Thái tử. Nhưng mà ——” Điềm Nhi than khê: “Thằng bé kia dù sao

cũng mới đến tuổi choai choai... Thiếp thân hiện tại chỉ hy vọng Hoảng Đán sớm khỏe lại, những thứ khác, thật sự không quan tâm nữa.”

Nhìn nơi khóe mắt thê tử thấm ra giọt nước mắt tinh tế, trong mắt Dận Chân mang theo tia đau lòng, thở dài một tiếng, cầm tay Điềm Nhi.

“Đã khó khăn cho nàng...” Điềm Nhi của hắn, thà rằng tự ủy khuất mình, cũng không muốn gây cho hắn thêm một chút phiền toái, phần tâm ý này, Dận Chân cứ nào lại không biết.

Điềm Nhi khẽ lắc đầu, xòe lòng bàn tay nhỏ của mình ra, lồng vào năm ngón tay to của trượng phu: “Hoảng Đán bị thương, gia đau lòng không thể ít hơn thiếp thân, vì thế ——” hôn lên ngón tay khớp xương rõ ràng kia, nàng cố nén nước mắt nhẹ nhàng nói: “Như vậy là đủ rồi.”

Dận Chân: “...”

Được Điềm Nhi dốc lòng chăm sóc cùng đủ loại thuốc tốt, hai tháng sau, Hoảng Đán đã bình phục hơn một nửa, đầu cũng đã tháo băng. Điềm Nhi chăm chú nhìn tỉ mỉ, miệng vết thương kia kết thành một lớp sẹo thật dày, nghĩ là không lâu sau sẽ hoàn toàn khép miệng. Dận Chân còn đặc biệt vào nội cung xin được một lọ thánh dược xóa sẹo, Điềm Nhi bôi lên trán cho Hoảng Đán, hiệu quả thật không tệ, vết sẹo kia vốn dài chừng nửa tấc, nay chỉ còn lưu lại một vết hồng nhạt.

Con trai không bị tổn hại đến dung mạo, Điềm Nhi mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc Hoảng Đán đóng cửa dưỡng thương, mẹ Điềm Nhi cùng Ngũ phúc tấn, Thập tam phúc tấn cũng thường đến thăm hỏi, thỉnh thoảng trò chuyện cùng nàng giải sầu một chút, vậy mà cũng giải được không ít muộn phiền trong lòng nàng.

Một ngày nọ, nàng đang ngồi trên tháp nhìn Hoằng Đán chăm chú luyện chữ, thì Tiểu Hỉ Tử vén rèm đi vào, cúi đầu nói với Điem Nhi: “Chủ tử, người của phủ Tuân bối lặc tới cầu kiến.”

Thập Tứ a ca? Điem Nhi gật gật đầu: “Cho vào đi!”

“Nô tỳ thỉnh an Ung thân vương phúc tấn.” Người đến là một ma ma hơn năm mươi tuổi, trên thân vận áo khoác ngoài lụa hoa màu lam đậm, đầu mang trang sức bạc, nhìn ra được là người tâm đắc bên người chủ tử.

“Đứng lên đi, là Thập Tứ đệ muội bảo bà tới sao? Ta nhớ đệ muội nàng ta cũng sắp đến ngày lâm bồn rồi nhỉ... Như thế nào, hôm nay đưa tới tin tức tốt gì sao?” Điem Nhi khẽ cười hỏi.

“Hồi bẩm Ung thân vương phúc tấn...” vị ma ma kia mặt mày vui mừng nói: “Phúc tấn nhà chúng ta tối qua đã sinh hạ một tiểu a ca cho bối lặc gia, năm cân hai lạng, rất khỏe mạnh ạ!”

“A? Vậy thì thật đáng mừng a.” Điem Nhi hoàn toàn cao hứng nói: “Việc này phải hảo hảo ăn mừng một chút mới được.”

Nhận thiệp vàng ma ma kia đưa tới mời đến dự lễ tắm ba ngày của tiểu a ca, Điem Nhi buột miệng nhắc tới: “Ta nhớ Ô Nhã trặc phúc tấn của phủ các người cũng sắp đến lúc sinh rồi nhỉ.”

“Nói cũng khéo.” Ý cười trên mặt ma ma kia không giảm, tiếp tục nói: “Ô Nhã trặc phúc tấn cũng chuyển dạ vào tối hôm qua, sáng nay liền sinh thêm cho bối lặc gia một vị tiểu cách cách.”

Điem Nhi nghe vậy kinh ngạc ngẩn người, sau đó có chút không biết nên khóc hay cười, thầm nghĩ, hai thê thiệp vậy mà lại sinh cùng vào một ngày, cũng không biết là trùng hợp hay do có người giở thủ đoạn. Bất quá chuyện này nàng cũng không quan tâm, hứng thú lắm cũng chỉ là lắc đầu một cái, cười vài tiếng mà thôi!

Đây là đích tử đầu tiên của Thập Tứ a ca ra đời, về tình về lễ, Diễm Nhi thân là tẩu tử cũng phải đi. Cho nên sáng sớm, nàng đã chuẩn bị thỏa đáng, lại hẹn Ngũ phúc tấn cùng Thập tam phúc tấn, ba người gặp nhau trên đường cùng đến phủ bồi lặc của Thập Tứ a ca.

Đến đó, đều có đám nô tài ăn mặc đẹp đẽ ra nghênh đón, đưa ba người họ vào phòng, Diễm Nhi quét mắt đảo quanh, cũng phát hiện trong phòng lúc này đã đầy ắp những vị giai nhân oanh thanh yến ngữ ngồi đầy phòng, mà trong đó lại mơ hồ chia làm hai phe.

Một phe trong đó lấy Bát phúc tấn làm trụ cột, liền thấy vị nữ tử cả người đầy ‘tiên khí’ này, đang ngồi bên giường, nắm tay Thập Tứ phúc tấn nhẹ nhàng nói gì đó, hai người truyện trò không ngừng, nhìn qua vô cùng thân thiết. Còn phe bên kia, lại lấy một vị nữ tử mặc hoa phục làm trụ cột, trông vị này tuổi chừng 37 - 38, hai hàng lông mày hếch cao, ánh mắt bức người, sống mũi thẳng như mũi nam tử, vừa nhìn liền biết là người có tính cách quật cường.

Người này Diễm Nhi cũng biết...

“Tham kiến Thái tử phi nương nương.” ba người đi tới trước, cúi người nói với nàng.

“Đa lễ.” Thái tử phi Thạch thị, hơi nâng tay lên, cao thấp nhìn ba người một cái: “Nghe nói Tứ đệ muội, Ngũ đệ muội cùng Thập tam đệ muội giao tình vô cùng thân thiết, hôm nay thấy quả đúng như thế, ngay cả tham gia một bữa tiệc nhỏ cũng đi cùng nhau.”

“Chỉ là nửa đường gặp nhau thôi!” Thập tam phúc tấn Triệu Giai thị mỉm cười nói.

Thái tử phi Thạch thị không thể nói được gì, nhướn mày, sau đó quay đầu nói với Diễm Nhi một cách đầy thâm ý: “Thời gian trước, Hoảng Yến

đã gây phiền toái cho Tứ đệ muội, ta đã để ngạch nương thẳng bé phạt nghiêm khắc, có lẽ thẳng bé kia cũng sẽ trở nên thành thật một chút.”

Điềm Nhi vừa nghe vậy, không khỏi thầm kêu một tiếng: “Hiểm thấy.”

Nghe nói, Thái tử phi Thạch thị tính tình cáu kỉnh kỳ quái, nói chuyện khó nghe, rất không được Thái tử yêu thích. Vì thế thành thân hai mươi mấy năm, dưới gối cũng không có một mụn con, đã vậy bụng dạ nàng còn hẹp hòi, đối với đám con cái của thiếp thất cũng không bao giờ có sắc mặt tốt. Từ sau khi Điềm Nhi gả vào hoàng thất, cũng nghe không ít người thảo luận sau lưng nàng ta, hôm nay được gặp mặt mới có thấy quả đúng như vậy. Không nói đến cái gì khác, chỉ ở mỗi điểm “ngôn ngữ chói tai”, đã là chắc chắn rồi.

Đối với lời Thạch thị nói, Điềm Nhi cũng không nhận, chỉ khẽ cười, rồi thi lễ xong liền hướng đến chỗ Thập Tứ phúc tấn.

“Thẳng bé đâu?” Điềm Nhi nhìn một vòng, cười hỏi Hoàn Nhan thị: “Sao không thấy?”

“Hoảng Minh đã được a mã nó ôm ra ngoài rồi.” Hoàn Nhan thị mặt đầy ngọt ngào cười cười: “Gia nhà chúng ta vốn thích khoe khoang, nhất định đã ôm ra cho chúng huynh đệ nhìn xem rồi.”

Điềm Nhi và Bát phúc tấn ngồi bên cạnh nghe xong, đồng thời nở nụ cười.

Điềm Nhi lại nói vài lời chúc mừng, đồng thời tự mình đưa tặng khóa vàng bình an. Chiếc khóa được làm theo hình đầu hổ trông vừa tinh xảo vừa độc đáo mới mẻ, lại còn hợp với thuộc tính của đứa bé, cho nên Hoàn Nhan thị vô cùng cao hứng.

“Lại nói, phủ chúng ta cũng có hi sự đấy...” Lúc này, Bát phúc tấn Quách Lạc La thị đột nhiên lên tiếng cười nói: “Trắc phúc tấn của gia nhà

ta, Cảnh thị có tin vui.”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ ánh mắt của đám nữ nhân trong phòng không khỏi tập trung lại đây.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Chúc Mừng

“Một đời một kiếp một đôi người, tranh giành tiêu hồn ở hai nơi.”

Đây là câu thơ xuất từ một bài thơ của đại tài tử Nạp Lan Dung Nhược, từng khiến cho nhiều thiếu nữ thần hồn điên đảo, thậm hy vọng mình cũng có thể được gả cho một phu quân có tình có nghĩa như thế. Chỉ tiếc ‘nam nhi thế gian lắm kẻ bạc bẽo’, chỉ cam chịu ôm một thê tử trong nhà mà không tham luyện hồng hoa lục liễu bên ngoài dù sao cũng cực ít, cực cực ít. Thế nhưng, chính là trong số cực cực ít ấy, lại bao gồm cả Bát a ca Dận Tự.

Kể từ sau khi Quách Lạc La thị thành Bát phúc tấn, Bát a ca liền cam chịu chỉ thủ một mình nàng, trong phủ đệ ngoại trừ hai thông phòng trước kia ra, cứ nhiên không hề có thêm một nữ nhân nào. Hai người họ như một đôi kim đồng ngọc nữ, đi đến đâu cũng ân ân ái ái, thoạt nhìn, quả thật là khiến người xung quanh hâm mộ không thôi.

Vì thế, ở trong đám phúc tấn hoàng thất, có rất nhiều người ao ước ghen tỵ. Cho nên hôm nay Quách Lạc La thị vừa nói ra chuyện Cảnh thị mang thai, không khỏi hấp dẫn toàn bộ tinh thần của mọi người.

Đối mặt với ánh mắt mang theo đủ loại ý tứ khác thường của mọi người, Quách Lạc La thị sắc mặt vẫn như thường, thậm chí còn hơi có chút hân hoan hơn hởi nói với Điem Nhi: “Ta nghe nói, lúc Thập Tứ đệ muội mang thai, từng ôm Hoảng Lịch nhà các người đặt dính phúc khí, thế cho nên mới sinh được con trai nha, ta liền suy nghĩ, tìm một cơ hội để Cảnh muội cũng dính chút phúc khí, đặt sinh cho gia nhà chúng ta một tiểu tử mập mạp khỏe mạnh cứng cáp.”

Điềm Nhi chớp chớp mắt, cao thấp nhìn nàng một cái, một lát sau mặt mới giãn ra cười nói: “Nào có chuẩn như vậy, Thập Tứ đệ muội có thể sinh được con trai đó là tự thân muội ấy có phúc khí, Hoảng Lịch bất quá chỉ là vừa đúng lúc thôi.”

Quách Lạc La thị vừa cười cầu xin vài câu, Điềm Nhi thấy thật sự không từ chối được cũng liền đáp ứng.

Những người còn lại, trong lòng bất luận suy nghĩ chân chính là cái gì, ngoài miệng đều chúc mừng Quách Lạc La thị.

Như thế, không khí trong phòng lại dần nhộn nhịp lên, mọi người cười cười nói nói, quả là một cảnh tượng náo nhiệt.

Điềm Nhi cùng Thập Tứ phúc tấn chào hỏi xong, liền nhập cuộc ngồi chung với Ngũ phúc tấn và Thập tam phúc tấn, ba người uống trà tán gẫu, trong lúc đang thích ý thì ngoài phòng đột nhiên truyền đến một tiếng hô to: “Ô Nhã trắc phúc tấn, tại sao ngài lại tới đây?”

Đám Điềm Nhi đột nhiên im bật, liếc nhìn nhau, đồng thời đưa ánh mắt đặt nơi cửa. Quả nhiên, một lát sau, Ô Nhã. Minh Hình một thân quần áo trắng sữa phần váy bị túm lại nhăn dúm dó, sắc mặt tái nhợt tiều tụy, run run rẩy rẩy được nha hoàn đỡ vào trong phòng, phía sau nàng còn đi theo một ma ma đang ôm một bọc lót đỏ thắm.

Sắc mặt của Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị lập tức liền sa sầm, cau mày hỏi nàng ta: “Người không ở trong phòng ở cũ cho tốt, chạy đến đây làm gì?”

Ô Nhã. Minh Hình nghe vậy, lập tức bày ra bộ dáng bị ủy khuất, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói: “Hôm nay là ngày lễ tắm ba ngày của tiểu a ca, ngày đại hỉ như vậy, thiếp thân sao có thể không đến?”

Hoàn Nhan thị nhếch môi, vẻ tức giận giữa hai hàng lông mày càng đậm. Bát phúc tấn ngồi bên cạnh nhẹ vỗ vỗ tay nàng, quay đầu nói với Ô Nhã. Minh Hình: “Người hiểu lễ nghi tất nhiên là tốt, nhưng dù sao người cũng vừa sinh nở xong, đang là lúc cần nằm trên giường nghỉ ngơi, không quan tâm gì đã đi xông xáo như vậy, nhờ gặp gió lạnh, nếu sau này ngồi xuống bị bệnh gì, nên làm thế nào cho phải?”

Ô Nhã. Minh Hình nghe xong lại cúi đầu khóc thút thít, đoạn nói: “Tạ Bát phúc tấn thông cảm, chỉ là tỳ thiếp thiết nghĩ, tiểu cách cách của tỳ thiếp từ lúc ra đời thân thể liền yếu ớt, không khỏe mạnh cứng cáp được như tiểu a ca của phúc tấn, hôm nay lại là lễ tắm ba ngày của tiểu a ca, tỳ thiếp liền muốn mang tiểu cách cách lại đây hưởng chút hỉ khí, còn xin phúc tấn thành toàn.”

Hoàn Nhan thị nghe lời Ô Nhã. Minh Hình nói xong, gương mặt thoáng chốc tức giận biến thành màu đen, trong lòng thật sự là hận muốn chết. Tiệp nhân này, ý là tộc chất nữ của Đức phi, từ khi vào phủ mọi việc mọi chỗ liền đối nghịch với mình. Hai người bọn họ lại đồng thời mang thai không sai biệt lắm, tiệp nhân kia lại càng ganh đua so sánh với mình hơn. Con gái người thế nhược ư? trong lòng Hoàn Nhan thị cười nhạt, đó cũng là xứng đáng, ai khiến người vì muốn đuổi theo ta sinh con trước mà không tiếc uống thuốc trợ sản, tiếc là người tính không bằng trời tính, người sanh ra được nữ nhi, mà bản phúc tấn sinh hạ chính là con trai trưởng của gia.

Nếu nói trong lòng Hoàn Nhan thị là vừa tức vừa hận, thì hiện tại Ô Nhã thị chính là vừa giận vừa oán. Nàng và phúc tấn gần như đồng thời sinh con, nhưng nhận được đái ngộ lại chênh lệch trời vực. Chỉ nhìn vào lễ tắm ba ngày là có thể nhìn ra, nơi của tiểu a ca hoa lệ long trọng là thế, khách khứa đến cũng toàn là hậu duệ quý tộc hoàng thất. Mà tiểu cách cách của nàng thì sao? Căn bản chính là không người hỏi thăm, điều này bảo sao nàng không oán?

Đương lúc bầu không khí trong phòng còn đang ngưng trệ, đứa bé nhỏ xíu trong lòng ma ma kia, chợt ách cổ họng oa oa khóc lên.

Ô Nhã thị lập tức làm ra dáng vẻ từ mẫu, ôm nữ nhi qua, trên mặt hiện vô vàn thống khổ khẽ đong đưa, chảy nước mắt nói: “Con ngoan đừng khóc, hôm nay là lễ tắm ba ngày của tiểu đệ đệ con, là ngày tốt, con cứ khóc như vậy sẽ khiến người ta chán ghét.”

Hoàn Nhan thị gắt gao nhìn chăm chăm Ô Nhã. Minh Hình quỳ bên dưới, hít một hơi thật sâu, sau một lúc lâu mới lạnh lùng nói: “Người đâu, còn không mau đỡ Ô Nhã muội muội dậy, còn đứng đó nhìn làm gì, chết hết cả rồi sao!”

Ô Nhã thị lão đảo đứng dậy, được nha hoàn đỡ đến ngồi xuống ghế dựa bên cạnh. Bởi vì nàng ôm nữ nhi trong ngực, cũng dẫn tới không ít người tiến đến xem.

Ngũ phúc tấn bên cạnh Điềm Nhi lén đẩy nàng một cái, vẻ mặt khinh thường hừ lạnh nói: “Lại là một thứ không an phận, về sau Hoàn Nhan thị phải chịu khổ rồi!”

“Ta thấy cũng không hẳn...” Điềm Nhi nhàn nhã nhấp một hớp trà xanh trong tay, rậm rì khẽ nói: “So với Hoàn Nhan thị trước kia ngang ngược kiêu ngạo không nhường ai, phàm là việc gì cũng đem ra so sánh hơn thiệt, nay còn đến một người càng kiêu ngạo hơn, cho nên lập tức đem ra so sánh nàng cũng không bằng rồi. Thập Tứ a ca thấy vậy, nhất định sẽ cảm thấy ủy khuất vợ cả, ngày dài tháng rộng, biết đâu tình cảm hai người tốt hơn thì sao!” Dù sao Hoàn Nhan thị người ta hiện tại trong tay có một con trai trưởng, Ô Nhã thị sẽ không còn dáng vẻ nơi nơi dựa vào Đức phi như trước kia nữa.

Bất quá dù sao đây cũng là việc nhà người ta, cười nói một chút liền coi như xong, tham gia tiệc tắm ba ngày của con trai trưởng của Thập Tứ a ca

xong, không lâu sau, thương thế của Hoằng Đán cũng đã hoàn toàn bình phục, Dận Chân bầm báo với Khang Hy để. Khang Hy để nghe vậy cũng cao hứng, dù sao Hoằng Đán cũng vì cứu con trai mình mà bị thương, trong lòng ông cảm thấy là một đứa bé ngoan biết dừng cảm biết khoan dung, còn là bởi vì đoạn thời gian trước Dận Chân lĩnh chuyện mở rộng “vụ lúa mùa đông”, tiến triển phi thường thuận lợi, Khang Hy để trong lúc tâm tình vô cùng tốt, bèn ngự khẩu thân hô, chẳng những cho Hoằng Đán một lần nữa trở lại ngự thư phòng học mà còn ban thưởng một tòa lâm viên hoàng gia.

“Viên Minh viên?” Điem Nhi nằm úp sấp trên lòng ngực trượng phu, rất tò mò ngửa đầu hỏi: “Ở nơi nào?”

Dận Chân lười biếng trả lời: “Ở ngoại ô phía bắc Kinh thành, ừm, vừa lúc mấy ngày nay thời tiết nóng bức, nàng mang theo Hoằng Đán và mấy đứa nhỏ đến Viên Minh viên nghỉ hè đi!”

“Vậy cũng tốt!” Điem Nhi nghe vậy không khỏi hưng phấn, nhưng sau đó lại có chút thất vọng nói: “Nhưng gia không thể đi cùng.”

Khang Hy để có thói quen, vừa đến ngày nóng sẽ đi hành cung Nhiệt Hà tránh nóng. Lấy mức độ được sủng ái gần đây của Dận Chân, lần này thế nào cũng nhất định phải tùy giá.

Dận Chân vuốt ve bờ vai trắng mịn của thê tử, ngoài dự đoán nói: “Gia cũng sẽ đi cùng mẹ con nàng.”

Điem Nhi ngạc nhiên tròn xoe mắt, cúi người liền bẹp một ngụm hôn lên má trượng phu, miệng nhỏ ba ba bắt đầu nịnh nọt vô số lời ngon tiếng ngọt, nào là Dận Chân, Dận Chân chàng thật tốt... nào là Dận Chân thiếp yêu chàng chết được bla bla bla, buồn nôn đến mức ngay cả Dận Chân trước nay luôn mặt lạnh, cũng không khỏi nổi lên một chút ửng hồng.

Nói đi là đi, ngày hôm sau, chưa đến giờ Ngọ, Điem Nhi cùng Dận Chân liền mang theo bốn đứa con cùng đám nô tài phục vụ, chậm rãi thẳng hướng

Viên Minh viên mà đi.

Xuống xe ngựa, Điềm Nhi dẫn bọn nhỏ đi đến sân viên đã được chuẩn bị sẵn trước đó, khác hẳn với phủ Ung thân vương theo đường lối đại khí cao quý, kiến trúc của Viên Minh viên tựa như tên của nó, mang phong cách của lâm viên Giang Nam. Chỉ thấy thấy đình đài lầu các, nhà thủy tạ, nước non sông núi nổi liền san sát nhau, trăm hoa rực rỡ như gấm, bướm chao dập dờn, nhìn qua khiến người phảng phất như đến nơi thế ngoại đào nguyên, thật sự là đẹp không sao tả xiết.

Bốn đứa nhỏ gần như hưng phấn ngay lập tức, chỉ thấy ba tiểu tử Hoảng Thì, Hoảng Quân, Hoảng Lịch, tay cầm tay, ba cái đầu nhỏ cùng ngó loạn, tựa hồ cũng không biết nên đi xem chỗ nào trước.

“Ca ca, ca ca.” Hoảng Lịch bé nhất giãy khỏi tay của Nhị ca, chạy thẳng đến gần đại ca: “Đi, đi, Lịch ca muốn đi đến đó.” Cu cậu nhón nhón gót chân, loạn thất bát tao chỉ trở loạn xạ một hồi.

Trước mặt bọn đệ đệ, Hoảng Đán luôn rất ra dáng ca ca, liền thấy thằng bé sờ sờ em trai út, cười nói: “Chúng ta vào nhà trước nghỉ ngơi một chút, chờ ăn xong bữa trưa, ca ca lại dẫn bọn đệ đi chơi, được không?”

Hoảng Lịch chu miệng nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng mới bất đắc dĩ gật đầu.

Điềm Nhi cười cùng Dận Chân liếc nhìn nhau, rồi hai vợ chồng mới dẫn bọn nhỏ đi vào trong phòng.

Viên này là Khang Hy để mới ban thưởng xuống, quản sự đại thái giám Tính Phùng cũng là người thông minh, biết tiền đồ sau này của bản thân mình tốt xấu tất cả đều phụ thuộc vào thái độ phục vụ trong khoảng thời gian này, nên có thể gọi là ân cần chu toàn, tất cả mọi việc đều làm thỏa thỏa đáng đáng. Dùng xong bữa trưa, sau khi Điềm Nhi mạnh mẽ cưỡng

bách bọn nhỏ đi ngủ trưa, mình cùng Dận Chân thì tản bộ trên hành lang gấp khúc trong sân.

Hôm nay, Điềm Nhi mặc một bộ váy màu xanh nhạt hoa văn mây nước hòa quyện, thoạt nhìn vừa tươi mát vừa động lòng người, có điều “Tiểu tươi mát” này thật là một “yêu tinh dính người”, lúc này còn đang lôi kéo bàn tay lớn của Dận Chân, dọc theo đường đi lú ra lú rú, khi thì khe khẽ thỏ thẻ khi thì cười vang, không biết trong thân thể nhỏ xinh kia, làm sao lại có nhiều nhân tố khoái hoạt như vậy.

Dận Chân hơi nghiêng đầu, nhìn thê tử vươn ngón tay ra nghịch ngợm quần lấy những nhánh dây leo rũ xuống từ trên xà ngang của hành lang, trong mắt lóe lên tia sáng không thể khống chế.

Từ sau khi Hoảng Đán bị thương, Điềm Nhi hoàn toàn biểu hiện ra một bộ dáng của mẫu thân kiên cường, tỉ mỉ chăm sóc nhi tử, cũng bởi vậy mà thương thế của Hoảng Đán mới tốt lên đặc biệt nhanh. Tuy điều này khiến Dận Chân vui mừng, nhưng cũng khiến hẫng đau lòng.

Nếu có thể, hẫng tình nguyện Điềm Nhi vĩnh viễn là một tiểu cô nương không hiểu biết bất cứ cái gì, ngày ngày chỉ cần thoải mái khoái hoạt mà sống, chứ không phải là một Ung thân vương phúc tấn cố tự kiềm chế chính mình, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Viên Minh Viên (1)

Có thể trải qua mùa hè nóng bức ở Viên Minh viên, quả thật là một loại hưởng thụ.

Ngày thứ hai đến nơi này, Điem Nhi đột nhiên nảy lên ý tưởng muốn đi du hồ, trong Viên Minh viên có một hồ nhân tạo, gọi là Phúc Hải. Đường nhiên xa xa không có ‘biển’ (hải) khoa trương như vậy, nhưng diện tích mặt hồ cũng không nhỏ, cả một mảnh sóng nước lăn tăn mênh mông, quả thực đứng trên bờ bên này hoàn toàn không nhìn thấy bờ bên kia.

Đối bài*, lấy thuyền. Không bao lâu, mấy chiếc thuyền nhỏ có mũi rộng liền chậm rãi hướng về vạch đánh dấu giữa lòng hồ, Điem Nhi, Dận Chân và bốn đứa trẻ cùng ngồi trên một con thuyền nhỏ, hai bên là đám nô tài giỏi bơi lội canh chừng, hoàn toàn không phải lo về vấn đề an toàn. Dận Chân cũng hừ nhàn, khí trời quá nóng, hắt dớt khoát chỉ tròng vô chiếc áo ngắn, đầu đội nón trúc, trên tay còn cầm thêm cần câu cá, nhìn từ xa trông cứ như thật vậy.

(* đối bài: so thẻ bài dùng làm tín vật, ở đây là lấy thẻ đánh dấu số thuyền)

Tiếc là ‘ngư phu’ này không chuyên nghiệp tẹo nào, ngồi một hồi lâu, cũng không câu được con cá nào.

“Các người như vậy, làm sao có cá đến đây cắn câu.” Dận Chân có chút bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nói với thê tử đang ngồi bên cạnh đang không ngừng quấy đập đôi bàn chân nhỏ trong nước.

Điền Nhi nghe vậy lại cười hì hì: “Người xưa có câu, ‘Nguyện giả thượng câu’*. Gia không câu được cá, chỉ có thể nói do bọn cá không muốn cho chàng câu được thôi, hoàn toàn không có liên quan gì đến thiếp a. Quân nhi, ngạch nương nói có đúng không?”

(*Xuất phát từ câu “Thái công钓鱼 ngư – Nguyện giả thượng câu” (Thái công câu cá – Cá tự cắn câu). Thái công là chỉ Khương Tử Nha, ông có cách câu cá hết sức đặc biệt, dùng lưỡi câu thẳng không móc mồi câu, con cá nào cắn câu là tự muốn mắc câu. Mắc câu không phải vì không biết, mà là cam tâm tình nguyện sa vào.)

Tiểu thí hài (thằng nhóc xấu xa) nghe vậy, tuy không hiểu ngạch nương nói gì, nhưng vẫn ra sức gật gù cái đầu nhỏ, giơ cao hai tay hoan hô nói: “Quá đúng...”

Dận Chân: “...” nhìn thê tử ‘già mồm cãi lý’ cùng con trai chỉ biết chân chó, hãnh thở một hơi dài thật sâu, thật sâu...

Ngay lúc này, một tia nước chọt bắn vào trước ngực Điền Nhi, liền thấy hai tiểu gia hỏa Hoảng Thì cùng Hoảng Lịch kia, trong tay mỗi đứa cầm một cành trúc nhỏ, được ép dẹp lại, đang hi hi ha ha vung vẩy tứ phía.

“Giỏi a!” Điền Nhi làm bộ tức giận hô một tiếng, tự mình cũng ngắt một “ống trúc to” cao thấp ép tuốt vài cái, đuổi theo nhắm ngay sau hông của đám Hoảng Thì mà quất, hai tiểu tử kia bị dọa, la hét oa oa loạn xạ, chạy rầm rập quanh thuyền.

Cảm giác cả con thuyền nhỏ không ngừng chòng chành lắc lư, Dận Chân thầm nghĩ, hôm nay sợ là mình không câu được một con cá nào rồi.

Chơi thuyền trên mặt hồ, hái sen tách ngó sen, suốt một ngày, hai vợ chồng cùng bốn đứa bé tận tình thỏa thích du ngoạn trên hồ Phúc Hải, để lại vô số hoan thanh tiểu ngữ vang vọng bốn phía.

Con người trong lúc khoái hoạt luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, Điềm Nhi cũng vậy, bất tri bất giác ở trong Viên Minh viên, cả nhà họ đã nán lại hơn nửa tháng.

Một ngày nọ, buổi sáng tinh mơ, nàng vừa tỉnh lại đã không thấy Dận Chân đâu, nàng ngáp một cái gọi: “Truy Nguyệt.”

“Phúc tấn đã dậy rồi!” một lát sau, chỉ thấy Truy Nguyệt dẫn hai tiểu nha hoàn bưng chậu nước, khăn mặt tiến vào.

Điềm Nhi ừm một tiếng, hỏi: “Gia đâu rồi?”

“Sáng sớm đã mang theo Đại a ca ra khỏi Viên Minh viên rồi ạ.”

Điềm Nhi nghe xong nhú mày, nghĩ bụng có lẽ do có chuyện gì đi. Rửa mặt chải đầu xong, nàng sai người kêu bọn nhỏ đến cùng ăn sáng. Ăn xong, bốn mẹ con liền lên kiệu cáng tre, diện tích của Viên Minh viên rộng chừng hơn bốn trăm mẫu, trong đó phong cảnh xinh đẹp lại nhiều không đếm xuể, cho nên đến đây đã hơn nửa tháng mà mẹ con họ cũng vẫn còn dáng vẻ hăng hái bừng bừng. Dạo bộ một hồi lâu, đoàn người đi đến một cây cầu đá bên hông có đề hai chữ “Xuân Hoa”, đám anh em Hoảng Thì bám lên lan can cầu nhìn xuống dưới, miệng nhỏ liên thanh kêu: “Ngạch nương, có cá này...”

Cầm thức ăn cá từ trong tay đám hạ nhân hầu hạ bên cạnh, phân cho bọn nhỏ, nhìn chúng đồng loạt giơ nắm tay nhỏ lên, rất dùng sức ném thức ăn xuống nước, Điềm Nhi khẽ nở nụ cười, mặt mày đều tràn ngập từ ái.

Cứ như vậy, đến khi mấy mẹ con thấy đã dạo chơi đủ, cũng là lúc mặt trời đã lên cao, Điềm Nhi liền dẫn bọn nhỏ về viện. Ai ngờ mới vừa vào đến sân, còn chưa kịp bước xuống cáng tre, Tô Bồi Thịnh đã vui vẻ chạy tới, ý cười đầy mặt thưa nói: “Phúc tấn đại hỉ a, vạn tuế gia thánh giá Sướng Xuân Viên, đặc tuyên ngài dẫn mấy vị tiểu a ca qua đó diện thánh đấy ạ.”

Điềm Nhi vừa nghe vậy, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Sương Xuân Viên nàng tất nhiên đã nghe qua, đó cũng là một tòa lâm viên hoàng gia, lại tọa lạc không xa Viên Minh viên của nhà mình, chỉ là không ngờ Khang Hy đế thế mà lại thánh giá quang lâm, vả lại còn muốn triệu mẹ con họ qua đó.

“Gia đang ở đâu?” Nàng vội vàng hỏi.

“Đang theo bồi thánh giá ạ!” Tô Bồi Thịnh dùng thanh âm thúc giục nói: “Phúc tấn mau chút đi ạ, chớ để cho vạn tuế gia đợi lâu.”

Điềm Nhi hồi thần, khẽ gật đầu một cái, nhanh chóng phân phó đám người Truy Nguyệt tắm rửa thay quần áo cho mấy tiểu a ca, nàng cũng đi vào phòng ngủ, thay một bộ xiêm y nghiêm trang một chút. Chỉnh trang xong xuôi đâu vào đấy, mấy mẹ con liền lên xe ngựa, thẳng hướng Sương Xuân viên. Đi được khoảng gần nửa canh giờ, xe ngựa nhoáng lên một cái liền ngừng lại.

Không để ý thưởng thức cảnh đẹp của Sương Xuân Viên, Đềm Nhi dẫn ba đứa bé theo sau Tô Bồi Thịnh, không bao lâu liền đi đến một tòa sân trong. Đại khái là do đám Ngự lâm quân gần đó mặt đầy sát khí, đao thương san sát, làm cho bọn Hoàng Thì nhác thấy liền sợ hãi, ba tiểu tử không tự chủ nhích lại gần người ngạch nương. Đềm Nhi xoa đầu bọn chúng, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, a mã các con cũng ở bên trong.”

Đang nói thì bên trong đã có một thái giám đi ra báo, Khang Hy đế tuyên các nàng yết kiến, nắm tay các con, Đềm Nhi có chút khẩn trương đi vào.

“Con dâu Nữ Hổ Lộ thị thỉnh an Hoàng a mã, Hoàng a mã vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Chúng tôn nhi thỉnh an Hoàng tổ phụ.” Ba tên tiểu gia hỏa, lúc này ngược lại không quên lời dặn dò của ngạch nương trước khi tới, một đám quỳ trên mặt đất, trông như những con lật đật, cực dễ thương khẩu đầu.

Khang Hy để thấy vậy liền thích thú bật cười ngay tại chỗ, cất cao giọng nói: “Đứng lên đi, đều là người trong nhà không cần co đầu rụt cổ mất tự nhiên như thế.”

Được cho phép, lúc này Diễm Nhi mới đỡ đám con dậy, nàng giương mắt nhanh chóng quét nhìn xung quanh, liền thấy Khang Hy một thân áo bào minh hoàng thêu rồng đang ngồi ở một bên trên kim tháp, trước tháp đặt một chiếc bàn gỗ, trên bàn bày mười mấy món ăn cùng một bầu rượu, nhìn qua như đang dùng bữa. Diễm Nhi liền nghĩ, hình như mình tới không đúng lúc a!

“Ca ca...” Lúc này Hoảng Lịch bé nhất đột nhiên buông lỏng tay Diễm Nhi ra, thân mình nhỏ bé bẹp bẹp chạy thẳng tới chỗ bên dưới Khang Hy để.

Liền thấy Dận Chân và con lớn nhất Hoảng Đán đang cùng ngồi ở chỗ kia.

“Từ từ thôi.” Hoảng Đán vội đỡ lấy, yêu thương xoa đầu ấu đệ.

Có Hoảng Lịch mở đầu, hai đứa còn lại cũng theo sát, trông như một đám chim non chập choạng chạy đến bên người ca ca “cầu yêu thương.”

Hoảng Đán nhìn ba đệ đệ, lần lượt xoa đầu bọn chúng, lúc này mới khiến bọn đệ đệ hài lòng cười khanh khách.

Diễm Nhi cúi đầu, một mực nhìn đầu mũi chân mình, nàng tựa hồ cảm nhận được tầm mắt âm trầm của Dận Chân bắn tới trên người. Lặng quẹt lê từng bước đi tới trước người hấn, Diễm Nhi cúi người: “Thỉnh gia đại an.”

Dận Chân mặt không chút biểu tình, xoay xoay ngọc ban chỉ trên ngón cái, gật đầu nói: “Hoàng a mã quan tâm thương thế trên đầu Hoảng Đán, và lại cũng đã lâu không gặp đám Thì nhi, biết các nàng vừa vặn cũng đang ở Viên Minh viên, liền triệu tới.”

Nói cách khác, đây chỉ là lão nhân gia ông ta nhất thời tâm huyết dâng trào, Diềm Nhi nghe vậy tâm tư không khỏi thả lỏng, vẻ mặt cũng hòa hoãn đôi phần.

“Ha ha ha ha...” Ngay lúc này Khang Hy để đột nhiên cười vang nói: “Dận Chân, mấy đứa con của người vậy mà cũng thật thú vị, Hoảng Đán dẫn mấy đệ đệ đến chỗ trẫm.”

Hoảng Đán nghe thấy thế, rất nhu thuận dẫn bọn đệ đệ đi tới bên người Khang Hy để.

Đám anh em Hoảng Thì năm nay mới hơn hai tuổi, lại còn bụ bẫm tròn trịa, lúc chạy lẹp bẹp lẹp bẹp trông rất đáng yêu, đặc biệt ba đứa này lại trông giống nhau như đúc, vụt một cái liền đứng trước mắt, càng nhìn càng thấy thú vị. Khang Hy để trái ôm một đứa, phải bế một đứa, cười nói với Hoảng Lịch bé nhất: “Con có thích ca ca không?”

Hoảng Lịch nghe xong vô cùng khăng định gật gật đầu, vươn đầu ngón tay thịt thịt lần lượt đếm: “Lịch ca thích Đại ca, thích Nhị ca, thích Tam ca... Còn có, thích ngạch nương nhất nhất!” một nụ cười cực kỳ lấy lòng bắn đến trước người Diềm Nhi, Hoảng Lịch cười híp mắt, bổ sung: “Ừm, cũng thích a mã nữa ạ.”

Khang Hy để nghe xong không khỏi càng cười vang, Lý Đức Toàn đứng hầu bên dưới thấy thế, cũng góp vui theo nói: “Mấy vị tiểu a ca thật sự là thông minh lanh lợi. Hoàng thượng ngài không ngại cũng cho mấy tiểu a ca dùng chung bữa chứ ạ?”

Khang Hy để cười nói: “Người xem, cũng may là người nhắc nhở, trẫm thiếu chút nữa đã quên, các con đã ăn cơm chưa?”

Hoảng Thì, tên nhóc phá bình kia lập tức chu mỏ nói: “Con đói sắp chết rồi!”

“Ai u u, không thể bỏ đói tiểu tôn tôn của trẫm được, Lý Đức Toàn nhanh đi cầm mấy bộ chén đĩa lại đây, trẫm muốn dùng bữa với bọn nhỏ.”

“Dạ!”

Bên kia, Khang Hy vẻ mặt vui vẻ cùng mấy đứa cháu dùng bữa, bên này hai vợ chồng Dận Chân cùng Điem Nhi cũng ngồi xuống.

Cảm giác được thể tử thỉnh thoảng dáo dác ngó lên phía trên, biết nàng lo lắng cho con, hẳn không khỏi vỗ nhẹ cánh tay nàng, tỏ ý không sao. Đề nén tâm tư, Điem Nhi cũng cầm đĩa lên ăn một chút.

Không bao lâu sau, Khang Hy ăn xong, ông đưa mắt nhìn Hoảng Đán bên cạnh, ánh mắt quét một vòng trên đỉnh đầu thằng bé. Tuy vết thương trên đầu của Hoảng Đán đã lành, nhưng để tiện bôi thuốc nên phần tóc cạo sạch lại chưa mọc ra, cho nên rất dễ dàng nhìn thấy một vết sẹo trải dài.

“Đầu còn đau không?” Khang Hy để đột nhiên mở miệng hỏi.

Hoảng Đán ngẩng đầu lên từ trong chiếc chén nhỏ, thấy Khang Hy để đang nhìn mình hỏi, không khỏi tròn xoe mắt.

Khang Hy để liền vươn tay sờ sờ cái đầu nhỏ của thằng bé, lặp lại: “Đầu con còn đau không?”

Hoảng Đán hơi lắc đầu: “Hoàng tổ phụ ngài không cần lo lắng, đầu của con đã sớm hết đau, đã rất tốt rồi ạ!”

“Vậy con có giận Hoảng Yến làm con bị thương không?” Sau một lúc lâu, Khang Hy để đột nhiên hỏi.

Trái tim Điem Nhi không khỏi đánh thịch một cái, hồi hộp nhìn lên ghế trên.

“Không giận ạ!” Hoằng Đán đáng yêu toét miệng cười: “Hoằng Yến ca ca không phải cố ý, lại nói sau đó ca ấy cũng đã đến xin lỗi rồi. Ngạch nương nói, nam tử hán phải có tấm lòng rộng rãi, không thể giống như nữ tử so đo thiệt hơn từng chút.”

“Đúng vậy a, đúng a!!” Hoằng Thì bên cạnh nghe vậy, không biết nhớ tới cái gì, lại bô bô nói: “Ca ca vậy mà rất rộng lượng đó ạ, lần trước Quân ca lôi vở tập viết chữ của ca ca ra xé chơi, ca ca cũng không tức giận a.”

“Người vu cáo!” Quân ca vừa nghe vậy lập tức phản đối: “Xé sách của ca ca là người đó có biết không ...”

“Không phải ta.” \ (` ㄉ) /

“Chính là người.” \ (` ㄉ) /

“Hâyzz! Lại bắt đầu âm ỹ rồi!” Hoằng Lịch bé nhất trong bàn, đột nhiên như lão già thở dài thườn thượt nói: “Thật là phiền nga!”

Khang Hy đế, bật cười lớn.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cuộc Sống Nhà Nhả Ở Viên Minh Viên (2)

Đại khái Khang Hy thật sự yêu thích đám nhóc Hoằng Đán, thế là mở miệng kêu bọn chúng ở lại Sướng Xuân Viên bồi giá. Cho nên tối hôm đó chỉ có hai vợ chồng Dận Chân trở về.

Tựa vào vách xe, Điem Nhi trưng ra cái miệng nhỏ, vênh lên thật cao.

Dận Chân nhìn nàng, khẽ thở dài nói: “Bọn nhỏ ở bên cạnh Hoàng a mã tất nhiên cực an toàn, nàng còn cứ nự lo lắng cái gì.”

“Hừ...” Điem Nhi thấp giọng lầu bầu: “Ta nói gia trong đạo này sao mà rảnh rồi thế, còn có thể cùng mẹ con chúng ta đến Viên Minh viên du ngoạn, hiện tại xem ra ngài là sớm có dự mưu a!

“Nói bậy, dự mưu cái gì!” Dận Chân giương mắt, trừng mắt dữ tợn nhìn Điem Nhi, thấy thân thể nhỏ nhắn của đối phương co rúm lại, vẻ mặt sợ sệt, không khỏi có chút đau đầu nói: “Hoàng a mã tuổi tác đã lớn, không kiên nhẫn đi xa, cho nên năm nay không đến hành cung Nhiệt Hà, chỉ nghỉ mát trong Sướng Xuân Viên.”

Dù sao khẳng định là người đã sớm biết rồi! Điem Nhi trong lòng âm ức lầm bầm: giáo hoạt.

“Được rồi!” Dận Chân vươn tay ôm lấy thê tử đang thở phì phò, đặt ngòi trong lồng ngực khẽ dụ dỗ: “Bọn nhỏ có thể được Hoàng a mã nhìn trúng, đó là thiên đại phúc khí, nàng đừng tự chuốc lấy phiền rồi cứ nự nữa.”

“Nhưng mà...” Diễm Nhi vẫn không yên lòng nói: “Dù sao bọn Hoảng Đán tuổi vẫn còn nhỏ, vạn nhất thốt ra câu nào không hay, chọc giận Hoàng a mã.” Cái gọi là sấm sét hay mưa móc đều dựa vào quân ân, ông ta trong một giây có thể cảm thấy bọn nhỏ thiên chân khả ái, một giây tiếp theo có lẽ sẽ cảm thấy bọn chúng không biết lễ phép không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, đây đều là những chuyện không thể lường trước được.

“Nàng nghĩ nhiều rồi!” Dận Chân buồn cười nói: “Nếu bọn chúng phạm lỗi gì, Hoàng a mã chỉ kêu chúng ta đến đưa về, chẳng lẽ còn có thể đánh phạt mấy đứa con nít sao?” Diễm Nhi nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy Khang Hy đế cũng sẽ không đến mức độ như vậy, cuối cùng mới hơi thả lỏng tâm tình.

Dận Chân khẽ vỗ về lưng thê tử, trong đầu lại dần dần suy tư những chuyện khác, trong lúc nhất thời, trong buồng xe lâm vào trầm mặc, có thể nghe thấy cả tiếng bánh xe ngựa lộc cộc vang lên lúc vấp phải những tảng đá nhỏ trên đường.

Cứ như thế lại ba ngày trôi qua, Diễm Nhi mỗi ngày đều ngóng trông Khang Hy có thể tống cổ mấy đứa con mình trở về, bất quá cho đến nay nguyện vọng này cũng không trở thành sự thật. Vẫn là Dận Chân, vì phải đến Sướng Xuân Viên bồi giá cho nên mỗi buổi tối trở về cũng có thể mang theo chút tin tức.

“Đã rất nhiều năm gia không thấy Hoàng a mã cao hứng như vậy rồi...” Ban đêm, hai vợ chồng ôm nhau ngủ trong màn giường, bỗng nhiên Dận Chân khẽ thở dài nói: “Hoàng a mã, ông đã già thật rồi.” Trong ấn tượng của hắn, vị nam nhân hùng tâm mẫn chí, càn khôn độc đoán kia đang từ từ già đi, thân thể ông cũng đã bắt đầu già cỗi, tinh thần ông cũng không chỉ còn mỗi giang sơn xã tắc nữa, ông bắt đầu giống như một lão già bình thường, khát vọng tình thân từ con cháu.

“Tất cả mọi người đều sẽ có một ngày già đi.” Điem Nhi đem gò má cọ cọ trên ngực trượng phu, nhẹ nhàng nói: “Cho nên chúng ta làm con cái có thể hiếu thuận thì hiếu thuận hơn một chút, nếu không đến ngày đó nhất định sẽ hối hận.”

Dận Chân nghe vậy không khỏi cười khổ một tiếng, đạo lý này có lẽ chỉ có thể dùng ở tất cả gia đình khác, nhưng cố tình không thể dùng ở hoàng gia, hiếu thuận ư? Chỉ sợ người bên này vừa muốn biểu đạt hiếu tâm, người được hiếu thuận bên kia bị lập tức sẽ hoài nghi liệu người có dụng ý gì khác.

Bởi vì bọn họ không chỉ là phụ tử mà còn là quân thần, cho nên đã định trước là hoài nghi và nghi kỵ đầy rẫy.

“Thiếp thân có mấy lời, vẫn luôn chôn giấu trong lòng, không biết có nên nói hay không.” Điem Nhi có chút do dự nói.

Dận Chân khẽ cười: “Ở trước mặt gia mà còn ra vẻ nho nhã thoái thác gì? Nói đi...”

Trong cổ họng Điem Nhi phát ra thanh âm ừng ực bất mãn, sau đó, sắp xếp lại ngôn ngữ, dè dặt cẩn thận nói: “Kỳ thật thiếp thân cảm thấy Hoàng a mã quả thật có chút đáng thương!”

Dận Chân không ngờ nàng sẽ nói ra một câu như vậy, không khỏi hơi sửng sốt.

Điem Nhi lại tiếp tục nói: “Hoàng a mã tám tuổi đã đăng cơ, diệt trừ Ngao Bái, dẹp loạn Tam phiên, chiếm Đài Loan, chiến tích hiển hách của mấy chục năm qua, cho dù chỉ là ở trong sử sách nhưng hậu thế cũng phải ca ngợi là một vị danh quân. Chàng nghĩ, lão nhân gia ông đã trải qua rất nhiều chuyện như vậy, tin là đã sớm luyện thành một thân ‘hoả nhãn kim tinh’ chuyện gì có thể qua được mắt ông chứ? Chẳng qua chỉ là nhắm một mắt mở một mắt mà thôi! Mà bây giờ ông dần dần già đi, con cái lại...”

Điềm Nhi cắn môi một cái, cuối cùng vẫn nói: “Còn tranh đấu gay gắt như thế...”

Dận Chân biến sắc, há mồm toan muốn quát lớn, đã thấy Điềm Nhi một phen chặn lại môi hẳn, mặt đầy nghiêm túc nói: “Gia, chúng ta là vợ chồng, đắp chặn lại có cái gì không thể nói. Ngài cũng biết thiếp là đứa vô tâm vô phế, nhưng ngay cả một tiểu nữ tử chỉ có biết ăn ăn uống uống cũng có thể cảm giác được chuyện tình, những người khác làm sao lại không cảm giác được.

Thiếp thân nói cảm thấy Hoàng a mã đáng thương ở đây, là vì thử đặt mình vào tình cảnh đó, nếu đám anh em Hoảng Đán ở lúc chúng ta chưa qua đời, liền vì tranh tước vị, giành gia sản, mà đánh cho người chết ta sống, hoàn toàn chẳng chút mảy may còn loại tình cảm huynh đệ thủ túc cùng cha cùng mẹ, vậy thiếp thân sẽ thương tâm cỡ nào a, nghĩ lại có lẽ còn cảm thấy lúc trước không bằng đừng sinh ra chúng thì hơn.”

Dận Chân nghe được lời này, sắc mặt biến hóa mấy lần, sau một lúc lâu cuối cùng nhìn Điềm Nhi một cái thật sâu, sâu kín nói: “Nhưng nàng phải biết, có một số việc không tranh giành thì vĩnh viễn sẽ không đạt được.”

“Lời gia nói, tất nhiên là đúng!” Điềm Nhi đồng ý gật đầu nói: “Nhưng, cũng có một câu nói, gọi là ‘không tranh tức là tranh’.”

Dận Chân: “...”

“Gia, Hoàng a mã cũng là người, ông cũng biết thương tâm.”

Phải không? Người kia cũng biết thương tâm sao? Dận Chân cười khờ một tiếng, có lẽ là có đi, lúc trước, khi Hoàng ngạch nương qua đời, khi đó hẳn là ông thật thương tâm đi!

Bởi vì không có bọn nhỏ làm bạn, hứng thú của Điềm Nhi đối với Viên Minh viên đột nhiên giảm xuống một nửa, mỗi ngày cũng không còn ra

ngoài tản bộ nữa, chỉ ở lỳ trong phòng tô tô vẽ vẽ, lật sách đọc thoại bản này nọ. Một ngày nọ, Diềm Nhi còn đang ở trong phòng, Phỉ Thúy chợt đi vào thông báo, Bát phúc tấn cùng Cảnh trắc phúc tấn đến đây, Diềm Nhi nghe vậy không khỏi sửng sốt. Sau đó buông quyển thoại bản trong tay xuống, cau mày suy nghĩ, hai người kia sao lại đến Viên Minh viên này?

“Mời họ vào!” Nghĩ thì nghĩ, ngoài miệng Diềm Nhi lại nói: “Phỉ Thúy, đến phòng khách hầu hạ không được sơ suất, Truy Nguyệt, người đi hỏi Tiểu Hi Tử một chút, đây là có chuyện gì.”

“Nghe nói hôm qua Hoàng thượng tuyên Bát a ca đến Sướng Xuân Viên bồi giá, có lẽ Bát phúc tấn cùng đi theo đến ạ.” Truy Nguyệt động tác nhanh nhẹn chải đầu cho Diềm Nhi, nhỏ giọng nói.

“Hoàng thượng chỉ tuyên mỗi Bát a ca thôi sao?”

“Vâng.”

Diềm Nhi nghe vậy lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ ngổn ngang kia ném đi, đoạn đứng dậy, được bọn nha hoàn vây quanh đi đến phòng khách. Quả nhiên, nàng vừa đi vào đã nhìn thấy Quách Lạc La thị đang ngồi trên ghế dựa vừa nói vừa cười với nữ tử bên cạnh.

Hai chị em dâu sau khi chào hỏi nhau, vị trắc phúc tấn Cảnh thị kia cũng thi lễ với Diềm Nhi.

“Mau đứng dậy đi, người đang mang thai, phải thật cẩn thận thân mình.” ánh mắt Diềm Nhi quét trên bụng Cảnh thị một cái, sau đó khẽ cười hỏi: “Được ba tháng rồi nhỉ?”

“Đúng vậy!” Trả lời là Quách Lạc La thị, chỉ thấy nàng ta ánh mắt ôn nhu nhìn bụng Cảnh thị, khẽ cười nói: “Lần trước không phải đã nói với Tứ tẩu, muốn cho Cảnh muội muội ôm một đứa con của ngài, dính chút phúc khí nha, thế cho nên lúc này mới mặt dày tìm tới đây.”

“Xem người nói kia.” Điềm Nhi trong lòng thầm nhủ, ngoài miệng lại cười nói: “Bất quá đám anh em Hoảng Thì hiện nay đang ở Sướng Xuân Viên bồi giá rồi, thật sự không có ở đây.”

“Ta cũng có nghe nói.” Quách Lạc La thị lập tức tiếp lời: “Cũng là muốn phiến Tứ tẩu một chuyện, Cảnh muội muội thân thể nặng nề, Sướng Xuân Viên bên đó lại là nơi Hoàng thượng giá lâm, chắc chắn có quân đội thị vệ thủ hộ, đao thương san sát sợ sẽ kinh nhiều đến đứa bé. Không bằng để Cảnh muội muội trước trú tạm ở chỗ Tứ tẩu, tẩu thấy có được không?”

Biết rõ thân mình nặng nề, sao còn không cho nàng ta ở lại trong phủ tỉnh dưỡng, mò mẫm chạy ra ngoài làm gì? m thầm rủa hai câu, Điềm Nhi cười nói: “Vậy thì có là gì, Cảnh trắc phúc tấn cứ để ý ở lại đây là được.”

Như thế, lại qua hai ngày sau, một ngày nọ, Dận Chân tranh thủ trở về từ Sướng Xuân Viên, thẳng đường đi vào sân viện Điềm Nhi ở, nô tài tinh mắt canh chừng bên ngoài đã sớm nhìn thấy hẵn đi tới, vội kéo căng cổ họng kêu lên: “Nô tài thỉnh gia đại an.”

Hẳn kêu một tiếng này xong, Điềm Nhi bên trong tất nhiên là nghe được, khẽ vén màn trúc lên, nàng trước cười rồi nói: “Gia đã về ạ.”

“Ừm!” Dận Chân sắc mặt nhu hòa, hơi gật đầu, miệng vừa toan mở lời, lại bắt gặp sau lưng Điềm Nhi còn đứng một nữ tử thân mặc kỳ phục hoa văn tròn màu vỏ quýt, tướng mạo trung bình, chỉ thấy nàng có chút run rẩy cúi người nói: “Tỳ thiếp Cảnh thị thỉnh Ung thân vương đại an.”

Dận Chân quét mắt cao thấp nhìn nàng một cái, đoạn nói: “Đứng lên đi.”

Sau khi đứng lên, Cảnh thị hướng về Điềm Nhi hành lễ một cái, liền tự động tự giác lui ra ngoài.

“Gia dùng cơm trưa chưa?”

Dận Chân nói: “Chưa, đã sai Tô Bồi Thịnh đi phân phó rồi.”

Đang nói, Phi Thúy, Truy Nguyệt liền bưng chậu đồng, khăn mặt, ống nhổ đi vào. Diềm Nhi cầm một món thường y tự mình hầu hạ Dận Chân thay áo, đợi sau khi xử lý gọn gàng cho trượng phu thì bữa trưa cũng chuẩn bị xong. Vì khí trời nóng bức, phòng bếp liền làm chút mỳ trộn rau, là sợi mỳ được cán mỏng, ăn kèm với tương vừng, dưa leo sắt sợi, dấm chua, tỏi băm, cùng một chút sa tế, thanh thanh đậm đậm khiến người vừa nhìn liền mở rộng khẩu vị.

Cho dù là Dận Chân ít ăn nhiều do trời nóng, cũng không nhịn được mà ăn liền hai bát lớn mới buông đũa.

Hai vợ chồng dùng bữa xong, Dận Chân nhấp ngụm trà mát trong tay, trên mặt xuất hiện biểu tình mãn nguyện. Diềm Nhi thấy vậy vội chân chó chạy tới, cầm cây quạt nhỏ phe phẩy quạt gió cho hảnh.

Dận Chân liếc nhìn nàng một cái.

Diềm Nhi liền vẻ mặt đau khổ nói: “Thiếp cũng không còn cách nào a, Bát đệ muội cũng đã đem lời nói chặn đến tận cửa rồi, thật sự cũng không thể không đồng ý a.”

Dận Chân: “...” Nàng vậy mà cũng biết gia muốn nói gì.

“Đến thì cũng đến rồi, chiếu cố tốt là được.” Dận Chân có chút âm u nói: “Cảnh thị kia tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì ở trong Viên Minh viên chúng ta.”

Thế mới nói, đó chính là một gánh nặng khó giải quyết a.

Diềm Nhi rầu rĩ thở dài thườn thượt một hồi, lầm bầm lầu bầu nói: “Không ấy gia bảo đám Hoảng Lịch trở về một chuyến đi, không phải nàng ta chết sống nhất định phải dính chút phúc với chả khí gì đó sao, cứ để cho

nàng ta dính một tẹo là được rồi.” Trây trét dính cho đầy người rồi, cũng sẽ không ăn dầm nằm dề ở đây nữa.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cảnh Thị

Dận Chân nghe vậy, không chút khách khí mà liếc mắt khinh thường, vỗ bộp một cái lên cái mông vênh cao của cô nương nào đó, có chút trầm ngâm nói: “Ừm, các người đến Viên Minh viên cũng gần một tháng rồi, không sai biệt lắm cũng nên trở về thôi.”

Điềm Nhi nghe vậy, ngẩng đầu nhìn trượng phu một cái, cũng không hỏi nhiều, chỉ hơi gật đầu, khôn khéo nói: “Rời nhà đã lâu, thiếp thân cũng có chút thấy nhớ rồi, phải nên trở về thôi!”

Có lời chắc chắn, ngày hôm sau, Điềm Nhi liền phân phó đám hạ nhân bắt đầu thu thập đồ đạc, chỉ chờ đám anh em Hoảng Đán trở về liền lên đường hồi kinh. Cảnh thị nghe thấy động tĩnh, cố ý sang đây xem sao. Điềm Nhi mời nàng ngồi xuống, lại bảo Truy Nguyệt bưng ly trà nóng lên.

Hai người trò chuyện được một chốc, Điềm Nhi liền trực tiếp nói, rời phủ hơn một tháng cũng đến lúc nên trở về.

“Người yên tâm.” Điềm Nhi nói với Cảnh thị: “Đám Hoảng Thì mấy ngày nữa sẽ về thôi, hơn nữa sau khi chúng ta đi rồi, người cũng có thể tiếp tục ở tại Viên Minh viên này.”

“Tạ ơn phúc tấn.” Trên gương mặt viên nhuận của Cảnh thị miễn cưỡng lộ ra nụ cười, giữa hai lông mày ẩn hiện nét u sầu.

Điềm Nhi thấy vậy liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Cảnh thị ngẩng đầu lén lút liếc nhìn xung quanh.

“Các người tất cả lui xuống đi.”

“Vâng!” Phi Thúy, Truy Nguyệt, cùng với hạ nhân hầu hạ bên người Cảnh thị theo thứ tự lui ra ngoài.

Cảnh thị thấy những người khác đã đi rồi, đột nhiên đứng lên, làm một hành động khiến Điem Nhi giật nảy người, chỉ thấy nàng ta quỳ phịch xuống đất, thấp giọng kêu: “Xin Ung thân vương phúc tấn phát chút từ bi, mau cứu lấy tỳ thiếp đi!”

Điem Nhi sửng sốt, vội đỡ nàng lên. “Có chuyện gì từ từ nói, người làm cái gì vậy?”

Cảnh thị liền khóc lóc nói: “Phúc tấn, tỳ thiếp thật sự cũng không còn cách nào a, Quách Lạc La thị nàng ta, nàng ta đã sớm nhìn trúng đứa bé trong bụng thiếp, đã có chủ ý ‘bỏ mẹ giữ con’.”

Điem Nhi nghe vậy đầu mày càng nhíu chặt. Cảnh thị này cũng thật khó hiểu, nàng ta là một trác phúc tấn của phủ bối lạc, thế mà lại quỳ ở trước mặt mình, nói gì mà chủ mẫu nhìn trúng đứa nhỏ trong bụng, nổi chủ ý ‘bỏ mẹ giữ con’ nữa chứ.

“Cảnh trác phúc tấn!” Điem Nhi sắc mặt chuyển lạnh lên tiếng trách cứ: “Cơm có thể ăn bậy, lời lại không thể nói lung tung, đứa bé của người cũng đã sanh ra được đâu làm sao lại nói Bát đệ muội nổi lên loại tâm tư này.”

“Phúc tấn, tỳ thiếp nói đều là thật a! Tỳ thiếp...”

“Đủ rồi!” Điem Nhi quả quyết lớn tiếng quát: “Chớ có hồ ngôn loạn ngữ nữa, nếu không, ta lập tức đưa người đến trước mặt Bát đệ muội, để nàng hảo hảo quản giáo người.”

Cảnh thị nghe vậy trên mặt ẩn hiện vẻ tuyệt vọng. Điem Nhi cũng không để ý nữa, chỉ đứng lên dứt khoát rời đi.

Buổi tối, nàng gọi Phi Thúy tới.

“Mấy ngày nay em hầu hạ bên người Cảnh thị, cảm thấy nàng ta thế nào?” Điem Nhi thả cuốn họa bản trong tay xuống, có chút đau đầu hỏi.

“Cảnh trắc phúc tấn trông cũng rất thành thật ạ.” Phi Thúy suy nghĩ một chút rồi nói: “Chính là không mấy vui vẻ, đáng vẻ lúc nào cũng rầu rĩ không vui có lẽ là bị quản rất nghiêm.”

“Quản rất nghiêm?” Điem Nhi cau mày: “Bị ai?”

“Bên người Cảnh trắc phúc tấn có một ma ma họ Hình.” hiếm thấy, Phi Thúy vốn hoạt bát nhất, trên mặt lại xuất hiện thần sắc nhăn nhó: “Cực kỳ lợi hại thôi rồi, bà nói một câu, Cảnh trắc phúc tấn liền răm rắp làm theo, căn bản không dám cãi lại. Cứ nhìn vào tình cảnh họ chung sống, cũng khiến người ta không biết rốt cuộc ai là chủ tử, ai là nô tài đâu!”

“Nga?” Điem Nhi kéo dài tiếng, trong lòng lại biết, vị Hình ma ma này nhất định là người của Quách Lạc La thị.

“Nói nghiêm khắc là như thế nào?”

Phi Thúy liền đáp: “Thí dụ như, mỗi ngày trước ba bữa cơm, Hình ma ma đều cho Cảnh trắc phúc tấn uống một chén thuốc bổ, thuốc kia lại vô cùng đắng, cách thật xa cũng có thể nghe được mùi đắng chát gay mũi, Cảnh trắc phúc tấn hể uống một hớp là phun một ngụm, nhưng cho dù khó chịu như vậy, cũng không dám không uống. Bởi vì Hình ma ma kia ở bên cạnh đứng nhìn, còn thường xuyên nói cái gì, đây cũng là vì tốt cho tiểu a ca trong bụng ngài, uống vào thứ này, tiểu a ca mới có thể lớn lên khỏe mạnh, tương lai ra đời, gia cùng phúc tấn mới yêu thích.”

Điem Nhi nghe vậy, trong lòng không khỏi căng cứng. Năm đó lúc nàng mang thai, toàn bộ phủ Ung thân vương thiếu chút nữa đã thờ phụng nàng như Bồ Tát, đừng nói tới chuyện mạnh mẽ ép uống thuốc, đó là nàng chỉ nhăn mày một cái, cũng có thể xem như trời long đất lở rồi.

“Quên đi, dù sao cũng là chuyện của nhà người ta.” Điem Nhi có chút chột dạ lắc lắc đầu. Hơi cảm thấy những lời Cảnh thị nói kia hình như cũng có chút đạo lý, dù sao Quách Lạc La thị kia thế mà không hề thiện tâm giống như bề ngoài ‘thiên tiên’ của mình, nói không chừng, Cảnh thị đã nghĩ đúng. Nhưng vậy thì tính sao, mình có thể giúp được gì? Chẳng lẽ chạy đến trước mặt Quách Lạc La thị nói: “Trắc phúc tấn nhà các người phát giác người có ý định muốn ‘bỏ mẹ giữ con’, người đừng tay đi, chớ làm như vậy” sao.

Đầu cũng có phải bị cửa kẹp đầu, sao có thể nói như vậy.

Từ sau ngày đó cụt hứng bỏ đi, Điem Nhi liền cố ý né tránh Cảnh thị, mãi đến hai ngày sau, Dận Chân dẫn ba đứa nhóc về, ngày kế, Quách Lạc La thị liền tới đón Cảnh thị.

“Vừa đúng lúc, hai nhà chúng ta cùng nhau hồi kinh.” Quách Lạc La thị cười nói.

Điem Nhi nhìn nàng một cái: “Không phải các người mới đến sao? Có sao nhanh như vậy đã muốn về rồi?”

Quách Lạc La thị nghe xong khẽ thở dài, đoạn cười khổ nói: “Hoàng a mã muốn, chúng ta tới, Hoàng a mã phiền, chúng ta liền tự động tự giác nhanh đi về, tránh cho lão nhân gia ông ta sinh khí.”

Nom vẻ mặt buồn bực của Quách Lạc La thị khác xa với biểu tình hào hứng lúc mới đến, Điem Nhi liền biết được, sợ là Bát gia ở trước mắt Khang Hy để bị quở trách chuyện gì.

Hơi thu liễm tâm tư, Quách Lạc La thị trịnh trọng cảm tạ Điem Nhi vì chuyện của Cảnh thị.

“Tâu là người có phúc, ngay cả Hoàng a mã cũng nói vậy.” Quách Lạc La thị thở dài nói: “Chỉ mong Cảnh muội muội có thể dính chút phúc khí,

một lần liền sinh hạ được con trai cho gia nhà chúng ta, ta dù có giảm thọ mười năm, cũng nguyện ý a!”

Điềm Nhi nhìn nàng một cái thật sâu, không thể phản bác được gì chỉ ừm một tiếng.

Mấy lời nhàn thoại sau đó thì miễn nhắc tới, ngày hôm sau, Điềm Nhi liền dẫn ba tiểu tử Hoảng Thì, Hoảng Quân, Hoảng Lịch cùng xe ngựa của phủ Bát a ca, cùng nhau trở về kinh thành. Về phần Dận Chân cùng Hoảng Đán thì vẫn ở lại Sướng Xuân Viên bồi giá.

Trở về phủ, Tống thị cùng Lý thị tiến đến vấn an, ước chừng là mấy năm qua, Điềm Nhi chẳng những không có dấu hiệu bị “khắc chết” ngược lại càng sống càng thoải mái, càng sống càng sinh nhiều con. Hai người bọn họ vốn cũng không được sung mấy, mấy năm nay, thấy Dận Chân một lòng chỉ vây quanh Điềm Nhi, dần dần cũng đều thành thật xuống, cho dù là Lý thị thích giở trò nhất, cũng yên tĩnh biết điều không ít. Trừ mồng một mười lăm mỗi tháng và lúc cần thiết, trên cơ bản là không nhìn thấy các nàng. Một đường xe ngựa mệt nhọc, Điềm Nhi cũng không có tinh thần tiếp đón, chỉ qua loa nói vài câu liền cho họ trở về.

Trong lúc Điềm Nhi còn đang thu xếp tất cả công việc trong phủ, bên kia Bát a ca cùng Bát phúc tấn còn đang ở trong xe ngựa, nhỏ giọng trò chuyện.

Quách Lạc La thị ngẩng đầu liếc nhìn sắc mặt không được tốt của Dận Tự, dịu dàng nói: “Gia còn bực bội Hoàng thượng sao?”

Bát a ca nghe vậy thở dài thườn thượt: “Gia chính là không hiểu rõ, đã nhiều năm như vậy, tại sao Hoàng a mã còn không thấy rõ cách làm người của ngạch nương, người nhu thuận thiện lương như bà, làm sao có thể, làm sao có thể làm ra chuyện mưu hại Hoàng tự được chứ.”

Quách Lạc La thị nghe vậy, ánh mắt lộ vẻ không cho là đúng, nhưng ngoài miệng lại nhẹ nhàng nói: “Hoàng a mã cũng chỉ là nhất thời bị lửa giận làm cho đầu óc mê muội mà thôi, chuyện Niên quý nhân mang thai, trước khi xảy ra sự cố ai mà không biết rõ, ngạch nương bất quá chỉ ở cùng nàng một lát, nàng đột nhiên té ngã, hạ thân chảy máu, vẫn là ngạch nương khẩn cấp gọi ngự y tới. Việc này muốn trách thì trách Niên quý nhân kia tự mình không cẩn thận, làm gì có liên quan đến ngạch nương chúng ta chứ.”

Lời này có thể nói trúng vào tâm tình của Dận Tự, chỉ thấy mặt hẩn lộ vẻ cảm khái, nhẹ nắm tay thê tử nói: “Vẫn là nàng hiểu chuyện. Ngạch nương bà tính tình hiền thực nhất, gần như đều nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, bà cũng đã nhân nhượng đến nước này rồi, tại sao những người đó còn không buông tha cho bà, tại sao Hoàng a mã cứ nhất định...” Dận Tự oán hận hậm hực nói: “Là bởi vì xuất thân, là bởi vì một cái xuất thân sao!!”

Cũng bởi vì xuất từ Tân giả khổ mà ngạch nương hẩn liền vĩnh viễn kém người khác một bậc. Cũng bởi vì xuất thân đê tiện này, mà từ nhỏ đến lớn, hẩn tận mắt thấy ngạch nương chịu bao nhiêu ủy khuất, chảy bao nhiêu nước mắt. Ngạch nương, bà xinh đẹp là thế, ôn nhu là thế, bất lực là thế, bà đáng ra phải nhận được điều tốt nhất trên thế giới này, chứ không phải mặc cho người khi dễ giẫm đạp.

Thấy gương mặt ngày thường tao nhã của trượng phu bắt đầu vắn vẹo, trong lòng Quách Lạc La thị hiện lên tia ghen tị, cổ đờ xuống chua xót trong miệng, nàng dịu dàng khuyên nhủ: “Hoàng a mã cùng ngạch nương đã sống cùng nhau nhiều năm như vậy, vẫn rất còn tình cảm, chẳng qua chỉ là ông nhất thời bị lửa giận làm đầu óc mê muội, chắc chắn không đến bao lâu, sẽ hiểu rõ việc này đã hiểu lầm ngạch nương. Aizz! Lại nói, kỳ thật cũng có thể hiểu được tâm tình của Hoàng a mã, dù sao Niên quý nhân cũng mang thai cốt nhục của ông, lại cứ như vậy mà không còn nữa, tất nhiên là đau lòng rồi.”

Dận Tự hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng tiếp lời.

Quách Lạc La thị nhìn hẩn một cái, chột đỏ hốc mắt, cúi đầu khóc thút thít.

Dận Tự nhíu mày, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Sao vậy, đang yên đang lành sao lại khóc?”

Quách Lạc La thị nức nở: “Không có gì, chỉ là nhắc đến hai chữ ‘đứa nhỏ’, trong lòng liền cảm thấy khó chịu thôi.”

Khúc mắc trong lòng thế tử, Dận Tự sao lại không biết, lại nghĩ ban đầu đã từng hứa hẹn cùng nàng ‘một đời một kiếp một đôi người’, trong mắt liền hiện tia áy náy.

“Kỳ thật cũng do bản thân thiếp thân vô dụng, đã nhiều năm vậy, cũng không thể sinh hạ con nối dõi cho gia. Cho nên, cho nên...” gương mặt mỹ lệ của Quách Lạc La thị lộ ra vẻ thống khổ lại cố vờ kiềm chế: “Cho nên, gia nạp Cảnh muội muội, mặc dù trong lòng thiếp thân chua xót, nhưng vẫn rất cao hứng. Nay ông trời có mắt, đã để cho Cảnh muội muội mang thai, thiếp thân lại càng vui mừng như điên. Thế nhưng, nhưng...” Nói tới chỗ này, Quách Lạc La thị đã khóc thành bộ dạng nước mắt đầm đìa: “Nhưng mà Cảnh muội muội lại cho rằng thiếp thân mang lòng dạ hiểm độc, nổi lên chủ ý ‘bỏ mẹ giữ con’ gì đó, hu hu... Thiếp thân thật sự rất oan uổng a.”

Dận Tự nghe vậy sắc mặt đột nhiên tối sầm, hét lớn: “Chỉ là lời bậy bạ từ một bên!”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chiến Sự

“Lời của thiếp thân từng câu từng chữ đều là thật.” Quách Lạc La thị mặt đầy thương tâm nói: “Gia, Cảnh muội muội đã có lòng nghi ngờ, về sau chuyện của muội ấy thiếp thân liền ít nhúng tay vào thì hơn!”

“Phúc tấn nói gì vậy!” nắm chặt tay thê tử, Dận Tự xúc động nói: “Tính tình của nàng, gia còn không rất rõ ràng sao? Trong lúc Cảnh thị mang thai, tất cả mọi việc có chuyện nào mà không phiền nàng tỉ mỉ chăm sóc chứ, nàng ta lại không có lòng cảm ơn, ngược lại còn nổi lòng nghi kỵ phúc tấn. Thật sự là thứ có tâm tư mục thối, không đáng phải bận lòng.”

Thấy được vẻ ghét bỏ hiện lên trong mắt trượng phu, Quách Lạc La thị vừa lòng thỏa ý, cả người nhu thuận tựa vào trong lòng Dận Tự, khẽ nấc nói: “Thiếp thân có được những lời này của gia là đủ rồi, có lẽ Cảnh muội muội cũng bởi vì đang mang thai, dẫn đến tâm tư mẫn cảm, thích nghi kỵ lung tung.”

Dận Tự nghe vậy bèn nói: “Ừm, đợi đến lúc Cảnh thị sinh hạ xong, liền trực tiếp ôm đứa bé đến dưới gối phúc tấn đi.”

Quách Lạc La thị nhất thời ánh mắt sáng ngời, ngẩng đầu, dùng giọng nói vừa mừng vừa sợ, lại không dám tin hỏi: “Thật, thật vậy chăng? Gia nói thật sao?”

Dận Tự khẽ cười gật đầu, vươn tay lên vuốt ve mái tóc thê tử.

Quách Lạc La thị nước mắt lưng tròng, ôn nhu tựa vào trước ngực hắn, khóe môi đỏ tươi ở nơi không ai nhìn thấy, nhẹ nhàng nhếch lên.

Cứ như thế, thời gian dần trôi, trong chớp mắt đã hai tháng trôi qua, tiết trời dần trở lạnh, Khang Hy đế cũng từ Sướng Xuân Viên rục rịch chuyển về Tử Cấm thành, tất nhiên, Dân Chân cùng Hoằng Đán cũng theo về.

Vì Hoằng Đán bồi giá bên người Khang Hy đế trong một thời gian dài, chuyện đó đã trở thành cái gai rất lớn đâm vào mắt không ít người, cho nên lúc quay lại ngự thư phòng học, mơ hồ bị người chung quanh bài xích. Bất quá thằng bé này hình như cũng không thèm để ý một chút nào, ngược lại còn nói với Diềm Nhi rằng, con vào thư phòng là học kiến thức từ những lão sư, những thứ khác căn bản không cần nghĩ nhiều.

Diềm Nhi nghe xong trong lòng vừa vui mừng lại vừa chua xót, bất quá may mà còn có Thập Bát hoàng tử, vì có giao tình “cứu mạng” mà tình cảm hai người càng trở nên thân thiết hơn, hơn nữa, vì đề phòng những chuyện tương tự lại phát sinh, Dân Chân cố ý chọn bốn bé trai làm thư đồng cho Hoằng Đán, đều là thiếu niên tầm mười một mười hai tuổi, có bọn chúng ở bên cạnh cùng chơi, trông chừng thằng bé, lo lắng trong lòng Diềm Nhi cũng vơi đi rất nhiều.

Ngày mùng mười tháng mười một, thích hợp đại hôn cưới hỏi.

Trời vừa hửng sáng, Diềm Nhi đã dẫn ba đứa con nhỏ đến phủ Nữ Hồ Lộ, liền thấy trong con hẻm Mạo Nhi*, trước một tòa nhà tam hợp viện mới được tân trang treo đầy lụa đỏ, trên cổng chính còn dán hai chữ hỷ thật lớn. Diềm Nhi vừa xuống xe ngựa, phụ thân mẫu thân và cả một đám họ hàng bằng hữu cùng đám hạ nhân nô tài đều rầm rập quỳ đầy sân.

(* hẻm Mạo Nhi: tên một con hẻm ở thành Bắc Kinh)

“Thỉnh Ung thân vương phúc tấn đại an.” Diềm Nhi vừa thấy vậy, tròn mắt lập tức đỏ lên, vội chạy nhanh tới đỡ cha mẹ dậy, hờn trách nói: “A mã, ngạch nương mau mau đứng lên. Đây không phải là muốn nữ nhi tổn thọ sao?”

Cha mẹ Diễm Nhi đứng lên, cũng xúc động nhìn lại nàng.

“Tôn nhi vấn an ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu.”

Đám anh em Hoàng Thì, trông như ba con búp bê, lắc lư dập đầu hành lễ.

Cha Diễm Nhi mừng rơn đến cả chòm râu đen cũng dựng ngược lên ngay tại chỗ, cả người hứng khởi vui mừng nói: “Không được, không được, mấy tiểu a ca mau đứng lên.”

Diễm Nhi cười nói: “Có gì mà không được, bọn chúng còn phải dập đầu ngoại tổ phụ ngài nhiều hơn nữa mới phải.”

Cùng cha mẹ vừa nói chuyện vừa đi vào trong phòng, sau khi vào trong phòng một lát, cha Diễm Nhi lại yêu thương chơi với bọn nhỏ, nhưng rất cuộc bên ngoài còn tất bật công việc, bèn đi ra ngoài, chỉ để mẹ Diễm Nhi ở lại trò chuyện với nàng.

“Sao lại không thấy tân lang quan?” Diễm Nhi cười híp mắt hỏi.

“Đã đi rước dâu rồi.” Mẹ Diễm Nhi hân hoan hơn hở trả lời.

“Ngạch nương hôm nay thế mà đã khai tâm rồi nhé!” Diễm Nhi nhìn cả khuôn mặt đầy ánh nắng rạng rỡ của ngạch nương, nói: “Chẳng trách thế nhân luôn nói sinh con trai tốt hơn sinh con gái, hôm nay cuối cùng con cũng biết tại sao?”

Mẹ Diễm Nhi cười liếc mắt qua.

“Từ ngạch nương là có thể thấy được a.” Diễm Nhi nghịch ngợm chớp chớp mắt: “Năm đó lúc con xuất giá, ngài là cao hứng, nhưng trong cao hứng lại mang theo không nở, cuối cùng lại vẫn khóc lên. Nhưng mà hôm

nay, ca ca cưới vợ, trông ngài mặt đầy hồng quang, chỉ còn lại hưng phấn cũng không có nửa điểm thương cảm.”

“Nói thừa!” mẹ Điem Nhi cốc đầu nữ nhi: “Gả nữ nhi đó là đưa người ra ngoài, cưới con dâu đó là thu người vào. Đương nhiên là có chỗ bất đồng rồi.”

“Cho nên ta nói vẫn là sinh con trai tốt hơn, ít nhất sẽ không lỗ vốn a.” Điem Nhi nhướn nhướn mày, cười hì hì nói.

Hai mẹ con nói chuyện tâm tình một hồi lâu, mãi đến khi bên ngoài truyền đến tiếng pháo rung trời, thoáng chốc mẹ Điem Nhi ánh mắt sáng ngời, Điem Nhi bèn nói: “Mau đi đi, con dâu ngài sắp vào tới nơi rồi đó!”

Mẹ Điem Nhi cười gật gật đầu, nói câu lập tức sẽ quay lại, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Thật ra Điem Nhi cũng muốn đi xem náo nhiệt một chút, chính là thân phận còn ở đó, nếu đi ra ngoài, khó tránh khỏi khiến người bên ngoài mất tự nhiên, ngược lại không còn vui vẻ. Vì thế đành đè nén tâm tư, ngồi chơi cùng con trai. Nhón một miếng bánh hi đút vào miệng Hoảng Thì, tiểu tử kia hí mắt hài lòng, non nớt chu môi nói: “Ngạch nương, sao bên ngoài đốt pháo vậy, đã sang năm mới rồi sao?”

Hoảng Thì từng thấy pháo hoa trong bữa tiệc cung yến trừ tịch, cho nên vừa nghe thấy tiếng pháo liền cho là sang năm mới.

“Không phải, hôm nay là ngày thành thân của Đại cữu cữu con. Vì để mừng hi sự, cho nên mới phải đốt pháo nga!”

“Thành thân, ngạch nương, thành thân là cái gì?” Lúc này, Hoảng Quân cũng chạy tới, đầy tò mò hỏi.

“Ừm, thành thân chính là cưới vợ, các con trưởng thành, cũng sẽ cưới vợ đấy.” Diễm Nhi không hề cảm thấy giải thích đề tài phức tạp như vậy cho mấy đứa trẻ chỉ hơn hai tuổi thì có gì không đúng, ngược lại còn nồng nhiệt nói: “Tính như vậy, về sau ngạch nương sẽ có bốn đứa con dâu rồi, hắc hắc hắc hắc.”

“Cưới vợ, cưới vợ, Hoằng Lịch cũng muốn cưới vợ.” Hoằng Lịch bé nhất, vỗ tay hoan hô, trên khuôn mặt bụ bẫm đầy nghiêm túc.

Chọc Diễm Nhi buồn cười không thôi.

Mấy mẹ con còn đang vui cười, một bóng người vén rèm đi vào, Diễm Nhi ngẩng đầu nhìn thấy không khỏi sửng sốt, lập tức mừng rỡ nói: “Gia sao lại tới đây.”

Chỉ thấy Dận Chân trong bộ áo măng bào màu trúc xanh, eo mang bạch ngọc bội hình rồng, chân mang giày phiên vân đi vào, theo sau lưng hẳn còn có Hoằng Đán.

“Ừm, đón Hoằng Đán tan học về liền qua đây nhìn một chút.”

Diễm Nhi nghe xong liền biết là hẳn là cố ý đến đây cấp cho nhà mình thể diện, sắc mặt không khỏi mềm mại xuống, nhìn trượng phu nam nhân cười ngọt ngào vài bận.

Sau khi đi vào tùy ý quét mắt nhìn chung quanh, Dận Chân nhướn mày hỏi: “Đây là khuê phòng của nàng?”

Diễm Nhi gật đầu cười, đưa cho hẳn một ly trà xanh: “Dạ phải, cũng đã thật nhiều năm thiếp thân không ở đây rồi, không ngờ a mã và ngạch nương còn sai người vẫn giữ yên như cũ.”

Dận Chân tùy ý đi đến trước một chiếc bàn vân án, thấy trên mặt bàn còn bày đầy sách tập viết chữ, không khỏi cầm một quyển lên mở ra xem,

một giây sau, phi thường không khách khí mà xì một tiếng.

Điềm Nhi đỏ cả mặt, biết mình bị cười nhạo, không khỏi xoắn khăn tay, đi tới trước đoạt lại cuốn sách.

Ở trước mặt bọn nhỏ, Dận Chân vẫn lưu lại cho nàng chút thể diện, hai vợ chồng trò chuyện một lát, cha Điềm Nhi liền đi vào khấu đầu, thỉnh Dận Chân ra dự thính. Dận Chân gật đầu, chấp tay sau lưng dẫn Hoảng Đán đi.

Đến lúc dần tan tiệc, hai vợ chồng mới dẫn bọn nhỏ về phủ.

Cứ như thế, năm tháng thoi đưa, xuân đi thu đến, chớp mắt lại hai năm nữa trôi qua, lúc này đã là mùa xuân năm Khang Hy thứ 55, vì việc mở rộng “vụ lúa mùa đông” đạt được thành tích khả quan, lương thảo trong quốc khố tăng gấp đôi so với năm rồi, Khang Hy đế rất vui mừng, còn phong cho cha Điềm Nhi tăng thêm hai cấp, làm Tứ phẩm Viên ngoại lang, ngoài ra còn ban thưởng cho một tòa phủ đệ.

Túi tiền đã ních đầy, việc tiến đánh Chuẩn Cách Nhĩ đã chuẩn bị thật lâu liền nhanh chóng được đưa lên nhật trình.

Một tháng sau, có triều thần dâng tấu, Cát Nhĩ Đan dẫn ba vạn binh vượt qua núi Hàng Ái Sơn hướng đến tộc người Khách Nhĩ Khách ở Mông Cổ, tấn công bộ tộc Thổ Tả Đồ, các bộ tộc của Khách Nhĩ Khách đều bị đánh bại tan tác, Cát Nhĩ Đan lấy cớ truy kích, tiến thẳng đến Ô Lan Bố Thông cách Bắc Kinh 700 dặm. Khang Hy đế nghe vậy đại nộ, lập tức lấy danh nghĩa “Trừ gian diệt ác tận gốc”, bất chấp sự phản đối của chư đại thần, quyết định ngự giá thân chinh.

Ở mặt ngoài thì nhìn như Cát Nhĩ Đan cướp đoạt thôn tính những bộ lạc khác ở Mông Cổ, hoàng đế Khang Hy đáp ứng lời thỉnh cầu của những bộ lạc Mông Cổ đi ra chủ trì công đạo. Trên thực tế là Khang Hy nhìn thấy rõ tham vọng thống nhất Mông Cổ của Cát Nhĩ Đan, mà một Mông Cổ thống nhất chính là cường địch trí mạng của vương triều Mãn Thanh. Việc này

liên quan đến sinh tử tồn vong của vương triều Đại Thanh, cho nên Khang Hy mới phải nhân lúc Cát Nhĩ Đan còn đương lúc vây cánh chưa lớn mà tiêu diệt, lấy việc này để ‘giết một đê một trăm’.

Mặt khác có lẽ trong đó còn có một tầng ý tứ, Khang Hy để đại khái là muốn mượn cơ hội này, chứng minh cho mọi người thấy cho dù chính ông đã già đi, nhưng vẫn như cũ là người nắm giữ thiên hạ này, vẫn như cũ là người nắm quyền sinh sát trong tay, là quyền lực không thể lay chuyển.

Thánh chỉ chinh phạt Chuẩn Cách Nhĩ vừa ban xuống, toàn bộ vương triều Mãn Thanh liền giống như bộ máy đã lên dây, bắt đầu chuyển động phi tốc, bóng ma của chiến tranh chập rập phủ kín trên bầu trời kinh thành.

Rốt cuộc, vào một ngày mưa gió xơ xác tiêu điều, Khang Hy để đích thân suất lĩnh ba mươi vạn đại quân xuất phát, thẳng hướng Ô Lan Bố Thông, ngoại trừ các bộ đại thần đi theo ra, Khang Hy để còn dẫn theo Thập Tam a ca Dận Tường, Thập Tứ a ca Dận Trinh. Mà Thái tử Dận Nhưng thì ở lại Tử Cấm thành tạm thời giám quốc.

Về phần Ung thân vương Dận Chân mặc dù cũng ở lại, nhưng được giao nhiệm vụ trọng yếu: điều động lương thảo.

Nửa tháng sau khi Khang Hy để dẫn binh xuất phát, từ tin chiến báo truyền về, quân Thanh đã giao thủ cùng loạn phi Cát Nhĩ Đan, tiêu diệt được một vạn quân địch, đại hoạch toàn thắng.

Tin tức này vừa được truyền về, cả kinh thành đều hoan hô rầm rộ, ngay cả Điem Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trong chiến tranh, không phải cứ dễ dàng đánh thắng một trận liền toàn thắng. Cần phải giao chiến giằng co liên tục, đánh cho đến khi có một bên quân lính tan tác, cúi đầu nhận thua mới thôi.

Lại một tháng sau, chiến báo truyền về căn bản là đều là tin vui, hôm nay chém địch một ngàn, hôm sau diệt địch năm trăm, có điều đều là những

cánh quân lẻ tẻ, không có một trận đại thắng nào như lần đầu tiên.

Dần dà, mọi người trong kinh thành, cũng bắt đầu thói quen cuộc sống “canh giữ”, ngày qua ngày cũng chầm chậm khôi phục như bình thường.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Loạn

Mây đen đầy trời, cuồng phong rít gào. Đám cây cối trong Gia Hoa viện phát ra thanh âm xào xạc, những nhánh cây xơ xác phảng phất trông như đám xúc tua của yêu ma quỷ quái, đổ bóng lên tấm giấy vải dán trên cửa sổ, trông thật đáng sợ.

Điềm Nhi buông cuốn thoại bản trong tay xuống, khẽ thở dài, Phỉ Thúy thấy vậy liền đi lên trước bưng tới một ly trà nóng. “Chủ tử, làm sao vậy?”

Điềm Nhi trên mặt đầy lo âu nói: “Xem ra tối nay trời nhất định sẽ đổ mưa, cũng không biết chỗ gia thế nào rồi?”

Vì chiến sự, hiện tại Dận Chân ngày ngày đều ở tại Hộ bộ, đã gần hơn một tháng chưa trở về nhà.

“Mưa thu khiến người dính hàn, một lát nữa em bảo Tiểu Hỉ Tử mang thêm chút áo mưa, chậu than, và cả chăn bông quần áo dày mang cho cho gia.”

“Vâng!” Phỉ Thúy lên tiếng đáp, cũng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút lo lắng nói: “Mắt thấy thời tiết đã dần trở lạnh, không biết bên kia tiền tuyến ra sao rồi?”

Điềm Nhi liền nói: “Theo như triều đình công báo ngày hôm kia, Chuẩn Cách Nhĩ có lẽ sẽ co đầu rút cổ, hai quân hiện tại còn đang giằng co.”

“Aizz! Chỉ mong sao trận chiến này mau mau kết thúc.” Phỉ Thúy chấp tay, cầu nguyện nói: “Bồ Tát phù hộ a.”

Trong lòng Địch Nhi cũng nặng nề, quân Thanh dù sao cũng là viên chiến, dưới tình thế phải giằng co trong thời gian dài, nhất định sẽ bất lợi, hơn nữa thời tiết càng ngày càng lạnh, lại càng thử thách thân thể binh lính. Nhưng những việc này, rốt cuộc cũng không phải chỉ lo lắng suông là có thể giải quyết, vì thế nàng cũng chỉ chờ dài, chuyển qua đề tài khác.

Cứ thế, lại một tháng trôi qua, triều đình lại công báo xuống tin tốt.

Nguyên lai ba mươi vạn đại quân của Khang Hy để chia ra ba đường, vừa đánh vừa truy, dần dần dồn Cát Nhĩ Đan đến phía tây Khắc Thập Khắc Đăng Kỳ. Nơi này phía bắc dựa vào núi, nam là sông lạnh, địa thế hiểm yếu. Cát Nhĩ Đan đối mặt với tình huống sau lưng là núi trước mặt là sông, liền bày bố trận thế, đem hơn một vạn con lạc đà trói chân nằm dưới đất, trên lưng chất cao rương gỗ đựng đầy chăn nệm ướt, hình thành một phòng tuyến giống như bức thành dài, gọi là “Thành lạc đà”, cho binh lính ở trong vòng Thành lạc đà, dựa vào đồng rương phóng thương bắn tên.

Quân Thanh cách sông bày trận, dùng hỏa lực xếp thành hàng ở phía trước, bộ kỵ binh ở phía sau. Hai bên liền bắt đầu giao chiến.

Quân Thanh trước tiên tập trung đại bác, mãnh liệt oanh kích ‘thành lạc đà’, từ giờ ngọ đến khi mặt trời lặn, rốt cuộc cũng bắn vỡ trận địa làm đôi, sau đó binh lính vượt sông tấn công, lấy bộ binh dẫn đầu mà phát động tấn công, lại cho kỵ binh theo cánh tả bọc ra sau đánh thọc sườn.

Cát Nhĩ Đan đại bại, hoảng hốt phá vây bỏ chạy lên núi, ngày hôm sau phái sứ giả hướng quân Thanh xin hòa, thừa cơ trong đêm dẫn tàn quân vượt sông Tây Lạp Mộc Luân Hà, chật vật đào thoát, lúc trốn về Khoa Bố Đa (Kobdo) chỉ còn lại vài nghìn người.

Qua trận chiến này, Cát Nhĩ Đan tổn thương nguyên khí nặng nề, còn quân Thanh đã hoàn toàn dựng nên được tấm bia đá khắc ghi thắng lợi này.

Tin tức truyền về kinh thành, thật sự có thể nói là cả nước vui mừng, ngay cả Điem Nhi nghe xong cũng không khỏi lệ nóng doanh tròng. Mà trong cùng đêm đó, trượng phu đã gần ba tháng chưa về nhà rốt cuộc đã trở lại.

“Gia gầy đi!” Nhìn trượng phu gầy rộc teo tóp hai gò má, Điem Nhi không kiềm được đau lòng.

Nhưng tâm tình Dận Chân lúc này lại vô cùng tốt. Chỉ thấy hân đầy ý cười nhìn thê tử một lúc, sau đó quay đầu tìm kiếm: “Bọn nhỏ đâu?”

“Hoảng Đán còn đang tập viết!” Điem Nhi lau nước mắt: “Thiếp thân đi kêu bọn chúng tới thỉnh an ngài.”

Dận Chân lại vung tay lên nói: “Không cần, bên kia gia còn công sự, ngồi một chút phải đi liền.”

Điem Nhi nghe vậy, miệng nhỏ không khỏi vênh lên.

Dận Chân sùng sịnh nhìn nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Hoàng a mã nhất định sẽ khai hoàn hồi triều trước cuối năm, đến lúc đó gia sẽ không còn bận rộn như vậy nữa!”

Điem Nhi nghe xong ngượng ngùng cười cười, có chút đỏ mặt nói: “Đi mau, đi mau, công vụ cái gì kia vẫn còn chờ ngài đó!”

Sau đó, Điem Nhi liền an tâm, lặng lẽ chờ Khang Hy đế khai hoàn hồi kinh, nhưng mà, liên tục bảy ngày trôi qua, bên ngoài vẫn không thấy truyền đến chút phong thanh Khang Hy xuất phát, không chỉ có thế, ngay cả công báo một ngày một lần trước đây, cũng ngưng lại.

“Chủ tử, vợ Triệu Bảo Trụ cầu kiến.” Một ngày nọ, Phi Thúy vén màn tiến vào bẫm báo.

Điềm Nhi hơi ngần người, lập tức nói: “Cho bà ta vào đi.”

Không bao lâu, đã thấy vợ Triệu Bảo Trụ một thân áo vải màu xanh lam đi vào.

“Có chuyện gì vậy?” Điềm Nhi hỏi: “Bà không hảo hảo làm việc trong phòng bếp, cầu kiến ta có chuyện gì?”

Vợ Triệu Bảo Trụ quỳ xuống đất dập đầu hành lễ một cái rồi đáp: “Bẩm phúc tấn, kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì, chính là bắt đầu từ hai ngày nay, trong kinh thành liền cấm mua bán, phủ chúng ta lương thực tất nhiên không thiếu, nhưng rau dưa và trái cây, củi đốt ngân than cũng không còn đủ, nô tỳ nghĩ, không bao lâu nữa là đến năm mới, cũng là lúc nên chuẩn bị, nhưng chợ búa lại bị cấm buôn bán rất lâu, chuyện này...”

Điềm Nhi nghe xong trong lòng không khỏi trầm xuống, cau mày hỏi: “Cấm mua bán?”

“Dạ phải!” vợ Triệu Bảo Trụ cẩn thận dè dặt trả lời: “Kinh thành bốn cổng thành đều đóng kín, hiện tại nội bất xuất, ngoại bất nhập!”

Điềm Nhi nghe thấy thế, đôi tay nhỏ siết chặt một cái, hít sâu một hơi, cố tự trấn định nói: “Ừm, đã biết rồi, nếu đã cấm mua bán thì cũng không còn cách nào, trước cứ tạm thời vậy đi, có lẽ không bao lâu sẽ khôi phục nguyên trạng thôi.”

“Vâng!” Đợi vợ Triệu Bảo Trụ đã lui ra, Điềm Nhi mới gấp gáp gọi Tiểu Hỉ Tử tới, bảo hẳn đi đến Hộ bộ một chuyến, ai ngờ nửa ngày sau, Tiểu Hỉ Tử trở về báo, nói tối hôm qua Dận Chân vào cung, đến bây giờ chưa thấy trở về, còn có... Tiểu Hỉ Tử sắc mặt có hơi trắng bệch nói: “Nô tài đi xem thử, công thành có rất nhiều quan binh canh gác, hiện tại không cho bất luận kẻ nào thông hành, có rất nhiều bách tính có nhà ở ngoài thành không thể quay về, trực tiếp nằm ngủ trên đường cái, bu đen một mảnh, nô tài tính sơ sơ cũng phải hai ba vạn.”

Điền Nhi nghe xong cảm thấy trước mắt tối sầm, thân mình khẽ lão đảo chực ngã.

Phi Thúy cùng Truy Nguyệt thấy vậy vội chạy tới đỡ nàng ngồi xuống, Điền Nhi cắn chặt môi, buông tay họ ra, ngẩng đầu nói với Tiểu Hỉ Tử: “Đi gọi Xà thống lĩnh cùng Thịnh thị vệ tới cho ta.”

Không bao lâu sau, hai người họ liền vội vàng chạy đến, ‘sự cấp tòng quyền’*, Điền Nhi cũng không cách tẩm bình phong nói chuyện nữa, trực tiếp nhìn hai người hỏi: “Trong phủ có cả thảy bao nhiêu thị vệ?”

Vị Xà thống lĩnh kia là một hán tử mặt đen, cao lớn vạm vỡ, nghe vậy trực tiếp đáp: “Hồi bẩm phúc tấn, trong phủ hộ vệ tổng cộng có 63 người.”

(*sự cấp tòng quyền: gặp chuyện khẩn cấp phải tùy cơ ứng biến)

Điền Nhi liền nói: “Hai vị là người tập võ, có lẽ cũng cảm giác được đã nhiều ngày qua bầu không khí trong kinh thành có chỗ bất thường, ta là nữ nhân sao có thể phòng vệ an toàn, với lại cũng không hiểu, cho nên ——”
Điền Nhi hơi cúi người: “Toàn bộ đều phiên hai vị.”

“Nô tài không dám.” hai người đứng bên dưới vội quỳ xuống dập đầu nói: “Phúc tấn yên tâm, nô tài đã sớm căn dặn, người bên dưới chia làm ba ca ngày đêm không ngừng canh phòng phủ đệ, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ một tặc nhân nào tiến vào.”

Điền Nhi nghe xong gật gật đầu, nói vài câu nhờ cậy hai vị, sau cho họ lui xuống, Điền Nhi lại kêu Phi Thúy dẫn bốn đứa con lại đây, nàng dự định dẫn bọn chúng đến phủ Nữ Hồ Lộ. Lợi dụng bóng đêm, một chiếc xe ngựa nhẹ nhàng từ cửa sau phủ Ung thân vương chạy ra ngoài.

Sau đó, Điền Nhi hạ lệnh đóng chặt cổng lớn vương phủ, dứt khoát không cho phép bất luận kẻ nào xuất nhập. Lại âm thầm sai người kín đáo đến phủ Ngũ a ca phủ cùng phủ Thập Tam a ca hỏi thăm một chút, cuối

cùng biết được Ngũ a ca cũng bị kêu vào trong cung, Thập Tam a ca vì theo Khang Hy để thân chinh, hiện nay không có trong phủ, nhưng Triệu Giai thị lại lén lút sai người đưa một tờ giấy đến, sau khi Điem Nhi xem xong, đầu óc đột nhiên nổ Oanh choáng váng.

Khang Hy để bị đám dư nghiệt của Chuẩn Cách Nhĩ ám sát? Hiện nay chỉ sợ đã lâm vào tình trạng nguy ở sớm tối?

Tim Điem Nhi bình bịch nhảy loạn, một cảm giác hiểu rõ dần dần lan rộng ra.

Nếu đã có chuyện đó, thì tình trạng xảy ra trước mắt cũng có thể hiểu được.

Chớ quên rằng, lúc này vị ở trong Tử Cấm thành kia chính là Thái tử, là người kế thừa kế nhiệm danh chính ngôn thuận của quốc gia này. Nếu Khang Hy để chết ở bên ngoài, vậy hẳn lập tức có thể đăng cơ làm hoàng đế. Chính là, còn có ba mươi vạn đại quân kia... Điem Nhi cắn chặt môi, trong đầu quay mòng đủ loại ý niệm không tốt, nhất định là Thái tử cố kỵ ba mươi vạn đại quân kia, dù sao, nếu trước khi chết Khang Hy để để lại di chiếu gì đó, hoặc giả thuyết có vài người muốn lợi dụng đội quân đó...

Điem Nhi rũ mắt xuống, nỗi bất an trong lòng như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Sau đó lại qua ba ngày, Dận Chân vẫn chưa trở về, Xà thị vệ báo lại, nói ngoài vương phủ xuất hiện người có dấu hiệu khả nghi, Điem Nhi nghe vậy thần kinh lại càng căng thẳng. Tựa hồ ngay cả Ông trời cũng nhìn ra lúc này không khí bao quanh kinh thành có hơi quá căng thẳng, thế là cũng theo góp vui một tý, trong một buổi sớm mai của một ngày nọ, một trận đại tuyết to như lông ngỗng lãng đãng rơi xuống đất.

Điem Nhi đứng trước cửa sổ, mặt không biểu tình nhìn một mảnh áo bạc phủ đầy trời.

Không bao lâu, Truy Nguyệt nhẹ nhàng đi tới gần, nhỏ giọng bẩm báo: “Lý trắc phúc tấn cùng Tống cách cách đến thỉnh an ngài.”

Điềm Nhi liền nói: “Người đi nói cho các nàng biết ta thân thể không khoẻ, bảo họ trở về đi, àh, còn nữa bảo họ an tâm, cứ sinh hoạt như thường ngày là được.” Hai người này cũng chỉ là cảm thấy không khí có chút không ổn, muốn hỏi một chút để cầu an tâm thôi. Nhưng Điềm Nhi hiện tại thật sự không có tâm tư để ý tới các nàng, rõ ràng không muốn gặp một ai. Không bao lâu, Tiểu Hi Tử đầu đội đầu đội đầu, người động đầy tuyết đi vào, khẩn cấp nói: “Quả nhiên giống như phúc tấn đã nói, bên ngoài đã bắt đầu loạn cả lên.”

Đại tuyết qua đi, đại hàn* liền đến.

(* đại hàn: một trong 24 tiết, khoảng 20 - 21 tháng 1, là thời gian lạnh nhất ở Trung Quốc)

Lúc này, ngoài trời nước đã đóng thành băng, mà những bách tính bị nhốt trong thành không thể trở về nhà, trong tình huống không có cái ăn, không có chỗ ở, khẳng định sẽ làm loạn.

“Bảo mấy người Xà thống lĩnh đề cao tinh thần!” sắc mặt Điềm Nhi có chút tái nhợt nói: “Tuy là để phòng ngừa vạn nhất, nhưng nếu có người muốn mượn cơ hội này xông vào phủ, vô luận là ai ——” giọng nàng run rẩy nói: “Toàn bộ giết chết không tha.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hiền

Thế cục trong kinh thành phát triển vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, chỉ ngắn ngủn trong vòng hai ngày, đã vụt chuyển biến xấu. Trong cơn tuyệt vọng, đám bách tính không nhà để về kia đã bắt đầu có xu hướng bạo động. Đã có nhiều thương gia bị phá bị cướp, đám bạo dân vừa nếm được chút lợi lộc, lại thêm dưới sự châm ngòi của một vài kẻ có ý đồ xấu, càng thêm không chút kiêng dè. Hiện tại trong kinh thành, nhà nhà đều đóng kín cửa, một loại cảm giác bất an ngàn ngụt phiêu dang trong mọi ngõ ngách kinh thành.

Trăng lạnh như sương, gió bắc gào thét.

Điềm Nhi khép hờ mắt ngả lưng tựa trên gối mềm, trong khoảng thời gian này nàng thật sự rất mệt mỏi, đã rất lâu không được nghỉ ngơi một chút rồi. Có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên bên tai, Điềm Nhi hơi mở mắt ra, liền nhìn thấy là San Hô đang đắp tấm chăn mỏng lên người mình.

“Đánh thức chủ tử rồi!” San Hô vẻ mặt xin lỗi.

Điềm Nhi lắc lắc đầu, ngồi dậy, kéo tay nàng qua nói: “Đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ, em bây giờ cũng đã là người mang thai rồi. Nên sớm đi nghỉ ngơi mới phải.” Kinh thành náo loạn, hiện tại Thịnh hộ vệ canh giữ trong vương phủ liên tục mấy đêm liền, trong nhà không người chiếu cố. Điềm Nhi cũng lo lắng cho San Hô, bèn dứt khoát kêu người đón đến đây.

San Hô ngồi xuống cạnh Điềm Nhi, từ trong tay áo lấy ra tấm khăn tay, cẩn thận lau khóe mắt chủ tử.

Mãi đến lúc này, Diễm Nhi mới phản ứng được, nguyên lai là mình khóc a!

“Chủ tử gặp ác mộng gì sao?” San Hô khẽ hỏi.

Diễm Nhi nghe vậy chậm rãi đem thân mình tựa vào trong ngực nàng: “San Hô, ta rất lo cho Dận Chân.”

Trượng phu của nàng thân ở hoàng cung, bây giờ cũng không biết ra sao, là bị giam, bị tù, hay là bị... Diễm Nhi cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

“Vương gia nhất định sẽ không sao!” San Hô nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Chủ tớ hai người đang nói chuyện, đột nhiên, bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân rầm rập. Diễm Nhi chấn kinh, hai mắt thẳng tắp bắn ra ngoài cửa sổ.

“Đi bên trái... hễ kẻ muốn trèo tường vào, đều dùng nỏ bắn chết.” Diễm Nhi lắng tai, nghe thấy đây là giọng của Xà thống lĩnh.

San Hô cũng trắng bệch cả mặt mày, nắm chặt hai tay Diễm Nhi.

“Á ——” có tiếng thét chói tai ngăn ngui vang lên, dường như còn có âm thanh của vật sắt va chạm, cùng tiếng vật nặng rơi bịch xuống đất.

Bất giác, đôi tay Diễm Nhi vươn xuống dưới gối, nơi đó có một thanh đoản kiếm bằng đồng khảm hồng ngọc.

Thời gian phảng phất như biến thành một con dao lóc thịt, từng nhát một lóc đi từng thớ thịt của nàng. Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài chợt im bật, ngay sau đó, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng của Xà thống lĩnh: “Xin phúc tấn an tâm, tặc tử đều đã bị thuộc hạ tiêu diệt.”

Bây giờ đang là lúc đêm khuya tĩnh mịch, giọng của hắn vang lên rồi truyền ra thật xa, Diễm Nhi liếc nhìn San Hô một cái, San Hô hít sâu một

hơi, mạnh mẽ đứng dậy đi ra bên ngoài. Vòng qua tấm bình phong, vén rèm lên, San Hô đẩy cửa phòng, cước bộ ung dung đi vào sân, hướng đến Xà thống lĩnh đang đứng nơi đó, mặt cười đượm sương lạnh nói: “Xà đại nhân, phiền ngài nhỏ giọng chút, phúc tấn thật vất vả mới ngủ được, ngài la to như vậy còn ra thể thống gì.”

Mắt thấy San Hô ánh mắt sắc như kiếm đang phóng về phía mình, Xà thống lĩnh lập tức biết mình đã buột miệng lỡ lời, giữa đêm hôm khuya khoắt lại có tặc nhân xông vào vương phủ, Vương gia lại không có đây, chỉ mỗi mình phúc tấn, nếu để cho người có ý đồ truyền ra, thế nào cũng có mấy lời bịa đặt nhảm nhí đồn ầm lên. Bản thân hẳn vốn có cổ họng khàn a, cố sao hôm nay lại hét được to thế, Xà thống lĩnh vội ôm quyền nhận lỗi, rồi dẫn người nhanh chóng rời đi.

Một lát sau, San Hô quay lại trong phòng, dáng vẻ cố giả bộ bình tĩnh lập tức biến mất tăm hơi, thân người lúc này còn đang khẽ run run.

“Thật, thật sự có xác chết!” Nàng tái nhợt cả mặt mày, thều thào nói: “Ngay dưới chân tường hình như có ba bốn cái.”

Dù sao nàng cũng đang mang thai, Điem Nhi lo lắng vội nói: “Được rồi, không có chuyện gì đều qua cả rồi, bây giờ cũng đã muộn, hôm nay em ở lại đây ngủ cùng ta đi!”

Một đêm không ngủ, hừng đông đã lên.

Truy Nguyệt cùng Phi Thúy tiến vào hầu hạ, hai người họ vành mắt đều đen ngòm, có lẽ cũng bị chuyện xảy ra đêm qua làm cho kinh sợ.

Điem Nhi rửa mặt chải đầu xong lại ăn sáng qua loa, sau đó bên ngoài báo lại có Lý trắc phúc tấn, Tống cách cách cầu kiến. Điem Nhi nghĩ nghĩ một hồi bèn lên tiếng: “Bảo họ đến phòng khách chờ đi, Phi Thúy em đi mời Xà thống lĩnh lại đây.”

“Phúc tấn!” Mắt thấy Diềm Nhi đi đến, đã sớm chờ đến lòng nóng như lửa đốt, hai người Lý, Tống vội đứng dậy.

Thần sắc trên mặt Diềm Nhi ngược lại rất ung dung, chỉ nghe nàng khẽ cười nói: “Hai người các người sao mới sáng sớm đã tới đây rồi?”

Không để ý tới lời vờ quở trách của nàng, Lý thị lo lắng hỏi: “Tối hôm qua rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thiếp thân ngủ đến nửa đêm, liền nghe thấy trong phủ nhao nhao âm ỹ, gì mà đánh đánh giết giết, thật sự là dọa thiếp thân sợ chết khiếp.”

“Đúng đó ạ!” Tống thị cũng sắc mặt trắng bạch tiếp lời nói: “Phúc tấn ngài không có chuyện gì chứ?”

Diềm Nhi nghe vậy làm như kinh ngạc nhưn mày, đoạn nói: “Đêm qua ta ngủ say như chết, quả thật không biết có việc này đây...” Nàng còn chưa nói xong, bên ngoài đã có người vào bẩm báo Xà thống lĩnh cầu kiến.

“Nô tài thỉnh an phúc tấn.” Xà thống lĩnh quỳ trên mặt đất lớn tiếng nói.

Diềm Nhi khẽ nâng tay: “Xà đại nhân không cần đa lễ, có chuyện gì muốn bẩm báo sao?”

“Đúng là có chuyện muốn bẩm báo với phúc tấn.” Xà thống lĩnh trầm giọng nói: “Tối hôm qua, loạn dân bạo động trong kinh thành, trong đó có hai mươi mấy người muốn tập kích vương phủ. Đều đã bị thuộc hạ đánh lui. Trong đó đánh chết mười bảy người, bắt sống sáu người.”

Diềm Nhi nghe vậy, trên trán không khỏi đổ mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi: “Trong phủ liệu có ai bị thương không?”

“Xin phúc tấn yên tâm, những tặc nhân kia bất quá chỉ là lưu dân. Trong phủ không có một ai bị thương.”

Điền Nhi nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hai người Lý, Tống liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng không làm sao tốt được.

“Phúc tấn, vương phủ bị tập kích chính là chuyện lớn, xin ngài hãy lập tức thông báo cho Vương gia biết, để ngài cấp tốc hồi phủ a!” Lý thị đánh bạo, đứng lên nói.

Điền Nhi nhú mày một cái, hòa hoãn nói: “Việc này tất nhiên là phải bẩm báo cho gia biết, nhưng nay chiến sự ở tiền phương chưa bình ổn, gia bận rộn quốc sự chưa chắc sẽ có thời gian trở về.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi!” Điền Nhi nghiêm mặt, nhìn hai người mở miệng nói: “Cứ phóng tâm xuống bụng đi (yên tâm), trong vương phủ đã có Xà thống lĩnh bảo hộ, nhất định sẽ không có sai lầm gì.”

Sau khi đuổi hai người họ trở về, Điền Nhi lập tức phân phó Tiểu Hi Tử, bảo hắn chạy đến phủ Ngũ phúc tấn và Thập tam phúc tấn hỏi thăm một chút, không bao lâu liền quay về báo lại, phủ của họ đều bình yên, không hề bị tập kích hay gì cả.

“Nhưng mà thưa phúc tấn.” Tiểu Hi Tử phì phò thở gấp nói: “Bên ngoài hiện tại thật sự đã hỗn loạn như một nồi cháo sôi rồi, nơi nơi đều là lưu dân đập phá cướp bóc, có mấy nhà bá tước công hầu cũng bị tập kích.”

Điền Nhi nghe vậy sắc mặt lại trầm xuống: “Có đến hẻm Mạo Nhi xem thế nào chưa?”

“Đã đến rồi ạ!” Tiểu Hi Tử nhỏ giọng nói: “Chủ tử an tâm, lão gia, phu nhân Đại thiếu phu nhân, cùng bốn tiểu chủ tử đều đã thuận lợi ra khỏi thành. Chỉ một mình Đại gia ở lại bảo vệ môn hộ.”

Điềm Nhi nghe vậy mới thoáng thả lỏng, nàng đã biết thế nào đường hầm bí mật a mã giấu kín kia, khẳng định sẽ có công dụng.

Hiện tại kinh thành đã hỗn loạn đến một cách quỷ dị, cũng không biết vị Thái tử điện hạ trong Tử Cấm thành kia đến tột cùng là nghĩ gì, thế mà lại để mặc cho đám loạn dân này bạo động.

Cứ như thế, lại hai ngày nữa trôi qua, phủ Ung thân vương cũng không bị công kích giống như ngày hôm đó, nhưng trị an lại càng ngày càng trở nên hỗn tạp, không ít đám côn đồ lưu manh trong kinh thành lợi dụng náo động mà giở trò đục nước béo cò. Mà đám loạn dân ngay từ đầu có lẽ thật sự xuất phát từ bất đắc dĩ, nhưng dần dà đồ cướp bóc vào tay càng ngày càng nhiều, mà lại không có bất kỳ quan binh nào đi ra ngăn cấm, thế là lá gan của một đám đều trở nên càng ngày càng phình to ra, lòng tham cũng càng ngày càng sâu không thấy đáy. Số lượng hai ba vạn từ ban đầu đã vô tri vô giác phát triển thành bảy tám vạn.

Có lẽ vị Thái tử điện hạ kia cũng cảm thấy còn tiếp tục như vậy, nói không chừng, đám lưu dân này sẽ trực tiếp xông vào cướp bóc Tử Cấm thành mất, cuối cùng một đạo ngự lệnh cũng ban xuống cho Kinh kỳ vệ. Ngay trong ngày hôm đó, Kinh kỳ Vệ liền xuất động hai ngàn người, tiến hành điên cuồng tra bắt đám lưu dân.

Ngoại trừ một vài người rất ít ra, trong đám lưu dân phần lớn bất quá đều là lão bách tính tay không tấc sắt, sao có thể là đối thủ của đám quan binh hùng mạnh, đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc chứ, vì thế, tình cảnh đổ máu tất nhiên là không thể tránh khỏi, sau khi ước chừng đã có một ngàn cỗ thi thể, đám lưu dân mới hoàn toàn thành thật xuống.

Một ngày nọ, đã rất lâu không có người đến cửa, phủ Ung thân vương đột nhiên bị người gõ cổng đại môn.

Tiếp nhận bái thiếp mạ vàng trong tay, Diễm Nhi mở ra đọc, đầu mày không khỏi nhíu lại, hướng về phía nha hoàn xinh xắn quỳ bên dưới hỏi ngược lại: “Bát đệ muội muốn phát cháo miễn phí?”

“Vâng ạ!” Nha hoàn xinh xắn kia cười nhẹ nhàng đáp: “Phúc tấn nhà chúng ta tâm địa từ bi nhất, nghĩ đến chúng bách tính trôi giạt khắp nơi, chịu đói rét liền không đành lòng, nghĩ muốn vì bọn họ mà xuất một phần lực, cố ý tiến hành đợt phát cháo này.”

Diễm Nhi nghe vậy vô cùng không thể nói được gì mà nhếch khóe môi, người từ bi thì tự mình mà đi từ bi, đưa thiếp mời gọi ta qua đó, là muốn làm gì?

“Cứu phúc tấn, Thập Tứ phúc tấn, còn có một vài gia quyến đại thần đều tích cực hưởng ứng, nói đây là việc tốt hành thiện tích đức!” nha hoàn xinh xắn kia cười nói.

Diễm Nhi nghe xong lại thần sắc nhàn nhạt đặt thiếp mời xuống, nói thẳng thừng: “Thật không hổ là Bát đệ muội hiền danh khắp kinh thành, phần tâm tư này cũng không phải là loại mà người xoàng xĩnh ta đây có thể học được, như vậy đi, một lát nữa người đến phòng bếp, trực tiếp lĩnh hai mươi thạch gạo trở về, coi như là một chút tâm ý của ta, còn về việc phát cháo, mấy ngày nay đầu ta có chút đau, thì miễn đi!”

Nha hoàn kia nghe xong, sắc mặt cứng đờ, Diễm Nhi cũng mặc kệ nàng ta, phất tay lên, Phi Thúy liền tiến lên “mời” người đi xuống.

“Khó hiểu!” Diễm Nhi hừ một tiếng, vẻ mặt khó chịu lắm bầm nói.

San Hô đi lên trước bưng cho nàng một ly trà nóng.

Sau khi nhận lấy uống một ngụm, Diễm Nhi lập tức đầy khó chịu phàn nàn nói: “Người nói có phải nữ nhân kia đầu óc bị hỏng hóc hay không a, bên ngoài còn đang binh hoang mã loạn, trốn còn không kịp, nàng ta thì

hoàn toàn ngược lại, cứ nhất định phải lòi mặt ra ngoài phát cháo. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó ta xem nàng ta làm sao bây giờ.”

Rõ là muốn nổi danh đến điên rồi!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Loạn

Quách Lạc La thị quả thật là một người “Thiện tâm”.

Còn không phải sao, trời còn chưa sáng bảnh mắt, trước cửa phủ Bát a ca đã sắp thành một hàng người dài thật dài. Đám lưu dân qua sự đàn áp của Kinh kỳ vệ, khí thế đã sớm sụp xuống. Bọn họ cũng không hiểu chân tướng sự việc rốt cuộc là gì, bọn họ chỉ biết là Thái tử trong Tử Cấm thành kia chính là thứ không mấy tốt đẹp gì, hãnh đống kín cửa thành, khiến cho mình có nhà nhưng không thể về, chỉ có thể ở lại chỗ này chịu đói chịu rét. Vẫn là Bát hoàng tử này tốt a, đã sớm nghe nói hãnh là người hiền lương, nay còn không phải như thế sao. Còn cả thê tử của hãnh nữa, quý phu nhân xinh đẹp tựa thiên tiên kia, tâm địa thực là thiện lương a.

Liên tục phát cháo ba ngày đã làm cho danh tiếng vợ chồng Dận Tự truyền khắp cả kinh thành, đặc biệt là đám lưu dân này, hể nhắc tới Bát a ca ai cũng không nhịn được giơ ngón tay cái lên, kêu một tiếng “Hiền Vương” a!

Nhưng mà vị “Hiền Vương” kia lúc bấy giờ lại đầu phình lớn như cái đầu, đối mặt với Thái tử đang lạnh lùng nhìn hãnh, trên khuôn mặt tao nhã ôn hòa kia không khỏi nổi lên lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Bát đệ thật sự là có tấm lòng vàng!” Thái tử Dận Nhưng lạnh lùng nói: “Cô ở trong này cấp bách gần như lửa cháy xém đến lông mày rồi, người vậy mà còn có lòng dạ thành thoi đi phát cháo cho lũ dân đen kia?”

Dận Tự nghe xong vội chấp tay nói: “Điện hạ đã hiểu lầm thần đệ rồi, ngài cũng biết thần đệ đã rất nhiều ngày nay chưa về phủ, việc phát cháo

này xác nhận là phúc tấn làm, nàng trước nay vốn mềm lòng mềm dạ, không nhìn nổi người khác chịu khổ.”

Thái tử Dận Nhưng nghe xong, lộ ra thần sắc không thể phản bác, từ khuôn mặt che kín mỗi một và đôi mắt đỏ bừng kia, đủ đó có thể thấy được trong khoảng thời gian này hẳn cũng nhận đủ tra tấn.

Dận Tự không muốn tại lúc này đem “lửa giận” của Thái tử chuyển dời đến trên người mình, bèn không khỏi mở miệng hỏi: “Điện hạ, chỗ Hoàng a mã có tin tức gì không?”

Dận Nhưng nghe vậy sắc mặt lại càng âm trầm lợi hại, chỉ thấy hắt chắp hai tay sau lưng nôn nóng bất an đi qua đi lại, cất giọng khàn khàn nói: “Hoàn toàn không có, mật thám phái đi ra cũng không thấy một kẻ nào trở về.”

“Ba mươi vạn đại quân cũng không phải là một con số nhỏ.” Dận Tự trầm ngâm nói: “Kể từ ngày hôm đó có tin tức truyền về, kinh thành bên này đã không còn vận chuyển lương thực đến tiền tuyến nữa, thần đệ đoán chừng, số lương thảo bọn họ mang theo tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ được đến ngày kia.”

Thái tử Dận Nhưng nghe xong trên mặt lại tối tăm như sắp chết.

Từ lúc tin tức Khang Hy để bị ám sát bí mật truyền về kinh thành, điều hẳn nghĩ tới trước tiên không phải bi thống hoặc lo lắng, mà là một loại cảm giác mừng thầm, tuy đã cực lực dèn nén nhưng vẫn không nhịn được mà hiện ra. Ba mươi chín năm, đã ba mươi chín năm rồi, hẳn đã làm Thái tử dằng dằng suốt ba mươi chín năm rồi, hẳn không còn muốn ngồi mãi một chỗ nữa, cho nên sau khi nhận được mật tấu, hẳn lập tức phái nhân thủ bên kia xuất ra, điều tra xem thương thế Khang Hy để rốt cuộc ra sao, tuy nhiên từng người lại từng người sai đi đều cứ như ném đá vào biển rộng vậy, tin tức đứt đoạn. Mà số con mỗi ngày một lần được chuyển từ kinh thành đến

tiền tuyến, tuy nhiên đều được Khang Hy để phê bút son, điều này làm cho trong lòng Dận Nhưng càng thêm lo lắng, hăn mò không ra rốt cuộc là Khang Hy để bị thương thật, hay là cố ý che giấu thương thế với hăn, hoặc là có người...

“Toàn là một lũ vô dụng nuôi tốn cơm!” Dận Nhưng tức giận hung hăng giậm chân: “Nhiều người như vậy, mà rốt cuộc ngay cả Hoàng a mã có bị thương hay không cũng không tìm hiểu cho rõ được.”

Dận Tự nghe vậy cũng cười khổ một tiếng, chỉ cần một ngày chưa thể tìm ra hư thực, là một ngày bọn họ không dám có động tác gì, nếu không một cái danh nghĩa ‘mưu triều soán vị’ cũng có thể khiến cho bọn họ chết không có đất chôn thây.

“Đúng rồi, chỗ lão Tam, lão Tứ bên kia thế nào rồi, đã an phận lại chưa?” trong lòng chỉ mới nhen nhóm lên một chút âm ám, Thái tử Dận Nhưng hiện tại đã mạnh mẽ cưỡng ép đem vài hoàng tử trưởng thành giam lỏng.

“Tứ ca coi như cũng yên tĩnh, nhưng đám người Ngũ Ca, Lục ca, ngày ngày đều âm ỹ la lối muốn gặp ngài. Còn cả Đại a ca, ước chừng cũng nghe được phong thanh gì, lại sôi sục hăn lên, mấy ngày nay thường xuyên sai người ngầm liên hệ với đám tướng đồng minh bộ hạ cũ.”

“Hừ... Hăn ta là một kẻ thất bại, thân bị giam lỏng còn có thể tái khởi lên sóng gió gì” Thái tử Dận Nhưng khinh thường hừ một tiếng, lập tức lại nói: “Quan trọng nhất là canh chừng lão Tứ cẩn thận cho cô, hăn ta cũng không đơn giản như mặt ngoài đâu!”

Bát a ca Dận Tự nghe vậy, hơi hạ người cung kính nói: “Dạ!”

Đương lúc Thái tử cùng Bát a ca ở nơi này còn đang âm thầm bày mưu vẽ kế, bên kia Quách Lạc La thị cũng gặp phải phiền toái không nhỏ.

“Không còn gạo?” Đặt ly trà trong tay xuống, Quách Lạc La thị sắc mặt khó coi, hỏi: “Hai trăm thạch trong phủ đều dùng cả rồi sao?”

“Hồi bẩm phúc tấn,” một nam tử trông như thuộc phòng thu chi thấp giọng đáp: “Đám lưu dân nhiều hơn trong dự đoán, mễ lương trong phủ chúng ta đã sắp cạn kiệt. Trước mắt thật sự là không biết lấy ở đâu ra nữa.”

Quách Lạc La thị nghe vậy trong con người xinh đẹp không khỏi hiện lên tia tức giận, chỉ nghe nàng không khách khí chút nào chất vấn: “Không phải đã phân phó các người đi đến tiệm gạo trong thành mua thêm nhiều một chút sao?”

“Phúc tấn a!” viên thu chi kia cười khổ một tiếng: “Ngài có điều không biết a, hiện nay kinh thành hàng hóa bất thông, số gạo ít ỏi tích góp trong mấy tiệm gạo kia, sớm đã bị người mua sạch, sao có thể đến phiên chúng ta.”

Bởi vì mấy ngày qua liên tục phát cháo miễn phí, thanh danh của phủ Bát a ca bọn họ tăng mạnh a, Quách Lạc La thị đang rất chi là đặc ý, có một câu nói rất hay thế này: “người được lòng dân, được thiên hạ”, như vậy cơ hội cực lợi hòng thu thập lòng dân lúc này thế mà rất hiếm a.

“Phúc tấn, nô tài xem ra hay là chúng ta liền dừng lại thôi!” viên thu chi kia cẩn thận dè dặt nói: “Đám lưu dân kia ăn chùa mấy ngày nay, trong lòng khẳng định đã lĩnh hội đủ ân đức của ngài rồi, không bằng thu dẹp lều cháo đi thôi.”

Quách Lạc La thị sắc mặt biến đổi vài phen, cuối cùng khẽ thở dài, trong nhà không có gạo, nói sao cũng toi công a!

Nàng sắc mặt rất chi là “thương cảm” thở dài, đoạn phất phất tay nói: “Ừm, vậy hãy sai người truyền ra ngoài, nói đám lưu dân không cần đợi nữa, phát cháo miễn phí đã kết thúc.”

Vốn còn tưởng rằng sau khi nói vậy, đám lưu dân kia sẽ tự tản đi, ai ngờ chưa đến một khắc sau, liền có người đến bẩm báo, nói đám lưu dân kia đang quỳ trên mặt đất, thỉnh cầu phúc tấn nương nương ‘hiền minh cao quý’ khai ân, cấp cho bọn họ một miếng cơm ăn.

Quách Lạc La thị bèn đứng dậy đi ra cửa nhìn xem, thấy đám lưu dân đông nườm nượp quỳ đầy đất, không khỏi bị dọa xém nháy dưng.

Những người này phần lớn đều đã xếp hàng chờ ở đây từ khi trời còn chưa hửng sáng, cũng chỉ vì một miếng cơm lót dạ kia, ai ngờ mấy lão gia cao quý trong phủ lại nói, không phát nữa. Một nỗi thất vọng cùng nôn nóng nhất thời hiện lên trong đầu mọi người.

Liền thấy lúc này trước cửa phủ Bát a ca, trông cứ như mùa họp chợ, hàng trăm hàng ngàn lưu dân nhao nhao ầm ỹ tụ tập chung một chỗ, có người hướng vào cổng lớn tiếng cầu xin, có người tùm năm tùm ba mà xì xào bàn tán nghị luận ầm ầm cả lên, quả thật chen chúc chặn trước cửa phủ đến một con kiến cũng không chui lọt.

Sắc mặt Quách Lạc La thị bắt đầu có điểm không xong. Dù là trước cửa nhà ai tụ tập nhiều người như vậy, sợ là đều cảm thấy bất an thôi.

Rơi vào đường cùng, nàng khẩn cấp phân phó bọn hạ nhân đi đến những phủ khác xin cầu cứu, xem có thể cho mượn chút gạo hay lương thực gì đó không, trước đặng giải tán những người đó đã rồi nói sau, kết quả bọn hạ nhân trở về báo lại, ngoại trừ phủ Thập Tứ a ca cho mượn mười thạch gạo ra, những nhà khác đều nói không có.

Quách Lạc La thị sắc mặt trông càng khó coi hơn: “Được rồi, lấy một ít mễ lương tồn trữ trong phủ chúng ta và cả mười thạch gạo này đều đem ra bên ngoài đi, bảo bọn họ ăn xong thì nhanh chóng giải tán đi, àh, đừng quên nói cho họ biết đây là lần cuối cùng, về sau đừng tới nữa.”

Thế nhưng đám lưu dân kia cũng không phải ‘ăn xong rồi liền rời đi’ như Quách Lạc La thị đã nghĩ, ngược lại từng người một cứ như vậy ngồi ỳ trên đất, bọn họ nghĩ: dù sao mình cũng không có chỗ nào để đi, lại có thêm đám Kinh kỳ vệ lừng bắt người nơi nơi, không bằng cứ ngồi chờ chực ở đây cho rồi, vị quý nhân trong phủ kia tâm địa rất tốt, cứ lại cầu xin thêm vài lần nhất định có thể thưởng ra ngoài chút gì đó.

Quách Lạc La thị nghe bọn hạ nhân báo lại, tức giận đến mặt gần như tái xanh. Trong đầu thầm mắng lũ dân đen kia được một tấc lại muốn tiến một thước, phụng lòng tốt của người khác. Nhưng mà danh tiếng “tâm thiện từ bi” của nàng còn bày sờ sờ ra đó, lúc này làm sao dùng vũ lực cưỡng ép đuổi người đi được, vì thế một cảm giác ‘đâm lao phải theo lao’ không khỏi xông thẳng lên đầu.

Con người là một loại sinh vật quần cư, cũng là một loại sinh vật dễ dàng bị kích động nhất, đặc biệt là tại lúc một đám bụng đói kêu vang, ở trong trời đông giá rét tuyết rơi dày cộm, co quắp ngồi chờ chực một miếng cơm, vậy thì càng dễ dàng “kích động” hơn.

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng đen, trước cửa phủ Bát a ca lại bắt đầu xao động lên, mấy trăm lưu dân kêu khóc thảm thương, lớn tiếng khát thực, xông xáo âm ỹ, chỉ chốc lát sau, cục diện hỗn loạn la ra cả một mảnh.

“Cho chúng tôi ăn đi... cho chúng tôi ăn đi... sắp chết đói rồi... Cứu chúng tôi với!” Không biết là ai dẫn đầu, có người bắt đầu đập lên đại môn phủ Bát a ca, dần dần có thêm nhiều người nữa gia nhập vào. Cánh cổng son ở đại môn kia cho dù chất lượng có tốt hơn nữa, bị nhiều người đồng loạt đập như vậy, cũng phát ra thanh âm rầm rầm rầm, nghe mà dọa người.

Quách Lạc La thị lúc này sắc mặt đã trắng bệch, trong lòng bắt đầu hồi hận, phủ Bát a ca cũng không có nhiều thị vệ như phủ Ung thân vương, tính toán cả thầy cũng không hơn hai mươi mấy người.

“Phúc tấn, không được rồi, chúng ta đi thông tri cho Kinh kỳ vệ, để bọn họ đến đuổi đám này dân đen này đi.”

Quách Lạc La thị nghe vậy trong lòng khẽ động, nhưng nghĩ lại, cũng vì Kinh kỳ vệ ra tay máu lạnh tàn bạo, dân chúng càng thêm oán than dậy đất, phần nộ tận trời. Sở dĩ mình phát cháo miễn phí, không phải là muốn lan truyền thanh danh “Hiền vương” cho gia sao, nếu lúc này gọi Kinh kỳ vệ lại đây, vạn nhất lại phát sinh xung đột gì, chẳng phải là ‘kiếm củi ba năm thiêu một giờ’ sao.

Thời gian phi mau, trong nháy mắt đã qua mấy canh giờ, sắc trời đã tối hẳn, tiếng cầu khẩn bên ngoài cũng dần dần tiêu thất.

Trong lòng Quách Lạc La thị thở phào nhẹ nhõm, vượt lồng ngực mình, sắc mặt trắng bệch thở hỗn hển vài hơi.

“Người của chúng ta đều chuẩn bị xong chưa?” tại phủ Bát a ca cách đó không xa, có người cúi gằm đầu hỏi.

“Đại nhân yên tâm hết thầy đã chuẩn bị đâu vào đó.”

“Ừm... Trong phủ có mật thám của Niêm Can Xử chúng ta, đến lúc đó sẽ yên lặng mở cửa ra, các người nhớ kỹ, chỉ cần kích động đám lưu dân xông vào là được, trong phủ xảy ra chuyện, Bát a ca nhất định sẽ từ trong cung chạy về, kế điệu hồ ly sơn của gia mới thành.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Chiến

Nửa đêm, phủ Bát a ca bất chợt đại loạn, cũng không biết ai la lên một câu: Cướp lấy...

Bị đói rét cùng cực làm cho đầu óc mê muội, đám lưu dân trong thoáng chốc liền quên mất đây là nơi của vị Vương gia “hiền minh cao quý” kia, cũng quên mất màn giáo huấn tàn bạo của Kinh kỳ vệ, một cách khó hiểu, chúng nhân liền kẻ sau theo kẻ trước ầm ầm xông vào theo. Đợi đến khi Bát a ca Dận Tự nhận được tin, mặt mày xanh như tàu lá chuối dẫn người từ trong cung gấp gáp chạy về, trong phủ họ đã bị cướp sạch đến thảm thương.

“Phúc tấn đâu?” Dận Tự âm trầm như nước túm lấy một tên hộ vệ hỏi.

Còn đang chất vấn, lúc này trong phòng truyền đến tiếng trẻ con thút thít, Dận Tự biến sắc, nhanh như sao xẹt rảo bước đi vào, liền thấy lúc này Quách Lạc La thị đang ôm một đứa bé trai hơn hai tuổi thật chặt, trên mặt đều là kinh hoảng không biết phải làm sao. Thấy Dận Tự đã về, nàng lập tức òa khóc nhào tới, ô ô nói: “Gia, chàng đã trở lại, thật sự là hù thiếp thân sợ chết khiếp rồi.”

Dận Tự nghe vậy, lần đầu tiên hung dữ trừng mắt đe nạt Quách Lạc La thị, nếu nàng không tự cho mình thông minh làm cái chuyện phát cháo miễn phí gì đó, làm sao sẽ dẫn tới nhiều lưu dân như vậy.

“Hoảng Trú sao rồi?” Từ trong tay nàng ôm lấy nhi tử duy nhất của mình, nhìn thẳng bé không ngừng oa oa khóc lớn, trong mắt Dận Tự đầy đau lòng.

“Gia yên tâm, Hoàng Trú thằng bé không có chuyện gì.” Quách Lạc La thị lau nước mắt, đáng thương hề hề nói: “Đám lưu dân kia thật sự là một lũ vong ơn bội nghĩa. Thiếp thân cho bọn chúng một con đường sống, bọn chúng cũng không biết báo ơn, ngược lại... không phải gia mang theo Kinh kỳ về sao, vậy ngay bây giờ đi bắt lũ tiểu nhân kia, toàn bộ đều giết hết đi.”

Dận Tự nghe vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, đám lưu dân kia qua giáo huấn lần trước đã có kinh nghiệm, lúc này đã sớm giải tán tan tác từ lâu rồi, biết đi đâu mà bắt người.

Nhà mình đường đường là phủ của a ca hoàng tử, ấy thế mà bị một lũ dân đen “san bằng”. Dận Tự lồng ngực phập phồng, gương mặt ôn hòa vẫn nhã nhặn vẹo thành một độ cong kỳ quái. Quách Lạc La thị lúc này cũng hồi hận đến thúi ruột, nhìn ánh mắt phẫn hận của trượng phu, lần đầu tiên trong lòng xuất hiện cảm xúc kinh hoàng.

Đang trong tình trạng cực kỳ căng thẳng, thì một nam tử y phục mạnh mẽ, bên hông đeo đao, cước bộ vội vã chạy vào, kề sát tai Dận Tự nói gì đó, chỉ thấy chưa đến một giây sau, Dận Tự đột ngột trừng lớn hai mắt, hét lớn: “Người nói cái gì, Tứ ca hấn...”

“Bát gia không xong rồi...” ngay lúc này, lại có người chạy vào: “Công Tuyên Vũ Môn đã bị người mở ra... Có một đám hắc y nhân giao phong cùng quan binh thủ thành, lúc này đã chạy ra khỏi kinh thành.”

“Phế vật! Phế vật! Thật là một lũ phế vật!” cả gương mặt Dận Tự chột xanh đen một mảnh.

“Gia, Thái tử điện hạ muốn ngài lập tức trở về cung.”

Dận Tự cũng không còn để ý tới vợ con gì nữa, đem đứa bé trong ngực nhét vào trong lòng Quách Lạc La thị, cước bộ vội vã liền chạy ra ngoài.

“Lập tức phái người bao vây phủ Ung thân vương cho gia, một người cũng không được phóng xuất.”

“Dạ!”

Quách Lạc La thị nhìn trượng phu kinh hoàng mà đi, lúc này mới phát giác dường như có chuyện gì rất không tốt xảy ra.

Cửa nhà mình đột nhiên xuất hiện một đám người lạ mặt, tất nhiên Điem Nhi là người được báo tin trước tiên.

“Rất rõ ràng những người đó không phải lưu dân.” Xà thống lĩnh mặt đầy nghiêm túc bầm báo: “Phúc tấn, lấy nhân thủ của phủ chúng ta, nếu đối phương dùng vũ lực mạnh mẽ tiến công vào, chỉ sợ...” Điem Nhi nghe vậy cảm thấy trong lòng như có một con thỏ, điên cuồng nháy lợi hại, nhưng ngoài mặt vẫn cố duy trì bộ dạng trấn định, trầm giọng nói: “Xà thống lĩnh ngài hãy phái một người trực tiếp đi đàm phán, hỏi thử đối phương rốt cuộc có lai lịch gì, chạy đến phủ Ung thân vương muốn làm gì.”

Chỉ chốc lát sau, đã có người trở lại báo tin: “Bẩm phúc tấn, bên ngoài là Kinh kỳ vệ, nghe nói tối nay có lưu dân xông vào phủ Bát a ca tác loạn, do đó phụng lệnh cấp trên, đến bảo hộ chúng ta.”

Điem Nhi nghe xong trong lòng không khỏi chùng xuống, Kinh kỳ vệ này trực tiếp nghe theo Thái tử Dận Nhưng điều khiển, hẳn giam cầm trượng phu ‘trụ cột gia đình’ của mình ở trong hoàng cung, lúc này còn cho người bao vây cửa nhà, hẳn đây là muốn làm gì a, chẳng lẽ Khang Hy để đã...

“Phúc tấn, theo như thuộc hạ thấy bọn họ cũng không có ý xông vào.” Xà thống lĩnh trầm giọng nói: “Ngài hãy an tâm, chỉ cần thuộc hạ còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không để bọn họ động vào một sợi lông của ngài.”

Điềm Nhi khẽ gật đầu, sắc mặt có chút tái nhợt lên tiếng: “Ta dĩ nhiên là tin tưởng Xà đại nhân.”

Đêm nay, đối với cả kinh thành mà nói nhất định là một đêm không ngủ, đầu tiên là phủ Bát a ca bị đám lưu dân xông vào, rồi sau đó là công Tuyên Vũ Môn bị người phá vây, đợi đến gần sáng sớm thì phủ Ung thân vương cũng xuất hiện biến cố.

Điềm Nhi nắm thật chặt thanh đoản kiếm trong tay, núp sau cánh cửa phòng ngủ, cảm giác cửa bị đẩy mở ra, lập tức nhắm mắt lại, dùng sức đâm tới trước.

“Nàng làm cái gì vậy!” Có một thanh âm nổi giận ùng ùng vang lên.

Điềm Nhi mở choàng mắt, nam nhân mặt mày đen kịt đang gắt gao bắt lấy cổ tay nàng.

“Cạch...” thanh đoản kiếm keng một tiếng, rơi xuống đất, Điềm Nhi chân mềm nhũn, cứ như vậy mà ngã khuỵu xuống. Dận Chân một phen ôm chầm lấy eo nàng, nhìn thê tử sắc mặt tím tái vì không thở được, vội nói: “Điềm Nhi, mau hít thở, thở đi, đã không sao rồi, gia ở đây a...”

“Ô ô ô ô ô...” Sau một hồi khá lâu, Điềm Nhi gắt gao ôm cứng cổ trượng phu bật khóc lớn.

Một màn khóc này vừa mở màn chính là kéo dài hơn nửa ngày, Dận Chân biết nàng sợ hãi, cũng không ngăn lại, chỉ nhẹ nhàng mà vuốt ve dọc sống lưng nàng.

Nhìn thấy trượng phu đã thật nhiều ngày không gặp, Điềm Nhi có chút nói năng lộn xộn: “Tại sao lại xuất hiện ở đây, không phải Thái tử bắt chàng...”

“Ừm... trong lúc này có chút biến cố.” Thời gian cấp bách Dận Chân cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: “Đám người bên ngoài đã giải quyết xong cả rồi, ừm, gia sẽ để lại một nhóm người thủ ở đây, nàng tốt nhất cứ ở trong phòng là được.”

Điềm Nhi nghe xong vội nín lại áo trượng phu, lo lắng hỏi: “Chuyện của Hoàng a mã chàng có biết không?”

Dận Chân nghe vậy gật gật đầu, nói ra một câu làm cho Điềm Nhi gật bản mình: “Hiện tại Hoàng a mã đang ở trong đại doanh ngoại ô, cách kinh thành năm mươi dặm, trong ngày hôm nay sẽ hồi kinh.”

Nói như vậy, Khang Hy đế, vẫn còn sống!

Điềm Nhi nghe vậy nhất thời cảm thấy cả người đều buông lỏng xuống, chỉ cần ông ta còn sống, cục loạn của kinh thành chắc chắn sẽ rất nhanh được bình ổn!

“Gia mau đi đi.” Điềm Nhi dùng sức lau lau hai mắt đỏ ngầu: “Cẩn thận một chút, tiếp ở nhà chờ ngài.”

Dận Chân nhìn nàng một cái thật sâu, gật đầu, rồi lập tức đi ra ngoài.

“Phúc tấn, ngài không sao chứ?” Dận Chân đi rồi, đám hạ nhân hầu hạ trong phòng Phi Thúy, San Hô, Truy Nguyệt, Tiểu Hỉ Tử đều bu kín tới, lia lịa hỏi.

Điềm Nhi lắc lắc đầu, cũng trách mình vừa rồi quá căng thẳng đến ngu người, nếu thật sự có kẻ xấu tiến vào, đám hạ nhân ngoài này sao có thể không có động tĩnh gì chứ.

“Chủ tử, hiện tại thật tốt rồi, Vương gia đã trở lại a!” San Hô hớn hờ ra mặt nói.

Điềm Nhi nghe xong trên mặt cũng chỉ xuất hiện thần thái cao hứng, đoạn quay đầu hỏi Tiểu Hỉ Tử: “Bên ngoài thế nào rồi?”

Ai ngờ, chỉ một câu hỏi thông thường này, lại làm cho sắc mặt Tiểu Hỉ Tử trắng bệch một mảnh, chỉ thấy hần hình như không chịu đựng được nữa, phình phịch quỳ rạp xuống đất, ô ô nói: “Chủ tử, có rất nhiều người chết a, Vương gia dẫn người về... đều giết sạch a... Thi thể chồng chất ở cửa phủ chúng ta, nào đầu, nào cánh tay, cẳng chân, nơi nơi đều có, rất nhiều, rất nhiều máu a.”

Sắc mặt Điềm Nhi vì một cái, lập tức liền tái nhợt, chớp mắt vài cái, liền ngã đổ xuống giường.

“Hỉ công công!!” Truy Nguyệt vốn kiệm lời nhất, lúc này nổi giận liên tục chỉ trích: “Người nói với chủ tử những cái đó làm gì, còn không ngừng miệng.”

Tiểu Hỉ Tử cũng là bị những xác chết kia dọa sợ, lúc này mới bất chấp tất cả bật nói ra. Hiện tại nghe Truy Nguyệt chỉ trích, cũng mới kịp phản ánh lại, hung hăng tát cho mình hai bạt tai, đoạn dập đầu nói: “Đều là lỗi của nô tài, ô ô... Đều là nô tài vô dụng.”

Điềm Nhi hít một hơi thật sâu, run rẩy nói: “Được rồi, mau lau nước mắt đi, chuyện hôm nay cũng đều quên đi, coi như đây là một cơn ác mộng, tỉnh mộng thì không sợ nữa.”

Đuổi bọn họ lui xuống, chỉ chừa lại San Hồ làm bạn, Điềm Nhi cầm tay nàng thật chặt, liên tục khóc sụt sướt, nàng vốn là người nhát gan, mấy ngày nay lo lắng hãi hùng lại còn phải cố giả vờ không sao, đã khiến toàn bộ tinh thần nàng đã gần tiến đến bên bờ sụp đổ.

Không biết khóc bao lâu, Điềm Nhi vừa chảy nước mắt vừa ngủ thiếp đi, nàng hy vọng sau ngày mai, tất cả mọi thứ sẽ khôi phục vào quỹ đạo.

Y như lời Dận Chân đã nói, khi Điềm Nhi lại mở mắt ra lần nữa, Khang Hy đế đã về tới Tử Cấm thành. Nàng không biết bên bờ tường Tử Cấm thành sâu thẳm kia sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng có thể đoán ra, những ngày tháng bình yên của Thái tử Dận Nhưng dường như sắp kết thúc.

Mà chân tướng sự tình, cũng đúng như nàng nghĩ.

Trong ngự thư phòng, Khang Hy lạnh lùng nhìn Thái tử quỳ gối bên dưới, đứa con trai mà ông đã dày công bồi dưỡng hơn nửa đời người.

Bịch —— một tiếng, có một gói đồ màu vàng bị ném mạnh đến bên chân Thái tử.

Dận Nhưng vừa nhác thấy, đôi tròng mắt chợt co rút mạnh.

Đó là một bộ long bào, không phải là loại long bào Cầu long* bốn móng, mà là một bộ Kim long bào chân chính.

(*Cầu long: rồng có sừng)

“Đây là thứ lục soát được từ trong cung của người!” Khang Hy đế mặt không chút biểu tình, nhả từng chữ từng chữ mà hỏi: “Dận Nhưng, người rất mong trầm chết lắm sao?”

“Hoàng a mã, đây là có người hãm hại nhi thần, đây là có người hãm hại nhi thần a!” Dận Nhưng quỳ trên mặt đất, gào khóc chảy nước mắt nước mũi, biện bạch: “Ngài hiểu rõ nhi thần nhất mà, nhi thần sao có thể làm ra loại chuyện bất hiếu bất nhân này được.”

“Hừ... Hảo cho một cái hãm hại a.” vẻ phẫn nộ bất chợt hiện ra trên mặt Khang Hy đế, quả thực là phải dùng từ ‘tức sùi bọt mép’ mới có thể hình dung được, ngay sau đó không thềm ngó ngang tới nữa, giơ chân lên liền đá lên người Thái tử.

Dận Nhưng bị đau kêu lên một tiếng, lập tức liền ngã lăn ra đất.

“Chuyện người lén làm long bào là bị hãm hại sao? Người bề quan công kinh thành không cho dân chúng xuất nhập, đến mức tạo thành lưu dân bạo loạn là hãm hại sao? Viết mật tìn cho Tổng binh Ngạc Nhĩ Đa Tư, Khôn Ba Đồ, Luân Đa Tư, muốn bọn họ trợ giúp người một tay cũng là hãm hại sao?” Khang Hy để càng nói càng phần nộ, càng nói trong mắt càng lóe ra tia hận ý muốn cắn xé người.

“Dận Nhưng à Dận Nhưng, trăm tự nhận đối với người không bạc, người lại hồi báo trăm như vậy sao?”

“Hoàng a mã, nhi thần đáng chết, nhi thần đáng chết!!” Dận Nhưng nhìn mấy phong thơ bị Khang Hy ném xuống đất, nhận ra chính là mật tìn chính mình viết cho vài Chương quân Tổng binh, không khỏi kinh hãi đến ngũ tạng rách toạc, cũng không chịu được nữa mà thất thanh khóc rống lên.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Phế

Từ xưa đến nay, ‘quyền thế’ luôn là hai chữ khiến người mê muội nhất, đặc biệt chính là khi mình chỉ còn cách ngôi vị quyền thế “Thiên hạ chí tôn” kia một bước ngấn nữa, cho dù là Thái tử cũng sẽ không kiềm chế được mà sinh ra tâm tư không nên có.

Khang Hy để nhìn nhi tử quý mọp trên mặt đất mà van xin khổ sở, nhưng trong lòng ông lại không hề có một chút mảy mảy cảm xúc thương tiếc nào, trái lại còn dấy lên một tia sát ý rất nhỏ. Chỉ nghe ông lạnh lùng hỏi: “Dận Nhưng, trầm hỏi người, chuyện dịch bệnh ở Mộc Lan lúc trước, có phải do người làm không?”

Dận Nhưng nghe vậy trong lòng liền co bóp dồn dập từng lớp này đến lớp khác, cố gắng mở miệng: “Hoàng a mã, nói vậy là có ý gì, nhi, nhi thần không hiểu a.”

“Không hiểu ư?” Khang Hy để âm trầm nhếch khóe miệng: “Hôm nay trầm liền cho người hiểu rõ một cách triệt để, người đâu, dẫn người vào.”

Chỉ thấy một lát sau, một lão già thân người gầy còm, mặc đạo bào, quần áo tóc tai xơ xếch, ô ô kêu loạn, bị người túm lên. Thái tử Dận Nhưng vừa nhìn thấy, thần sắc đột biến, mặt cắt không còn hột máu. “Người, người là cái thứ quái nào, sao lại dám xuất hiện ở trước mặt bản Thái tử, người đâu, lôi nó xuống cho cô, lôi nó xuống...” (tưởng là ma nên gọi là “nó”)

“Dận Nhưng, người nhìn cho kỹ, hẳn là người không phải ma.” Trông dáng vẻ kinh hoàng đến cực điểm của Thái tử, trên mặt Khang Hy để càng lộ vẻ căm ghét.

“Không có khả năng, cô tận mắt nhìn thấy hãn...” Dận Nhưng lời nói còn chưa dứt, toàn thân liền run bắn lên, đem lời nói chưa hết cứng rắn nuốt trở vào trong bụng.

Khang Hy đế, ánh mắt lạnh như băng, mặt đầy trào phúng hỏi: “Người đã bị hạch đình hồng độc chết, cư nhiên lại có thể tái xuất hiện ở trước mặt, Dận Nhưng, có phải người rất ngạc nhiên hay không?”

Dận Nhưng nghe xong, cả người vã mồ hôi lạnh đầm đìa, bất thành linh, bổ nhào đến dưới chân Khang Hy, liên thanh nói: “Hoàng a mã, người chớ nên tin vào lời tiểu nhân gièm pha, chuyện bệnh dịch ở Mộc Lan, thật sự không hề liên quan đến nhi thần a!”

Khang Hy đế hừ lạnh một tiếng, kéo giạt vạt áo bị nắm lấy của mình ra, ra hiệu cho thị vệ lấy vải bố nhét trong miệng lão đạo sĩ ra.

“Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng.” Lão đạo kia sĩ lúc này đã sợ tới mức gan mật đều rách toạc (ý là sợ bể mật), quỳ mọp trên mặt đất, dập đầu nói: “Thảo dân chỉ phụng lệnh Thái tử điện hạ mới hạ loại thuốc kia a, bệ hạ tha chết a.”

“Người lão già này nói xằng bậy gì đó!” Dận Nhưng kinh hoảng mà tức giận mở miệng mắng, chỉ vào mũi lão đạo sĩ kia, quát đến lạc cả giọng: “Dám ở trước mặt Hoàng a mã vu xấu cô, người quả thật to gan, cấu vật, tiện nô tài, nói, là ai chỉ thị người làm vậy? Cô phải tru di cửu tộc nhà hãn.”

Khang Hy đế nhìn Dận Nhưng hoàn toàn không hề có một chút phong độ của người kế vị, tựa như con chó điên mà gào loạn. Trong mắt lóe lên tia thất vọng thật sâu. Tru di cửu tộc? Toàn bộ thiên hạ chỉ có hoàng đế mới có tư cách tru di cửu tộc, Dận Nhưng hãn quả nhiên lòng mang bất trắc. Trong lòng Khang Hy, một chút tình cảm phụ tử sau cùng đã lập tức đoạn tuyệt, chỉ nghe ông ta mặt không chút biểu tình, hỏi lão đạo sĩ kia: “Người nói thuốc kia là vật gì, nói rõ ràng rành mạch cho trẫm.”

Lão đạo sĩ run giọng nói: “Loại, loại thuốc kia tên là Ma đà phẩn, nếu người dùng vào phải sẽ sinh ra một loại triệu chứng giống như dịch bệnh, tinh thần suy yếu, sốt cao không lùi, nếu không có giải dược, cũng chỉ có thể phó thác cho trời. Lúc ở Mộc Lan, Thái tử điện hạ lệnh cho thần đốt lên trong lều lớn... Sau đó, sau đó... Tứ a ca và Thập Ngũ a ca... xin bệ hạ tha mạng, xin bệ hạ tha mạng a!”

“Một bên nói bậy nói bạ, một bên nói bậy nói bạ!” Dận Nhưng lúc này thật sự đã chấn kinh đến cực điểm, chỉ nghe hấn hét lớn: “Hoàng a mã, người chớ nên tin hấn. Tứ đệ cùng Thập ngũ đệ, chính là bị nhiễm dịch bệnh, căn bản không phải là người nào làm ra, lại nói, lại nói nhi thần lúc ấy cũng bị nhiễm bệnh a...”

“Bởi vì Thái tử điện hạ chỉ hít vào một lượng cực nhỏ, sau đó lại ăn giải dược.” Đón nhận ánh mắt phẫn hận của Dận Nhưng, lão đạo sĩ đầu cúi gằm, run lấy bậy nói.

Nhìn Dận Nhưng liên tục làm trò hề, lại nhớ tới đứa con trai kia của mình, tuổi còn trẻ như thế đã phải hờn đoạn tại Mộc Lan. Khang Hy để nhắm chặt hai mắt, khi mở ra đã là sát ý dài dặc, lập tức liền nói: “Dận Nhưng, người sát hại huynh đệ thủ túc, dòm ngó để vị, vô quân vô phụ, người vi loạn cương thường* như thế, sao có thể sánh được với ngôi vị của người thừa kế chứ, trẫm đã quyết sẽ phế bỏ danh hào Thái tử của người, người đâu, đem đứa con bất hiếu này nhốt vào Hàm Dương cung, đợi trẫm chiêu cáo thiên hạ, bầm báo rõ với tổ tông xong, sẽ tái luận xử.”

(*cương thường: là đạo thường của con người, gồm tam cương ngũ thường, trong đó, tam cương gồm: quân thần, phụ tử, phu phụ; ngũ thường: nhân, lễ, nghĩa, trí, tín)

Chuyện Thái tử bị Khang Hy để nhốt lại, giống như một trận cuồng phong, gần như ngay lập tức quét sạch toàn bộ kinh thành. Mọi người cũng không ngốc, đủ loại chuyện rất bất bình thường trong khoảng thời gian này

xảy ra, tất nhiên đều xem vào trong mắt, nay Thái tử bị giam lỏng, địa vị của hắn lập tức tràn ngập nguy cơ. Cùng theo phe Thái tử thì ruột gan đều nát, đối nghịch với Thái tử thì hoan hô mừng rỡ, một loại không khí hưng phấn xen lẫn xao động bất an, bắt đầu càng diễn ra càng mãnh liệt.

Thế nhưng, tuy Khang Hy đã hạ quyết tâm muốn phế bỏ địa vị của Dận Nhưng, nhưng dù sao đối phương cũng đã làm hoàng Thái tử vài chục năm, cũng không phải chỉ một đạo thánh chỉ muốn phế là có thể phế ngay được, vả lại chuyện xuất binh bình định Chuẩn Cách Nhĩ lần này vẫn chưa hoàn toàn hạ màn, lúc này không phải là thời điểm để làm ra chuyện phế Thái tử. Cho nên Khang Hy để hoàn toàn phớt lờ sự xao động bất an của chúng triều thần, đối ngoại chỉ lấy danh nghĩa: “Thái tử giám quốc không nên thân, dẫn đến việc lưu dân bạo loạn, trăm thực thất vọng, lệnh cho hắn đóng cửa nghiêm ngẫm lỗi lầm.” để áp chế chuyện này.

Lần này xuất chinh Chuẩn Cách Nhĩ đại thắng trở về, tất nhiên là khắp chốn ăn mừng, luận theo công trạng mà ban thưởng, đám quan văn võ trong triều cũng thức thời, ngầm hiểu ý bỏ qua không đề cập tới chuyện Thái tử, chỉ hướng về Khang Hy ca công tụng đức, viết là: Ngô hoàng công đắp nghìn đời, chính là vị Thiên cổ nhất đế.

Khang Hy bật cười ha hả, khiêm tốn mà bày tỏ đây đều là thành tích của chúng tướng sĩ anh dũng bất khuất chiến đấu... bla bla bla. Mà những người được ban thưởng theo công trạng lần này, có hai người nổi trội nhất, một người chính là Thập Tứ hoàng tử Dận Trinh. Khang Hy để dẫn theo hắn lên chiến trường, đứa con trẻ tuổi này quả không phụ mong đợi của ông, hắn chiến đấu anh dũng, kỷ luật nghiêm minh, cùng ăn cùng ở cùng bị thương với chúng binh sĩ, tự mình tiến lên đầu làm gương, từng lãnh binh chém hơn một ngàn quân địch, thành công dựng lên uy danh cho mình. Được Khang Hy để vinh danh là một tân Ba Lỗ Đồ của Mãn Thanh.

Mà vị thứ hai, lại càng tài giỏi hơn, người này tên là Niên Canh Nghiêu, tuy tuổi còn trẻ, nhưng trong chiến dịch ở Chuẩn Cách Nhĩ lần này, biểu

hiện cực kỳ vượt trội, hãn quân sự tài giỏi, được Khang Hy đế tán thưởng, rốt cuộc ngoại lệ đề bạt hãn lên chức tướng quân, mà người này cũng thật có bản lĩnh, lúc quân Chuẩn Cách Nhĩ tháo chạy, hãn lãnh binh một đường ngàn dặm đuổi giết, trải qua bảy ngày bảy đêm, cuối cùng thành công chặn được Cát Nhĩ Đan tại bờ sông, dồn bức hãn ta tự sát thân vong, công lao giết được thủ lĩnh kẻ địch này, có thể nào lại không lớn.

Cuối cùng, Khang Hy đế hạ chỉ, phong Thập Tứ hoàng tử Tuân bối lạc Dận Trinh làm Tuân quận vương, ban thưởng vô số vàng bạc châu báu. Lại phong cho Niên Canh Nghiêu làm Tổng đốc Tứ Xuyên, thưởng vô số trân bảo, riêng muội muội hãn là quý nhân Niên thị, cũng thăng vị lên phi.

Trong khoảng thời gian ngắn, phủ Thập Tứ a ca cùng Niên phủ người đến người đi không ngừng, thanh thế to lớn như vậy, quả thực làm người ta chói mắt không thôi.

Như thế, sau năm ngày liên tục ăn mừng, cả triều đình mới xem như thoáng bình lặng xuống, lại qua nửa tháng sau, Khang Hy đế lại đột nhiên vạch lỗi cũ, đầu tiên ra lệnh cho Tứ hoàng tử Ung thân vương Dận Chân phụng chỉ điều tra gia sản của Lăng Phổ - nguyên tổng quản phủ nội vụ, cũng chính là nãi công* của Thái tử Dận Nhưng, qua kiểm chứng, chỉ mỗi số hiện ngân (tiền mặt) lục soát được từ trong nhà Lăng Phổ đã hơn 50 vạn lượng, ngoài ra còn có đủ loại khế đất khế nhà, châu báu ngọc khí thì nhiều không đếm xuể.

(*nãi công: trượng phu của nữ mẫu)

Khang Hy đế đọc tấu dâng, đại nộ: “Lăng Phổ tham lam cự phú, một đám các người khăng định trước đó đều biết, cứ sao không dâng tấu bẩm báo cho ta, đều là lũ hạ thần bất trung bất nghĩa, ta còn cần đám phế vật các người làm gì, bla bla...”

Bên dưới liền có một kẻ lanh trí, nghe vậy, lập tức đi lên trước quỳ khóc nói: “Bệ hạ a không phải chúng thần dối gạt ngài a, mà quả thực là trong lòng khiếp đảm a, số của cái không lồ Lăng Phổ vợ vét được này, tất cả đều là cấp cho Thái tử điện hạ a, chúng thần sao dám nói ra chuyện này a.”

Khang Hy lập tức làm ra bộ dạng chấn kinh, lắc đầu lia lịa, tỏ vẻ Thái tử từ trước đến nay là một hảo hài tử tuyệt đối sẽ không làm ra như thế.

Người bên dưới nghe xong, khóc càng thêm lợi hại, ‘chỉ thiên đối địa’ mà chứng minh, nào là: bệ hạ ngài là bị Thái tử che mắt a, kỳ thật hẳn còn tác oai tác quái hơn rất nhiều a, chẳng những chỉ thị cho nãi công vợ vét cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân chúng, mà tính tình còn ngang ngược thô bạo, đối với người mạo phạm mình không đánh thì bức chết. Không chỉ có thế, hẳn còn tự tiện dùng uy quyền quy tụ vây cánh, thời thời khắc khắc thương nhớ cái ghế dưới mông ngài đó a, quả thực là một người bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa a, triều Đại Thanh chúng ta, không thể nào để cho người như vậy làm Thái tử a, nếu không thế nào cũng sẽ sụp đổ a, bla bla... a.

Khang Hy nghe vậy hướng về chúng văn võ bá quan lạng ngắt như tờ bên dưới, đoạn hỏi: lời hẳn nói là thật sao?

Chúng văn võ bá quan người nhìn ta, ta nhìn người, đoạn đồng loạt quỳ xuống hô: “Chúng thần đáng chết.”

Khang Hy để hết “chấn kinh” lại “bi thương” a, ông thật sự không muốn chấp nhận sự thật đứa con trai mình bồi dưỡng mấy chục năm dĩ nhiên lại là loại người như vậy, đương trường liền chảy nước mắt “thương tâm” a. Chúng văn võ bá quan liền tranh nhau nói: Bệ hạ a, ngài đừng quá thương tâm, không phải ngài sai, mà đều là cái tên Thái tử xấu xa bất hảo kia, hẳn dùng cái mặt mo núc đầy thịt trông như thành thật phúc hậu kia, thành công lừa gạt ngài, lừa gạt toàn bộ thiên hạ, ô ô (rõ thật là quá bất hạnh a)... Bất quá, cái gọi là “hồ ly cuối cùng cũng sẽ tự lòi đuôi”, hiện tại ngài không

phải đã phát hiện ra bộ mặt thật của hãn sao, vẫn còn chưa muộn a, bla bla bla...

Vì thế, chờ Khang Hy để khóc xong xuôi, ngay tắp lự liền biểu hiện ra khí thế trông như: vì thiên hạ xã tắc, trăm phải vì đại nghĩa mà bỏ qua thân tình. Ông hạ lệnh điều tra triệt để tất cả liên quan đến Thái tử, tuyệt đối không nhân nhượng. Cứ thế, ba ngày sau, đối mặt với chồng chồng văn kiện liệt kê tội trạng của mình, Thái tử hết đường chối cãi.

Khang Hy để rơi lệ viết chỉ dụ:

Trẫm kế thừa cơ nghiệp vĩ đại của thái tổ, thái tông, thế tổ đã năm mươi lăm năm, trước nay luôn tận tâm tận tụy, chăm lo quần thần, nhân ái nuôi dân, luôn lấy thiên hạ thái bình làm vụ lệnh quan. Dận Nhưng bất pháp tố đức, bất tuân trăm huấn (trái với lời dạy tổ tiên, không tuân lời trăm huấn), chuyên tứ ác bạo lệ dân loạn, khó nói thành lời, đủ mọi chuyện ác không sao kể xiết. Trẫm còn mong hãn hối lỗi sửa sai, cố ẩn nhẫn khoan dung đến ngày nay. Trẫm lại biết Dận Nhưng bản tính xa hoa, cho trượng phu Lăng Phổ của nhũ mẫu y làm tổng quản phủ nội vụ, để y dễ dàng thủ dụng. Nào ngờ Lăng Phổ càng tham lam có thừa, khiến cho bao người không khỏi oán hận... (tình lược vô số tội trạng). Thiết nghĩ nếu lấy người bất hiếu bất nhân này làm một vị quân vương, há sao có thể gánh vác được tổ nghiệp (viết đến đây, đoạn nhào lên long ý khóc lớn; chúng đại thần: cả đám cùng nhau nhào khóc theo).

Vì thế Khang Hy năm thứ 55, ngày mùng 8 tháng 12, Khang Hy để phế truất ngôi vị Thái tử của Dận Nhưng, giam lỏng trong Hàm An cung. Ngày hôm sau, đích thân soạn tế văn chiêu cáo thiên địa, thái miếu, xã tắc (thần đất và thần lúa), lại qua ngày hôm sau, ban chiếu thiên hạ.

MTY: Aaaa.... hận nhất là dịch mấy cái đoạn chiếu thư này nọ, toàn dùng từ cổ, lại toàn là dạng câu 4 chữ súc tích, khó hiểu, lại còn câu cú tùm lum, chết mất thôi... =.=’

P/s: trong truyện có vài chỗ để tên “Doãn” thay vì “Dận”, mình tự sửa lại.

Về vấn đề tên “Dận” có vài tài liệu để là “Doãn”, điều này cũng đơn giản. Khi Dận Chân lên ngôi, vì kiêng húy tên nhà vua, đã bắt các anh em có cùng tên chữ “Dận” đổi thành “Doãn”, riêng em ruột Dận Trinh, vì chữ “Trinh” phát âm gần giống “Chân” nên được đổi thành Doãn Đê, do đó ở một vài tài liệu, các bạn sẽ thấy tên của Thập Tứ a ca, có tác giả sẽ để là Doãn Đê.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Định

Trong cuộc chiến tranh chính trị tàn khốc “từ Thái tử biến thành phế Thái tử” này, không thể nghi ngờ Dận Nhưng là người xui xẻo nhất, đương nhiên, chúng ta cũng phải tin tưởng, xui xẻo cũng không chỉ có mỗi một mình hắn...

“Vạn tuế gia!” Lý Đức Toàn dè dặt đi tới, bấm báo: “Lương phi nương nương đã quỳ ở ngoài điện hai canh giờ, lúc này thể lực đã không thể chống đỡ nổi, ngắt xiù rồi ạ.”

Khang Hy nghe vậy, trên mặt chẳng những không xuất hiện bất kỳ vẻ đau lòng nào, ngược lại còn thêm âm trầm. Phàm là hoàng đế đều có chung một tật xấu, đó chính là không chấp nhận nhất chuyện người khác cãi mệnh lệnh của mình, mà lúc này cách làm của Lương phi không thể nghi ngờ đã nghịch ý của Khang Hy đế, đương nhiên ông ta sẽ không cao hứng nổi, nhưng không bao lâu sau, còn xảy ra một chuyện càng làm cho ông ta mất hứng hơn.

Nhìn Cữu a ca, Thập a ca, Thập Tứ a ca trước mắt quỳ trên đất, gân xanh trên trán Khang Hy để nhảy lợi hại.

“Đám người các người có chuyện gì mà nhất định phải diện kiến trẫm?”

“Hoàng a mã!!” Cữu a ca Dận Đường hai đầu gối chạm đất, lết lên trước vài gối, mặt mày đều tràn ngập lo lắng nói: “Chuyện lần này Thái tử làm, Bát ca cũng không hề hay biết gì a, huynh ấy vốn là người hiền lương nhất, đối đãi với chúng huynh đệ thì càng tốt không cần phải nói. Ngài hãy nhìn vào phần tình cảm xưa nay mà bỏ qua cho huynh ấy một lần này đi.”

“Hảo cho một cái chẳng hay biết gì!” Khang Hy đế cười lạnh một tiếng: “Dận Tự nhu gian thành tánh, vọng súc chí lớn, nhân lúc trẫm không có trong kinh thành mà khích động Dận Nhưng, khiến hãn phạm phải sai lầm lớn, kẻ gian nịnh như thế, sao có thể miễn xá, ý trẫm đã quyết, giao hãn cho Tông Nhân Phủ xử trí, các người không cần nhiều lời nữa.”

“Hoàng a mã ngài thật sự hiểu lầm Bát ca rồi!” Dận Đường tiếp tục cầu xin: “Nhi thần có thể dùng tánh mạng đảm bảo, Bát ca tuyệt đối không có tâm tư này.”

Dận Ngã, Dận Trinh còn lại nghe vậy, cũng đồng thanh nói: “Nhi thần nguyện đem tánh mạng đảm bảo Bát ca, thỉnh Hoàng a mã thu hồi mệnh lệnh.”

Ban này cũng đã nói, làm hoàng đế hận nhất người khác cãi lệnh của mình, mà trừ bỏ điểm ấy ra, còn có một cái càng hận hơn, đó chính là người khác uy hiếp mình.

Cho nên không ngoài suy đoán, Khang Hy đế phần nộ, chỉ thấy trên hai mu bàn tay xương xẩu của ông nổi đầy gân xanh, trên mặt cười lạnh nói: “Ba người các người quả thật rất có nghĩa khí, trẫm từng nghe nói trong triều xuất hiện Bát Gia Đảng, hôm nay xem ra quả đúng như thế, hừ, tâm tư của các người, đừng tưởng rằng trẫm không biết, chẳng qua là muốn ủng hộ lập Dận Tự, đợi hãn ngày sau đăng cơ, phong cho mấy người các người làm Thế tập Thân vương*.”

(* Thế tập Thân vương: là ngôi vị Thân vương cha truyền con nối, thông thường các vương gia truyền tước lại cho con trai mình, nhưng sẽ bị giáng xuống một cấp; chỉ có các Thế tập Thân vương là được giữ nguyên tước vị khi truyền lại cho con.)

Đám người Dận Đường nghe vậy không khỏi thần sắc đại biến, Thập Tứ a ca trẻ tuổi ngạo khí nhất trong đám, không khỏi cứng cổ tranh luận:

“Hoàng a mã nói vậy là đã vu xấu cho chúng nhi thần, Bát ca là ca ca của chúng con, cho dù huynh ấy đã phạm vào điều gì sai, làm đệ đệ há có thể khoanh tay đứng nhìn? Chuyện vô tình vô nghĩa này, con không làm được.”

Khang Hy nghe được lời chõng đối này, không khỏi tức giận cười khẩy nói: “Nếu theo như lời người nói, quả thật là nhớ đến tình cảm thủ túc, vậy trăm hỏi người, chẳng lẽ Dận Nhưng không phải là ca ca của người, hẳn phạm sai lầm bị phạt, có sao trăm không thấy người đến cầu tình?”

Thập Tứ a ca bị chặn nghẹn họng trân trối, hãy còn cãi chày cãi cối: “Con người mười ngón tay còn có ngón ngăn ngón dài, có thân có sơ, khó tránh khỏi bất công.”

“Ai là thân, ai là sơ?” Khang Hy để giận dữ, chỉ vào Dận Trinh mắng: “Trăm thấy chính là các người kết bè kết cánh, nuôi dưỡng tâm tư đáng chết.”

Dận Trinh nghe vậy trong đôi mắt hồ lộ ra tia quật cường, chỉ thấy hăn vụt đứng lên, đoạn nói: “Nếu Hoàng a mã không tin vào tấm lòng ‘trung quân yêu phụ’ của nhi tử, nhi tử nguyện lấy cái chết chứng minh trong sạch.” Dứt lời, liền hướng về một cây cột đỏ bên cạnh, cúi đầu đâm tới.

Khang Hy thấy vậy trong lòng giật thót, mở miệng toan gọi tên hăn. May mà Thập a ca Dận Ngã tay mắt lanh lẹ lập tức ngăn cản hăn, hai huynh đệ vì va mạnh vào nhau, bèn lăn lộn trên mặt đất. Dận Trinh cũng không đứng dậy, chỉ nâng cánh tay lên che mắt, trong đó truyền đến tiếng nghẹn ngào mơ hồ. Khang Hy vừa rồi bị kinh hách, lúc này lại thấy nhi tử khóc lóc ủy khuất như thế, thần sắc trên mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng thu lại lệ sắc. Cữu a ca Dận Đường thấy rõ ràng, liền cầu xin: “Xin Hoàng a mã khai ân, bỏ qua cho Bát ca đi!”

Ước chừng cuối cùng cũng bị mấy nhi tử cầu xin động lòng, nửa tháng sau Khang Hy để hạ chỉ, cách chức địa vị bối lạc của Dận Tự, giáng xuống

làm bối tử, lệnh hãn hồi phủ đóng cửa tự kiểm điểm.

Hoa nở hai đầu, cả cảnh hỗn loạn. Triều đình sinh ra đủ chuyện, tạm thời không nói đến, riêng nói lúc này trong phủ Ung thân vương, Diềm Nhi ngược lại đang cười mặt mày như nở thành hoa loa kèn.

“Ngạch nương, ngạch nương, Hoảng Thì rất nhớ người.”

“Ngạch nương, đây là kẹo táo Hoảng Quân để giành cho người, mua ở trên đường á, ăn ngon ơ là ngon.”

“Ngạch nương, hôn ——” ba tiểu bảo bối, huynh tranh đệ giành, chen lấn bên cạnh ngạch nương cầu yêu thương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười đều là nụ cười lấy lòng.

Diềm Nhi lần lượt ôm từng đứa, thanh âm dịu dàng nói chuyện cùng chúng, nói mãi thật lâu mới để cho người dẫn xuống nghỉ ngơi.

“Hoảng Đán.” Nhìn đại nhi tử đã dần dần lớn hơn trước mắt, Diềm Nhi ôm thẳng bé, dịu dàng hỏi: “Những ngày qua ở bên ngoài hết thấy đều tốt chứ?”

Hoảng Đán gật gật đầu: “Ngoại tổ phụ thương chúng con lắm.” Khác với đám em Hoảng Thì tuổi còn quá nhỏ, chỉ xem đây là dịp xuất ngoại du ngoạn. Hoảng Đán đã vào thư phòng đọc sách, đối với mục đích mẫu thân vội vàng đưa mình cùng bọn đệ đệ đi, thật ra thẳng bé trong lòng biết rõ. Những ngày qua nó không lúc nào là không lo lắng cho cha mẹ, ngoài mặt lại phải giả vờ kiên cường, bởi vì nó là ca ca, nó còn phải chăm sóc cho chúng đệ đệ còn bé bỏng.

“Tám Cân thật sự là đứa con ngoan của ngạch nương!” Nhìn biểu tình rõ ràng đã hiểu chuyện rất nhiều của nhi tử, Diềm Nhi hốc mắt đỏ lên, bất giác liền gọi nhũ danh của thẳng bé: “Cũng là ca ca tốt nữa.”

Hoảng Đán nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng, bất quá cả gương mặt nhỏ cũng đặc ý hơn nhiều.

“Ngạch nương, sao nhi tử không thấy a mã?”

Điềm Nhi nghe vậy lau nước mắt rồi cười nói: “Gần đây triều đình có nhiều chuyện, a mã con có hơi bận rộn, qua vài ngày nữa là ổn thỏa thôi.”

Đoạn thời gian này, đầu tiên là đại thắng Chuẩn Cách Nhĩ rồi sau đó lại là Thái tử Dận Nhưng bị phế, Dận Chân liền bận bù đầu, thậm chí từ cái đêm kinh hồn kia đến giờ, vẫn chưa thấy trở về nhà.

Nghênh đón bọn nhỏ trở về, cả trái tim Điềm Nhi mới xem như hoàn toàn thả lỏng xuống, đêm đó liền phá lệ ngủ say, thế cho nên nửa đêm bên cạnh mình có thêm một người cũng không phát giác ra.

Ánh ban mai hơi mờ, Điềm Nhi đang ngủ say sưa, bỗng nhiên cảm giác có người tác quái trên người mình, sắc mặt nàng đột biến, mắt còn chưa mở ra, ngoài miệng đã trách mắng: “Người thật là to gan... Gia?”

Phủ sát trên người nàng, trong miệng đang ngậm một đầu thỏ ngọc của nàng, nam nhân âm ừ hừ một tiếng xem như trả lời. Nếu tính ra, hai vợ chồng nàng đã hơn ba tháng chưa gần gũi, vì thế động tác của trượng phu lúc này có thêm vài phần gấp gáp.

Người này, vừa có tinh thần liền bắt đầu làm chuyện xấu rồi. Trong lòng Điềm Nhi thầm mắng, nhưng thân mình lại bất tri bất giác nhũn ra thành một bãi xuân thủy, hai tay nâng lên ôm lấy cổ trượng phu, lúc này nàng mới phát giác, nguyên lai mình cũng khát vọng loại thân mật da thịt này.

Cửu biệt thăng tân hôn, nói đại khái là như thế, màn triều miên lần này đến cuối cùng cũng đã trở nên không thể văn hồi nữa, thần kinh của bọn họ truyền đến vô số hoa lửa hưng phấn, hạ thân của họ va chạm vào nhau vô cùng kịch liệt. Điềm Nhi ngồi trên người hãn, càn cổ trắng bóng của nàng

ngửa thành một độ cong tuyệt mỹ, trong cổ họng truyền đến tiếng nức nở như mèo con, trên mặt Dận Chân cũng vì khoái cảm mà trông có vài tia dử tợn, đôi bàn tay to của hắn vững vàng đè lại hông Điem Nhi, kịch liệt va chạm như không cần mạng.

Một màn hoan ái không biết giằng co bao lâu mới được xem là hơi dừng lại. Hai vợ chồng cứ ôm ghì lấy nhau, hưởng thụ dư vị sau đó. Dận Chân ve vuốt bờ mông nhỏ của người nào đó, đầy ý cười nói: “Lần này ngược lại cũng không ngắt đi.”

Điem Nhi nghe vậy không khỏi xấu hổ, chuyển khai cái miệng nhỏ a ô một ngụm cắn lên lồng ngực trượng phu. Dận Chân lại không để ý, ngược lại lộ ra vẻ cao hứng cực kỳ khi chọc tức được con mèo con, Điem Nhi chun chun cái mũi nhỏ, hừ một tiếng nói: “Gia không còn bận việc sao?”

Nghe thanh âm đầy ắp u oán này, khóe miệng Dận Chân khẽ nhếch, hiếm khi khen ngợi, nói: “Ừm, đoạn thời gian này cũng vất vả cho nàng, làm không tệ.”

Ngày đó Thái tử đột nhiên làm khó dễ, giam lỏng hắn trong hoàng cung, hắn cũng không kịp liên hệ về phủ, vốn tưởng nha đầu kia không biết sẽ hoảng loạn thành cái dạng gì, nhưng ngoài dự đoán, thê tử của hắn biểu tình vô cùng điềm tĩnh, lại không thấy chạy vào cung cầu tình, cũng không như con ruồi không đầu bay loạn, mà đóng chặt cửa, an định nhân tâm trong phủ, khiến hắn cũng không phải lo lắng chuyện cửa nhà. Cũng vì chuyện lần này mà khiến Dận Chân có nhận thức mới về thê tử, nàng không phải một tiểu nha đầu chỉ biết làm nũng ăn vạ, ở thời điểm then chốt, nàng cũng sẽ trở nên trầm ổn, làm được tất cả mọi thứ mà một Ung thân vương phúc tấn nên làm.

“Thiếp thân cũng không làm cái gì.” đối với lời khen hiếm có, Điem Nhi có chút ngượng ngùng nói: “Kỳ thật toàn do Xà thống lĩnh bọn họ hộ vệ, trong phủ mới có thể bình an đến nay.”

“Khiêm tốn như thế cũng không giống tiểu Điem Nhi của gia.” Ngắt cái mũi nhỏ nhỏ kia, Dận Chân trêu ghẹo cười nói.

Điem Nhi bất mãn đập tay hấn, đoạn hỏi: “Gia, chuyện trong cung đều đã ổn thỏa chưa?”

Giữa hai đầu mày Dận Chân có nét thoải mái lãng lã, vừa nhìn cũng biết tâm tình vô cùng tốt, hấn nghe vậy gật đầu nói: “Ừm, đại khái cũng đã kết thúc.”

Điem Nhi nghe vậy trong lòng mừng rỡ, song vẫn có nghi vấn, liền tranh thủ thời cơ hỏi: “Gia, Thập tam đệ muội từng truyền tin cho thiếp, nói Hoàng a mã bị dư nghiệt Chuẩn Cách Nhĩ đâm bị thương, việc này là giả sao?”

Dận Chân nghe vậy sắc mặt khẽ biến, bỗng nhiên thấp giọng thờ dài, thốt ra một câu khiến Điem Nhi cực kỳ bất ngờ.

“Lần này Thập tam đệ không cùng trở về.”

“A?” Điem Nhi hơi kinh ngạc, lần này Thập Tam a ca Dận Tường cũng tùy quân xuất chinh, làm sao lại... Chẳng lẽ... cũng không phải a.

“Thập Tam a ca rốt cuộc bị làm sao?”

Một lát sau, Dận Chân trầm giọng nói: “Thập tam đệ theo dõi hành tung hoàng đế, đã bị Hoàng a mã giam lỏng.”

Cái gì? Lần này Điem Nhi mới đúng thật là chấn kinh. Hai chữ “giam lỏng” đối với đám hoàng tử tôn thất mà nói, không chỉ đơn giản là một tù, đó gần như là ngồi tù vậy. Thập Tam a ca đến tột cùng đã làm chuyện gì khiến Khang Hy đế tức giận như vậy.

Đối với chuyện của Dận Tường, Dận Chân tựa hồ không muốn nói nhiều, chỉ nhàn nhạt nói với Điềm Nhi: “Ừm, nàng thân thiết với Thập tam đệ muội nhất, qua vài hôm nữa đến phủ thăm nàng ta một chút xem, hẳn với nàng ta là nếu gặp chuyện gì khó khăn thì đừng ngại cứ mở miệng. Về chuyện của Thập tam đệ...” Dận Chân thở dài một cái: “Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có thể như vậy thôi.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Gặp Lại

Điềm Nhi nghe vậy, trong lòng mặc dù nặng nề, nhưng ngoài miệng dịu dàng nói: “Thiếp đã biết, thật không ngờ chỉ mới vài tháng ngắn ngủn, lại phát sinh nhiều chuyện như vậy.” Trong giọng nàng đều chứa đầy thổn thức.

Đề tài liền ngưng tại đó, Điềm Nhi cũng không có tâm tình hỏi tiếp, nàng nhắm mắt lại, đầu tựa trên lồng ngực trượng phu, trên da truyền đến nhiệt độ mồ hôi ẩm ướt cùng tiếng tim đập vững vàng theo quy luật trong lồng ngực, khiến nàng cảm thấy an tâm, dần dần ngủ thiếp đi.

Dận Chân cúi đầu nhìn nàng, sau đó vươn tay kéo tấm chăn gấm màu hồng cánh sen lên, đắp lên cả hai người, ôm tiểu nhân nhi trong ngực cũng nhắm mắt lại theo. Dù sao, đoạn thời gian này, hãn cũng đã mệt mỏi đến mức không chịu nổi.

Ngày hôm sau, Điềm Nhi quả thật đi một chuyến đến phủ Thập Tam a ca, ngoài dự đoán là Triệu Giai thị đối với chuyện Dận Tường bị giảm lòng cũng rất thông suốt, nàng nói với Điềm Nhi rằng nàng đã bẩm rõ lên với Khang Hy, muốn đến nơi Dận Tường bị giam lỏng chăm sóc hãn.

Điềm Nhi nghe xong không khỏi đỏ hốc mắt: “Chuyến đi này, cũng không biết khi nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau...”

Triệu Giai thị trong nụ cười mang theo nước mắt nói: “Hôm nay vừa vãn mà tẩu tối, buổi tối nay cũng đừng đi, chúng ta không say không về.”

Điềm Nhi không khỏi nghẹn ngào gật đầu nói: “Thừa dịp tốt này, chút nữa cũng sai người gọi Uyển Như đến đi, tỷ muội chúng ta sẽ uống đến

long trời lở đất.”

Tiền Triệu Giai thị đi không bao lâu, mùa xuân của năm nay cũng đã sắp đến, Diềm Nhi cũng quét sạch ảo não của khoảng thời gian này, bắt đầu hăng hái bừng bừng chuẩn bị năm mới. Cắt song cửa sổ, nấu cháo mồng 8 tháng chạp*, bố trí tất cả công việc mừng năm mới, vài ngày trước hôm trừ tịch, Dận Chân cũng bắt đầu nghỉ lễ, không cần thượng triều nữa.

(*cháo mồng 8 tháng chạp: dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen... nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ.)

Một ngày nọ, hai vợ chồng đang nói chuyện, bên ngoài có người bấm báo, nói có Tổng đốc Tứ Xuyên Niên Canh Nghiêu tới chơi. Dận Chân nghe vậy lập tức nhú mày, trực tiếp nói: “Đi nói cho hẳn biết, gia không có ở nhà.”

Diềm Nhi nhìn sắc mặt biến đen của Dận Chân, không khỏi có chút tò mò hỏi: “Vị Niên đại nhân này chính là Niên đại nhân đã bắt được Cát Nhĩ Đan kia sao?”

Dận Chân tràn đầy không thể phủ nhận gật đầu. Cho dù luôn ở trong hậu trạch, Diềm Nhi cũng có nghe nói, vị Niên đại nhân kia hiện nay là người ‘chạm tay có thể bóng’ cỡ nào, đáng lý ra người như vậy hẳn nên phải tiếp đãi cẩn thận, tốt nhất là nhét vào dưới cánh mới tốt, tại sao trông bộ dạng Dận Chân như muốn đẩy ra ngoài thế? Diềm Nhi chớp chớp mắt nghĩ mãi không ra.

“Thiếp có nhớ nhà vị đại nhân này có một nương nương tiến cung, hình như tên là, Niên...” Nàng cố gắng nghĩ nghĩ: “Niên Hồ Điệp thì phải.”

Chỉ một con Hồ Điệp thôi nhưng mà ghê gớm lắm nha, bởi vì người ta lớn lên có gương mặt giống Đồng Hoàng hậu cực kỳ, vừa tiến cung liền

được Khang Hy để sủng ái, nay lại có một ca ca đặc lực làm ngoại viện, thực là không ai dám xem thường.

Sắc mặt Dận Chân vẫn còn sa sầm lợi hại, hấn duỗi ngón tay nhịp từng cái lên mặt bàn con trên giường gạch, trong đầu xoay chuyển đủ loại ý niệm.

Niên Canh Nghiêu quật khởi với một tốc độ cực nhanh, quả là có chút vượt ngoài dự liệu của hấn, dựa vào công lao ở Chuẩn Cách Nhĩ, nay hấn ở trong triều thế mà thánh sủng đang thịnh vượng. Hơn nữa cũng không biết nguyên do gì, Niên Canh Nghiêu kia đối với mình tựa hồ cực kỳ tôn sùng, gần như là không ngừng biểu lộ trung tâm. Nếu như biết len lén, kín đáo, âm thầm đầu nhập vào mình, Dận Chân hiển nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng khổ nỗi tên Niên Canh Nghiêu kia đem lòng trung thành kia biểu hiện ra ngoài rõ mồn một, cái này thì không làm Dận Chân vui nổi rồi, hoàng tử cầu kết với đại thần trong triều? Hấn còn không muốn trở thành Thái tử thứ hai.

Thấy Dận Chân còn đang thần du thiên ngoại ở tận đâu đâu, Diềm Nhi không khỏi lắc lắc đầu.

Ngày Trừ tịch, dựa theo quy củ cũ, tiến cung dự tiệc là tuyệt không thiếu được. Chia tay với Dận Chân ở cửa thành, một người dẫn Hoảng Đán đi Thái An điện, một dẫn ba đứa nhỏ đến Vĩnh Hòa cung.

Hôm nay Đức phi vừa nhìn liền biết thần thái phấn khởi, tâm tình vô cùng tốt. Chỉ thấy bà ta trong một bộ kỳ trang liền thân sắc tím thêu ‘song chép quấy sen’ bằng chỉ vàng, trên kỳ đầu là một bông mẫu đơn lớn phối hợp với hai chuỗi dây trân châu tinh xảo, gương mặt trang điểm vô cùng tỉ mỉ, khiến bà thoát nhìn vô cùng duyên dáng hoa lệ.

“Con dâu Nữ Hồ Lộ thị thỉnh an ngạch nương, ngạch nương vạn phúc kim an.”

“Tôn nhi thỉnh tổ mẫu đại an.” Ba tiểu tử quỳ xuống thỉnh an nói.

Đức phi vừa thấy liền cười nói: “Mau đứng dậy đi, ai ôi!!! mấy tiểu tôn tôn của bốn cung đến đây, mau qua cho bốn cung xem nào.”

Đám anh em Hoằng Thì đi tới, Đức phi lần lượt nắm tay, xoa đầu từng đứa, rồi quay sang Diềm Nhi oán trách nói: “Người đó, rãnh rồi cũng dẫn bọn chúng tới chỗ bốn cung nhìn một chút, mới một đoạn thời gian không thấy đã cao như vậy rồi.”

Diềm Nhi cười vâng dạ, sau đó ngồi xuống một chỗ bên dưới Đức phi, nàng nhìn một vòng xung quanh, hỏi: “Thập Tứ đệ muội còn chưa tới ạ?”

“Còn chưa, mấy ngày nay thằng bé Hoằng Minh bị tiêu chảy, còn đang lo lắng chăm sóc rồi.”

Diềm Nhi nghe vậy vội hỏi thăm một chút, thấy vẻ mặt Đức phi thoải mái, nên cũng biết hẳn là không có vấn đề lớn.

“Ngạch nương, có một chuyện, không biết con dâu có nên hỏi hay không.”

Đức phi nhướn mày, trông dáng vẻ Diềm Nhi như muốn nói lại thôi, liền kêu người dẫn mấy đứa bé trong lòng đi, sau đó nói: “Có chuyện gì mà không thể hỏi, cứ nói đi.”

Diềm Nhi do dự một chút, bèn hỏi: “Không biết Bát muội muội hiện tại như thế nào ạ?”

Đức phi nghe xong, thần sắc lập tức liền đạm nhạt xuống, một tia bi thương nhuộm giữa mi gian: “Đã phiền người còn nhớ đến con bé.”

Mấy năm trước nữ con gái ruột của Đức phi, cũng chính là muội muội ruột của Dận Chân, Bát công chúa Bồ Sở Da Khắc, được gả đến Chuẩn

Cách Nhĩ. Nay Cát Nhĩ Đan binh bại bị giết chết. Nàng là công chúa Thanh triều, nghe nói cũng theo đội quân về tới kinh thành, có điều vì thân phận khó xử, hiện tại căn bản không lộ diện trước mặt người khác.

Điền Nhi cũng biết một nguyên do mà người khác không biết, đây cũng là Dận Chân nói cho nàng, nguyên lai là Bát công chúa mang thai, mà đứa bé này không hề nghi ngờ chính là của Cát Nhĩ Đan. Trọng phụ của mình bị chính cha ruột mình giết chết, trong bụng mình còn đang mang một đứa bé, chưa ra đời đã mồ côi cha, tình cảnh của Bát công chúa hôm nay, không thể nghi ngờ là cực kỳ bi thương.

“Nói vậy người cũng đã nghe lão Tứ kể chuyện của Bồ Sở Da Khắc.” Đức phi thở một hơi thật sâu nói: “Hôm nay cũng vừa đúng lúc người tiến cung, không ngại thì đi thăm con bé một chút đi, trò chuyện với nó cũng tốt.”

Điền Nhi nghe xong tất nhiên là thừa vâng đồng ý, vì thế, Đức phi liền bảo Tần ma ma dẫn nàng đi.

Men theo hành lang gấp khúc quanh co uốn lượn, đi đến một thiên điện tại một nơi cực kỳ vắng lặng ở Vĩnh Hòa cung.

“Công chúa là một người tính tình quật cường.” Tần ma ma giải thích: “Vô luận như thế nào cũng phải ở nơi này.”

Điền Nhi nghe xong gật đầu hiểu, khẽ thở dài nói: “Lại cũng thanh tịnh.”

Canh giữ trước cửa là một phụ nhân da dẻ ngăm đen, ngũ quan đầy vẻ phong mạo của dị quốc, thấy đám người Điền Nhi đi đến, vội cúi người nói: “Nữ tỳ thỉnh an các lương lương.”

Tần ma ma quay đầu nói với Điền Nhi: “Đây là phó phụ công chúa mang theo từ Chuẩn Cách Nhĩ về, là người thô dã, ngôn ngữ vô lễ, xin phúc

tấn đùng trách.” Điem Nhi khẽ mỉm cười một cái, ý bảo không sao.

Tần ma ma lại hỏi: “Trát Trát Đốn Châu, người vào trong thông báo một tiếng, nói là có Ung thân vương phúc tấn tới thăm.”

Phó phụ kia dựng lỗ tai tinh tế nghe xong, cũng không biết có nhớ được không, bèn xoay người đi vào trong, một lát sau trở ra báo, Bát công chúa mời nàng vào.

Bố Sở Da Khắc trông tốt hơn nhiều so với nàng tưởng tượng, nàng ta thoát nhìn phi thường bình tĩnh, thậm chí lúc nhìn thấy Điem Nhi, còn hơi lộ ra thần sắc mừng rỡ.

“Bát muội muội.” Trong đầu không khỏi nhớ lại bộ dáng nàng ngày xuất giá, cũng bình tĩnh như vậy, giống như cô bé này vẫn luôn luôn lẳng lặng ngồi ở đây, chẳng hiểu sao, Điem Nhi chỉ cảm thấy hốc mắt chua xót, lệ tràn khóe mi lăn xuống.

“Tứ tẩu, đã lâu không gặp.” Đã mang thai sáu tháng, nàng đứng lên đi lại có chút khó khăn, Điem Nhi thấy vậy vội đi đến trước, đỡ nàng lại ngồi xuống.

Điem Nhi lau nước mắt, cười nói: “Xem ta này, kích động một chút liền thích khóc.”

Bát công chúa nghe vậy ôn nhu cười nói: “Đã nhiều năm không gặp, Tứ tẩu có khỏe không? Tứ ca có khỏe không? Bọn nhỏ thế nào, có khỏe không?”

“Khỏe khỏe hết, chúng ta đều rất tốt!” Điem Nhi nói: “Đám anh em Hoằng Thì bây giờ đang ở chỗ ngạch nương, vốn nên cho bọn chúng đi tới hành lễ ra mắt cho cô cô chúng. Chỉ là ta nghĩ hai chị em chúng ta đã rất lâu không gặp, nên hảo hảo trò chuyện một lúc, cũng không muốn mấy tên tiểu ma đầu kia quấy rối.”

Nhìn nữ nhân trước mắt càng ngày càng trở nên quyến rũ, Bát công chúa khẽ nở nụ cười, âm thầm nghĩ, đã nhiều năm như vậy, mà đôi mắt này vẫn còn trong trẻo như trước!

Hai người lần lượt hàn huyên kể tình hình những năm này gần đây, đương nhiên, Diễm Nhi rất chú ý không để cho mình chạm đến đề tài không nên chạm đến, dần dần về xa cách khi cửu biệt giữa các nàng biến mất, sau một lúc lâu, Diễm Nhi tạm ngừng lời, tầm mắt nhìn về phía bụng của Bát công chúa, dịu dàng hỏi: “Đứa bé được mấy tháng rồi?”

Nâng tay vuốt ve vòng bụng đã nhô cao, Bát công chúa yêu thương nói: “Cũng gần sáu tháng rồi!”

Diễm Nhi nhìn vẻ mặt nàng tỏa ra ánh hào quang nhu hòa của một người mẹ, trong lòng lại bắt đầu thấy xót xa.

“Lúc vừa gặp Cát Nhĩ Đan...” Đột nhiên, Bát công chúa như nhớ lại điều gì đó, lẩm nhẩm nói: “Muội sống không được dễ chịu lắm, nơi đó khác xa kinh thành, bọn họ đều ở lều trại, ăn thịt dê, rượu mạnh lúc nào cũng khoác bên hông, nốc ừng ực, bọn họ... ừm phi thường dã man, không hề có cấp bậc lễ nghĩa. Có rất nhiều lần, muội đều muốn trốn chạy về kinh thành... Nhưng mà, Đại hãn chàng đối với muội rất tốt.” Trên mặt Bát công chúa xuất hiện vẻ dịu dàng: “Thật ra, chàng ấy cũng là người rất thô lỗ, nhưng lúc nói chuyện với muội, chàng sẽ tận lực hạ giọng, biết muội nhớ kinh thành, vì thế chàng cho tất cả người hầu hạ muội học tiếng Hán, còn xây cho muội một tòa cung điện mô hình nhỏ, được mô phỏng theo Tử Cấm thành, thật ra mà nói thì không hề giống một chút nào...” từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống, Bát công chúa cười nói: “Cho nên Tứ tẩu, muội muốn sinh đứa bé này ra.”

Đây là giọt máu cuối cùng để lại trên nhân thế của nam nhân mà nàng yêu, cho nên nàng nhất định phải sinh được con ra.

Điềm Nhi vươn tay, ôm thật chặt nữ tử cười trong nước mắt kia vào trong lòng, ngẹn ngào nói: “Đứa bé sẽ bình an, mọi cũng sẽ bình an, tất cả rồi sẽ qua thôi.”

Cuối cùng sẽ có một ngày, hết thảy mọi chuyện rồi cũng sẽ qua.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Lập Thái Tử

“Hoàng thượng sẽ để cho Bát muội sinh đứa bé kia ra sao?” sau khi kết thúc cung yến trừ tịch, ngồi trên xe ngựa hồi phủ, Diềm Nhi hỏi Dận Chân.

“Tại sao không?” Dận Chân sắc mặt thản nhiên nói: “Nếu Bồ Sở Da Khắc sinh hạ một bé trai, như vậy một đứa bé lớn lên trong hoàng cung Đại Thanh, tiếp nhận lối giáo dục chính thống nhất của Mãn Hán, vô cùng thân cận với nhà Ái Tân Giác La, đó không phải là một ứng cử viên ưu tú nhất cho một Đại hãn thế hệ mới của Chuẩn Cách Nhĩ sao?”

Diềm Nhi nghe xong trong lòng không khỏi buồn bực, nàng cắn môi có chút tức giận nói: “Nam nhân các người chính là cái dạng như vậy, chuyện gì cũng đều nuôi kế, tính tới tính lui, ngay cả một đứa bé cũng không buông tha, cũng không nghĩ lại một chút, lúc trước tại sao Bồ Sở Da Khắc phải gả cho Cát Nhĩ Đan, người xấu, không lương tâm, qua sông đoạn cầu.”

Dận Chân nghe vậy không khỏi lắc đầu cười khổ, vươn tay ôm thê tử vào trong lòng: “Được rồi, Hoàng a mã đối với Bồ Sở Da Khắc cũng có chút áy náy, nếu không, cũng không phải nhất định phải là đứa bé kia, hơn nữa, cũng không chắc chắn sẽ là con trai.”

“Nếu là một đứa bé gái thì tốt rồi.” Giờ phút này, tự đáy lòng Diềm Nhi hy vọng như vậy.

“Thích con gái như vậy sao?” Dận Chân hơi hơi gợi lên khóe môi, vươn một bàn tay đặt trên bụng Diềm Nhi: “Chúng ta tự mình sinh một đứa là được rồi.”

“Sao lại lái sang chuyện này a!” đối với hành vi không đứng đắn của vị hôn phu đại nhân, Diễm Nhi liếc mắt vô cùng khinh bỉ, phần cảm xúc thương cảm vừa mới dâng lên kia, lập tức tan thành mây khói.

Qua năm, thời gian tựa hồ trôi qua nhanh hơn rất nhiều, chớp mắt đã đến thời điểm băng tuyết tan rã, cỏ cây đâm chồi nảy lộc, chim kêu oanh hót, tiết trời cũng trở nên ấm áp, không chỉ có vạn vật sống lại, ngay cả lòng người cũng bắt đầu xao động theo.

Kể từ khi Khang Hy đế phế truất Thái tử Dận Nhưng, trong triều, màn tranh luận lập ai làm Thái tử kế nhiệm, chưa từng ngừng nghỉ, đặc biệt vào tháng trước, Khang Hy chợt cảm phong hàn, chúng nhân trong triều liền “lo lắng dồn dập”. Dù sao vị kia cũng đã gần đến độ tuổi thất tuần*, người nói nếu một ngày, không may có gì bất trắc, giang sơn rộng lớn này nên lấy ai kế thừa?

(* nguyên văn “cổ hy”: từ “thất thập cổ lai hy”: 70 tuổi, người xưa “định nghĩa” rằng 50 là đã già, thậm chí có nhiều địa phương 40 đã lên chức lão. Cho đến nay vẫn còn ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày, chẳng hạn như nếu ai chết trước 50 tuổi thì gọi là “hưởng dương” và nếu ai chết sau 50 tuổi được gọi là “hưởng thọ”. Cho nên “Thất thập cổ lai hy”: sống đến 70 là chuyện hiếm trong vấn đề nhân thọ.)

Vì thế vây quanh chủ đề “vì giang sơn xã tắc” này, đám văn võ bá quan trong triều bắt đầu mỗi người phát biểu ý kiến của mình. Có người ủng hộ a ca này, có người đề nghị a ca nọ, ngày ngày đều nhao nhao, mắt đỏ au như đám chó dại, tranh qua cãi lại, ý kiến không hợp thậm chí còn dẫn đến thương căng tay hạ căng chân. Khang Hy đế thấy vậy cực kỳ phiền não, nhưng lời can gián của bách quan, cho dù ông có càn cương độc đoán cũng phải cân nhắc một hai. Vì thế vào ngày mùng một tháng ba hôm nay, Khang Hy đế cho triệu toàn bộ chúng quan lại của Mãn - Hán đến Dưỡng Tâm điện thương nghị chuyện lập người kế vị. Đế nói: “Trong chư vị a ca, chúng nghị theo ai, trăm liền tòng chi.” Ý nghĩa là, các người cảm thấy a ca nào có

thể đảm đương nổi xã tắc chúng nhân, nói nghe một chút, chỉ cần nói có lý, ta liền nghe theo.

Lời này vừa ban ra, có thể nói là chúng quần thần phấn khích a! Lập tức liền có người nói, nên lập Trục Quận vương Dận Thì làm người kế vị, bởi vì hắn là trưởng tử, nếu bệ hạ không muốn lập đích tử, như vậy chiếu theo gia pháp tổ tông, lấy trưởng tử kế thừa gia nghiệp. Nhưng hắn vừa dứt lời, bên dưới liền có người lên tiếng phản bác, nói tuy Trục Quận vương lúc trước đã được bệ hạ bỏ lệnh giam lỏng, nhưng thanh danh đã bị hao tổn lớn. Lại nói hắn chỉ là kẻ hữu dũng vô mưu, sao có thể đảm đương đại nhậm (trọng trách to lớn).

Hai đại thần còn đang mặt đỏ tía tai tranh cãi âm ỹ, lại có một người tiến lên trước một bước, người này là Trần học sĩ của Văn Hoa các, chỉ thấy hắn mang theo dáng vẻ trung quân ái quốc, kích động kịch liệt như phải gió, nói: Các người đều nói sai hết, quân nhân chỉ có thể dùng để tranh đấu giành thiên hạ, mà thủ giang sơn thì ắt phải dựa vào văn nhân, phải dựa vào cương thường của nhà Nho, theo như thần thấy Tam a ca Dận Chỉ không những cần cù hiếu học mà còn ‘hạ mình cầu hiền’, chính là người có thể đảm đương trọng trách này a! Ngay lập tức liền có vài Thanh lưu văn thần (quan văn) đứng ra, lên tiếng nói: lời ấy là thật, bệ hạ a, Tam a ca ắt có thể trở thành một vị minh quân đầy hứa hẹn, ngài nên chọn hắn đi.

Khang Hy để ngòi trên ngự tọa cao cao, nhìn chúng quần thần đủ mọi trạng thái bên dưới, khóe miệng gợi lên, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười.

“Trong chư vị a ca, chúng nghị theo ai, trẫm liền tòng chi.” Nếu quả thật tin vào lời này, người cũng quá ngu rồi.

Lần này, việc thương nghị lập người thừa kế này. Thứ nhất là việc cần kíp dưới áp lực dư luận trong đoạn thời gian này, thứ hai chẳng qua là Khang Hy để muốn thăm dò một lần, ông muốn xem thử, đứng sau lưng

những nhi tử của mình, rốt cuộc là ai. Thời gian dần qua, bên dưới điện, màn tranh cãi chưa từng ngừng nghỉ, đám quần thần tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, hận không thể xắn tay áo xáp lại một trận mới được.

Khang Hy để mục quang hơi đảo, đột nhiên hướng về phía Đông Quốc Duy đứng đầu hàng bên tay trái, lên tiếng hỏi: “Đông ái khanh, người có ý muốn đề nghị ai không?”

Đông Quốc Duy nghe vậy, lập tức bước ra đứng giữa điện, trước làm ra vẻ trầm tư, sau một lúc lâu quỳ nói: “Cựu thần thiết nghĩ, tuyển chọn Thái tử, quả thực quan hệ đến việc tồn vong của quốc gia xã tắc, từ trong chư vị a ca nên chọn ra một người anh minh hiền lương.”

“Nga?” Khang Hy để hơi hơi kéo dài thanh âm, mục quang lấp lóe nhìn về phía Đông Quốc Duy: “Xem ra trong lòng ái khanh cũng đã có nhân tuyển a.”

Đông Quốc Duy ngẩng đầu, biểu tình nghiêm túc, thanh âm chân thành tha thiết nói: “Bát a ca Dận Tự, đích thực là người tài đức, thần thiết nghĩ có thể đảm đương trọng trách này.”

“Thần phục nghị!” Bảo Hòa điện Đại học thị Mã Tề quỳ nói.

“Thần phục nghị!” Lĩnh thị vệ nội đại thần A Linh A quỳ nói.

“Thần phục nghị!” Lĩnh thị vệ nội đại thần Ngạc Luân Đại quỳ nói.

“Thần cũng phục nghị!” Đại học sĩ Vương Hồng Tự quỳ nói.

“Thần...”

Trong thoáng chốc, toàn bộ Kim Loan điện lặng ngắt như tờ.

Nhìn đám trọng thần trong triều quỳ bên dưới không dưới mười người, trên mặt Khang Hy để lần đầu tiên là biến sắc, đến tột cùng từ lúc nào mà

Dận Tự đã lung lạc được nhiều người như vậy. Hai chữ “Đảng họa”, gần như trong nháy mắt liền vọt lên trong đầu ông. Liền nghe Khang Hy đế không chút do dự nói: “Chuyện lập Hoàng Thái tử là chuyện vô cùng hệ trọng, quan hệ thậm đại, các người nên tận tâm mà cân nhắc kỹ càng, Bát a ca chưa từng trải việc, gần đây lại còn phạm tội, lại thêm nhà mẹ hãn cũng rất ti tiện, các người có nghĩ đến những điều đó không.”

Đám người Đông Quốc Duy nghe Khang Hy đế nhắc tới chuyện thời gian trước Dận Tự bị cách chức, vội vàng biện giải giúp hãn, biểu thị nào là: tất cả việc này đều do Phế Thái tử chỉ thị, Bát a ca bị che mắt, mới có thể phạm lỗi lầm, bệ hạ ngài là người lòng dạ rộng lượng hãy thứ lỗi cho hãn đi. Về chuyện nhà mẹ Bát a ca ti tiện, lại lấy Vương Thái hậu của đời Hán ra làm ví dụ, người ta chẳng những có địa vị thấp hèn, sau khi được gả cho người khác, vậy mà sanh ra nhi tử, không phải là một minh quân của một triều sao. Cho nên nhà mẹ đẻ thấp hèn, căn bản không hề quan trọng, chỉ cần bản thân hoàng tử xuất chúng là được.

Nghe đám người Đông Quốc Duy lên tiếng biện giải hùng hồn đầy lý lẽ cùng với dáng vẻ như: bệ hạ a, Bát a ca thật là một người đại hiền đại huệ, ngài không lập hãn làm Thái tử thì thực có lỗi với liệt tổ liệt tông, thực có lỗi với muôn dân trăm họ trong thiên hạ a. Trong lòng Khang Hy đế càng am trầm, làm một đế vương tại vị đã mấy chục năm, ông tuyệt đối không thể cho phép loại chuyện này phát sinh.

“Ừm... ý kiến của các khanh trăm đã hiểu rõ, nhưng Hoàng Thái tử là chuyện hệ trọng rất lớn, còn cần phải cân nhắc kỹ lưỡng. Hôm nay liền tới đây thôi.” Khang Hy đế thần sắc lạnh nhạt nói.

Lý Đức Toàn bên cạnh ông lập tức tiến lên một bước, cao giọng hô: “Bãi triều!!”

Chúng đại thần quỳ hô: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!!!”

Trong thanh âm vạn tuế cuộn cuộn như thủy triều bên dưới, Khang Hy xoay người đi, trong mắt lại tràn đầy cổ hàn ý.

Hảo cho một cái Hiền Vương, hảo cho một cái Dận Tự!!!

Cứ thế, lại ba ngày trôi qua, vì việc lập Thái tử, trên triều tranh cãi âm ỹ càng trở nên dữ tợn, nhưng dần dà, cũng có thể khiến người khác nhìn ra được hình thái trong đó.

Có tư cách cạnh tranh Thái tử, đơn giản chính là mấy vị a ca trưởng thành, ở trong đó, ủng hộ Trực Quận vương Dận Thì phần lớn là võ thần, ủng hộ Thành thân vương Dận Chỉ đa phần là văn thần, có điều những nhân vật trong cả hai phe này đều không có gì cấp bậc quan trọng gì, xem ra trụ cột cũng trống rỗng. Trừ hai người đó ra, Bát a ca Dận Tự được lên tiếng ủng hộ tối thịnh nhất, hẳn được bách quan tiến cử, là liên danh thượng bảo a (cùng nhau tiến cử), hơn nữa sau lưng còn có ba vị a ca Cửu, Thập, Thập Tứ ủng hộ, lại thêm chỗ dựa là tộc vợ: phủ An thân vương thuộc dòng họ hoàng thất, thanh thế của hắn cuộn cuộn như nước thủy triều, quả thật là nhân tuyển đáng được tuyển chọn nhất. Về phần Ung thân vương Dận Chân, cũng có người tiến cử, bất quá chỉ có hiểu rõ vài phần, căn bản không khiến người để mắt tới.

“Tứ gia không lo lắng sao?” Một đêm nọ, Điềm Nhi tựa trên lồng ngực trượng phu, sâu kín hỏi.

Dận Chân nghe vậy lại nén cười, vén mái tóc của thê tử lên, tràn đầy trào phúng nói: “Bọn họ không khỏi cũng quá coi thường Hoàng a mã rồi.”

Giống như để ứng chiếu với lời sấm của hắn, qua ba ngày sau, sự việc đột nhiên có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Khang Hy để đầu tiên là lấy danh nghĩa tưởng niệm nhi tử, liên tiếp triệu kiến Phế Thái tử Dận Nhưng, nghe đầu Phế Thái tử vừa nhìn thấy Khang Hy để, liền quỳ gối, nước mắt ràn rụa không thôi, lên tiếng khóc nức. Khang

Hy đế thấy vậy cũng không đành lòng, hai cha con ôm đầu khóc rống hồi lâu, tình cảm tựa hồ có biến chuyển chậm chậm. Đám quần thần cả triều thấy vậy, trong lòng lại bắt đầu rửa thềm, chẳng lẽ Thánh thượng còn có ý muốn phục lập Thái tử?

Trong lòng có ngờ vực, lập trường liền bắt đầu phân vân, không còn tranh luận mạnh mẽ người chết ta sống như trước nữa, bắt đầu tiến vào trạng thái quan vọng (đứng xem). Rồi sau đó, Trục Quận vương Dận Thì liền xảy ra chuyện, hãm bị người tố cáo, nói ở nhà lập đàn làm phép, thỉnh một vị tăng từ ngoại vực phiên bang đến yểm bùa làm phép, lời này vừa nói ra, đám quần thần liền nhao nhao ầm cả lên, ‘thuật yểm bùa’, đây chính là điều tối kỵ trong hoàng thất, không cần biết ở triều đại nào, cũng sẽ trở thành chuyện ‘máu chảy thành sông’. Trong cơn phẫn nộ, Khang Hy đế lập tức giao cho quan Đại Lý Tự điều tra rõ việc này, kết quả thật sự lục xét trong phủ Trục Quận vương tìm ra được một tòa pháp đàn, cùng vài con búp bê vu độc (búp bê dùng để nguyên rửa) sau lưng viết ngày sinh tháng đẻ của Phế Thái tử Dận Nhưng. Khang Hy đế bốc khí, liền té xiù ngay tại chỗ. (về phần xiù thật hay giả cũng chả biết được). Khi tỉnh lại, bèn dùng giọng điệu thương tâm mà nói: Những chuyện bất nghĩa Dận Nhưng làm trước đây, xem ra là bị vu pháp này yểm trấn a! Đồng thời lấy tốc độ nhanh không gì bì kịp, đem Trục Quận vương vừa mới được “hết hạn tù phóng thích” liền tiếp kêu la “Oan uổng”, lại một lần nữa nhốt lại.

Chúng đại thần cũng không phải là kẻ ngốc, việc đã đến nước này, có ai mà không nhìn ra dụng ý của Khang Hy đế chứ!!

Thế là chút tàn dư thế lực trước kia ủng hộ Thái tử liền lập tức nhảy bổ ra, hu hu oa oa, kẻ gào khóc người đập đầu bắt đầu biện hộ cho Thái tử. Mà đám người của đảng Bát a ca thanh thế đang nổi như cồn, liền cấp tốc mở cuộc họp ‘nho nhỏ’, đặng thương lượng đối sách. Nhưng mà, cái gọi là mũi tên đã rời cung thì không còn đường quay đầu lại, bọn họ nếu đã đi đến bước này, thì nhất định phải ra sức tranh đấu đến cùng.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đàn Áp

Đám người của Bát a ca đều đánh tâm lý cho rằng mình sẽ thắng lớn, không vì điều gì khác, chỉ bởi vì bọn họ người đông thế mạnh a, chỉ mỗi tấu chương liên danh tiến cử Dận Tự làm Thái tử cũng đã có hơn trăm người kí tên. Bọn họ tin tưởng chỉ cần mình lập trường kiên định, Khang Hy đế nhất định sẽ khuất phục. Dù sao vô luận nhìn ở phương diện nào, Bát a ca cũng là nhân tuyển duy nhất cho ngôi vị Thái tử a.

Thế nhưng, giống như Dận Chân từng nói, đám người kia thật sự đã quá coi thường Khang Hy đế rồi, với tư cách là kẻ thống trị tối cao của hoàng triều phong kiến này, ông ta tuyệt đối sẽ không cho phép đám đại thần liên hợp lại đi ủng hộ một người khác, cho dù người đó có là con trai ruột của mình.

Vì thế ba ngày sau, như lời đình giáng xuống, Khang Hy đế cấp tốc mà tàn khốc lấy đủ loại lý do biếm truất Đông Quốc Duy, Mã Tề, A Linh A, Ngạc Luân Đại, Quý Tự, Vương Hồng Tự là đám trọng thần trong triều, cầm đầu đảng Bát a ca, nhất thời một thế lực lớn giảm sút thậm tệ, chúng đại thần ‘thần hồn nát thần tính’, cũng là lúc Dận Tự rơi vào nỗi kinh hoàng sâu thẳm, qua một đêm bàn bạc cân nhắc, ngày hôm sau, bèn dâng sớ con thỉnh tội lên.

Nhìn đứa con thứ tám quỳ trước mặt, Khang Hy đế vậy mà rất bình tĩnh, lại không thấy nói gì đến chuyện trong triều, cũng không có lời trách móc gì với lời thỉnh tội của Dận Tự, mà chỉ nhàn nhạt nói: “Lương phi mấy ngày nay thân mình không khỏe, ngươi làm nhi tử có thời gian thì đi xem một chút đi.”

Dận Tự nghe vậy mạnh mẽ siết chặt hai đấm tay, đây là phương thức mà Khang Hy để luôn dùng để đối đãi với mình, không phải là từ ái như đối xử với Thái tử, cũng không phải là xem trọng như đối đãi với Tứ ca, thậm chí không thân thiện như với những hoàng tử khác, phụ thân của hắn, đối với hắn vĩnh viễn chỉ có —— không đếm xỉa đến. Vô luận hắn có nỗ lực cỡ nào, vô luận hắn có lấy lòng ông nhiều đến đâu, Khang Hy để vĩnh viễn đều không thèm liếc nhìn hắn lấy một cái. Dận Tự thật sự rất muốn lớn tiếng mà hỏi ông, chẳng lẽ ở trong lòng ông không hề coi ta là con dù chỉ một chút sao? Cắn chặt môi, mặc cho mùi máu tanh tràn ngập khoang miệng, Dận Tự đập đầu nói: “Nhi thần tuân chỉ.”

Ra khỏi Dưỡng Tâm điện, lê bước chân nặng nề, Dận Tự hướng về Chung Thuý cung, dọc đường bắt gặp đám nô tài, tất cả đều quỳ xuống đất thỉnh an, nhưng chẳng biết tại sao, hắn có thể cảm giác được vẻ chế nhạo trong mắt bọn họ, đúng vậy a, mấy ngày trước đây hắn vẫn còn là nhân tuyển Thái tử độc nhất được một đám tung hô, bách quan cùng ủng hộ, nhưng bây giờ lại trở thành một con gà trống rơi xuống đất. Tim của hắn đang nhảy lên kịch liệt, phần nộ như muốn xé toang lồng ngực chui ra.

“Bát a ca, Nghi phi nương nương bảo ngài không cần đến thỉnh an, trực tiếp đến chỗ Lương chủ tử là được rồi!” Dận Tự nghe vậy mặt không thay đổi gật đầu, trực tiếp quay đầu thẳng hướng đến một Thiên điện trong góc đông nam.

“Nhi tử thỉnh an ngạch nương.” Hắn quỳ trên mặt đất, muốn làm ra chút biểu tình nhu hòa, nhưng thế nào cũng không thành công.

“Con đã đến rồi đấy à!” Lương phi từ trên chiếc giường hẹp trải thảm nhung, hơi khẽ nâng mình lên, nhìn Dận Tự ôn nhu nói.

Xông vào mũi là mùi thuốc Đông y nồng đậm, đập vào mắt là gương mặt tiêu tụy vì bệnh của ngạch nương, trong lòng Dận Tự đau xót vô cùng, đứng lên đi đến trước.

“Ngạch nương bệnh nặng như vậy, sao không sai người báo cho nhi tử một tiếng, đã truyền thái y chữa, nói như thế nào ạ?”

“Bất quá chỉ là bệnh cũ, không quan trọng.” Lương phi kéo hẳn ngời xuống cạnh mình, tinh tế nhìn Dận Tự một lát, rồi sau đó có chút cẩn thận hỏi: “Con như thế nào, có tốt không?”

Dận Tự nghe vậy hốc mắt lập tức đỏ lên.

Lương phi thấy vậy trong lòng liền hiểu rõ, chỉ thấy bà vươn tay sờ má nhi tử, sau cùng nói: “Dận Tự, con nghe lời ngạch nương, đừng đi tranh giành vị trí kia nữa, a mã con sẽ không cho con đâu.”

“Tại sao!!” Dận Tự đột nhiên đỏ bừng hai gò má, nổi cảm tức trong lòng cũng không đè nén được nữa, phun trào như núi lửa bùng nổ.

“Tại sao Hoàng a mã cứ chán ghét con như vậy, tại sao không hề xem con là nhi tử của người, chẳng lẽ bởi vì ngạch nương có xuất thân đê tiện sao...” Trong cơn kích động, Dận Tự đột nhiên im bật, nhìn sắc mặt Lương phi trắng bệch, hẳn có chút ấp úng nói: “Không phải ngạch nương, nhi tử không có ý đó, con, con...”

“Ngạch nương biết, ngạch nương đều biết hết.” Lương phi nước mắt chảy dài, nói: “Là ngạch nương đã liên lụy đến con!”

Dận Tự trong lòng hối hận mình nói sai, nhưng nổi oán hận Khang Hy để lại không có chỗ phát tiết, cuối cùng chỉ có thể như con thú bị giam cầm, nắm quyền tay nện mạnh lên giường, kêu khóc nói: “Tại sao Hoàng a mã vẫn luôn không thích con.” Cũng bởi vì không thích, cho nên ngay cả tư cách tranh giành hẳn cũng không được có sao?

“Là ngạch nương có lỗi với con, đều là lỗi của ngạch nương.” Nhìn bộ dáng thống khổ của nhi tử, trong lòng Lương phi như bị thép nóng chảy thiêu đốt, đau đến tê tâm liệt phế. Dận Tự thẳng bé rõ ràng là một đứa con

xuất sắc như vậy, nhưng cũng bởi vì có một gạch nường như bà, mà từ nhỏ đến lớn không biết đã chịu bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu ủy khuất. Đều là nàng có lỗi với con a!

“Dận Tự, Dận Tự, Dận Tự...” Lương phi vừa khóc vừa gọi tên nhi tử, khóc không ra tiếng: “Con muốn trách thì trách gạch nường đi, là gạch nường bị Hoàng a mã con chán ghét, cho nên mới liên lụy đến con...”

Dận Tự nghe thấy thế lập tức phản bác: “Gạch nường ở bên cạnh Hoàng a mã đã hai mươi mấy năm, vẫn luôn thịnh sủng không suy, sao có thể nói Hoàng a mã chán ghét người được?” Hắn mặt đầy nước mắt, đầu mày nhíu chặt nhưng trong giọng nói lại không có bao nhiêu lo lắng.

“Hài tử ngọc, con thật sự cho rằng hoàng thượng yêu thích ta sao?” Lương phi dùng vẻ mặt thương tâm muốn chết nói: “Không, ông không thích ta, ông ấy hận ta.”

Dận Tự nghe vậy hơi trợn to mắt, thái độ Khang Hy để đối đãi với Lương phi vẫn luôn là vấn đề nan giải mà mọi người không tài nào hiểu nổi, một mặt ông rất sủng ái bà, một mặt lại vô cùng khinh bỉ bà, ngay cả lời ‘tiện phụ Tân giả khổ’ cũng có thể đường đường hoàng hoàng mà nói ra trên điện Kim Loan, cho nên Dận Tự hẳn quả thật không rõ, tại sao Hoàng a mã lại đối xử với gạch nường mỹ lệ hiền thực của hắn như vậy.

“Vì sao?” Dận Tự khàn khàn hỏi: “Vì sao ông ta hận ngài!” Nếu là hận, thì một dải lụa trắng là được. Vì sao lại còn để cho gạch nường hẳn hầu hạ bên người ngài ấy năm.

Nhớ lại chuyện cũ, trên mặt Lương phi xuất hiện nụ cười thống khổ, chỉ nghe bà lầm bầm nói: “Bởi vì gạch nường đã phạm sai lầm, gạch nường, gạch nường thương tổn tới nữ nhân mà ông ta yêu nhất.”

Lớp bụi phủ nhiều năm trên một câu chuyện xưa một khi được vạch trần, đó chính là nỗi thống khổ đến thấu tâm thấu cốt. Nhiều năm về trước,

bà khi đó chỉ là một cô gái trẻ không nơi nương tựa, làm việc trong Tân giả khổ, nhưng có một ngày, trời cao chiếu cố để cho nàng được gặp Hoàng thượng. Người ấy là mây trên trời, còn mình bất quá chỉ là một bãi bùn dưới đất, người ấy là thiên tử anh tuấn cao cao tại thượng, mà mình chỉ là một thiếu nữ thê lương trong Tân giả khổ cam chịu vận mệnh an bài. Nhưng lại có một ngày bọn họ được gặp nhau, sau đó, nàng liền trở thành nữ nhân của hắn.

Khoảng thời gian đó, là thời khắc hạnh phúc, là hạnh phúc không gì sánh kịp của đời bà. Hoàng thượng đối với nàng ôn nhu đến thế, ánh mắt khi ngài nhìn nàng là yêu thương đến thế. Mãi đến một hôm thị nữ bên người nói với bà: “Chủ tử, Hoàng thượng đối với ngài thật là tốt a, cơ hồ gần như vượt qua cả Đồng quý phi rồi.” Đó là lần đầu tiên nàng nghe thấy ba chữ ‘Đồng quý phi’, trong thoáng chốc, một nỗi ghen tuông xông lên đầu, người con gái bị tình yêu làm cho mê muội, vĩnh viễn vẫn là một kẻ ngốc, nàng đã quên mất ngày thường mình cẩn thận dè chừng thế nào, sau một màn triền miên, nàng dùng giọng điệu làm nũng đối với Khang Hy để đã nói ra ba chữ không nên nói kia.

“Người là ai!” nàng vĩnh viễn cũng không cách nào quên được gương mặt trong nháy mắt âm lãnh xuống của nam nhân kia, trong đôi mắt nhìn nàng kia, không còn ôn nhu, cũng không phải nùng tình mật ý, mà chỉ là lãnh khốc: “Trẫm vĩnh viễn không hy vọng từ trong miệng của người nghe được danh tự của nàng.” thanh âm của hắn rét lạnh tựa như băng: “Bởi vì người không xứng.”

Cảm giác từ trên trời cao bị ném xuống đại khái cũng là như thế đi!! Từ một khắc kia trở đi, nàng liền hiểu rõ, mình rốt cuộc là thứ gì.

Được thịnh sủng ắt sẽ bị người đổ kỵ, hứng lấy oán khí ngút trời của đám nữ nhân trong cung, đứa con đầu tiên của nàng cứ thế mà biến mất một cách không minh bạch. Vì bảo vệ chính mình, nàng càng phải trở nên khiêm tốn, vì có thể sinh tồn được, nàng càng phải trở nên thấp kém hơn.

Nhưng mặc dù đã làm những việc như vậy, nàng vẫn không lấy lại được trái tim của mình, cuối cùng nàng cũng đã yêu nam nhân đó.

Vì thế nàng đã sử dụng thủ đoạn không nên sử, làm ra chuyện sai lầm không nên làm.

“Đều là ngạch nương không tốt, tất cả mọi chuyện đều là ngạch nương không tốt.” Lương phi lệ rơi đầy mặt lẩm bẩm nói: “Là ngạch nương xa cầu hảo huyền thứ không nên cầu, là lòng ta quá tham lam.”

Dận Tự nhìn mẫu thân như đã sụp đổ, trong lòng rối cuộc cũng không đành lòng, không khỏi vươn tay ôm lấy bà. “Nhi tử không hỏi, ngạch nương, nhi tử không hỏi nữa.”

Hai mẹ con cứ như vậy mà ôm nhau, thoát nhìn thật bi thảm như không nơi nương tựa.

Thời gian dần qua, khi ánh trời chiều đã ngã về tây, Dận Tự trong lòng tràn đầy ảm ức cùng mất mát đi ra từ chỗ Lương phi, hẳn không trực tiếp hỏi phủ mà đi đến chỗ Cửu a ca, hiện tại hẳn chỉ muốn tìm một người, có thể thống thống khoái khoái mà uống say.

“Nương nương, ngài đừng thương tâm nữa, thuốc của ngài đến rồi, mau nhân lúc còn nóng mà uống đi ạ.” Thị nữ bưng chén thuốc bằng sứ men xanh nhẹ nhàng khuyên nhủ. Lương phi hồi thần từ trong trạng thái ngẩn người, vươn tay đón lấy chén thuốc, có chút suy yếu nói: “Đã biết rồi, người đi xuống trước đi.” Đợi sau khi thị nữ lui ra, bà lại không uống chén thuốc trong tay, mà trực tiếp đổ vào chậu hoa nhỏ bên cạnh giường.

Mình sớm nên làm như vậy, Lương phi nghĩ, mình sớm nên làm như vậy.

Trên triều đình, từ khi đảng Bát a ca bị Khang Hy để lấy thủ đoạn lôi đình mà mạnh mẽ đánh tan, nhiệt độ của chuyện “lập Thái tử” đột nhiên

giảm xuống hơn phân nửa. Mỗi người cũng bắt đầu ngôn hành cẩn thận, không dám tùy ý mở miệng. Khang Hy đế vì thế mà cũng vui vẻ, trong lúc đó, trong hậu cung lại xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ, đó chính là muội muội gần đây được sủng ái của Tổng đốc Tứ Xuyên Niên Canh Nghiêu, Niên phi nương nương mang thai. Đây chính là một tin vui nhất mà ba bốn năm nay trong hậu cung truyền ra. Khang Hy đế hay tin, cao hứng cực kỳ, còn có gì có thể so sánh được với việc vẫn còn khả năng làm cho nữ nhân thụ thai, càng chứng minh được mình “Bảo đao chưa cùn” đấy. (MTY: khụ khụ)

Trong thời gian ngắn, hai chữ ‘Niên phi’ liền trở thành vật quý giá nhất trong cung, vô số người tâng bốc bợ đỡ hòng muốn dựa vào, khí thế cực nóng kia, khiến người ta chướng mắt không thôi.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Nữ Nhi

Trong một tòa thiên điện của Vĩnh Hòa cung, Đức phi ôn tồn nói: “Sắc trời cũng không còn sớm, con cũng đừng thêu nữa, cẩn thận mắt của mình.”

Bát công chúa Bồ Sở Da Khắc nghe vậy cười cười, cũng không bỏ bộ xiêm y em bé đang làm trong tay xuống, chỉ nói: “May xong cái áo này con sẽ ngừng ngay.”

Đức phi khe khẽ thở dài, trong ánh mắt nhìn nữ nhi có tia nhàn nhạt đau lòng. “Thái y nói, ngày dự sinh của con còn cách vài ngày nữa, phải cẩn thận một chút, ngạch nương bảo Tần ma ma ở lại nơi này, cũng có người trợ giúp cho con.”

Bồ Sở Da Khắc cũng không chối từ, nhẹ nhàng gật đầu. Tầm mắt Đức phi đảo qua vòng bụng đã nổi cao của nữ nhi, trong lòng lại kín đáo thở một hơi thật sâu.

Dường như vì ứng chiếu với lo lắng của Đức phi, Bát công chúa thật sự phát động ngay tại rạng sáng ngày hôm sau. Tần ma ma vội sai người đi thông báo cho Đức phi, mình thì mang theo đám cung nữ đỡ Bồ Sở Da Khắc tới phòng sinh. Theo từng cơn chấn động liên tiếp tăng lên, sắc mặt của Bồ Sở Da Khắc bị đau càng thêm trắng bệch, đợi đến khi Đức phi bị đánh thức từ trong giấc ngủ vội vàng chạy tới, nữ nhi của bà đã kêu đau khàn cả giọng trong phòng sinh.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, bên trong có một người vội vã chạy ra.

“Sao rồi?” Đức phi siết chặt tay Tần ma ma, mặt đầy lo lắng hỏi.

Thần sắc trên mặt Tần ma ma không được tốt, vội vàng nói: “Nương nương, công chúa đã vỡ nước ối, nhưng mà xương chậu quá nhỏ, sản đạo không mở ra hiện đã thấy màu đỏ.”

“Cái gì!” Đức phi nghe vậy cả kinh thất sắc, quát to: “Còn chờ cái gì, mau truyền thái y cho bốn cung.”

Không bao lâu, Lý thái y phụ trách bắt mạch cho Bát công chúa liền đầu đầy mồ hôi chạy vào. Tần ma ma lập tức liền đem tình trạng của Bát công chúa thuật lại một lần. Lý thái y nghe vậy, liền biết không thể đợi thêm nữa, nếu trước khi nước ối chảy hết mà không thể sinh đứa bé ra, thì đó chính là kết cục một xác hai mạng.

“Nương nương, thần lập tức kê thuốc trợ sản, nhanh chóng cho công chúa uống vào.” Bên này đang nói, trong phòng liền truyền đến tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế của nữ tử, Đức phi mặt mày trắng bệch lớn tiếng quát: “Nhanh đi, nhanh đi, nếu nữ nhi của bốn cung có gì bất trắc, tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Không bao lâu, một chén thuốc đen kịt nóng bỏng đã được bưng vào phòng, Đức phi đứng ở bên ngoài sốt ruột chờ đợi, nghe tiếng kêu đau lúc mạnh lúc yếu bên trong, không khỏi chấp tay trước ngực luôn miệng niệm A Di Đà Phật. Thời gian cứ giày vò người mà chậm rãi trôi qua, đợi đến khi sắc trời hoàn toàn sáng choang, một tràng tiếng kêu khóc của trẻ sơ sinh oa oa vang lên, Đức phi nghe vậy trên mặt hiện ra tia vui mừng, nhưng nét vui mừng này vẫn chưa hoàn toàn lan ra, lại bị một tràng tiếng khóc kêu mãi liệt làm cho cứng đờ cả người.

“Công chúa, ngài làm sao vậy, công chúa... Có ai không, mau có ai không...” Đức phi ở cũng không còn quan tâm được cái gì nữa, lập tức vén rèm vọt thẳng vào trong phòng sinh, liền thấy trước mắt đã hỗn độn một mảnh, Tần ma ma sắc mặt trắng bệch, trong lòng vừa ôm một bọc nhỏ, vừa không ngừng lay gọi nữ tử trên giường.

“Bố Sở Da Khắc, Bố Sở Da Khắc, ta đây, ngạch nương đây a, con mở to mắt ra nhìn ngạch nương một chút a.” Đức phi nhìn dưới người nữ nhi không ngừng chảy ra máu tươi, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành một mảnh tối đen.

“Thái y, thái y, mau vào đây, mau lăn vào đây cho bốn cung.” Đức phi đau con đến chấy cả lòng, lúc này cũng không màng đến danh dự tiết tháo gì nữa, chỉ điên cuồng kêu to.

“Nương nương, công, công chúa nàng đây là bị hậu sản rong huyết.” Lý thái y quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy nói: “Thần đã vừa mới châm cứu, đơn giản cầm máu cho công chúa, nhưng, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Đức phi ánh mắt sắc như kiếm bắn tới chế trụ hẳn. Lý thái y tự biết thảng thối ngay mình ở trong Thái y viện sợ là sẽ phải chấm dứt, sau khi ngẫm cảm thán, cắn răng nói: “Nhưng mà công chúa vừa mới sinh xong, đã, đã dùng hết khí lực, lúc này lại mất máu quá nhiều, sợ là... nếu không hay...”

Trước mắt Đức phi ầm ầm biến thành một mảnh tối đen, cả người run rẩy, gần như muốn xụi lơ xuống đất.

Ngay lúc này bên ngoài sột sột soạt soạt vang lên tiếng: “Khấu kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế.”, lại trong chớp mắt sau, một thân long bào màu minh hoàng, Khang Hy đế vội vã rảo bước đi vào, ước chừng cũng nghe thấy được lời thái y nói trong phòng, lúc này sắc mặt ông cũng không tốt.

“Hoàng thượng ——” Đức phi đầy thống khổ khẽ khẽ kêu một tiếng, khóc không ra tiếng: “Ngài mau nghĩ cách đi a, mau cứu Bố Sở Da Khắc đi, nó là con gái của chúng ta, con gái duy nhất của chúng ta a!”

Xông vào mũi là mùi máu tanh khó ngửi, bên tai truyền tới là tiếng kêu khóc bi thương đến chết của Đức phi, lại nhìn đến bên giường, một nữ tử

tầm hơn hai mươi tuổi sắc mặt trắng bệch, vô tri vô giác nằm ở kia. Lập tức, trong lòng Khang Hy đau xót. “Đi chẩn trị cho Bát công chúa.” ông nổi giận đùng đùng nói: “Trị không được, trăm sẽ lấy đầu người.”

Nhưng dù sao thái y cũng không phải là Hoa Đà tái thế, theo thời gian dần qua, hơi thở của Bát công chúa càng thêm mong manh, đến cuối cùng lại xuất hiện hiện tượng hồi quang phản chiếu.

“Hoàng, Hoàng a mã...” Nàng mở mắt, nhìn phụ thân mình khe khẽ gọi. Khang Hy để nắm lấy tay nàng, trên mặt xuất hiện một tia ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Trẫm ở đây.”

Bát công chúa yếu ớt cười cười, lại tựa như nhớ tới gì đó: “Đứa bé.”

“Bố Sở Da Khắc, đứa bé ở đây.” Đức phi đỏ bừng hốc mắt đem tã lót đặt bên người nàng: “Là một tiểu cách cách xinh xắn.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ xíu đỏ hồng nhăn nheo như khi con trong bọc tã đỏ thẫm, khóe mắt Bát công chúa đột nhiên lặn xuống một hàng lệ dài.

“Hoàng a mã...” nàng dùng hết tất cả khí lực, nói với Khang Hy để: “Nữ, nữ nhi có một thỉnh cầu cuối cùng, hy vọng ngài nhất định phải đáp ứng con.”

Khang Hy để nặng nề gật đầu.

“Sau, sau khi con đi rồi, hãy đem đứa bé này giao, giao cho Tứ tẩu nuôi nấng, tẩu, tẩu ấy là người tốt, sẽ đối xử tốt với đứa bé.”

Nhìn ánh mắt âm đạm tắt dần của nữ nhi, Khang Hy để nhẹ giọng nói: “Được, trẫm đáp ứng với con.” Bát công chúa nghe vậy khóe miệng gọi lên nụ cười khẽ, cuối cùng ngoảnh đầu nhìn đứa bé nằm bên cạnh: ngạch nương và phụ hãn ở trên trời sẽ phù hộ con, cho nên con gái của ta, đừng sợ....

“Bố Sở Da Khắc!!” Đức phi như phát điên gào to một tiếng, bổ nhào lên trên thân thể không còn động đậy của Bát công chúa, thất thanh khóc rống.

“Oa oa oa...” dường như cũng biết mẫu thân mình vừa vĩnh viễn rời khỏi thế gian, đứa bé gái nhỏ nhỏ cũng gào khóc theo.

Khang Hy để hít một hơi thật sâu, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, nỗi bi thương tràn ngập đáy lòng.

Lúc nhận được tin Bát công chúa Sở Sở Da Khắc qua đời, Diêm Nhi chấn kinh làm rơi vỡ ly trà sứ men xanh trong tay, tức khắc một nỗi bi thương ‘che trời phủ đất’ xông lên đầu.

“Làm sao có thể, làm sao có thể lại như vậy?” Nàng nói năng lộn xộn lẫn bầm nói: “Sao lại có thể như vậy được, đây là giả, nhất định là giả, đúng không, gia?”

Trên mặt Dận Chân hiện lên nét bi thương, thanh âm có chút khàn khàn nói: “Tại giờ mẹo một khắc hôm nay... Sở Sở Da Khắc... đã đi rồi.”

Diêm Nhi gắt gao bụm chặt miệng mình, ngay sau đó, tiếng nước nở không cách nào đè nén được bật ra, Dận Chân vươn tay đem thê tử ôm chặt trong lòng, mặc cho nước mắt từ khóe mi chậm rãi lăn xuống rơi vào trong mái tóc nàng.

Vĩnh Hòa cung.

Khang Hy để nhìn Diêm Nhi hai tròng mắt đỏ ngầu cùng Dận Chân tuy mặt không lộ chút cảm xúc, nhưng giữa hai đầu mày vẫn có thể nhìn ra vẻ bi thương, ông hơi vừa lòng gật đầu, thở dài nói: “Chuyện của Sở Sở Da Khắc chắc các người cũng đã biết?”

Diêm Nhi nghe ông nhắc tới Bát công chúa, nước mắt lại không kiềm được chảy ra, nàng quỳ ở nơi đó, đầu cúi gằm, nỗ lực muốn nuốt ngược

nước mắt vào trong, nhưng thân thể không ngừng run rẩy kia đã sớm vạch trần một cách không thể nghi ngờ rằng nàng đang khóc thút thít.

Nhìn bộ dáng Diễm Nhi khóc đến nấc từng cơn, Khang Hy để cảm niệm đến tấm lòng của nàng đối với nữ nhi mình, thanh âm không khỏi cũng mềm nhẹ thêm đôi phần: “Được rồi, hai người các người đứng lên trước đi.”

Dận Chân đỡ thê tử khóc mãi không thôi đứng dậy.

Khang Hy để nói với Diễm Nhi: “Trước khi Bố Sở Da Khắc qua đời, từng nói với trẫm, muốn giao tiểu cách cách cho người nuôi nấng, không biết người có nguyện ý không?”

Diễm Nhi nghe vậy không khỏi hơi ngẩn ra, bất quá vẫn cực nhanh chóng gật đầu đáp: “Con nguyện ý, Hoàng a mã, con nhất định sẽ chăm sóc đứa bé thật tốt, tuyệt đối sẽ không, sẽ không cô phụ lòng tín nhiệm của Bát muội muội.”

Khang Hy để hài lòng gật đầu, gọi người ôm tiểu cách cách đến.

Tuy thời điểm sinh ra hết sức khó khăn, nhưng đứa bé dùng sinh mệnh mẫu thân đổi lấy này, hiện tại cũng rất khỏe mạnh, không hề xuất hiện bệnh trạng khó nào. Diễm Nhi nhẹ nhàng đón lấy bọc tã lót từ trong tay ma ma, ngắm nhìn cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ của bé, một luồng cảm xúc không tự chủ được mà trào ra từ trong nội tâm, chỉ nghe nàng vừa khóc vừa cười nói: “Vương gia, ngài mau nhìn xem, đứa bé này trông thật giống Bát muội muội a!”

Dận Chân cúi đầu, biểu tình đóng băng trên mặt dường như dần dần tan rã, hần nâng một ngón tay lên, nhẹ nhàng chạm lên gương mặt đỏ hồng của đứa bé, ôn nhu nói: “Ừ, đúng là rất giống.”

Ngồi phía trên thấy rõ hết thảy, Khang Hy không khỏi ngây ngẩn cả người, đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm ông không thấy được Dận Chân lộ ra vẻ mặt như thế, trong một chớp nhoáng này, phảng phất như đứa bé kia luôn quấn quýt lấy ông non nớt gọi Hoàng a mã, luôn thở phì phò cáo trạng với ngạch nương, luôn ngồi trên đầu gối ông lớn tiếng đọc sách... đã trở lại.

Khang Hy để cảm xúc tuôn ra chùng chất, một loại cảm xúc ‘năm tháng trôi mất’ đánh úp vào trái tim, vào giờ khắc này, ông không thể không thừa nhận rằng, đứa bé kia giờ đã thật sự trưởng thành mà chính ông cũng già đi thật rồi.

Lúc rời khỏi cung đã là giờ Ngọ, Diềm Nhi ngồi trên xe ngựa khẽ khàng vỗ về đứa bé trong lòng, bởi vì Dận Chân phải ở lại lo chuyện hậu sự cho Bát công chúa nên cũng không về cùng nàng. Không bao lâu, xe ngựa ngừng lại, Diềm Nhi cẩn thận đem áo choàng bọc đứa bé lại chặt một chút, rồi mới xuống xe.

“Ngạch nương, ngạch nương, đây là cái gì dạ, cho chúng con xem với.” Đám anh em Hoảng Thì, đang ở trong phòng chơi với đám Phi Thúy, bắt gặp Diềm Nhi ôm một cái bọc đỏ rực đi vào, từng đứa không khỏi ngẩn dãi cổ, tò mò chớp mắt.

Diềm Nhi đem đứa bé trong lòng cẩn thận đặt lên giường ấm, cởi ra bọc tã trên người con bé, lộ ra thân thể nho nhỏ mềm mại, nhẹ giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, đây chính là muội muội của các con!”

MTY lan man:

Ttrong truyện này, cặp đôi Bát công chúa và Cát Nhĩ Đan là cặp đôi mình thích nhất (sau cặp nam nữ chính), vì mình rất có ấn tượng với những mối tình nghiệt ngã, không thành. (Hay nói cách khác là SE đấy.)

Hai người họ có một bi kịch tình yêu kinh điển: một cuộc hôn nhân chính trị, để rồi một người thì chết người còn lại mang theo đứa con của chàng.

Kẻ thất bại, người khổ đau.

Chàng, một đại hãn, một anh hùng hảo hán, có lẽ trong lòng chàng cũng có Bát công chúa, nhưng đại nghiệp gánh trên vai lại nặng nề và to lớn hơn nhiều. Nàng, Bát công chúa dịu dàng là thế, yếu đuối mỏng manh là thế, nhưng lại kiên định với tình yêu là thế.

Mình vẫn còn nhớ hình ảnh khi Điềm Nhi gặp lại Bát công chúa, sau bao nhiêu đau khổ, người mình yêu, trượng phu của mình, cha của con mình bị chính cha mình giết. Nàng trở về trong bao con mắt của mọi người, dè bủ có, khinh thường có, thương hại cũng có. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh, vẫn trầm ổn mà sống, cứ như nàng vẫn luôn ở đó, chưa bao giờ rời đi vậy.

Nhưng, số phận thảm thương của nàng đã định trước, nàng từ nhỏ đã lặng lẽ một mình lớn lên trong chốn thâm cung, có lẽ thời khắc hạnh phúc nhất đời là những tháng ngày bên người mình yêu, được quan tâm, lo lắng đến từng chút, để rồi tình yêu dần dần nảy nở cho nàng hy vọng, cho nàng biết thế nào là hạnh phúc và cũng nhanh chóng bị tước đoạt đi. Nàng giống như một bông sen, u nhã thanh tĩnh nở hoa, lặng lẽ tỏa hương và cũng lặng lẽ úa tàn đi.... Lời cuối cùng của nàng nói với đứa con gái mới sinh của mình đã khiến mình bật khóc, nàng đã thay cả trượng phu chúc phúc cho con, muốn cho con có một cuộc sống hạnh phúc, không lo nghĩ cả đời: “Ngạch nương và phụ hãn ở trên trời sẽ phù hộ con, cho nên con gái của ta, đừng sợ....”

Mình có sở thích nghe nhạc khi edit truyện, mà là thường chỉ nghe một bài phát đi phát lại. Hôm nay tình cờ khi edit chương này, mình lại đang nghe bài “Khoan thứ”, vậy mà rất thích hợp cho mối tình của Bát công chúa và Cát Nhĩ Đan:

“...Chàng chở che cho thiếp, thiếp hoàn lại chàng lời chúc phúc.

Chàng là anh hùng hảo hán, lòng theo đuổi hoài bão.

Vậy còn hạnh phúc chàng nợ thiếp, lấy gì để bù đắp đây?

Lẽ nào, yêu còn khó khoan dung hơn cả hận?”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nhạc Nhi

“Muội muội?” Hoǎng Thì ngược đầu nhỏ lên, rất khó hiểu hỏi: “Muội muội là cái gì ạ?”

Điền Nhi cười cười, giải thích nói: “Em giống như các con, cũng đều là con của ngạch nương, cho nên, cũng chính là muội muội của các con.”

Mấy tiểu tử kia nghe xong lập tức làm ra vẻ mặt “té ra là thế”, một đám kiễng gót chân, cố gắng nhìn ngắm đứa bé nhỏ nằm trên giường, ngắm mãi một lúc lâu, mới lưu luyến không rời bị Điền Nhi lừa ra ngoài.

“Đi gọi Tiên ma ma tới cho ta.” Nàng phân phó nói.

“Vâng!” Chỉ một lát sau, Tiên ma ma đầy đầu tóc bạc, nhưng tinh thần cực tốt đi theo Phi Thúy đến.

Điền Nhi cho bà ngồi xuống, lại đơn giản kể lại chuyện tình. Tiên ma ma nghe xong trên mặt cũng hiện vẻ bi thương, nhìn đứa bé nằm trên giường ấm, đoạn thở dài nói: “Đứa bé này có thể nuôi ở dưới gối phúc tấn, cũng là có phúc khí.”

Điền Nhi cười khở nói: “Nếu trước khi lâm chung, Bát muội muội đã giao con cho ta, thì đó chính là tín nhiệm ta, tin tưởng ta, ta cũng tuyệt đối không thể cô phụ một mảnh tâm ý của muội ấy, về sau đứa bé này chính là con gái ruột thịt của ta và gia, cũng không hề khác biệt với anh em Hoǎng Đán gì cả.”

Tiên ma ma nói: “Phúc tấn thiện tâm.”

“Phải rồi, hôm nay gọi bà đến cũng là vì việc này.” Diễm Nhi nhìn bà, diễm đạm nói: “Hoằng Đán lúc nhỏ chính là nhờ bà trông nom, hiện tại thằng bé cũng đã trưởng thành, bên người cũng có cử người rồi, cho nên ta muốn gọi bà về.”

“Ý Phúc tấn là muốn lão nô chăm sóc tiểu cách cách sao?”

Diễm Nhi gật gù đầu: “Ta biết bà tuổi tác đã lớn, nhưng mà, trừ bà ra người khác ta đều không yên lòng!”

Tiền ma ma nghe vậy vội vàng nói: “Được chăm sóc tiểu cách cách là ân điển của ngài, sao lão nô không nguyện ý cho được, vui mừng còn không kịp nữa là!”

Diễm Nhi nghe vậy khẽ mỉm cười, Tiền ma ma là một người rất biết cách chăm sóc trẻ con, có bà ở bên cạnh hầu hạ, Diễm Nhi quả thật rất yên lòng, sau khi chỉ định Tiền ma ma, Diễm Nhi lại chọn thêm hai bà vú cùng hai nha đầu phục vụ quanh người, lúc này mới xem như là bố trí người hầu hạ bên người tiểu cách cách cơ bản đầy đủ.

Buổi tối, Dận Chân từ trong cung trở về, còn chưa vén rèm cửa lên đã nghe thấy bên trong truyền tới tiếng vui cười của trẻ nhỏ. Thần sắc vốn có hơi u ám của hắn thoáng chuyển biến tốt, xoay tròn ngọc ban chỉ trên ngón tay cái, nhắc chân bước vào.

Liền thấy trên chiếc giường lớn trải tấm đệm màu đỏ thật dày trông ấm áp như mùa xuân, một nữ tử đang dẫn theo bốn đứa bé, tụ lại thành một vòng tròn, cả đám chụm đầu, chăm chú ngắm nhìn vật ở giữa. Dận Chân giơ tay lên chế trụ đám người Phi Thúy định quỳ xuống, chậm rãi bước lại gần, cúi đầu xuống nhìn. Ở giữa mấy cái đầu đen vây xung quanh, một khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn liền xuất hiện trong tầm mắt.

“A... A mã...” Hoằng Lịch bé nhất tinh mắt, thấy Dận Chân đứng bên cạnh mình, vui mừng bật người đứng dậy, giang hai cánh tay nhỏ thịt thịt

bèn muốn nhảy phốc lên người hẳn.

Dận Chân trừng mắt đe con một cái, nạt: “Quy củ đâu!”

Hoảng Lịch vội quỳ gối trên giường ấm hành lễ một cái nói: “Nhi tử thỉnh a mã đại an!” xong liền hài lòng nhào vào vòng tay ôm ấp của phụ thân đại nhân.

Ôm con trai út, Dận Chân nói với mấy đứa còn lại đang thay nhau thỉnh an: “Ừ, đều đứng lên đi!” Nói xong, được đám nha hoàn hầu cởi áo, thoát giày lên giường ấm.

“Đang nói chuyện gì? Cách từ rất xa cũng đã nghe thấy tiếng cười?”

Điềm Nhi nghe vậy, liền ôn nhu nói: “Mấy anh em chúng đang bàn bạc, nên chọn cho muội muội nữ danh gì?”

“Àh?” Dận Chân nhướn mày, liếc nhìn đứa bé gái xinh xắn đang chu cái miệng nhỏ xíu oai oai ngáp, nằm trên đệm giường phun bột khí, nói: “Nghĩ ra được chưa?”

“Gia cảm thấy, cái tên Nhạc Nhạc như thế nào?” Điềm Nhi cười nói: “Là Hoảng Đán chọn nha.”

“Nhạc Nhạc?” thoáng lẫm bẫm gọi, Dận Chân gật đầu nói: “Trường nhạc vô ưu, cũng là một cái tên rất hay.”

“Không hay! Không hay!” \ (` ㄉ´) / Hoảng Thì ở bên cạnh cự nự phản đối, thẳng bé vội vội vàng vàng, liền thoảng nói: “Hoa Nhi hay, Hoa Nhi hay.”

Dận Chân nhúu mày: “Hoa gì đẹp?” (hảo: đều mang nghĩa là tốt, đẹp, hay, ở đây DC hiểu lầm)

Hoảng Đán khẽ thấp giọng cười, thay đệ đệ giải thích: “Thì Nhi chọn tên cho muội muội, tên là Tiểu Hoa ạ.”

Dận Chân nghe xong khóe miệng hơi nhếch lên toan mở lời, nhưng chưa đợi hẳn lên tiếng, luôn luôn thích làm ngược lại với Hoảng Thì, Hoảng Quân liền lắc lắc cái đầu nhỏ, hết sức là khinh bỉ liếc mắt nói: “Cái tên gì mà không dễ nghe một chút nào!”

“Vậy cũng so với cái tên Đản Đản của đệ hay hơn nhiều!”

“Đản Đản thì sao? Đản Đản thì sao?” Hoảng Quân rất chi là không vừa lòng, phản bác một cách hùng hồn đầy lý lẽ: “Nghe dễ thương hơn a, Tiểu Hoa mới quê mùa đó, một tí ti nội hàm cũng không có.”

“Hâyzz!!! Rõ thật là, hai người lại cãi vã rùi ~ (◡◡)~” Ngồi trong lòng Dận Chân, Hoảng Lịch chớp chớp đôi mắt to, đột nhiên lồm cồm bò tới bên tai phụ thân, nhỏ giọng nói: “Hay là kêu Đản Hoa đi, bằng không kêu Hoa Đản cũng được ạ!”

Nhìn đứa con trai út bày ra bộ mặt trông như ‘con thông minh hông’, Dận Chân thật sâu thở dài, quả quyết nói: “Ừm, Hoảng Đán lấy tên rất tốt, vậy gọi là Nhạc Nhạc đi.”

Điềm Nhi ở bên cạnh đã sớm cười đến bò lăn bò càng, cả người nàng run run, vươn tay ôm lấy bọc đỏ nhỏ nhắn kia, nhẹ nhàng vỗ về, không nín được cười nói: “Nhạc Nhạc à, Nhạc Nhạc bé bỏng của ngạch nương a, con có tên rồi đó, có thích không?”

Bé gái xinh xắn hơn hở phun nước dãi phì phì. Tô vẽ như mình thật thích (chắc là vậy nhỉ!)

Cả nhà cùng nhau ăn tối xong, Dận Chân kiểm tra bài vở của Hoảng Đán, thấy tay cầm đầu bút luyện chữ đã vững vàng hơn ban đầu, trong lòng vừa ý, nhưng ngoài miệng lại không nói, ngược lại vẽ mặt nghiêm nghị chỉ

ra vài chỗ sai sót. Hoảng Đán nghe vậy cũng không nản lòng, biểu hiện rất nghiêm túc, mình sẽ nỗ lực luyện tập hơn. Kiểm tra bài vở của Hoảng Đán xong, lại nhìn chữ nghĩa của ba đứa con trai nhỏ, nhìn mấy nét hất ngang phết dọc đầy giấy kia, hần nhìn kỹ lại một lần, rồi sau đó cầm bút son lên, viết lên mấy vòng tròn chấm điểm trên góc giấy.

Kết quả, Hoảng Thì được hai vòng tròn, Hoảng Quân được một vòng tròn, Hoảng Lịch lại được ba vòng tròn.

Đã sớm biết vòng tròn đỏ đại biểu cho “tốt”, Hoảng Lịch lập tức mừng rơn, dùng vẻ mặt khoe khoang liếc nhìn hai ca ca bên cạnh.

Hoảng Thì không phục lâu bầu hai tiếng, Hoảng Quân thì thất vọng cả mặt mày đều xụ xuống.

Điềm Nhi nhìn tình cảnh trước mắt, nhưng cũng không hề lên tiếng, ở vấn đề giáo dục con cái, Dận Chân tự có phương pháp.

Quả nhiên, một lúc sau, Dận Chân bắt đầu giáo dục, thanh âm của hần khi thì nghiêm khắc, khi thì mềm nhẹ, nên biểu dương thì biểu dương, nên quở trách thì quở trách, bất quá qua một lúc sau, mấy đứa bé đều được lần lượt dạy dỗ một lần.

Lúc thời điểm hơi trễ một chút, ba đứa nhỏ được dẫn về phòng ngủ, Nhạc Nhạc cũng được Tiên ma ma ôm đi bú sữa.

Hai vợ chồng nằm trên giường, Điềm Nhi thu lại biểu hiện trên mặt, khe khẽ thở dài một hơi, hai bàn tay Dận Chân chậm chậm vuốt ve mái tóc thê tử thoáng dừng lại. Điềm Nhi nhẹ giọng nói: “Đợi đến ngày cúng thất của Bát muội muội, thiệp sẽ mang Nhạc Nhạc tiến cung một chuyến, cũng coi như đưa tiễn ngách nương con bé đoạn đường cuối cùng!”

“Ừm...” Dận Chân khẽ nhắm mắt, nhẹ nhàng ửng tiếng.

Điềm Nhi ngẩng đầu nhìn hăn, người này vừa mới mất đi một muội ruột, giờ phút này, trong lòng của hăn cũng rất đau, rất đau đi! Giang hai tay ra dùng sức ôm chặt hông trượng phu, Điềm Nhi cảm thấy mình lại muốn khóc.

Tang sự của Bát công chúa cũng không thể làm long trọng, dù sao thân phận của nàng ở triều Đại Thanh cũng có vài phần khó nói, cho nên chỉ đặt linh đường ở tại Thiên điện Vĩnh Hòa cung, nơi nàng từng ở khi còn sống để làm lễ truy điệu. Từ sáng sớm, Điềm Nhi đã mang Nhạc Nhạc tới, nhìn linh đường cùng những dải lụa trắng đong đưa trong một màu sắc ảm đạm, và cả hòm quan tài bằng gỗ lim viền vàng đặt trơ trọi nằm giữa kia, lập tức hốc mắt Điềm Nhi trào lên đỏ bừng.

Bỏ vài tờ tiền giấy vào trong chậu đồng, nhìn ánh lửa như con hỏa xà bùng lên liếm sạch mấy tờ giấy vàng, Điềm Nhi lẩm nhẩm nói: “Bát muội ruột, hai người chúng ta tuy thời gian chung đụng không dài, nhưng ta thật sự rất quý muội, thật sự xem muội là muội ruột của ta. Nay muội bất hạnh rời khỏi thế gian chỉ để lại một ấu nữ. Muội yên tâm, ta và gia nhất định sẽ xem con bé như con ruột, nuôi nấng lên người, đúng rồi, con bé đã có một cái tên mới, tên là Nhạc Nhạc, mong cho cả đời này khoái khoái nhạc nhạc, vô ưu vô lự, muội ở trên trời nhất định phải phù hộ cho con bé, được không?”

Hỏa xà trong chậu đồng bùng cháy lên kịch liệt, phảng phất như đáp lại lời Điềm Nhi từ trong chốn U Minh.

Tiền ma ma tiến lên vài bước, ôm Nhạc Nhạc trong lòng, hướng về chiếc quan tài gỗ lim viền vàng kia, khom người nói: “Công chúa điện hạ, tiểu cách cách dập đầu cho ngài.” Nói xong, liền quỳ trên mặt đất, nặng nề mà dập đầu ba cái.

Cuối cùng, đưa mắt nhìn lại quan tài một lần, Điềm Nhi ôm Nhạc Nhạc về mặt ngây ngô hoàn toàn không biết chuyện gì, đi ra linh đường, hướng

về tâm cung của Đức phi.

Nữ nhi đột ngột qua đời, làm cho Đức phi bị đả kích cực kỳ, cơ hồ lập tức đổ bệnh nằm xuống. Lúc Điem Nhi đến, bà đang nửa tựa trên chiếc gối đỏ thẫm thêu uyên ương, yên lặng chảy nước mắt, còn Thập Tứ a ca Dận Trinh cùng phúc tấn Hoàn Nhan thị đang ngồi ở bên cạnh bà nhẹ giọng nói gì đó.

“Con dâu thỉnh ngách nương đại an!” Điem Nhi cúi người hành lễ.

Ánh mắt Đức phi đảo qua bọc tã lót đỏ thẫm trong lòng nàng, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ chán ghét, chỉ nghe bà lạnh nhạt nói: “Người đã đến rồi, đứng lên đi!”

“Đệ đệ bái kiến Tứ tẩu.” Thập Tứ a ca cúi đầu chào, không mẫn không nhạt nói.

Điem Nhi cũng không thềm để ý, chỉ hồi lễ lại, lại cùng chào hỏi với Hoàn Nhan thị, rồi mới ôm đứa bé đến ngồi trên một tú đôn.

“Ôi!!! đây là tiểu cách cách của chúng ta sao!” Hoàn Nhan thị giả vờ ngạc nhiên kêu lên một tiếng, rướn người qua nhìn bọc nhỏ trong tay Điem Nhi, thở dài nói: “Thật là một tiểu cô nương đáng yêu.”

Nghe thấy có người khen con gái mình, Điem Nhi không khỏi mỉm cười. Nàng nhẹ giọng nói: “Nhạc Nhạc vậy mà rất ngoan, không khóc không nháo, thấy người còn hay cười.”

“Con bé tên là Nhạc Nhạc?” Hoàn Nhan thị cười nói: “Thật là cái tên rất hay!”

“Hừ! Hay gì mà hay! Bất quá chỉ là đứa con hoang của ngoại tộc cướp đi tánh mạng của mẫu thân.” Đức phi đột nhiên như nổi điên, phẫn nộ chỉ

vào Điềm Nhi, mắng to: “Ôm nó tới đây, bốn cung phải ném chết thứ tặc
chúng đã giết chết Bồ Sở Da Khắc này!!”

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt nhỏ của Điềm Nhi trở nên cứng lạnh như
thép không gì sánh được.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Oán Hận

Không thể nén được cơn phẫn nộ trong lòng, Diễm Nhi đột nhiên đứng bật dậy, gằn từng chữ từng chữ, sẵng giọng: “Ngạch nương nói vậy là có ý gì? Nhạ Nhạ là cốt nhục duy nhất của Bát muội muội để lại trên thế gian, cũng là con gái của con và Vương gia, đích thị là tiểu cách cách kim tôn ngọc quý, cố sao lại thành con hoang, tạp chủng, lời này, nếu để cho Hoàng a mã nghe được, sợ cũng sẽ tức giận đi!”

“Tứ tẩu! Sao tẩu còn dám cãi lại ngạch nương.” Không đợi Đức phi mở miệng, Thập Tứ a ca ở một bên đã không nhìn nổi, chỉ thấy đôi mày kiếm của hãn nhíu lại, trong ánh mắt nhìn Diễm Nhi tràn đầy vẻ bất thiện: “Ngạch nương là trưởng bối của tẩu, dù lời nói ra có gì không tốt, tẩu cũng nên chịu đựng mới phải, cứ nhiên lại dám tranh luận lại, có còn chút hiếu đạo nào hay không hả?”

“Ta có hiếu hay bất hiếu, không cần phiền đến Thập Tứ đệ quan tâm.” Diễm Nhi lạnh lùng cười, một bước cũng không nhường nhịn, nói: “Đợi đến lúc con của người cũng bị người ta mắng là tạp chủng, thì lại đến lý luận với ta!”

“Người!!” gương mặt anh tuấn của Thập Tứ a ca Dận Trinh lập tức âm trầm xuống, biểu tình nhìn Diễm Nhi tràn đầy sát khí.

Giống như Thập Tứ a ca không cho phép có người vô lễ với Đức phi, Đức phi cũng ghét nhất là có người lên mặt với con trai mình, cho dù người đó có là một đứa con dâu khác. Chỉ thấy sắc mặt bà vốn tái nhợt đột nhiên căng phồng lên đỏ bừng, cũng không còn dáng vẻ ung dung hoa quý ngày xưa nữa, một đôi đồng tử hiện lên ánh điện cuồng không thể phát giác.

“Quỳ xuống, người đưa con dâu bất hiếu này, lập tức quỳ xuống cho bốn cung!” bà vươn tay chỉ vào Diễm Nhi, như kẻ tâm thần lên cơn mà gào thét.

“Tứ tẩu, tẩu vẫn nên nhanh quỳ xuống thỉnh tội với ngạch nương đi!” Hoàn Nhan thị có ý tốt nói: “Lão nhân gia bà vốn bị bệnh, tẩu cũng đừng chọc giận bà.”

Cơn phẫn nộ cuộn trào trong lòng, Diễm Nhi ôm chặt con gái trong ngực, một đôi đầu gối làm sao cũng không chịu cong xuống.

“Còn nhìn cái gì, chết hết rồi sao! Tần ma ma, giáo huấn con tiện nhân này cho bốn cung.” Lúc này trông Đức phi cực kỳ dị thường, trên mặt bà hiện đầy phẫn nộ, trông đôi mắt như là của một con mèo hoang bị chấn kinh mà đột nhiên xù lông dựng thẳng lên, toàn thân hoàn toàn hiện ra một loại dáng vẻ kích động đến phát điên.

Nhìn Tần ma ma từng bước đi đến, Diễm Nhi cả người căng cứng, Phi Thúy và Truy Nguyệt sau lưng vội bước ra trước che chắn hai mẹ con nàng.

Đương lúc bầu không khí còn đang căng thẳng như muốn khiến người đông cứng, ngay tại lúc Tần ma ma mang theo nụ cười không hảo ý vươn tay đến mình, ngoài điện đột nhiên truyền đến tiếng hô lớn của thái giám: “Vạn tuế gia giá lâm, Ung thân vương đến, Hoảng Đán tiểu a ca đến ——.”

Nghe thấy cái tên Dận Chân, kèm theo tâm tình thả lỏng chính là nước mắt ủy khuất lăn xuống.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!!” một lát sau, một bóng dáng màu mình hoàng chậm rãi đi vào, một bóng dáng màu xanh nhạt cao ngất cùng một bóng dáng của hài đồng sáu bảy tuổi đi theo phía sau hẳn.

Gần như là trong nháy mắt, Dận Chân liền chú ý tới vẻ mặt khóc thầm của Diễm Nhi, con người trong mắt hẳn lập tức co rút lại.

“Ừm, đều đứng lên đi!” Khang Hy đế nhàn nhạt quét mắt nhìn tình huống trong phòng, ngồi xuống cạnh Đức phi trên giường.

“Vợ nhà lão Tứ làm sao vậy?” Nhìn Điem Nhi ôm bọc tã lót đỏ thắm quỳ ở nơi đó, ông trầm giọng hỏi: “Tại sao lại khóc, bị ủy khuất gì sao?”

Cũng không biết tại sao, từ lúc Khang Hy đế đi vào, cả người Đức phi tựa hồ thanh tỉnh một chút, bà quét mắt liếc nhìn Điem Nhi bên dưới, có chút khẩn trương cười nói: “Vợ lão Tứ vừa rồi nói sai, bốn cung dạy dỗ vài câu, nàng vậy mà như một bầu nước mắt không cạn a, Tần ma ma còn không mau đỡ nàng đứng lên?”

Điem Nhi không cần bà ta đỡ, liền vươn tay vịn lên bàn tay nhỏ của Hoảng Đán đưa ra, ngoảnh đầu hướng tới ánh mắt quan tâm của thằng bé, rưng rưng cười cười, ý bảo mình không sao.

Cho dù biết Đức phi nói có chỗ không thật, nhưng ở trước mặt mọi người, Khang Hy đế vẫn tương đối cấp mặt mũi bà, ông cười nói với Điem Nhi: “Ôm tiểu nha đầu tới cho trẫm nhìn xem một chút.”

Điem Nhi đi đến trước, nhẹ nhàng chuyển con qua.

Khang Hy đế nhìn khuôn mặt nhỏ xíu trắng nõn trong lòng, trong ánh mắt ánh lên nét yêu thương, nhẹ giọng nói: “Đã đi gặp mẹ con bé chưa?”

Điem Nhi thấp giọng nói: “Đã đi rồi ạ.”

“Vậy thì cứ nuôi dưỡng đi!” Khang Hy đế cảm khái nói: “Là trẫm đã có lỗi với Bố Sở Da Khắc.”

“Hoàng thượng...” Đức phi khẽ hô một tiếng, ngoảnh mặt đi, lại khóc nức lên.

Thập Tứ a ca vội vàng khuyên giải vài câu, rất không đồng ý mà nói với Khang Hy đế: “Hoàng a mã, Bồ Sở Da Khắc là nữ nhi của ngài, sinh mệnh đều là ngài ban cho, sao lại nói chuyện có lỗi với không có lỗi chứ?”

Khang Hy đế nghe vậy quay đầu, nhìn Dận Trinh một cái thật sâu, rồi sau đó rũ mắt xuống, lại nhìn đứa bé gái xinh xắn trong ngực, trên một bên của khoe môi, bỗng nhiên vẽ lên ý cười trào phúng.

Đức phi siết chặt hai tay Dận Trinh, trên mặt xuất hiện vẻ khẩn trương ra hiệu cho hãn không nên nói nữa.

Đúng lúc này, Nhạc Nhạc trong lòng Khang Hy đế đột nhiên giương miệng nhỏ nỉ non khóc òa lên. Bật cười đem đứa bé xinh xắn trong lòng một lần nữa giao lại cho Điềm Nhi, Khang Hy đế đứng lên nói với Đức phi: “Ừm, trăm nghe nói nàng bị bệnh, liền tiện đường tới thăm một chút... nên cẩn thận dưỡng bệnh đi!” thấy Khang Hy đế muốn đi, trong mắt Đức phi hiện lên vẻ thất vọng, làm bộ đứng dậy đưa tiễn. Khang Hy đế lại khoát tay áo, không đợi Đức phi tạ ơn, liền xoay người đi ra ngoài cửa. Ai ngờ, lúc đi tới bậc cửa, lại đột nhiên dừng bước, tựa như nhớ tới cái gì quay đầu nói với Dận Chân: “Lão Tứ a, trăm thấy Hoằng Đán này là đứa nhỏ ngoan, ừm, từ hôm nay trở đi liền ở lại trong cung đi, đi theo giải buồn cho trăm cũng tốt.” (ông KH này cáo dễ sợ)

Lời này vừa nói ra, trong Vĩnh Hòa cung bỗng chốc liền yên lặng như tờ. Chỉ có thanh âm đầy trầm tĩnh của Khang Hy đế thản nhiên bay ra, ông cúi đầu, trên mặt lộ ra chút hòa ái hiếm có: “Hoằng Đán, có muốn bồi theo bên cạnh tổ phụ không?”

Đã gần sáu tuổi, Hoằng Đán không chút do dự gật gật đầu, vẻ mặt hơi non nớt còn hiện vẻ nghiêm túc, thẳng bé nói: “Tôn nhi nguyện ý ạ!”

Khang Hy đế nghe vậy cười ha ha một tiếng, vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ của thẳng bé.

Dõi theo bóng dáng một già một trẻ đi xa dần, người đứng ở sau lưng Dận Chân dùng sức siết chặt nắm tay, cố gắng đè nén ngọn lửa cuồng nhiệt bốc lên trong hai đồng tử u tối. “Tứ ca thật sự là hảo phúc khí!” Ngay vào lúc này, một giọng nói không âm không dương vang lên, chỉ nghe Thập Tứ a ca tràn đầy ghen ghét, hừ lạnh nói: “Hoảng Đán chất nhi, cũng thật giỏi biết cách làm Hoàng a mã vui lòng.”

Đối với loại lời nói không hề có dinh dưỡng này, Dận Chân trước nay cũng không thèm lãng phí một chút tâm lực đáp lại làm gì, chỉ dùng ánh mắt đầy cảnh cáo liếc nhìn Thập Tứ a ca một cái, sau đó liền cáo từ Đức phi.

Đợi đến khi vợ chồng Dận Chân đã đi xa rồi, Thập Tứ a ca tức giận thở phì phò, chỉ thấy hãn giậm chân nổi đóa nói: “Ngạch nương, ngài xem hãn, ngài xem hãn đi. Ngài hiện tại sinh bệnh như vậy, hãn thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi, đây là thái độ phận làm con nên có sao? Con thấy trong lòng hãn căn bản cũng không có ngạch nương ngài.”

Tức giận nổi đóa một một phen, cũng không biết chạm phải đến dây thần kinh nào của Đức phi, lập tức khiến cho bà ta trở nên kích động, chỉ nghe bà đột nhiên cất cao thanh âm, lia lịa kêu loạn: “Đúng! Đúng! Hãn không phải con của ta, hãn không phải con của ta!”

“Ngạch nương, ngạch nương, ngài làm sao vậy?” Nhìn Đức phi kích động hoa chân múa tay, lời nói không đầu không đuôi, Dận Trinh không khỏi nhíu mày.

“Thuốc, thuốc...” Đức phi kêu to nói: “Đầu, đầu ta đau quá, nhanh đi lấy thuốc của ta đến đây.”

Tần ma ma nghe vậy vội chạy nhanh tới, từ trong ngăn kéo trên giường hẹp tử đàn lấy ra một bình sứ thanh hoa nhỏ cổ dài, đổ ra lòng bàn tay vài viên thuốc nhỏ, dùng nước ấm giúp Đức phi uống vào.

Lúc đám cung nhân trong Vĩnh Hòa đang còn gà bay chó sủa vì Đức phi phát bệnh, thì trên xe ngựa phủ Ung thân vương, Diềm Nhi cũng về mặt ủ khuất kể lại đầu đuôi cho trượng phu.

“Ngạch nương tại sao lại nói lời như vậy?” Diềm Nhi cau mày, không tài nào hiểu được lắm bẫm nói: “Nhạc Nhạc là con của Bát muội muội, là cháu ngoại ruột của bà, thiếp thật sự nghĩ mãi không ra, tại sao bà phải nói ra... nói ra những lời khó nghe như vậy...”

Dận Chân nghe vậy hơi trầm mặc một chút, sau một lúc lâu mới sâu kín nói: “Đại khái là bởi vì quá phần nộ đi.” Hoặc giả là quá bi thương.

Diềm Nhi ngẩng đầu, ù ù cạc cạc chớp chớp mắt.

Dận Chân như lâm vào hồi ức, nhỏ giọng nói: “Lúc ta sáu tuổi, trong nội cung đã xảy ra một trận hỏa hoạn, ta bị vây trong đám cháy, là Hoàng ngạch nương xông vào, đem ta cứu ra, ta còn sống, nhưng mà ngạch nương lại chết! Hoàng a mã khi đó vô cùng thương tâm, vô cùng tuyệt vọng, tuy ông không nói gì, nhưng trong ánh mắt nhìn ta lại trông như...” Tại sao người chết không phải là người?

Những lời này giống như một câu nguyện rửa, trong mấy chục năm qua vững vàng khắc sâu vào tâm linh hẳn, nếu năm đó người chết chính là hẳn, Dận Chân nghĩ, có lẽ hết thảy sẽ tốt hơn nhiều so với hiện tại.

“Như vậy không đúng!” Thê tử trong lòng đột nhiên hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng nói.

Dận Chân cúi đầu nhìn nàng.

Diềm Nhi kích động muốn nói gì đó, nhưng trống ngực đập dồn dập, đầu óc hỗn loạn, căn bản không thể sắp xếp từ ngữ cho đúng, chỉ không ngừng chảy nước mắt, khóc nức thút tha thút thít liên tục nói: “Như vậy là không đúng!”

Dận Chân trên mặt lộ ra nụ cười khổ, thấp giọng nói: “Có gì mà không đúng?”

Điềm Nhi ôm Nhạc Nhạc thật chặt trong lòng, đột nhiên nói: “Nếu có một ngày, thiếp cũng sẽ làm như Bát muội muội, hoặc làm giống như Hoàng ngạch nương...”

“Câm miệng cho gia!” Dận Chân đen mặt, đầy uy hiếp nói: “Gia không muốn nghe.”

Không muốn nghe cũng phải nghe!!! Điềm Nhi hiếm khi kiên trì trừng đôi mắt đỏ au như mắt thỏ, bình tĩnh mà nói: “Nếu có một ngày thiếp sẽ vì con của mình mà chết, vậy khẳng định cũng là tự nguyện, vui vẻ, hạnh phúc mà chết. Sau khi thiếp đi rồi, hy vọng con của thiếp có thể được trưởng thành trong hoàn cảnh được yêu thương, tuyệt đối không hy vọng bọn chúng bị cha mình, hoặc là bất luận kẻ nào nhìn với ánh mắt oán hận. Nếu quả thật như vậy, thiếp cho dù chết cũng sẽ không nhắm mắt.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Mang Thai

Tự nguyện? Vui vẻ? Hạnh phúc?

Trên gương mặt như băng hàn của Dận Chân lộ vẻ xúc động, hấn cúi đầu nhìn nàng, thật lâu không nói gì.

Điềm Nhi hai mắt đỏ au tiếp tục nói: “Tuy nói như vậy thực có chút xin lỗi Hoàng ngạch nương, nhưng, nhưng mà... người sống sót là chàng, thật sự là rất tốt!”

“Cô nương ngốc!!” sau một lúc lâu, Dận Chân thở dài một tiếng, vươn cánh tay ôm Điềm Nhi chặt hơn. Cô nương ngốc này vì sao cứ luôn nói những lời ngu ngốc như vậy, những lời ngu ngốc mà luôn tỏa ra mật ngọt hương nhi.

Xuân qua hạ đến, thu đi đông về, thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã hai năm trôi qua.

Trời giữa mùa hè, ánh mặt trời nóng cháy như muốn bốc hơi mọi thứ trên mặt đất, trên triều đình lại càng dấy lên làn sóng quỷ dị, nguyên nhân đó chính là thân thể của Khang Hy đế, dù sao cũng đã là lão giả sáu mươi bảy tuổi, trước một hồi cảm mạo nhẹ, đã khiến ông nằm bẹp trên giường suốt nửa tháng không bước xuống được.

Chuyện “lập Thái tử” không khỏi lại bắt đầu ồn ào náo động lên, lần này, Khang Hy đế cũng đã quyết đoán, buông lời nói, mình đã chọn được một minh quân kế vị, thánh chỉ được cất trong hộp, đặt ngay phía sau tấm

hoành phi Chính Đại Quang Minh ở Càn Thanh cung, đợi sau khi mình khuất bóng, chính người này sẽ kế thừa đế vị. Trong khoảng thời gian ngắn, cái tên đằng sau bảng Chính Đại Quang Minh kia là ai, trở thành một cây gai sắc nhọn trong lòng mọi người.

Gió táp vùn vủ trên triều đình tựa hồ không hề ảnh hưởng gì đến Điem Nhi, hoàn toàn tương phản, cuộc sống của nàng trôi qua lại tương đối hài lòng dễ chịu. Trời vừa trở nóng, Dận Chân liền mang cả nhà lục tục kéo tới Viên Minh viên tránh nóng, trong lúc ở đây, hãn buông xuống tất cả công việc, thật sự biến thành một người phú quý nhàn rỗi, mỗi ngày không phải bồi Điem Nhi du viên, thì đốc thúc đám anh em Hoảng Thì đọc sách. Hành vi “không tranh giành” lần này của hãn, ngược lại làm cho Khang Hy đế cảm thấy hài lòng, bèn liên tiếp triệu hồi Dận Chân đến Sương Xuân Viên theo bồi mình, lúc thì chơi cờ, khi thì đàm đạo, thi thoảng còn cùng nhau nhớ đến “người kia”. Tình cảm phụ tử trong khoảng thời gian ngắn có thể thấy cực kỳ hòa hợp.

Một ngày nọ, khi trời chiều đã ngã về tây. Điem Nhi tỉnh lại từ giấc ngủ trưa, cơn gió nhẹ len lỏi từ khe cửa sổ hé mở mà hiu hiu thổi vào, khiến cả người cảm thấy đặc biệt dễ chịu. Xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nàng ngáp gọi: “Truy Nguyệt!!”

Rất nhanh, một loạt tiếng bước chân soạt soạt vang lên, Truy Nguyệt trong tay bưng một chiếc đĩa bạc lớn đựng trái cây tiến vào. Điem Nhi nhìn thoảng qua, nhướn mày hỏi: “Dâu tây ở đâu ra vậy?”

“Là từ lúc trước gia tròng ở trong viên đó ạ, qua vài tháng nay đã chín rồi.”

Điem Nhi nhìn một đĩa dâu tây tươi ngon mọng đỏ, không khỏi bật cười lắc đầu.

“Mấy trái này vậy mà rất hiếm đó a! Là gia đặc biệt trồng cho chủ tử đó ạ!” Truy Nguyệt cười nói.

Điềm Nhi khóe miệng vẽ lên nụ cười ngọt ngào, lườm mắt nói: “Rõ là lẻo mép.”

Hai chủ tử đang cười nói, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân chạy bộ bạch bạch bạch bạch, Điềm Nhi vừa nghe, lập tức liền biết là ai tới. Quả nhiên, một lát sau, một tiểu bóng dáng màu hồng đào vọt vào như đạn pháo, thanh âm trong trẻo lớn tiếng hô: “Ngạch nương, Nhạc Nhạc cũng muốn ăn dâu tây.”

“Sao chỗ nào cũng có nha đầu tham ăn con.” Điềm Nhi cốc một cái lên trán con gái nhỏ, trách nói: “Con đó, đã nha đầu này lại chạy đi phá phách ở đâu mà đầu tóc đầy mồ hôi.”

“Nhạc Nhạc đi tìm các ca ca, nhưng các ca ca không muốn dẫn con đi chơi cùng.” Tiểu cô nương có chút oán niệm vểnh vểnh miệng nhỏ, chìa bàn tay nhỏ bé ra nói: “Cho nên chỉ có thể đá cầu với ma ma trong sân thôi.”

“Con đó mỗi ngày cứ đùa nghịch như đám con trai, ngạch nương xem lớn lên ai còn dám lấy con?”

Khác hẳn với mẹ đẻ điềm đạm dịu dàng của mình, Nhạc Nhạc cô bé này đại khái càng giống phụ thân Cát Nhĩ Đan nhiều hơn. Mặc dù mới có ba tuổi, nhưng tiểu bộ dáng lại khác xa người Trung Nguyên, thoát nhìn đầy cảm giác từ dị quốc. Tính cách thì lại linh hoạt không chịu gò bó, như một con ngựa con không có một khắc nào là chịu ngồi yên. Điềm Nhi bất đắc dĩ thở dài, đập lên cái móng vuốt nhỏ ý đồ hướng đến đĩa dâu tây, nạt nói: “Bắn chết được, còn không mau đi rửa tay đi.” Nhạc Nhạc le lưỡi, rồi loắt choa loắt choắt nhảy đi rửa tay.

“Đợi qua một thời gian ngắn nữa, ta nhất định phải bảo Tiền ma ma nghiêm khắc dạy bảo con bé!” Điem Nhi vẻ mặt quyết định nói. Truy Nguyệt nghe xong lại cúi đầu cười khẽ, những lời này không biết chủ tử cũng đã nói bao nhiêu lần rồi.

Không lâu sau, hai mẹ con cùng ngồi ăn dâu tây. Rất rõ ràng, Nhạc Nhạc đối với loại trái cây chua chua ngọt ngọt này yêu thích vô cùng, nếu Điem Nhi không ngăn cản chắc chắn đã ăn sạch một đĩa lớn cũng không chừng. Đỗ tiểu cô nương tự đi chơi một lúc, Điem Nhi lại gọi Tiểu Hỉ Tử tới, phân phó nói: “Người chút nữa đi đến Sướng Xuân Viên hỏi thử, Hoằng Đán hôm nay có thể về dùng bữa tối không?”

Tiểu Hỉ Tử cười hì hì thưa vâng.

Từ sau khi Hoằng Đán được Khang Hy để đón vào cung, trong hai năm qua gần như không về nhà, lần nào cũng là Điem Nhi nhân lúc đến Vĩnh Hòa cung thỉnh an Đức phi, mới có thể thuận đường đi thăm thằng bé, thật sự rất nhớ con. Hiện tại thật vất vả mới tới Viên Minh viên, Khang Hy để lại còn ở tại Sướng Xuân Viên gần đây trắng nắng, tất nhiên là phải hảo hảo gặp nhau một chút.

“Chủ tử đây là nhớ Đại a ca đi nha?” Truy Nguyệt cười khẽ nói. Điem Nhi liếc nhìn nàng một cái, vẻ mặt như ‘người cứ nói đi’.

Quả nhiên, mấy khắc sau, Tiểu Hỉ Tử trở về báo lại, nói Đại a ca đang cùng Vương gia đi về Viên Minh viên. Điem Nhi nghe vậy liền vui mừng, vội cố ý dặn phòng bếp làm thêm vài món Hoằng Đán thích ăn nhất. Minh cũng được Truy Nguyệt hầu hạ, ăn mặc thật trọng một phen. Khoảng giờ暮, Điem Nhi đứng trước cửa nghển cổ ngóng ra ngoài, đám anh em Hoằng Thì đứng bên cạnh nàng cũng háo hức kiễng mũi chân, ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, từ xa xa một đám người đang tới gần. Điem Nhi vừa nhìn một cái liền bắt gặp bóng dáng sắp có thể gọi là “thiếu niên” kia, lập tức liền kích động đỏ bừng hốc mắt.

“Ngạch nương!” Nhìn nữ tử tựa cửa đứng trông, khóe miệng Hoảng Đán câu lên, lập tức cũng quên mất ổn trọng ngày thường, hấp tấp chạy tới, Diềm Nhi lập tức ôm con trai vào lòng, bốn tháng rồi, đã gần bốn tháng nàng không được gặp con.

“Khụ!!” đi theo sau, Dận Chân nhìn một màn trước mắt này hung hăng ho khan.

Diềm Nhi lúc này mới buông con trai ra, đỏ mặt cúi người nói: “Thiếp thân thỉnh gia đại an.”

“Nhi tử Hoảng Thì / Hoảng Quân / Hoảng Lịch thỉnh a mã đại an.”

“Nhạc Nhạc cũng thỉnh an a mã.”

Tầm mắt Dận Chân đảo qua trên người các con, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tiểu khuê nữ, ừ một tiếng nói: “Đều đứng lên đi!”

Cả nhà vui vẻ lục đục kéo nhau đi vào phòng, Diềm Nhi vẫn luôn nắm tay Hoảng Đán hỏi này hỏi kia, mấy đứa nhỏ cũng túm tụm xung quanh, đối mặt với thế tiến công nhiệt tình như thế, ngay cả Hoảng Đán cũng sinh ra chút ngượng ngùng.

“Ca ca quà ca đáp ứng cho đệ đâu?” Năm nay vừa tròn năm tuổi, Hoảng Lịch chớp chớp đôi mắt to, tràn đầy mong đợi hỏi. Cu cậu này da mặt luôn luôn dày, mở miệng là phải đòi này đòi nọ, mà không hề ngượng miệng.

Hoảng Đán lập tức cười cười từ trong tay áo lấy ra một vật gì đó trông như ống đồng: “Đây là đồ chơi của người Tây Dương, tên là kính vạn hoa, là Hoàng tổ phụ thưởng cho ca, tặng lại cho đệ!”

Hoảng Lịch vừa nghe vậy lập tức hứng khởi sáng bừng cả mặt, đợi đến khi biết rõ cách chơi kính vạn hoa, thì càng kinh ngạc la lên, bộ dạng hưng

phấn chưa từng có, khiến cho Hoảng Thì, Hoảng Quân đứng bên cạnh phồng mang trợn mắt, nhất tề la oai oải: ca ca bất công.

Mấy mẹ con ở một bên đang náo nhiệt, bên này Nhạc Nhạc cũng mon men bò lên đùi Dận Chân.

“A mã, a mã, khi nào người mới dẫn Nhạc Nhạc đi cưỡi ngựa a?” con gái nhỏ chớp chớp đôi mắt to nói. Có lẽ là thiên tính của dân tộc, đứa bé này trời sinh liền thích những con vật uy mãnh, đặc biệt là ngựa, một khi đã ngồi lên thì đừng hòng bò xuống.

“Ừ, mấy ngày nay a mã bề bộn nhiều việc, đợi qua một thời gian ngắn sẽ dẫn con đi.” Vuốt ve mái đầu mềm như lông mao, Dận Chân vể mặt nhu hòa nói. Nhạc Nhạc có chút cự nự, vểnh miệng nhỏ lằm bằm nói: “Nhưng người nhất định phải nhớ rõ, không được gạt người nga!”

Cả nhà náo nhiệt ăn xong bữa tối, không đến một lát sau, liền có người từ Sương Xuân Viên bên kia đến. Là đại thái giám Lý Đức Toàn hầu hạ bên người Khang Hy đế, Điem Nhi không dám chậm trễ, vội mời vào.

“Vạn tuế gia hiện tại vậy mà không xa Hoảng Đán a ca một khắc được a!” Lý Đức Toàn cười nói: “Đây còn không phải là phái nô tài tới đón ạ.”

Điem Nhi trong lòng buồn bã, trên mặt lại cười gọi Hoảng Đán tới.

Nhi tử đi rồi, may mà trượng phu còn có thể lưu lại.

Ban đêm, sau một màn hoan ái cực sáng khoái, Dận Chân một thân đầy mồ hôi, vể mặt thỏa mãn ôm Điem Nhi. Bắt gặp vẻ thoải mái giữa hai đầu chân mày của vị hôn phu đại nhân, Điem Nhi liền biết lúc này hẳn là tâm trạng phu rất tốt, không khỏi nghịch ngợm vươn ngón trỏ, một cách dụ hoặc mà vẽ vòng tròn trên lồng ngực hẳn.

Dận Chân bắt lại móng vuốt nhỏ gây sự kia, đột nhiên nói: “Hoàng a mã có ý định muốn gia đến Thái Sơn tế trời*.”

(*Theo sử sách ghi chép từ khi Tần Thủy Hoàng lên núi Thái Sơn, đến đời vua Càn Long có tới 12 vị hoàng đế Trung Quốc lên núi tế trời, Đền Đại ở dưới chân núi là nơi diễn ra lễ tế trời và tế thần Thái Sơn xưa kia)

Điềm Nhi nghe vậy không khỏi sửng sốt, kinh ngạc hỏi ngược lại: “Tế trời?”

Thái Sơn tế trời là một tập tục của triều Đại Thanh, ước chừng mười năm tổ chức một lần, nhưng đây là việc chỉ đương kim thiên tử mới được làm, làm sao lại...

Giống như phản ứng được cái gì, Điềm Nhi bèn tinh tế nhìn kỹ Dận Chân, quả nhiên sâu trong đồng tử kia, bắt gặp một tia rục cháy không đè nén được.

“Ta nói gia hôm nay sao lại cao hứng vậy chứ!” Điềm Nhi lăm lăm vài tiếng đem đầu của mình một lần nữa tỳ lên ngực nam nhân: “Nguyên lai là như vậy.”

Trên mặt Dận Chân dần hiện lên ý cười, sau đó hiếm khi do dự nói: “Hoàng a mã cho ta thay mặt tế trời, rồi quan tâm chu toàn đến Hoảng Đán... Điềm Nhi, nàng nói trong hộp kia...”

“Gia!” Điềm Nhi dùng sức cọ cọ: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngài như bây giờ đã vô cùng tốt rồi.”

Dận Chân nghe xong tự cười giễu, đến lúc này, mình cũng bắt đầu lo được lo mất sao?

Quả nhiên, ba ngày sau, Khang Hy đế hạ thánh chỉ, tuyên Tứ hoàng tử Ung thân vương Dận Chân thay cha đến núi Thái Sơn tế trời.

Thánh chỉ vừa ban xuống, chúng thần đồng loạt ồ lên.

Trong lúc nhất thời, Viên Minh viên liền thành nơi tập trung mọi ánh mắt của mọi người, nóng bỏng đến mức ngay cả thái dương trên Thiên Sơn cũng phải tránh đi ba phần.

Điền Nhi cũng mặc kệ, chỉ đóng chặt cửa viên, đối với ai muốn đăng môn bái phỏng gì đó, đều thoái thác nói là thân thể mình không khoẻ. Đương nhiên, “không khoẻ” cũng là giả.

Ngày thứ ba sau khi Dận Chân đi Thái Sơn, sau khi được thái y chẩn bệnh, cách năm năm, nữ tử nào đó đã con cái đề huề biết đi biết chạy, lại một lần nữa —— mang thai.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Bằng Hà

“Nữ tử mang thai thời kỳ đầu, không nên làm chuyện phòng the mãi liệt quá mức...” Nhìn Hứa thái y vẻ mặt nghiêm nghị đứng trước mặt mình, Điem Nhi đỏ bừng cả mặt mày, xấu hổ muốn chết, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Khụ khụ, làm phiền thái y rồi!” Điem Nhi không đợi ông ta tiếp tục lái nhải dông dài, vội trưng ra bộ mặt đỏ như trái gấc chín, nói: “Truy Nguyệt, còn không mau đi theo thái y lấy thuốc.”

Thật vất vả mới lừa được người đi, Điem Nhi nằm trên giường bỗng nhiên thở dài một tiếng ai oán, nhích nhích người, lập tức chui tọt vào trong chăn. Trước mặt bao nhiêu người như thế, nàng không muốn sống a, đều do Dận Chân xấu xa kia, hận chết hẳn hừ!

“Chủ tử!” Phi Thúy ở cạnh vậy mà cả người lộ vẻ hưng phấn cực kỳ, còn kém hai mắt lóe sáng lên thôi, nàng cao giọng nói: “Ngài lại mang thai rồi, đây là thiên đại hảo sự a, nếu Vương gia biết được chắc hẳn rất mừng.”

Điem Nhi làm sao không biết? Nhưng tại sao mất hứng? Chỉ vì hể nghĩ đến chuyện hai người “vận động quá mạnh” thiếu chút nữa gây thương tổn đến đứa bé, là nàng hối hận quá muốn đập đầu vô tường cho rầu.

Đại khái nhìn thấu được rối rắm của Điem Nhi, Phi Thúy không khỏi khẽ cười an ủi: “Chủ tử yên tâm đi, không phải thái y đã nói sao, đứa bé không có chuyện gì, uống chút thuốc an thai là tốt rồi, ngài không cần lo lắng.”

Điềm Nhi nghe vậy cả mặt càng thêm đỏ bừng, trốn trong chăn vắn vẹo hai cái chính là không chịu chui ra nữa.

Dận Chân đến núi Thái Sơn tế trời, đi đi về về tính toán cũng phải hơn một tháng, Điềm Nhi dứt khoát đóng chặt cửa viên, chuyên tâm dưỡng thai. Chưa đến nửa tháng, trong cung lại truyền đến tin tức, mẹ đẻ của Bát a ca, Lương phi nương nương qua đời.

Tần phi trong hậu cung qua đời, vốn không nên có động tĩnh lớn như vậy, nhưng vị này lại bất đồng, lại nói, vẫn còn có chút “lời đồn” trong đó.

“Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến.

Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến.

Ly Sơn* ngữ bãi thanh tiêu bán, dạ vũ lâm linh chung bất oán,

Hà như bạc hạnh cầm y lang, bỉ dực liên chi đương nhật nguyệt.”

- Nạp Lan Dung Nhược –

(Đời người nếu như lúc mới gặp,

Sao có gió thu quét quạt buồn.

Bỗng dưng cố nhân thay đổi dạ,

Lại trách tình người dễ đổi thay.

Lời hẹn Ly Sơn trôi quá nửa,

Lệ vũ chuông vang chết chắng hờn.

Người xưa dù có tình bạc bẽo,

Cũng đã nên câu chim liền cành.

- Dịch thơ: Mạc Thiên Y- vì trên mạng không tìm được bản dịch thơ của bài này nên mình chỉ bon chen dịch được như vậy thôi, xin các bạn đừng chém nha, nhưng cả nhà có thể đọc đoạn dịch thơ bên dưới** để hiểu rõ hơn về ý nghĩa bài thơ này, công nhận là rất rất hay!!)

(* Ly Sơn: Dùng điển cố tình yêu của Đường Minh Hoàng và Dương Ngọc Hoàn. Trong “Thái Chân ngoại truyện” chép, trong đêm Thất tịch, Đường Minh Hoàng và Dương Ngọc Hoàn (Dương quý phi) từng thề nguyện đời đời làm phu thê trong Trường Sinh điện ở Thanh Hoa cung, Ly Sơn. Trong “Trường Hận Ca”, Bạch Cư Dị viết “trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành”. Sau loạn An Sử, Minh Hoàng vào đất Thục (Tứ Xuyên), bị binh sĩ ép, phải ban chết cho Dương Ngọc Hoàn ở dốc Mã Ngôi. Trước khi chết, Dương Ngọc Hoàn nói: “Thiếp nếu như phụ quốc ân, chết cũng không oán hận”. Minh Hoàng sau đó giữa đường nghe tiếng mưa rơi, chuông vắng mà cảm thương, làm khúc “Vũ lâm linh” để bày tỏ đau buồn, nhưng nhớ.)

(**Dịch đại ý toàn bài thơ: (bài thơ mượn lời người con gái)

Ở bên người, luôn cảm thấy như lúc vừa quen biết, ngọt ngào như thế, ấm áp như thế, thâm tình và vui vẻ như thế. Ta và chàng vốn lẽ tương thân tương ái, nhưng tại sao lại trở thành rời xa ly biệt hôm nay? Giờ đây chàng dễ dàng thay lòng đổi dạ, chàng lại nói giữa tình nhân là luôn dễ thay lòng.

Ta và chàng giống như Đường Minh Hoàng và Dương Ngọc Hoàn xưa kia, cùng thề nguyện sống chết có nhau trong Trường Sinh điện, nhưng cuối cùng từ biệt dứt khoát cắt đứt, cho dù như thế, cũng không sinh lòng oán hận. Nhưng chàng sao có thể so với Đường Minh Hoàng năm đó, ngài vẫn thề nguyện cùng Dương Ngọc Hoàn làm chim liền cánh, cây liền cành.)

Điềm Nhi nhìn Ngũ phúc tấn ngồi đối diện nhẹ giọng chậm chậm đọc lên bài thơ này, nàng nhíu hàng mày thanh tú, đây là có ý gì?

Ngũ phúc tấn liếc mắt khinh thường, biểu tình ‘người cũng thật không có học thức gì hết ráo’, giải thích: “Đây là một bài thơ miêu tả nữ tử khuê oán.”

“A...” Điềm Nhi vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “Rồi sao? Nó có liên quan gì đến Lương phi nương nương chứ?”

“Đó là tâu không biết đó thôi!” Ngũ phúc tấn nghiêng người về trước, vẻ mặt bất quá nói: “Lương phi nương nương, trước khi qua đời, trong miệng vẫn luôn lẩm nhẩm lời thơ này, còn từng nói là, đời này việc hối hận nhất của bà là gả cho đế vương, ừm, đại khái là như vậy đó.”

“Cái gì?” Điềm Nhi lúc này mới thật sự là chấn kinh, líu lờ nói: “Bà, bà ta không muốn sống nữa sao?”

Ngũ phúc tấn trừng mắt lườm nàng một cái, Lương phi vốn đã chết rồi, tâu có biết không hử!!!!

“Nghe nói Hoàng thượng nổi giận lôi đình a!!” Ngũ phúc tấn nói tiếp: “Cho tới bây giờ cũng không cho Lễ bộ xử lý hậu sự của Lương phi, thi thể vẫn còn để ở nơi khi còn sống nữa kia.” Hiện tại khí trời nóng muốn giết người a, cứ để thi thể như vậy, chẳng phải là...

Nhớ lại dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của Lương phi lúc sinh thời, Điềm Nhi thở dài nói: “Đây cũng là tội gì a!”

“Ủy khuất cả đời, lúc sắp chết còn không được nói thật sao?” Có thể nhìn ra, đối với Lương phi, Ngũ phúc tấn cũng rất đồng tình với bà.

“Nhưng như vậy sẽ khiến Bát a ca bị phiền toái!” Điềm Nhi một lời nói đúng chỗ đau nhất.

Ngũ phúc tấn toan mở miệng vài lần, lại cũng không thốt được lời nào.

Khang Hy, Lương phi, Bát a ca, ân oán tình cừu giữa ba người họ ồn ào huyên náo lan truyền hơn nửa tháng, cuối cùng Lương phi mới có thể hạ táng, nghe nói được dựa theo quy cách chôn cất cung phi bình thường, việc hậu sự thậm chí còn không bằng những quý nhân được sủng ái, quả thật là thê lương.

Chuyện nhà người ta chung quy cũng là chuyện nhà người, nghe qua cũng coi như xong, theo dòng thời gian, năm tháng dần trôi, thời tiết cũng theo đó mà dần trở lạnh, dẫn đến cái bụng của Điềm Nhi cũng dần lớn lên. Dận Chân nay đã gần tứ tuần có bốn người con trai, nghe nói thê tử lại mang thai, mừng rỡ cỡ nào tất nhiên là không cần nói, có điều, dạo gần đây hãn bần bù đầu, đặc biệt là qua đầu đông, Khang Hy để bị trúng phong hàn, hiện tại chỉ có thể ở lỳ trong Sương Xuân Viên tu dưỡng, thế là Dận Chân lại càng tùy thị bên người, một khắc cũng không dám rời đi.

Một ngày nọ, sắc trời âm u, một trận gió tuyết mạnh mẽ quét qua.

Điềm Nhi đang ôm lấy cái bụng bầu sáu tháng, ngồi nửa tựa vào gối mềm trên giường ấm, Hoảng Thì, Hoảng Quân, Hoảng Lịch, và cả Nhạc Nhạc, bốn đứa nhỏ tụ tập vây quanh nàng. Cầm trên tay mấy cái Dáp Lạp Cáp*, Điềm Nhi cao thấp ném lên một cái, bàn tay chụp lại, hỏi: “Mặt hay lưng?” bọn nhỏ hưng phấn hí hửng bắt đầu suy đoán, đang còn chơi vui vẻ, bên ngoài đột nhiên truyền đến từng trận tiếng bước chân dồn dập, đầu mảy Điềm Nhi còn chưa kịp nhăn lại, đã thấy một người bước nhanh vào, bất ngờ lại là Tô Bồi Thịnh, trông mặt mày hãn ướt đẫm mồ hôi, Điềm Nhi trong lòng trầm xuống: “Có chuyện gì vậy?”

(* Dáp Lạp Cáp: phần xương bánh chè của con dê, là món đồ chơi trước đây của các bé gái phương Bắc)

“Phúc tấn, nhanh chóng thu dọn một chút, nô tài phụng mệnh gia, đón ngài cùng các tiểu chủ tử đi...”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Phúc tấn, trước cứ đi đã, trên đường nô tài sẽ nói cho ngài nghe! Xin nhanh nhanh một chút ạ.”

Tô Bồi Thịnh có thể xem như là tâm phúc bên người Dận Chân, đối với hẳn, Điem Nhi hoàn toàn tin tưởng, lập tức liền phân phó: “Phỉ Thúy, Truy Nguyệt, Tiền ma ma, Tiểu Hi Tử, mặc quần áo cho các tiểu chủ tử, chúng ta lập tức đi ngay!”

Khoảng chừng một khắc sau, bọn họ vội vàng sửa soạn xiêm y xong, rồi đi ra ngoài, Điem Nhi nhìn thoáng qua, quanh xe ngựa màu xanh lại có ba mươi mấy người mặc kinh trang* màu đen che mặt.

(*kinh trang; y phục ngăn gọn để dễ hoạt động, tương tự như loại đồ mấy hắc y nhân hay mặc, tùy thời đại có mà có cách gọi khác nhau)

“Phúc tấn không cần sợ hãi, bọn họ đều là tử sĩ bên người gia.” Tô Bồi Thịnh vươn tay, giúp đỡ thân mình nặng nề của Điem Nhi lên xe ngựa.

Tử sĩ? Tình huống đã đến mức phải vận dụng tử sĩ sao?

Tâm tình Điem Nhi lại càng trầm trọng.

“Ngạch nương...” Mấy đứa bé rõ ràng bị loại tình huống này dọa sợ, cho dù Hoảng Thì, Hoảng Quân bình thường bướng bỉnh nhất cũng về mặt bất an, nép sát lại bên người Điem Nhi.

“Không có chuyện gì đâu!” Điem Nhi trấn an cười cười, giơ tay lần lượt sờ sờ đầu bọn nhỏ.

Rất nhanh, xe ngựa đã chòng trành nghiêng ngả chạy đi, bọn họ đi ra từ cửa hông ở cánh tây bắc Viên Minh viên, chạy thẳng về hướng đông nam, ước chừng đi được một canh giờ, Điem Nhi rõ ràng nghe bên ngoài truyền tới tiếng binh đao rút ra khỏi vỏ, cùng với tiếng nói gấp gáp loáng thoáng truyền tới.

“Ước chừng có hai mươi người truy đuổi đến...”

“Xem ra mỗi nhử bên kia đã có hiệu quả... Phái một nửa nhân thủ qua đó, nhanh chóng xử lý gọn gàng một chút, một kẻ cũng không được lưu lại...”

Tiếng vó ngựa như nhịp trống dồn dập hỗn độn vang bên tai, cả gương mặt nhỏ nhắn của Điem Nhi càng thêm trắng bệch.

“Phúc tấn chúng ta đến rồi!” Không biết qua bao lâu, tiếng của Tô Bồi Thịnh vang lên bên ngoài.

Điem Nhi đẩy cửa xe ra, chật vật bước xuống. Trước mắt là một tòa tiểu viện, giống như nhà ở của những hộ gia đình bình dân, thoạt nhìn vô cùng bình thường.

Dàn xếp ổn thỏa cho đám trẻ hoảng loạn xong, Điem Nhi căn góc môi hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Gia ở đâu, ngài ấy có tốt không, người mau nói thật cho ta biết!”

Tô Bồi Thịnh vội vã nói: “Phúc tấn an tâm, gia không có việc gì, nhưng...”

“Nhưng cái gì... mau nói a...”

Tô Bồi Thịnh cẩn trọng dè dặt nói: “Nhưng vạn tuế gia sợ là sắp không qua khỏi rồi...”

Điềm Nhi không tự chủ được hít một hơi lạnh, chẳng lẽ, Khang Hy đế đã đến lúc lâm chung?

“Phúc tấn, gia dặn ngài hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

“... Ta đã biết!” Lúc này không phải là lúc kinh hoàng, Điềm Nhi nhanh chóng trấn tĩnh lại, nếu Dận Chân phái người đưa mấy mẹ con họ bí mật đến nơi này, vậy đã nói rõ rằng Khang Hy đế khả năng thật sự sắp không qua khỏi, còn có người những đến đây chặn giết nữa, phải chăng, cũng chính là được tin tức gì, cho nên muốn xuống tay với bọn họ!

Điềm Nhi hung hăng rùng mình một cái.

Thời gian chờ đợi luôn là lúc khó chịu nhất, suốt cả một đêm, Điềm Nhi đều không chợp mắt được, mãi đến rạng sáng ngày hôm sau, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng chiêng trống rung trời, nàng mở choàng mắt, liền thấy Tô Bồi Thịnh cước bộ vội vã đi tới, quỳ phịch trên mặt đất, kêu khóc nói: “Vạn tuế gia đã băng hà rồi!”

Vẫn phải tới rồi...

Điềm Nhi hít sâu một hơi, nhanh chóng phân phó Phi Thúy đem đồ tang khăn cấp làm cả đêm qua ra, để nàng và bọn nhỏ mặc vào.

“Tất cả đều cho mặc vào quần áo thật dày, trên đầu gói thì lót thêm miếng bông vải mềm, còn có bao tay, mũ, đều mang vào đầy đủ, Phi Thúy một lát nữa tiến cung khóc linh (khóc trước linh cữu), em và Truy Nguyệt, Tiền ma ma trông nom mấy đứa nhỏ thật cẩn thận cho ta, nếu có mảy may chút sai sót nào, ta sẽ hỏi tội em!”

“Dạ!”

Ra sân, bước lên xe ngựa, đoàn người khăn cấp hướng về hoàng cung, lúc này Điềm Nhi mới phát hiện, nguyên lai nơi bọn họ ẩn náu đêm qua chỉ

cách phủ Ung thân vương hai con phố. Tin tức hoàng đế băng hà đã nhanh chóng truyền khắp toàn bộ kinh thành, lúc này trên đường phố không có một bóng người, đủ loại đèn trắng, vải trắng giăng đầy hai bên, Điem Nhi đóng cửa xe lại, lúc này mới có cái cảm giác rằng, vị hoàng đế Khang Hy cao cao tại thượng kia đã thật sự qua đời.

“Xuy——” xe ngựa nhoáng lên một cái liền ngừng lại, trong xe, Điem Nhi nhìn Hoảng Thì nói: “Thì Nhi, ở đây con là lớn nhất, phải cẩn thận chăm sóc các đệ đệ muội muội, có biết không?”

Hoảng Thì khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, gật đầu thật mạnh.

Vào cổng Tuyên Vũ Môn, đoàn người Điem Nhi một đường đi tới Dưỡng Tâm điện, liền thấy lúc này ở cửa điện đã dày đặc người quỳ gối, trong lòng nàng liền lo sợ giật thót một cái, vội dẫn bọn nhỏ đi đến nhóm hoàng tử phúc tấn đang quỳ, khi một hoàng đế tạ thế, có nghĩa là một hoàng đế kế tiếp đang chờ, nhưng vị tân quân đó là ai?

Lúc này không chỉ mỗi nàng, đại khái tất cả mọi người đều có chung một câu hỏi như vậy

“Không được!!” Ngay lúc này, trong cánh cổng kim bích lớn kia đột nhiên truyền đến một tiếng rít chói tai của nữ nhân, Điem Nhi nghe được vội ngẩng đầu, thanh âm này là — Đức phi.

“Bốn cung không tin, Bốn cung không tin, Dận Chân người đưa con bất hiếu này, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người, nhất định là người đã dùng thủ đoạn gì đó... Nếu không, tại sao lại gấp gáp vội vã như thế... tại sao không đợi Thập Tứ chạy về... là người chột dạ sợ hãi sao!”

Ngoài cửa, Điem Nhi một miệng đầy máu, thiếu chút nữa phun ra, nàng thật sự muốn túm cổ áo Đức phi hỏi một chút, bà thật sự có phải là mẹ ruột của Dận Chân hay không?

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đăng Cơ

“Đức phi nương nương chớ vội hồ ngôn, truyền ngôi cho Tứ a ca chính là theo như lời của vận tuế gia ngự khẩu trước khi lâm chung, chúng thần đều nghe được rõ ràng minh bạch, có thể nào lại là giả được.” (hồ ngôn: trong hồ ngôn loạn ngữ: nói bậy bạ)

“Ta lại thấy không hẳn là vậy.” ngay tại lúc này, lại một thanh âm tràn đầy chất chúa phản bác: “Người và Long Khoa Đa đều là người của Tứ ca, đây là chuyện mà cả triều đình đều biết. Lại nói Hoàng a mã hôm qua còn rất khỏe mạnh, cứ sao hôm nay liền qua đời rồi, thật sự là rất khiến người sinh nghi, không làm rõ ràng chuyện này, ai lên ngôi vị hoàng đế, Dận Đường ta đều không phục.”

“Cửu ca nói rất đúng, ai biết di chiếu trong tay các người cầm kia là thật hay giả!”

“Thập ca!”

“Lão thập!”

“Thập a ca!” tiếng trách móc quát lớn hỗn loạn đồng thanh vang lên.

“Được! Được! Được! Nếu Đôn Quận vương đã không tin chúng thần, vậy chúng ta sẽ chờ thêm chút nữa, Lễ Mật thân vương của Tông Nhân Phủ đã cùng ba vị cố mệnh đại thần đến Càn Thanh cung lấy hộp ngọc sau tấm bảng Chính Đại Quang Minh, rốt cuộc vận tuế gia có phải truyền ngôi cho Ung thân vương hay không, chúng ta cứ đợi rồi sẽ biết.” Lời này vừa dứt, toàn bộ mọi người trong cổng son, thoáng chốc lặng yên không tiếng động.

Điềm Nhi quỳ trên mặt đất, trái tim trong lồng ngực khẩn cấp nhảy bang bang, cho dù ở giữa trời đông giá rét, trong lòng bàn tay này cũng toát ra một tầng mồ hôi dày.

“Ngạch nương...” Nhạc Nhạc bên cạnh nàng, tràn đầy bất an khê kêu một tiếng.

Điềm Nhi ngoảnh đầu, hướng về phía nữ nhi khê mỉm cười một cái, lại không phát hiện, thân thể của chính mình cũng đang khê run.

Vô luận ở trong cửa hay ngoài cửa, thời gian đều giống như tạm ngưng lại vậy, lặng ngắt như tờ.

Ước chừng nửa khắc sau, có tiếng bước chân vội vã truyền đến, liền thấy từ xa xa, có sáu bảy vị đại thần bước vội đến. Trong lòng vị lão giả đi đầu đang ôm một cái hộp ngọc. Đại khái người bên trong cửa cũng nghe được động tĩnh, không chờ bọn họ đi vào, cánh cửa son kia cạch một tiếng bị đẩy mở ra, đám người Dận Chân, Dận Tự, Dận Đường đi ra.

Cơ hồ ánh mắt mọi người ở đây cũng đều quay đầu sang.

Liền thấy vị lão giả ôm hộp ngọc kia dừng chân lại, đứng trước mặt mọi người giơ hộp ngọc lên.

“Khởi bẩm các vị a ca, vật này chính là lão thần vừa mới lấy ra từ sau tấm hoành phi Chính Đại Quang Minh trong Càn Thanh cung, mấy vị đại thần phía sau này có thể làm chứng.”

Mấy vị cố mệnh đại thần sau lưng lão giả đều gật đầu, bọn họ đều là những người ở phe trung lập, không ủng hộ một vị a ca nào, cho nên lời nói ra, đều không thể nghi ngờ.

Lão giả kia thấy tất cả mọi người không còn nghi ngờ hỏi gì thêm, mới lên tiếng nói: “Trên chiếc hộp này có tất cả ba ổ khóa, vạn tuế gia chia ba

chiếc chìa khóa ra giao cho ba người người khác nhau, lão hủ thân là Tông lệnh Tông Nhân Phủ (đứng đầu Tông Nhân phủ), có giữ một chiếc...” Nói đoạn, liền lôi từ trong cổ áo ra một sợi dây đỏ, tháo chiếc chìa khóa nhỏ được móc trên dây xuống, nhẹ nhàng cắm vào ổ khóa trên hộp, liền nghe cạch một tiếng, ổ khóa thứ nhất, đã được mở ra.

Ngay lúc này, trong đám người quỳ ngoài cửa đột nhiên có một người đứng lên, người này tuổi tầm trên dưới năm mươi, thân hình mảnh khảnh, giữa hai lông mày có loại khí thế bức nhân, nhìn quan phục trên người, cũng chỉ đến tứ phẩm là cùng, trong đám quan văn võ quỳ đầy đất, cũng chỉ có thể được đứng hàng cuối.

“Thần Ngự Sử Đài, Vương Quốc Duy, phụng mệnh vạn tuế gia, có giữ một thanh chìa khóa của hộp ngọc.” Dứt lời, bèn đi lên trước, tự tay mở ra ổ khóa thứ hai.

Chỉ còn lại một ổ cuối cùng, bất tri bất giác mọi người đều nín thở, không khí căng thẳng cơ hồ làm người ta hít thở không thông.

Mà giữ chiếc chìa khóa thứ ba, trùng hợp lại là người mới vừa rồi bị chỉ mặt gọi tên hoài nghi - Long Khoa Đa.

Chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, trang trọng tiến lên. Trong tầm mắt chăm chú của vạn chúng, hộp ngọc được mở ra, một quyển chiếu thư màu minh hoàng lặng yên nằm ở bên trong.

Lão giả kia, cũng chính là Tông lệnh Tông Nhân Phủ, Lễ Mật thân vương trịnh trọng cầm lên.

Cùng với cơn gió rét lạnh thấu xương, cùng với cả điện yên tĩnh như chết, thanh âm của hắn vang lên cao vút.

“Chúng nhân quỳ linh thánh dụ!”

Đứng ở hàng trước nhất, một mặt không chút biểu tình, Dận Chân lập tức quỳ xuống đầu tiên, ngay sau đó, tất cả mọi người đông nghìn nghịt quỳ đầy trên mặt đất.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết... Tứ hoàng tử Dận Chân, nhân phẩm quý trọng, tựa giống với trăm nhất, tất có khả năng kế thừa đại nghiệp. Kế trăm đấng cơ tức hoàng đế vị...”

Thánh chỉ đã tuyên xong, nhưng toàn bộ trước điện vẫn lặng ngắt như tờ.

“Thánh chỉ này chính là chữ viết của Hoàng thượng, được đóng dấu ngọc tỷ Long ấn, xác thực là di chiếu không hề sai.” Lễ Mật thân vương thu lại quyển thư trong tay, xoay người tự mình đỡ Dận Chân dậy, rồi sau đó nâng vạt áo, quỳ xuống cao giọng hô: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Phảng phất như xuyên qua kính thiên, mọi người đều hồi tỉnh, không nói đến đám người Dận Tự xám xịt mặt mày, mà văn võ bá quan, Hoàng thân tôn thất cùng mấy ngàn hộ vệ cầm binh khí trong tay ở trước điện, đều đồng thanh hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

Thanh âm vạn tuế rung trời, vang dội trên không Tử Cấm thành, đánh dấu cho sự sinh ra của một bậc tân đế vương của triều Đại Thanh.

Điềm Nhi hơi ngẩng đầu nhìn nam tử kia đứng thẳng lưng ở nơi đó, trong lòng khe khẽ thở dài một hơi, hẳn rồi cuộc đã đạt được ước nguyện!

Chuyện Dận Chân vinh đăng đại bảo là chuyện đầu tiên phải xử lý sau hậu sự của Khang Hy đế, Điềm Nhi thân là đích phúc tấn của hãn, tương lai cũng chính là Hoàng hậu của quốc gia, lý ra nên phải cùng gánh vác một

phần, nhưng Dận Chân e ngại thân thể nàng đang mang thai, không chịu cho nàng nhúng tay vào bất cứ việc gì. Thế là trong lúc nhất thời, nàng ngược lại nhàn hạ hơn, không trở về phủ được nữa, Điem Nhi bèn dứt khoát dọn vào trong cung. Vì thế, liên tục mấy ngày, Dận Chân mang theo đám người thân tín của mình tất bật chạy quanh, đợi sau khi kết thúc Đại lễ Khang Hy đế (nhập áo quan), mới tranh thủ chút thời giờ đến thăm nàng một chút.

Dận Chân nhìn qua cực kỳ tiêu tụy, hai mắt đỏ bừng, không nói cũng biết hẳn đã rất nhiều ngày không ngủ.

“Gia đã chôn cất họ chung một chỗ...” bất chợt, hẳn không đầu không đuôi phán một câu.

Điem Nhi hơi chớp mắt một cái, ngập ngừng nói: “Đồng Hoàng hậu?”

Dận Chân vẻ mặt hơi rầu rĩ gật đầu: “Trong quan tài của ngạch nương trống rỗng không có gì... năm đó bà mong muốn được hoả táng... Chỉ còn lại có chút tro cốt, trước khi lâm chung Hoàng a mã muốn ta hợp chung bọn họ cùng nhau.”

Sống cùng giường, chết cùng huyệt sao?

“Tiên đế đối với Đồng Hoàng hậu cũng coi như một tấm chân tình rồi.” Điem Nhi nhẹ nhàng thở dài nói.

Dận Chân vươn tay xoa lên vòng bụng đã nổi cao của thê tử, thật lâu không nói gì.

Vẻ mặt nhu tình của nam nhân từ trước đến nay chỉ bày ra trước mặt Điem Nhi, đi khỏi nơi này, hẳn lại khôi phục thành diện mạo lãnh diện vương gia vốn có, không! Là lãnh diện đế vương. Gửi sắc thư cáo phó đến Triều Tiên, Cao Ly*, cùng với các bộ tộc Mông, Mãn, giải quyết đại tang sự của Khang Hy đế, tất cả hết thảy đều đặt trên vai một mình hẳn. Cứ thế, lại

qua một tháng, lễ tang cực kỳ trọng thể của Khang Hy để mới được xem là kết thúc hoàn toàn.

(*Triều Tiên, Cao Ly: bán đảo Châu Á, từ năm 1948 chia thành Cộng hoà dân chủ nhân dân Triều Tiên và Đại Hàn Dân Quốc.)

Việc Dận Chân dâng cơ, lập tức lại được đưa lên nghị trình.

Mặc dù vài lần Dận Chân lấy danh nghĩa “thương nhớ” tiên hoàng mà đùn đẩy, nhưng chúng đại thần lấy cớ ‘nước không thể một ngày không có vua’ mà nói tốt, vì thế, sau khi được Lễ bộ và Khâm Thiên Giám kết luận, ngày dâng cơ được chỉ định là ngày 18/12.

Đương lúc đám người Dận Chân toàn tâm toàn ý chuẩn bị đại điển dâng cơ, thì lại có người bắt đầu gây phiền phức.

“Bốn cung không đi! Là sẽ không đi!” Đức phi mặt mày phẫn nộ, chỉ vào đám người bốn phía kêu gào.

Điềm Nhi tay ôm bụng, điềm đạm nhẹ nhàng nói: “Ngạch nương, Tứ gia đã dâng cơ làm hoàng đế, ngài sẽ trở thành đường đường Thái hậu nương, ở lại Vĩnh Hòa cung rất không thích hợp, tất cả mọi thứ trong Từ Ninh cung, con dâu đã bố trí ổn thỏa cho ngài cả rồi, ngài có thể tự mình đi nhìn thử xem, nếu có chỗ nào không hài lòng, chúng con lập tức sẽ kêu đám thợ tu sửa lại.”

“Bốn cung cũng không hiếm lạ gì cái ghế Thái hậu đó!” Đức phi tóc mai hỗn độn, mặt mày đỏ bừng hét lớn: “Người trở về nói cho thẳng con bất hiếu kia, Bốn cung không thừa nhận nó là hoàng đế, tuyệt đối không thừa nhận!”

Điềm Nhi thật sự rất muốn cạy hộp sọ của bà ta ra xem thử, ở trong đó rốt cuộc được làm từ thứ gì a?

Làm hoàng đế là con trai của bà đó! Bà không cao hứng thì cũng thôi đi, sao lại cứ liều mạng túm hấn lui về phía sau như vậy! Đây là có mưu đồ gì a?

“Đức tử tử nổi giận lớn như vậy làm gì, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút!” Ngay lúc này, một giọng nữ êm ái vang lên. Chỉ thấy một cô gái thân vận kỳ phục sắc hoa sen trắng thuần đi kèm với áo khoác ngoài bằng gấm màu xanh thêu cành lộc non, dáng người nhỏ gầy đi vào, Diêm Nhi quay đầu nhìn nàng một cái, nhẹ giọng nói: “Niên phi nương nương vốn giao hảo nhất với ngạch nương, không bằng khuyên bà một chút đi.”

Niên Tiểu Diệp quét tầm mắt liếc nhìn Diêm Nhi một cái, cuối cùng dừng lại trên vòng bụng đã nổi lên thật cao kia, một tia ghen ghét đảo qua trong ánh mắt.

Không biết tại sao đối mặt với Niên Tiểu Diệp, vẻ mặt kích động của Đức phi hình như bình tĩnh được chút ít, được đối phương đến đỡ ngồi xuống.

“Đức phi tử tử, Ung thân vương chính là người thừa kế ngôi vị hoàng đế mà vạn tuế gia đã khâm định, sau khi lên ngôi, sẽ tôn ngài là Thái hậu, đây là thiên đại hảo sự a, sao lại còn kháng cự như vậy làm gì?” Niên Tiểu Diệp nhẹ giọng hỏi.

“Người không rõ! Người không rõ a!” Đức phi liên tục lắc đầu, tức giận hét lớn: “Dận Chân là một đứa con bất hiếu, vô huyết vô lệ, hấn tuyệt đối sẽ không đối xử tử tế với lão Thập Tứ.”

Diêm Nhi đứng cạnh nghe vậy không khỏi siết chặt hai nắm tay, tức giận đến mặt mày xanh mét, Dận Chân vừa đăng ngôi đại bảo, bên dưới có thể nói là cường địch vờn quanh, ngôi vị hoàng đế còn chưa ổn định. Tại thời điểm căng thẳng muốn chết người này, Đức phi lại chẳng chút mảy

may lo lắng cho khó xử của hắn, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ có mỗi tiểu nhi tử mình, bất công đến tận nước này, cũng thực làm cho người ta phần nộ.

“Bốn cung muốn chính miệng Dận Chân đáp ứng, phong Thập Tứ, Dận Trinh làm thế tập Thân vương, hơn nữa còn phải thề một đời một kiếp sẽ đối xử tử tế với hắn, nếu không hôm nay bốn cung liền tự sát, để xem thử hắn loại con bất hiếu bức tử mẹ ruột này, có mặt mũi nào mà đi làm hoàng đế hay không.”

“Không thể được!” Ngay tại lúc này, một âm thanh vô cùng u ám gầm to, chỉ thấy Dận Chân cả người tản ra nổi phần nộ đè nén đến cực điểm, chậm rãi đi vào.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Mọi người trong phòng, rào rào quỳ thành một mảnh.

Điền Nhi được Phi Thúy nâng đỡ, quỳ gối bên cạnh Đức phi.

“Có gì mà không thể!” Vừa thấy Dận Chân, Đức phi đứng bật dậy, chỉ vào hắn điên cuồng mắng: “Bốn cung đã biết ngươi ôm lòng hãm hại lão Thập Tứ, tiên đế gia a! Ngài mở to mắt mà nhìn xem a, ngài chọn người thừa kế, chính là thứ súc sinh giết hại huynh đệ thủ túc a, bốn cung có lỗi với ngài, vậy cứ để cho ta đi theo ngài đi! Khỏi phải trở mắt nhìn tên súc sinh này hại Thập Tứ a.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Si Tâm

Vẻ âm trầm trên mặt Dận Chân tựa hồ cũng có thể làm đóng băng nước, cặp mắt của hắn gắt gao nhìn thẳng vào Đức phi, tràn ngập hận ý nói: “Được! Nếu ngạch nương cứ khăng khăng đòi chết, vậy nhi thần liền bồi theo ngài, đỡ phải về sau lưng đeo ta cái tên bất hiếu, không mặt mũi nào đi gặp Hoàng a mã dưới cửa tuyền cùng thần dân thiên hạ!” Dứt lời, chợt quay người, rút ra trường kiếm bên hông của thị vệ phía sau, liền muốn tự vận.

Nhìn thanh binh khí kia hiện lên tia sáng sắc lạnh, Điem Nhi theo bản năng hét to: “Dận Chân dừng!”

“Chủ tử!”

“Hoàng thượng!”

“Vạn tuế gia!” tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tiếp.

Dận Chân không hề muốn tự vận, làm như vậy chẳng qua chỉ muốn bức bách Đức phi thôi, nhưng mà, ngay lúc này, một bóng dáng màu trắng lại như cơn gió, nhanh chóng vọt tới, trực tiếp dùng hai tay bắt lấy lưỡi đao, khóc rống: “Dận Chân đừng làm như vậy, không đáng a!”

Dận Chân nhíu mày nhìn lại, thấy đứng trước mặt mình chính là một tần phi của Hoàng a mã. Còn chưa chờ hắn mở miệng, Đức phi bên kia đã điên cuồng la lên: “Bốn cung không chết, bốn cung không chết nữa, Dận Chân người mau để đao xuống.”

Điem Nhi lão đảo đứng lên, đối với chúng nhân trong phòng lớn tiếng nói: “Hoàng thượng chí hiếu, an ủi mẫu tâm, Đức phi nương nương không

dùng cái chết tuần táng theo tiên đế nữa.”

“Chàng sao lại làm vậy?” mặc kệ Đức phi trong nháy mắt như biến thành bà lão, Điem Nhi hai chân như nhũn ra đi đến cạnh Dận Chân, giọng phát run hỏi: “Không sao chứ?” Dận Chân khẽ gật đầu, ra hiệu cho thái tử bình tĩnh.

Điem Nhi trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đem ánh mắt chú ý đến một bóng dáng khác, chỉ nghe nàng nhíu mày nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau đỡ Niên Thái phi nương nương dậy.”

Phi Thúy, Truy Nguyệt nghe vậy vội vàng kéo Niên Tiểu Điệp từ trong lòng Dận Chân ra. Nhìn hai tay nàng bị lưỡi đao cửa rách toạc, bê bết máu, Điem Nhi đè nén cơn buồn nôn trong lòng, kêu người lập tức đi truyền thái y đến.

Dận Chân vẻ mặt chán ghét nhìn vết máu trên vạt áo mình, sau đó hướng về Đức phi ngã ngồi trên tháp, mặt không biểu tình nói: “Nếu ngạch nương luyện tiếc đã ở Vĩnh Hòa cung bấy lâu nay, vậy thì không cần chuyển đi nữa. Trẫm còn có việc, đi trước.” đến lúc đi tới cửa, hăn đột nhiên dừng bước lại: “Nếu ngạch nương đau lòng Thập Tứ đệ, vậy thì không ngại suy nghĩ giúp hăn, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến hăn được sống tốt ngày sau.”

Đức phi nghe vậy, sắc mặt thoáng chốc trắng nhợt, Điem Nhi thấy thế tức giận mắng thăm: “Xứng đáng!”

Niên Tiểu Điệp dù sao cũng vì “cứu” Dận Chân mà bị thương, về tình về lễ, Điem Nhi cũng phải đợi cho thái y lại đây, tự mình xác định không sao cả rồi mới có thể chạy lấy người. Nghĩ vậy, nàng ngẩng đầu, liếc nhìn nàng ta dựa trên người cung tỳ, mặt mũi tái nhợt, hít hà khổ sở, sau một lúc lâu, vô cùng trào phúng mà nhếch khóe miệng lên.

Thái y rất nhanh đã đến, nhác thấy Diễm Nhi, lập tức cung kính quỳ lạy nói: “Vi thần khấu kiến... ừm...”

Diễm Nhi tay ôm bụng hòa khí nói: “Vẫn gọi ta là phúc tấn đi.”

Bởi vì Dận Chân còn chưa sắc phong hậu cung, cho nên hiện tại Diễm Nhi cũng không thể xưng là Hoàng hậu.

“Vi thần khấu kiến phúc tấn.”

“Ừ, đứng lên đi, nhanh đi xem cho Niên Thái phi nương nương, tay nàng bị thương.”

Thái y là người từng trải, lăn lộn lâu năm từng thấy đủ việc xấu xa trong chốn hậu cung này, không khí quý dị lúc này sao không phát hiện ra được, lập tức chỉ hạ mi buông mắt đứng lên, chậm rãi đi tới bên tháp. Khoảng một khắc sau, mới đứng dậy bẩm báo: “Bẩm phúc tấn, tay của Niên Thái phi nương nương bị đao cắt, đơn giản miệng vết thương không sâu, vi thần đã bôi thuốc cầm máu, chỉ cần uống thuốc đúng hạn, nghỉ ngơi cho tốt, chớ để dính nước, không đến một tháng có thể khôi phục.”

“Làm phiền thái y rồi.” Diễm Nhi khẽ mỉm cười một cái, sau đó lại quay đầu nhìn Niên Tiểu Điệp nói: “Hôm nay đã khiến lão nhân gia ngài bị sợ hãi, Diễm Nhi ngày khác sẽ đến cửa bồi tội vậy.”

Nghe nữ nhân này mở miệng một tiếng Niên Thái phi nương nương, mở miệng một tiếng lão nhân gia ngài, Niên Tiểu Điệp sắc mặt vốn tái nhợt, lại tức giận đến tâm can run rẩy, hai mắt cũng không khống chế được, long lên sòng sọc hung hăng trừng Diễm Nhi.

Đáng tiếc bị trừng chính là loại người hồn nhiên không thêm để ý, chỉ thấy nàng thân nhiên đứng lên, khinh thanh tế ngữ (giọng thân nhiên, nhẹ nhàng) mà nói với Đức phi: “Ngạch nương, con dâu thân mình cũng có chút không thoải mái, liền cáo lui. À... Đúng rồi, con đã tuyên Thập Tứ phúc tấn

tiến cung bồi ngài, nghĩ là có nàng khuyển giải, ngài cũng sẽ sớm thoát khỏi tháng ngày bi thương vì tiên Hoàng mất.” Nói đoạn cũng không đợi Đức phi đáp lời, liền được Phi Thúy, Truy Nguyệt đỡ về cung điện của mình.

Vào phòng, cởi giày lên tháp, Điem Nhi sờ sờ bụng tròn vo, mặt đầy vẻ đăm chiêu.

Phi Thúy bên cạnh thấy vậy, lặng yên đi tới, ngồi xổm xuống bên chân Điem Nhi, nhẹ nhàng xoa bóp hai chân cho nàng.

“Phù...” Điem Nhi thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: “Hiện tại chỉ cần đi được một lúc, đã cảm thấy bắp đùi muốn sưng như cây củ cải.”

“Thái y cũng đã nói, ngài đây là thời điểm sưng phù lúc mang thai.” Phi Thúy nhẹ nhàng nói: “Thời gian này vậy mà làm khổ phúc tấn, nhìn thử mà xem, cả người đã gầy rộc đến như vậy.”

“Chỉ cần đứa bé không sao, khổ một chút lại có hề gì.” Điem Nhi nhẹ vỗ về bụng nói: “Đây là một đứa bé kiên cường.” Vô luận là ngày ngày khóc trước linh cữu, hay là phiền lao việc vặt chốn hậu cung, đứa bé này đều biểu hiện thực kiên cường, giống như có ý thức biết được, mẫu thân đã tiêu tụy như vậy, không giày vò làm khổ thêm Điem Nhi.

“Tiểu chủ tử của chúng ta hiếu thuận a! Chưa ra đời đã biết đau lòng mẫu thân rồi.” Phi Thúy khẽ cười nói.

Điem Nhi nghe vậy cũng lộ ra vẻ mặt ôn nhu: “Đúng rồi, đám anh em Hoằng Thì có tốt không?”

“Vẫn tốt ạ! Có Tiên ma ma ở cạnh bên chăm nom, chủ tử cứ yên tâm là được.”

“Ừm! Trong khoảng thời gian này tất bật đủ chuyện, ta lại đang mang thai, thật sự là không còn sức lực chú ý đến bọn chúng, người đi nói cho

đám hạ nhân, cần phải bảo vệ các tiểu chủ tử tốt cho ta, không thể có một khắc lơ là, biết không?”

“Vâng ạ!”

“Còn Hoảng Đán...” Nhắc tới con trai lớn, giữa hai đầu mày Diềm Nhi không khỏi nhuộm nét đau lòng, bởi vì hai năm nay cả ngày lẫn đêm đều ở cùng Khang Hy đế, giữa hai người họ đã dựng lên một loại tình cảm khắc sâu tương đương như tình cảm ông cháu, Khang Hy đế tạ thế, đối với thằng bé mà nói, thật sự là một đả kích không nhỏ. Mà trong khoảng thời gian này thằng bé thân là trưởng tử của Dận Chân, theo hãn môn ba khắp nơi, thực tại đã mệt đến cùng cực.

“Tòa cung điện này không phải có phòng bếp nhỏ sao? Người chốc nữa bảo người làm vài món cháo thanh đạm, ăn kèm với Lạp xưởng và thịt cá bỏ xương, đều là những món thằng bé thích ăn, àh... làm nhiều thêm một chút, nhìn xem Hoàng thượng có cần dùng một ít hay không...”

Sau khi dọn dờ xong, Diềm Nhi đảo mắt qua, lại phát hiện Phi Thúy bên chân vẻ mặt như muốn nói lại thôi, không khỏi khẽ cười nói: “Sao mà mặt mũi nhăn nhó như vậy? Có lời gì cứ nói ra đi.”

Phi Thúy có chút ngượng ngùng cười cười, sau đó hơi có chút cẩn thận dè dặt nói: “Hôm nay nô tỳ cảm thấy Niên phi kia, không, là Niên Thái phi nương nương kia, thần tình tựa hồ không đúng lắm a, dường như đối với... ừm... đối với, Hoàng thượng.”

Diềm Nhi nghe vậy bình tĩnh nói: “Dường như đối với hoàng thượng có tình ý?”

Phi Thúy cẩn thận gật đầu.

Diềm Nhi cười lạnh một tiếng, có thể không chút do dự dùng hai tay mình bắt lại lưỡi đao, miệng còn vong tình thét lên tên Dận Chân, dáng vẻ

ấy, nếu nói Niên Tiểu Điệp không hề có nửa điểm tâm tư với Dận Chân, có đánh chết nàng cũng không tin.

“Mà Niên Thái phi kia cũng quá không biết xấu hổ rồi!” thấy chủ tử đồng ý ý kiến của mình, gương mặt Phi Thúy lập tức tươi tắn lên: “Nàng ta ấy mà là phi tử của tiên đế a! Tiên đế chân trước mới vừa đi, nàng ta chân sau liền nghĩa đến nhi tử tiên đế... thế này, thế này cũng quá không có lễ nghĩa liêm sỉ nha.”

“Được rồi, người gấp cái gì!” So với thiếp thân nha hoàn oán giận, vẻ mặt Điềm Nhi ngược lại vậy mà cực kỳ trấn định: “Người cũng đã nói rồi đó thôi, nàng ta đã là phi tử của tiên đế, thì cả đời này cũng là phi tử của tiên đế, cho nên có gì mà phải gấp chứ?”

“Nhưng mà, chủ tử...”

“Nếu nàng ta vẫn u mê không tỉnh ngộ.” Điềm Nhi thả ly trà sứ thanh hoa trong tay xuống, đoạn sâu kín nói: “Người thứ nhất muốn nàng chết, chính là Hoàng thượng a!”

Diên Hy cung.

Niên Tiểu Điệp nằm vật xuống giường, nhìn hai tay mình bị băng bó như cái kén, trên mặt lại lộ ra nụ cười si ngốc.

“Nương nương, làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Nghe thấy động tĩnh cung nữ vội đi vào, nhẹ giọng hỏi.

Niên Tiểu Điệp cũng không để ý tới nàng ta, chỉ chăm chăm nhìn hai tay mình.

“Nương nương?”

“Gọi cái gì! Bôn cung không có bị điếc.” Niên Tiểu Điệp không nhận được la rầy một tiếng.

Cung nữ kia thấy giữa hai lông mày nàng hình như có ý vui, liền đánh bạo nói: “Nương nương, ngài hôm nay vì cứu Hoàng thượng mà lập công lớn a!”

Đề tài này, đại khái là thứ mà Niên Tiểu Điệp hiện nay thích nhất, nghe vậy ánh mắt đột nhiên sáng ngời, cao hứng hỏi: “Người cũng cho là như vậy?”

Cung nữ kia tất nhiên là gật đầu thưa: “Vâng!”

“Nương nương, nô tỳ có một lời hơi khó nghe, cái gọi là ‘vua nào triều thần nấy’, tần phi trong hậu cung này cũng giống như vậy, đợi đến khi Hoàng hậu vào ở trong cung, những Thái phi đời trước, phần lớn không còn được sống thể diện như trước, nhưng hôm nay ngài ở trước mặt hoàng thượng làm ra hành động đó, lại thêm ngày thường giao hảo rất tốt với Đức phi nương nương, như vậy cuộc sống sau này, cũng có thể khá hơn một chút.”

Niên Tiểu Điệp nghe xong lại hơi lộ ý khinh thường, xùy cười, điều nàng muốn không chỉ có mỗi như vậy.

Thật không dễ dàng! Thật không dễ dàng, cái lão Khang Hy đáng bị thiên đao vạn quả kia mới chịu chết, Niên Tiểu Điệp nàng rốt cuộc có thể trở lại là chính mình, mà không phải như một con rối, cứ từng giờ từng phút đều bị ép đi đứng ăn ngồi mô phỏng theo một người khác.

Trước kia nàng bị nhốt trong thâm cung, cách xa Dận Chân có thể nói là khoảng cách trời đất.

Nhưng hôm nay đã khác rồi, Đức phi lại chỉ thích mỗi mình mình, chỉ cần mình thường xuyên đến bên bà ta làm bạn, còn sợ không có cơ hội

được gặp Dận Chân sao.

Hơn nữa... nàng nhìn hai tay mình, chính mình hôm nay hẳn đã để lại cho hẳn ấn tượng khắc sâu đi!

Tấm lòng cuồng dại si tâm vô hối này, liệu Dận Chân có cảm nhận được chăng?

“Hoàng a mã, người bị sao vậy?” trong Càn Thanh cung, Hoảng Đán nhìn thấy vết máu loang lỗ trên vạt áo Dận Chân, sắc mặt đại biến hỏi.

Dận Chân chau mày, mặt không biểu tình quét mắt nhìn thoáng qua, kêu lên: “Tô Bồi Thịnh, đi lấy một bộ đồ mới đến đây.”

Trong giọng nói, tràn đầy ghét bỏ.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Long Phượng Thai

Khang Hy năm 67, ngày 18/12, vị hoàng đế thứ năm của triều Đại Thanh, Ái Tân Giác La. Dận Chân đăng cơ lên ngôi hoàng đế tại điện Kim Loan, đổi niên hiệu là Ung Chính.

Chính điện Cảnh Nhân cung.

Phi Thúy khom người bầm báo: “Trong chính điện cung nữ có tám người, thái giám bốn người, cung nữ trong Thiên điện tả hữu bốn người, thái giám hai người, ngoài ra những vị ma ma, thô sử ma ma khác, có ba người, tổng cộng 24 người. Ba vị a ca Hoảng Thì, Hoảng Quân, Hoảng Lịch, bên người mỗi a ca bố trí cung nữ bốn người, ma ma một người, thái giám một người. Bên cạnh Nhạc Nhạc cách cách có cung nữ bốn người, giáo dưỡng ma ma một người...”

Điềm Nhi nửa tựa vào gối mềm màu vàng hoa văn da báo, nghe vậy hơi phát tay cho nàng dừng lại, hỏi: “Em chỉ cần nói nơi này của chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người thôi?”

“Tính cả những người mang đến từ vương phủ, trong Cảnh Nhân cung tổng cộng cả thảy có 174 nô tài.”

“Ừm...” Điềm Nhi trầm ngâm, nhìn Phi Thúy hứng khởi bưng bưng, đột nhiên hỏi: “Em thật sự không muốn lập gia đình sao?” Vấn đề này, nàng từng hỏi Phi Thúy rất nhiều lần, nhưng đều bị đối phương cự tuyệt.

“Nô tỳ không lấy chồng, cả đời hầu hạ chủ tử.”

“Em tội gì phải vậy a...” Nhìn trên mặt nàng hiện ra một tia bi thương, Diễm Nhi nhẹ nhàng cảm thán.

Hai năm trước, Phi Thúy đã có ý trung nhân, là một người chạy việc mua đồ ở vương phủ, Diễm Nhi cũng cảm thấy chàng trai kia cũng không tệ, nhưng một tháng trước ngày thành thân của hai người, ý trung nhân của Phi Thúy trong một lần ra ngoài mua đồ, không cẩn thận ngã từ trên xe ngựa xuống, cứ như vậy mà chết. Từ đó trở đi Phi Thúy liền tự mình vấn tóc, thề không lấy chồng.

“Em và San Hô là hai người thân cận nhất của ta, tận trong đáy lòng, ta luôn hy vọng các em sẽ sống tốt.”

“Nô tỳ biết!” Phi Thúy hai mắt rưng rưng, giọng nói như khóc: “Phi Thúy đều biết.”

Chủ tớ hai người khờ sở khóc một lát.

Diễm Nhi lau nước mắt, nhẹ giọng nói: “Nếu em đã hạ quyết tâm, ta đây cũng không nói gì nữa... Ừm... em và Tiểu Hỉ Tử sau này sẽ là cung nữ chưởng sự và thái giám chưởng sự ở Khôn Ninh cung chúng ta.”

“Nô tỳ tạ chủ tử coi trọng.” Phi Thúy vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn.

Diễm Nhi kêu nàng đứng dậy, lại hỏi: “Chỗ Lý thị và Tống thị đã an bài ổn thỏa chưa?”

“Bẩm chủ tử, Lý trắc phúc tấn được an bài vào Cảnh Dương cung, Tống cách cách được an bài ở tại Vĩnh Thọ cung.”

Diễm Nhi nghe xong gật đầu một cái, có chút phiền não xoa bụng mình.

Sau khi đại điển Dận Chân đăng cơ kết thúc, ngay sau đó sẽ đến đại điển phong hậu của nàng, nhưng rắc rối ở chỗ là, hiện nay nàng đã sắp đến ngày

dự sinh rồi, nhờ ra...

Nghĩ đến đây Điem Nhi thật đau đầu rên rĩ một tiếng, dặng lên ngôi vị Hoàng hậu, đó là chuyện biết bao nữ tử mơ ước thiết tha a, huy hoàng trong một khoảnh khắc kia, sợ là không có nữ tử nào có thể kháng cự, Điem Nhi là một phàm nhân, tất nhiên cũng giống như vậy, nàng hy vọng mình có thể dùng dung mạo xinh đẹp nhất nghênh đón ngày trọng đại mang tính lịch sử kia, nhưng mà... Nàng có chút ai oán thở dài, đối với một bà bầu mà nói, cho dù có mỹ lệ đến đâu cũng vô ích a!

Thế nhưng, rất nhanh, nàng không cần thêm phiền não nữa, bởi vì ngay trong đêm đó, bụng của nàng bắt đầu phát động.

Lúc hay tin thế tử sắp sinh nở, Dận Chân chấn kinh lập tức ném tấu chương trong tay, hoàn toàn mặc kệ vài vị tâm phúc đại thần bên dưới đang hồi báo công tác, lên xa giá, liền thẳng hướng đến Khôn Ninh cung.

“Sao lại thế này? Không phải thái y đã nói, khoảng tháng sau mới có thể sinh sao?” Dận Chân thấp giọng, cau mày hỏi.

“Hoàng thượng không cần lo lắng, nương nương đã đủ tháng rồi, sinh hạ ngay lúc này, hẳn cũng bình thường.” Tô Bồi Thịnh đầu đầy mồ hôi thấp giọng đáp.

Lúc Dận Chân đến Khôn Ninh cung, Điem Nhi đang ở trong phòng sinh kêu la đến rung trời lật đất. Mấy đứa trẻ đứng bên ngoài, đứa nào đứa nấy đều mặt mũi trắng bệch đứng chết trân ở đó, Dận Chân tùy mắt đảo qua, không hài lòng trách cứ: “Còn không mau dẫn mấy tiểu chủ tử đi, đây là nơi bọn chúng đợi được sao?”

“Con không đi!” Hoảng Thì là đứa thứ nhất phản đối lắc đầu, hai mắt không ngừng dán vào phòng trong. “Con muốn đợi ngạch nương.” Mấy đứa còn lại cũng bất động không nói gì, điệu bộ đều là có nói gì cũng không đi.

“A mã, a mã...” Nhạc Nhạc bé nhất, hốc mắt đỏ hồng chạy tới ôm lấy đùi Dận Chân, khóc thút thít nói: “Ngạch nương hình như rất đau, hu hu, ngài nhanh đi cứu ngạch nương a!”

Dận Chân vươn tay xoa đầu nữ nhi: “Ngạch nương con sẽ không sao đâu.”

Tiếng kêu trong phòng sinh lúc cao lúc thấp khiến người sợ hãi, Dận Chân cùng bọn nhỏ đều nôn nóng sốt ruột chờ đợi, thời gian dần qua, rốt cuộc hai canh giờ sau, một tiếng khóc trẻ con chọt vang lên. Không bao lâu, chỉ thấy một thân y phục cung nữ thanh sắc, Phi Thúy đang ôm hai bọc lụa đỏ thẫm đi ra, vẻ mặt hân hoan vui mừng, cúi người bẩm báo với Dận Chân: “Nô tỳ xin chúc mừng vạn tuế gia, nương nương sinh hạ được một đôi long phượng thai, là đại cát a!”

Dận Chân nghe vậy trên mặt quả nhiên lộ vẻ hưng phấn, chỉ thấy hân khó nén được kích động vươn tay đón lấy hai đứa bé. Nhìn hai khuôn mặt nhỏ xíu đỏ hồng nhẵn nhẵn, trong lòng vui vẻ gật đầu một cái, sau lại hỏi: “Nương nương thế nào rồi?”

“Hồi bẩm vạn tuế gia, nương nương lúc này đã ngủ rồi ạ.”

“Ừm... Chăm sóc tiểu a ca và tiểu cách cách thật tốt đi.”

“Vâng ạ!”

Phân phó tất cả xong, Dận Chân cũng không nán lại lâu, tâm tình tràn đầy phấn khởi quay về Đường Tâm điện tiếp tục xử lý chính sự.

Đám anh em Hoảng Thì ở lại yêu thích ngắm nhìn hai đứa em mới sinh, sau cũng bị bọn hạ nhân dụ dỗ đi ngủ.

Thời gian Điem Nhi ngủ cũng không lâu, lúc tỉnh dậy cũng chỉ mới là canh ba. Phi Thúy bưng lên bát cháo ngân nhĩ tuyết liên, Điem Nhi ăn được

non nửa bát, rồi không ăn nữa.

“Bọn nhỏ đâu?” Diễm Nhi có chút suy yếu hỏi.

“Bấm chủ tử, mấy tiểu chủ tử đã được bà vú dẫn đi ngủ rồi ạ.”

“Ừm... Là con gái hay trai?” lúc sinh chỉ có thể mang máng cảm giác được mình sinh được hai đứa bé.

“Một tiểu cách cách, một tiểu a ca, là long phượng thai ạ.” Phi Thúy cười híp mắt nói.

“Hoàng thượng biết không?”

“Đương nhiên là biết ạ!” Phi Thúy cười nói: “Lúc chủ tử bắt đầu trở dạ, Hoàng thượng đã đứng ở ngoài chờ rồi ạ, mãi đến khi các tiểu chủ tử ra đời mới quay lại Dưỡng Tâm điện.”

Diễm Nhi nghe xong, thật sự rất cao hứng. Dù sao sinh nở cũng là chuyện rất tiêu hao thể lực, sau khi uống xong bát thuốc bổ thái y đã kê, Diễm Nhi lại mê mang thêm thiệp ngủ đi. Bình minh ngày hôm sau, sau khi đã ngủ đủ, nàng trông có vẻ rất có tinh thần. Tính ra đây cũng là lần thứ ba ở cũ, cho nên nàng cũng đã quen.

“Ngạch nương, đây là đệ đệ, muội muội sao?” Nhạc Nhạc nhào người nằm sấp trên giường ấm, đôi mắt to tròn đen bóng đảo tới đảo lui: “Mấy em ai lớn ai nhỏ ạ?”

“Em gái ra đời trước nên lớn một chút, em trai thì muộn hơn một tí.” Diễm Nhi dịu dàng giải thích.

Nhạc Nhạc ồ một tiếng ‘thì ra là thế’.

“Ngạch nương, đệ đệ trông thật nhỏ nga!” Hoẵng Thì cúi đầu nhìn kỹ, lập tức vẻ mặt lo lắng nói: “Quá nhỏ.”

Đích xác, so với tỷ tỷ song sinh nặng bốn cân của mình, đứa bé trai út nặng chỉ được một nửa, thoát nhìn khô khốc gầy teo, nhìn khiến người lo lắng.

“Ngũ a ca còn nhỏ mà!” thấy vẻ mặt Điem Nhi hơi chùng xuống, Phi Thúy vội nói: “Đợi qua chút thời gian, lớn lên được chút là tốt hơn ấy mà.”

Đương lúc mấy mẹ con đang thích thú vây quanh ngắm nghía hai bọc tã lót đỏ thắm, ngoài cửa điện vang lên một loạt tiếng quỳ lạy, cùng với tiếng thông truyền của Tiểu Hỉ Tử: “Vạn tuế gia giá lâm —— Đại a ca giá đáo ——.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...”

“Thỉnh an Hoàng a mã...”

Dận Chân chấp hai tay sau lưng, thong thả bước vào, liền thấy hấn trên thân vận hoàng bào màu minh hoàng vẽ Cửu trúc long, thắt lưng ngọc bích ‘nhị long hí châu’, chân mang giày đập vân, khí thế uy nghi kia, hoàn toàn là có sẵn từ trong xương cốt.

“Ừ, đều đứng lên đi!” Dận Chân nhàn nhạt nói.

Tựa hồ là khiếp sợ uy nghiêm lúc này của hấn, mấy đứa nhỏ đều lộ vẻ dè dặt, không còn hăng hái như vừa rồi.

Hoảng Đán sau lưng Dận Chân thấy thế nhoèn miệng cười, bèn đi lên trước, đầu tiên là vấn an Điem Nhi, lại yêu thích sờ sờ đệ đệ muội muội mới ra đời của mình. Lúc này mới xoay người nói với mấy đứa em: “Thì ca, Quân ca, Lịch ca, ca ca có mấy cây bảo đao từ nước Ba Tư mới dâng nạp đến, các đệ có muốn đến xem chút không!” mấy đứa nghe xong liền tiếp gật đầu, nói muốn.

Ngay cả Nhạc Nhạc ở một bên cũng nhất định đòi đi cùng.

Đợi bọn nhỏ đi rồi, Diễm Nhi có chút lo lắng hỏi: “Bảo đao gì vậy, sẽ không đả thương bọn nhỏ chứ.”

Dận Chân nghe vậy đột nhiên nói: “Bất quá chỉ là vài thanh đoản kiếm chưa khai vỏ, được trang trí cẩn bảo thạch, nhìn cho đẹp mà thôi.”

Diễm Nhi nghe vậy lúc này mới yên tâm, nàng ngẩng đầu nhìn Dận Chân, ôn nhu nói: “Gia, gầy đi rồi!”

Dận Chân nhìn nàng một cái, lắc đầu nói: “Nàng gầy mới phải... đã vất vả cho nàng!”

Một luồng nước ấm trào lên trong lòng Diễm Nhi, nàng nghĩ, có được những lời này, so với bất cứ thứ gì cũng tốt hơn.

Nén xuống nước mắt vui lòng, Diễm Nhi khịt khịt mũi nhỏ, đoạn hỏi: “Gia đã nghĩ ra tên cho các con chưa?”

Vừa nhìn liền biết là Dận Chân đã sớm có phương án suy tính, nghe vậy lập tức nói: “Ừm, gọi là Hoằng Bình và An An đi!”

Bình an sao? Diễm Nhi gật đầu cười, tán dương rõ to: “Thật là hai cái tên rất hay!”

Hai vợ chồng ở cùng nhau nhàn thoải nửa ngày, Dận Chân lại cùng Diễm Nhi ăn trưa xong, lúc này mới trở về tiền điện xử lý chính vụ.

Cứ thế, cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua từng ngày, Diễm Nhi tạm thời bỏ xuống tất cả công việc lớn nhỏ, chuyên tâm ở cũ, nhưng bây giờ cũng không giống như ngày xưa, không phải chỉ đóng chặt cổng lớn phủ thân vương, là có thể không cần lo lắng cái gì. Đủ loại đủ dạng tin tức, vẫn từng đoạn nối tiếp bắt đầu truyền đến tai Diễm Nhi.

Nào là Đức phi nhớ thương Thập Tứ a ca, nóng lòng lại đổ bệnh... Niên Thái phi mỗi ngày làm bạn cận kề bên người, ân cần phục vụ so với con dâu Hoàn Nhan thị còn tận tâm hơn. Nào là Lý phi nương nương phô trương thật lớn, đi đến đâu cũng bày ra tư thế huênh hoang như chủ của hậu cung... Nào là mẹ đẻ của Cửu a ca, Nghi Thái phi nương nương gần đây có nhiều hành động mờ ám liên tiếp... vân vân và vân vân nhiều chuyện khác nữa.

Đương nhiên cũng không hoàn toàn đều là tin tức làm người ta không vui, có đại thần dâng tấu lên nói rằng, tiên đế kế vị, nên phải tuyển tú nữ làm phong phú hậu cung, nhưng Dận Chân lại lấy lý do: tiên đế vừa mới mất, trăm nên vì giữ đạo hiếu mà chịu tang ba năm, hạ lệnh miễn tuyển tú năm nay. Thực sự khiến Điềm Nhi tinh thần phấn chấn, ngay trong đêm đó liền sai người đưa đến đó một phong thơ “Thư cảm tạ” tự tay viết, rất hàm súc, uyển chuyển, tràn ngập tình ý.

Theo như lời đại thái giám Tô Bồi Thịnh bên người Dận Chân nói, lúc ban đêm, tâm tình vạn tuế gia cực tốt!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tần Phi

Mùa xuân cuối cùng của triều đại Khang Hy, cũng là trong khoảng thời gian Diềm Nhi ở cũ, rốt cuộc cũng lặng yên trôi qua, thời gian lại bước vào nguyên niên (năm đầu) Ung Chính.

Dận Chân vừa đăng cơ, liền lấy thủ đoạn mạnh mẽ vang dội đả thương Đãng Bát a ca nặng nề, đồng thời liên tiếp hạ chỉ cấm chúng văn võ đại thần, con cháu Bát Kỳ, thị vệ, quan viên cho môn hạ tới lui trong đám chư vương, nếu người nào trái lệnh, một khi tra ra, sẽ lập tức cách chức, lấy tội danh cấu kết vây cánh luận xử. Vì thế chưa đến vài tháng, chư vị Vương gia trong nhà có thể nói là môn tước điêu linh, không ai dám đến bái phỏng. Đám người Dận Tự trong lòng âm ức, bắt đầu âm thầm hợp thủ phản kháng, thế là lời đồn đãi “Tân đế không khoan dung với huynh đệ, giết hại thủ túc” nhanh chóng lan truyền.

Đối với việc này, Dận Chân ngược lại đã sớm đoán được, không quá nửa tháng liền hạ ý chỉ phong con trai thứ 20 của tiên hoàng Nhị Thập hoàng tử Dận Y làm Giản Tịnh bối lạc, phong con trai thứ 21 của tiên hoàng Dận Hi làm Thận Tịnh bối lạc, phong con trai thứ 22 của tiên hoàng Dận Hồ làm Cung bối lạc, phong con trai thứ 23 của tiên hoàng Dận Kỳ làm Hàm bối lạc. Chiếu chỉ này vừa ban xuống, chúng văn võ quần thần đều tấm tắc tán dương Dận Chân yêu mến huynh đệ, không quên yêu thương ấu đệ, quả thực là một hoàng đế “có mỹ đức”. (phẩm chất tốt)

Việc trên triều tạm thời bình ổn, chuyện phong phi hậu cung lại bị đưa ra trước mặt. Dận Chân đối với chuyện này vô cùng trọng yếu, hẳn vẫn luôn có một khúc mắc đó chính là lúc hẳn cùng với Diềm Nhi thành thân, bởi vì đủ mọi nguyên nhân, mà hôn lễ không được tổ chức long trọng lắm, thậm

chí còn xuất hiện tình cảnh xấu hổ chỉ có hai ba người khách đến dự, cho nên hẳn muốn dùng đại điển phong hậu lần này để bồi thường thê tử một chút.

Lễ bộ Thị lang Quan Cảnh Chi nơm nớp lo sợ đứng trước long án, chờ đợi thánh khẩu của Hoàng thượng ban xuống, Dận Chân tinh tế đọc bản điều trần trong tay, sau một lúc lâu, khẽ gật đầu nói: “Chuyện đại điển phong hậu liên quan đến mặt mũi của triều đình và trăm, cần phải tôn quý long trọng, nếu để xảy ra điều gì sai sót...” Dận Chân lạnh lùng liếc nhìn thần tử bên dưới một cái, ý vị thâm trường hừ nặng một tiếng.

“Vạn tuế gia yên tâm!” Quan Cảnh Chi chỉ tay lên trời mà nói: “Chúng thần nhất định sẽ chuẩn bị đại điển phong hậu thật tôn quý long trọng, sẽ không có một chút mảy may sai sót”

“Ừm...” Dận Chân thoáng trầm ngâm một chút, đoạn nói thêm: “Rút từ trong quốc khố ra thêm hai mươi vạn lượng bạc đi.”

Quan Cảnh Chi nghe xong không khỏi âm thầm chắt lưỡi, Hoàng thượng vừa đăng cơ mấy tháng lại đem hai chữ “Tiết kiệm” dùng đến tận xương tủy, ngay cả đại điển đăng cơ của chính hắn đều xem có thể tiết kiệm cái gì thì tiết kiệm cái đấy, nay lại không tiếc lập tức xuất ra nhiều bạc như vậy, xem ra chuyện Hoàng hậu nương nương độc chiếm tâm đế, quả nhiên không phải giả a.

“Đi xuống đi!”

“Dạ!”

Như thế, lại ba ngày trôi qua.

Một ngày nọ, hai người Lý thị, Tống thị đến Khôn Ninh cung thỉnh an, đối với ý đồ đến đây của các nàng, Đìem Nhi hiểu rõ mồn một, chẳng qua chỉ là đến đây hỏi thăm Dận Chân khi nào sắc phong hậu phi mà thôi.

Đặt ly trà sứ men xanh trong tay xuống, Điem Nhi giương mắt đảo qua. Câu nói “một người đăc đạo, cả gà chó cũng thăng thiên” đặt trên người các nàng kỳ thật cũng thích hợp, Dận Chân trở thành hoàng đế, nữ nhân trong hậu viện của hăn sẽ được thành trong nường nường trong hậu cung, phu quý thê vinh, chính xác là như thế. Đương lúc còn đang suy nghĩ miên man, Tiểu Hỉ Tử bên ngoài cung điện vào báo lại, nói chủ quản bố trí lễ tiết của Lễ bộ thị lang, đến đây phân phong kim sách của Tần phi.

Lý thị ở bên dưới nghe vậy lập tức đứng ngồi không yên, cho dù vẫn luôn yên lặng không tiếng động như người qua đường giáp, Tống thị trên mặt cũng lộ ánh hào quang nóng ruột.

“Vừa khéo, hai người các người cũng đang ở đây...” Điem Nhi đê nén ghen tuông bắt đầu khởi động trong lòng, lạnh nhạt nói: “Vậy cùng tiếp chỉ đi!”

Lễ bộ Thị lang Quan Cảnh Chi dẫn đầu hai quan viên trên tay bưng theo hộp ngọc đi vào, hướng về Điem Nhi quỳ lạy nói: “Vi thần khấu kiến Hoàng hậu nường nường, nường nường thiên tuế.”

“Đại nhân không cần đa lễ.” Điem Nhi mỉm cười cho ông đứng dậy.

“Vi thần phụng lệnh Hoàng thượng, tuyên đọc chiếu thư phong phi.”

Điem Nhi khẽ gật đầu, ra dấu tay thỉnh tự tiện.

Hai người Lý, Tống đã sớm khẩn cấp quỳ xuống, từ hơi thở gấp gáp kia, cũng không khó nhìn ra lúc này hai người họ kích động cỡ nào.

“Phụng hoàng Thái hậu từ dụ: Phong tặc phúc tấn Lý thị làm Tề phi, ban thưởng kim sách kim ấn... Phong cách cách Tống thị làm Mậu phi, ban thưởng kim sách kim ấn... Khâm thử.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...” hai người Lý, Tống tiếp nhận thánh chỉ cùng kim sách kim ấn, nhưng biểu hiện trên mặt mỗi người lại không giống nhau. Lý thị vốn là trắc phúc tấn phong làm phi vị cũng không hề ngạc nhiên, nhưng Tống thị, nay cũng một bước đi lên phi vị, cấp bậc ngang bằng cùng người trước.

Lý thị oán hận trừng mắt nhìn Tống thị bên cạnh, chút tình cảm tích góp từ hậu trạch cô tịch trong những năm gần đây, lập tức tan thành mây khói.

“Nương nương mệt mỏi ả?” Đợi sau khi cho tất cả mọi người lui ra, Phi Thúy bước chân sột soạt đi đến, Điem Nhi xoa nhẹ huyệt thái dương, mỉm cười hỏi: “Hoàng Bình và An An thế nào rồi?”

“Nhị cách cách và Ngũ a ca vừa uống sữa xong, đã ngủ rồi ả.” Phi Thúy đi đến sau người Điem Nhi, vươn tay lên nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho chủ tử.

“Nương nương, hôm nay tình huống phong phi cho Lý trắc phúc tấn so với ngày của ngài thật kém quá xa...” Phi Thúy mặt mày vui vẻ nói.

Lời này cũng không phải là giả, ngày chiếu thư phân phong Điem Nhi làm Hoàng hậu, chính là do Đại học sĩ của Văn Hoa các, Lễ bộ Thượng thư đảm đương chính, phó sứ do Đại học sĩ ở Nội các cùng Đại học sĩ của Hàn Lâm viện liên hợp viết ra sách văn, bảo văn. Sáng sớm ngày sắc lập, Loan Nghi Vệ* bày Pháp giá lễ bộ ngoài Thái Hòa điện, bày Nghi giá Hoàng hậu tại bậc thềm bên ngoài cửa cung; bộ phận Nhạc bộ của Lễ bộ sẽ treo nhạc khí bên ngoài Thái Hòa điện, sau đó trong Thái Hòa điện, Lễ bộ và quan viên của Hồng Lư Tự sẽ bày tiết án ở giữa cho hướng về phía nam, bày sách án bên phải hướng về phía tây, ngọc án bên phải hướng về phía đông, bày hai tòa long đình ở ngay cửa nội các. Hình thức long trọng như thế, càng làm nổi bật hơn tình thế phong phi cực kỳ đơn giản của hai người Lý, Tống hôm nay.

(* Loan Nghi Vệ: bộ phận chương quản xa giá của đế, hậu của triều Thanh

Pháp giá lỗ bộ: tên một loại xa giá của Hoàng đế)

(MTY: Chúa ơi, dịch mấy cái nghi thức này mà muốn điền cả đầu, chả hiểu mô tê gì hết trơn, đã vậy tác giả còn viết sai chính tả nữa chứ, mất hết hai ngày của mình ‘=.=')

Dận Chân đối với nàng rất tốt, Diêm Nhi làm sao không biết?

Nghe vậy, trên mặt càng lộ vẻ ngọt ngào.

“Nương nương, ngài nói Đại điển phong hậu bảy ngày sau, long trọng cỡ nào a, nô tỳ cũng có chút không đợi được này!” Phi Thúy mặt mày mơ mộng lẩm bẫm nói.

Diêm Nhi nghe vậy buồn cười liếc nàng một cái, gheo nói: “Cũng không phải sắc phong người làm Hoàng hậu, gấp như vậy làm gì!”

“Ai da, nương nương ngài nói cái gì đó!” Phi Thúy có chút đỏ mặt nói: “Nô tỳ là gấp giùm ngài nha.”

“Nhưng ta một chút cũng không gấp...”

“Nương nương...”

Đương lúc hai chủ tớ còn đang đùa nhau, bên ngoài truyền đến tiếng Tiểu Hỉ Tử thông truyền: “Đại a ca giá đáo ——.”

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Hoảng Đán quỳ xuống dập đầu nói.

Diêm Nhi mặt mày vui vẻ kêu thẳng bé dậy, đợi Hoảng Đán đi đến gần người, lập tức vươn tay ra, ôm chầm lấy nhi tử đã cao tầm đến ngực nàng vào trong lòng.

“Ngạch nương...” Hoảng Đán không được tự nhiên kêu một tiếng, thu hồi biểu tình tiểu đại nhân trên mặt, kháng nghị nói: “Con không còn là tiểu hài tử nữa.”

“Nói bậy!” Điem Nhi gõ đầu đại nhi tử một cái: “Trong mắt ngạch nương, con vĩnh viễn là Tám Cân béo ngọng nghịu non nớt làm nũng trong lòng ngạch nương.”

Hoảng Đán nghe vậy trên mặt lộ vẻ xấu hổ, nhưng trong lòng lại ấm áp lên, ở bên cạnh ngạch nương, nó vĩnh viễn đều có thể cảm nhận được loại cảm giác ấm áp được người nâng niu trong lòng bàn tay.

“Dục Khánh Cung thế nào, một mình con ở đó, hạ nhân phục vụ có tận tâm không?”

Hoảng Đán cười trả lời: “Ngạch nương yên tâm, nhi tử hết thầy đều tốt.”

Điem Nhi sờ sờ đầu thằng bé, thở dài nói: “A mã con kỳ vọng quá lớn ở con, đôi khi khó tránh có lúc hơi nghiêm khắc, con phải hiểu.”

Hoảng Đán gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc tự tin: “Con là nhi tử của a mã và ngạch nương, là ca ca của đám Hoảng Thì, đáng lẽ phải làm được tốt nhất.”

“Ngạch nương đương nhiên tin tưởng con rồi!” Điem Nhi mỉm cười nói: “Nhưng cũng đừng gò bó mình quá, đọc sách mặc dù quan trọng, nhưng sức khỏe quan trọng hơn, nếu con ngã bệnh, ngạch nương sẽ đau lòng muốn chết.”

Nét đỏ ửng trên mặt Hoảng Đán càng đậm, giả vờ khụ khụ hai tiếng. Nó không biết ngạch nương của người khác như thế nào, nhưng ngạch nương của mình vẫn cứ luôn phun ra mấy lời trần trụi trụi không chút che đậy làm người ta không khỏi đỏ mặt tía tai. Lúc nhỏ thì còn chưa biết, đợi đã lớn rồi, mới cảm thấy có chút không được tự nhiên. Phải chăng ngạch nương cũng

đối với a mà như vậy a? Cứ tưởng tượng thấy ngạch nương mình mềm mại nũng nịu ghé vào bên tai a mà, nói mấy lời tâm tình này, Hoằng Đán có chút tò mò nghĩ, không biết a mà có đỏ mặt hay không ta?

Lúc còn đang thất thần, đã nghe ngạch nương lại hỏi: “... hôm nay đến đây, là có chuyện gì sao?”

Hoằng Đán hồi thần, mỉm cười nói: “Làm gì có chuyện gì ạ, chỉ là muốn gặp ngạch nương cùng đám Hoằng Thì thôi!”

Điềm Nhi tinh tế nhìn nhi tử một hồi, mãi đến khi Hoằng Đán né tránh ánh mắt của nàng, lúc này mới buồn cười nói: “Xú tiểu tử, trong mắt con, ngạch nương chính là người lòng dạ hẹp hòi như vậy sao?”

Biết tâm tư mình bị nhìn thấu, Hoằng Đán không khỏi có chút xấu hổ bĩu môi lầm bầm nói: “Cũng không thấy ngài rộng rãi ở chỗ nào!”

“Cái gì...” Điềm Nhi trừng mắt, nạt: “Nói cái gì đó!”

Hoằng Đán vội nhận lỗi nói: “Không phải nhi tử lo lắng cho ngài sao, hôm nay Hoàng a mà sắc phong hậu phi, sợ ngài trong lòng khó chịu...”

Đối với tấm lòng của con trẻ, Điềm Nhi tất nhiên là rất hạnh phúc, nhưng có mấy lời nên nói vẫn phải nói.

“Chuyện của hậu cung ngạch nương đều có an bài, con nít con nô lo lắng mấy chuyện râu ria này làm chi, bất luận Hoàng a mà con đã sắc phong ai, hoặc về sau muốn sắc phong ai, đó cũng là chuyện giữa chúng ta, con tuyệt đối không thể nhúng tay cũng tuyệt đối không được lộ ra ý tứ bất mãn, thế đạo này chỉ có người lớn quản con nít, nào có chuyện ngược lại. Nhớ kỹ không?”

Khó được thấy bộ dáng nghiêm túc của ngạch nương, Hoằng Đán không khỏi ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Ngạch nương, cho dù không có chuyện gì,

ngài đừng quên, phía sau ngài còn có con, còn có các đệ đệ muội muội, chúng con đều là hậu thuẫn của ngài, cho dù Hoàng a mã sau này... chúng con cũng sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cạnh ngài.”

Bây giờ đã không còn giống như xưa, ai cũng không thể cam đoan Dận Chân nay đã đăng cơ làm hoàng đế còn có thể luôn luôn đối với Điem Nhi tốt như xưa.

Hoảng Đán trưởng thành sớm, lại còn được giáo dưỡng bên người Khang Hy đế, đã từng thấy nhiều thái độ của Hoàng tổ phụ đối đãi với nữ nhân, cho nên không khỏi bắt đầu lo lắng.

Ai ngờ, ngạch nương thẳng bé nghe thấy thế, chẳng những không lo lắng, ngược lại còn lộ ra nụ cười thần bí.

“Con trai ngọc, ngạch nương ngược lại cảm thấy a mã con chắc chắn sẽ không đối với ta như vậy!”

Hoảng Đán chớp chớp mắt không hiểu mô tê gì.

Chỉ nghe mẹ ruột của hắn, đặc biệt tự tin, đặc biệt tự hào, đặc biệt thần khí nói: “Bởi vì chúng ta là — chân ái a!” (true love)

Hoảng Đán bị sặc nước miếng —— Cái gì?

“Khụ khụ ——” nơi cửa, đột nhiên truyền tới một thanh âm cũng bị sặc... Cho nên hai chữ “Chân ái” này, quả nhiên là vô địch sao?

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Phong Hậu

“Hai người chúng ta là chân ái?” Nam nhân ngồi trên giường hẹp, thân người thẳng tắp, lông mày khẽ nhưn, trong giọng nói đều mang ý trêu chọc.

“Chẳng lẽ hai người chúng ta không phải là chân ái sao?” Nữ nhân hai tay bưng lấy gò má, mắt sáng tròn xoe, vẻ mặt kinh ngạc.

Dận Chân nhin không được “xùy ——” một tiếng, khẽ bật cười.

Điềm Nhi lập tức như nhận được tín hiệu, lập tức xông đến, ngồi vào trong lòng trượng phu, hai tay ôm cổ hăn, như con mèo đặc thẳng kiêu ngạo trực tiếp nói: “Hai chúng ta đương nhiên là chân ái!” Nói xong còn dùng lực cọ cọ cổ trượng phu.

Dận Chân mài mài răng, nghĩ bụng: Nha đầu này sao lúc nào cũng thích làm nũng như vậy. Qua gần ấy năm cũng coi như công toi, vẫn y chang như lúc mới gả về, động một chút là thích dính sát lên người hăn. Vươn tay vỗ mạnh lên cái mông yêu kiều kia, Dận Chân vờ giận trách: “Đều đã làm mẹ của mấy đứa bé rồi, vẫn còn không ổn trọng.”

Điềm Nhi thè lưỡi, nhẹ nhàng vỗ một cái lên mông ngựa: “Còn không phải gia nuông chùi sao!”

Dận Chân khloe miệng khẽ nhếch, rất có vài phần ý tứ ‘coi như nàng biết tốt xấu’.

Việc triều chính bề bộn, từ sau khi đăng cơ, Dận Chân rất ít đặt chân vào hậu cung, cho dù thi thoảng đến Khôn Ninh cung, cũng phải vội vội vàng

vàng, vì thế hai vợ chồng họ cũng đã rất lâu không cùng nói chuyện tâm tình. Tất nhiên Diễm Nhi rất tưởng niệm, cho nên mới thấy, nàng ngay lập tức bắt đầu không kịp chờ mà huyên thuyên đủ chuyện vặt vãnh. Đương nhiên, nàng đều nói phần lớn về chuyện bọn nhỏ, đặc biệt là Hoảng Bình và An An, cũng đều chọn những tình tiết ấm áp chọc người, trong chốc lát, khóe miệng Dận Chân liền càng câu lên cao hơn. Trong một thoáng nhàn rỗi lúc quốc sự nặng nề, có thể được nghe vài chuyện nhà ấm áp, cũng khiến cho Dận Chân cảm nhận được một chút thoải mái đã lâu không có.

Thời gian vui vẻ luôn rất ngắn, sau khi Dận Chân dùng bữa tối cùng Diễm Nhi xong liền quay lại Dưỡng Tâm điện xử lý chính sự.

Như thế, lại qua sáu ngày sau, đại điển phong hậu của Diễm Nhi được cử hành.

Ung Chính nguyên niên, ngày 18/3, cả Tử Cấm thành to lớn hoàn toàn bị vây quanh bởi một bầu không khí long trọng, khắp nơi đều được trang hoàng, lụa đỏ và hoa đăng đỏ đối mới hoàn toàn, nơi nơi tràn ngập không khí vui mừng tôn quý, vì một ngày này, tất cả đám cung nữ cùng thái giám đều cố gắng quét dọn tất cả các chủ điện trong Tử Cấm thành không nhiễm một hạt bụi nào. (...)

“Chưa từng nghĩ tới khuê nữ ngày ngày ngốc ngốc, nhõng nhẽo ưỡn ẹo của ta, cũng sẽ có ngày trở thành Hoàng hậu.” Nhìn nữ nhi ngồi ở trước bàn trang điểm bị bốn năm ma ma vây quanh trang điểm, mẹ Diễm Nhi trong lòng khá phức tạp thở dài một tiếng, chẳng lẽ đây là ‘người ngốc có ngốc phúc’ trong truyền thuyết?

Đối với chuyện sắp trở thành Hoàng hậu, ngược lại biểu hiện của Diễm Nhi cực kỳ bình tĩnh, theo nàng nghĩ bất quá chỉ từ phúc tấn Ung thân vương biến thành Hoàng hậu của Ung Chính mà thôi, trượng phu vẫn là người nam nhân kia, mà nàng cũng vẫn chính là nàng, cũng chả có gì khác cả.

Phi Thúy đứng sau lưng cầm một mảnh khăn bông trắng sạch, nhẹ nhàng lau khô tóc cho nàng, đợi khi đã khô được một nửa, lại dùng huân lô bằng đồng có đốt mùi hương hoa nhài, chậm rãi sấy khô, không quá nửa khắc sau, cả mái tóc Diễm Nhi đã thấm đượm mùi hoa lài. Rồi sau đó, nàng vung tay lên, tám cung nữ mặc cung trang bằng lụa hoa màu phấn hồng mới toanh, trên tay bưng khay đi đến, chỉ thấy trên khay nào là lễ phục, vương miện, thắt lưng, hài đế cao.

Diễm Nhi đứng lên đi tới trước một chiếc gương bằng thủy ngân được dựng đứng cao gần bằng người, hai người Phi Thúy cùng Truy Nguyệt hầu hạ nàng mặc quần áo. Sau một lúc lâu, một vị mỹ nhân tôn quý hoa lệ đến mức không thể nhìn gần, xuất hiện trong gương. Chỉ thấy nàng đầu đội mũ phượng, trên mũ là ngọc đông châu kết thành màn chuỗi, màn chuỗi rủ xuống tới bên tai. Từ tai xuống dưới là lông chồn khoác trên vai, Hoàng hậu triều quần (triều phục) có kiểu dáng liền thân, vạt áo bên phải ngực vạt nghiêng qua thân, thắt lưng được may nếp gấp, sau thắt lưng có gắn hai sợi dây buộc có thể thắt lại phần eo, mặt trên viền vàng thêu hải long, phần đầu gối trên nền vải gấm màu vàng thêu chữ thọ màu đỏ, từ phần đầu gối trở xuống dưới dùng hoa văn hành long màu thạch thanh. Phi Thúy lại đem một sợi triều quái (chuỗi dây ngọc) dài đến ngực, đeo vào trên cổ cho Diễm Nhi, càng làm nổi bật lên bộ triều phục Hoàng hậu màu minh hoàng, khiến trông nàng càng tôn quý vô cùng.

(đoạn này dịch sơ sơ, xem thêm hình để biết)

“Nương nương quả thật là quốc sắc thiên hương.” Phi Thúy cười tán dương nói: “Bộ triều phục này mặc trên người ngài, thật sự là quá đẹp.”

Trên mặt Diễm Nhi cũng lộ ra thần sắc hài lòng, hơi quay người lại, hướng tới Nữ Hồ Lộ phu nhân còn đang ngăn người, hỏi: “Ngạch nương, ngài cảm thấy như thế nào?”

“Tốt! Tốt! Tốt!” mẹ Điem Nhi nói liền ba tiếng tốt, đong đầy trong hai mắt đều là khen ngợi: “Hôm nay tất cả mọi người sẽ vì con mà khuynh đảo đấy.”

Điem Nhi nghe xong khẽ nhướn hàng mày thanh tú, người khác như thế nào cũng được, chỉ cần người kia vì nàng mà khuynh đảo, như vậy là đủ rồi.

Sau một lúc lâu, sau khi đã xiêm y trang điểm đầy đủ ổn thỏa, ngoài cửa truyền đến tiếng thông truyền của Tiểu Hỉ Tử: “Đại a ca giá đáo ——.”

Hoảng Đán vừa bước vào phòng, vừa trông thấy Điem Nhi trong trang phục lộng lẫy, như hoàn toàn thay đổi thành một người khác với mọi ngày, không khỏi sửng sốt ngây ngẩn người.

“Con trai ngọc, nhìn cái gì vậy, không nhận ra ngạch nương sao?”

Lúc này Hoảng Đán này mới hồi thần, lúng ta lúng túng kêu một tiếng: “Ngạch nương!” sau đó cả khuôn mặt anh tuấn thiếu niên căng lên đỏ bừng.

Sau khi hành lễ với phu nhân Nữ Hồ Lộc (bà ngoại) xong, thẳng bé mới nói với Điem Nhi: “Ngạch nương giờ lành đã đến, thỉnh ngạch nương lên ngự liễn, đến Thái Hòa điện nhận sắc phong.”

Điem Nhi nghe xong bất giác có chút khẩn trương, hít sâu một hơi, sau đó gật gật đầu, được Hoảng Đán đỡ tay, nàng chậm rãi đi ra ngoài điện. Lúc này trước cửa Khôn Ninh cung đã đứng đầy đoàn nghi giá của Hoàng hậu, mười hai người nâng kiệu phượng màu vàng, long kỳ bát sắc (long kỳ tám màu) tung bay đón gió, thủ vệ của Loan Nghi Vệ, quan viên của Lễ bộ cúi chào, đám cung nữ, thái giám, hoặc cầm lẵng hoa, hoặc nâng bảo bình, đi theo phía sau.

Kiệu phượng xuất phát từ Khôn Ninh cung, đi qua Vĩnh Thọ cung, Cảnh Nhân cung, Chung Thúy cung, Diên Hy cung... Một đường hướng tới Thái

An điện, những nơi đoàn kiệu đi qua, tất cả mọi người đều quỳ rạp bái. Từ thời khắc này, chiếc ghế bảo tọa Hoàng hậu của triều Đại Thanh đã bỏ trống mấy thập niên, sẽ một lần nữa nghênh đón chủ nhân mới.

Diên Hy cung.

Niên Thị diên cuồng đập nát tất cả thứ gì có thể vỡ được, bên tai là tiếng lễ bái rung trời, ồn ào đến mức khiến nàng thật muốn chọc thủng màng nhĩ, rõ ràng chính là nàng mới đúng, rõ ràng chính là nàng mới đúng a, độc chiếm sủng ái của Dận Chân, bước lên ngôi vị Hoàng hậu, trở thành Hoàng hậu xinh đẹp nhất, tôn quý nhất trên thế giới này a, rõ ràng chính là nàng mới đúng a! Kẻ cắp, kẻ cắp, ả nữ nhân kia chính kẻ ăn cắp. Ồ ta đã cướp đi tất cả thuộc về mình, trong ánh mắt Niên Thị lóe lên ánh diên cuồng oán hận, nàng tuyệt đối sẽ không cam lòng bỏ qua như vậy.

Dận Chân mặc triều phục Cửu Long màu minh hoàng, cùng một lúc ngồi trên ngự giá tới Thái An điện, nghênh đón hẳn là tiếng nhạc triều hoa, chuông trống cùng trỗi lên. Trong điện, quỳ rạp dưới đất cùng chúng quan văn võ cả triều là đám hoàng thân tôn thất. Mà trong đó có hai người nổi bật khiến người chú mục nhất, một người là Bát a ca Dận Tự “Bệnh lâu vừa lành”, một người khác vừa trở lại kinh thành đã bị Hoàng thượng đoạt lại binh quyền trong tay: Thập Tứ a ca Dận Trinh.

Chỉ thấy lúc này, Dận Trinh sớm đã không còn hăng hái khí thế như thời Khang Hy tại vị, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng đã khắc lên cảm xúc âm trầm. Hẳn quỳ trên mặt đất, dư quang nơi khóe mắt đảo qua một đoạn góc áo màu minh hoàng đang chậm rãi đi về trước, nổi cảm phẫn và khuất nhục trong lòng lại bùng lên như núi lửa phun trào. Rõ ràng là huynh đệ ruột thịt, một người tọa trên ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng, một kẻ lại trở thành nô tài quỳ rạp dưới đất, vĩnh viễn phải nhờ vào hơi thở của người kia để sinh tồn, hẳn không phục! Rõ ràng hẳn giỏi giang hơn, tài năng hơn, rõ ràng hẳn được Hoàng a mã sủng ái hơn, nhưng chỉ vì bỏ lỡ thời khắc Hoàng a mã lâm chung, mà cứ thế đánh mất ngôi vị hoàng đế, hẳn không phục!

Ngôi vị hoàng đế kia là của hãn, phải là của hãn mới đúng!! Dận Trinh siết chặt hai đấm tay, hãn tuyệt đối sẽ không cam tâm bỏ qua như vậy.

Dận Chân chậm rãi bước đến trước hương án, dâng hương cầu nguyện, tế bái thiên địa, đợi khi hoàn thành tất cả nghi thức, mới cầm lấy kim sách mà Lễ bộ đã sớm chuẩn bị, cất giọng nói: “Bắt đầu đi.”

Lễ bộ Thị lang Quan Cảnh Chi lên tiếng thưa vâng, thoáng chốc, chuông nhạc tấu vang, kèm theo là một tràng tán vãn (lời khen ngợi) thật dài, ca tụng đức hạnh của Hoàng hậu, Diêm Nhi ngồi trên kiệu phượng đi tới bên dưới Thái An điện, được Hoảng Đán đỡ xuống.

“Ngạch nương...” thẳng bé nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Đây chính là thời khắc chỉ thuộc về mình ngài.”

Diêm Nhi nghe vậy khloe miệng gương lên thật cao, vẻ khẩn trương trên mặt hoàn toàn biến mất. Bậc thang trước Thái Hòa điện kéo dài rất dài, tựa hồ vĩnh viễn không đi đến được điểm cuối, đương nhiên, đây chỉ là ảo giác, bởi vì lúc này, Dận Chân tọa trên long ý cao cao kia, có thể rõ ràng cảm giác được, thế tử của hãn đang bước từng bước thẳng về phía hãn.

Liệu nàng có cảm thấy hạnh phúc?

Liệu nàng có cảm thấy hài lòng?

Không hiểu nguyên do từ đâu, Dận Chân bắt đầu cảm thấy có chút khẩn trương.

Diêm Nhi vừa bước vào Thái Hòa điện, đập vào mắt chính là một mảng đầu người đông nghìn nghịt, im lặng không một tiếng động, trong không khí trang trọng lại mang theo cái nhìn đánh giá không thể đè nén được.

Đối với cục diện này, Diêm Nhi lại hoàn toàn không để ý tới, trên mặt nàng, không còn nữa ý cười yêu kiều ngày thường, không còn nữa thần tình

như trẻ con mọi ngày. Thay vào đó lại là một loại trầm tĩnh dịu dàng, quý khí vô song của người con gái. Nàng từng bước một tiến về phía trước, (...) dưới mọi ánh nhìn soi mói mãnh liệt mà ngừng lại.

Dừng lại trước tấm nệm hương bồ, phảng phất như tâm linh tương thông, tầm mắt của hai vợ chồng giao hội giữa không trung, trên làn má phấn của Điềm Nhi ửng hồng, vội chớp hai mắt mình.

Nha đầu này, trong lòng Dận Chân run lên một cái, âm thầm hừ một tiếng, nhưng ánh lửa trong đôi con ngươi nổi lên càng đậm.

Hai đế - hậu cứ “Tình ý miên man” mà nhìn nhau từ xa như vậy, chúng nhân bên dưới tất nhiên là không thể không phát giác được. Đều nói Tứ a ca Dận Chân là một người cực kỳ lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng hôm nay xem ra lại hoàn toàn không phải như vậy. Cái khác thì không dám nói, nhưng chỉ riêng phần tình cảm giành cho thê tử thì tuyệt đối là không giả rồi.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt của mọi người không khỏi lại một lần nữa đặt lên bóng dáng mỹ lệ trong bộ phượng bào kia.

Nhớ lại ngày trước, không khỏi cũng có chút thốn thức, lúc bấy giờ Nữ Hồ Lộ thị này gả cho Tứ a ca, phần lớn bọn họ ở trong lòng cũng có ác ý mà phỏng đoán, vị tân phúc tấn này khi nào thì mới bị Tứ a ca khắc chết. Nhưng nay, nhìn lại mà xem, người ta chẳng những không chết, còn được trượng phu sủng ái, con trai con gái quăn quít đầy chân, hôm nay còn được đăng lên ngôi Hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Đều là mệnh a...

Mọi người thốn thức, một màn này quả thật không tin không được a.

- quét dọn tất cả các chủ diện trong Tử Cấm thành không nhiễm một hạt bụi nào, (...):

Bản convert: kang xem b bác năm thương quái trường học thảm phái
dây cung hoàng khát 15 nam chạy ad huyền truân cầu xao khụ sóc chỉ 17
chiến thuyền hoảng sợ tử loạn lũng minh thân chép miệng nhàn phòng xuy
kỷ vạc pằng trả hết thảm toan.

Bản tiếng Trung: 闷瞧 b 驳年戈怪校惨派弦黄渴 15 南驶 ad 媛窀垢敲
咳朔址 17 艘惶仔乱拢盟亲唾鹈防炊纪缸兵还上惨竣.

- Nàng từng bước một tiến về phía trước, (...):

Bản convert: uống xi tiêu ko Liêu thức kê thối hàng cang tỉnh mạo
trích phạm g

Bản tiếng Trung: 呷 亻 椒 冂 廖鹊乚吹降钜醒耄滴范 g

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Điển Lễ

Quan Cảnh Chi cầm chiếu thư trong tay từ từ mở ra, cất cao giọng đọc: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết...”

Điền Nhi nghe vậy, lập tức hồi thần lại, quỳ lên trên nệm hương bồ màu minh hoàng.

“... Nay sắc phong Nữ Hổ Lộc thị là Trung cung Hoàng hậu, duật trần thượng lý (theo đó), bố cáo thiên hạ, khâm thủ.”

(duật trần thượng lý: cách nói trang nghiêm trong chiếu thư sắc phong, có thể hiểu là: chiếu theo đó)

“Thần thiếp lĩnh chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Điền Nhi dập đầu tạ ơn, rồi sau đó đứng dậy, trong ánh mắt thất thần của chúng nhân, nhận lấy Phượng ấn kim sách thuộc về mình. Rồi sau đó, Quan Cảnh Chi lui ra phía sau một bước, cất giọng nói: “Chúng khanh quỳ lạy Hoàng hậu nương nương.”

Điền Nhi hơi ngẩng đầu lên, bắt gặp Dận Chân vốn tọa trên long ỷ trên cao cũng đã đứng lên, khoe miệng hơi cười, ánh mắt trầm tĩnh nhìn nàng.

Một ngày nào đó, gia sẽ cho người vinh hiển lớn nhất thế gian. Bên tai tựa hồ còn quanh quẩn lời thề của nam nhân, giờ khắc này, tim Điền Nhi mềm như mật đường bị nóng chảy. Nàng nhấc chân, bước lên bậc thang mây, từng bậc từng bậc hướng về phía hấn, Dận Chân đưa tay ra, hai vợ chồng nhìn nhau, đồng thời khẽ nở nụ cười. Đợi sau khi Điền Nhi đã an tọa trên Phượng ỷ, chúng khanh bên dưới lập tức đồng thanh khấu bái hô:

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Nhìn biển người đông nghìn nghịt quỳ bên dưới, trong lòng Điem Nhi không khỏi có chút khẩn trương, trong quá khứ, trong những người kia có rất nhiều người mà ngay cả nàng cũng phải hành lễ lại, nhưng hôm nay thân phận đã đảo ngược, nàng nay đã ngồi trên địa vị cao. Ánh mắt Điem Nhi hơi quét mắt, bỗng nhiên bắt gặp bên trái Hoảng Đán, đám anh em Hoảng Lịch nhỏ bé trong biển người, nhưng lại hơi khẽ nâng đầu lên, hướng về phía nàng le lưỡi làm mặt quỳ. Điem Nhi trừng mắt liếc đám con một cái, một trò như vậy, thật ra lại khiến nàng thả lỏng rất nhiều.

“Miễn lễ bình thân.” Giọng nữ êm tai thân nhiên vang lên trên Thái Hòa điện, đánh dấu cho một nữ chủ nhân tân nhiệm của triều Đại Thanh chính thức sinh ra.

Trên vân đài, bên dưới tay áo long phượng, ở nơi không ai nhìn thấy, hai bàn tay đang nắm lại với nhau thật chặt.

Cả đời này, chỉ nguyện cùng người, cùng ngắm phong vân.

(*Cùng ngắm phong vân: ở đây cũng có thể hiểu sâu là: đồng cam cộng khổ, bên nhau cùng chia sẻ buồn vui, bão tố)

Khôn Ninh cung.

Điem Nhi ngâm mình trong bồn tắm lớn rải hoa, mệt mỏi đến không muốn nhúc nhích. Chẳng biết từ lúc nào, có tiếng bước chân trầm ổn vang lên, đợi đến khi nàng cảm thấy trên người chợt lạnh lạnh, thì đã rơi vào vòng một ôm ấp dày rộng.

“Mệt mỏi sao?” Nam nhân hít hà lên cần cổ thơm tho, đoạn mỉm cười hỏi.

“Đừng, coi chừng bị dính nước.” Điem Nhi đỏ mặt giả vờ giận nói.

“A...” Nam nhân cười khẽ một tiếng, ý đồ xấu xa nói: “Vậy thì cởi ra hết đi.”

Hai bàn tay nóng bỏng du ngoạn tới lui trên vòng eo tinh mịn, khiến Điem Nhi vụng vẹo thân thể mềm mại, Dận Chân lại càng táo bạo hơn, mân mê hôn lên đầu vai trắng nõn, dục hỏa trong lòng hấn bốc lên, đặc biệt nhớ lại dáng vẻ thê tử hôm nay trong bộ Phượng bào tôn quý hoa lệ kia, dục hỏa càng bốc lên ba phần.

“Điem Nhi...” Hấn thấp giọng ní non: “Hoàng hậu của trẫm.” Trong giọng nói không khỏi có niềm đắc ý tự hào.

Nam nhân này a! Trong cơn thờ dốc dồn dập, Điem Nhi vẫn không quên lờm mắt một cái, rõ thật là không lúc nào là không quên khoe khoang.

Mặc dù thân thể thập phần mệt mỏi, nhưng từ khi vị hôn phu đại nhân đăng cơ, đã rất lâu không làm chuyện phòng the, tinh lực cũng vì thế mà tích góp không ít, lúc này liền đứng như là Liệt hỏa hùng hực, chỉ còn chờ đem Điem Nhi ‘cây củi khô’ này, thiêu đốt không còn mảnh vụn. Vì thế, hai người thậm chí ngay cả phòng ngủ cũng không kịp về, Điem Nhi đương trường bị đặt nằm trên tháp cần ốc kế bồn tắm, tựa như một con cừu nhỏ **, bị nam nhân nhào qua nặn lại, tiếng kêu phi thường “cao vút”.

Một canh giờ sau, hai vợ chồng không thể không một lần nữa tắm lại từ đầu.

“Nàng cười cái gì?” Nhìn ánh mắt cong cong của thê tử trong lòng, Dận Chân hừ một tiếng, kéo chăn lên đắp kín cả hai người: “Mau ngủ đi, ngày mai còn phải tiếp kiến mệnh phụ tôn thất lên triều bái nữa!”

Điềm Nhi nghe vậy lại như con mèo nhỏ cọ cọ trong ngực nam nhân, có chút xấu xa nói: “Đều nói ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, nhưng trông bộ dáng Hoàng thượng vừa rồi, ai có thể nghĩ tới ngài đã...”

Không đợi Điềm Nhi nói hết lời, sắc mặt Dận Chân lập tức tối sầm, túm chặt cổ tay thê tử, âm trầm hỏi: “Người ngại trăm già ư?”

Cách thê tử rất nhiều tuổi, vẫn luôn là một nỗi khúc mắc của Dận Chân không thể nói với ai.

“Nói cái gì đó!” Điềm Nhi cũng không e sợ nam nhân mặt đen, há mồm ra, sáp gần tới gần một ngụm lên quai hàm lún phún râu xanh kia: “Người ta là đang khen chàng đó có biết không.”

Dận Chân hừ một tiếng, hiển nhiên đối với loại lời ‘khen’ này của thê tử cũng ‘xin từ chối vì kẻ bất tài’.

Điềm Nhi vươn tay vuốt ve gương mặt của trượng phu, nói thật Dận Chân cũng không còn trẻ nữa, khóe mắt của hắn đã xuất hiện vài nếp nhăn, nơi tóc mai cũng có thể thấy rõ ràng một chút hoa râu. Nhưng trên người hắn lại có loại cảm giác bẻ dâu*, hơn nữa từ khi đăng cơ, khí phách hăng hái độc chiếm thiên hạ, so sánh với cố ra vẻ lãnh lệ trước kia, trái lại thoát nhìn càng thêm trẻ hơn.

(* bẻ dâu: từ tắt của bãi bẻ nương dâu, chỉ sự thay đổi lớn)

“Thiếp chỉ là đang nghĩ...” Điềm Nhi ở bên tai hắn nhẹ nhàng nói: “Thiếp làm sao lại may mắn như vậy, có thể được gả cho gia, được sống hạnh phúc như vậy... Hạnh phúc làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.”

“Nha đầu ngốc!” Dận Chân sắc mặt chuyển tốt, trên mặt mang theo ý cười: “Sợ cái gì, đã có trăm che chở ở đây, có té ngã cũng không được.”

“Dạ!” Điềm Nhi gật đầu mạnh: “Thiếp tin.”

Sáng sớm ngày hôm sau, chuyện thứ nhất của Hoàng hậu tân nhiệm, đó chính là đến Vĩnh Hòa cung thỉnh an Đức phi nương nương, nay đã là thánh mẫu Hoàng Thái hậu, nhưng chẳng dè, lại ăn phải một chén canh ‘bế môn’* thật lớn.

(* từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bế môn.)

“Thái hậu nương nương thân thể không khoẻ, có dặn Hoàng hậu nương nương không cần vào thỉnh an.”

Ánh mắt Diễm Nhi đặt trên áo cẩm bào bạch sắc của nữ tử, khẽ gật đầu, vẻ mặt bình thản hỏi: “Niên Thái phi cũng đến thỉnh an Thái hậu nương nương sao?”

Niên Tiểu Diệp nhìn Diễm Nhi một thân triều phục Hoàng hậu, tôn quý chói mắt đến không thể nhìn gần, vẻ ghen ghét trong mắt càng sâu, chỉ thấy nàng nhấc tay lên giả vờ vuốt ve búi tóc của mình, dịu dàng nói một cách đặc ý: “May mắn được Thái hậu nương nương yêu thương, nay đã đồng ý cho ta dọn vào Vĩnh Hòa cung ở.”

“Nga?” Diễm Nhi khẽ nhướn chân mày thanh tú, việc này tại sao nàng không hề biết. Nơi ở của tần phi trong hậu cung, há có thể dễ dàng đổi liền đổi sao, cũng nên bẩm báo cho nàng một tiếng mới phải chứ. Thái hậu làm như thế, hiển nhiên đã không đem Hoàng hậu nàng đây đặt vào trong mắt a.

“Nếu mẫu hậu thân thể không khoẻ, con dâu vậy liền cáo lui.” Diễm Nhi hướng đến cánh cổng son đỏ đóng kín mít, cao giọng nói, sau liền hành đại lễ ngay tại cửa, hành xong toàn bộ lễ nghĩa, ước chừng cũng hơn nửa khắc, dù sao lễ nàng đã hành, nhận hay không nhận thì đã là chuyện của Thái hậu, người khác cũng không xoi mói được gì.

“Đúng rồi...” ngay lúc Diễm Nhi xoay người dợm bước đi, đột nhiên như sực nhớ ra điều gì đó, ngoảnh đầu nói với Niên Tiểu Diệp: “Bốn cung

nghe nói, vài ngày trước Nhị Thập Cửu đệ bị nhiễm phong hàn, nằm trên giường không dậy nổi, không biết hiện nay thế nào rồi?”

Niên Tiểu Điệp vừa nghe vậy hơi sững sốt, tựa hồ căn bản không biết con mình ngã bệnh.

“Dận Sướng rất tốt, không nhọc Hoàng hậu nương nương quan tâm.” Niên Tiểu Điệp rất nhanh đã phục hồi tinh thần lại, dùng giọng điệu không kiên nhẫn trả lời.

Cuối cùng Điềm Nhi nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, đoạn xoay người trở về Khôn Ninh cung.

Mà lúc này trước Khôn Ninh cung đã đứng đầy đám phúc tấn mệnh phụ chờ đợi bá kiến. Các nàng đều chiếu theo phẩm cấp của mỗi người mà cùng đứng chung một chỗ, bởi vì trên người mặc triều phục rất nặng, chân lại mang giày đế cao, vì thế người nào người nấy trên trán đều lấm tấm mồ hôi, nhưng lại không một ai dám lộ ra vẻ mặt bất mãn, tất cả đều nhẫn nhịn nén khí chờ đợi.

Đợi mãi hơn hai canh giờ, bên trong vẫn không thấy người ra tuyên gọi. Cửu phúc tấn là người không chịu được trước tiên, xoa xoa mồ hôi trên mặt, tức giận ghé sát Bát phúc tấn bên cạnh, thấp giọng oán giận nói: “Tại sao lâu như vậy, quả thật là một khi đặc chí, liền xem thường chúng chị em đâu chúng ta rồi.”

Quách Lạc La thị siết chặt khăn thêu trong tay một cái, trong lòng nàng cũng sao có thể dễ chịu hơn. Nhưng nàng là người trước nay luôn giả vờ đã quen, nghe vậy chỉ nói: “Có lẽ là Hoàng hậu nương nương thân mình không khoẻ chẳng!”

“Cái gì mà thân mình không khoẻ chứ?” Đứng gần họ, Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị tràn ngập ghen ghét nói: “Ta thấy đúng như lời Cửu tẩu

nói đó! Hừ... Cho dù là Hoàng hậu thì thế nào, đừng quên, trên nàng còn có Thái hậu nương nương đấy, còn chưa tới phiên nàng khi dễ chúng ta.”

Người và Thập Tứ a ca có Thái hậu là mẹ ruột bảo bọc, tất nhiên không cố kỵ gì rồi. Quách Lạc La thị lạnh lùng nghĩ, chúng ta lại không có vận khí tốt như vậy.

“Khẳng định là lại đang thiết kế gì Tứ tẩu đây!” Xa xa, Ngũ phúc tấn kề tai nói nhỏ với Thập Tam phúc tấn bên cạnh.

“Cứ mặc cho các nàng nói đi, dù sao cũng là mấy kẻ ghen tỵ thôi.” Thập Tam phúc tấn Triệu Giai thị cười nhẹ nhàng nói. Sau khi Dận Chân đăng cơ không lâu, lập tức bãi bỏ lệnh giam lỏng Thập Tam a ca Dận Tường, còn phong cho hắn làm Liêm Thân Vương, ở trên triều đình có triển vọng lớn, vì thế hiện tại Triệu Giai thị hơn hờ tươi roi rói, tâm tình tốt phải chết.

Đang còn nói chuyện, từ xa xa, giá kiệu phượng chậm rãi đi tới, mọi người lúc này mới biết nguyên lai Hoàng hậu nương nương không có ở trong Khôn Ninh cung a.

Bình hô hấp, mọi người quỳ gối xuống hai bên, yên lặng chờ kiệu phượng đi qua. Gần nửa khắc sau, bên trong liền có người đi ra tuyên ý: Hoàng hậu nương nương triệu kiến.

Vào trong điện, chưa kịp quan sát, tất cả đã đồng loạt bái lạy hô: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Ngồi trên Phượng tọa, Diêm Nhi đảo ánh mắt qua, khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Các vị không cần đa lễ, đứng dậy đi!”

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Mọi người lại cúi lạy lần thứ hai rồi mới đứng dậy, thân phận bất đồng chỗ đứng cũng bất đồng, trong chúng nhân đặc biệt chỉ có vài lão Thái phi của Thiết mạo tử thân vương là có thân phận

cao nhất, Diễm Nhi liền ban thưởng ghế ngồi tại bên dưới tay trái mình. Hai người Tề phi, Mậu phi vì là tần phi hậu cung nên ngồi ở bên tay phải Diễm Nhi. Kế tiếp mới là Tam phúc tấn, Ngũ phúc tấn, Thập Tam phúc tấn, cùng với vài mệnh phụ nhất đẳng, còn Quách Lạc La thị bởi vì trượng phu là “Bối tử” cho nên ngược lại ngồi ở chỗ cuối cùng. Điều này cũng khiến cho nàng vốn đã có thói quen là trung tâm, trong lòng cực kỳ không được tự nhiên.

Đương lúc âm thầm oán hận, Hoàng hậu trên phượng tọa lại nói gì đó, khiến cho mọi người nhất tề đều phát ra ngữ điệu quan tâm, Quách Lạc La thị vội trấn định tâm tư, vênh tai lắng nghe.

“... Thái y nói là có chút đầy bụng, cho nên mới bị đau bụng... Đã cho Hoảng Bình uống chút thuốc tiêu thực rồi... Trì hoãn chút thời gian, quả thật đã khiến mọi người đợi lâu.”

Ra là sau khi Diễm Nhi rời khỏi Vĩnh Hòa cung, người hầu hạ Hoảng Bình đến báo lại, nói tiểu a ca đột nhiên đau bụng, đã tuyên thái y đến. Nghe xong lời ấy, nàng làm sao còn có thể ngồi yên được, quyết định thật nhanh trước hết đi dỗ con trai, để cho chúng chân chờ thỉnh an nàng, phơi nắng ở một bên.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Sóng Nhỏ

Bất kể trong lòng nghĩ gì, tuy nhiên ngoài miệng mọi người cũng nói vài lời quan tâm, Điem Nhi cũng đều mỉm cười lắng nghe, trong thời gian ngắn, không khí vậy mà hòa hợp lên.

Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị ngồi bên dưới nhìn Điem Nhi nét mặt rạng ngời, được mọi người không ngừng tăng bốc lấy lòng, thật sự là ghen ghét đến móc tim đào phổi. Kể từ sau khi Dận Trinh được phong làm Tuân Quận vương, Hoàn Nhan thị cũng theo nước mà thuyền được đẩy lên cao, đặc biệt là sau khi đảng Bát a ca bị Khang Hy để đàn áp, Dận Tự ngầm thối lui khỏi việc tranh vị, ngược lại biểu lộ rõ muốn ủng hộ Dận Trinh, hết thảy những điều đó cũng khiến Hoàn Nhan thị cảm thấy người được thừa kế Hoàng vị, không thể là ai khác ngoài gia nhà nàng.

Nhưng ai có thể ngờ được...

Hoàn Nhan thị hận ghê gớm, hơn nữa vừa mới bị cho phơi nắng hơn hai canh giờ, sớm đã cảm thấy đã mất hết thể diện, lúc này rốt cuộc không kiềm chế được nữa, chỉ nghe nàng đột nhiên cất cao thanh âm mở miệng nói: “Hai vị này là Tề phi nương nương cùng Mậu phi nương nương chẳng!”

Lý thị thấy Hoàn Nhan thị nhắc tới mình, bất giác sửng người, nhưng nàng ta cũng có chút tiểu tâm tư, lập tức liền gật đầu cười.

“Từ lâu đã nghe danh Tề phi nương nương minh mị mọi vẻ, Mậu phi nương nương ôn thuận yếu điệu, hôm nay vừa thấy quả thực không tầm thường.” Hoàn Nhan thị nũng nịu khen.

Những lời này của nàng ta là quá thối phồng rồi, hai người Lý thị, Tống thị đã sớm bước vào tuổi trung niên, cho dù ai nhìn thấy cũng chỉ có thể dùng từ ‘nương bán lão’ để hình dung, hơn nữa các nàng nhiều năm vô sủng, càng giống như đóa hoa khô héo, nhan sắc đã sớm phai tàn, càng không thể nào so sánh được với Diễm Nhi ung dung hoa quý, còn đang ở độ tuổi hoa tươi đẹp.

Chẳng biết từ lúc nào, tiếng nói chuyện trong điện đột nhiên nhỏ xuống, ánh mắt của mọi người du ngoạn qua lại giữa Hoàn Nhan thị và Hoàng hậu nương nương, rất có loại ý tứ xem kịch vui. Đây cũng là nguyên do vì Diễm Nhi mới đăng lên Hậu vị, uy danh còn chưa đủ.

“... Nghe nói Mậu phi nương nương là một người tín phật.” Hoàn Nhan thị cười nói: “Trách không được một thân cảm giác siêu nhiên, cùng với những người thế tục như chúng ta quả thật rất bất đồng.”

Tống thị nghe vậy, trong ánh mắt thần thờ nổi lên tia gợn sóng, nàng dùng khước mắt thật nhanh liếc nhìn Diễm Nhi trên Phượng tọa vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, bèn thu liễm tâm tư, lẳng lặng nói: “Bất quá chỉ là một tín nữ trước Phật tổ thôi, không đảm đương nổi lời khen tặng của Tuân Quận vương phúc tấn.”

“Tống tử tử đây là khiêm tốn rồi.” Trên thế giới này, luôn có người rất không có ánh mắt hoặc giả là nói người có dụng tâm xấu, chỉ nghe Lý thị bên cạnh nàng vờ vịt nũng nịu cười, đoạn quay qua nói với Hoàn Nhan thị: “Tống tử tử vậy mà là một người rất ngoan đạo, mấy năm gần đây chẳng phân biệt ngày đêm sao chép kinh văn, nếu Phật tổ lấy thiện ác để luận nhân, vậy tử ấy sợ là đã lập tức thành Phật rồi.”

Một nữ tử trong hậu trạch không đi hầu hạ gia nhà mình cho tốt, lại muốn sao chép kinh văn không biết ngày đêm?

Hoặc là đại biểu mình bị thất sủng, nếu không cũng đại biểu bị người chèn ép.

Mà đúng lúc hai người các nàng đều đoán được, ít nhất ở trong mắt mọi người đều đoán được.

Hoàng hậu nương nương quả thật là người ghen tuông, trong lòng mọi người dè bĩu không thôi, ánh mắt đầy thâm ý không ngừng đâm tới trên người Điềm Nhi.

Tống thị nghe lời Lý thị nói, trên mặt khẽ biến, làm ra bộ dạng nhát gan, đứng lên ấp úng giải thích với Điềm Nhi: “Có thể vì Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương soạn chút kinh văn cầu phúc, là thần thiếp đã có phúc tu luyện từ kiếp trước, Lý muội muội đã khen nhầm rồi.”

Dáng vẻ co ro này của Tống thị, lọt vào trong mắt của mọi người, lại càng minh xác chuyện Điềm Nhi từng chèn ép thiếp thất là thật, vẻ khinh thường trong mắt một số người không khỏi càng đậm thêm.

Hoàn Nhan thị thấy thế trong lòng đặc ý hừ một tiếng, mắng thầm, cần đi, cần đi, chó cần chó, cần cho các người trầy da tróc thịt mới tốt, còn cả ả Nữ Hồ Lộ thị kia nữa, một cái thanh danh ghen tuông ta muốn người cả đời này đều không giữ xuống được.

Nhưng điều mà mọi người không hề ngờ được rằng, đó chính là da mặt của Điềm Nhi cực dày, tuyệt đối vượt ngoài tưởng tượng của mọi người.

Ở trong mắt nàng, có thể buộc chặt được lòng của nam nhân, đó chính là bản lĩnh thật sự. Có gì mà phải thấy xấu hổ, nàng là thê tử của hắn, là thê tử danh chánh ngôn thuận. Hai người cầm sắt hòa vang, ân ân ái ái, mới là thiên địa chí lý. Về phần thanh danh gì đó, Điềm Nhi lại càng chả thèm bận tâm, nàng hiện tại là Hoàng hậu tôn quý, dưới gối lại có năm trai hai gái, địa vị vững như núi Thái Sơn, đám nữ nhân này cho dù trong lòng có dè bĩu, khinh thường cỡ nào đi nữa thì tính sao, ở trước mặt nàng, họ vẫn phải

bái lạy như cũ, phải cúi mi thuận mắt, hoàn toàn phục tùng mà gọi nàng là Hoàng hậu nương nương đấy thôi.

“Tổng muội muội cũng thật là người thành tâm!” Điem Nhi sắc mặt nhu hòa, thanh âm chân thành tán thưởng một câu, đoạn nói: “Đúng rồi, hôm qua Hoàng thượng còn thưởng cho ta một bộ ‘Tàng tâm kinh’ từ Tây Tạng mới tiến cống tới, còn chất đầy hai rương nữa cơ. Nếu Tổng muội muội đã nguyện ý sao chép kinh văn, vậy bốn cung liền làm chủ ban thưởng lại cho muội vậy.” Với tốc độ sao chép của nàng ta, tin tưởng trước khi chết mới có thể hoàn thành.

Mọi người thấy Điem Nhi thản nhiên cười nói, không hề nhăn nhó, tự nhiên thoải mái mà “Chèn ép thiếp thất”, trong lòng cũng bất giác khẽ rung mình, thầm nói: Hoàng hậu nương nương quả nhiên cũng không phải người dễ chơi.

Tổng thị sắc mặt trắng bệch, oán hận liếc nhìn Lý thị bên cạnh, nếu không phải nàng ta tự dẫn tới mầm tai họa lên người, tội gì phải kéo tới việc này.

“Lại nói...” Điem Nhi chuyển đề tài, nhìn Hoàn Nhan thị nói: “Bốn cung nghe nói Ô Nhã rắc phúc tấn trong phủ người hình như lại bị sảy thai... Đã là lần thứ ba, đúng không nhỉ?”

Hoàn Nhan thị nghe vậy sắc mặt đột nhiên trắng bệch, trong mắt có chiều chột dạ. Nàng cũng không có da mặt dày giống như Điem Nhi, đối mặt với tầm mắt của mọi người chỉ cảm thấy như bị nạo xương gọt da, khó chịu khủng khiếp.

“Đại khái là Ô, Ô Nhã muội muội không được may mắn. Ta và gia cũng rất đau lòng!” Hoàn Nhan miễn cưỡng cười nói.

Điem Nhi lẳng lặng nhìn nàng một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, dáng vẻ trông như “Ồ! Té ra là vậy a”.

Thế giới này từ trước đến nay luôn luôn không thiếu những kẻ ngu dốt, đương nhiên lại càng không thiếu những người thông minh, lập tức liền có người thuận theo chiều gió, đúng lúc đập tới vài cước, nói gần nói xa đều là chỉ trích Hoàn Nhan thị ghen đố, không tẩn sức trách nhiệm của chủ mẫu, khiến cho nàng ta không còn mặt mũi gì nữa, một mảnh khăn thêu gần như bị xoắn đến nát bươm.

Đương lúc bầu không khí trong điện càng ngày càng uốn lượn hướng tới “Đại hội phê đấu” (công khai xử phạt), Tiểu Hi Tử tiến vào bẩm báo: “Mấy vị a ca cùng cách cách đến ạ.”

“Cho bọn chúng vào đi!” Điem Nhi lập tức tâm tình chuyển tốt, cười híp mắt nói.

Chỉ thấy một lát sau, đám anh em Hoảng Đán nối đuôi nhau đi vào, đi tới trước người Điem Nhi, xếp thành một hàng, đồng thanh quỳ lạy nói: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, chúc mừng mẫu hậu tấn phong Hậu vị.”

“Hảo hảo hảo, tâm ý của các con ngạch nương nhận, mau dậy đi!” Điem Nhi ánh mắt ôn nhu nhìn mấy đứa con bên dưới.

Dĩ nhiên, các hoàng tử đến cũng đồng dạng hấp dẫn ánh mắt mọi người. Mọi người theo thứ tự nhìn qua một lượt, chỉ thấy đứng ngoài cùng bên phải là một bé gái tầm bốn năm tuổi, một thân triều phục công chúa màu đỏ thẫm, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ngăm đen kia, càng thêm tinh thần sôi nổi, thoạt nhìn khỏe mạnh đáng yêu. Vị này hẳn là dưỡng nữ, cũng chính là cháu gái ruột của Hoàng thượng, Hòa Nhạc công chúa. Lại nhìn tới bên cạnh con bé, là ba đứa bé trai tướng mạo vô cùng giống nhau, chỉ thấy bọn chúng cùng mặc tiểu bào màu xanh nhạt, bên hông là đai lưng màu minh hoàng đeo ngọc bội hà bao, thoạt nhìn cũng biết bọn chúng đều là những đứa bé thông minh lanh lợi, mà thiếu niên đứng bên trái cuối cùng, không thể nghi ngờ là xuất sắc nhất. Chỉ thấy thằng bé trong bộ triều phục

hoàng tử, trên khuôn mặt trắng nõn toát lên vẻ ôn nhuận nhàn nhạt, trong ánh mắt mặc dù lộ ra ý cười, nhưng giữa hai đầu mày lại ẩn hiện cổ uy thế.

Hoảng Lịch tính tình thông minh xảo quyết nhất, xưa nay lại ý mình là nhỏ nhất, tất cả mọi người đều nhường nhịn thẳng bé, lại dưỡng thành bộ dáng không sợ trời không sợ đất. Chỉ thấy thẳng bé hành lễ xong, chậm chậm chạy tới cạnh Điem Nhi, làm nũng nói: “Ngạch nương, hôm nay thật đẹp.”

Mọi người nghe thấy lời trẻ con, không khỏi bật cười. Hoảng Lịch nghĩ bị cười nhạo, không khỏi dựng thẳng mày nhỏ lên, vênh vác nhìn bọn họ, cả giận nói: “Ngạch nương mới chính là xinh đẹp, so với những lão bà các người, xinh đẹp gấp vạn lần.”

Tiếng cười vèo một cái giảm xuống 80%.

Điem Nhi giơ tay khê búng lên cái trán hình bán nguyệt, vờ sảng giọng nạt: “Nói bậy bạ gì đó, có biết quy củ hay không.” Lúc này, lại một “tiểu yêu tinh dính người” bu lại, Nhạc Nhạc hai tay bám lên hai đầu gối Điem Nhi, nhón chân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lựng nói: “Nhạc Nhạc không thích kêu mẫu hậu, vẫn kêu ngạch nương dễ nghe hơn.”

(đỏ lựng = ửng hồng + ngăm đen, theo ý mình là thế)

Nhìn Hoàng hậu nương nương được đám con vây quanh, nụ cười phát ra càng chân thật, mọi người âm thầm thở dài một tiếng, thứ khác tạm không nói đến, chỉ mỗi riêng thân là nữ nhân có thể sinh dưỡng ra từng ấy đứa con, đó chính là bản lĩnh lớn nhất. Đặc biệt là Bát phúc tấn Quách Lạc La thị ngồi chỗ cuối cùng, sắc mặt càng âm đạm gần như thành xám xịt.

Một bên ứng phó mọi người nịnh bợ lấy lòng, một bên nói chuyện cùng đám con, thời gian liền bất tri bất giác trôi qua.

Mãi đến khi ngoài điện truyền đến tiếng hô to của Tiểu Hi Tử: “Hoàng thượng giá lâm ——.”

Điền Nhi đầu mày chau lại, kinh hô: “Hoàng thượng sao lại tới đây?”

Tiếng kinh nghi yêu kiều non nớt không hề ngụy trang này, trăm phần trăm lọt vào tai Dận Chân, đương trường khiến cho cái trán hấn nhảy ra đầy gân xanh.

Vẫn là Hoảng Đán phản ứng mau, lập tức quỳ xuống nói: “Nhi thần thỉnh Hoàng a mã đại an.”

Mọi người bên dưới cũng tỉnh thần lại, vội vội vàng vàng quỳ lạy hô: “Tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân.” Dận Chân liếc nhìn vẻ mặt còn đang kinh ngạc của thê tử, thầm mắng tiểu không có lương tâm, hấn gấp gáp chạy đến làm trạm đài (chỗ dựa) cho nàng, nàng lại hoàn toàn ngược lại, bộ dạng lại trông như thấy ma giữa ban ngày, thật là kẻ không tim không phổi.

“Nô tì thỉnh an Hoàng thượng.” Tiểu không có lương tâm đứng lên, cười nhẹ nhàng nhún người nói.

Dận Chân vươn tay tự mình đỡ nàng lên, đã sớm có cung nữ kê một chiếc ghế dựa bên cạnh, hai vợ chồng cùng nhau ngồi xuống, Dận Chân quét mắt một vòng, bắt gặp trên mặt mọi người đều mang vẻ khẩn trương lo lắng, không khỏi trầm giọng hỏi: “Triều bái còn chưa kết thúc sao?”

Điền Nhi nhoèn miệng cười, nhẹ giọng nói: “Mọi người còn đang trò chuyện sôi nổi, thời gian bất tri bất giác liền qua mau.”

“Ừm, mặc dù như vậy, nhưng cũng không thể lao tâm quá. Nàng thân thể xưa nay mảnh mai, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.” Trong giọng nói không khỏi là yêu thương lo lắng.

“A mã, a mã...” sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, Hoảng Lịch mắt to đảo vài vòng, rướn người tố cáo: “Các nàng vừa rồi cười nhạt ngạch nương!”

Dận Chân nghe vậy, gương mặt vè một cái âm trầm như nước.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Sóng Ngầm

Đối mặt với sắc mặt đột nhiên sa sầm của vị thiên hạ chí tôn, mọi người đều tâm can run rẩy, sắc mặt trắng bệch. Thầm than thở, tiểu tử tông ôi chúng ta ăn bao nhiêu gan hùm mật gấu mới dám cười nhạo Hoàng hậu nương nương a, ngài làm sao có thể ăn không nói có chớ!!!!

Ngay tại lúc không khí âm trầm tựa hồ cũng có thể thấm ra nước, liền nghe một giọng nữ hơi bất đắc dĩ vang lên: “Xú tiểu tử, nói cái gì đó.” cốc mạnh lên cái trán nửa vàng trắng kia, Điềm Nhi quay đầu nói với Dận Chân: “Là Hoảng Lịch hiểu lầm thôi ạ.” Lập tức liền giải thích đơn giản. Dận Chân nghe xong lại quét tầm mắt nhìn Hoảng Đán, thấy đại nhi tử khề gật đầu, lúc này sắc mặt mới được xem là giãn ra.

“Ừm, các người đã triều bái Hoàng hậu xong rồi, như vậy đều lui ra cả đi, Hoàng hậu cũng mệt rồi.” Dận Chân tùy ý quét mắt nhìn mọi người một cái, sau đó xoay nhẫn ngọc ban chỉ trên ngón cái, nói với Điềm Nhi: “Trẫm đã hạ chỉ gia phong a mã nàng làm Thừa n công, ngạch nương là mệnh phụ nhất đẳng triều đình. Hiện tại tính ra, thánh chỉ cũng đã tới phủ Nữ Hồ Lộ rồi.”

Điềm Nhi nghe thấy thế vẻ mặt kinh hãi, chỉ thấy nàng dùng cặp mắt tình ý miên man nhìn trượng phu, nếu không phải ngại xung quanh có người, đã hận không thể nhào tới nặng nề mà hôn vài cái mới được a!

“Nô tì thay mặt a mã, ngạch nương, tạ Hoàng thượng long ân.”

Dận Chân nhếch miệng, trong mắt lóe lên ý cười.

Cảnh tượng này lọt vào trong mắt mọi người, đều triệt để khiến các nàng hiểu được Hoàng thượng đối với Hoàng hậu coi trọng đến cỡ nào, sủng ái đến cỡ nào. Vì thế tất cả đều thu lại tâm tư khinh thường, sau khi quỳ lạy xong, liền âm thầm lặng lẽ lui ra.

Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị dừng bước tại cửa Khôn Ninh cung, quay đầu nhìn lại, liền thấy trên ngự tọa cao cao, đế hậu hai người đang mặt mày đầy ý cười trò chuyện, một loại cảm xúc ghen ghét trong lòng không khỏi càng lúc càng lan rộng. Rõ ràng đều là nhi tử cùng cha cùng mẹ sinh ra, tại sao lại khác xa nhau một trời một vực như vậy. Một nữ tử hàn môn tiểu hộ (nhà nghèo) trước kia nàng chưa từng xem vào mắt, nhưng nay lại có thể chỉ thẳng vào mũi mà lóc sạch mặt mũi mình, điều này khiến cho nàng làm sao có thể nhịn xuống cơn tức này.

“Con người a, phải chấp nhận số mệnh!” Đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm hơi cười nhạo, chỉ thấy Ngũ phúc tấn cùng Thập Tam phúc tấn, hai người đi qua người nàng, chẳng kiêng nể gì mà bàn luận.

“... Đây cũng là Tứ tấu thiện tâm, đã tu được phúc. Chứ không giống như một số người nào đó, ngoài mặt giả bộ hiền lành, kỳ thật trong lòng đều chứa toàn thứ xấu xa.”

“Đúng vậy a, có một số người chính là không muốn thấy người khác sống tốt, chỉ mong sao tất cả mọi người đều không bằng mình nữa cơ.”

Hoàn Nhan thị cả mặt mày lập tức căng tím tái, ánh mắt hung dữ nhìn chòng chọc bóng lưng càng lúc càng xa dần của hai người họ, nhục nhã cực đại khiến cả người nàng đều run rẩy.

“Thập Tứ đệ muội đừng để ý tới các nàng, bất quá đều là hạng người nịnh nọt bỡ dờ thôi!” Lúc này chỉ thấy Bát phúc tấn Quách Lạc La thị đi lên trước, ánh mắt ôn nhu an ủi.

Hoàn Nhan thị cắn chặt môi, miễn cưỡng cười nói: “Bát tấu nói phải.”

“Aizz... Ta cũng biết trong lòng người bất bình, ta còn không biết hay sao?” Quách Lạc La thị bày ra thái độ nhu nhược, tiến lên vài bước khoác lên cánh tay Hoàn Nhan thị, hai chị em dẫu chậm rãi đi về trước: “Từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, vốn đã là như thế. Nhưng nếu đường đường chính chính giao phong thì cũng thôi đi, đằng này lại có người lén lút giở trò quỷ, làm hại Thập Tứ đệ...”

“Bất tẩu sao lại nói như vậy?” Nghe Quách Lạc La thị ‘thoại lý hữu thoại’*, Hoàn Nhan thị không khỏi hồ nghi hỏi.

(* thoại lý hữu thoại: trong lời nói còn có hàm ý khác)

“... Có lời đồn xung quanh chiếu thư sau biển Chính Đại Quang Minh mà tiên hoàng đặt, là bị người có ý đồ cải biến, nguyên văn vốn là: ‘truyền Thập Tứ a ca’, nhưng không hiểu sao một chữ thập 十 nét ngang nét dọc rõ ràng thế kia, lại bị đem biến thành chữ ‘vu’ 于. Đem câu: ‘truyền Thập Tứ a ca’ biến thành ‘truyền cho Tứ a ca’.” Quách Lạc La thị khinh thanh mạn ngữ, vẻ mặt đều là ẩn ức không phục. (truyền vu = truyền cho)

Kỳ thật lời đồn này nàng ta cũng không thử cân nhắc triệt để, trước không nói “người có ý đồ” kia làm sao có thể vượt qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ của cấm quân thị vệ mà chạy đến Càn Thanh cung, riêng nói trên tờ chiếu thư kia nhưng mà lại dùng ngôn ngữ của 3 tộc Mãn Mông Hán viết thành, sao có thể dễ dàng bị cải biến.

Thế nhưng, trong lòng Hoàn Nhan thị vốn ngập đầy ghen ghét cùng không phục, lúc này nghe được mấy lời khiêu khích này, lập tức có loại cảm giác ‘vén tan mây mù thấy chân tướng’.

Quách Lạc La thị lại chêm dầu vào lửa, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật người ngồi trên Phượng tọa Hoàng hậu ngày hôm nay, vốn nên là Thập Tứ đệ muội người, nhưng lại bị người kia... cấp cho ‘cư chiếm thước sào’* rồi, aizz, tẩu tẩu thật sự cảm thấy ấm ức cho người a!”

(* Cừu chiếm thước sào: thành ngữ, chim cừu, là loài chim tu hú, chúng vụng về không biết làm tổ nên thường chiếm tổ của chim hỉ thước. Mượn để chỉ người lười manh vô trách nhiệm lợi dụng chiếm lợi của người khác)

Hoàn Nhan thị nghe thấy thế, trong lòng càng lại sôi trào lửa nóng, nhưng nàng dù sao cũng không ngốc hoàn toàn, chỉ nói: “Chuyện trên triều đình, đều có chúng gia quan tâm, chúng ta là nữ nhân của gia không xen vào được, ừm... Ta còn phải đi Vĩnh Hòa cung thỉnh an ngạch nương, đi trước.” Nói đoạn, cũng không đợi Quách Lạc La thị đáp lời, nhấc chân lên liền vội vã rời đi.

Quách Lạc La thị nhướn cao chân mày, hung hăng cười lạnh một tiếng.

“Phúc tấn...” Lúc này, thiếp thân nha hoàn bên cạnh nhẹ nhàng nhích lại gần.

Quách Lạc La thị sắc mặt không đổi, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Nha hoàn kia bí ẩn đưa đến một tờ giấy.

Quách Lạc La thị mở ra trong tay áo, vừa xem xong, ánh mắt vụt lóe sáng lên.

Quân cờ đã tới cửa.

Vĩnh Hòa cung, Hoàn Nhan thị khóc như ‘hoa lê dầm mưa’ đem chuyện mình vừa rồi bị Hoàng hậu nương nương đánh vào mặt mũi thế nào, sinh động như thật mà kể lại một lần.

“Ô ô, ngạch nương, ta và nàng nhưng là chị em dâu ruột thịt a, cho dù nàng ta không nhìn mặt tăng cũng phải ngó mặt Phật, cũng không nên chèn ép con dâu như vậy... Nàng đây không phải là đánh vào mặt con, mà là đánh vào mặt mũi Thập Tứ gia cùng lão nhân gia ngài a.”

Đức phi nghe xong sắc mặt quả nhiên cực kém, bởi vì trong lòng có một chút khúc mắc không thể gặp người, nên bà đối với Dận Chân vẫn luôn không nóng không lạnh, tình cảm hai mẹ con thực không thể nói rõ có bao nhiêu thân mật, mà tương phản, bà đối với Thập Tứ a ca quả thật là yêu thương đến tận xương, chính bà cũng rõ ràng, giữa hai huynh đệ họ đã ngăn cách quá sâu, đã đến mức đóng băng dày ba thước, cho nên Thái hậu hiện tại sợ nhất chính là Dận Chân “trả thù” tiểu nhi tử mình.

Đúng vậy, chính xác là “trả thù”, ở trong mắt của Thái hậu, một ngày nào đó Dận Chân sẽ đem tất cả oán hận với bà đều rải ở trên người tiểu nhi tử, bà vẫn luôn, vẫn luôn tin tưởng như vậy.

“... Còn có vừa rồi, Bát tẩu nói với con một chút... Là về tờ di chiếu kia...” Hoàn Nhan thị thăm dò lặp lại lời của Quách Lạc La thị một lần.

Đức phi nghe vậy lại cảm hận nói: “Hồ ngôn loạn ngữ, chuyện này không được nhắc lại, Quách Lạc La thị kia không phải là thứ gì tốt, nàng ta muốn đem các người ra làm đầu thương!”

“Tục ngữ nói, không có lửa làm sao có khói.” Hoàn Nhan thị lầm bầm một tiếng: “Hoàng a mã đột nhiên qua đời, vốn là điểm đáng ngờ, trách không được nhiều người có suy nghĩ.”

“Được rồi!” Thái hậu tức giận kêu lên: “Khép miệng bốt lại cho ta, trở về hầu hạ Dận Trinh cho tốt mới là chính sự.”

“Ô ô, ngạch nương, con làm sao không từng nghĩ vậy chứ.” Hoàn Nhan thị té nhào vào bên chân Thái hậu, nước mắt ràn rụa nói: “Ngài không biết đó thôi, từ lúc bị Hoàng thượng thu hồi binh quyền trong tay, mỗi ngày gia đều rầu rĩ không vui, ngài ấy vốn là hùng ưng vỗ cánh cao vạn trượng, nhưng nay chỉ có thể làm con rùa đen rúc đầu sống qua hết tuổi thanh xuân, tất cả chí khí đều không được thân triển... Ngạch nương, ngài nhìn lại Thập Tam gia mà xem, hẳn không chỉ được phong làm Thân vương, Hoàng

thượng còn đem chức vụ ở Hộ bộ, toàn quyền đều giao cho hẳn, rõ ràng gia nhà chúng ta mới là huynh đệ ruột của Hoàng thượng, kết quả là, còn không bằng một người ngoài... Ô ô...”

Lời này của Hoàn Nhan thị vừa vắn đăm trúng vào tim Thái hậu, chỉ thấy sắc mặt bà biến đổi vài lần, cuối cùng nghiến răng nói: “Chuyện của Dân Trinh, ai gia sẽ nói với Hoàng thượng, bọn chúng đều là cốt nhục cùng một mẹ rơi xuống, là huynh đệ ruột thịt. Người ngoài ai có thể so sánh được?”

Hoàn Nhan nghe vậy, trên mặt dần hiện vẻ mừng thầm, cầm khăn tay lau nước mắt trên mặt, nín khóc mỉm cười nói: “Cũng biết mỗi ngạch nương là yêu thương gia nhà chúng ta nhất.”

Hai mẹ chồng nàng dâu đang nói chuyện, Tần ma ma cước bộ nhẹ nhàng tiêu sái bước vào, bẫm báo nói: “Niên Thái phi nương nương tới rồi ạ.”

Đối với Niên Tiểu Diệp, trong mắt Hoàn Nhan thị vẫn còn chất chứa đầy ganh ghét, nghe vậy ngẩng đầu có chút oán hận nói: “Nghe nói ngạch nương cho nàng dọn vào Vĩnh Hòa cung? Bất quá là thứ lấy sắc hầu người, ngạch nương tội gì cấp cho nàng thể diện đó?”

“Thu hồi ngay sắc mặt đố phụ đấy cho ta.” Thái hậu không chút khách khí chặn họng nàng: “Ai gia tự có tính toán của ai gia, huynh trưởng của Niên Thái phi ở trên triều đình cực kỳ đặc lực, thời khắc mấu chốt, có thể giúp được Dân Trinh một hai, cho nên những tin đồn cũ rích vụn vặt đó, liền tiêu hóa sạch vào trong bụng cho ai gia, hiểu chưa?”

Đối mặt với sắc mặt nghiêm nghị của Thái hậu, Hoàn Nhan thị bất đắc dĩ gật gật đầu. Đồng thời rất không có hảo ý nghĩ, đều nói ả Niên Tiểu Diệp kia có bộ dạng cực giống Hiếu nhân nghĩa Hoàng hậu trước đây, mà Thái hậu vốn chính là thị nữ bên người Hiếu nhân nghĩa Hoàng hậu, nghe nói cũng là nhờ vào việc bò lên long sàng mới được sắc phong đấy. Nhìn “chủ

tử” trước kia mình hầu hạ khúm núm ở trước mặt mình, trong lòng Thái hậu hẳn cũng thực sáng khoái đi!

Lại nói, đám người Hoàn Nhan thị bên này, làm thế nào âm thầm bày mưu tính kế. Liền nói lúc này trong Khôn Ninh cung, Điềm Nhi đem chuỗi đông châu nặng muốn chết ở trên cổ lôi xuống, phàn nàn nói: “Thứ này trông đẹp thì đẹp thật, nhưng thật đúng là mệt chết người mà.”

Dận Chân lắc đầu, giơ tay lên bắt lấy cái gáy Điềm Nhi như bắt gà con, xách lên vài cái, khiến đối phương hô to gọi nhỏ một phen, mới mỉm cười nói: “Quá yếu ớt.”

Điềm Nhi chun chun cái mũi nhỏ.

Vui đùa qua đi, Dận Chân hơi chỉnh lại sắc mặt ngay ngắn, trầm giọng nói: “Hôm nay nàng bị Thái hậu cho sập cửa vào mặt hả?”

Điềm Nhi liếc nhìn ánh mắt có chút âm trầm của trượng phu, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Từ khi tiên đế tạ thế, ngạch nương thân mình vẫn không được tốt.”

Ở trước mặt trượng phu, nàng cực ít nói xấu Thái hậu, cho dù bị ủy khuất cũng không chủ động cáo trạng (nàng trước nay đều là bị động cáo trạng) điểm này cũng là một trong nguyên nhân làm cho Dận Chân phá lệ thương yêu nàng.

Có một mẫu thân không có lúc nào mà không muốn cấp nhân dục cho mình, Dận Chân cũng tức giận bất đắc dĩ cực kỳ. (nhân dục: thuốc trị bệnh mắt)

Nhưng thế đạo này chính là như vậy, cho dù mẫu thân có làm gì không phải đi nữa, có không hòa hợp như thế nào đi nữa, khi một chữ “Hiếu” đập lên trên đỉnh đầu, cho dù hẳn có là cứu ngũ chí tôn cũng phải miễn cưỡng chấp nhận.

Dận Chân hít sâu một hơi, khẽ vuốt ve mái tóc thô tử.

“Để nàng chịu ủy khuất rồi.”

“Xem gia nói kìa.” Điem Nhi yêu kiều đáng yêu sáp lại gần, cười như thể nở rộng cả quả tim: “Hiện tại người có thể khiến thần thiếp chịu ủy khuất quả thật không có bao nhiêu rồi, ngẫu nhiên chịu một chút, cũng cảm thấy thể xác và tinh thần phá lệ thư sướng!”

Dận Chân nghe xong không khỏi buồn cười, nhưng trong lòng cũng được an ủi ấm áp.

“Nha đầu ngọc!”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Chính Sự

Khác với Khang Hy để theo tuổi già liền đối với quần thần ưu ái, một số còn gần như dung túng, Dận Chân vừa đăng cơ, liền thực hành “dao sắc chặt phăng đay rối” mà ra tay như sét, đánh vào kế sinh nhai đã kéo dài mất chục năm của đám hoàng tử, hần đã thấy nhiều những quan viên tham ô hủ bại, hà khắc cướp bóc mồ hôi nước mắt của dân chúng, đối với những người đó hần lại hận thấu xương. Vì thế vừa đăng ngôi đại bảo, đứng mũi chịu sào chính là một màn chỉnh đốn lại đám đám quan lại, vì thế, vào tháng năm Ung Chính nguyên niên, Dận Chân liên tục phát ra mười một đạo thánh chỉ nghiêm trị tham ô nhận hối lộ, thanh trừng đội ngũ quan viên, chỉ trong vòng chưa đầy hai tháng, bị cách chức kê biên tài sản ở các cấp quản lý đã đạt hơn trăm người, trong đó ngay cả các quan lớn tam phẩm trở lên cũng có mười người, trong lúc nhất thời trên triều đình không khỏi nhân tâm chấn động. Nhưng đến đây cũng chưa hết, cũng trong tháng đó, Dận Chân lại bất ngờ hạ thánh chỉ, lần này hần bắt tay vào quốc thuế, thay đổi “Thuế đầu người” trước kia, thực hành “Than đình nhập địa.”*

(* Than đình nhập địa: một quy chế thu thuế ở đời Thanh, còn được gọi là “Than đình nhập mẫu” hoặc “Địa đình hợp nhất”, tức là lấy đầu người chia ra nhập vào thuế ruộng đất mà trưng thu. Đây là một biện pháp cải cách thuế má quan trọng của nhà Thanh năm Ung Chính, đã giúp cho vô số nông dân hoặc người lao động không có ruộng đất thoát khỏi gánh nặng lao dịch vì không đóng đủ thuế của mấy trăm ngàn năm qua.)

Trung Quốc từ xưa tới nay đã có thuế thân, nam tử trưởng thành, bất luận giàu nghèo đều phải giao nộp thuế thân. Mà cái gọi là “Than đình nhập địa” chính là lấy thuế đầu người chia ra nhập vào thuế ruộng đất, chiếu theo ruộng đất nhiều hay ít mà định ra số tiền nộp thuế. Người nhiều đất thì nộp

nhiều, người ít đất thì nộp ít, người không có đất thì không phải nộp. Phương pháp này có lợi cho bần dân mà bất lợi cho địa chủ. Có thể nói trên căn bản làm lung lay đến lợi ích của giai cấp địa chủ, mà mọi người ai cũng đều biết, toàn bộ triều Đại Thanh, những người có được nhiều đất đai nhất, phần lớn đều đang đứng trên diện Kim Loan này.

Dận Chân ra tay quyết liệt mạnh mẽ, động một chút liền cách chức xét nhà, khiến cho chúng đại thần đã bị tiên đế dưỡng thành quen, tương đối không thích ứng được, bọn họ cho rằng tân đế tâm tư lãnh khốc, cũng không tôn trọng chính mình, vì thế mà trong việc thi hành chính sách này, một mực khước từ, muốn đẩy lùi chuyện tiến triển “Than đình nhập địa” này trì hoãn lại.

Dận Chân sao có thể chịu bị người cản trở, ngay lập tức liền nắm lấy vài nguyên do, liền tiếp xử phạt kiêm cách chức, không chút lưu tình cách chức hai mươi mấy người. Tân chính* lúc này mới có thể thực hiện, lại qua nửa năm, hiệu quả sơ hiển, Dận Chân mới hoãn chậm khẩu khí lại. Trải qua hai sự kiện này, uy danh của tân đế dần tăng cao, chúng văn võ toàn triều đều không dám khinh thị nữa.

(* Tân chính: chính sách cải cách đối với chính trị, kinh tế, xã hội...)

Thế nhưng, phạm là việc gì cũng đều có mặt lợi mặt hại, Dận Chân xuống tay tàn bạo mạnh mẽ, cho dù có đạt được mục đích hiện giờ, nhưng cũng đem chính mình đẩy tới phía đối lập với chúng đại thần, vì thế khoảng thời gian này trên triều đình rất nặng nề ngột ngạt, rất nhiều đại thần bắt đầu gỡ thủ đoạn “im lặng là vàng”. Hơn nữa được đám người đảng Bát a ca do Dận Tự cầm đầu trợ giúp, ngăn cách giữa quân thần ngày càng sâu.

Thấy vậy, Dận Chân trong lòng quả thật hận muốn chết, hẳn vốn là người mẫn cảm đa nghi, tâm tư của mọi người làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của hắn, chẳng qua là cố kỵ quan ngại trong đó, mà không thể không tạm thời nhẫn nại thôi.

Một ngày nọ, bầu trời âm u, nước mưa như những sợi tơ bạc nặng nề mà đập xuống đất, bắn lên những bọt bong bóng mưa thật lớn. Tô Bồi Thịnh khoác lên vai cái nón đi mưa, hấp ta hấp tấp chạy tới Khôn Ninh cung, một lát sau, Điềm Nhi tiếp kiến hẳn.

“Hoàng hậu nương nương!” không để ý tới gương mặt đầy nước mưa, Tô Bồi Thịnh vội vàng nói: “Ngài nhanh đi Dưỡng Tâm điện xem một chút đi, Hoàng thượng, Hoàng thượng ngài bị thương.”

Điềm Nhi vừa nghe vậy, đột nhiên trợn to hai mắt, gấp giọng nói: “Sao lại thế, người nói rõ ràng chút, Hoàng thượng làm sao lại bị thương?”

“Hoàng thượng từ trong Vĩnh Hòa cung đi ra... bị thương trên trán, nhưng lại không chịu truyền thái y...”

Vĩnh Hòa cung? Thái hậu!!!

Điềm Nhi tức giận trắng bệch cả mặt nhỏ, sau đó không đợi nghĩ nhiều, lập tức sai người chuẩn bị ô che áo choàng, theo Tô Bồi Thịnh đi tới Dưỡng Tâm điện.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương thiên tuế!” đám thị vệ bên ngoài Dưỡng Tâm điện đồng thanh quỳ xuống đất hô.

Điềm Nhi vội vàng gật gật đầu, lau nước mưa dính trên mặt, đẩy cửa ra liền đi vào.

“Nàng tới làm gì!” Rất rõ ràng, tiếng thiên tuế rung trời kia làm cho Dận Chân ở bên trong biết được người tới là ai.

Một đôi con ngươi âm độc, ngoan trừng liếc nhìn Tô Bồi Thịnh co rúm lại ở bên cạnh, Dận Chân ngồi trong bóng tối, thanh âm khàn khàn nói: “Trẫm không sao, người đi ra ngoài đi.”

Như thế mà còn nói không sao! Điềm Nhi trong lòng vừa cuống vừa đau, cố đè nén tâm trạng, nàng hít sâu một hơi, quay đầu nói với Tô Bồi Thịnh: “Đi truyền thái y, còn nữa kê ngự thiện phòng mang chút đồ ăn lên, tốt nhất là nóng hổi, thức ăn lỏng đấy.

“Vâng ạ!” Tô Bồi Thịnh căn bản không dám nhìn Dận Chân, như con chuột già thoăn thoắt vọt ra ngoài.

Trong Dưỡng Tâm điện, tất cả cửa sổ đều kéo màn che lại, lại không đốt nến, ngoại trừ miễn cưỡng có thể thấy rõ một bóng người ngồi sau ngự án ra, còn lại đều là mơ hồ.

“Hoàng...” Điềm Nhi mở miệng muốn gọi.

Ai ngờ, Dận Chân lại đột nhiên như bị chuyện gì chọc giận, vươn tay quét sạch mọi thứ trên ngự án, một đồng hồ con rầm rập rơi đầy trên mặt đất, phát ra thanh âm nặng nề mà tức giận.

“Trẫm bảo người đi ra ngoài, người không nghe thấy sao? Quả thật to gan, dám cãi lời thánh ý, ta xem người là không muốn...” Không đợi nam nhân tiếp tục phun ra lời tuyệt tình, Điềm Nhi lập tức liền vọt vào trong ngực hắn.

Vươn tay gắt gao ôm chặt thắt lưng trượng phu, trong cặp mắt đen kịt của Điềm Nhi lóe lên lệ quang. “Là thiếp a, Dận Chân, thiếp là Điềm Nhi a.”

Thanh âm rống giận của Dận Chân dừng lại, sau một lúc lâu, mới khàn khàn nói: “... Hoàng hậu.”

“Không phải Hoàng hậu, là Điềm Nhi, là Điềm Nhi của chàng a, Dận Chân... chàng nhìn thiếp, chàng nhìn thiếp có được không.

Thời gian giống như ngừng trôi, cũng không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu Diễm Nhi mới truyền đến một thanh âm hơi lộ ra một mối: “Thắp đèn lên đi.”

Dận chân quả thật bị thương, ngay trên trán dán một mảnh vải thuốc to cỡ bàn tay, nửa bên má trái cũng có vết đỏ thật đậm, vừa nhìn liền biết là bị nước nóng làm phỏng.

“Bà ta ném chàng?” Diễm Nhi chảy nước mắt, gắt gao cắn chặt khóe môi, đột nhiên đứng bật dậy toan xông ra ngoài, lại bị Dận Chân một phen níu lại.

“Đi làm gì!”

“Ô ô, đi báo thù cho chàng!” Diễm Nhi khóc lớn nói: “Làm sao, làm sao có thể khi dễ chàng như vậy.”

Dận Chân nghe vậy, hai tay ôm nàng không khỏi siết chặt hơn, sau một hồi khá lâu mới lên tiếng: “Trẫm không sao.”

Sao mà không sao chứ? Diễm Nhi vươn tay lên khẽ chạm vào vùng trán dán thuốc của Dận Chân, nức nở nói: “Đau không?”

Dận Chân đem đầu chôn ở cần cổ thê tử, nhẹ nhàng mà lắc lắc.

“Trẫm làm vị hoàng đế này, phải chăng thực thất bại?” Dận Chân dùng thanh âm khàn khàn hỏi: “Trẫm biết lũ triều thần cũng không ủng hộ trẫm, trong lòng bọn họ mong muốn Hoàng đế là lão Bát... Trẫm không đảm đương nổi hoàng đế cũng không đảm đương nổi nhi tử, ngay cả Hoàng ngạch nương bà cũng...”

“Không phải, không phải” Diễm Nhi chưa từng thấy Dận Chân yếu đuối như vậy, bèn vội vàng nói: “Trong lòng thiếp, chàng là hoàng đế tốt nhất trên đời này, chàng ngày ngày đều xem nhiều tấu chương như vậy,

dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó. Chàng vất hết óc muốn vì dân mưu phúc lợi, thậm chí không tiếc để trên lưng mình vác thanh danh lãnh khốc, triều Đại Thanh có thể có được vị hoàng đế như ngài, là may mắn của bách tính, cho nên, Dận Chân, đừng nản lòng cũng không được nản lòng, vị hôn phu đại nhân của thiếp từ trước đến nay chính là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, không có bất kỳ chuyện gì có thể làm hấn lùi bước, ô ô...”

Bên tai truyền đến tiếng nức nở của thê tử, thanh âm bi thương và tràn ngập đau lòng kia, Dận Chân nghe thấy, chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Hấn cũng là người, cũng cần người khác thấu hiểu và an ủi, các đại thần lạnh nhạt, đám Dận Tự ‘trên nhảy dưới tránh’, khiến cho trong lòng Dận Chân chất chứa tồn đọng rất nhiều áp lực, ngày hôm nay Thái hậu lại gọi hấn qua, cơ hồ là dùng giọng điệu cưỡng bức, bắt ép hấn cấp cho Dận Trinh một chức vị tốt.

Hấn thật không dễ dàng mới có thể đè ép được kiêu ngạo của Dận Trinh, lúc này sao có thể đáp ứng, hai mẹ con mâu thuẫn bạo phát, trong cơn thịnh nộ, Thái hậu liền dùng ấm trà trong tay ném tới, chuyện xảy ra đột ngột, Dận Chân không kịp tránh né, vừa vịn bị nện trúng. Hấn hận mình thiếu não, cứ sao lại nguyện ý đem dáng vẻ chật vật của mình bày ra cho mọi người thấy. Vì thế, quát tháo đuổi sạch tất cả người hầu hạ, một thân một mình ở trong Dưỡng Tâm điện liếm láp vết thương.

Không bao lâu, ngoài cửa điện truyền đến tiếng dè dặt của Tô Bồi Thịnh bẩm báo: “Hoàng thượng, thái y đến.”

Dận Chân liếc nhìn ánh mắt cố chấp của thê tử, sau một lúc lâu, trầm giọng nói: “Tuyên vào.”

“... Hoàng thượng không có gì đáng ngại.” thái y cúi mi buông mắt, khom người nói: “Vết thương trên trán nhìn lớn, kỳ thật cũng không sâu, đã bôi thuốc mỡ máu cũng ngưng lại, đợi khoảng nửa tháng lớp vảy sẽ bong

ra, là có thể tốt rồi. Còn vết bỏng trên mặt, thần đã bôi thuốc nước cho bệ hạ, qua đêm nay có thể tiêu sưng.”

Điềm Nhi nghe vậy lúc này mới yên tâm. “Hoàng thượng chính là nhiệm lạnh không khoẻ mới tuyên người tiến cung, hiểu không?”

“Vâng ạ!” hông thái y cong xuống thấp hơn: “Gần đây khí trời giảm lợi hại, rất nhiều người cũng bị cảm lạnh.”

Điềm Nhi gật đầu, biểu tình trên mặt có chút nhu hòa: “Bệnh tình của Hoàng thượng, bổn cung liền giao cho người.”

“Dạ!”

Đợi thái y nơm nớp lo sợ lui ra, Điềm Nhi mới kêu người bưng lên chút đồ ăn, nàng đã hỏi Tô Bồi Thịnh, Dận Chân vậy mà đã liên tiếp mấy ngày nay, ngay cả giọt nước cũng không chạm tới.

“Người là sắt cơm là thép, vạn tuế gia ăn no, mới có thể hảo hảo thu thập được bầy tiểu nhân kia chứ.”

Nhìn thê tử nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, tâm tình Dận Chân quả nhiên không còn tăm tối như vừa rồi, chỉ nghe hãnh nói: “Ba hồi là gà, ba hồi là cẩu, lại một chốc ăn sắt rồi chốc chốc uống thép, rốt cuộc trong mắt người trẫm là cái gì a!”

Điềm Nhi ngẩn tò te, lúc này mới phản ứng được, mình vừa rồi lúc khuyên giải an ủi nam nhân, từng dùng mấy lời gì mà dặng sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó...

Nàng có chút ngượng ngùng cúi gằm đầu, ảo não nói: “Thiếp thân không có bản lĩnh, không nghĩ ra được cái gì dễ nghe, không thể giải bớt phiền muộn cho Hoàng thượng, thực là vô dụng đến cực điểm.”

Nhìn thê tử bắt đầu mất nhuệ khí, Dận Chân mấp má môi mỏng, thật lâu mới nghẹn ra được một câu: “Ừm... Cũng rất tốt.”

Điềm Nhi không thể hiểu được câu nói này có hàm nghĩa gì, nàng trầm nghĩ: đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, mà làm cho nam nhân trước nay đều cương trực bất khuất, trở nên nổi giận như vậy, đến mức cũng hoài nghi đến chính mình.

“Hoàng thượng, là chính sách mới xảy ra vấn đề gì sao?” mặc dù nàng vùi sâu ở hậu cung, nhưng chút gió thổi cỏ lay trên triều đình cũng khó tránh khỏi vẫn lọt vào trong tai, đối với việc thi hành cải cách bất kỳ chính sách cũ gì, trước nay cũng không phải là một chuyện dễ dàng, bởi vì việc đó sẽ đụng chạm vào lợi ích vốn có của những người đặc lực, Dận Chân bị trở ngại cũng có thể hiểu được.

Ai ngờ, Dận Chân lại lắc đầu, nói ra một câu làm cho Điềm Nhi có thể cảm nhận được sự tình nghiêm trọng.

“Trẫm muốn phong Bát bối tử Dận Tự làm Hòa Thạc Liêm thân vương, vào chủ Công bộ.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Nhẫn Nại

Nếu nói trên trên triều đình, người có thể làm cho Dận Chân cố kỵ nhất, như vậy không nghi ngờ chút nào người đó không ai khác ngoài Bát a ca Dận Tự.

Không nói đến thời điểm tranh giành ngôi vị thừa kế hai người này đã đối chọi gay gắt, hận không thể đưa đối phương vào chỗ chết như thế nào. Mà chỉ riêng nói đến uy danh của Dận Tự trong đám triều thần, cũng đủ làm cho Dận Chân cảnh giới đến một khắc không dám lơ là.

Khác xa với Dận Chân lãnh lệ kiêu ngạo có chút hơi không hợp tình hợp lý, Bát a ca ở phương diện giao tiếp thật sự là người có thủ đoạn cao siêu, hễ là người đã tiếp xúc với hắn đều không khỏi sinh lòng ca ngợi, nếu không cũng sẽ không có chuyện bách quan ủng hộ rầm trời rồi. Mặc dù, thế lực của hắn vì lúc trước Khang Hy để đàn áp không chút lưu tình mà tổn thất hơn phân nửa, nhưng Dận Tự liền có biện pháp thu tóm nhân tâm, làm cho rất nhiều quan viên triều đình trong lòng đều hướng về hắn.

Cho nên Dận Chân mới cảm thấy vừa phẫn nộ vừa nan giải.

Rõ ràng trăm mới là chủ tử của các người, nhưng các người tự đáy lòng lại ủng hộ một người khác, vậy làm sao có thể không khiến Dận Chân mất cảm mà đa nghi sinh lòng oán giận cho được.

Mà lúc này đây, hắn lại không thể giết cái đinh trong mắt này mà không hề có chút nguyên do, nếu không, một cái tội danh tàn bạo bất nhân, lục sát huynh đệ, sẽ trở thành vết nhơ mà cả đời hắn không lau đi được.

Nhìn Dận Chân sắc mặt tối tăm, Điem Nhi không khỏi an ủi nói: “Trong lòng Hoàng thượng đã có cân nhắc, làm như vậy, nghĩ lại lúc này cũng là thỏa đáng nhất a!”

“Hừ...” Dận Chân hừ lạnh nói: “Một ngày nào đó, trẫm sẽ cho bọn Dận Tự thấy.”

Nam nhân vinh đăng đại bảo, đúng là thời điểm khí thế hăng hái chuẩn bị làm một cuộc đại can, ai ngờ công nhân viên chức bên dưới cũng không hề phối hợp chút nào, lại còn âm thầm gây cản trở, hăn lại không thể một hơi đem tất cả mọi người đi giết, vì thế cũng đành phải âm thầm ầm ức, đây cũng là nguyên nhân vì sao Dận Chân có chút nóng lòng cầu thành, nếu trì hoãn hai ba năm, lại tái thi cải cách, nhất định có thể dễ dàng rất nhiều.

Nữ nhân khi đối mặt với nam nhân thì có rất nhiều loại diện mạo, khi hăn đường làm quan rộng mở, người phải tận tình ca ngợi hăn, sùng bái hăn, ngưỡng mộ hăn. Khi đó, người chỉ là tiểu nữ nhân trong ngực hăn. Còn khi hăn thất bại suy sụp, người lại phải đổi thành một vị “mẫu thân”, phải dùng phương thức như đối đãi với con trẻ mà an ủi hăn, khích lệ hăn, là hậu thuẫn kiên cường của hăn.

Dận Chân vốn là người tính cách kiên cường, nổi giận như vậy cũng bất quá là cơn bùng nổ đột ngột của áp lực tích tụ mấy tháng nay mà thôi, được Điem Nhi dùng thanh âm ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên giải, tâm tình cũng đã an định lại.

Điem Nhi cứng rắn khuyên hăn ăn chút cơm, dùng xong, cũng không trở về, nàng đem những quyển tấu chương rơi đầy trên mặt đất kia, từng quyển từng quyển tự mình nhặt lên.

Tây bút nghiền mực, nàng đứng bên cạnh Dận Chân, ngoẹo đầu cười nói: “Được rồi, giận cũng đã giận xong rồi, Hoàng thượng nên xử lý chính sự đi.”

“Trẫm bị thương, nàng không khuyên nghỉ ngơi thì thôi, ngược lại còn vội vàng kêu trẫm làm việc.” Dận Chân tiếp nhận bút son, nghiêm mặt có chút không vui dọa nói.

“Dù sao có nói ngài cũng không nghe!” Điềm Nhi hơi nghiêng đầu, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Thần thiếp dứt khoát liền không tự rước lấy khó chịu đó rồi.”

Một đêm này, Dưỡng Tâm điện đèn đuốc sáng trưng, trên chụp đèn bằng ngọc lưu ly ngũ giác chiếu rọi ra bóng dáng của hai vợ chồng, thoạt nhìn cũng thấy một mảnh ấm áp.

Quả nhiên, không tới hai ngày sau, Ung Chính để hạ chỉ, ban ơn cho Bát bối tử Dận Tự làm Hòa Thạc Liêm thân vương cùng Dận Tường, Mã Tề, Long Khoa Đa bốn người họ cùng chung phụ trách quản lý sự vụ, nhằm bày tỏ ưu sủng (ưu đãi sủng ái) của mình. Ý chỉ này vừa được ban xuống, cả triều đình chấn kinh, chúng đại thần bắt đầu không nắm được ý đồ của hoàng đế, ngay cả Dận Tự cùng đám vây cánh đều bị ý chỉ này của Dận Chân ‘đánh cho không kịp trở tay’.

Hoàng đế người ta cũng đã muốn phong người làm Thân vương, lại còn cho người tham dự triều chính, nếu lại cứ ‘bấm vào điểm yếu’ nói hăn đối với huynh đệ bất nhân bất nghĩa, thì trở nên có chút không nói được.

Cho dù có nghi hoặc bao nhiêu, cũng khiến cho đám người Dận Tự bắt đầu có chút lơ là cảnh giác, Dận Chân lại quyết đoán xuất kích, ngay sau đó ban xuống vài đạo thánh chỉ.

Ung Chính nguyên niên, ngày 11/8, cử Công tước Ngạc Luân Đại đi theo đoàn quân đến tiền tuyến đồng thời đảm đương chức vụ ở trạm dịch.

Ung Chính nguyên niên, ngày 12/8, Ung Chính để lệnh cho bối tử Dận Đường đến đóng quân tại Tây Ninh. Chỉ dụ viết là: Đại tướng quân hồi kinh, chưa định ngày quay lại, vì còn chờ ngày các Lạt ma Hồ Thổ Khắc

Đồ* đến đây thảo luận, mà Tây Ninh không thể không có người đóng quân, nên lệnh cho Cửu Bối Tử đi trước.

(* Hồ Thổ Khắc Đồ: dịch âm từ tiếng Mông Cổ: xutugtu, là danh xưng của Lạt ma giáo đại diện cho Phật sống ở tộc Tây Tạng và tộc Mông Cổ, còn được gọi là Hồ Đồ Khắc Đồ.)

Ung Chính nguyên niên, ngày 19/8, cử Hoàng Thập đệ Đôn Quận vương Dận Thị Ngã hộ tống bài vị của Trạch Bố Tôn Đan Ba* đã mất trở về Khách Nhĩ Khách Mông Cổ.

(*Trạch Bố Tôn Đan Ba: cũng có chỗ dịch là Triết Bố Tôn Đan Ba, một lãnh đạo của tộc Cách-lỗ ở Mông Cổ, chạy trốn đến kinh thành do bị Cát Nhĩ Đan tấn công từ thời Khang Hy)

Ung Chính nguyên niên, ngày 14/8, biếm truất con trai của An thân vương Nhạc Lạc là Sắc Nhĩ Đồ, đuổi đến ở tại Thịnh Kinh (tên cũ của Thẩm Dương), đoạt lại thuộc hạ tá lĩnh của hắn.

Bốn đạo thánh chỉ này giống như sét đánh, oanh tạc cho Bát a ca Dận Tự đầu óc quay cuồng.

Hắn tuy là được địa vị Thân vương, nhưng những người phù trợ bên người lại bị Dận Chân điều đi, chèn ép, toàn bộ nền khung giá lập tức liền tan tác. Thế lực trong tay vốn không tăng ngược lại còn giảm. Song, bất kể trong lòng Dận Tự có không cam lòng đi thế nào chẳng nữa, trên mặt vẫn phải làm ra vẻ tạ chủ long ân. Như thế lại qua tiếp vài tháng, thế cục trên triều đình dần ổn định lại, Dận Chân ra sức đề bạt một đám đại thần ủng hộ mình, thêm vào đó chuyện chính sách cải cách tiến triển thuận lợi, tâm tình của hắn cũng bắt đầu khá hơn, rốt cuộc cũng có tâm tư bắt đầu bước chân vào hậu cung.

“Nương nương đâu?” xử lý xong chính sự, Dận Chân nghĩ đã mấy ngày không gặp Diêm Nhi, bèn nổi ý định đến Khôn Ninh cung thăm nàng một

chút.

Ai ngờ, Tô Bồi Thịnh lại đáp lại: “Hoàng hậu nương nương được Thái hậu tuyên đến Vĩnh Hòa cung rồi ạ.”

Nghe thấy hai chữ Thái hậu, đầu mày Dận Chân không tự chủ chau lại, lập tức đứng dậy bước ra ngoài.

“Hoàng thượng giá lâm —————” một tiếng hô to kinh phá Vĩnh Hòa cung tĩnh mịch, Thái hậu ngẩng đầu nhìn trường tử chậm rãi đi tới, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng hôm nay thế nào lại có thời gian quá bộ đến nơi này của ai gia?”

Dận Chân nhìn lướt qua, thấy trong điện chỉ có Thái hậu đang ngồi dựa trên tháp, cùng một nữ tử đứng bên cạnh bà. Liền biết, mình đại khái cùng Điem Nhi bị xô xích thời gian, lúc này cũng không tiện quay đầu bước đi, Dận Chân có chút nguội lạnh thình an một cái, đoạn phất vạt áo phía sau ngồi xuống cạnh Thái hậu.

Từ sau lần mâu thuẫn kịch liệt mấy tháng trước, đây là lần đầu tiên hai mẹ con mặt đối mặt ngồi chung một chỗ, vì thế biểu hiện cũng có chút xấu hổ.

“Niên Tiểu Điệp thình an Hoàng thượng.”

Dận Chân khẽ gật đầu, đưa mắt lưu lại trên gương mặt của nữ tử đứng trước mặt hẳn trong chốc lát, hẳn trầm giọng nói: “Niên Thái phi không cần đa lễ.”

Tâm tình bởi vì rốt cuộc cũng được gặp Dận Chân mà trở nên kích động, Niên Tiểu Điệp vừa nghe vậy sắc mặt liền trắng nhợt, nàng dùng đôi mắt u oán nhìn Dận Chân, quả thật rất muốn nói cho hẳn biết, mình căn bản không phải là Niên Thái phi gì đó, mà hẳn nên phải là Niên phi a.

Tâm kết giữa Dận Chân và Thái hậu thật dày, hai mẹ con ngồi chung một chỗ, ngược lại không có gì để nói, nhớ lại lúc Diêm Nhi cùng đám trẻ ở cạnh nhau, lúc đó hoan thanh tiểu ngữ không sao kể hết, Dận Chân không khỏi âm thầm thở dài một hơi.

Niên Tiểu Diệp trăm phương ngàn kế ăn dầm nằm dề ở chỗ này của Thái hậu, chính là vì có thể gần gũi với Dận Chân, lúc này có một cơ hội như vậy tất nhiên là lấy lòng bằng mọi giá. Chẳng những tự mình bưng trà đưa nước, còn không ngừng ôn thanh nhuyễn ngữ, nỗ lực để khiến cho mình trông càng thêm nhu nhược đáng yêu.

Nàng lại không ngờ rằng, đương lúc mình còn đang giả vờ để khiến người ta thương tiếc, trong con mắt Dận Chân lại thấy bất quá chỉ là vợ bé của tiên hoàng, là “Mẹ kế” của mình thôi.

“Tiểu Diệp thân ở nội cung, rất nhớ người nhà.” Niên Tiểu Diệp dịu dàng nói: “Không biết phụ huynh có khỏe không?”

Dận Chân nhân tiện nói: “Ừm, đại huynh Niên Canh Nghiêu của người rất có tài, chính là người trầm trọng dụng, Niên Thái phi tưởng niệm huynh trưởng, vậy thì cứ tuyên hân tiến cung một chuyến là được.”

Niên Tiểu Diệp vừa nghe vậy quả nhiên mừng rỡ, nàng quỳ xuống đất, nhu tình vạn chủng nói: “Thiếp thân tạ Hoàng thượng ân điển.”

“Người chính là ngự phi của tiên đế, cũng coi như là trường bối của trẫm, sao có thể hành lễ khấu bái được, Tô Bội Thịnh còn không mau đỡ Niên Thái phi dậy.”

Mỗi lần thấy Niên Tiểu Diệp như vậy, đều khiến đáy lòng Dận Chân chán ghét đến buồn nôn, đại khái cũng là bởi vì nguyên nhân đối phương dùng gương mặt của Hoàng ngạch nương hãnh, nhưng lúc nào cũng làm ra loại tư thái kỳ quái. (vì Đồng Hoàng hậu ngày xưa khí thế hào sảng, khác hẳn với vẻ nhu nhược yếu đuối của NTĐ nên nhìn không chấp nhận được)

“Lão Tứ a.” Lúc này, Thái hậu lại tận dụng triệt để mở miệng nói: “Ai gia nhưng mà biết, Niên Canh Nghiêu kia cùng Dận Trinh gần như là đồng thời được tiên đế trọng dụng, nhưng người thử nhìn xem, hai người bọn họ bây giờ... Người là thân huy trưởng của Thập Tứ, hai anh em người từ trong một bụng chui ra ai còn có thể gần gũi hơn, tại sao người cũng không biết nâng đỡ đệ đệ người một phen chứ!”

“Ngạch nương sao lại nói ra lời này? Thập Tứ đệ hiện tại chính là đường đường Quận vương, vinh hoa phú quý hưởng không bao giờ cạn, trăm cần gì phải đề bạt chứ?”

“Vậy sao có thể giống nhau!” Mỗi lần nói chuyện với Dận Chân, Thái hậu cũng không biết tại sao bản thân mình không đè nén được cơn tức, bà hít sâu một hơi, đoạn nói: “Ai gia biết người còn đang căm giận chuyện Thập Tứ giành ngôi với người, nhưng người bây giờ đã là hoàng đế rồi, hà tất còn phải giữ khư khư chuyện kia.” Thái hậu vươn tay đặt lên mu bàn tay Dận Chân, mềm mỏng nói: “Người ngay cả Dận Tự cũng đã bỏ qua, tại sao không chấp nhận được đệ đệ của mình? Ai gia chỉ có hai anh em các người, tất nhiên hy vọng các người đều thật tốt, có thể tương trợ tương thủ, vững vàng giữ gìn giang sơn Đại Thanh chúng ta.”

Tay của mẫu thân đặt trên tay mình, nhưng lại lạnh như băng, không làm cho người ta cảm giác được một tia ấm áp nào. Dận Chân mặt không biểu tình nhìn Thái hậu: “Vậy Hoàng ngạch nương muốn trăm nâng đỡ Thập Tứ đệ như thế nào?”

Thái hậu vừa nghe có cửa mở, ánh mắt nhất thời vụt sáng, lập tức nói: “Ừm, người cũng đã phong cho lão Bát, Thập Tam làm thân vương, vậy đối với Thập Tứ cũng không thể ‘nặng bên này nhẹ bên kia’, dứt khoát cũng phong cho thằng bé làm Thân vương đi. Còn nữa, an bài cho hẳn một chức vụ quan trọng, thằng bé Thập Tứ kia, người cũng biết là một đứa thích múa dao lộng thương, Hoàng thượng không ngại cho hẳn vào trong quân đội đi, ừm, ai gia nghe nói chức tổng lĩnh của Kinh Kỳ Vệ, còn đang bỏ không...”

Dận Chân lẳng lẳng nhìn mẫu thân càng nói càng hăng say, đến khi nào bà cũng có thể tính toán suy nghĩ cho mình giống như vậy chứ?

“Đây là ý của Hoàng ngạch nương, hay là ý của Thập Tứ đệ?”

Thái hậu đang thao thao bất tuyệt đột nhiên dừng lại.

Dận Chân lại nhân lúc đứng lên, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Trẫm còn có việc, cáo lui.”

Nói đoạn, cũng không để ý Thái hậu đột nhiên cứng đờ tại chỗ, nhấc chân lên liền thẳng bước ra ngoài.

“Vạn tuế gia...” Tô Bồi Thịnh dè dặt hỏi: “Bãi giá Khôn Ninh cung ạ?”

Lúc Dận Chân toan mở miệng, một giọng nữ gấp gáp nhưng nhiều hơn là yêu kiều, vang lên phía sau: “Hoàng thượng, xin chờ một chút.”

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Niên Canh Nghiêu

Đầu năm nay chỉ có hoàng đế để người khác chờ, làm gì có chuyện hãn chờ người khác.

Dận Chân coi trọng quy củ nhất, lúc này nghe thấy tiếng gọi phía sau, trong lòng đã thấy không vui.

“Hoàng thượng...” Niên Tiểu Điệp bị Tô Bồi Thịnh ngăn ngoài ba bước, hướng về bóng dáng cao gầy kia, dụi dụi kêu lên.

Nghe thanh âm mềm như gợn chảy ra nước kia, hàng mày Dận Chân hung hăng run lên, hãn xoay người, mặt không chút cảm xúc hỏi: “Niên Thái phi có chuyện gì bẩm báo.”

Mỗi lần nghe được hai chữ Thái phi từ trong miệng Dận Chân, Niên Tiểu Điệp cảm thấy lòng đau như cắt, trên mặt nàng lộ ra vẻ thống khổ, có chút ai oán nói: “Liệu ngài có thể cho Tiểu Điệp lại gần bên nói chuyện được không?”

Dận Chân nhìn gương mặt tương tự như Hoàng ngạch nương hãn, sâu trong đáy mắt, nhanh chóng kết ra một lớp hàn băng.

“Tô Bồi Thịnh.” Hãn lên tiếng gọi.

“Dạ.”

Niên Tiểu Điệp trấn định tinh thần, từ tốn đi tới trước người Dận Chân, lúc này hai người họ đang đứng trên hành lang gấp khúc trong Vĩnh Hòa cung, chờ Tô Bồi Thịnh bảo đảm nô tài lui ra mười bước. Niên Tiểu Điệp hơi nhún người hành lễ, nhìn dung nhan trước mắt mà mình ngày nhớ đêm

mong, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng lời đến bên khóe miệng, lại trở thành... “Hoàng thượng... trong lòng Thái hậu nương nương kỳ thật cũng có ngài...” Niên Tiểu Diệp dịu dàng nói: “Có rất nhiều lần, Thái hậu bà bình tĩnh từ trong mộng, gọi tên của ngài...” (ọ ọ cái *beep* ß cái này là nổi xúc động của editor)

Dận Chân mặt không cảm xúc nghe Niên Tiểu Diệp đứng đó thao thao nói nào là Thái hậu quan tâm hẳn ra sao, nào là trong lòng có yêu nhưng khó nói thành lời thế nào. Cơ khó chịu trong lòng bắt đầu dâng lên càng lúc càng lớn, Dận Chân rất muốn cho người khác thấy được hình ảnh mình cùng Thái hậu tình cảm hòa hợp, vì thế nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác. Mà Niên Tiểu Diệp lúc này lại dùng giọng điệu như ‘ta biết mẹ con hai người có khúc mắc, ta biết Thái hậu bà ta thiên vị Dận Trinh, ta biết Hoàng thượng ngài đáy lòng rất thống khổ’, đứng đó huyền thuyên không ngừng.

Dận Chân sao có thể cao hứng nổi.

“Hoàng, Hoàng thượng...” Niên Tiểu Diệp dờ dẫn trợn to hai mắt, nhìn nam nhân đột nhiên túm lấy cổ mình, cơn đau nhức nơi cổ, làm cho gương mặt Niên Tiểu Diệp vặn vẹo thành một độ cong kỳ quái.

“Thái hậu cùng trăm mẫu tử tình thâm, há lại có thể để người ở đây ăn nói lung tung!”

Nhìn hai mắt tràn ngập sát ý của Dận Chân, luôn đắm chìm trong loại tình yêu mà mình tự ảo tưởng lên, Niên Tiểu Diệp chợt bình tĩnh, nàng ý thức được rằng, lúc này người đàn ông này thật sự muốn giết mình.

“Hoàng, Hoàng thượng xin tha mạng...”

Dận Chân vẻ mặt vô tình nhìn sắc mặt bắt đầu tái xanh của nàng, BA~ một tiếng buông lỏng tay ra. Nếu không phải nữ nhân này còn có chút tác dụng...

“Khụ, khụ khụ, ô...” Niên Tiểu Điệp ngã xuống đất, vừa vội ôm cổ mình, vừa chảy xuống dòng lệ thương tâm, nàng không hiểu tại sao Dận Chân lại đối xử với nàng như vậy, tại sao hẳn lại có thể làm vậy với nàng. Không biết hoảng hốt qua bao lâu, mãi đến khi một giọng nam tràn ngập quan tâm vang lên phía sau...

“Tiểu Điệp, nàng sao vậy?” Thập Tứ a ca Dận Trinh mặt đầy quan tâm xuất hiện sau lưng nàng.

Niên Tiểu Điệp thân mình cứng đờ, chút lý trí còn sót lại khiến nàng nói như vậy: “Không, không có gì, chỉ là bị té thôi!”

Dận Trinh nghe vậy, trên mặt lập tức bày ra vẻ quan tâm, tự mình đỡ nàng dậy.

“Sao lại không cẩn thận như vậy, có đau lắm không?” Dận Trinh dùng giọng điệu hoàn toàn đau lòng, nói: “Người hầu hạ bên cạnh nàng đâu, thật nên kéo đi đánh chết hết đi.”

Cùng là hai huynh đệ, một người đối với mình vứt bỏ như giày cũ, một người lại đối với mình tình thâm ý trọng. Niên Tiểu Điệp trong lòng đau đớn khôn kể, không khỏi rưng rưng, nước mắt bắt đầu tràn khỏi bờ mi.

Dận Trinh nhìn nữ tử khóc như hoa lê trong mưa, nhớ tới đoạn tình cảm phủ bụi nhiều năm của mình giành cho đối phương, trái tim lập tức nóng lên hầm hập. Hai cánh tay vươn ra, cứ như vậy mà mãnh liệt ôm nàng vào lòng.

“Tiểu Điệp, Tiểu Điệp...” thanh âm cực nóng của hắn không ngừng ní non bên tai Niên Tiểu Điệp.

Niên Tiểu Điệp mới vừa gặp đá kích ở chỗ Dận Chân, lúc này chính là thời điểm tâm tàn ý lạnh nhất, bỗng đột nhiên xuất hiện người theo đuổi đối với mình tình thâm ý trọng như vậy, trái tim đau khổ nhiều năm kia, lập tức

như là tìm được điểm phát tiết, nhào vào trong lòng Dận Trinh, liền nước nở khóc òa lên.

Không tiếp tục nói đến Dận Trinh cùng Niên Tiểu Điệp ở đây bắt đầu “nổi lại tiền duyên” như thế nào, lại nói đến, Điem Nhi lúc này đang ở trong Khôn Ninh cung.

“Hoàng thượng lại bị chuyện gì chọc giận sao?” Đưa ly trà nóng cho trượng phu, Điem Nhi có chút tò mò hỏi.

Dận Chân lại nói: “Chuyện Niên Thái phi nương nương của tiên đế dọn đến chỗ Thái hậu, nàng cũng đã biết?”

“Dạ biết.” Điem Nhi gật đầu: “Là Hoàng ngạch nương ân chi.”

“Ừm...” ngón tay có chút khô gầy của Dận Chân từng nhịp gõ lên bàn nhỏ trên tháp, sau một lúc lâu trầm giọng nói: “Trẫm biết nàng an bài tai mắt trong Vĩnh Hòa cung...”

Điem Nhi nghe xong sắc mặt có hơi trắng nhợt, lập tức liền chột dạ toan muốn giải thích.

“Nàng là Hoàng hậu!” Dận Chân nói: “Làm như vậy không có gì đáng trách...” Liếc nhìn vẻ mặt trắng bệch của thê tử, nam nhân bất đắc dĩ lắc đầu, nếu hẳn không sai người ta âm thầm giúp che dấu, hai kẻ tai mắt nàng an bài kia đã sớm bị người ra tóm ra rồi.

“Trẫm cũng biết bản khoản của nàng.” Dận Chân thấy nàng có chút bị dọa, vội mềm giọng, kéo người qua: “Nhưng Niên Tiểu Điệp kia trẫm trử lại còn có chút tác dụng...”

“Hoàng, Hoàng thượng, thiếp, thiếp cũng không có ý hại Niên Thái phi nương nương.” Điem Nhi vội vội vàng vàng nói: “Chỉ là thiếp thấy Niên

Thái phi... Có chỗ không ổn, sợ liên lụy đến thanh danh của Hoàng thượng, cho nên mới đề phòng nhiều hơn một chút thôi.”

Chỉ bằng với cái tính ngay cả một con sâu cũng không dám giẫm lên của nàng, tâm tư hại người sợ là cũng chưa từng nghĩ tới, đối với điều này, Dận Chân biết rất rõ ràng.

“Được rồi, nghe trăm nói hết đã, gấp cái gì...”

Điềm Nhi yên tĩnh lại, như một con sóc nhỏ ngoan ngoãn nghe lời.

“Trong vòng hai năm, trên triều đình sợ là phải tái động đao binh.” Dận Chân trầm ngâm nói: “Niên Canh Nghiêu kia là người rất có tài quân sự, lại đối với địa hình Tây Bắc quen thuộc rất rõ ràng, trăm muốn trọng dụng hẳn, vì vậy trong lúc này, Niên Tiểu Điệp còn phải giữ lại, nếu không sẽ dễ dàng khiến huynh trưởng nàng ta đối với trăm sinh lòng hiềm khích.”

Điềm Nhi nghe vậy không khỏi ngược nhìn Dận Chân, có chút bận tâm hỏi: “Lại phải giao chiến nữa sao?”

“Không phải bây giờ.” Dận Chân khước miệng hơi câu, trong ánh mắt là hùng tâm trào dâng hừng hực: “... Nhưng chỉ cần trận chiến này thắng lợi, chúng thần trong triều đình, sẽ không còn ai dám chất vấn nghi ngờ trăm.”

Không điều gì có thể so với thắng lợi giành được trên mặt quân sự, lại càng có thể tăng thêm uy danh của Dận Chân.

Điềm Nhi thở dài một tiếng, dùng lực cọ cọ trong ngực trượng phu, cũng không cho phép mình nức nở, cứ thế thời gian dần qua, chớp mắt đã đến năm thứ hai của niên đại Ung Chính.

Một ngày nọ, Đềm Nhi sáng sớm tỉnh dậy, nam nhân vẫn còn nằm bên cạnh...

“Thật ngạc nhiên!!” mái tóc nàng đen nhánh tán loạn, lười nhác nhào lên người nam nhân, có chút buồn cười nói: “Nô tì đã bao lâu không nhìn thấy hoàng thượng khi mở mắt vào sáng sớm rồi.”

“Khụ, chuyện trên triều bận rộn... Nàng là Hoàng hậu, đừng lại giở tiểu tính tình.” Hưởng thụ thân thể non mịn thơm mát trên người, trên mặt Dận Chân xuất hiện thần sắc mãn nguyện.

Điền Nhi cầm lấy một lọn tóc nhỏ của mình, nghịch ngợm quét lên quai hàm lún phún râu của trượng phu, mỉa mai nói: “Thần thiếp chính là giở tiểu tính tình thế đó, Hoàng thượng lại có thể làm gì thiếp nào?”

Mị nhân như tơ, hơi thở như lan, lại thêm thân mình trắng mịn nở nang, nằm trên ngực mình cọ qua cọ lại, rõ ràng đây chính là quyến rũ trắng trợn.

Dận Chân đôi con ngươi tối sầm, ngay lập tức, lật người đè lên, không đợi Điền Nhi kinh hô ra tiếng, liền nâng người một cái xuyên vào.

Phía ngoài, Tô Bồi Thịnh thu hồi bước chân toan bước vào trong, sờ sờ cái mũi, quay người phất phất tay với một dây cung nhân phía sau, hôm nay vạn tuế gia cùng Hoàng hậu nương nương, sợ là một giờ nửa khắc sẽ không dậy rồi.

Sau một lúc lâu, lăn lộn cả một buổi sáng sớm, hai vợ chồng ‘vân thu mưa tán’, Điền Nhi thở hổn hển nằm bẹp dí trên giường, nàng dùng thân thể mình, khắc sâu minh chứng được nam nhân sẽ đem nàng từ trong ra ngoài ‘làm gì’.

Dận Chân mặt cũng có chút ửng hồng, nhưng mà thần sắc trông lại đặc ý.

Hai vợ chồng cùng ôm nhau, hưởng thụ ấm áp sau màn hoan ái.

“Trẫm dự tính sẽ lưu lại lâu ở Viên Minh viên.” Đột nhiên, Dận Chân lên tiếng nói.

Điềm Nhi nghe vậy không khỏi ngẩng đầu, dùng giọng điệu ngạc nhiên hỏi: “Thật sao?”

Dận Chân mỉm cười xoa xoa đầu nàng.

“Viên Minh viên phong cảnh tuyệt đẹp, thần thiếp rất thích...” Điềm Nhi cười không thấy mặt mũi đâu, bẹp một ngum hôn lên mặt trượng phu, phát ra thanh âm vui vẻ.

Như thế, thu thập hành trang, thu xếp cung vụ, trong nháy mắt đã mười ngày trôi qua. Dận Chân lưu lại trưởng tử Hoảng Đán, mang theo Nhị tử Hoảng Thì, Tam tử Hoảng Quân, Tứ tử Hoảng Lịch, Ngũ tử Hằng Bình, trưởng nữ Hoà Nhạc, tiểu nữ An An, cùng với Hoàng hậu Nữ Hồ Lộ thị, một đoàn hơn mười mấy người, trùng trùng điệp điệp dọn đến hành cung Viên Minh viên.

Thế nhưng, bản tính của Dận Chân chính là cái người “không thể nào an nhàn”, cho nên Đềm Nhi có ý nghĩ mình cũng không bằng người ngoài còn có thể làm bạn cận kề bên cạnh vua. Bất quá nàng cũng không thèm để ý, trừ bỏ lưu ý đến chuyện ăn uống bồi bổ cho hãn ra, thời gian còn lại Đềm Nhi không cùng bọn nhỏ chơi đùa một phen, thì đi dạo trong viên, không cần phải ngày ngày canh giờ canh phút đi thỉnh an Thái hậu, nghe bà không âm không dương chỉ trích nữa, không cần phải đối phó với đủ mọi chuyện cung vụ phiền phức kia nữa, chỉ cần mỗi bảy ngày nghe báo cáo một lần là được. Đềm Nhi hưởng thụ cuộc sống yên bình khó có được này, dẫn đám nhỏ thỏa thích vui đùa cùng núi rừng Lâm Viên, ngày qua ngày nhàn nhã thành thơi.

Thế nhưng, Ông trời đại khái chính là không nhìn nổi hai vợ chồng họ quá đặc ý, lại hai tháng sau, trên triều đột nhiên truyền đến tin tức La Bốc

Tàng Đan Tân* ở Thanh Hải phát sinh phản loạn, đối với chuyện này, Dận Chân tựa hồ đã sớm dự liệu trước, hăn lập tức hạ thánh chỉ lệnh cho Niên Canh Nghiêu làm Phủ Viễn đại tướng quân, đóng quân tại Tây Ninh** trấn thủ chỉ huy dẹp loạn.

(*La Bốc Tàng Đan Tân: thủ lĩnh các bộ tộc phía tây Mông Cổ, cháu của Cỗ Thực hãn, con trai của Ba Đồ Nhĩ)

(**Tây Ninh: một thành phố cấp quận và là thủ phủ của tỉnh Thanh Hải, ở phía tây TQ)

Đối với trận đánh này, có thể nói là Dận Chân kỳ vọng đã lâu, cũng khá coi trọng. Ngày ngày triệu tập đại thần đến Viên Minh viên thương nghị chiến sự, gần như là trắng đêm không nghỉ. Mà Niên Canh Nghiêu cũng quả thật không phụ Dận Chân trọng dụng, sau khi đến Tây Ninh, liền cấp tốc chỉnh đốn quân vụ, quyết đoán xuất kích, trong vòng chưa đầy một tháng, thế cục ở Thanh Hải liền xoay chuyển, lại qua một tháng sau, La Bốc Tàng Đan Tân bị trọng thương, tàn quân của quân địch bị quét sạch, đại hoạch toàn thắng.

Uy danh “Niên Canh Nghiêu Niên đại tướng quân” cũng từ đó mà làm kinh sợ cả vùng tây thù (biên giới phía tây), được cả triều đình và dân chúng ngợi khen.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Chúc Mừng

Trận chiến ở Thanh Hải thắng lợi, khiến Dận Chân vui mừng quá đỗi, đây là trận thắng lớn đầu tiên từ khi hãn đăng cơ đến nay, hãn dùng hành động thực tế chứng minh cho người trong thiên hạ thấy rõ, hãn là một hoàng đế có năng lực bảo vệ quốc gia. Mà Niên Canh Nghiêu có công đầu trong trận chiến này càng được Dận Chân phong thưởng, chẳng những tước quan một đường thăng tiến, mà còn ban ơn huệ cho cả người nhà hãn, cha hãn Niên Hà Linh được phong làm nhất đẳng công cộng thêm hàm Thái Phó, vợ hãn được phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, mặt khác còn ban thưởng một tước vị Tử Tước, do con trai hãn là Niên Ân kế tục. Lúc này cả họ Niên thị có thể nói là nở mày nở mặt đến cực điểm, Niên Canh Nghiêu trở thành đại thần ‘chạm tay phải bóng’ nhất trong triều đình.

Hãn đường làm quan rộng mở, hã hê đặc chí, không khỏi nhớ tới muội muội đáng thương của mình bị chôn vùi trong chốn thâm cung, so sánh với phong quang của Niên gia hôm nay, càng thêm thấy đáng thương cho muội muội. Nhất thời trong cơn xúc động, không khỏi thức suốt đêm viết tấu chương, đại ý là tạ ơn bệ hạ phong thưởng những đó đó cho thần, nhưng mà thần có một chuyện luôn canh cánh trong lòng không yên, đó là muội muội thần và đứa cháu trai còn chưa trưởng thành, hy vọng bệ hạ chiếu cố một hai vân vân.

Sau khi Dận Chân nhận được tấu chương, phúc đáp như này: Niên ái khanh người hãy cứ yên tâm, trẫm nhất định sẽ dặn người chiếu cố Niên Thái phi cùng Thập cửu đệ thật tốt, thân người nơi vùng tây thù phải hảo hảo thay trẫm làm việc, đừng cô phụ kỳ vọng của trẫm với người vân vân. Quả nhiên, không đến hai ngày sau, Dận Chân đột nhiên hạ chỉ phong cho

Thập cửu hoàng tử Dận Sướng làm Miễn bồi lặc, gia phong cho Niên Thái phi làm Niên thái quý phi.

Từ tận đáy lòng, Dận Chân quả thật rất thương thức Niên Canh Nghiêu, mà tính cách của hắn chính là như vậy, một khi thương thức người nào, người đó có năng lực tăng thể diện cho hắn, cho nên hắn sẽ biểu lộ không chút nào keo kiệt, đối với Niên Canh Nghiêu có thể nói là vinh sủng cực kỳ.

Cứ thế, nửa tháng sau quân Thanh khai hoàn về kinh, Dận Chân cử trưởng tử Hoằng Đán thân nghênh tại ba mươi dặm trong kinh, qua ngày hôm sau, cử hành nghi thức Hiến phu*, sai chúng quan cáo tế Thái Miếu, Trang Tắc.

(*hiến phu: một loại quân lễ của cổ đại, khi khai hoàn đem quân tù binh thu hoạch được dâng lên tông miếu, biểu hiện chiến công)

Lại một tháng sau, Dận Chân lại hạ thánh chỉ, ra lệnh thực hiện chế độ Minh kỳ* ở Thanh Hải, phân thành 27 kỳ, mỗi kỳ an bài một thống lĩnh, đồng thời quy định mỗi năm hội Minh một lần, tất cả chính sự phải nghe theo triều đình sai khiến. Sau đó lại phái binh đóng quân trường kỳ, tu sửa thành lũy quân sự, chỉnh đốn chùa Lạt Ma tự ở địa phương, đồng thời nghiêm khắc tiến công thế lực phản loạn còn sót lại, những hạng mục này được ban xuống, đã phân hoá quyền lợi giữa các quan thổ ty ở địa phương một cách chặt chẽ, chắc chắn và đảm bảo cho hiệu quả thống trị của triều đình đối với những khu vực của Thanh Hải.

(*Minh kỳ: tên gọi khu vực hành chính khu tự trị Mông Cổ, bao gồm kỳ, huyện, thị)

Như thế, đợi đến lúc thế cục trên triều ổn định, uy danh của Dận Chân tăng cao, long ý ngời càng vững vàng hơn, trời cũng đã bắt tri bắt giác vào thu. Tết Trùng Dương ngày 9/9, Hoàng hậu nương nương hạ ý chỉ, tổ chức bữa tiệc Thượng cục trong Viên Minh viên. Ngày hôm đó, trời lạnh gió, khí

trời có chút oi bức, song không khí trong Viên Minh viên vậy mà khí thế ngút trời, chỉ thấy một đám binh sĩ Bát Kỳ, tại trên quảng trường, mình trần ra trận, bắt đầu màn tỳ thí, tiếng khen vỗ tay rung trời, thỉnh thoảng từ trong đám khán giả vây quanh còn có người mở miệng hô to. Nếu có trang hảo hán nào trong đó được hoàng đế bệ hạ ngự trên đài ban thưởng này nọ, thì càng là tiêu điểm của vạn chúng chú mục vào.

“Nương nương, thời gian cũng không sai biệt lắm, có muốn dọn bữa lên chưa ạ?” Phi Thúy ở bên tai nhẹ giọng hỏi.

Một thân phượng phục (y phục thêu phượng) màu mình hoàng của Hoàng hậu, Điem Nhi ngẩng đầu liếc nhìn chỗ trống bên cạnh mình, thấp giọng nói: “Bảo Tiểu Hi Tử đến Phúc Thọ viên bên kia nhìn xem, Thái hậu bên kia đã xảy ra chuyện gì mà chưa đến.”

Lại qua nửa khắc đồng hồ, ngay tại lúc Điem Nhi quyết định không đợi nữa, thì một xa giá dư liễn chậm rãi đi tới, chỉ nghe một tiểu thái giám cao giọng hô: “Thái hậu nương nương giá đáo... Niên Thái quý phi nương nương giá đáo....”

Chúng mệnh phụ vội vàng đứng dậy, Điem Nhi lập tức nghênh đón, cười nhẹ nhàng bái nói: “Con dâu thỉnh an Hoàng ngạch nương.”

Liền thấy hôm nay Thái hậu một thân trắng thuần, toàn thân cao thấp thậm chí ngay cả một cây trâm thoa cũng không cài, sắc mặt đối với Điem Nhi cũng không tốt lắm, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu mau đứng lên đi, ai gia thế mà không nhận nổi.”

Quét sạch mặt mũi Hoàng hậu nương nương như vậy, chúng mệnh phụ không khỏi lạng lẽ ngẩng đầu nhìn qua, xem ra lời đồn Thái hậu cực kỳ chướng mắt Hoàng hậu cũng không giả.

Điem Nhi nghe vậy sắc mặt khế cứng đờ, nhưng cũng biết Thái hậu vì sao như thế, cốt bởi vì nửa tháng trước, Dận Chân hạ thánh chỉ, lệnh cho

Tuân quận vương Dận Trinh đi Tuân Hóa trông coi lăng mộ cho tiên hoàng. Thái hậu vài phen tìm cách, cũng không được thành quả gì, nên lúc này trông thấy Diềm Nhi đương nhiên không có khả năng bày ra sắc mặt tốt được.

Vừa nghĩ như thế, Diềm Nhi không khỏi đưa ánh mắt đặt lên trên người Dận Chân đang một mình tọa trên thượng vị, đôi mắt nhỏ truyền đến có chút u oán, nàng hướng về Thái hậu cười cười, cũng không quản người ta mặt lạnh, đi đến trước, không chút do dự đẩy Niên Tiểu Điệp đang đỡ bà ra, tự mình dìu lấy tay của Thái hậu, đoạn diềm đạm nói: “Con dâu còn đang mong Hoàng ngạch nương đến mới khai tiệc đây!”

Thái hậu thân mình cứng đờ, theo bản năng muốn hất tay của nàng ra, nhưng lại nghĩ đến chuyện của ấu tử, lúc này ngược lại cũng không nên làm cho Hoàng hậu mất mặt, liền đè nén tâm tư, ừ hử một tiếng.

Đợi hai mẹ chồng nàng dâu ‘hợp mắt không hợp lòng’ ngồi xuống, lúc này Diềm Nhi mới cười khanh khách vung tay lên, tuyên bố bắt đầu Trùng Dương thu yến.

Chút rượu vàng, thịt cua đỏ mọng, một bữa tiệc Trùng Dương sang trọng thì không cần nhiều lời.

Đối mặt với chúng nhân thỉnh thoảng a dua nịnh hót, Diềm Nhi cũng một mực cười tiếp nhận. Nhìn nữ nhân thanh diễm vô song trên phượng tọa cười một cái toát cả cảnh xuân tươi đẹp, Niên Tiểu Điệp siết chặt khăn thủ trong tay áo, trong lòng oán hận muốn chết, ý tưởng đã sớm ấp ủ từ lâu, vào giờ khắc này, đột nhiên hạ quyết tâm.

Dận Chân ngồi trên long ỷ, nhìn như có chút hưng trí, kỳ thật đã sớm không kiên nhẫn nổi, Diềm Nhi chú ý tới viền cổ tay áo của hắn, thậm chí đã lồm đồm vết mồ hôi. Biết rõ sức nặng của bộ long phục kia, Diềm Nhi không khỏi đau lòng, đợi bữa tiệc đã qua hơn phân nửa, liền tìm nguyên do

để cho trượng đi trước, Dận Chân quả nhiên ngầm hiểu được. Hắn chân trước vừa mới bước đi, Thái hậu ngay sau đó liền khẩn cấp đứng dậy, cũng tiếp bước theo. Điềm Nhi âm thầm thở dài, xem ra Dận Chân còn phải bị giày vò thêm một chặp a.

“Ý?” Ngay tại lúc này, Điềm Nhi quét mắt nhìn bên dưới, lấy làm lạ khẽ hỏi: “Tề phi đâu?” Tống thị lấy lý do thân thể không khoẻ nên ở tại Tử Cấm thành, bữa tiệc Trùng Dương lần này, tần phi trong cung chỉ có mặt mỗi Lý thị.

“Vừa rồi có người không cẩn thận nâng cốc vẩy vào trên người Tề phi nương nương, bây giờ hắn đang thay y phục ở phía sau ạ!” Phi Thúy nhỏ giọng nói bên tai.

Điềm Nhi gật gật đầu, trong lòng khẽ động một cái. “Bảo Tiểu Hỉ Tử tự mình đi xem Tề phi thế nào.”

Nếu không có gì quá mức, thì chắc là nàng đọc hý văn (thoại bản) quá nhiều rồi suy nghĩ lung tung mà thôi!

“Thái hậu nương nương!” Niên Tiểu Diệp ngăn Thái hậu tức giận đầy mặt, nhẹ nhàng nói: “Ngài cứ đi theo Hoàng thượng phân trần như vậy, sợ chắc là sẽ không có kết quả gì, không bằng bình tĩnh lại, lấy tình cảm mẫu tử, tình nghĩa huynh đệ thủ túc ra đả động Hoàng thượng, có lẽ có thể làm Hoàng thượng đổi ý được một hai chặng.”

“Những thứ người nói căn bản không hữu dụng!” Thái hậu vẻ mặt oán hận nói: “Ai gia cầu cũng đã cầu, mắng cũng đã mắng, hẳn chính là quyết tâm muốn chinh trị lão Thập Tứ, mắt thấy còn có mấy ngày nữa Trinh nhi sẽ khởi hành, lần này ai gia kiêu gì cũng phải làm cho hắn thay đổi chủ ý.”

“Thái hậu...” Niên Tiểu Diệp nhẫn nại, chậm rãi nói: “Không bằng để cho ta đến chỗ Hoàng thượng thủ năn nỉ một chút.”

Thái hậu nhìn nàng, ngẫm lại phong quang lúc này của Niên gia, có lẽ lời của nàng cũng có thể có chút công dụng. “Ừm, thế thì người liền thử một chút đi, cũng không uổng tấm lòng của Trinh nhi đối với người.”

Niên Tiểu Điệp nghe được lời ‘nói gần nói xa’ này, trong lòng đánh thót một cái, sắc mặt trở nên trắng nhợt, chỉ có thể lên tiếng đáp: “Vâng!”

Hỏi rõ chỗ của Dận Chân, Niên Tiểu Điệp thẳng đường bước vào, đi đến ngoài hậu điện, bước chân vừa mới hạ xuống, liền bắt gặp một nữ tử hoảng hốt vội vàng chạy ra, chỉ thấy nàng ta thân vận lụa đỏ thấm nước, trên bờ vai trần khoác lên tấm voan mỏng như cánh ve, nom dáng vẻ kia lộ rõ mồn một như thể nữ tử thanh lâu. Niên Tiểu Điệp nhìn thấy rõ, nàng ta chính là Tề phi Lý thị. Tiện nhân kia ăn mặc thành như vậy, là muốn làm gì, không hỏi cũng biết. Niên Tiểu Điệp dừng bước lại, nhìn Lý thị hoảng đi xa, trong lòng ghen hận chùng chất, nhưng nhớ lại tính toán trong lòng mình, da mặt cũng khó coi.

Bởi vì từ phương diện nào đó mà nói, tính toán của nàng cùng Lý thị, vậy mà lại giống nhau.

Niên Tiểu Điệp nghĩ bụng, mình xuyên qua 300 năm đến triều Thanh, chính là vì một màn tình cảm tương ái cùng Dận Chân, nhưng Dận Chân lại cô phụ mình, ngược lại ôm ấp một nữ nhân khác, cho dù mình có nhu tình như thế nào, cũng đều lạnh nhạt như thế, thay lòng đổi dạ thực đáng hận. Mà Thập Tứ a ca Dận Trinh, lại đối với mình tình thâm ý trọng, nàng không thể trơ mắt nhìn hắn đang sống sờ sờ như thế mà bị nhốt nửa đời người, cuối cùng buồn bực mà chết.

Cho nên Niên Tiểu Điệp quyết định lại cho nam nhân kia một cơ hội cuối cùng, là hồi tâm chuyển ý chấp nhận tình cảm của nàng, hay là... Nàng giơ tay lên sờ sờ túi thơm màu hồng đeo bên hông mình, ở trong đó có một loại dược liệu, tên là “Miên miên”, gặp rượu xương bồ liền chuyển hóa

thành một loại xuân dưng nùng tính, mà cả bữa tiệc Trùng Dương, chỉ có mỗi Hoàng thượng uống rượu xương bồ.

“Niên Thái quý phi có chuyện gì bẩm báo trẫm sao?” Dận Chân ngồi sau long án, sắc mặt cực kém hỏi.

Niên Tiểu Diệp đứng ở nơi đó, trong mũi đột nhiên truyền đến một làn hương thơm, trái tim nàng đập kịch liệt, trên mặt nhanh chóng ửng hồng, không biết tại sao mà đầu óc bắt đầu mơ hồ, chuyện cũ trong một chiều hoàng hôn mờ sắc bắt đầu hiện lên trước mắt, chỉ cảm thấy tất cả ủy khuất xông lên đầu, đột nhiên không kiềm hãm được bắt đầu òa khóc: “Dận Chân chàng hà tất biết rõ còn cố hỏi, tấm lòng của ta đối với chàng, chẳng lẽ chàng còn không rõ sao?”

Dận Chân nghe được lời này, trong lòng quả thật nổi lên một luồng phần nộ cực đại, nhưng một cảm giác choáng váng đột nhiên đánh úp lên não, hẳn chỉ cảm thấy mình toàn thân vô lực, lập tức, ngay cả khí lực gọi người cũng không có. Hẳn vốn nhạy bén cỡ nào, chỉ trong nháy mắt, hai chữ “Hạ độc” liền xuất hiện trong tâm khảm. Thế nhưng, lúc này bên người quả thật không có lấy một người hầu hạ, Dận Chân không khỏi đem tên cầu nô tài Tô Bồi Thịnh kia từ đầu đến chân hăng hăng mắng một lần.

Niên Tiểu Diệp lại tưởng là “Miên miên” bắt đầu phát công hiệu, mắt thấy xung quanh không một bóng người, đúng là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, không khỏi lại tiến lên vài bước, dụi dụi nói: “Dận Chân, chàng cũng đã biết (ảnh sao mà biết được (• ε •)), kỳ thật ta căn bản không phải người của triều đại này, ta đến đây vốn là có sứ mệnh a, là trở thành nữ nhân của chàng, trở thành Hoàng hậu chí cao vô thượng của triều Đại Thanh, chính là sứ mệnh của ta a, Dận Chân... đừng đối xử với ta lãnh khốc như vậy, xin đừng cự tuyệt ta...” Niên Tiểu Diệp mỉa như tơ, vươn tay bắt đầu cởi bỏ vạt áo của mình.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Nhất Lại

Dận Chân kỳ thật căn bản không nghe rõ Niên Tiểu Điệp nói gì, trong hai lỗ tai hẳn bắt đầu xuất hiện thanh âm ong ong, tầm nhìn cũng mơ hồ. Trong ngực nổi lên cơn đau đớn kịch liệt, gương mặt nguội lạnh chớp mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy. So sánh với hẳn, Niên Tiểu Điệp cũng sắc mặt ửng hồng, cả người xuân tình tràn lan, lập tức nàng đã giải khai áo trên người, tấm lưng tuyết trắng hoàn toàn trần trụi lộ ra trong không khí, toàn thân như con rắn, ngoằn ngoèo chui vào trong lòng Dận Chân.

“Ta yêu chàng, Dận Chân, ta yêu chàng a! Ta vẫn luôn vẫn luôn yêu chàng...” trong miệng phun ra làn hương say lòng người, trong mắt Niên Tiểu Điệp lóe lên ánh điên cuồng. Trở thành nữ nhân của Dận Chân, cho tới nay vẫn luôn là chấp niệm của nàng, vì thế nàng đã trả giá rất nhiều, rất nhiều. Hôm nay tâm nguyện sắp thực hiện được, nàng không khỏi mừng rỡ như điên. Một khi Dận Chân chạm vào nàng, vậy hẳn liền không bỏ xuống được nữa, Niên Tiểu Điệp tin tưởng chỉ cần hai người có quan hệ mang tính thực chất, sớm muộn gì cũng có một ngày, trong lòng Dận Chân sẽ có nàng.

Dận Chân trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, trong cặp mắt lại cho thấy ánh âm độc vô cùng sáng rọi, ngay tại lúc đôi tay ngọc của Niên Tiểu Điệp sắp vạch mở đai lưng của hẳn, thì một tiếng hét to đột nhiên vang lên sau lưng...

“Người đang làm gì!” Diềm Nhi nhìn hết thấy trước mắt, chỉ cảm thấy thế giới cũng bắt đầu tối sầm, lại bất chấp mọi thứ, nàng chạy phắt đến cạnh hai người họ, kéo một cái thật mạnh, liền túm Niên Tiểu Điệp nửa thân để trần từ trên người Dận Chân xuống.

Bịch một cái, Niên Tiểu Điệp hung hăng ngã nhào trên mặt đất, từ trong thế giới mê huyền thanh tỉnh một chút, nhác thấy trước mặt xuất hiện nữ tử mình thống hận nhất, không khỏi tức giận gào thét, toan nhào mạnh tới trước, ngay lúc này, sau ót truyền đến cơn đau, trời đất quay cuồng liền mất đi ý thức. Phi Thúy thả bình hoa trong tay xuống, có chút khẩn trương liếm môi một cái.

Điền Nhi ngợi khen nhìn nàng một cái, trong mũi lại truyền đến một làn hương dị thường, chẳng biết tại sao lại khiến nàng cảm thấy toàn thân khô nóng hẳn lên.

“Dận Chân, Dận Chân, chàng không sao chứ?” Điền Nhi cúi đầu, nhìn trượng phu sắc mặt càng thêm tái nhợt, không khỏi hốt hoảng kinh hô.

Ngay vào lúc này, trên khuôn mặt tái nhợt của Dận Chân đột nhiên nảy lên một cổ ửng hồng, phụt một cái, cuối cùng phun ra một ngụm máu.

Điền Nhi chỉ cảm thấy cả người đều ngây ngốc, nhìn nam nhân ngã vào trên người mình, nàng hô lớn: “Truyền ngự y, mau truyền ngự y...”

Trên giường hẹp, Dận Chân vô tri vô giác nằm ở nơi đó, Hứa thái y chậm rãi đứng lên, Điền Nhi run run hỏi: “Hoàng thượng thế nào rồi?”

“Khởi bẩm nương nương, vạn tuế gia đúng là bị trúng độc! Bất quá may mà phát hiện đúng lúc, độc còn chưa xâm nhập phế phủ, thần đã dùng thuốc, vạn tuế gia đại khái sẽ hôn mê hai ba ngày, mới có thể tỉnh lại.”

Hung hăng siết chặt nắm tay, Điền Nhi cố tự trấn định gật gật đầu: “Hứa thái y, trước khi Hoàng thượng chưa tỉnh lại ông liền ở lại đây, cũng tiện tùy thời quan sát bệnh tình.”

“Vâng!”

Điềm Nhi gật đầu, lại đưa mắt nhìn Dận Chân trên giường một cái, rồi mới trở ra phòng ngủ.

Chuyện Dận Chân trúng độc hôn mê bất tỉnh tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào biết, nếu không, nàng có dự cảm, nhất định sẽ phát sinh chuyện cực độ không tốt.

“Phi Thúy...” Nàng trầm giọng nói: “Thay y phục cho bốn cung.”

Bộ triều phục màu minh hoàng của Hoàng hậu được thay ra, Điềm Nhi mặc vào một thân kỳ trang màu đỏ hoa lệ, bước đi khoan thai, lại càng hiển lộ vẻ thanh diễm vô song, ăn mặc trang diễm ổn thỏa xong, nàng một lần nữa quay lại yến hội, mọi người chỉ nghĩ là nàng đi thay quần áo, cũng không nghĩ nhiều. Điềm Nhi lúc này quả thật có thể nói là lòng nóng như lửa đốt, nhưng trên mặt ngược lại phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, thật sự là khiến cho nàng cảm nhận được cái gì là ‘băng hỏa lưỡng trọng thiên’.

Thật vất vả mới kết thúc bữa tiệc Trùng Dương yến, Điềm Nhi giả vờ như hơi say, được người đỡ về hậu điện. Đợi lúc Viên Minh viên lại một lần nữa thanh tỉnh lại, sắc trời đã tối đen, Tiểu Hỉ Tử đến bẩm báo: “Thái hậu nương nương đang đi tới bên này.”

“Đi nói với bà, bốn cung hơi say, mệt mỗi lúc này đã ngủ rồi.” Điềm Nhi thần sắc âm trầm nói, nàng hiện tại không còn tâm lực để đi diễn màn kịch mẹ chồng nàng dâu tương hòa gì đó.

Thái hậu nghe Tiểu Hỉ Tử hồi báo, sắc mặt cũng âm trầm lợi hại, Niên Tiểu Điệp đi đến chỗ Dận Chân cầu tình, kết quả một đi không về, Thái hậu trong lòng liền sinh dự cảm xấu. Trong lòng bà ta vốn có quỷ, giờ phút này không khỏi chợt dạ, chỉ nói: “Ừ... Vậy chờ Hoàng hậu tỉnh lại, người nói lại cho nàng, bốn cung thường nghe nói Viên Minh viên cảnh sắc tuyệt đẹp... dự định ở lại đây vài ngày...”

“Nương nương, đều là nô tài vô dụng, trúng phải mưu kế của kẻ khác.” Tô Bồi Thịnh một phen nước mắt nước mũi, tràn đầy hối hận quỳ trên mặt đất.

“Đem chuyện hôm nay, từ đầu tới cuối kể lại rõ một lần cho bốn cung.” Điem Nhi mặt không chút biểu tình nói.

Tô Bồi Thịnh lau nước mắt, bắt đầu nói: “Hoàng thượng vốn ở hậu điện thay y phục, lúc này, Tề phi nương nương đột nhiên nói có việc muốn bẩm báo...” Hắn dè dặt liếc nhìn người bên trên một cái.

“Tiếp tục.”

“Sau lại, sau lại, Tần ma ma bên người Thái hậu nương nương đi tới, nô tài chỉ nhớ rõ đang nói chuyện cùng bà ta, rồi sau đó cũng không biết tại sao trước mắt tối sầm liền ngất xỉu, khi tỉnh lại, liền phát hiện mình bị ném ở một chỗ vắng vẻ.”

Điem Nhi trầm mặc im lặng, sau một lúc lâu đột nhiên phân phó: “Tô Bồi Thịnh, bốn cung muốn người đi làm một chuyện.”

“Nô tài có chết vạn lần cũng không từ nan.”

“Tốt! Bốn cung muốn người lập tức mang theo nhân thủ khổng chế Phúc Thọ viện, vô luận bất kỳ tin tức gì, vô luận bất kỳ kẻ nào, trước khi Hoàng thượng tỉnh lại, cũng không được bước ra đó một bước.”

“... Nếu là Thái hậu nương nương.”

Trên mặt Điem Nhi hiện lên một tia sát ý: “Tất nhiên cũng giống như vậy.”

Suốt cả một buổi tối, Điem Nhi đều canh giữ bên cạnh Dận Chân, thời gian giống như trở về bãi săn Mộc Lan năm ấy, khi đó nàng cũng như thế

này, vẫn luôn vẫn luôn thủ hộ ở bên cạnh hẳn.

“Làm gì! Người muốn làm gì!” Thái hậu khiếp sợ nhìn Tô Bồi Thịnh trước mắt, sắc mặt âm trầm lợi hại: “Ai gia muốn xem thử kẻ nào dám động đến một đầu ngón tay Tần ma ma.”

Nếu là Tô Bồi Thịnh ngày thường tất nhiên là không dám, nhưng lúc này chủ tử hẳn bị người hạ độc nằm vật trên giường, cả lòng hẳn như thể bị thả vào chảo dầu sôi, vừa hồi hận vừa đau nhức, lúc này đầu óc chỉ nghĩ đến lập công chuộc tội, đối với lời dặn của Hoàng hậu nương nương, đó là một chút cũng không dám sai lời. Lập tức cũng mặc kệ Thái hậu, rất nhanh quay sang người bên cạnh phân phó vài câu, ngay sau đó, liền có hai cái tiểu thái giám lĩnh mệnh đi.

Thái hậu thấy Tô Bồi Thịnh dám không đếm xỉa đến mình, không khỏi giận tím mặt, nhưng vấn đề là khi đến Viên Minh viên, bên người bà chỉ dẫn theo vài người tâm phúc, lúc này cũng không có ai để khống chế được, Thái hậu nổi giận hằm hằm, theo thói quen quơ lấy ly trà trên bàn liền nhắm thẳng đầu Tô Bồi Thịnh ném tới, Tô Bồi Thịnh quỳ trên mặt đất cũng không hề tránh né, tùy ý cho Thái hậu ném.

“Ai gia muốn gặp Hoàng thượng, ai gia hiện tại sẽ đi gặp Hoàng thượng.”

Lúc Thái hậu tức giận run rẩy cả người liên tiếp kêu gào muốn gặp Dận Chân, thì hai tiểu thái giám kia đã vội vã chạy trở về.

“Công công, Tần ma ma đã nuốt vàng tự vận.”

Tiếng la quát tháo của Thái hậu chợt im bật, trên mặt nhanh chóng nổi lên biểu tình kinh nghi bất định.

“Thái hậu nương nương...” Tô Bồi Thịnh vừa lau máu tươi trên mặt do bị ném trúng, cung cung kính kính nói: “Hoàng hậu nương nương nói, sau

tiết Trùng Dương, thời tiết liền chuyển lạnh, ngài thân mình thường ngày không tốt, vẫn nên ở lại trong viện thì tốt hơn, đợi qua vài ngày nữa, ngài ấy sẽ đích thân đưa lão nhân gia ngài hồi cung.” Dứt lời, cũng không quản Thái hậu đột nhiên mềm nhũn cả người, liền dè dặt từng bước thối lui.

Chuyện Tần ma ma tự sát, tất nhiên truyền đến tai Diềm Nhi trước tiên.

“Đi canh chừng Niên Tiểu Diệp cùng Tề phi thật kỹ cho bốn cung.” Nàng mặt không thay đổi nói: “Bốn cung không muốn lại có thêm hai người tự sát nữa.”

“Vâng!”

Kể từ lúc Dận Chân hôn mê, Diềm Nhi cũng ngã bệnh theo! Lý do là Trùng Dương yển say rượu bị nhiễm gió lạnh, dẫn đến cảm phong hàn. Mà Hoàng thượng lo lắng cho bệnh tình của Hoàng hậu, không còn lòng dạ xử lý chuyện triều chính, đối với chúng đại thần yêu cầu yết kiến cũng đều không gặp. Hành động này không khỏi khiến cho vài người mỉa mai ganh ghét nói Hoàng hậu nương nương ý sủng mà kiêu, hồng nhan họa thủy này nọ.

Nhưng bất kể thế nào, rốt cuộc cũng làm cho tin tức Dận Chân hôn mê, tạm thời ém nhẹm lại được.

Diềm Nhi cũng chỉ hy vọng, chẩn đoán của Hứa thái y có thể chuẩn xác, Dận Chân thật sự rất nhanh có thể tỉnh lại được.

Trong lúc cấp bách này, thời gian lại trôi qua hai ngày, chiều hôm đó, tình huống lại bắt đầu xoay chuyển đột ngột.

Tô Bồi Thịnh báo lại nói, Thập Tứ a ca Dận Trinh cầu kiến Hoàng thượng.

Sắc mặt Điem Nhi luân phiên thay đổi vài lần: “Nói cho hẳn biết, Hoàng thượng nói, không gặp.”

Một lát sau Tô Bồi Thịnh lại đây báo: “Thập Tứ a ca cầu kiến Thái hậu nương nương.”

“Cứ nói Thái hậu nương nương đang nghỉ trưa còn chưa dậy.”

Dận Trinh thân là Quận vương, không được tuyên triệu một mình chạy tới Viên Minh viên, đây đã là phá vỡ quy củ, nhưng lại nghĩ, hẳn thà rằng mạo hiểm bị giáng tội cũng muốn đến Viên Minh viên... Điem Nhi khẽ hít một hơi lãnh khí, trong ánh mắt bắt đầu lóe sáng.

Dận Trinh, hẳn ta là đến thăm dò gì sao?

“Tiểu Hỉ Tử!!” Điem Nhi chậm rãi nói: “Gọi Nhị a ca, Tam a ca, Tứ a ca lại đây.”

Dận Trinh đứng ở một chỗ trước điện Viên Minh viên, vẻ mặt khẩn trương bất an, trong hai mắt của hẳn hiện rõ tơ máu, chợt nhìn qua, tựa hồ có loại hung ác của một con cô lang. (sói bị đuổi khỏi bầy)

“A? Đây không phải là Thập Tứ thúc sao?” đương lúc trong lòng hẳn còn đang xao động càng ngày càng lợi hại, thì từ xa xa truyền tới một giọng trẻ con như vẹt đực. (Không hiểu tác giả dùng vẹt đực là ý gì, chắc là chỉ tiếng nghe như quang quác)

Dận Trinh xoay người, chỉ thấy ba nam đồng bảy tám tuổi khuôn mặt cực kỳ giống nhau, cùng nhau đi tới gần.

“Chất nhi thỉnh an Thập Tứ thúc.”

“Là Hoẵng Thì, Hoẵng Quân, Hoẵng Lịch a!” Dận Trinh sắc mặt cứng ngắc, gật gật đầu.

“Sao Thập Tứ thúc lại tới Viên Minh viên ạ?” Hoẵng Thì ngược đầu nhỏ, đầy tò mò hỏi.

“Ừm, mấy ngày không gặp Hoàng ngạch nương, vì thúc rất tưởng niệm.” Dận Trinh miễn cưỡng tìm lý do.

“Thập Tứ thúc, thật hiếu thuận.” Hoẵng Thì tràn đầy bội phục tán dương.

Thấy thần sắc thằng bé có chút khác thường, Dận Trinh trong lòng khẽ động, không khỏi nổi lên tâm tư thử dò hỏi, nếu Hoàng thượng quả thật đã xảy ra chuyện, từ trong miệng mấy đứa bé này cũng có thể tìm hiểu chút manh mối.

Nghĩ vậy Dận Trinh thu hồi vẻ không kiên nhẫn, lộ ra vẻ mặt hiền hoà của trưởng bối.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Sảy Thai

“Thì ca, làm sao vậy?” Dận Trinh rất quan tâm hỏi: “Nhìn sắc mặt con có chút không được tốt, không phải là có chuyện gì phiền lòng chứ?”

Hoảng Thì cười khổ một cái, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng: “Không gạt Thập Tứ thúc, Hoàng ngạch nương trước đó vài ngày nhiễm cảm phong hàn, đến giờ vẫn còn chưa khỏe, trong lòng chất nhi thật sự là rất lo lắng.”

“Thì ca thật hiếu thuận” Dận Trinh khẽ cười khen một câu, đoạn nói: “Từ trước đến nay Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương phu thê tình thâm, nói vậy hiện tại cũng đang rất sốt ruột đúng không!”

“Đúng vậy a, đúng vậy ạ!!” lúc này, Hoảng Quân bên cạnh mở miệng nói: “Hoàng a mã hiện tại trở nên rất nóng tính, bắt bớ quát nạt đủ người, Thập Tứ thúc ngàn vạn lần nhớ phải trốn đi nha.” Đoạn thẳng bé bày ra dáng vẻ trông như ‘nghĩ lại mà phát run’.

“Hi hi, ai bảo Quân ca người ồn ào không cho Hoàng ngạch nương nghỉ ngơi...” bé nhất trong ba đứa, Hoảng Lịch lộ ra vẻ mặt nhìn có chút đặc ý, không chút lưu tình vạch trần nói: “Bị phạt cũng phải.”

“Người...”

Đương lúc mấy đứa nhóc bắt đầu náo loạn cãi cọ, tâm tình của Dận Trinh lại dần dập trầm xuống, nghe ý của chúng, Hoàng thượng hiện tại hẳn là rất tốt.

Dù sao “Kế hoạch” kia thật sự là có quá nhiều biến cố, cho nên ngay cả chính hắn cũng không xác định rốt cuộc có thành công hay không.

Hiện tại trong Viên Minh viên gió êm sóng lặng, Tử Cấm thành bên kia cũng không có chút gì khác thường, thật sự không giống như tình huống hoàng đế băng hà.

Nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, không được tận mắt thấy hoàng đế, hắn không cam lòng.

Đám anh em Hoảng Thì thấy Dận Trinh đang còn thất thần đứng đó, lén lút liếc nhìn nhau một cái, Hoảng Lịch bé nhất lập tức nói: “Thập Tứ thúc, hiếm khi có một chuyến đến Viên Minh viên, không bằng chúng con dẫn ngài đi dạo một vòng, cũng coi như chúng con làm chủ tiếp đãi thúc.”

Dận Trinh nghĩ cũng được, đợi qua vài canh giờ Thái hậu ngủ trưa dậy, mình gặp được ngách nường, ắt sẽ có thể biết được tin tức chuẩn xác nhất, liền gật đầu nói: “Được!”

Đám anh em Hoảng Thì liền dẫn hắn đi, đông du tây dạo, bất tri bất giác đã qua mấy canh giờ, lúc đó hắn nhiều lần ngỏ ý muốn đi thăm Thái hậu, nhưng đều nhận được tin là Thái hậu còn đang ngủ. Chút bất tri bất giác, sắc trời đã bắt đầu nhá nhem tối, Dận Trinh nhiều lần do dự cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể bất cam bất nguyện mà rời đi, nhưng suy nghĩ trong đầu kia lại bắt đầu nảy lên, hắn biết rõ, nếu như mình đến đây, Thái hậu không thể nào không gặp hắn, như vậy loại tình huống này có lẽ là...

Theo như tin tức của Bát ca, Tề phi ở hậu cung cũng chưa hồi cung!

Trong lòng Dận Trinh chợt cuộn cuộn nổi lên lửa nóng, gần như là lập tức phát giác bên trong có điều dị thường, hắn ngồi trên lưng ngựa nhanh chóng phi về kinh thành.

Ai ngờ, vừa chạy được mười dặm, đột nhiên mặt đất bị sụt xuống, Dận Trinh cả người lẫn ngựa, toàn bộ rơi xuống, hắn bản tính vũ dũng, lập tức đề thân, đạp lên lưng ngựa muốn nhảy ra, nhưng, mới vừa ló đầu ra từ trong bẫy, bất thành linh, sau đầu xẹt qua làn gió, lập tức có vật gì đó đập vào sau

ót hẳn, Dận Trinh ngay cả bị người nào tập kích cũng không biết, trước mắt tối sầm liền hôn mê bất tỉnh.

Điềm Nhi ngồi bên người Dận Chân, cầm tay hẳn thật chặt, trên mặt dần hiện vẻ kích động, vừa rồi nàng rõ ràng cảm giác được ngón tay của Dận Chân giật giật, ngay tại lúc nàng khẩn trương nín thở, một lát sau, Dận Chân quả nhiên chậm rãi mở hai mắt ra.

“Hoàng thượng...” Điềm Nhi kích động nước mắt chảy xuống, mừng đến mức vừa chảy nước mắt vừa không ngừng lẩm bẩm nói: “Ngài đã tỉnh, rốt cuộc đã tỉnh, hù chết thần thiếp rồi.”

“Khởi bầm nương nương, độc trong người Hoàng thượng căn bản đã loại trừ sạch.” Hứa thái y bầm báo: “Chỉ cần tĩnh tâm điều dưỡng hơn một tháng, là có thể kháng phục.”

Điềm Nhi nghe vậy lúc này mới yên tâm, như thế lại qua hai ngày, Dận Chân cơ bản đã có thể đứng dậy, tin tức “Hoàng hậu nương nương khỏi bệnh, Hoàng thượng lại một lần nữa để ý chuyện triều chính” vừa truyền ra, một ít người nào đó rục rịch muốn động lập tức xếp cờ im trống.

Ngày hôm đó, Dận Chân mới vừa uống thuốc xong. Tô Bồi Thịnh tiến vào bầm báo: “Thái hậu nương nương yêu cầu gặp Hoàng thượng.”

Đối với vấn đề không biết đã lặp lại bao nhiêu lần này, Điềm Nhi không chút do dự nói: “Nói vạn tuế gia bần chính sự, đợi có thời gian rảnh rồi sẽ đến thỉnh an Thái hậu nương nương.”

“Không cần!” lúc này, Dận Chân lại đột nhiên nói: “Trở về bầm lại với Hoàng ngạch nương, trầm lập tức đi qua thăm lão nhân gia bà.”

Điềm Nhi lo lắng nhìn gương mặt không chút biểu tình của trượng phu, khẽ gọi một tiếng: “Hoàng thượng...”

“Đã đến lúc kết thúc tất cả.” Trong giọng của Dận Chân tràn đầy băng hàn, rét lạnh không gì sánh được.

Điềm Nhi âm thầm thở dài một hơi.

Sau khi hay tin Dận Chân lát nữa liền sẽ tới, Thái hậu lập tức sai người tháo hết trâm thoa trên người, tóc tai rối loạn nằm trong chăn, làm ra dáng vẻ bệnh nặng lâu ngày.

Ước chừng sau nửa canh giờ, bên ngoài truyền đến tiếng thái giám cao giọng thông truyền: “Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá đáo ——.”

Dận Chân được Điềm Nhi nâng đỡ chậm rãi đi vào, liền thấy Thái hậu đang nằm trên giường hẹp đưa lưng về phía mình, đám cung nữ hầu hạ bên cạnh trong tay còn đang bưng bát thuốc đen ngòm bốc hơi nóng cuồn cuộn.

“Thái hậu nương nương, ngài mau nhìn xem là ai đến này?” Có một vị ma ma ở bên tai Thái hậu nhẹ giọng nói: “Là Hoàng thượng mà ngài ngày nhớ đêm mong a.”

Thái hậu cũng vẫn không để ý, vẫn làm như không nghe thấy gì.

“Hoàng thượng, nếu mẫu hậu đã ngủ rồi, không bằng chúng ta ngày khác lại đến thỉnh an đi!” Điềm Nhi nhỏ giọng nói.

Vừa nói xong, Thái hậu bên kia lập tức ‘từ từ’ tỉnh lại, bà nửa ngồi dậy, làm ra bộ dáng yếu ớt, nhìn hai vợ chồng Dận Chân đứng bên dưới, dùng giọng oán hận nói: “Hoàng thượng là đến xem ai gia chết chưa sao?”

Dận Chân ngồi trên ghế dựa Tô Bồi Thịnh dời tới, nhìn vẻ mặt đầy nanh ác của Thái hậu, chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn chán ghét, ngay cả liếc mắt một cái cũng không muốn nhìn.

Thái hậu liếc nhìn Dận Chân không nói không rằng, lửa giận đè nén mấy ngày liên tiếp lại bốc lên, bà cười lạnh nói: “A, Hoàng hậu bị bệnh người liền lòng nóng như lửa đốt, ngày ngày canh giữ bên giường. Ai gia bị bệnh người cũng làm như không nghe không thấy không đếm xỉa đến. Dận Chân a Dận Chân, đứa con bất hiếu như người, sao có thể làm hoàng đế, ai gia phải đem nhất cử nhất động của người, chiêu cáo thiên hạ!! Còn người con tiện nhân này ——” Thái hậu vẻ mặt vắn vẹo nhìn Điềm Nhi bên cạnh Dận Chân: “Dám sai người ta giam lỏng ai gia, ai gia muốn người ——.”

“Đủ rồi!” thấy Thái hậu càng nói càng quá phận, lúc này Dận Chân tức giận quát một tiếng, lạnh lùng nói: “Hoàng ngạch nương hà tất phải giả vờ, diễn mãi trò hề nhằm chán này nữa, trăm chỉ hỏi người một câu, tại sao Tần ma ma tự sát mà chết!”

Thái hậu nghe vậy sắc mặt biến đổi vài lần, bà liền bắt đầu bày ra thái độ đau thương yếu đuối, đơn giản cũng là bởi vì trong lòng đề khí không đủ, tưởng muốn giành được khí thế, chiếm được tiên cơ mà thôi, không ngờ Dận Chân lại không thèm đếm xỉa đến “Bệnh tình” của mình liền trực tiếp đi thẳng vào chuyện Tần ma ma.

“Bà ta tại sao tự sát ai gia sao có thể biết được?” dáng vẻ bệ vệ của Thái hậu yếu đi, trên mặt cũng hiện vẻ bối rối.

Dận Chân nghe vậy, không khỏi khép chặt hai mắt, đợi đến khi mở ra đã là một mảnh hàn quang: “Người đâu... dẫn người tới cho trẫm.”

Một lát sau, có ba người bị trói chặt được dẫn lên, Thái hậu vừa thấy một người trong đó, lúc này sắc mặt đại biến, kinh hô: “Trinh nhi!”

Ba người này chính là Thập Tứ a ca Dận Trinh, Niên Tiểu Điệp, cùng với Lý thị. Dận Trinh miệng bị bịt kín, toàn thân chật vật không chịu nổi quỳ ở nơi đó, khi hẩn nhìn thấy Thái hậu, toàn bộ vẻ mặt mới tươi tỉnh lên, càng không ngừng bắt đầu giãy dựa thân thể.

“Hoàng đế người muốn làm gì, có sao đối đãi với Trinh Nhi như vậy, hẩn đã phạm lỗi gì a, hẩn là đệ đệ ruột của người đó!” Thái hậu vừa gấp vừa giận, suýt nữa đã muốn té xỉu.

“Phạm lỗi gì?” Dận Chân cười lạnh một tiếng: “Hẩn không phạm lỗi, mà là phạm tội, tội hành thích vua!”

Lúc nói tới đây, ánh mắt Dận Chân âm trầm như có thể làm đông nước, cặp mắt gắt gao nhìn đệ đệ ruột của mình bên dưới.

“Không thể nào, không thể nào, hoàng đế người nhất định là nghĩ nhầm rồi, Trinh nhi làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, nhất định là người nghĩ nhầm rồi, là người nghĩ nhầm rồi.” trên mặt Thái hậu lộ vẻ hoang mang lo sợ, tràn đầy hết hoảng nói.

Dận Chân không muốn nói nhiều mỗi miệng, lập tức gọi người tuyên Hứa thái y vào.

“Trong hà bao này chứa một loại bột phấn từ một loại kỳ hoa Tây Vực mài chế mà thành, nó có một cái tên rất dễ nghe, tên là Miên miên.” Hứa thái y cung kính chỉ vào một chiếc hà bao màu đỏ trên khay nói: “Loại bột phấn này, bình thường đeo trên người, đối với người cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào, nhưng nếu là gặp phải rượu xương bồ, dù là chỉ một có một chút, cũng sẽ chuyển thành một loại xuân dược có tính đậm đặc, nếu là lại tăng thêm vị bạch nha nhi (mầm cây non), sẽ biến thành... một loại kịch độc” Hứa thái y nói: “Trong nước trà vạn tuế gia uống từ trước, đã bị người hạ nhựa của bạch nha nhi, vì thế hôm đó vừa ngủi được mùi phấn Miên miên kia mới có thể đột phát độc tính.”

“Thái hậu nương nương, túi thơm này chính là lấy được từ trên người Niên thái quý phi.” Tô Bồi Thịnh bên cạnh bấm báo.

Thái hậu nghe xong, trong lòng đánh thót một cái. Cơ hồ trong một khắc sau, liền làm ra vẻ phần nộ đến cực điểm, chỉ thấy bà vội nhào tới người Niên Tiểu Diệp, giơ tay liền đánh: “Người nữ nhân này, to gan lớn mật, ai gia đối đãi với người không tệ, người lại làm ra loại chuyện hành thích vua này.”

“Không không không... Ta không có, ta không có...” Bị nhốt rất nhiều ngày, lúc này trạng thái tinh thần của Niên Tiểu Diệp hiển nhiên rất cuồng loạn, chỉ thấy nàng lớn tiếng nói với Dận Chân: “Ta không muốn hại Hoàng thượng, ta yêu Hoàng thượng, ta, ta chỉ là muốn trở thành nữ nhân của hắn mà thôi... Dận Chân chàng hãy tin ta, hãy tin ta a!”

Nhìn Niên Tiểu Diệp quỳ bên chân mình, trên mặt Dận Chân một mảnh xanh mét, nhắc chân lên, một cước liền đá Niên Tiểu Diệp ngã xuống đất, tức giận nói: “Vô liêm sỉ.”

“Á ——” Niên Tiểu Diệp kêu thảm một tiếng, đột nhiên ôm lấy bụng mình, thống khổ co rúm lại trên mặt đất. Chỉ thấy, lũ lũ vết máu từ hạ thân ra chảy ra, hai mắt Dận Chân chột ngưng tị.

“Hứa thái y.” Điềm Nhi kêu một tiếng.

“Dạ!”

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Niên thái quý phi, nàng đây là sảy thai.”

Lời này vừa nói ra, cả phòng đều lặng ngắt như tờ.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Xử Trí

Điền Nhi không cách nào khống chế đem tầm mắt của mình phóng về phía Dận Chân, nhận được một cái trừng mắt hung dữ của nam nhân nhìn lại, nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm. Rồi sau đó trong đầu lại dâng lên một ý niệm hoàn toàn vô lý, đứa bé của Niên Tiểu Điệp sẽ không phải là của...

“Cứu ta, mau cứu ta!” Đại khái cũng nghe được lời thái y nói, đã đau đớn đến nửa tỉnh nửa mê, Niên Tiểu Điệp đột nhiên với tay hướng về phía Thập Tứ a ca: “Dận Trinh, mau cứu ta, mau cứu ta, đây là con của người a, mau cứu ta.”

Thập Tứ a ca Dận Trinh hai con người mắt chột căng cứng, nhìn Niên Tiểu Điệp co quắp nằm dưới đất, bên chân tụ lại một vũng máu tươi, hăn thanh âm lạnh như băng nói: “Niên thái quý phi đầu óc thật không tỉnh táo, cư nhiên dám làm vậy bản bản quận vương, thật sự là tội đáng muôn chết.”

“Không sai!” Bên kia Thái hậu vội nói theo: “Nàng ta bất trung với tiên đế, dâm loạn trong hậu cung, nên loạn côn đánh chết, người đâu, lập tức lôi tiệt nhân này...”

“Thái hậu cần gì phải gấp gáp.” bên kia Dận Chân liếc nhìn đệ đệ bên dưới sắc mặt tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, hăn trầm giọng nói: “Cũng phải tìm ra tên nam nhân kia cả gan dám quyến rũ tiên hoàng ngự phi, làm loạn huyết mạch hoàng gia mới phải, trẫm nói đúng không, Thập Tứ đệ?”

Thập Tứ a ca Dận Trinh đầu cúi gằm, trên mặt không còn khí khái hăng hái của thuở nào, chỉ thấy trong ánh mắt nhìn ca ca ruột của hăn, ngập đầy oán hận không gì sánh được.

Mà ánh mắt như thế, càng làm cho Dận Chân thêm phần nộ, nỗi hận thiếu chút nữa bị mất mạng gộp chung với oán hận chất chứa từ ngày xưa đồng loạt xông lên tận não, chỉ nghe hấn gấn từng từ từng chữ, niết qua kẽ răng, nói: “Trăm hôm nay sẽ cho người chết được minh bạch.”

Ngay lúc này, lại có một người bị dẫn vào, nhưng lại là một nha hoàn xinh xắn mặc phấn y, nàng phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu, khóc nói: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng a!”

Nhác thấy nha hoàn này, Thập Tứ a ca biến sắc.

“Người là người phương nào?” Dận Chân mặt không đổi hỏi.

“Nô, nô tỳ, tên là Tử Uyên, là thiếp thân cung nữ của Niên thái quý phi nương nương.”

“Nga? Nếu là thiếp thân cung nữ, vậy đối với những chuyện của chủ tử người hẳn là biết rất rõ ràng.” Dận Chân chột trừng mắt: “Còn không mau thành thật kể lại cho trẫm.”

“Dạ, dạ!” Tử Uyên nơm nớp lo sợ trả lời: “Chủ tử ở tại trong một thiên điện của Vĩnh Hòa cung, mỗi lần Tuân Quận vương đến thăm Thái hậu, đều sẽ kín đáo lén gặp riêng chủ tử, việc này không chỉ riêng nô tỳ biết, Tần ma ma bên người Thái hậu nương nương cùng với vài cung nữ hầu hạ gần người cũng đều biết ạ.”

“Việc này đã có bao lâu?”

“Từ hơn nửa năm trước đã có...”

“Thuốc ở trên người Niên thị từ đâu mà có?”

“Là, là Tần ma ma lén đưa cho chủ tử ạ.”

Thái hậu nghe đến đó hai chân đã mềm nhũn, ngã ngời bệt dưới đất, trên mặt tràn đầy thần sắc không thể tin được: “Làm sao có thể, làm sao có thể, Tần ma ma sao có thể làm ra chuyện như vậy, uống cho ai gia đã tìn nhiệm bà ta như vậy...”

“Hoàng ngạch nương cho bà ta là trung tỳ sao?” Dận Chân cười khẩy một tiếng: “Trẫm nói thật cho ngài biết, lão ma ma kia chẳng qua là một con cờ người khác xếp đặt vào bên cạnh ngài thôi.”

Thái hậu nghe xong sắc mặt trắng bệch một mảnh, hét lên the thé: “Là ai, ai sai sử bà ta? Hoàng đế người nói cho ai gia ai là người giết dây bà ta?”

“Vấn đề này, Hoàng ngạch nương không trực tiếp hỏi Thập Tứ đệ một chút sao, trong lòng hần hần là rõ ràng nhất a!”

Đối mặt với hai mắt đầy chất vấn của mẫu thân, Thập Tứ a ca trông chật vật không chịu nổi, ngay lúc này, được Hứa thái y thi châm tạm thời cầm máu, Niên Tiểu Diệp yếu ớt mở mắt, nàng nhìn Dận Trinh quỳ ở nơi đó, sắc mặt đột nhiên hiện vẻ kích động, chỉ nghe nàng dùng cổ họng khàn khàn, thều thào nói: “Dận Trinh, người lợi dụng ta?”

Như con bọ bị vướng vào mạng nhện, có giầy dựa thế nào cũng chẳng ăn thua, Thập Tứ a ca ngược lại trở nên thản nhiên, chỉ nghe hần trào phúng nói: “Không phải người vẫn luôn muốn trở thành nữ nhân của Tứ ca sao, ta cho người cơ hội này, người nên cảm kích ta mới phải a.”

“Dận Trinh, người, không phải người yêu ta sao?” Niên Tiểu Diệp mở to đôi mắt đẹp, tràn đầy không thể tin hỏi, trong lòng nàng, Thập Tứ a ca sớm đã bị mình làm cho mê muội đầu óc rồi, hần là bề tôi quy thuận dưới váy mình, nên ngoan ngoãn phục tùng mình mới đúng a.

Dận Trinh nghe vậy lại bật cười lớn, trong ánh mắt nhìn Niên Tiểu Diệp toát ra vẻ oán hận: “Tiện nhân như người mà cũng có mặt mũi nói yêu, ta từng thích người như vậy, nhưng còn người, từ đầu đến cuối trong lòng

cũng chỉ có người đàn ông này, không sai, là ta sai Tần ma ma đưa Miên miên cho người, Trùng Dương yển ở Viên Minh viên thật là một cơ hội tốt, xem đi, người quả nhiên không nhận được mà sử dụng, hừ, chỉ tiếc, loại nữ nhân ai cũng có thể làm chồng như người, cho dù có cởi hết xiêm y, người đàn ông này cũng không muốn liếc mắt nhìn đúng không, ha ha ha ha...”

Niên Tiểu Điệp mặt mày trắng bệch một mảnh, nàng gắt gao ôm bụng mình, thống khổ hướng tới Thập Tứ a ca hô: “Nhưng ta mang thai đứa con của người...”

Dận Trinh lạnh lùng nhìn một đống vết máu dưới thân Niên Tiểu Điệp, âm lãnh nói: “Cho nên người mới khẩn cấp muốn bò lên giường hoàng đế.”

“Tứ ca.” hăn ngẩng đầu nhìn Dận Trinh, lạnh lùng nói: “Việc đã đến nước này, bất quá thắng làm vua thua làm giặc thôi, người tư thông cùng Niên Tiểu Điệp là ta, mua chuộc nô tài ngự thiện phòng, mỗi ngày nhỏ nhựa bạch nha vào trong nước trà người uống cũng là ta, hôm nay ta đã nói hết ra đây, muốn đánh muốn giết, muốn làm gì cũng được, Dận Trinh ta đây tuyệt không chút nhân mào.”

“Được!” Dận Chân nghe vậy quả nhiên đại nộ, lại từ trong tay áo lấy ra một thanh đoản kiếm, liền muốn đâm về phía Thập Tứ a ca trên đất.

“Đừng ——” hai tiếng thét chói tai đồng thời vang lên.

Thái hậu bổ nhào trước người Thập Tứ a ca, ôm ghì lấy đầu nhi tử.

Điền Nhi cũng đồng dạng dán tới sát bên người Dận Trinh, gắt gao ôm chặt thắt lưng hăn.

“Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận!!” cảm thụ được nộ ý sôi trào truyền tới từ trên người trượng phu, Điền Nhi sợ hăn thật sự sẽ tự tay giết Thập Tứ a ca. Cho dù người kia thật sự tội đáng chết vạn lần, cũng không thể để tay hăn bị vấy bẩn.

“Ai dám động đến nhi tử của ai gia.” Thái hậu quát to một tiếng, như con sư tử mẹ bị chọc giận, hung ác gào thét: “Ai dám động đến Trinh Nhi của ta... Ta sẽ giết hẳn, ta sẽ giết hẳn...”

“Ngạch nương...” Thập Tứ a ca hô to một tiếng, nhào vào trong lòng Thái hậu, khóc rống nói: “Là nhi tử vô dụng, không thể cho ngài vinh quang nên có, không thể cho ngài được an hưởng tuổi già, không thể để cho ngài được trút oán hận trong lòng, ô ô... nhi tử của ngài không bằng nhi tử có ngạch nương là Đồng Hoàng hậu, Trinh Nhi có lỗi với ngài.”

“Không, không, không, Trinh Nhi của ta là nhi tử tốt nhất thế giới.” Thái hậu khóc đến thương khí chưa kịp đến hạ khí (không kịp thở): “Ta cho dù có liều cái mạng này, cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn con!”

“Dận Chân!” Thái hậu mặt đầy nước mắt quát: “Nếu người không tha cho Trinh Nhi, ngày hôm nay, cứ đưa mẹ con chúng ta cùng nhau đến hoàng tuyền đi.”

Dận Chân bệnh nặng mới khỏi, thân thể vốn suy yếu, nghe được những lời này lại vừa phẫn nộ vừa bi thương đến kinh hoàng.

Mẫu thân ruột thịt không chút nào quan tâm mình suýt bị độc chết, chỉ một lòng một ý che chở tiểu nhi tử, việc này muốn Dận Chân làm sao chịu nổi, lại muốn hẳn phải phản ứng như thế nào.

“Thái hậu ngài không nên nói nữa!” Điềm Nhi vừa ôm chặt Dận Chân, vừa mặt mày xanh mét tức giận nói: “Là Thập Tứ a ca hẳn muốn giết Hoàng thượng a, Hoàng thượng cũng là nhi tử của ngài mà, tại sao bà không hề có một chút đau lòng chứ?”

“Không, không, không, hẳn không phải là con ta, hẳn là con trai của Đồng chủ tử...” trên mặt Thái hậu xuất hiện nụ cười kỳ quái, sắc mặt chột nòng đỏ lên, đột nhiên phun ra một búng máu tươi, choáng váng té xỉu.

“Ngạch nương...” Thập Tứ a ca kinh hô một tiếng, ngay cả Dận Chân cũng biến sắc.

Tất cả mọi chuyện sau đó, gần như đều trải qua trong một phen rối ren hỗn độn, Thập Tứ a ca bị Dận Chân hạ chỉ, tức khắc cắt đi hàm Quận vương, giáng xuống làm tôn thất nhàn tản, đồng thời tức khắc bị trục xuất khỏi kinh thành, đến Tuân Hóa canh giữ tâm lãng của các Tiên hoàng. Còn Niên Tiểu Diệp, đưa bé trong bụng rồi cuộc không giữ được, sau khi sảy thai, cũng không biết bị kích động điều gì, cả người si si ngốc ngốc, thường xuyên thốt ra mấy lời không ai hiểu được. Về phần Thái hậu, từ sau khi phun ra một búng máu kia, cả người tựa hồ như nháy mắt già đi mấy chục tuổi, thân thể hư nhược đến mức không thể bước xuống giường.

Lại qua mấy ngày, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đích thân đưa Thái hậu nương nương bị bệnh hồi kinh, lại ngày đêm túc trực hầu hạ trong Vĩnh Hòa cung, hành động hiếu đạo này, rất được chúng nhân trong triều tán dương.

Nghe mùi thuốc Đông y buồn nôn từ trong chén thuốc trong tay, Điem Nhi cầm muỗng bạc, từng chút từng chút bón vào miệng Thái hậu, cái khó là hiện tại bà ta lúc tỉnh thì ít lúc mê thì nhiều, nước thuốc căn bản không đút vào được bao nhiêu.

“Tình huống của Thái hậu sao rồi?” Dận Chân đứng sau lưng Điem Nhi, mặt không biểu tình hỏi. Mấy thái y hầu hạ bên dưới, người nào người nấy ông nhìn tôi tôi nhìn ông, bộ dáng ập a ập úng, có lời khó nói, Dận Chân nhất thời đại nộ, quát: “Nói!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng.” Hứa thái y run rẩy đi ra trước, lên tiếng nói: “Thái hậu nương nương đã... đã là mặt trời sắp khuất bóng, ngưng máu ngày hôm đó chính là khí huyết tích tụ trong lòng, chúng thần vô dụng, vô pháp y trị cho Thái hậu nương nương.”

Dận Chân nghe vậy, gắt gao nhắm hai mắt lại, hai tay ở nơi không người nhìn thấy, hơi run rẩy.

Ai ngờ Hứa thái y lại nói tiếp: “Còn có, còn có một chuyện muốn khai tấu Hoàng thượng, thần phát hiện Thái hậu nương nương hình như dùng một loại thuốc nào đó trong nhiều năm, thứ này đã kích thích lớn đến huyết khiếu trong đầu...”

Dận Chân nghe vậy siết chặt năm tay, nghiêng răng nói: “Thuốc kia sẽ gây nên hậu quả gì?”

“Tương tự với ngũ thạch tán, người uống vào, cảm xúc sẽ lên xuống đặc biệt mạnh mẽ, dễ buồn dễ giận, dùng lâu thành nghiện.”

Dận Chân hơi thở phập phồng, sau một lúc lâu, nhắm mắt hỏi: “Thái hậu còn có bao nhiêu thời gian?”

“Tâm mạch đã tổn thương, nhiều nhất... còn có ba ngày.”

Những ngày tiếp theo, Điem Nhi cực nhọc cả ngày cả đêm dốc lòng chăm sóc Thái hậu, Dận Chân thì vẫn luôn ngồi một góc trong phòng, trầm mặc nhìn Thái hậu hôn mê, cứ lẳng lặng như vậy, không hề nói một lời nào.

Mỗi khi như vậy, Điem Nhi luôn có thể cảm giác được một nỗi bi thương khôn kể.

Mẫu không giống mẫu, tử không giống tử, huynh không giống huynh, đệ không giống đệ.

Những người như họ dù được sinh ra trong nhà Thiên gia thì có thể nào, kết quả có lẽ còn không bằng chúng bình dân bách tính.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Thái Hậu Qua Đời

Như lời Hứa thái y đã nói, vào một buổi tối ba ngày sau, Thái hậu đã đến thời khắc hấp hối, Dận Chân cùng Điem Nhi đều canh giữ ở bên người bà, cùng chờ đợi thời khắc cuối cùng kia đến.

Vĩnh Hòa cung, vắng lặng như tờ, không hề có một chút tiếng động, không biết qua bao lâu, Thái hậu mở mắt ra, Dận Chân cùng Điem Nhi đều biết đây chính là hồi quang phản chiếu.

Cho dù trong lòng đã từng oán hận cỡ nào, vào thời khắc này, Dận Chân vẫn không thể tránh khỏi bi thương nồng đậm.

“Dận Chân...” Thái hậu chật vật quay đầu, hai mắt nhìn trường tử.

“Là ta, ngạch nương, là ta...” Dận Chân cũng không rõ ràng, Thái hậu kêu là Dận Chân hay là Dận Trinh, hẩn chỉ từng tiếng từng tiếng đáp lời.

Trên gương mặt xám trắng của Thái hậu, hiện ra một nụ cười ôn nhu, trông bà như lâm vào trong hồi ức gì đó, lẩm nhẩm nói: “Dận Chân con ta, con ta... Không! Không! Không phải của ta... là của chủ tử...” Thái hậu đột nhiên kích động, hai mắt bà trợn to, một hàng nước mắt từ trong bờ mi không ngừng trào ra: “Chủ tử, là nô tỳ có lỗi với ngài, nô tỳ đã bò lên giường vạn tuế gia, nô tỳ đã phản bội ngài... Ô ô... Chủ tử, chủ tử, nô tỳ biết ngài mất đi tiểu cách cách, nô tỳ biết ngài cũng không thể sinh dục, ... không sao cả, không sao cả, nô tỳ nguyện ý sinh thay ngài... Dận Chân, Dận Chân nó sẽ là con của ngài, nhưng mà, nhưng mà...” gương mặt Đức phi đột nhiên vụn vụn một cách quý dị: “Nhưng mà nó đã hại chết ngài, nó đã hại chết ngài...”

Dận Chân nghe vậy gương mặt vụt một cái, giảm xuống trắng bệch. Cả người lão đảo lui về sau mấy bước.

“Không tha thứ... Nô tỳ tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nó... Tiểu thư, tiểu thư... Phương Nhi muốn đi tìm ngài, Phương Nhi kiếp sau, kiếp sau sau nữa... đều muốn hầu hạ ngài...” hào quang trong đôi mắt Đức phi âm ảm tắt dần...

“Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, có ai không mau cứu tôi với...”

“Dừng tay...”

“Bị mẹ kế ngược đãi sao? Thật đáng thương... về sau liền đến phủ chúng ta đi... từ nay về sau, Phương Nhi chính là tên của người...”

“Tiểu thư, người là người tốt nhất với Phương Nhi trên thế giới này, cả đời Phương Nhi đều muốn hầu hạ ngài...”

“Hài tử ngốc...”

Đức phi nhắm hai mắt lại, bà đã đi rồi.

Điềm Nhi vội vàng đỡ lấy Dận Chân mặt mày tái nhợt, nháy mắt với Hứa thái y.

Hứa thái y nuốt nước bọt, nơm nớp lo sợ đi đến bên giường, sờ mạch Thái hậu, một lát sau, chột quỳ rạp xuống đất, dùng thanh âm tê tâm liệt phế kêu khóc nói: “Thái hậu nương nương quy thiên rồi!”

Dường như ứng lại những lời này, ngoài cửa điện từng tiếng từng tiếng hô to ‘Thái hậu nương nương quy thiên’ vang vọng toàn bộ Tử Cấm thành, không bao lâu sau, tiếng chuông trỗi lên, vô số người quỳ rạp xuống đất, trong đêm đã được định trước này thế nào cũng là một đêm trắng vang đầy tiếng khóc.

Nửa tháng sau.

Chung Thúy cung.

Chung Thúy cung là cung đứng đầu ở Tây lục cung, kể từ sau khi triều Đại Thanh kiến lập, vẫn luôn là nơi ở của tần phi hậu cung của hoàng đế, mà hiện tại ở lại trong đó chính là Nghi phi của hoàng đế đời trước, nay chính là Nghi thái phi.

Điềm Nhi đứng hình ngay lập tức, nhìn Nghi phi quỳ trên mặt đất, trên mặt là vẻ khó tin, nàng thế nào cũng không ngờ tới, người đứng sau Tần ma ma lại là bà ta.

“Nếu Hoàng thượng đã biết cả rồi, vậy bốn cung cũng không còn gì để nói.” Trên gương mặt đã từng diễm lệ của Nghi thái phi tất cả đều là loang lỗ nụ cười lạnh: “Toàn bộ đều tùy người thống khoái!”

Dận Chân ngồi trên ngự tọa cao cao, trên mặt không thấy rõ bi hỉ, chỉ thấy trong hai tròng mắt nhìn Nghi thái phi có nhàn nhạt sát ý.

“Tại sao...” đây là lời Điềm Nhi hỏi.

Nàng thật sự không hiểu, tại sao Nghi thái phi làm như vậy? Bà ta cho dù không để ý đến mình, cũng phải nghĩ đến Ngũ a ca cùng Cửu a ca chứ! Không đúng! Điềm Nhi trợn to hai mắt, chẳng lẽ là...

Đối với điều nghi hoặc của Điềm Nhi, Nghi thái phi cười khẩy hai tiếng, hoàn toàn không có ý trả lời.

Ngược lại Dận Chân vào lúc này mở miệng nói: “Người cho là Lão Thập Tứ không nói ra, trăm liền hoàn toàn không biết sao? ... Đứng sau lưng hăn, bày mưu tính kế cho hăn, nói cho hăn biết cách dùng Miên miên là ai?” Nhắc tới người nọ, sắc mặt của Dận Chân không thể khống chế mà vặn vẹo một chút: “Dận Tự!!”

Giờ khắc này, trong đầu Điem Nhi xông lên cảm giác bùng tình đại ngộ.

Từ việc ngôi vị hoàng đế của Dận Chân càng vững chắc và đối với đám người Bát a ca chèn ép không chút lưu tình, bức Dận Tự không thể không ‘chó cùng rút giậu’, ra bước hiểm chiêu này, nếu thành sẽ là thay triều hoán đại (thay vua), ở trong mắt hãn bất kể là ai ngồi trên cái ghế long ý kia đều tốt hơn Dận Chân. Nếu là bại, lấy tính khí của Thập Tứ a ca nhất định sẽ không khai hãn ra, hãn không bị người khác bắt được nhược điểm, càng an toàn hơn nhiều. Cho nên trước đó hãn gợi ý Dận Trinh lợi dụng Niên Tiểu Diệp, rồi sau đó lại thông qua quan hệ với Cửu a ca, thuyết phục Nghi thái phi vận dụng quân cờ đã ẩn giấu bên người Thái hậu nhiều năm...

Điem Nhi hít một hơi lạnh, nghĩ, kế hoạch này tuy có trăm ngàn chỗ hở, nhưng thắng ở chỗ là đánh bất ngờ.

Nếu không phải bữa tiệc Trùng Dương yến hôm đó, Tiểu Hi Tử báo lại, nói Tề phi hành tung khác thường, nàng cũng sẽ không vội vội vàng vàng chạy đến hậu điện, từ đó bắt gặp trường hợp kia, giảm bớt hàm lượng độc tố Dận Chân hút vào.

Nghe hãn nhắc tới hai chữ “Dận Tự”, sắc mặt Nghi thái phi trắng bệch một mảnh, không còn vẻ kiên cường như vừa rồi, mềm oặt ngã ngồi trên đất. Dận Chân không muốn tiếp tục nhìn nữ nhân này nữa, nhắc chân lên liền bước ra ngoài.

“Trẫm sẽ chiếu cố Ngũ đệ cùng Cửu đệ thật tốt...” ngừng lại trước cửa, thanh âm của Dận Chân rét lạnh như băng hàn vang lên: “Nghi thái phi thân nhiễm trọng tật, vẫn nên tĩnh dưỡng cho tốt đi.”

Điem Nhi nhìn Nghi Thái phi thất hồn lạc phách một lần cuối cùng, đoạn nhắc chân đuổi theo.

Cứ thế, ba ngày qua đi, ngự phi của Khang Hy đế, Nghi thái phi nương nương qua đời vì bạo bệnh tại Chung Thúy cung, trong chuyện này còn có

một người bị liên lụy, chính là Tề phi Lý thị, ngày hôm đó, nàng ta vốn có nuôi lòng quyến rũ hoàng đế, trong người cũng giấu thứ ám muội, nhưng bởi vì sợ hãi vào phút chót, thêm vào đó là bị Dận Chân không chút lưu tình quát tháo, vì thế hoảng hồn, mới vội vàng mà chạy. Bây giờ cũng khó thoát khỏi trừng phạt, bị tước đi phi vị, biếm vào lãnh cung. Mà cơ phần nộ lôi đình của Dận Chân, cũng chỉ vừa mới bắt đầu...

Ung Chính năm thứ ba, ngày 28/7, Dận Đường bị cách tước hiệu bối tử.

Ung Chính năm thứ ba, ngày 5/11, Tông Nhân Phủ dâng tấu nghị, chấp thuận khai trừ Dận Tự khỏi tước Vương, triệt xuất tá lĩnh. (tên một chức vụ thuộc Chính tứ phẩm)

Ung Chính năm thứ ba, ngày 21/12, lệnh cho mỗi Kỳ phái một số lượng binh mã canh giữ phòng thủ chung quanh phủ Dận Tự, lại lệnh cho tam Kỳ nội thị vệ mỗi ngày phái ra bốn người, đi theo Dận Tự xuất nhập hành tẩu, trên danh nghĩa là tùy theo, nhưng thật ra là giám thị.

Ung Chính năm thứ tư, ngày mồng bốn tháng giêng, Dận Đường bị nghị tội vì dùng mật ngữ liên lạc với Tử Thông.

Ung Chính năm thứ tư, ngày mồng năm tháng giêng, Dận Tự, Dận Đường cùng Tô Nỗ, Ngô Nhĩ Chiêm bị cách đi Hoàng đài tử (con cháu vua chúa), xoá tên trong Tông Nhân Phủ.

Ung Chính năm thứ tư, ngày 28 tháng giêng, cách đi “đích phúc tấn” của vợ Dận Tự, hưu về nhà mẹ.

Ung Chính năm thứ tư, ngày mùng 7/2, giam cầm Dận Tự, nhốt lại trong Tông Nhân Phủ, vây trúc tường cao, cho lưu lại hai thái giám bên người.

Ung Chính năm thứ tư, ngày mồng 4/3, lệnh cho Dận Tự, Dận Đường cải danh, chỉ dụ viết: Các người nhân tiện hành văn sở tông, đem tên của Dận Đường cùng tên con cháu cho y tự đặt; tên của Dận Tự cùng con hãn

do tự hấn đặt; Dận Tự bị cải danh thành “A kỳ na” (tiếng hán là cầu), cải danh con trai hấn Hoằng Trú là “Bồ Tát Bảo” ; ngày 14/5, đem Dận Đường đổi tên là “Tắc Tư Hắc”. (tiếng hán là heo)

Ung Chính năm thứ tư, ngày 17/5, Ung Chính triệu kiến chư vương đại thần, dùng trường thiên chỉ dụ (chỉ dụ dài cả ngàn từ), liệt kê tội trạng của đám người Dận Tự, Dận Đường, Dận Trinh.

Ung Chính năm thứ tư, ngày mùng 1/6, Ung Chính đem tội trạng của đám Dận Tự, Dận Đường, Dận Trinh bố cáo cả nước, tấu nghị tội trạng của Dận Tự bốn mươi khoản, nghị tội trạng Dận Đường hai mươi tám khoản, nghị tội trạng của Dận Trinh mười bốn khoản.

Ngày 27/8 cùng năm, Dận Đường vì đi tả chết tại Bảo Định. Sau đó không lâu, ngày mùng 8/9, Dận Tự cũng vì bệnh nôn mửa mà chết tại nơi bị giam cầm.

Giữa đêm mùa thu, bầu trời đầy sao, từng đợt gió mát dịu nhẹ, hiu hiu thổi ám hương lưu động vấn vương cả phòng, một thoáng làm lòng người mê mẩn. Điem Nhi cảm giác được hai bàn tay phủ trên bờ vai mình, không khỏi khẽ mỉm cười, quay người lại, chui vào trong lồng ngực kia.

Lồng ngực Dận Chân rung rung, hình như là tiếng cười truyền đến, mặc dù Điem Nhi không biết hẳn cười điều gì, nhưng đoán được mười phần là có liên quan đến mình. Hai vợ chồng vượt ve nửa ngày, Dận Chân bỗng nhiên mở miệng nói tới một chuyện: “Hoằng Đán năm nay cũng đã mười bốn tuổi, nên đến lúc nạp đích phúc tấn rồi.”

Đối với chuyện này, Điem Nhi tất nhiên là không hề có ý kiến, chuyện này từ mấy năm trước nàng đã bắt đầu để ý, có điều Hoằng Đán là trưởng tử của Dận Chân, mặc dù còn chưa chính thức được phong Thái tử, nhưng tất cả mọi người đối với việc thăng bé sẽ kế thừa ngôi báu, trong lòng đều

biết rõ. Cho nên đích phúc tấn này, không phải là chuyện Điem Nhi mẫu thân này có thể quyết định, tất cả đều phải xem ý tứ Dận Chân.

“Không biết Hoàng thượng nhìn trúng cách cách nhà ai?”

“Việc này không vội!” Dận Chân trầm giọng nói: “Đợi sau khi kết thúc đợt tuyển tú này...”

Nghe thấy hai chữ “tuyển tú”, gương mặt Điem Nhi lập tức trương dài ra, cũng không chui vào trong lòng ai đó nữa, vắn vẹo thân mình xoay cái ót ra ngoài.

Dận Chân bỏ sắc mặt xuống, hừ nói: “Nhi tử cũng sắp thành thân rồi, sao còn giở loại tiểu tính tình này nữa!”

Điem Nhi cứng cổ nhất định không lên tiếng.

Sau một lúc lâu, Dận Chân bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, trăm cũng đã sủng nàng nhiều năm như vậy rồi, có tiếp tục sủng cũng chẳng sao.”

Tấm lưng tuyết trắng của Điem Nhi cứng đờ, sau một lúc lâu, mới lẽ mà lẽ mề quay lại, lấp bắp nói: “Thần, thần thiếp không có ý đó...”

Nhìn thê tử ngoài miệng nói không có ý đó, nhưng mà khóe miệng lại vênh lên thật cao, Dận Chân thật sự không biết đến tột cùng mình bị trúng ma chướng gì, đã mười mấy năm nhưng thật sự chỉ thủ một mình nàng, ngay cả bây giờ quay đầu ngẫm lại, cũng hơi cảm thấy không thể tin được.

Thân mình nhỏ đầy đặn của Điem Nhi mình nhắm thẳng trên người nam nhân mà cọ xát, nom dáng vẻ lấy lòng của nàng, Dận Chân không khỏi lắc đầu cười, bỏ đi, bỏ đi, đời này cứ sống như vậy thôi.

Cũng đã rất tốt rồi.

Như thế, Ung Chính năm thứ năm, ngày mùng 10/3, hoàng thất Mãn Thanh lại một lần nữa bắt đầu kỳ tuyển tú mới.

Nhưng điều khiến cho chúng triều thần thất vọng là, lần này, Hoàng thượng vẫn không có ý định sung nạp hậu cung, bất quá cũng chỉ định tiểu thư đích xuất (con vợ cả) nhà Phú Sát, làm đích phúc tấn của Đại a ca Hoảng Đán.

Ngày đại hi được định vào năm sau.

Cảm tạ trời đất, sau nhiều năm, rốt cuộc hoàng gia cũng có hi sự rồi.

Chúng đại thần vỗ tay chúc mừng, một khi Đại a ca thành thân, đó là dấu hiệu chính thức trưởng thành, có thể tham dự việc triều chính.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Điệp Vong

“Ngạch nương có thích không?”

Điềm Nhi nhìn cái đồng hồ quả lắc cao bằng một người lớn trước mắt, không khỏi yêu thích nhìn ngắm một chút, cười hỏi: “Lại lôi được từ đâu ra vậy?”

Hoảng Lịch đặc ý nhướn mày, cũng không trả lời vấn đề của mẫu thân, chỉ nói: “Ngạch nương thích là tốt rồi, đợi lát nữa bảo Tiểu Hỉ Tử tìm chỗ kê, để cho ngạch nương tùy thời tùy chỗ đều có thể nhìn thấy!”

“Con thằng bé này từ nhỏ đã thích mấy thứ đồ của người Tây phương.”
Điềm Nhi nhìn hấn, cười nói: “Cẩn thận lại bị a mã con thuyết giáo.”

Hoảng Lịch bày ra sắc mặt ‘con mới không sợ’, dương dương đặc ý nói: “Ngạch nương chờ xem, một ngày nào đó nhi tử sẽ đích thân đi đến bên kia đại dương nhìn xem...”

Đối với hùng tâm tráng chí của nhi tử, Điềm Nhi nhướn mày không bình luận, hiện tại Đại Thanh thực hiện ‘hải cấm’, Hoảng Lịch muốn “xuất ngoại” ha ha, chỉ có thể đợi mà thôi.

Hai mẹ con cười nói một lúc, Điềm Nhi mới liếc hấn hỏi: “Nói đi, lại có chuyện gì muốn tới cầu Bồn cung?”

Hoảng Lịch ngượng ngùng vắn vẹo vài cái, bị ánh mắt hồi thúc của mẫu thân, rồi mới lên tiếng: “Kỳ thật không phải chuyện của con, là chuyện của Nhị thập cửu thúc...”

Điềm Nhi nghe vậy không khỏi sửng sốt.

“Ngạch nương cũng biết, con và Dận Sướng giao tình vô cùng tốt...”
Hoảng Lịch lấp bắp nói: “Thúc ấy nghe nói ngạch nương bệnh nặng, có khả năng là sắp không qua khỏi, cho nên muốn cầu ngài mở một mặt lưới*, cho phép thúc ấy gặp mặt một lần.”

(*mở một mặt lưới: thành ngữ, xin khoan dung mở một lối thoát)

Đối với chuyện Niên Tiểu Diệp bệnh nặng, Điem Nhi cũng có nghe thấy, thân là một trong những người chủ yếu gây ra trận phong ba mấy năm trước, Niên Tiểu Diệp tất nhiên cũng không dễ dàng được bỏ qua, chẳng qua xuất phát từ suy tính nào đó, Dận Chân cũng không lập tức lấy mạng của nàng, hơn nữa khi đó tinh thần của nàng dường như xuất hiện bệnh xấu gì đó, sau cùng kết quả cũng chỉ bị giam cầm mà thôi.

Đương nhiên, nguyên nhân Điem Nhi lại có thể nhớ rõ như vậy, là vì mấy ngày trước, có người bẩm báo lại, Niên Tiểu Diệp điên cuồng yêu cầu gặp nàng, Điem Nhi thân là Hoàng hậu sao có thể đi gặp một kẻ điên điên khùng khùng, tâm thần không tỉnh táo được, tất nhiên yêu cầu này hoàn toàn bị bỏ qua.

“Ngạch nương!” thấy Điem Nhi lâm vào trầm tư, Hoảng Lịch không khỏi có chút gấp gáp kêu một tiếng, hăn cũng đã bảo đảm với Dận Sướng nhất định sẽ cầu xin được ý chỉ.

“Được rồi!” thấy nhi tử vẻ mặt nóng vội, Điem Nhi không khỏi gật đầu: “Một lát nữa bảo Phi Thúy cầm Phượng chỉ của bốn cung, dẫn Thập cửu đệ đi thăm ngạch nương của đệ ấy đi.”

“Nhi tử thay mặt Dận Sướng tạ ơn Hoàng ngạch nương.” Hoảng Lịch hết sức vui mừng nói.

“Thế nào, thế nào rồi?” Hoảng Lịch vừa ra khỏi Khôn Ninh cung, không bao lâu, đã bị một người chờ ở đó từ sớm ngăn lại, đó là một tiểu nam hài

tuổi đã **, dáng dấp trông thập phần nhã nhặn, kéo tay áo Hoàng Lịch, ngay tại chỗ luôn miệng hỏi.

(** : chỗ này tác giả để vậy, theo mình nghĩ có lẽ là tuổi gần phát dục, vì bị dính chữ “dục” nên mới bị mất chữ, có lẽ vậy, dù sao tuổi cũng xấp xỉ Hoàng Lịch thôi)

“Nói bằng thừa, bản a ca đã ra tay, tất nhiên là mã đáo thành công rồi.” Hoàng Lịch như con gà trống choai choai, kiêu ngạo giương cổ lên.

Dận Sướng nghe vậy trên mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng vừa nghĩ, sắp được nhìn thấy thân mẫu đã lâu không gặp, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ không khỏi xuất hiện vẻ u buồn.

Hoàng Lịch thấy vậy không khỏi sinh lòng thương tiếc, hấn vậy mà biết được cuộc sống trước kia của Dận Sướng trôi qua thế nào, không khỏi nói: “Như ta nói, người chẳng thà đừng gặp, nữ nhân kia căn bản cũng không xem người là con, cũng không thử nhớ lại trước đây bà ta đã đối xử với người thế nào, hà tất phải...”

Trên mặt Dận Sướng lộ ra tia bi thương, đôi con ngươi cũng nhanh chóng ảm đạm xuống.

Hoàng Lịch khụ khụ hai cái ngừng miệng: “Được rồi, bây giờ chúng ta đi tìm Phi Thúy.” hấn vỗ vỗ bộ ngực: “Yên tâm, còn có ta đi cùng người!”

Thế là, hai người tìm được Phi Thúy, một đường thẳng hướng đi đến một góc tây bắc của hoàng cung, chuyện Niên Tiểu Diệp cùng Thập Tứ a ca tư thông cấu kết không hề được che giấu, đã sớm dương dương sái sái truyền ra ngoài, chẳng qua e ngại vì uy nghiêm hoàng gia, không có người dám công khai nghị luận mà thôi. Nghĩ lại cũng vì thế mà điều kiện chỗ ở của Niên Tiểu Diệp, tất nhiên là không được tốt, cơ hồ gần ngang như lãnh cung.

Đi đến trước một tòa thiên điện cực kỳ tan hoang rách nát, Hoảng Lịch cau mày lên tiếng gọi: “Người đâu?”

Rất nhanh có một ma ma thô sử chạy ra, Hoảng Lịch không kiên nhẫn chỉ tay ra trước: “Bản a ca phụng mệnh hoàng ngạch nương, mau mở cửa ra.”

Ma ma kia vội cúi đầu vâng dạ, lấy một xâu chìa khóa từ trên cổ ra mở cửa: “Bên trong rất lụp xụp, hai vị a ca nhớ để ý dưới chân.”

Hoảng Lịch liếc nhìn Dận Sướng có chút thất hồn lạc phách, đối phương lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta muốn tự mình đi.”

“Cẩn thận một chút, có gì không ổn thì cứ kêu một tiếng.”

“Ừ!”

Dận Sướng hít một hơi thật sâu, nhấc chân lên bước vào, ngay lập tức, một làn bụi đất sặc người quét vào xoang mũi, không gian bên trong thật ra rất lớn, nhưng đổ nát tan hoang khủng khiếp, khắp nơi đều là tro bụi mạng nhện, có chùng vài cái bàn tách trà cũng rơi đổ đầy đất, một vài thứ trông như cơm thừa gì đó dính sền sệt trên mặt đất, rất nhiều ruồi nhặng ong ong bay qua lại nhặng xị, vừa nhìn mà khiến cho người ta thấy ghê tởm.

Bất chợt, một thanh âm khàn khàn già nua từ trong một góc âm u ẩm thấp truyền đến: “Là ai, là ai đến đây?”

Dận Sướng thân người run bắn, chậm rãi đi tới, liền thấy được một lão phụ co ro trong góc phòng, nàng mái tóc hoa râm xõa rũ rượi, hai má gầy lồm vào, hốc mắt hãm sâu, xương gò má lại nhô thật cao, khoác trên người một bộ y phục nhìn không ra màu sắc, trên chân cũng không đi giày, tất cả đều là rách toạc khô nẻ.

Thấy mẫu thân như vậy, Dận Sướng trong lòng ngũ vị tạp trần, sau một lúc lâu, mới khàn khàn gọi một tiếng: “Ngạch nương, là con.”

“Ngạch nương?” Niên Tiểu Điệp như thể không hiểu ngoạ đầu, rồi sau đó trên mặt đột nhiên hiện vẻ hưng phấn, nàng kích động lớn tiếng kêu lên: “Nhi tử, đúng á, người là con ta...”

Dận Sướng cho là Niên Tiểu Điệp nhận ra hãn, bất giác cảm xúc bắt đầu tuôn trào, lại đi về phía trước vài bước, hãn vừa ngồi xuống, Niên Tiểu Điệp liền vươn đôi bàn tay dơ bẩn khô gầy gặt gao bắt được cánh tay Dận Sướng, vội vàng hỏi: “Con ngoan, a mã con đâu rồi, a mã con có tới không?”

“...”

Thấy Dận Sướng trầm mặc không nói, Niên Tiểu Điệp hiểu được gật gật đầu, cười nói: “Ngạch nương hiểu, ngạch nương hiểu mà, a mã con là hoàng đế, chàng bận rộn chính sự không có thời gian đến thăm bốn cung, bốn cung cũng hiểu.”

“Ngạch nương...” Dận Sướng mấp máy môi, như muốn nói gì đó, nhưng lời nói kế tiếp của Niên Tiểu Điệp lại như là một thanh gậy gõ, đập vào tim hãn vỡ nát.

“Con ngoan, cũng đừng làm ra bộ dạng chán chường như vậy.” Niên Tiểu Điệp ôn nhu sờ sờ đầu Dận Sướng: “Con là con trai của Dận Chân, là Thái tử, là Thái tử của triều Đại Thanh, phải đảm đương gánh vác trách nhiệm, a mã con không thích nhất là con trai chảy nước mắt, mau thu vào...”

Dận Sướng lúc này mới biết, nguyên lai mẫu thân của hãn thật sự đã điên rồi.

“Tại sao!!” Dận Sướng quả thật rất muốn nắm lấy hai vai Niên Tiểu Điệp mà rống to hỏi một câu: Tại sao chứ!!!!

Ngạch nương đã chán ghét hẳn, đối với hẳn chưa từng có một giây phút nào ôn nhu, giống như trong mắt bà mình chính là tang vật của việc xấu xa gì đó, không có mẫu thân kề bên chăm sóc chở che, ở trong nơi thâm cung này ngay cả đám thái giám cung nữ cũng có thể ức hiếp hẳn, mãi đến càng về sau, chuyện xấu của mẫu thân bị vạch trần, chính mình lại càng bị người khinh bỉ đến tận xương cốt, thậm chí có lời đồn nói, hẳn căn bản không phải là con của tiên hoàng, là đứa con hoang.

Dận Sướng nghiêng răng, nổi thương xót Niên Tiểu Diệp vừa rồi, hoàn toàn chuyển hóa thành hận ý cuồn cuộn.

Hẳn hận mẫu thân không biết liêm sỉ, tư thông vụng trộm với người khác. Hẳn càng hận hơn mẫu thân không quan tâm hẳn, đối xử với hẳn không bằng mèo chó.

“Ngạch nương đã nhớ nhầm rồi!” Dận Sướng hung dữ nói: “Hoàng a mã của nhi thần là Đại Diễn hoàng đế Ái Tân Giác La. Khang Hy, hôm nay vị Ái Tân Giác La. Dận Chân kia là ca ca của nhi thần. Còn nữa, ngài cũng không phải là Hoàng hậu, đương kim Phượng tọa là Nữ Hồ Lộ Hoàng hậu, nàng ta mới đúng!”

“Nữ Hồ Lộ? Không! Ặ ta không phải, Ặ ta không phải là Hoàng hậu, Ặ chính là kẻ cắp, là kẻ cắp!” trên mặt Niên Tiểu Diệp dần hiện ra nụ cười cố quái, như điên như dại hét lên: “Giết nó, bốn cung phải giết tên trộm cắp kia, phải ngũ mã phanh thây, phải băm vằm thịt nó, rồi đem làm nhân bánh bao quăng cho chó ăn!! Ha ha ha... .”

“Điên rồi, đã điên thật rồi!” Dận Sướng nhìn nữ tử trước mắt không thể chán ghét, trong ánh mắt đầy ắp thống hận, cảm giác thất vọng thật sâu vẫn không thể tránh khỏi mà tràn ra, mãi đến tận phút cuối cùng, ở trong lòng mẫu thân vẫn không có một chút tình nghĩa gì với đứa con trai này của nàng.

Niên Tiểu Diệp điên cuồng cười một hồi thật lâu, sau đó thở hồng hộc, mặt lộ vẻ tro tàn, nàng hung hăng thở dốc, tiếp theo ho kịch liệt.

Dận Sương không muốn nhìn thấy nữa, hấn đứng lên, nghiêng ngả lão đảo toan chạy ra ngoài.

“Đừng đi, đừng đi a!” trong đôi mắt đục ngầu của Niên Tiểu Diệp, lưu chảy ra thần sắc nôn nóng, nàng bò dậy từ trên tấm đệm bẩn thỉu, vươn tay túm lấy vạt áo Dận Sương.

“Dận Chân, Dận Chân, chàng đừng đi a!” Niên Tiểu Diệp không ngừng mê sảng nói: “Ta yêu chàng, ta yêu chàng, ta yêu chàng... Không! Không! Ta không yêu chàng! Ta hận chàng! ... Ô ô... Cha mẹ, con nhớ mọi người, con muốn về nhà, con sẽ nghe lời, sẽ chăm chỉ đi học, sẽ không bao giờ mơ tưởng đến xuyên không gì nữa... không bao giờ nữa... con muốn về nhà.”

Dần dần, âm thanh dần tắt lịm không còn một tiếng động.

“Không sao chứ?” Hoảng Lịch một phen tiếp được Dận Sương như muốn té ngã, nhìn khuôn mặt nhỏ thất thần kia, không khỏi đau lòng thở dài nói: “Đã sớm nói với người nữ nhân kia đã bị điên...”

“Hoảng Lịch, nàng đi rồi.” Từng giọt từng giọt nước mắt lăn ra từ trong vành mắt Dận Sương, cuối cùng biến thành khóc nức đến tê tâm liệt phế.

Trên mặt Hoảng Lịch xuất hiện vẻ bối rối, do dự vươn tay, vỗ vỗ đầu nhân nhi trong lòng, dụ dỗ: “Không sao a, không sao a. Còn có ta đây... .” (ngghi ngờ đam mỹ, khụ khụ, mình cũng thật bậy bạ hết sức)))

Tin Niên Tiểu Diệp qua đời, không bao lâu liền truyền đến tai Diễm Nhi.

“An táng cẩn thận đi.” Nàng nhẹ giọng phân phó: “Quyền đương thì cứ theo phân thượng của Thập cửu a ca.”

Nàng ta chết thê lương như vậy, hơn phân nửa vẫn là ý của Dận Chân, có lẽ hẳn muốn hành hạ Niên Tiểu Diệp đến chết.

Vì thế, cùng với một bộ quan tài đơn bạc, Niên Tiểu Diệp được hạ táng, còn về phần chôn cất ở đâu, Điem Nhi cũng không hỏi tới, cũng không cần phải hỏi. Nàng là thê tử của Dận Chân, là Hoàng hậu của triều Đại Thanh, mà nữ nhân kia... sẽ có ai còn nhớ tới chứ?

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đại Hôn

Ung Chính năm thứ sáu, ngày 14/5, ngày đại cát, thích hợp chuyện cưới hỏi.

Điềm Nhi mở mắt, cất giọng gọi: “Phi Thúy!”

“Chủ tử...” Phi Thúy cước bộ vội vã đi tới, thấy Điềm Nhi nửa ngồi trên giường, không khỏi cười nói: “An tâm, bây giờ mới đến canh bốn thôi ạ.”

“Không được. Bốn cung nói sao cũng không ngủ được.” Điềm Nhi lắc đầu: “Đỡ ta đứng lên đi.”

“Nô tỳ xem ra, là do ngài quá hưng phấn đó thôi.” Phi Thúy cười trách nói, nghe lời đi tới.

“Sao có thể không hưng phấn a, đây là lần đầu tiên bốn cung cưới con dâu.” Điềm Nhi lắc đầu, có chút thở dài nói: “Nói cũng kỳ quái, bộ dạng lúc Tám Cân mới sinh ra, thỉnh thoảng còn hiện lên trước mắt ta, nhưng chớp mắt một cái đã sắp nạp đích phúc tấn rồi, thời gian trôi qua thật nhanh a. Chớp mắt bốn cung cũng già đi rồi!”

“Nương nương nói vậy là khiêm tốn rồi” Phi Thúy khẽ cười, trêu nói: “Nô tỳ vậy mà chưa từng thấy lão nhân nào có tướng mạo xinh đẹp như ngài a.”

Điềm Nhi nghe xong không khỏi cười cười, đoạn nói: “Đúng rồi...” Nàng tựa như nhớ tới cái gì vội nói: “Kêu Tiểu Hỉ Tử đi Dục Khánh cung nhìn xem Hoảng Đán đã dậy chưa, tuyệt đối không được làm canh giờ, còn nữa, nhất định phải để cho Hoảng Đán ăn một ít, ngày hôm nay thế mà

không thể có thời gian rảnh mà cũng không có thời gian rảnh cho hẳn ăn cơm đâu.”

“Vâng! Nô tỳ bây giờ sẽ đi dọn Hi công công.”

Hôm nay là ngày đại hi của trưởng tử, tất nhiên là Điềm Nhi phải tỉ mỉ ăn diện một phen, trình độ long trọng phồng chùng cũng chỉ thua thời điểm phong hậu năm đó, nàng bên này vừa ăn mặc trang điểm thỏa đáng xong, bên kia đã có thái giám hô lên the thé: “Nhị a ca đến, Tam a ca đến, Tứ a ca đến, Ngũ a ca đến, Hòa Nhạc công chúa đến, Gia An công chúa đến...”

“Mấy đứa này vậy mà kéo đến cùng một lúc.” Điềm Nhi bật cười vài tiếng, được Phi Thúy nâng đỡ, đi đến tiền điện.

“Nhi thần thỉnh an Hoàng ngạch nương, ngạch nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Nhìn đám con cái trước mắt, Điềm Nhi mặt mày đều ẩn hiện vẻ hạnh phúc, cười nói: “Hôm nay đến thật sớm a.”

Hoảng Thì lập tức cười đáp lời: “Hôm nay nhưng mà ngày đại hi của đại ca, chúng nhi thần dám đến muộn sao?”

“Đúng vậy ạ!” Hoảng Quân cũng không nhịn được cười đùa nói: “Nhị ca vậy mà hưng phấn, cả đêm hôm qua cũng không ngủ, cứ thao thao chuyện hôm nay.”

“Nhị ca đó là hâm mộ chứ sao.” Hoảng Lịch không chút do dự vạch trần nói: “Ngạch nương, ngài mau chỉ cho huynh ấy một người, đừng để cho nhị ca sốt ruột a.”

“Hai người các người nói gì đấy!” gương mặt Hoảng Thì chớp mắt ửng đỏ lên: “Ngạch nương, đừng nghe bọn chúng nói lung tung.”

“Hì hì... Đỏ mặt kìa.” Một thân triều phục công chúa màu đỏ thẫm, Hòa Nhạc cười rất chi là đắc ý.

Điềm Nhi nhìn một màn trước mắt, không khỏi vui cười đến ngã trái ngã phải, cặp long phượng thai, Hoằng Bình và An An thấy thế cũng đi tới gần, làm nũng gọi ngạch nương, ngạch nương liên thanh.

Mấy mẹ con đang cười nói vui vẻ náo nhiệt, bên ngoài lại có người báo: “Đại a ca giá đáo ——.”

Điềm Nhi nghe vậy bất giác tinh thần chấn động, hai tròng mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một vị thiếu niên lang thân thẳng tắp, long hành hổ bộ mà đến. Hắn một thân măng bào hoàng tử sắc kim hoàng, thắt lưng mang bạch ngọc bội, chân mang giày ô vân, một thân khí độ tao nhã. Đi tới trước người Điềm Nhi, Hoằng Đán vung tay áo lên, quỳ gối xuống đất, cất cao giọng nói: “Nhi thần Hoằng Đán thỉnh Hoàng ngạch nương kim an.”

Điềm Nhi nhìn thiếu niên sáng sủa trước mắt, trong lúc nhất thời cảm xúc sôi trào, đứa bé kia ngày nào còn được nàng bảo hộ dưới cánh chim nay đã cao lớn, những ngày sau liền giang rộng hai cánh, thỏa thích bay liệng rồi!

“Hảo hảo hảo, con ta mau đứng lên!” Điềm Nhi hai mắt rưng rưng, tự mình đỡ nhi tử dậy.

“Hoàng ngạch nương...” Hoằng Đán khẽ kêu một tiếng.

“Không sao.” Điềm Nhi cầm khăn tay chấm khóe mắt, nước nở nói: “Ngạch nương chỉ là quá vui mà thôi.”

Hoằng Đán nán lại đây một lát, liền bị Điềm Nhi thúc giục đi, đám anh em Hoằng Thì là đệ đệ ruột của hắn, tất nhiên là cùng đi theo đón dâu, Điềm Nhi liền dẫn Hoằng Bình và hai nữ nhi lưu lại Khôn Ninh cung.

Trưởng tử của Hoàng hậu nương nương nạp đích phúc tấn, đó là thiên đại hỉ sự mọi người tất nhiên là phải tiến đến chúc mừng, bởi vì Dận Chân chỉ chịu thủ mỗi một ‘cây đại thụ’ Điem Nhi này, vì thế ngoại trừ Tống thị phải lết thân mình bệnh lâu đến góp vui ra, Điem Nhi còn cố ý mời vài vị Thái phi trong cung đến đây tọa trấn, trừ những người đó ra, mẹ Điem Nhi, chị dâu, còn có phúc tấn Hằng thân vương và phúc tấn Di thân vương (Ngũ + Thập Tam phúc tấn) thân thiết với nàng tất nhiên cũng kính bồi thượng tọa. Chúng nữ quyến cả điện cười cười nói nói, quả thực là vô cùng náo nhiệt. Đối với đủ lời khen nịnh của mọi người, Điem Nhi tâm tình vui vẻ cũng cười đối lại, vui vẻ cười lớn đến mặt mày hớn hở.

Tống thị ngẩng đầu liếc nhìn Điem Nhi duyên dáng sang trọng trên Phượng tọa cười nói, lại nhìn đến ba đứa con vây quanh nàng, lặng lẽ thờ dài, đến hôm nay, ngay cả khí lực ghen ghét nàng cũng không còn, nhớ lại Lý thị mấy năm trước chết trong lãnh cung... Nàng cúi đầu ho khan hai tiếng, trong ánh mắt hiển lộ ánh yên bình mà đờ đẫn.

Cả Tử Cấm thành, nơi nơi giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng rộn rã, đến giờ lành, Phú Sát. Tú Nghi ngồi lên đại kiệu tám người khiêng, một đường đi qua tổng quản phủ Nội vụ, tham lĩnh Kinh Kỳ Vệ, một đám người hộ vệ, tiền hô hậu ủng thẳng hướng hoàng cung, bách tính vây xem hoan hô rung trời, Hoảng Đán ngồi trên con ngựa cao to cười đến khí thế hăng hái.

Bởi vì theo tập tục của người Mãn, ngày thành thân cô dâu không cần gặp cha mẹ chồng, ngày kế mới có thể đến thỉnh an. Nên Điem Nhi ở lại Khôn Ninh cung, liền cùng một đám mệnh phụ hoàng thân chậm rãi đi đến Thái An điện, nơi đó còn có một bữa yến hội long trọng đang chờ.

Một đêm phồn hoa tất nhiên không cần nhiều lời, lại qua ngày hôm sau, sắc trời quang đãng. Điem Nhi vì hôm qua uống có hơi nhiều, nên hôm nay có hơi nhức đầu. Giương mắt nhìn đồng hồ quả lắc dựng cách đó không xa, liền bị hù nhảy dựng lên, vội vã kêu người tới.

“Nhà Hoǎng Đán đã đến đây rồi? Người cũng thật là, tại sao không đánh thức bốn cung.” Đìem Nhi trách cứ nói.

“Là Đại a ca không cho.” Phi Thúy vừa nhỏ giọng nói, vừa tay chân lanh lẹ đỡ nàng dậy.

Đợi sửa soạn ổn thỏa xong xuôi, lại phế đi gần nửa canh giờ. Lúc này Đìem Nhi mới đi ra trước, vợ chồng Hoǎng Đán trong chính điện thấy nàng đi ra, vội đứng dậy tiến lên hành lễ. Đìem Nhi ngồi phía trên nhận lễ ba quỳ ba lạy của Hoǎng Đán, lại nhận lễ bốn quỳ sáu lạy của Tú Nghi, đợi sau khi kết thúc lễ, Phi Thúy lại bưng tới một khay trà gỗ lim, bên trên đặt một ly trà sứ men xanh. Sớm đã có cung tỳ đặt một chiếc nệm hương bồ trước người Tú Nghi.

Một thân triều phục hoàng tử phúc tấn, Tú Nghi quỳ xuống nhận lấy chén sứ men xanh, nhìn Đìem Nhi có chút ngượng ngùng nói: “Con dâu mời Hoàng ngạch nương uống trà.”

“Được được được!” Đìem Nhi cười nhận lấy ly trà, sau khi nhấp một ngụm, nhìn đôi vợ chồng nhỏ trước mắt, có chút cảm khái nói: “Sau này Hoǎng Đán liền do con chiếu cố, bốn cung hy vọng hai vợ chồng con có thể hòa thuận vui vẻ, Hoǎng Đán tính tình hơi nóng nảy, các con phải nhường nhịn lẫn nhau nhiều hơn, đã là vợ chồng thì không thể so bì...” Đìem Nhi ánh mắt lộ vẻ thoải mái, nói dông dài một lúc lâu, mãi đến khi Hoǎng Đán bên cạnh vờ ho khan hai tiếng, mới có ý định dừng lại.

Làm tân nương Phú Sát. Tú Nghi lúc này mặt đã đầy hoa đào, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, Hoàng ngạch nương trì hoãn mãi mới tiếp kiến họ, nàng còn tưởng rằng... nhớ lại vừa rồi lúc đến Dưỡng Tâm điện thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng có nói, bảo bọn họ trẻ một chút hãy đến Khôn Ninh cung, có lẽ đã sớm đoán được.

Phú Sát. Tú Nghi ngẩng đầu nhìn nữ tử trên phượng tọa thoát nhìn chỉ mới 26 – 27 tuổi, chuyện Hoàng hậu nương nương độc chiếm tâm đế, cả thiên hạ đều biết. Bản thân nàng cũng không cầu gì khác, chỉ nguyện trượng phu đối với nàng, có thể có được một phần mười tâm tư của đương kim vạn tuế, nàng đã hài lòng rồi.

Như cảm giác được ánh mắt của thê tử, Hoǎng Đán đưa qua một chút ánh mắt trấn an, khẽ mỉm cười một cái. Phú Sát. Tú Nghi gương mặt lập tức ửng hồng, rõ ràng đến mức Điem Nhi ở phía trên cũng nhìn thấy, trong lòng liền biết đôi vợ chồng mới cưới này có lẽ cũng thấy vừa ý với nhau, không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm thật to.

Đem ly trà cầm trên tay đặt trở lại trong khay, lập tức liền có người đưa lên một chiếc hộp dài. Điem Nhi tự tay mở ra, từ bên trong lấy ra một chiếc vòng tay bạch ngọc, yêu quý vuốt ve thân vòng một cái, Điem Nhi mỉm cười nói: “Đây là do vạn tuế gia thưởng lúc bốn cung được gả vào phủ Ung vương năm xưa, hôm nay liền tặng lại cho con.”

Trông vẻ mặt Hoàng hậu nương nương liền biết chiếc vòng tay này nhất định là vật quý giá luyện tiếc, sau khi Tú Nghi tạ ơn, bèn cẩn thận nhận lấy, đeo vào cổ tay trắng của mình.

Không bao lâu sau, toàn bộ hành lễ xong, Điem Nhi giữ hai vợ chồng lại ăn trưa, đám Hoǎng Thì cũng giúp vui chạy vội tới, mở miệng là gọi một tiếng hoàng tấu, làm Tú Nghi thẹn thùng đỏ hết cả mặt, lại ba ngày sau, Hoǎng Đán dẫn cô dâu lại mặt, Phú Sát phủ đối đãi long trọng, cứ thế, đợi hết tháng năm, Hoǎng Đán được Dận Chân ban cho công vụ, bắt đầu chính thức bước vào triều đình.

Hôn sự của đại nhi tử đã thành, Dận Chân liền dẫn Điem Nhi trở về Viên Minh viên, lại qua ba tháng sau, trong kinh thành xảy ra tai hoạ, rồng đất cựa mình, tạo thành địa chấn trên quy mô rất lớn, dù ở trong Viên Minh viên, Điem Nhi cũng bị ảnh hưởng đến, ở trong cơn chấn động bị ngăn tù

đập trúng lưng, nếu không có bọn hạ nhân liều chết che chở nàng, nói không chừng đã mất mạng ngay tại chỗ, nhưng cho dù như vậy, cũng đã khiến nàng hôn mê suốt bốn ngày, lúc mở mắt ra, cảm thấy đã như cách mấy đời.

Việc này cũng khiến hai vợ chồng Dận Chân cảm giác được cái gì gọi là sinh mệnh vô thường, vì thế sau khi xử lý tốt đủ mọi công việc hạng mục sau tai họa động đất, đã là mùa xuân ấm áp của năm sau, Dận Chân thay đổi ngày xưa bận rộn không ngừng nghỉ, quyết định dẫn Điềm Nhi đi Giang Nam du ngoạn. Thế là, để lại mỗi Hoảng Đán trong kinh thành, bọn họ mang theo mấy đứa con còn lại lên thuyền đến Giang Nam.

Đây là lần đầu tiên trong đời Điềm Nhi được ngồi trên một con thuyền lớn như vậy, vì thế hoàn toàn không ngờ rằng mình thế nhưng sẽ có tình trạng “say sóng”, dọc theo lộ trình thế mà khổ nàng, đừng nói thưởng thức Kinh Hàng Đại Vận Hà (kênh Đại Vận Hà) bao la tráng lệ, cả người nàng cũng sắp thành chiếc lá bị sương vùi dập, chỉ có thể lừ đừ ù rũ nằm bẹp trên giường, bất quá tục ngữ nói đúng, mỹ nhân dù bị bệnh cũng chính là Tây Thi ôm ngực, có một phen mỹ thái đặc biệt, Dận Chân nghĩ, nha đầu này bình thường hoạt bát ríu ra ríu rít, nay ngược lại an phận hiền lành hẳn, lỗi tai mình thật ra cũng được thanh tịnh không ít, vừa nghĩ như thế, không khỏi tâm tình thật tốt, đối với Điềm Nhi thương tiếc vô cùng, khiến nàng cảm động không thôi a, dứt khoát, như Tiểu bạch hoa* trực tiếp chui vào lòng hẳn. (Điềm Nhi bệnh yếu ớt trông như tiểu bạch hoa)

Sau đó, một đường đi đi dừng dừng, đợi đến hơn hai mươi ngày sau, đoàn người Dận Chân rốt cuộc đã tới Giang Nam, Tô Châu.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Tìm Chết

Giang Nam Tô Châu, phủ Chế Tạo.

(*Chế tạo: giống như quan cai quản đứng đầu một châu, chắc vậy, tìm hoài không ra, chưa bao giờ nghe thấy chức quan này)

“Nương nương, nội quyền phủ Chế tạo cùng với nội quyền của chúng quan viên tam phẩm ở Tô Châu đã ở bên ngoài chờ chỉ.”

“Biết rồi.” Điem Nhi gật gật đầu, được Phi Thúy Truy Nguyệt dìu đứng dậy: “Đám Hoảng Thì chạy đi đâu chơi rồi?”

“Hồi bữa nương nương mấy vị a ca gia và công chúa đã đi dạo phố rồi ạ.”

“Mấy đứa tiểu hồn đàn này!” Điem Nhi có chút nghiêng răng mở miệng nói: “Cứ thế mà quăng luôn ngạch nương của bọn chúng, mình thì chạy ra ngoài đi chơi, thật sự là quá bất hiếu!”

Đám Phi Thúy nghe vậy không khỏi đều bật cười, Điem Nhi bất mãn lắm bầm lâu bầu một lúc, rồi mới đi ra ngoài, trong khách sảnh rộng lớn khoáng đạt đã chiếm gần hết người, chỉ nghe một tiếng hô to: “Hoàng hậu nương nương giá lâm ——.” Ngay lập tức, tất cả mọi người quỳ xuống.

Trong bầu không khí im ắng, có tiếng bước chân nhẹ vang lên, một bóng dáng ngồi xuống phượng tọa ở phía trên.

“Tất cả hãy bình thân!” Điem Nhi bình tĩnh nói.

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Mọi người hô to muốn long trời lở đất.

Cách bức rèm châu tương phi màu minh hoàng, Điem Nhi tùy ý nhìn lướt qua, thấy ước chừng có hai mươi mấy người đến, không khỏi có chút nhức đầu nhứ mày, cho Phi Thúy bên cạnh một cái ánh mắt tốc chiến tốc thắng, đối phương mấp máy môi, rồi cũng gật gật đầu.

Sau khi mọi người thỉnh an được cho đứng dậy, quy quy củ củ mà đứng chia thành hai hàng, Điem Nhi biết hai người đứng ở đầu hàng hẳn là hai người có thân phận cao nhất.

“Nội quyền phủ Chế Tạo Tô Châu tiến lên yết kiến.” Phi Thúy trầm giọng hô. Quả nhiên, phụ nhân đứng bên trái đi đầu dẫn theo sau lưng một thiếu nữ đi lên trước, quỳ xuống đất dập đầu nói: “Nội quyền Chế Tạo Tô Châu Lâm thị cùng nữ nhi Trần Minh Minh thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Phụ nhân đứng lên đi, lại nói đón tiếp Bốn cung cùng Hoàng thượng đến đây, cũng thật đã làm phiền các người rồi.”

Lâm thị nghe vậy vội vàng nói: “Có thể tiếp đón ngự giá đã là thiên ân Hoàng thượng ban cho, tỳ thiếp một nhà vui mừng còn không kịp, sao có thể gọi là quấy rầy ạ, nương nương nói vậy khiến chúng thần không nhận nổi đâu ạ.”

Điem Nhi nghe vậy khẽ gật đầu, tầm mắt quét đến thiếu nữ sau lưng Lâm thị, không khỏi nhẹ nhàng A một tiếng: “Vị cô nương này, ngẩng đầu lên cho bốn cung nhìn xem.”

Trần Minh Minh nghe vậy thân mình run rẩy, một lát sau, ngẩng đầu lên, liền thấy nàng thân vận kỳ bào màu hồng đào thêu bách điệp đùa hoa, gương mặt như trắng non, chiếc mũi xinh xắn như dao quỳnh (ngọc đẹp), trong đôi mắt đen sẫm hàm chứa ý cười, cả người trông có vẻ khỏe khoắn lan lợi, đầy sức sống. Điem Nhi nhướn mày, trong lòng lại sáng tỏ vì sao

mình lại đặc biệt chú ý tới nàng, đại thể là vị thiếu nữ này cùng với nàng, hoặc nói là nàng mười năm trước, có vài phần tương tự.

“Thật là một cô nương xinh đẹp.” Điềm Nhi khen một câu đầy ý vị thâm trường.

Được Hoàng hậu nương nương khen ngợi, Trần Minh Minh kích động mặt đỏ rần, nàng nhin không được liếc mắt nhìn qua bên cạnh một cái, trong ánh mắt đầy đắc ý cùng khoe khoang.

Điềm Nhi ngồi trên Phượng tọa trên cao, động tác nhỏ của nàng ta tất nhiên nhìn rõ mồn một, tầm mắt của Trần Minh Minh liếc nhìn vị thiếu nữ đứng thứ hai bên hàng tay phải. Liền thấy thiếu nữ kia một thân kỳ phục sắc vàng nghệ thêu đôi chim bửu liên chi, cúi mi buông mắt đứng ở nơi đó, cho người ta cảm giác như một luồng gió mát, thanh nhã mà có dư vị.

Điềm Nhi cũng chỉ thoáng liếc mắt qua một cái như vậy, nhưng không mở miệng kêu thiếu nữ kia tiến lên hỏi chuyện, chỉ hướng về phía Lâm thị điềm đạm nói: “Đều nói ‘nhất phương thủy tổ dưỡng dục nhất phương nhân’ (đất thế nào thì nuôi thành con người thế ấy), Tô Châu quả nhiên là nơi linh tú (xinh đẹp linh thiêng), nuôi dưỡng ra nữ hài tử cũng đều hoa dung nguyệt mạo như vậy.”

“Hoàng hậu nương nương đã quá khen rồi ạ, tiểu nữ quý không dám nhận.” Trần Minh Minh cúi đầu, trên mặt mang ráng mây chiều, cướp lời của mẫu thân nàng, nũng nịu nói.

Ai ngờ phía sau màn vải kia, lại truyền đến một tiếng quát tháo: “Nương nương không hỏi người, nhiều chuyện làm gì!”

Mặt Trần Minh Minh chột trắng đi, trong lòng vừa sợ vừa giận, Hoàng hậu nương nương khen chính mình, tại sao không thể đáp lời.

“Được rồi...” Diễm Nhi buồn cười nhìn Phi Thúy, cho hai mẹ con sợ hãi quỳ dưới đất đứng lên.

Tiếp kiến chúng nữ quyến Tô Châu chính là hình thức mà thân là Hoàng hậu nàng phải chấp nhận, Diễm Nhi không có tâm tư nói mấy lời vô nghĩa cùng họ, chỉ ngồi được một lúc, liền phát tay cho họ lui xuống.

“Đem mặt kéo dài như vậy, là có người làm nàng không thoải mái sao?” Dận Chân buông sổ con trong tay xuống, từ sau bàn đi tới trước cửa sổ, thê tử đã nhìn ra ngoài than vãn thờ dài một lúc lâu rồi, rõ ràng như vậy là có ý đồ cầu chú ý, tất nhiên là không thể gạt được hoàng đế bệ hạ anh minh.

“Vạn tuế gia biết rõ còn cố hỏi.” Diễm Nhi mới không tin hẳn thật không biết vì sao mình “phiền muộn” như thế

“Được rồi!” Dận Chân bất đắc dĩ lắc đầu, ôm vai thê tử nói: “Đều đã lớn như vậy, sao còn giống như đám Hoảng Thì, suốt ngày cứ mò mẫm chạy ra bên ngoài.”

“Thiếp thân ở trong kinh thành đã lâu, còn là lần đầu tiên tới Giang Nam này đó! Tất nhiên là trong lòng phải mong ngóng rồi.” Diễm Nhi mặt mày âm ức bất mãn nói: “Có lẽ đời này chỉ có một cơ hội lần này thôi, để vuột mất chẳng phải là rất đáng tiếc sao.”

Dận Chân nghe xong lời này trong lòng cũng khẽ động, tuổi hẳn so với thê tử lớn hơn rất nhiều, một đời này, sợ là không thể cùng nàng đi đến cuối cùng, biết đâu có lẽ lần này thật sự là một lần cuối cùng hai người cùng nhau ra ngoài. Nghĩ vậy hẳn không khỏi nắm chặt hai tay, trầm giọng nói: “Chỉ giỏi léo mép, ừm, như thế cũng tốt, trầm nghe nói tối hôm nay trên đường phố sẽ tổ chức lễ hoa đăng, trầm liền dẫn nàng đi vậy!”

“Thật sao?” Diễm Nhi nghe vậy, ánh mắt bỗng chốc sáng ngời, ngay tại chỗ liền bám lên cổ trượng phu mở miệng là kêu một tiếng Dận Chân chàng thật tốt.

Dận Chân nói lời quả nhiên giữ lời, ngay tối hôm đó, trên trời trăng sáng vắng vặc, hai vợ chồng hần liền mặc vào bộ thường phục, trong sự bảo vệ âm thầm của đám ngự tiền thị vệ, đi ra ngoài, xe ngựa chở bọn họ đến một con phố phồn hoa sầm uất, nhìn từ xa liền thấy nơi này đăng hoa như thủy, dòng người tấp nập, nơi nơi đều giăng đầy hoa đăng đủ loại đủ màu.

“Thần thiếp lúc nhỏ cũng từng thấy ở kinh thành a.” Bình thường vào những ngày hội như là 15 tháng giêng, quan phủ sẽ tổ chức cho đám dân chúng giăng đèn trang trí.

“Hôm nay là ngày sinh của Phật mẫu.” Dận Chân lời ít ý nhiều nói.

Thì ra là thế, chẳng trách phần lớn hoa đăng ở đây đều có liên quan đến khổng tước, tương truyền Phật tổ chi mẫu là Bồ Tát Khổng Tước Đại Minh vương.

Hai vợ chồng tay nắm tay, như đám bách tính bình thường rất nhanh đã len vào trong biển người, đến trước một tiệm bán đèn, Điem Nhi nhìn đèn khổng tước rất sống động trong tay, vẻ mặt yêu thích không buông tay.

“Vị tướng công này, nhìn tiểu nương tử nhà người thích như vậy, không bằng mua cho nàng một cái, để tiểu nương tử nhà người vui vẻ đi.” Người bán đèn kia toét miệng cười lộ hết cả răng.

Điem Nhi cười liếc nhìn trên mặt Dận Chân xẹt qua vẻ không được tự nhiên, quay sang nói với người bán hàng rong: “Nương tử ta lại không phải là không có bạc, sao phải cần hẳn mua cho ta.”

“Đó là không giống nhau a!” người bán đèn này xem ra cũng rất biết ăn nói: “Đèn khổng tước này nếu nương tử tự mình mua, nói không chừng qua ngày hôm sau liền không yêu thích nữa, nhưng nếu là tướng công mua cho người... Hắc hắc hắc... Đèn này a, ngài có thể yêu thích đến tận ngày này năm sau đấy nhé!”

Điềm Nhi nghe vậy không khỏi đỏ mặt, cười rất chi ngọt ngào vô cùng tận, dung mạo nàng vốn đã rất xinh đẹp, trong một biển ánh đèn rực rỡ này cười một cái, thoáng chốc liền hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người. Dận Chân quét mắt nhìn quanh, trên mặt có chút không vui, nhưng nhìn thấy sắc mặt vui vẻ của thê tử, không khỏi thở dài, đích thân mình đưa cho người bán hàng rong kia hai mươi lượng bạc. Cây đèn này chỉ có giá mười lượng, người bán hàng rong mặt mày hớn hở vừa muốn thối tiền lại, ngẩng đầu một cái liền phát hiện đôi vợ chồng trước mắt đã biến mất tăm hơi.

“Tạ ơn gia!” Điềm Nhi cười rất chi là nhu thuận đặc ý a: “Thiếp thân nhất định sẽ giữ gìn thật kỹ, cố gắng dùng đến năm sau.”

Dận Chân trừng mắt nhìn nàng một cái, âm thầm lắc lắc đầu. Hai vợ chồng cứ như vậy cuốn theo dòng người đi về phía trước, dọc theo đường đi, Điềm Nhi hận chính mình không mọc thêm một đôi mắt, đầu cứ quay qua quay lại đến phải gọi là liên tục không ngừng, cứ như vậy đi dạo được hơn một canh giờ, hai vợ chồng đi tới trước một gian hàng bán mì hoành thánh bên đường.

Vừa ngồi xuống không bao lâu, Điềm Nhi liền nũng nịu nói mình khát nước muốn uống nước ô mai. Dận Chân không nhịn được bộ dáng đáng thương của người nào đó, cũng là có lòng muốn cưng chiều nàng, thế là vị cứu ngũ chí tôn đành phải tự mình đi mua nước ô mai cho lão bà.

Điềm Nhi ngồi trên băng ghế dài, vừa chờ Dận Chân trở về vừa tâm tình vui vẻ nhìn ngắm biển người dạo chợ hoa. Đang còn thích thú ngắm nhìn, bỗng nhiên cảm thấy trước mặt tối lại, đợi lúc ngẩng đầu lên, vài nam nhân mang dáng vẻ công tử ca đã đứng trước mặt nàng.

“Tiểu nương tử này chúng tôi xin hữu lễ!” tên đi đầu, cột nải khom người chấp tay thi lễ.

Điềm Nhi nhú mày: “Các người là ai?”

“Tiểu sinh là Lâm Thịnh Khai, Chế tạo Tô Châu Trần đại nhân là anh rể của tiểu sinh.” cặp mắt của nam tử này như móc câu trực tiếp móc lên người Điềm Nhi.

Vừa rồi dưới ánh đèn rực rỡ, thoáng nhìn thấy một bóng dáng duyên dáng kia, làm cho Lâm Thịnh Khai từ trước đến nay tự xưng mình là tài tử phong lưu, nhất thời kinh ngạc đến sửng người, mắt thấy lúc này có cơ hội, rốt cuộc không kèm chế được liền tiến đến bắt chuyện.

“Tiểu nương tử, tiểu sinh có một chuyện muốn cầu, mong nương tử đáp ứng.”

Người này có dụng ý gì, Điềm Nhi vừa nhìn là biết rõ, tâm tình nàng lúc này đang tốt, liền có hứng thú chơi trò ‘mèo vờn chuột’.

“Nha...” thanh âm yêu kiều nũng nịu nhẹ nhàng vang lên, chỉ thấy giai nhân tuyệt sắc kia hơi nghiêng đầu, xinh đẹp toát ra mị hoặc không nói thành lời: “Chuyện gì?”

“Khụ khụ, tiểu sinh từng có ước nguyện to lớn, muốn vì thế nhân lưu lại một bộ bách mỹ đồ (tranh 100 mỹ nhân), tiểu nương tử nàng dung mạo tuyệt đại, rất đáng được lưu lại trên bức họa kia, không bằng lúc này đi cùng tiểu sinh, tìm một chỗ yên tĩnh họa nên dung mạo nàng, cũng tốt cho dung mạo như tiên này, không vì thời gian trôi qua mà biến mất, có thể vĩnh lưu thế gian.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a,” hai người phía sau Lâm Thịnh Khai, cũng cười toe toét theo góp vui nói: “Tiểu nương tử liền theo Lâm huynh đi thôi, tư sắc của nàng xinh đẹp như vậy, bị mai một trong nhà bần dân bách tính. Đi theo Lâm huynh, ngày sau mặc vàng đeo bạc, phúc khí này thế mà ‘được nhận vô cùng, được hưởng bất tận’ a!”

Điềm Nhi liếc mắt nhìn ba người này từ trên xuống dưới một cái, trên mặt dần bắt đầu toát ra biểu tình thương hại.

Vẻ mặt kia, giống như nói, các người đây là muốn chết a!

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Không Xong

Tựa hồ bị ánh mắt tràn ngập châm biếm, thương hại, khinh bỉ của giai nhân tuyệt sắc trước mắt làm cho kích thích. Trên mặt Lâm Thịnh Khai hiện vẻ xấu hổ, lập tức mặc kệ tất cả vươn tay ra toan bắt lấy Điềm Nhi, nhưng bàn tay vươn ra còn chưa kịp chạm đến bất luận một luồng da thịt nào trên người giai nhân, cả người Lâm Thịnh Khai liền kêu thảm một tiếng, một thanh đoản kiếm thanh đồng sáng chói cắm phập lên lưng chừng cánh tay hăn, vài nam tử mặc thường phục nhanh chóng lướt tới, chính là ngự tiền thị vệ cải trang. Thấy chảy máu, Lâm Thịnh Khai kia kêu thảm thiết như bị heo bị thọc tiết, hai tên tùy tùng sau lưng cũng không ngờ tới sự tình lại biến thành như vậy, một đám không khỏi ngu người.

“Ai, là ai ám toán ta.” Lâm Thịnh Khai mắt đỏ ngầu tuần tra một vòng, cuối cùng dừng lại trên người bốn nam thị vệ bên cạnh Điềm Nhi, nhìn ống tay áo chỉ trong nửa khắc bị nhuộm đỏ, hăn không khỏi càng sợ hãi, rống to nói: “Là các người!! Chúng bay đâu, bắt bọn chúng lại cho tiểu gia.” Lâm Thịnh Khai nổi giận gầm lên một tiếng: “Ta phải đem tứ chi của bọn chúng chặt xuống cho chó ăn.”

Nhưng mà, mấy tên hầu Lâm Thịnh Khai mang tới kia sao có thể là đối thủ của nhóm ngự tiền thị vệ, không cần đến hai người tất cả đã bị quật ngã đầy đất, đặc biệt Lâm Thịnh Khai bị đánh thành cái đầu heo, lăn lóc trên đất kêu cha gọi mẹ thảm thiết.

“Bọn bay chết chắc rồi, bọn bay chết chắc rồi a! Chế tạo Tô Châu Trần đại nhân là anh rể của tiểu gia ta.” Lâm Thịnh Khai tràn ngập hận ý liên thanh nói: “Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người, còn mày nữa, con tiện nhân thối tha này, ta sẽ bán mày vào kỹ viện, cho mày bị...”

Những lời dung tục bản thủ này, sao có thể để lọt vào tai Hoàng hậu nương nương được, chỉ nghe tiếng răng rắc, quai hàm Lâm Thịnh Khai liền như bị tháo mở ra. Hắn đau đến run rẩy cả người, tròng mắt trở nên trắng dã. Một tràng chiến lớn như vậy trong cửa hàng đã sớm hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người, trong chốc lát đám người liền tụ tập tới, ba tầng trong ba tầng ngoài đều chỉ chỉ trở trở vào trong này.

Điền Nhi thấy thế thầm than một tiếng xui xẻo, xem ra lần ra ngoài đi chơi này của nàng phải tuyên bố kết thúc rồi. Nghĩ vậy, nàng không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Thịnh Khai nằm dưới đất. Đúng lúc này, một giọng nữ đầy ắp nộ ý đột nhiên truyền đến.

“Tiểu cữu cữu, tên đáng chết nào đánh người ra nông nổi này.” Chỉ thấy đám đông tách ra, mười bảy mười tám tên hộ vệ, ma ma vây quanh hai vị thiếu nữ đi tới, ngay sau đó, lên tiếng nói chính là một thiếu nữ xinh đẹp rạng rỡ mặc kỳ trang nhũ đỏ bạc trong đó, nàng hai tay gắt gao che miệng mình, vẻ mặt chấn kinh nhìn Lâm Thịnh Khai nằm dưới đất.

Điền Nhi tùy ý quét mắt nhìn nàng một cái, cảm thấy thiếu nữ này như có chút quen mắt.

“Ô, ô ô ô...” vừa thấy thiếu nữ kia, Lâm Thịnh Khai lập tức trợn trừng hai mắt, bày ra biểu tình vô cùng kích động, nhưng quai hàm của hắn bị người ta tháo bỏ rồi, cả người ngoại trừ run rẩy ra, nhưng lại cũng đã không thể nói ra được một câu.

Thiếu nữ kia chính là Trần Minh Minh, nàng ta cũng gan lớn, thấy tình huống máu chảy đầm đề này, thế nhưng cũng không lùi ngược lại còn tiến lại gần, lớn tiếng quát: “Còn nhìn cái gì, còn không mau đỡ tiểu cữu cữu lên!” Chủ tử quát một tiếng, đám hạ nhân tất nhiên không dám không nghe theo.

Đám ngự tiền thị vệ thấy Hoàng hậu nương nương lộ ra vẻ mặt hứng thú, trong lúc nhất thời cũng không nhúc nhích, để mặc cho đám người họ nâng Lâm Thịnh Khai dậy.

“Tiểu cữu cữu, là ai đánh người ra nông nổi này?” Trần Minh Minh trợn trừng hai mắt, nổi giận đùng đùng nói: “Quả thật quá lớn mật mà, ở mảnh đất Tô Châu này, lại có người dám đụng đến người Trần gia ta, thật sự là không muốn sống nữa.” Lâm Thịnh Khai này chính là đệ đệ nhỏ tuổi nhất của mẫu thân Trần Minh Minh, đối với hắn từ trước đến nay là sủng ái có thừa, ngay cả Trần Minh Minh đối với tiểu cữu cữu anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng của mình này, có thể nói là cảm tình rất dày.

“Ô ô ô!” Lâm Thịnh Khai vừa ôm cánh tay nhỏ máu tí tách của mình, vừa dùng ánh trừng thẳng đến Diễm Nhi, giống như đang nói, chính là nàng ta làm ta thành như vậy.

“Trần tiểu thư, ngài là có chỗ không biết a.” hai tên hầu của Lâm Thịnh Khai mặt mũi sưng vù loạng quạng bò từ dưới đất đứng lên, khóc lóc gào thét: “Lâm công tử chẳng qua chỉ vào cửa tiệm này, muốn một ăn bát mì hoành thánh thôi, ai ngờ tiểu tiện nhân kia, nhưng lại khó chịu không phân rõ phải trái liền sai người đánh Lâm công tử bị thương.” Đây căn bản là không hề đề cập tới chuyện Lâm Thịnh Khai mở miệng ra trêu chọc người ta.

Trần Minh Minh kia nghe xong, lập tức lộ ra dáng vẻ đầy căm phẫn, một vị thiếu nữ áo xanh bên cạnh nàng lại nhẹ nhàng kéo nàng lại một cái, rí tai nói: “Vị phu nhân kia nhìn không giống người bình thường, người chớ quá kích động.”

“Hừ... có phải người thân của người bị thương đâu, người đương nhiên không lo lắng rồi.” Trần Minh Minh nổi giận đùng đùng hất tay nàng ra: “Kiều Tư Vũ, chuyện của ta không cần người quan tâm.” Rồi sau đó, nàng chỉ thẳng vào Diễm Nhi, hét lên: “Người phụ nhân này quả thật vô lễ, lại

làm tiểu cữu cữu ta bị thương thành như vậy, xem bốn tiểu thư thu thập người thế nào, bay đâu, bắt hết bọn chúng lại cho ta, ném vào trong đại lao.”

Lúc này Điem Nhi đã nhận ra thiếu nữ này chính là người ít ngày trước trong đám nội quyến quan viên Tô Châu đến yết kiến, mình có hỏi qua mấy câu. Cô bé kia dáng vẻ xinh xắn đáng yêu, không ngờ tính tình lại ngang ngược như vậy.

“Nga?” Điem Nhi kéo dài thanh âm, đuôi lông mày khẽ nhướn nói: “Người vậy mà uy phong cũng thật lớn a.” Một phen uy nghi không thu tự phóng.

Thiếu nữ này tựa hồ cảm giác được cái gì, bất giác lùi lại một bước, nhưng một giây kế tiếp lại tức giận lên, như thể cảm thấy thân phận mình bị miệt thị, không khỏi lại lửa giận ngút trời. Mà thiếu nữ áo xanh bên cạnh nàng sau khi nghe thấy giọng của Điem Nhi, ánh mắt lại sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin.

“Còn đứng đực ra đó làm gì, không mau đi dạy dỗ chúng cho ta!” Trần Minh Minh tức giận liên tục dậm chân. Đám hạ nhân quả nhiên nghe lệnh, năm sáu người trông như là gia đình, mặt cười nham hiểm tiến lại gần.

“Đợi một chút!” thiếu nữ áo xanh kia lúc này lại vội vàng tiến lên vài bước, giang hai cánh tay ngăn người lại, nàng dùng giọng điệu ‘nghĩa chính ngôn từ’ nói với Trần Minh Minh: “Vị phu nhân này diện mạo đoan chính thanh nhã, tư thái cao quý, vừa nhìn liền biết không phải là phạm nhân, nhất định sẽ không làm ra chuyện sai nô tài hành hung người, trong chuyện này khẳng định có hiểu lầm gì đó, Trần muội muội, muội vẫn nên bình tĩnh một chút...”

Ở Tô Châu này, chức vị của phụ thân Kiều Tư Ngữ chỉ đứng sau phụ thân Trần Minh Minh, hai người đều là con gái, tuổi lại không chênh lệch

nhau lắm, tất nhiên sẽ bị người đem ra so sánh ở mọi mặt. Ở phương diện nào, nàng đều kém cạnh đối phương một điểm nửa điểm, cho nên hai người ngoài mặt là bằng hữu, nhưng tận đáy lòng Trần Minh Minh lại luôn xem nàng ta là đối thủ cạnh tranh. Kiều Tư Ngữ không ngăn cản thì thôi, nhưng nàng ta đã dám cản lại, Trần Minh Minh liền cảm thấy tôn nghiêm của mình bị mạo phạm. Ngẫm lại mình chính là đích nữ của đường đường quan Chế tạo Tô Châu, ngay cả Hoàng giá (xa giá của vua) cũng ở lại nhà mình, Kiều Tư Ngữ này cùng nữ nhân kia sau lưng nàng, có gì là ghê gớm chứ!

Trần Minh Minh bắt đầu nổi tính ngang ngược, lập tức hừ lạnh, cũng mặc kệ đẩy mạnh Kiều Tư Ngữ trước mặt mình ra, đối phương còn chưa kịp a một tiếng, đã hung hăng ngã nhào trên đất, lúc ngã xuống lại vừa vịn dụng phải cái bàn trước người Diềm Nhi, rầm rầm, bát trà chén đĩa trên bàn gì đó đều lách cách rơi xuống, nhìn Kiều Tư Ngữ nhếch nhác nằm dưới đất, trong đôi mắt của Trần Minh Minh hiện vẻ khoái trá.

“Đi bắt lấy chúng.” nàng vươn tay ra chỉ một cái, vẻ mặt dương dương tự đắc đắc.

“Ai dám!” Ngay vào lúc này, một tiếng gầm vang lên, Trần Minh Minh nghe vậy ngẩn ra, theo âm thanh nhìn lại, liền thấy một nam tử trung niên thân vận áo xanh, khí chất凛冽, vẻ mặt âm trầm nhìn nàng. Chẳng biết tại sao, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng chột lạnh, quả thật không dám xê dịch tới trước nửa phần.

“Gia đã quay lại ạ...” Diềm Nhi tự mình đỡ thiếu nữ ngã dưới đất dậy, rồi sau đó ngẩng đầu nói với Dận Chân: “Mấy người này ở trên bên đường làm xằng làm bậy, lạm dụng chức quyền, gia nhất định phải nghiêm trị không tha mới được.” Cũng tự động bỏ qua chuyện mình bị chòng ghẹo.

Sự tình biến đổi bất ngờ quả thực chính là một màn kịch hay mới ra lò, đám đông xung quanh không khỏi rướn cổ duỗi đầu, thầm nghĩ, thiếu nữ áo hồng đã sắp bày rõ thân phận của mình rồi, cũng không biết hai vợ chồng

này lại có lai lịch gì, nếu mà không có xuất thân cao hơn, e là hôm nay sẽ dừng lại tại đây a!

Suy cho cùng Trần Minh Minh cũng chỉ là một thiếu nữ chưa xuất giá, thấy Dận Chân uy thế lẫm liệt thế kia, đã khí nhược ba phần, nhưng lúc này nàng đã đâm lao phải theo lao, nếu cứ để như vậy, không chỉ nàng, mà cả thể diện của Trần gia, cũng phải bị ném sạch rồi.

Đối phương bất quá chỉ có mấy người, bên mình lại nhân thủ đông đảo, không tin là không bắt được bọn họ, cho dù có dừng lại một chút, cũng phải bảo toàn mặt mũi của bốn tiểu thư. Một cái ý niệm trong đầu xoay chuyển, Trần Minh Minh liền trợn mày nói với Dận Chân: “Người là người không biết phân rõ phải trái, rõ ràng phu nhân nhà người sai sử nô tài hành hung, làm thương tiểu cữu cữu ta. Bắt nàng đến nha môn, đó là thiên kinh địa nghĩa, ta cũng muốn xem xem người dựa vào cái gì mà dám ngăn cản ta.”

Nhưng nàng vừa dứt lời, liền cảm giác một trận kinh phong truyền đến sau lưng, ngay cả đầu cũng chưa kịp quay lại, đã cảm thấy hai cánh tay đau nhức, đầu gối mềm nhũn, nặng nề quỳ rạp xuống đất, khoe mắt đảo qua, Lâm Thịnh Khai bên cạnh cũng bị người ấn xuống mặt đất, tứ chi vắn vẹo run rẩy.

“Các người muốn làm gì, muốn làm gì!!” Trần Minh Minh cả kinh thất sắc, bị dọa sợ đến mặt mày hoảng hốt: “Bốn tiểu thư là con gái của Trần đại nhân Chế tạo Tô Châu, các người dám làm vậy với ta, cha ta sẽ không tha cho các người. Chúng bay đâu, chúng bay đâu...” Nhưng mà, mặc kệ nàng gào thét thế nào, phía sau thủy chung không có một người tiến lên, đại khái là vì người nàng mang tới toàn bộ đã bị chế ngự cả rồi.

Có tiếng bước chân đều nhịp rầm rập vang lên, đám đông vây xem thậm chí còn không rõ chuyện gì xảy ra, đã bị người lừa sạch đi ra ngoài. Qua một giây sau, lấy tiệm ăn làm trung tâm, ngoại trừ vài người trong cuộc, còn lại toàn bộ đều biến mất sạch sẽ.

Dận Chân lúc này đã nô hỏa ngút trời, đối mặt với đám thị vệ quỳ một chân xuống đất, hăn gằn từng chữ từng chữ nói: “Giải tất cả về, bảo Trần Thiên Tinh lăn ra đây, trẫm muốn nhìn xem, hăn đã dạy dỗ con cái như thế nào.”

“Nô tài lĩnh mệnh.”

Trẫm? Không hề bỏ qua được tiếng xưng hô này, Trần Minh Minh bị người xách lên không khỏi trợn tròn mắt, không ngừng nhìn chăm chăm nam nhân không giận tự uy trước mắt.

Một cảm giác ‘chuyện lớn không xong’ xông thẳng lên đỉnh đầu.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Trùng Phạt

Chế tạo Tô Châu Trần Thiên Tinh cùng vợ Lâm thị quỳ rạp dưới đất, bên cạnh là Trần Minh Minh cùng Lâm Thịnh Khai mặt mày trắng bệch, cả người run lẩy bẩy, xa hơn phía sau là một loạt tất cả quan viên lớn nhỏ.

“Thánh thượng bớt giận, vi thần quản gia không nghiêm, thực là tội đáng muôn chết.” Trần Thiên Tinh lúc này trong lòng quả rất muốn một đao đâm chết Lâm Thịnh Khai, mình đã cỡ nào nơm nớp lo sợ, cẩn trọng dè dặt cỡ nào, sợ trong lúc tiếp giá xuất hiện sơ suất gì, nhưng hiện tại hoàn toàn ngược lại, Trần Thiên Tinh đã không dám tưởng tượng điều chờ đợi mình sẽ là cái gì.

“Hoàng thượng tha mạng, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.” Lâm Thịnh Khai đã sợ đến ướm dững quần, hấn quỳ mọp trên đất, dùng quai hàm với mới được nối lại, khàn khàn nói: “Hoàng thượng tha mạng, nô tài không biết thân phận của nương nương, mới có thể...”

Hắn chưa dứt lời, một cái chặn giấy đã hung hăng đập lên trán hắn.

“Á ——” Lâm Thịnh Khai gào khóc thảm thiết, đầu như cái bầu hồ lô không bịt nút, máu tràn xuống ào ào. (máu mà làm như suối (• ε •))

“Rút lưỡi hắn, đánh cho tới chết.”

“Đừng a! Đừng a! Tỷ tỷ cứu đệ, tỷ tỷ, ... đệ là đệ đệ ruột của tỷ a... Cứu đệ...”

Tinh thần Lâm thị vốn đã căng cứng, kinh hãi muốn chết, mắt thấy Lâm Thịnh Khai bị lôi đi, cả người bà như tinh thần sụp đổ, mặt đầy nước mắt

nhìn trượng phu bên cạnh, Trần Thiên Tinh lại không hề có ý mở miệng cầu tình, hẳn đã làm ra chuyện như vậy, vốn là tội đáng chết vạn lần.

Xử lý Lâm Thịnh Khai xong, ánh mắt Dận Chân nhìn về phía Trần Minh Minh bên dưới, những lời lẽ mạo phạm nàng ta nói với Hoàng hậu, Dận Chân vậy mà nghe thấy hết, há có thể tha cho nàng.

“Ở mảnh đất Tô Châu này, không ai có thể động đến người Trần gia sao.” Dận Chân vô cùng tức giận mà cười, tràn đầy trào phúng nói: “Trần Thiên Tinh người là Thổ hoàng đế, ấy vậy cũng thật uy phong nhỉ.”

“Vi thần tội đáng chết muôn chết, tội đáng muôn chết!” Trần Thiên Tinh quỳ mọp trên đất, đầu đầy mồ hôi liên thanh nói: “Hoàng thượng thứ tội a.”

Trần Thiên Tinh có thể leo lên được cái chức Chế tạo Tô Châu này, lại có khả năng tiếp đón thánh giá, tất nhiên là được Dận Chân nhìn trúng, nhưng Dận Chân hẳn lại có một tính khí, đó chính là người hẳn đã xem trọng, nếu có thể làm hẳn nở mặt, hẳn tất nhiên sẽ ‘ngàn hảo vạn hảo’, cho dù có sơ sót gì, hẳn hoàn toàn cũng không so đo. Nhưng nếu là kẻ đó làm mất mặt mũi của hẳn, vậy thì —

Dận Chân hừ lạnh một tiếng: “Trần Thiên Tinh không biết dạy con, dung túng tộc vợ nông cuồng, mục vô vương pháp (trong mắt không có vương pháp). Trừ đi mũ miện hoa linh*, chức Chế tạo Tô Châu.” hơi ngừng lại, tầm mắt chuyển đến trên người một người quỳ phía sau: “Tạm thời do Kiêu Danh Viễn tiếp nhiệm.”

(*hoa linh: lông khổng tước gắn trên mũ của quan lại thời Thanh, để phân biệt cấp bậc)

“Vi thần tạ Hoàng thượng long ân.” Hai tiếng cảm tạ, lại cảm thấy cách biệt một trời một vực. (hai người cùng tạ long ân, một người bị cách chức, một người được ban chức)

Trần Thiên Tinh mặt như tro tàn, trong lòng biết con đường làm quan của mình đã là chấm dứt ngay tại ngày hôm nay.

Kiều Danh Viễn cùng nữ nhi bên cạnh liếc nhìn nhau, hai cha con đều lộ vẻ mặt vui sướng.

Còn về hai người gây ra đại họa cho cha mẹ kia, một Lâm Thịnh Khai lúc này sợ là đã bị đánh đến không còn thở được, về phần một người khác, Trần Minh Minh lúc này cũng đã sớm như con chim non hoảng sợ, kinh hãi đến bay cả hồn vía.

“Còn nữ tử kia dám mạo phạm Hoàng hậu kia, ừm... liền tống đến miếu thanh tu đi!”

Nhanh nhẹn dứt khoát xử lý xong mớ bòng bong trong cửa hàng, Dận Chân không muốn nhìn thêm nữa, xoay người liền đi tìm thể tử.

Lúc này Diêm Nhi đã rửa mặt chải đầu xong, đang nửa nằm trên giường hẹp ôm Nhạc Nhạc cùng An An chơi đùa. Đại nữ nhi Hòa Nhạc năm nay tám tuổi, tiểu nữ nhi Gia An năm nay mới năm tuổi. Hòa Nhạc hiếu động, Gia An hiếu tĩnh, là một đôi tỷ muội tính cách chênh lệch rất lớn. Ba mẹ con đang cùng chơi Cửu liên hoàn, đua xem ai giải được nhanh nhất, Hòa Nhạc ở phương diện này thật sự rất có tài, đã thắng liên tục ba vòng.

“A! A mã ——” Hòa Nhạc tinh mắt, ngẩng đầu đã nhìn thấy Dận Chân đứng đó.

Diêm Nhi cười xuống tháp hơi nhún người, nói: “Thỉnh an Hoàng thượng.”

Dận Chân sắc mặt đem ngòm, không lẽ lên tiếng.

Diêm Nhi âm thầm kêu một tiếng hồng hét, lập tức quay người lại bế con gái út còn đang ngồi trên tháp nỗ lực chiến đấu với Cửu liên hoàn trong

tay, bế con từ phía sau lưng, giơ hai móng vuốt béo của con lên, lấy lòng nói: “An An, mau thỉnh an a mã con.”

An An ngẩng đầu nhìn Dận Chân, như con mèo con gọi một tiếng, a mã.

Đứa bé này từ nhỏ đã yếu ớt, lớn lên cũng mang dáng vẻ yếu đuối mỏng manh, thoạt nhìn liền khiến người ta có cảm giác lướt lướt. Mặc dù Điem Nhi đã uốn nắn đủ kiểu, đáng tiếc hiệu quả không lớn. Trước mặt hai đứa con gái, Dận Chân không tiện phát hỏa, nhẹ nhàng ừ một tiếng, xem như cho các nàng đứng dậy.

“Đám Hoảng Thì đã về chưa ạ...” Điem Nhi dè dặt lái đề tài. Hoa đăng náo nhiệt như thế, nàng không tin mấy tên tiểu tử nghịch ngợm kia sẽ không đi, bất quá Dận Chân đã sớm cấp cho mỗi đứa thư đồng cùng tuổi, bên cạnh cũng có ám vệ coi chừng, về mặt an toàn cũng không lo.

“Ừm.” Dận Chân khẽ hừ một tiếng.

Điem Nhi nghe vậy lập tức yên tâm.

“Phỉ Thúy, Truy Nguyệt, dẫn hai công chúa đi nghỉ đi.”

“Vâng ạ!”

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng, Điem Nhi thấy không ổn, thoăn thoắt liền tháo giày, bàn chân nhỏ để trần toan muốn chui lên giường, lại bị nam nhân một phen chụp được bàn chân nhỏ, sợ tới mức kêu thảm một tiếng.

“Kêu cái gì!” Dận Chân rất là bất mãn trừng mắt nhìn.

Điem Nhi bĩu môi, không dám lên tiếng.

Nom dáng vẻ kính sợ của nàng, trong lòng Dận Chân không khỏi lại nổi khí, nghiêng răng nói: “Nàng hôm nay cũng thật khoái trá nhỉ!”

Điềm Nhi lập tức lộ ra biểu tình ủy khuất, ôm lấy trái tim nhỏ của mình, liên thanh nói: “Hoàng thượng không biết đó thôi. Vậy mà hù thần thiếp sợ chết khiếp a!”

Dận Chân oán hận lườm nàng, nam nhân này lòng tự trọng cực lớn, nội tâm lại cực nhỏ (ý chỉ ghen tuông), nghĩ lại thê tử hôm nay bị nam nhân khác “chọc ghẹo”, liền càng nổi trận lôi đình. Không nói đến Điềm Nhi đáng thương bị nam nhân đê lên giường oán hận giáo huấn như thế nào, chỉ nói đến sáng ngày hôm sau, Phi Thúy len lén kể với nàng kết cục của đám người Trần thị, Điềm Nhi nghe xong, lại không hề có lòng thương hại, chỉ bằng vào lời chửi bậy của Lâm Thịnh Khai dám đối với mình, hẳn dù có chết một nghìn lần cũng không xem là ít. Về phần kết cục của Trần Minh Minh, thật ra cũng khiến cho Điềm Nhi thở dài vài tiếng, ai bảo nàng ta bị cha mẹ dung túng, dưỡng thành tính nết kiêu căng thành tánh, lại cố sống cố chết nhất định phải ra mặt vì Lâm Thịnh Khai cơ chứ!

“Đó là hẳn xứng đáng!” Ngay lúc này, vài đạo thanh âm chẳng phân biệt được trước sau vang lên, liền thấy ba thiếu niên tướng mạo cực kỳ giống nhau, vén rèm cửa đi vào. Hoẵng Thì đi đầu nhìn mẫu tử trên xuống dưới hai vòng, rồi mới lên tiếng: “Nhi tử bất hiếu, sáng sớm hôm nay mới biết được chuyện Hoàng ngạch nương bị mạo phạm, ngài không sao chứ?”

“Hảo hài tử, ngạch nương không sao.” Điềm Nhi ngẩng đầu ra hiệu cho anh em chúng đến gần.

Trong ba bào thai, Hoẵng Quân tính tình nóng nảy nhất, chỉ thấy hăn sắc mặt giận dữ, cảm hận nói: “Đánh chết tên họ Lâm đích thực là tiện nghi cho hăn.”

“Họ Lâm kia bất quá là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng mà thôi.” Hoẵng Lịch bên cạnh lạnh lùng nói: “Trần gia mới là đáng chết nhất.”

“Được rồi!” Diễm Nhi không vui nạt một tiếng, tấm lòng của bọn nhỏ mặc dù tốt, nhưng nàng vẫn phải nói: “Ngạch nương đã không sao, lại nói hết thảy đều đã qua, cứ luôn nhớ kỹ làm gì. Ngạch nương vậy nhưng không hy vọng hài tử của ta đều là người bụng dạ hẹp hòi như vậy.”

Nên trừng phạt cũng đã trừng phạt, Diễm Nhi nghĩ nên dừng ở đây thôi.

“Nương nương...” Ngay lúc này, Phi Thúy tiến vào bẩm báo: “Kiều cô nương đến đây.”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của đám con trai, Diễm Nhi vẫn tắt kể lại vài câu, nghe nói Kiều Tư Ngữ từng bảo vệ ngạch nương của bọn hắn, sắc mặt anh em Hoằng Thì không khỏi tốt hơn vài phần.

Diễm Nhi tuyên Kiều Tư Ngữ vào, tiểu cô nương hôm nay mặc một bộ y phục hàng ngày màu xanh nhạt, lặng lẽ quan sát, vừa dịu dàng lại vừa thanh nhã. Diễm Nhi cũng không nói thêm câu gì, chỉ sai người thưởng cho tiểu cô nương vài hộp điểm tâm, rồi phất tay một cái, cho người lui xuống, từ đầu đến cuối vậy mà không hề nhắc đến chuyện tối hôm qua.

Kiều Tư Ngữ có chút nặng nề đi ra ngoài, Hoàng hậu nương nương lạnh nhạt, nhạy cảm như nàng sao không cảm giác được, vốn nàng còn tưởng rằng nương nương sẽ coi trọng nàng một chút.

“Ngạch nương...” Nhìn từ đầu tới đuôi, Hoằng Lịch như có chút dăm chiêu nói: “Ngài không thích nàng ta?”

“Không thể nói rõ có thích hay không.” Diễm Nhi lạnh nhạt nói: “Cô bé này, tâm bất chính.”

Chuyện đêm hoa đăng hôm đó đến đây liền hoàn toàn kết thúc, tâm tình của Diễm Nhi lại khôi phục được hớn hở như mọi ngày, Dận Chân là người không buông xuống triều chính được, trong một ngày một đêm, hai phần ba thời gian, không phải xử lý triều sự, cũng là phải tiếp kiến chúng quan viên

bên hai ven bờ sông*, mức độ bận rộn độ so với ở trong cung cũng không khác biệt mấy.

(*ở Giang Nam nhiều sông ngòi, nên mỗi phủ huyện được phân ra dựa vào con sông)

Như thế, Điem Nhi chỉ có thể tự du ngoạn một mình, bất quá có bọn nhỏ cùng đi, ngược lại tâm tình cũng thư sướng. Cứ như vậy liên tục nửa tháng trôi qua, Dận Chân hạ lệnh, Hoàng giá khởi hành, đi đến Hàng Châu.

Biết Điem Nhi có bệnh say sóng, mấy thái y đi theo phí hết tâm tư nghĩ ra một đơn thuốc, thành phần chủ yếu bên trong mặc dù nàng không rõ ràng lắm, nhưng thuốc kia có vị bạc hà ngọt ngọt, lại còn nghe mùi rõ ràng, Điem Nhi dùng vài lần, quả nhiên không còn thấy khó chịu như trước.

Sóng biếc dập dềnh, bát ngát mênh mông. Bàn tay trắng nõn khẽ vén rèm bước ra ngoài, một tiếng than nhẹ bất giác tuôn ra: “Thật đẹp a!”

Dận Chân ngồi sau bàn, khẽ nâng mắt liếc nhìn một cái, âm thầm bật cười, ngay sau đó tâm tư lại tiếp tục vùi trong đồng tấu chương. Đứng bồi bên cạnh, Tô Bồi Thịnh lúc này bèn tiến lên cười nói: “Nương nương, đó cũng chưa là gì đâu ạ, nghe nói Tây Hồ ở Hàng Châu mới thật sự là đẹp!”

Từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu danh gia ca tụng cảnh đẹp Tây Hồ, có biết bao nhiêu ‘tạp văn triện kỷ’ (ấn ký trên thơ) lưu lại tên Tây Hồ, Điem Nhi đối với lần này tất nhiên là mong đợi không thôi.

Nghĩ đến đây, Điem Nhi không khỏi nhếch miệng lên, dùng thanh âm nũng nịu, mị nhãn như tơ mà sáng giọng: “Hoàng thượng, cùng nô tì dạo chơi Tây Hồ được hông.”

Dận Chân rõ ràng là bị thanh âm nịnh nọt này làm cho kích thích cả người nổi đầy da gà, ngẩng đầu trừng mắt liếc người nào đó một cái, ý cảnh cáo phi thường dồi dào.

Điền Nhi thấy thế, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, lộ ra biểu tình ‘nam nhân này thật không thú vị chút nào’.

Ung Chính ngồi trên thuyền vua, trong sự khẩn trương cùng kích động của tất cả chúng quan viên ở Chiết Giang, rốt cuộc cũng chậm chậm đến được Hàng Châu, Hàng Châu cũng chính là trạm dừng cuối cùng của chuyến đi Nam tuần lần này (tuần sát xuống phía Nam) vì thế so với những lần dừng thuyền trước đó, lần này quan viên bên hai bờ sông tới yết kiến lại đông đảo hơn, chen chúc gần như muốn sập cả bến tàu.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Diễm Ngộ

Nói đến Hàng Châu thì không thể không nhắc tới Tây Hồ, nói đến Tây Hồ thì không thể không nhắc tới Lôi Phong tháp, mà nói đến Lôi Phong Tháp thì không thể không nhắc tới đoạn kỳ duyên có một không hai của Hứa Tiên và Bạch nương tử. “Nước Tây Hồ cạn, tháp Lôi Phong đổ”*, tình cảm sâu đậm kia từng khiến cho biết bao người xúc động, lại có bao nhiêu người âm thầm mong Pháp Hải chết tiệt kia, ít nhất một câu thóa mạ “bắt chó đi cày, thích xen vào việc người khác” là kiểu nào cũng trốn không thoát.

(* một bài kệ (thể loại thơ Phật giáo, thơ thiền) về chuyện tình của Hứa Tiên và Bạch nương tử: Pháp Hải lấy một chiếc bát giao cho Hứa Tiên, dặn Hứa Tiên chup bát vào đầu bạch xà. Bạch Nương Tử và Thanh Thanh bị chup vào trong bát, hiện ra nguyên hình. Pháp Hải mang bát đặt trước chùa Lôi Phong, dùng đá xếp thành tòa bảo tháp bảy tầng, tên là tháp Lôi Phong. Lưu lại một bài kệ: Tây Hồ nước cạn, sông hồ chẳng lên, tháp Lôi Phong đổ, Bạch Xà xuất thế.)

Nhưng mà, đối với một hồi luận điệu này của thê tử, Dận Chân lại giữ một quan điểm hoàn toàn bất đồng, chỉ nghe hãn xùy một tiếng cười nhạt nói: “Từ xưa đến nay, người yêu khác đường, Hứa Tiên kia là một thư sinh tốt bụng, bị yêu nghiệt mê hoặc mới lún sâu vào hương ôn nhu, đã quên mất chí khí trong lòng, phải nên ‘lạc đường biết quay đầu lại’, cầu lấy công danh mới là chính đạo.”

Điễm Nhi nghe xong không khỏi đại [囧] (bấn), nam nhân này toàn thân từ trong ra ngoài chính là không có một chút xíu lãng mạn gì hết ráo, chuyện gì cũng có thể nghĩ đến “hiện thực”. Bất quá thật vất vả lắm hẳn

mới đáp ứng dẫn mình du ngoạn Tây Hồ, Diễm Nhi không dám lại mang mặt mũi oán giận gì, chỉ có thể âm thầm mài mài răng, lầm bầm tiếng: đồ đầu gỗ gì gì đó.

“Đi thôi, không phải nàng muốn đi đến cầu Đoạn Kiều bên kia sao? Còn đứng ngây ra đó làm gì!” Dận Chân tức giận nhìn thê tử đông ngăm tây nghĩa, sau đó lắc đầu, đi nhanh về phía trước. Hôm nay hắn mặc một bộ trường bào màu thạch thanh, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo vạt ngắn không tay màu xám tro, trên chiếc thắt lưng ngọc màu xanh treo một mảnh ngọc bội tiểu ấn, trên đầu đội chiếc nón nhỏ (mũ quả dưa) ở giữa khảm ngọc bích, một đoạn tóc đuôi sam thật dài thả sau lưng, mười phần cốt cách là trên tay phải cầm theo cây quạt có ấn kim nê. Mười phần mười là quan lớn giả trang kẻ có tiền.

Diễm Nhi nghe vậy vội vàng dạ một tiếng đuổi theo, nàng vốn da mặt dày, duỗi tay ra liền khoác lên cánh tay Dận Chân, học theo điệu bộ của một đôi vợ chồng nhỏ cùng nhau du ngoạn. Dận Chân vờ tăng hắng hai tiếng, cũng không rút cánh tay ra.

Du khách dạo quanh Tây Hồ rất nhiều, hai vợ chồng xuôi theo dòng người, ước chừng hai khắc sau liền bắt gặp một cây cầu đá xây gần mặt nước, đây chính là cây cầu vì chuyện của Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên năm xưa mà vang danh khắp thiên hạ: cầu Đoạn Kiều. Khác với miêu tả trong truyện, cây cầu Đoạn Kiều này thoạt nhìn cũng không dài mấy, nhưng những tảng đá lót trên cầu lại có một loại khí tức mang theo phong cách cổ xưa trầm tĩnh, cùng với chúng bách tính tới lui trên cầu hình thành nên một nét ăn ý rõ ràng, rất có loại cảm giác “dòng người như nước chảy, Đoạn kiều đứng trơ trơ”.

Đương lúc Diễm Nhi còn đang ung dung cảm thán, đột nhiên, một vật gì đó bay tới, nàng theo bản năng chụp lấy, là một mảnh khăn tay hồng nhạt. Nàng ngẩng đầu nhìn lại liền bắt gặp có một cỗ kiệu nhỏ dừng lại cách bọn họ không xa, một lát sau, một thiếu nữ từ trong kiệu chui ra, nàng nửa thân

trên vạt một bộ kỳ trang hoa sen trắng thuần, bên dưới là chiếc váy dài xếp ly (như hình dưới), ngón tay trắng như ngọc bạch đang nắm một cây dù, cây dù che lại tầm mắt khiến người khác không thấy rõ được dung mạo nàng. Được nha hoàn áo vàng bên cạnh hầu hạ đỡ xuống, thiếu nữ kia chậm rãi đi tới bên này.

Điềm Nhi nhú mày, theo bản năng liếc nhìn Dận Chân một cái, trên mặt lộ ra biểu tình thú vị.

“Vị phu nhân này, tiểu nữ tử xin hữu lễ tại đây.” Kèm theo thanh âm mềm mại cơ hồ muốn chảy nước là một khuôn mặt rọi vào tầm mắt của vợ chồng Dận Chân.

Điềm Nhi đương trường liên thầm hít một ngụm khí lạnh, bởi vì vị thiếu nữ này thật sự là rất rất xinh đẹp, trên gương mặt tinh xảo ngọc nhuận kia là làn da tuyết trắng không chút tỳ vết, ngũ quan tinh xảo đến cực hạn, không một chút nào mà không hướng cho thế nhân biểu lộ được cái gì mới gọi là “Mỹ nhân” thực sự.

“Thật xinh đẹp a!” Điềm Nhi tán thưởng lẩm bẩm nói. Thiếu nữ này dung mạo có thể so với Lương phi Vệ thị năm xưa, đều là vẻ mỏng manh nhu nhược kia, khiến người vừa nhìn thấy liền có loại xúc động muốn ôm vào lòng mà nâng niu.

Nguyên lai chiếc khăn tay mà Điềm Nhi nhặt được là của thiếu nữ này không quá mức ‘bất cần’ mà đánh rơi, sau khi trả lại khăn, để tỏ lòng cảm tạ, thiếu nữ kia liền muốn mời Điềm Nhi cùng du ngoạn Tây Hồ.

“Không được rồi.” Điềm Nhi mỉm cười, uyển chuyển khước từ: “Đa tạ hảo ý của cô nương, chẳng qua hai vợ chồng ta đã quen đi riêng cùng nhau, những người khác đi theo cũng không tiện.”

Màn tương ngộ hôm nay tất nhiên không phải là “trùng hợp” gì đó, thiếu nữ họ Tưởng tên Dao Nhi kia, xuất thân từ gia đình vọng tộc ở Giang Nam,

nhưng cha mẹ nàng mất sớm, chỉ có thể sống nhờ ở nhà thúc bá. Thế nhưng, mặc dù ông trời giảm thân duyên của nàng, lại cho nàng một dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, hơn nữa nàng từ nhỏ đã thông tuệ, đọc thuộc Chư Tử bách gia, một nữ tử vừa thông minh vừa mỹ mạo, tất nhiên không thể thiếu một tia ngạo khí, đối với những ứng cử viên hôn phu mà thúc bá tìm cho nàng, thế nhưng toàn bộ cũng không nhìn thuận mắt. Đại khái bởi vì nàng đã sớm hạ quyết tâm, nếu đã gả thì phải gả cho một nam tử Thiên hạ vô song. Mà cơ hội đó liền cứ thế mà bất ngờ đến, chuyện Ung Chính hoàng đế cùng Hoàng hậu Nam tuần sớm đã không phải là chuyện bí mật gì, mấy ngày trước đây, tràng diện quần thần nghênh đón trên bến tàu, đã nói cho người trong thiên hạ biết, Hoàng thượng đang ở tại Hàng Châu! Cơ hội ngàn năm một thuở như thế, Tưởng Dao Nhi sao có thể bỏ qua, nàng dùng đủ mọi cách năn nỉ thúc bá trừ tính giúp mình, thế nên mới có màn “vô tình gặp gỡ” trên cầu Đoạn kiều ngày hôm nay.

Lúc còn ngồi trong kiệu nhỏ dõi mắt theo đôi vợ chồng ở phía xa xa, trái tim của Tưởng Dao Nhi bình bịch nhảy lợi hại. Nam tử tuấn vĩ uy nghiêm kia, đã khiến nàng gần như trong chớp mắt liền xác định, người ấy chính là Hoàng thượng! Lầm nhăm hai từ này, cả khuôn mặt xinh xắn của Tưởng Dao Nhi nhuộm một mảnh đỏ rực, đôi tay nhỏ gắt gao ôm chặt lồng ngực. Nếu mình có thể lọt vào được mắt xanh của vị thiên hạ chí tôn kia... trong đầu Tưởng Dao Nhi bắt đầu phác họa lên hình ảnh vinh sủng hậu cung, là mặt trăng được ngàn sao vây quanh tầng bốc, cùng với dòng họ được vẻ vang, là những thứ mà nữ tử trong thiên hạ đều ao ước.

Còn về nữ tử bên cạnh người ấy, Tưởng Dao Nhi tinh tế nhìn sang, đó cũng là một mỹ nhân thiên hạ hiếm thấy, có điều, chung quy cũng đã có tuổi, sao có thể so với bản thân mình còn đương tuổi rực rỡ của hoa thơm.

Nghe được lời Điềm Nhi cự tuyệt, Tưởng Dao Nhi vậy mà cũng không bỏ cuộc, nàng thanh tú động lòng người đứng tại nơi đó, điềm đạm dịu dàng mà kể ra vài cảnh đẹp của Tây Hồ, giọng nàng êm dịu, dùng từ hài hước,

nghe vào trong tai liền có loại cảm giác thư thái. Hơn nữa thi thoảng còn chêm vào vài câu thơ, một cái nhướn mày, một nụ cười mỉm, quả thật là ‘hoa xuân rực rỡ, bách mị tòng sinh’. (nhướn mày như hoa xuân rực rỡ, cười như sinh ra muôn vẻ quyến rũ)

Đương lúc nữ tử kia còn đang phô trương phong tình, Điềm Nhi lại lặng lẽ tựa sát vào cánh tay Dận Chân, tràn ngập chế nhạo nói: “Hoàng thượng thật sự là có đường tình tốt!”

Dận Chân nghe vậy, lập tức trừng mắt nhìn người nào đó, Điềm Nhi cũng không để ý, chỉ hì hì cười hai tiếng, ngoảnh lại nói: “Chúng ta cứ theo như lời vừa mới nói, đứng giữa trưa gặp trên cầu Đoạn Kiều, Hoàng thượng cần phải canh đúng giờ, cũng nhìn đúng người a, chớ để bị nữ tử không phải thần thiếp, dụ dỗ gạt đi mất a!” Nói đoạn, cũng không thèm để tâm Dận Chân mặt biến đen thùi lùi, vẫy vẫy tay, cước bộ nhẹ nhàng, một thân một mình lượn đi.

“Nha đầu này!” Dận Chân oán hận nghiêng răng, đối với tính tình thô tử thích đùa giỡn, hẳn cảm giác bất đắc dĩ một cách rất sâu sắc.

Điềm Nhi đột nhiên rời đi vậy mà làm cho Tưởng Dao Nhi vô cùng kinh hỉ, liền thấy nàng đột nhiên dừng lại lời đang nói, một đôi mắt đẹp ‘muốn nói mà thẹn thùng’ nhìn nam tử trước mắt, khắp người tràn đầy một loại khí tràng như: ngài thấy thiếp xinh đẹp cỡ nào a, ngài thấy thiếp tài hoa cỡ nào a, nhanh nhanh thú thiếp về đi thôi a...’

Dận Chân xuất thân hoàng gia, từ nhỏ đến lớn không biết có bao nhiêu thiếu nữ thử bò lên giường của hắn, đối với trò hề trước mắt, tất nhiên là nhìn rõ mồn một. Đích thị là có người đem hành tung của mình cùng thô tử tiết lộ ra ngoài, trong mắt Dận Chân lóe lên nộ ý, rình mò để tông chính là tội đáng muôn chết!

Còn chưa biết mình đã rước lấy thiên đại phiến toái cho đám bạn bè thân thích của thúc bá, Tưởng Dao Nhi lúc này còn đang ngập trong mộng đẹp. Nhìn trong khoảng cách gần như vậy, nàng mới phát hiện bộ dạng Hoàng thượng thật đúng là tuần vĩ bất phàm a, kia ngũ quan khắc sâu mà hài hòa, kia vóc người cao lớn nhưng có chút mảnh khảnh, kia khí thế đế vương từ trong ra ngoài. Tưởng Dao Nhi ngây ngất thật sâu, thâm nghĩ, chỉ có gả cho nam nhi như vậy, mới có thể xứng với dung mạo tài hoa mà trời cao ban cho mình.

Gió nhẹ từng trận, cành liễu đong đưa. Hình ảnh một nam một nữ đứng ở nơi đó đẹp tựa như một bức họa. Tưởng Dao Nhi nghĩ đây là cơ hội tốt trời ban, nhất định phải làm cho Hoàng thượng để ý đến mình mới được.

“Vị tướng công này.” nàng cố nén ngượng ngùng, dịu dàng nói: “Tây Hồ phong cảnh thật đẹp, không bằng để tiểu nữ tử bồi ngài đi một vòng...”

Nghe được lời này, Dận Chân từ trong âm u “bài xét” phục hồi tinh thần lại, trong lòng đã nắm chắc được đến tột cùng là kẻ nào làm cái chuyện thông phong báo tin này. Hắn cũng không có “nhàn tình nhã trí” giống thế tử mà ở đây chơi đùa với tiểu cô nương này. Trong mắt hắn, Tưởng Dao Nhi hành vi tùy tiện, không tuân thủ nữ tắc, phải nên đánh chết trăm đường (dìm sông) mới là “dĩ chính thị thính”*.

(*dĩ chính thị thính: thành ngữ: đảm bảo hiểu biết đúng đắn của một sự thật; uốn nắn, sửa chữa, cải chính hành vi xấu)

“Người đâu!” Dận Chân rất không kiên nhẫn nói: “Lôi nữ nhân này xuống, đưa đến giáo phường tư.” (nơi quản lý ca múa, có thể hiểu là nơi huấn luyện vũ cơ, mua vui)

Hai bên bờ sông Tây Hồ, mỗi đêm luôn không hề thiếu thuyền hoa tìm chỗ mua vui, nữ nhân này không phải là muốn du Tây Hồ sao? Hắn sẽ cho nàng được du cả đời. Tưởng Dao Nhi vạn vạn không ngờ tới Dận Chân sẽ

nói ra lời như vậy, hai chân lập tức liền mềm nhũn, giáo phường tư kia thế nào? Nàng một khi đi vào đời này chẳng khác nào xem như xong rồi. Mắt thấy không biết từ nơi nào bất chợt xông ra vài tráng hán, Tưởng Dao Nhi sợ đến hoa dung thất sắc, quỳ xuống đất nắm lấy ống quần Dận Chân van xin cầu khẩn nói: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng, tiểu nữ chẳng qua là ngưỡng mộ bệ hạ vĩ ngạn, kìm lòng không đậu mà thôi, xin ngài hãy nhìn đến một tấm chân tình này mà đừng đối với thiếp như vậy!”

Thiếu nữ như khóc như tố, từng hạt lệ châu lăn trên đôi má phấn nộn, trong mỹ diệu, thoát nhìn là đáng thương đến thế, lại là đáng yêu đến thế.

Nữ nhân này quả thực đã sớm biết thân phận của hãn, Dận Chân nghe vậy lại không hề có chút nào thương hại, lại thấy Tưởng Dao Nhi một đôi tay ngọc như có như không ve vuốt bắp đùi mình, thì càng đại nộ hơn, thứ không biết liêm sỉ! Lập tức một cước đá tới, Tưởng Dao Nhi kêu thảm một tiếng, ngã sóng soài úp trên mặt đất, mấy tên thị vệ kia xông lên một loạt, thoãn thoát liền chặn lấy miệng mũi nàng, lôi xuống. Để lại sau lưng, đám hạ nhân Tưởng phủ đực người đứng tại chỗ không biết làm sao.

Đáng thương cho thiếu nữ như hoa, sẽ rơi vào trong địa ngục a tỳ kia, tuy có tàn nhẫn. Nhưng nếu Tưởng Dao Nhi kia không có ý niệm không đứng đắn, động tâm tư ý đồ quyến rũ Dận Chân, cuộc sống ngày sau có thể lên như điều gặp gió, chứ lại thế nào rơi đến nước này, một câu ‘tự chuốc vạ vào thân’ cũng đúng.

Tí tách, một trận mưa phùn, rả rích lất phất.

Dận Chân ngẩng đầu nhìn trời, nhìn vầng thái dương sáng ngời trên cao, liền biết đây chỉ là một trận tinh thiên vũ. (mưa giữa trời quang)

Mình cũng nên đi tìm nàng thôi, nếu đến chậm, không biết lại giờ tính tình gì đâu!

Lắc đầu, cây quạt trong tay gập lại, nghĩ đến người nọ, trong chút bất tri bất giác, tâm tình liền chuyển tốt.

BẢN GHI CHÉP CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC Ở TRIỀU THANH

Nhất Tiểu Bình Cái
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đoạn Kiều (Đại Kết Cục)

Trên cầu Đoạn kiều, một bóng hình xinh đẹp lặng yên bước tới, liền thấy nàng một thân váy gấm người Hán màu vàng nhạt, mái tóc đen nhánh chải thành búi tóc rũ nghiêng nghiêng, một đôi giày vải xinh xắn màu xanh, mặt trên thêu tầng tầng đóa sen tím, nàng từng bước đi tới, không khỏi bước lên vài vũng nước mưa, bọt nước ở dưới chân nàng xao động, có một vài giọt văng lên làn váy nàng, tạo nên từng vệt nước. Nhìn lên trên liền bắt gặp một bàn tay trắng nõn lóe ánh huỳnh quang, năm ngón tay thon nhỏ nhẹ nắm lấy cán ô bằng trúc xanh, mặt ô có màu đỏ, tương truyền lúc Bạch nương tử cùng Hứa Tiên dùng ô để kết duyên, cũng cầm một cây ô thanh hồng (xanh đỏ) như vậy.

“Tiểu nương tử, mua vài cái trứng tráng ăn đi.” trên cầu Đoạn Kiều có rất nhiều người bán hàng rong, một phụ nhân bán trứng tráng trong đó, mặt đầy ý cười lôi kéo khách hàng.

“Bao nhiêu tiền a?” Điềm Nhi cười hỏi.

“Năm đồng tiền một cái a.”

“Vậy cho ta hai cái đi.”

“Được!”

Trả tiền, Điềm Nhi một tay cầm ô đỏ, một tay còn lại cầm chiếc tăm trúc, cúi đầu nhẹ nhàng ăn, phụ nhân bán trứng kia thấy thế, không khỏi tò mò hỏi: “Tiểu nương tử, thấy cô đứng trên cầu đã nửa ngày rồi, là đang ở chờ ai sao?”

“Đúng vậy! Đang đợi tướng công ta, đã hẹn trước rồi, phải gặp nhau ở chỗ này.” Diễm Nhi ngẩng đầu mỉm cười, trong nhất thời diễm quang bắn ra tứ phía, phụ nhân kia bị nụ cười này làm chói lòa hai mắt, không khỏi ngây ngẩn cả người, há mồm liền nói: “Tiểu nương tử, cô thật xinh đẹp!”

“Phải không?” đôi mắt nàng cong thành hình trăng khuyết, dáng vẻ trông rất thích thú.

Phụ nhân kia thấy Diễm Nhi cử chỉ dễ gần, bèn lớn mật cười bắt chuyện nói: “Tiểu nương tử là mới tân hôn sao? Cô xinh đẹp như vậy, nhất định rất được phu quân yêu thương rồi!”

“Đại nương nói sao chứ!” Diễm Nhi biết phụ nhân này là cố ý lấy lòng mình, nhưng cũng cười đáp lời: “Tân hôn gì a, con trai ta cũng đã lấy vợ rồi.”

Phụ nhân kia nghe vậy vẻ mặt giật mình: “Nhưng nhìn không ra a, tiểu nương tử ngài bộ dạng trông còn rất trẻ a.”

Không có nữ nhân nào không thích người khác nói mình trẻ tuổi, Diễm Nhi cũng không ngoại lệ, cặp môi đỏ mọng khẽ cong, ngọc diện phù dung (mặt ngọc như sen), một đôi mắt đẹp hiện đầy ý cười. Toàn thân tản ra loại khí tức mà chỉ có nữ nhân đắm chìm trong hạnh phúc mới có thể có được. Phụ nhân bán trứng kia cũng là người từng trải, vừa nhìn cũng không kiềm được hỏi: “Tiểu nương tử, vị hôn phu của cô nhất định đối với cô rất tốt!”

“Hắn a...” Diễm Nhi mỉm cười, vẻ mặt như lâm vào hồi ức, hạnh phúc nói: “Đúng vậy, hắn đối với ta vô cùng tốt.”

Tuy rằng hắn luôn luôn cứng nhắc, luôn lộ ra dáng vẻ thực nghiêm nghị, tuy rằng hắn luôn quở trách mình không có quy củ, không được làm cái này không được làm cái nọ. Nhưng mà dung túng mình nhất, cứng chịu mình nhất cũng là hắn. Nghĩ đến người kia, trái tim Diễm Nhi không khỏi hóa thành một vũng nước, mọi người đều nói nàng là người có phúc, chính xác,

Điềm Nhi cũng thừa nhận mình rất có phúc, cũng xác thực vô cùng may mắn.

Ngày đó, lúc thánh chỉ ban hôn vừa ban xuống, sắc mặt như trời sập đất sụt của cha mẹ tựa hồ vẫn còn hiện ra trước mắt, khi đó, chính bản thân nàng cũng từng âm thầm lo lắng, cũng không phải là sợ bị cái gì “khắc chết”, mà bản thân nàng cũng không tin những thứ đó. Chỉ là có chút khó chịu đối với việc mình sắp trở thành ‘vợ kế’ của một nam nhân mà thôi, hơn nữa đối phương lại lớn hơn mình những mười bốn tuổi, cho dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nàng sao có thể không nghĩ đến chứ? Lúc ấy, nàng ôm tâm tư muốn xem vị hôn phu là thượng cấp, hảo hảo hầu hạ, thế mà vị hôn phu đại nhân lớn lên trông rất hợp khẩu vị của nàng, giọng nói lại trầm thấp gợi cảm, gần như là không cần bao lâu thời gian liền khiến cho nàng nhanh chóng trầm luân vào mỹ sắc mê người, chỉ có thể mà thôi a!

Nhưng càng may mắn hơn là, gả cho hã không bao lâu, nàng liền mang thai, trong thời gian đó nam nhân cũng không đi đến phòng của bất kỳ nữ nhân nào, mặc kệ hã làm như vậy là vì sao, nàng cũng cảm kích từ trong nội tâm, mà cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nam nhân này đã lặng lẽ đi vào trái tim nàng. Hã cường thế, nàng liền nhu nhược, hã thích nắm hết thấy mọi thứ trong tay, nàng liền làm một nhánh tầm gửi vô tư không biết gì, hã muốn hậu tự, nàng liền cố gắng điều dưỡng thân mình sinh con cho hã, chỉ hy vọng nam nhân đối tốt với nàng, có thể lâu hơn một chút, lại lâu hơn một chút...

Được người cưng chiều là một thói quen, cưng chiều người khác có gì mà không thể thành một loại thói quen, nàng muốn nam nhân quen cưng chiều nàng, che chở nàng, nàng muốn nam nhân thấy rõ tấm chân tình của nàng, nói cho hã biết, chớ phụ bạc nàng. Điềm Nhi trong lòng rất rõ ràng, lần tình cảm nam nhân đối với nàng có chuyển biến lớn nhất, là lúc ở Mộc Lan, không có hư tình giả ý, cũng không có cố lộng huyền hư (cố làm ra vẻ), khi đó nàng ôm quyết ý: hã sống nàng sống, hã chết nàng chết.

Vì thế, nàng đã đợi được câu nói kia “Chỉ cần nàng không thay đổi, Chân nhất định sẽ không phụ nàng!”

Tại thời khắc đó Diễm Nhi đã biết, nam nhân này bắt đầu chân chính đặt nàng vào trong lòng.

Loài sinh vật ‘đàn ông’ a, một khi trong lòng đã chân chính đặt một nữ nhân, về sau hẳn sẽ trở nên phá lệ trân trọng nàng, mà nữ nhân này lại vừa đúng là một kẻ thích đánh người, thích dấm chua, vừa nhu nhược đáng thương, vừa đối với hẳn si tình không đối đũa, vậy gặp xui xẻo có lẽ chính là những nữ nhân khác trong phủ đệ rồi...

Có lẽ hai người họ ban đầu cũng không hài lòng về nhau, nhưng ngày qua ngày, năm qua năm cùng chung sống, trong cái làm nũng, ăn vạ, vui cười, trong cái nhịu mày, cái lắc đầu, bất đắc dĩ, trong cái ‘được một tắc lại muốn tiến một thước’, trong cái cứng chịu bao dung, tình cảm của hai người cứ như vậy mà dần dần nảy nở, càng nồng nàn thêm, giống như nước chứa trong bình, chẳng biết lúc nào, đã tí tách nhỏ giọt, bắt đầu đầy tràn ra bên ngoài, muốn ngăn lại cũng không ngăn được.

Nghĩ đến đây, Diễm Nhi mỉm cười, trong đôi mắt nhu hòa đã lan tràn ánh mơ màng. Phụ nhân kia thấy vậy, mở miệng toan hỏi chút gì, lại bị một người chen ngang, là một hán tử trung niên làn da ngăm đen, hẳn dáng người cao gầy, cánh tay chống quải trượng, một chân bị thiếu.

“Sao ông lại tới đây?” phụ nhân bán trứng không để ý nói nữa, vẻ mặt oán trách tiến đến đón, hán tử cười hắc hắc, càn nhắc đưa cho phụ nhân hộp đựng cơm: “Đã giữa trưa rồi, đến đưa cho bà hai cái bánh, ăn nhanh đi để nguội mất ngon.”

“Không phải đã nói với ông rồi sao, bảo ông không cần đưa đâu, đi đứng đã không tiện thì đành hoàng ở nhà cho tôi, đường xa như vậy, ngộ nhờ té ngã thì biết làm sao, còn có Nhị Ngưu, nó ăn chưa, sao không đi cùng với

ông...” Phụ nhân ngoài miệng đều oán trách, nhưng giữa hai hàng mày sớm nhuộm đầy phong sương, lại lộ ý cười ôn nhu.

Điềm Nhi nghĩ, đây cũng là một nữ nhân may mắn. Bỏ cây tầm trúc trong tay xuống, nàng lặng lẽ xoay người rời đi. Dọc theo cây cầu tiếp tục đi về phía trước, đi một mạch đến chỗ cao nhất giữa cầu thì ngừng lại. Bầu trời bắt đầu tí tách đổ mưa, ngày hè ở Giang Nam, trời nắng mưa rào, ước chừng là điều thường thấy nhất, hai bên cầu, những người bán hàng rong không nhanh không chậm bắt đầu chống vải bạt mang theo lên.

Điềm Nhi cũng bung mở tán ô đỏ trong tay, nàng đứng trên cầu, thích thú dào dạt nhìn mặt hồ dưới cầu, có vài con chim uyên ương bị dính nước mưa, đang đập cánh bay tán loạn.

“Điềm Nhi...” Ngay lúc này, một thanh âm trầm thấp vang lên ở cách đó không xa.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy trong dòng người vội vã, nam nhân kia cầm ô đứng đó, hẳn đứng chấp một tay sau lưng, thân mình thẳng tắp như cán bút, trên mặt vẫn là vẻ trang trọng nghiêm túc.

Nhìn xem, hẳn đã tìm được mình!

Một cảm giác đặc ý hòa lẫn mừng thầm xông lên đầu, Điềm Nhi vui mừng hơn hở bước lại gần, đồng thời không chút khách khí chui vào dưới tán ô của đối phương.

“Gia...” thanh âm ngọt lịm khiến người tê dại vang lên.

“Hửm?”

“Cúi đầu xuống...”

“...”

“Cúi đi mà!” làm nũng.

Vẫn như rất nhiều lần trong dĩ vãng, nam nhân mài răng, nhưng mặc dù vậy vẫn cúi đầu xuống. Đột nhiên nữ nhân bên cạnh sát lại gần, cây dù trong tay chợt bị kéo thấp xuống, che khuất gương mặt hai người, một nụ hôn ướt nhèm nhẹ đặt lên gò má của hắn.

“Dận Chân, thiệp yêu chàng!” Nàng nhỏ giọng, rất kiêu ngạo mà tuyên thệ.

“Khụ khụ khụ...” bờ mông xinh xắn đáng yêu bị vỗ mạnh một cái, nam nhân da mặt đỏ lên, nói: “Không có chút quy củ, đàng hoàng một chút.”

Xí ——

“Vậy về sau thiệp không nói nữa!!” dỗi.

“Nàng dám!” Cánh tay dài duỗi ra ghì chặt vòng eo nhỏ xinh kia, nam nhân tràn đầy uy hiếp hừ nói.

“Chàng thế này không được thế kia cũng không được, ưm...” một loại thanh âm rên rỉ như môi bị chặn kín vang lên.

Trên cầu Đoạn Kiều, trong dòng người vội vã tới lui, chỉ có một thanh ô đỏ lẳng lặng dừng tại đó, loáng thoáng có thể thấy dưới tán ô có một đôi nam nữ đứng tựa sát vào nhau, thoạt nhìn thân mật là thế, hạnh phúc là thế.

Toàn Văn Hoàn